241
25,704

இரேக்கதேச வரலாறு

சிறில் இ. ரெபின்சன்

அரச கரும மொழித் திணைக்களம், [illegible]

இலக்கா பெத்தியுசிலிருந்து

அதென்சு

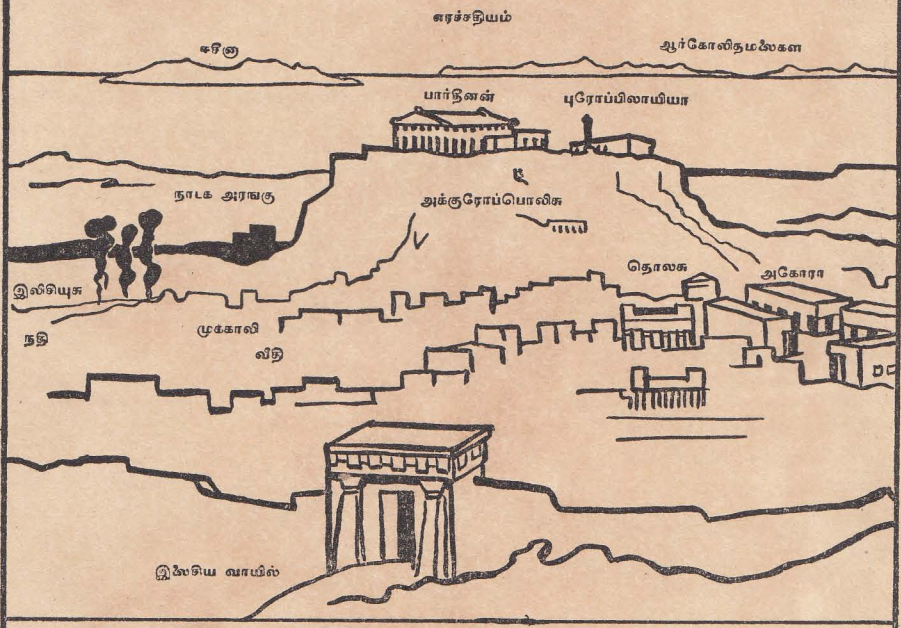

படத்தில் காட்டியுள்ள கட்டிடங்களில்- பார்தினன ஈரச்சியம், புரோப்பிலாயியா, நாடக அரங்கு, நகரைத்து மதில்கள், நீண்ட மதில்கள் என்பவற்றின் சில பாகங்கள் இருந்த அடையாளங்களும் விருக்கிறது.

பார்க்கும்போது பண்டைக்கால

தோன்றும் காட்சி

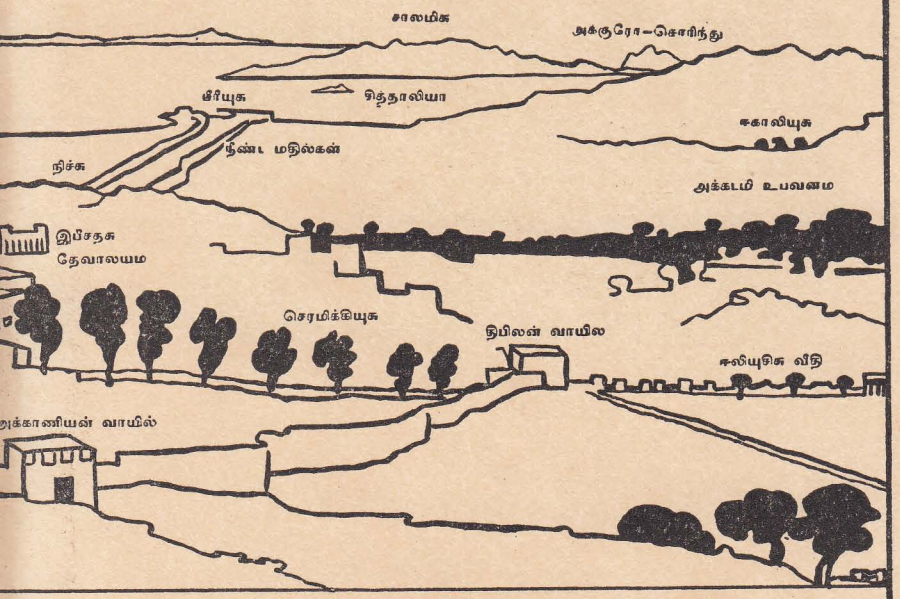

எபீதசு தேவாலயம் என்பன இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றன. மற்றும் நிச்சு நிபபிள்வாயில்,

தெரிகின்றன அகோரா எனும் இடத்தில் புதை பொருளாராய்ச்சி நடைபெற வேண்டி

கிரேக்கதேச வரலாறு

2—R 18449—1510 (6/64)

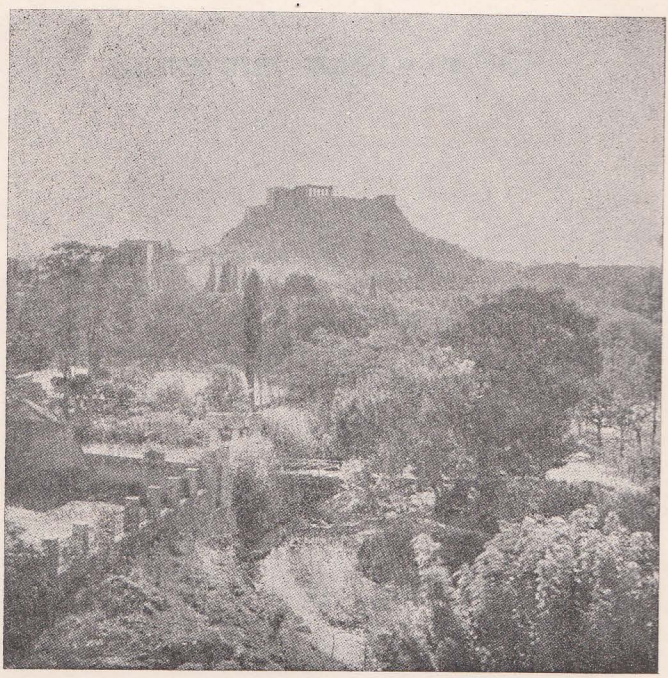

அக்குரோப்பொலிசு மேற்கிலிருந்து பார்க்குந் தோற்றம்

கிரேக்கதேச வரலாறு

சிறில் இ. ரெபின்சன்

தமிழாக்கம்

வை. ஏரம்பமூர்த்தி

அரசகரும மொழித்திணைக்களம், வெளியீட்டுப் பிரிவு

முதற்பதிப்பு, 1965

A HISTORY OF GREECE

by

CYRIL E. ROBINSON

Translated and Published
by the Government of Ceylon
by arrangement with
Methuen & Co Ltd

மெதுவென் கம்பெனியாரின் இசைவு பெற்று இலங்கை அரசாங்கத்தாரால்
மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது

எல்லா உரிமையும் அரசாங்கத்துக்கே

முன்னுரை

இந்நூல் ஆங்கிலத்தில் சிறில் ரெபின்சன் என்பவர் எழுதிய "A History of Greece" என்னும் நூலின் தமிழாக்கமாகும். கிரேக்கதேசம் உலகில் மிகப் பழைய ஒரு நாகரிகத்தின் நிலைக்களனாக அமைந்த பெருமையை யுடையது. இக்காரணத்தால் இந்நூல் வரலாறு பயிலும் மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவைபற்றி ஆராயவிரும்பும் எல்லோருக்குமே மிகவும் பயன்படத்தக்கது. கிரேக்க தேச வரலாறு பற்றித் தரமான நூல் எதுவும் தமிழில் இன்றுவரை வெளிவரவில்லை. ஆகவே இந்த மொழிபெயர்ப்பு மிக அவசியமான தேவையொன்றைப் பூர்த்திசெய்கின்றது.

இந்நூல் இரண்டு பாகங்களைக் கொண்டது. முன்னையது பழைய காலத்தைப் பற்றியும் பின்னையது புதிய காலத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.

வரலாற்றை ஆசிரியர் கூறும் முறை பல்கலைக்கழக மாணவர்களை மட்டுமன்றிக் கலையார்வமுள்ள எல்லோரையுமே கவரத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது.

இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதற்குச் சம்மதமளித்த மெதுவென் கம்பெனியாருக்கு இத்திணைக்களம் நன்றி தெரிவிக்கின்றது.

நந்ததேவ விஜேசேகர,
ஆணையாளர்.

அரசகரும மொழித்திணைக்களம்,
வெளியீட்டுப் பிரிவு.

පෙරවදන

මෙය සිරිල් රොබින්සන් විසින් ලියැවුණු "A History of Greece" යන කෘතියේ පරිවර්තනයෙකි. ග්‍රීසිය, ලෝකයේ අති පැරණි වූ අන්‍ය ශිෂ්ටාචාරයක මූලස්ථානය වන හෙයින් එහි ඉතිහාසය, ඉතිහාසය හදාරන සිසුනට පමණක් නොව සංස්කෘතිය හා ශිෂ්ටාචාරය පිළිබඳ කරුණු ඉගෙනීමෙහි ලා උනන්දුවක් දක්වන්නන්ට ද බොහෝ සෙයින් ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත. මෙතෙක් කල් ග්‍රීසියේ ඉතිහාසය සම්බන්ධයෙන් සම්මත කෘතීන් එකක් වත් දෙමළ භාෂාවෙන් පළ වී නොමැති හෙයින් මේ පරිවර්තනය ඇත්තෙන් ම අවශ්‍යතාවක් පිරිමසනු ඇත.

මෙම පොත කොටස් දෙකකින් යුක්ත වෙයි. ඉන් මුල් කොටසේ ආදි ඉතිහාසය පිළිබඳ කරුණු සාකච්ඡා කොට ඇති අතර අනිකෙහි අලුත් වකවානුව පිළිබඳ කරුණු සාකච්ඡා කැරේ.

කතුවරයා කරුණු ඉදිරිපත් කිරීමට උපයෝගී කොට ගෙන ඇති මාර්ගය කෙසේ ද යත් විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයින්ට ද පොදු උනන්දුවක් ඇති අන්දමින් සියල්ලන්ට ම ද එය පහසුවෙන් කියවා වටහා ගත හැක.

මෙම පොත දෙමළට පරිවර්තනය කිරීමට අනුමතිය දීම පිළිබඳ ව මේ දෙපාර්තමේන්තුව මෙතුවන් හා සමාගමට කෘතඥ වේ.

නන්ද දේව විජේසේකර,
රාජ්‍ය භාෂා කටයුතු පිළිබඳ කොමසාරිස්.

රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව,
(ප්‍රකාශන අංශය)
අංක 5, ද පොන්සේකා පාර,
කොළඹ 5.

முகவுரை

கடந்த இருபது அல்லது முப்பதாண்டுக் காலமாக, பண்டை இலக்கிய வல்லுநர்களும், புதைபொருளாராய்ச்சியாளரும், புதைபொருட்களே அகழ்ந்து காண்போருமாகப் பலர் கிரேக்க தேச சரித்திரத்தை மிகவும் ஆழ்ந்து, ஆர அமர இருந்து ஆராய்ந்து வந்திருக்கின்றனர். அதனால் பழைய பிரச்சினைகள் பற்றிய புது விளக்கங்கள் கிடைத்தது மாத்திரமன்றி, எனைய வாழ்வின் பொருளாதார சமூக இயல்புகள் பற்றியும் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவு சிறப்பான முறையில் ஆராய்ந்து அறியும் வாய்ப்புக்களும் கிடைத்தன. அத்தகைய ஆராய்ச்சிகளின் பெறுபேறுகள் இதுவரையில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளிலும், சிறு நூல்களிலும், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலுமாக அங்குமிங்குமாகப் பரந்து கிடந்தன. ஆனால் கேம்பிரிட்சின் "ஆதிகால சரித்திரம்" என்னும் நூல் வெளியானபின் அவற்றுள் ஒரு பகுதியாவது ஒரு தொடர்பான சரித்திரமென்று சொல்லக்கூடிய அளவில் கிடைத்திருக்கிறது. அந்நூல் இளம் மாணவர்கள் படித்துப் பயனடைவதற்கென்று வெளியிடப்பட்டதன்று. பல பாகங்களாயமைந்த அதனை அவர்கள் படித்துப் பயனடைவதும் இயலாத காரியமாகும். எனவே புதிய ஆராய்ச்சிகளின் பயனை நமக்குக் கிடைத்த உண்மைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிரேக்க தேச சரித்திரத்தைப் புதுமுறையில் சொல்லப் புகுவது தவறென ஒன்றென நான் கருதவில்லை.

அப்படிச் செய்யும் போது முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்ட சர்ச்சைகளை எடுத்துக் கூறி இந்நூலை அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெரிதாக்குவதும் எனது நோக்கமன்று. (ஐயப்பாடுகள் தோன்றுமிடங்களில் அவ்வப்போது, விவாதங்களைத் தவிர்க்கும் வகையில் ஏதாவது ஒரு முடிவை எடுத்துக் கொண்டு) நூல் முழுவதும் பொருத்தமாயமையக்கூடிய முடிபுகளை எடுத்தாண்டுள்ளேன். ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்டு எவ்வளவு விளக்கமாகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் தரமுடியுமோ அவ்வளவாகத் தந்து அதே சமயம் பொருளாதாரம், சமூகம், கலை, அறிவியல்துறை, மற்றும் அரசியல், படையியல் ஆகிய துறைகளின் சரித்திரீதியான வளர்ச்சியைத் தெளிவாகக் காட்டுவதே என்னுடைய நோக்கமாயிருந்திருக்கிறது. கிரேக்க இலக்கியம், கிரேக்க கலை, கிரேக்க சமயம், கிரேக்க சிந்தனை என்பனவற்றை விவரிப்பதிலேயே இரண்டு மூன்று அத்தியாயங்கள் செலவிடப்பட்டுள்ளன. தற்கால மனிதனுக்குப் பயன்படக்கூடிய கிரேக்க தத்துவம் அரசியலபிவிருத்திகளிலும் ராசதந்திர முறைகளின் அபிவிருத்தியிலும் மாத்திரமன்றி மேற்சொன்னவற்றிலும் நிறையத் தங்கியிருக்கிறது. ஏரதோத்தசு எடுத்தாண்ட உணர்ச்சிமிக்க உபகதைகளும், துசிதீதிசு கையாண்டுவந்த சொல்வண்ணச் சிறப்பமைந்த விவரணங்களும், அவை அற்பமானவையாயும் முக்கியத்துவ மற்றனவாயும் இருந்தாலும் கிரேக்க சரித்திரத்தில் பாரம்பரியமான அம்சங்களாயேற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் போது அவற்றை ஒதுக்கிவிடுதல் இயலாத காரியமாகும். கைசீசைச் சூழ்ந்து போர் செய்த முறை, அல்லது

பிளாத்தேயியாவை முற்றுகையிட்ட முறை என்பவற்றைக் கூறுவது எத்துணை அவசியமோ அத்துணை அவசியமானது சோக்கிரதிசு பிளேட்டோ என்பவர்களுடைய உபதேசங்கள், ரச்சிலியுசு பூரிபிதிசு என்பவர்களின் நாடக நூற் புலமை, பீதியாசு பிராச்சிதெலிசு என்பவர்களுடைய சிற்பத்திறன், முதலிய வற்றைக் கூறுவதும்.

இவ்வாறு பல்வேறு வகையான அம்சங்களைச் சீர்தூக்கி நூலெழுதுவது சிரம சாத்தியமானதுதான். வெவ்வேறுகால சரித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்கு எந்த அளவு முக்கியத்துவம் அளிக்கவேண்டும், அவற்றை எவ்வளவுக்கு விவரிக்க வேண்டும் என்பதை யெல்லாம் தீர்மானிப்பதும் இலகுவான காரியமன்று. சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட சம்பவங்களையும் அதன் பின் உருவாகி முக்கியத்துவ மெய்திய நாடுகளையும் பற்றிச் சாதாரணமான விவரங்களை மட்டும் கூறுவதோடு நின்றுவிடக் கூடாது. அவையெல்லாம் சற்று அதிகமாக விவரிக்கப்பட வேண்டிய அம்சங்களாகும். ஆனால் ஐந்தாம் நான்காம் நூற்றாண்டுச் சரித்திரத்தில் ஆதாரங்களை நாடவேண்டிய அவசியம் அதிகம் ஏற்படாவிட்டாலும் விவரமான விளக்கம் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. அதுவுமன்றி அவ்விருநூற்றாண்டுக் காலவரலாறு தற்காலத்தவருடைய உள்ளத்திற்கு மிகவும் உவந்த தாயுமிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த வரலாற்றினைச் சற்று விரிவாகவே அமைக்க முயன்றுள்ளேன். எலனியகால சரித்திரத்தினுள்ளும் இந்த வரலாற்றினை ஆராய்ந்து கொண்டு போனமைக்குக் காரணம் கூறவேண்டியதில்லை யென்றே எண்ணுகிறேன். கி. மு. 323 இல் அலக்சாந்தர் இறந்ததோடு கிரேக்க உணர்ச்சியும் செத்துவிடவில்லை. அதற்குமாறாக அப்பொழுதுதான் அது நாகரிகமடைந்த உலகின் பெரும்பகுதியிலே பிற்கால சரித்திரத்தில் பெருஞ் சிறப்புடன் பரவத் தலைப்பட்டது என்பதை நாம் உணர்ந்தாலன்றிக் கிரேக்க சித்தனை, கிரேக்க கலாசாரம் என்பன உலகில் எத்துணை முக்கியமான இடத்தை வகித்தனவென்பதைத் தெளிவாக அறியமுடியாது. இனி, கிரேக்க தேசம் உரோமாபுரிக்கு எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக் கூறுதுவிடுதல், கிரேக்க சரித்திரத்துக்கு ஓமர் கால வரலாறு எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக் கூறுது விடுதலைப் போன்ற பெரியதொரு குற்றமாகும். இன்னும் எலனிய கலாசாரம் கிறித்துவமுருவாவதற்கே எத்துணை ஆதாரமாயிருந்திருக்கிறதென்பதை உணர்ந்து கொள்ளாமல் விட்டோமானால் நாம் அதற்கு உரிய இடத்தை அளிக்கத் தவறியவர்களாவோம். இத்தகையதொரு நூலிலே (இடையிடையே சில குறிப்புக்களைக் கூறுவதைவிட) எலனிய சரித்திரம் மத்தியதரை நாடுகளில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளுடன் எவ்வளவுதூரம் தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுவது இலகுவான காரியமன்று. ஆனால் எலனிய வரலாற்றைத் தனிப்பட்ட ஒரு வரலாறாக, முன்பின் தொடர்பில்லாமல் ஆரம்பித்து ஆரம்பத்தைப்போலவே முடிவும் சூனியமான ஒன்று என்று கூறுவது பெரும் தவறு. எல்லாசின் ஆத்மீக சக்தி—வெவ்வேறு சூழ் நிலைகளில் பெரிதும் மாற்றமடைந்து வந்துள்ள தெனினும்—பல்லாண்டுக் காலமாக நிலைத்து நின்றிருக்கிறது. இன்றும் அது உயிருடன் திகழ்கின்றதென்றால் மிகையாகாது.

ஒக்சுபோட்டு புதுக் கலாசாலையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் யே. எல். மையர்சு, திருவாளர் சீ. டபிள்யு. எம். கொக்சு என்பவர்களுக்கும், ஒக்சுபோட்டு பிராசி நோசு கலாசாலையைச் சேர்ந்த திருவாளர் எம். ஓல்ரேயிட் டென்பவர்க்கும் எனது நன்றிக்கடனைத் தெரிவிக்காமல் இம்முன்னுரையை முடிப்பது முறையா காது. அவர்களுடைய விமர்சனங்களும் ஆங்காங்கு கூறிய அறிவுரைகளும் இல்லாவிடின் இந்நூல் இத்துணைத் திட்பநுட்பமாகவும் அடக்கமாகவும் அமைந் திருக்க முடியாது. இந்நூலிலே பிழைகள்காணப்படின் அவற்றுக்குப் பொறுப்பு ஆசிரியரேயாவர். ஒக்சுபோட்டின் கிறித்துவ தேவாலயத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஆர். எச். தண்தாசு இந்நூலின் அச்சுத்தாள்களைப் பார்த்துச் செப்பனிட்டுத் தந்தார். அவருக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். செனீவாவைச் சேர்ந்த திரு. எம். எப். போய்சொன்ஞசு என்பவர் காட்சிப் படங்களை இந் நூலில் சேர்க்கத் தந்துள்ளார். இலண்டனைச் சேர்ந்த திரு. பிளெமிங்கும் பாரிசு நகரைச் சேர்ந்த திரு. எம். கலவாசு என்பவரும் பண்டைக் கிரேக்க மட்பாண் டங்களிரண்டின் படங்களைத் தந்துதவியுள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியது. ஏனைய படங்களுக்காக எலனிய சங்கத்துக்கு நான் நன்றிகூற வேண்டியவனாயிருக்கிறேன்.

பண்டைக்கால அதென்சு நகரத்தின் மாதிரிப் படத்தை எனது **அல்சிபய தீசின் காலம்** என்னும் நூலிலிருந்தெடுத்து இந்நூலின் உட்புற அட்டைப்பட மாகச் சேர்த்துள்ளேன். அங்ஙனம் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு அநுமதியளித்த பிரசுரகர்த்தர்களான எட்வேட்டு ஆர்ணல்டு கம்பெனியார்க்கும் எனது நன்றி உரியது.

சி. இ. ரெ.

வின்செசுதர்
ஏப்பிரில், 1929.

ஒன்பதாம் பதிப்பின் முன்னுரை

கிரேக்க தேச வரலாற்றிலே மிகத் தீவிரமான மாற்றங்கள் பல நிகழ்ந்து விட் டனவாகையால் இந்நூலிலுள்ள அத்தியாயங்கள் பலவற்றை முற்றுகவே திருப்பி எழுதவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு காலத்தில் எனது மாண வர்களாயிருந்து இப்பொழுது வின்செசுதர் கலாசாலையில் ஆசிரியப் பணிபுரி யும் அன்பர்களிருவர் அங்ஙனம் திருப்பியெழுதும் வேலையை ஏற்றுக்கொண்டு சிறந்த முறையிலதனைச் செய்தும் உதவியிருக்கிறார்கள். திருவாளர்கள் கொலின் பாட் கொக், யோன் சிரௌ என்னும் அவ்விருவர்க்கும் நான் செலுத்தும் நன் றிக்கடனை இனிவரும் வாசகர்களனைவரும் உணர்வர்.

சி. இ. ரெ.

பொருளடக்கம்

முதலாம் பாகம்

அத்தியாயம்		பக்கம்
	முன்னுரை	v
I.	நாடும் மக்களும்	1
II.	ஆரம்பகாலம்	5
III.	தோரியர்	27
IV.	குடியேற்றங்கள், வாணிபம், வல்லாட்சி	38
V.	சிபார்த்தா	52
VI.	அதென்சு	69
VII.	பாரசீகப் போர்கள்	100
VIII.	தேலிய சங்கமுதல் அதீனியப் பேரரசுவரை	131
IX.	அதீனியப் பேரரசின் தரைப்பகுதி	144
X.	பெரிக்ளிசின் காலம்	162
XI.	பெலோப்பொன்னீசியப் போர்–முதற்களம்	192
XII.	இடை நிகழ்ச்சியும் சிசிலியும்	222
XIII.	பெலோப்பொன்னீசியப் போர்–இறுதிக்களம்	241

இரண்டாம் பாகம்

XIV.	புதிய சகாப்தம்	261
XV.	சிபார்த்தாவுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள்	306
XVI.	தீபிசு நகரின் எழுச்சி	334
XVII.	மசிடோனிய நாட்டுப் பிலிப்பு மன்னன்	352
XVIII.	அலக்சாந்தரும் கிரேக்க தேசமும்	379
XIX.	நகர–அரசும் அதன் பாரம்பரியமும்	385
XX.	அலக்சாந்தரும் கீழைத்தேசங்களும்	410
XXI.	எலனிய காலமும் அதன் பின்பும்	443
	வரன்முறை அட்டவணைகளும் சுருக்கங்களும்	463
	சொல்லட்டவணை	511

தேசப்படங்கள்

பண்டைக்கால அதென்சு ; இலக்காபெத்தியுசிலிருந்து பார்க்கும் தோற்றம்—

	முன் அட்டை உட்புறம் பக்கம்
கிரேக்கதேச இயற்கையமைவு	xiv
ஈசிய நாகரிகத்தின் பண்டைக்கால கேந்திரங்கள்	6
ஆதிகாலக் குடிப்பெயர்ச்சிகள்	31
குடியேற்றங்கள்	39
அற்றிக்காவும் அதன் சுற்றுப்புற நாடுகளும்	70
பாரசீகப் பேரரசினுள் அடங்கப்பெற்ற பிற பேரரசுகள்	104
பாரசீகப் போர்கள்	110
தேமோபிலாயில் நிகழ்ந்த போர்	121
சாலமிசில் நிகழ்ந்த போர்	124
பிளாத்தேயியாவில் நிகழ்ந்த போர்	127
அதீனியப் பேரரசு	137
பண்டைக்கால அதென்சு	163
பெலோப்பொன்னீசியப் போர்	193
பைலாசும் சிபத்தீரியாவும்	209
சிசிலி	229
சிராக்கியுசின் முற்றுகை	235
பெலோப்பொன்னீசியப் போரின் இறுதிக்காலம்	242
பதினாயிரவர் படையணிவகுப்பு	285
நான்காம் நூற்றாண்டுப் போர்கள்	307
மந்தினியாவில் நிகழ்ந்த போர்	342
அலக்சாந்தரின் படை செல்வழி I	411
அலக்சாந்தரின் படை செல்வழி II	422

ஒளிப்படங்கள்

படம்		பக்கம்
I.	†அக்குரோப்பொலிசு கிழக்கிலிருந்து பார்க்குந் தோற்றம் ..	முகப்புப்படம்
II.	†(அ) தெம்பே பள்ளத்தாக்கு	2
	(ஆ) அற்றிக்காவில் சிறு பற்றைக்காடு	2
III.	‡(அ) குஞ்ஞொசு அரியணை உள்ள அறை.. ..	8
	‡(ஆ) மைசீனாய், சிங்கமுகவாயில்	8
IV.	†அத்திரியுசு நிதிச்சாலை, மைசீனாய்	12
V.	†(அ) கேத்திர கணித உருவ அமைப்புடன் கூடிய மட்பாண்டம்	32
	‡(ஆ) மினோவனிய காலத்து மட்பாண்டம்	32
VI.	†(அ) சிபார்த்தாவில் ஒலிவஞ்சோலை	52
	†(ஆ) சிபார்த்தாவில் ஒரு பள்ளத்தாக்கு	52
VII.	(அ) கறுப்புவர்ண உருவங்கொண்ட மட்பாண்டம் ..	92
	‡(ஆ)செவ்வர்ண உருவங்கொண்ட மட்பாண்டம் ..	92
VIII.	*கன்னி—ஆரும் நூற்றாண்டு	94
IX.	*எபேபியின் தலை	96
X.	*ஹாடோவிசி அரியணையில் காணும் உருவம் ..	98
XI.	*கவலையில் மூழ்கிய அதீனாபதி	108
XII.	கிரேக்க கோபிலேதன் (படம் : பேளின் நூதனசாலை) ..	114
XIII.	சீர்திருத்தமற்ற வில்லாளன் (படம் : ஆர். பி. பிளெமிங்கு)	116
XIV.	†அக்குரோப்பொலிசு : மேற்கிலிருந்து பார்க்குந் தோற்றம் ..	164
XV.	†பார்தீனன் : மேற்கிலிருந்து பார்க்குந்தோற்றம் ..	166
XVI.	†(அ) திசியம்	168
	*(ஆ) பார்தீனன் மேல்தள வேலைப்பாட்டில் ஒரு பகுதி ..	168
XVII.	†எரச்சதீயம்	170
XVIII.	‡(அ) பைலாசு	212
	†(ஆ) சூனிய மூனை	212
XIX.	*வாலிபன் : வெண்கலச்சிலை	276
XX.	‡வாலிபன்-தலை : ஐந்தாம் நூற்றாண்டு	280
XXI.	*(அ) அலக்சாந்தர்	282
	‡(ஆ) பெரிக்கிளிசு	282
XXII.	‡(அ) சோக்கிரதீசு	284
	*(ஆ) தெமோதெனிசு	284
XXIII.	*மனிதனும் மனைவியும்—சுவர்ச்சிற்பம் (?).. ..	392
XXIV.	†பார்தீனன் உட்புறம்	460

*படங்கள் : அலிநாரி ; புளோரென்சு.

†படங்கள் : போய்சொன்ஞசு, செனீவா.

‡படங்கள் : எலனிய சங்கம்.

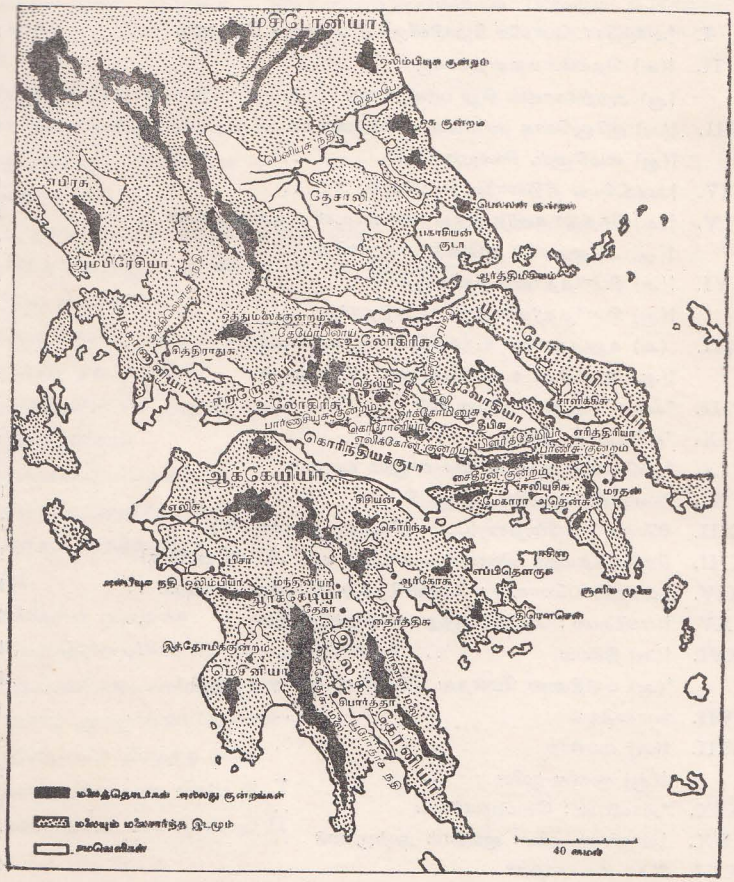

கிரேக்க தேச இயற்கையமைவு.

முதலாம் பாகம்

அத்தியாயம் I

நாடும் மக்களும்

ஆதவனுடைய பிரகாசத்தினால் துல்லியமாய் மிளிரும் ஒரு சூழலிலே, காண்போரை மயக்கும் கருநீலக் கடல் மீது கிரேக்க தேசத்தின் பகுதிகளும் அதனோடு சேர்ந்த தீவுகளும், அற்புதமாக வெளுத்து வெளிறிய கோலத்தில் படர்ந்திருக்கின்றன. கோடும் கவடுமாய்க் கும்பி யெழுந்தும், மூலையும் முறிவு களுமாய்த் தாழ்ந்து பதிந்தும் உள்ள அதன் இயற்கையமைப்பைப் பெரு மரங்கள் வளர்ந்து மூடிமறைக்காமல், சிறு பற்றைக் காடுகளே படர்ந்து போர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்நாட்டின் உடலமைப்பில் ஆங்காங்கே எலும்புகள் பீறிக்கொண்டு தோன்றுவதுபோல மலைத்தொடர்கள் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். இப்படியிருந்தாலும் இவ்வேகாந்தமான வெங்கானப் பெருவெளி யிலேயே இந்நாட்டின் வனப்புக்கள் நம்மை வியப்பிலாழ்த்தும் பல்வேறு முரண்பாடுகளோடு, மறைந்து கிடக்கின்றன. வலிய மலைப்பாறைகளுக்கிடை யில் அங்குமிங்குமாகக் காணப்படும் ஒதுக்கிடங்களில் இரத்தச் செந்நிறமாய் மலரும் அனிமோனும், வெளிறிய மஞ்சட் பூவாய்ப் பூக்கும் இயசிந்தும், அசாதாரணமான பெரிய அளவில் விரியும் அசுபோதி மலர்களுமாய் இளவேனிற் காலத்து மலர்க் காடுகள் வானத்துத் தாராகணங்களைப்போல் மிளிர்வதைக் காணலாம். கடலுள் நீண்டிருக்கும் குடாநாட்டுப் பகுதியில் ஏறத்தாழ மூன்றி லிரண்டு பாகத்திலும் வியாபித்துள்ள இம்மலைப் பாழ் வெளியினூடே சித றிக்கிடக்கும் ஒடுக்கமான வளமிக்க சமவெளிகளில் அத்தியும் மாதுளையும் தோடையும் பழுத்துக் குலுங்க, ஒலிவமரத் தோப்புக்களினிடையே விளங்கும் வயல் வெளிகளில், வைகாசி ஆனி மாதங்களிலே தானிய அறுவடையும் நடை பெறும். இந்நாட்டின் நிலத்தோற்றத்தில் மாத்திரமன்றி நிர்மலமான வானத் திலும் இப்படியான மாறுபட்ட கோலங்களைக் காணலாம். அங்கே மாரிகாலம் மிகக் குறுகியதேபாயினும் இயற்கை யெங்கும் உறைந்துள்ள பனிப்படலங்கள் நண்பகல் நேரமானலும் இளகுதலரிது. இளவேனிற் காலத்திலும் வசந்தத் திலும் வானம் திடீரென இருண்டு கறுத்துப் பெரும்புயலும் கடுமழையுமாக மாறி, பாளம் பாளமாகப் பிளந்திருக்கும் ஆற்றுப் படுகைகளில் அங்குமிங்கு மாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சிற்றருவிகளைக் காட்டாற்றுப் பெருவெள்ளமாகப் பொங்கிப் பெருகச் செய்துவிடும். இயற்கையின் தன்மை அமைந்துள்ளவாறு போலவே இந்நாட்டில் வாழ்ந்த பண்டைக்கால மக்களும் முரண்பட்ட குணு குணங்களையுடைய பல பிரிவுகளைக்கொண்ட ஒருசாகியமாக வாழ்ந்து வந்தனர். கிரேக்கருள் தென்பால் வாழ்ந்தவர்கள் உணர்ச்சி வேகம் மிக்கவர்களாயிருந்த னர். வாழ்விலே களிப்பில் திளைக்கும்போதெல்லாம் தம் உடலைப்பற்றிச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் குடித்து வெறிச்சுப் பேயாட்டம் ஆடிவந்தனர். எனினும்

அவர்களிடையே பொதுவாகத் தன்னடக்கமான குணமும் குடிகொண்டிருந்தது. உலகில் ஏனைய மக்களினின்றும் கிரேக்கரைப் பிரித்துக் காட்டியது அத் தன்னடக்க மென்னும் குணமேயாகும். கீழைத்தேச மக்களிடம் காணப்பட்ட அபரிமிதமான சாத்வீகத்தை அவர்கள் வெறுத்தனர். அவர்களுடைய போர்ப் படைகள் மிகச் சிறியனவாயிருந்தாலும் கடுமையான கட்டுப்பாடு உள்ளனவாயிருந்தன. அந்நாட்டின்மீது இரண்டுமுறையாகப் படையெடுத்து வந்த பாரசீகக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினரைப் புறங்காண அக்கட்டுப்பாடே காரணமாயிருந்தது. கிரேக்கரில் ஆண்கள் வயது முதிர்ந்தாலும் உடலுறுதியாயிருப்பதற்கேற்ற தேகாப்பியாசங்களை இடைவிடாது பயின்று வந்தனர். தமது கலைகளிலும் அளவுக்கு மிஞ்சிய கற்பனையை அவர்கள் புகுத்தவில்லை. கிரேக்கப் பண்பாடுகளில் இத்தகைய தன்மைகள் சிறந்திருந்தமைக்கு அந்நாட்டின் தட்ப வெப்ப நிலையும் நிலத்தன்மையுமே காரணமாயிருந்தன வென்று கூறலாம். வெப்பமிகுதியால் வாடித்தளர்ந்த அவர்களுடைய உடலுக்கு உறுதியும் உரமும் ஊட்டுவதற்கேற்ற தட்பநிலையை மாரிகாலம் அளித்து வந்தது. விவசாயத்துக்காக நிலத்தைப் பண்படுத்தும் வேலையை அவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் கவனித்து வந்தார்களேயன்றித் தொடர்ச்சியாக அதில் அவர்களீடுபடவில்லை. ஆதலால் ஆறுதலுக்கும் களியாட்டங்களுக்கும் அவர்களுக்குப் போதிய வாய்ப்பிருந்தது. அவர்கள் பெரும்பாலும் அரசியலிலேயே ஈடுபட்டுவந்தனர். இயற்கையின் சூழ்நிலையும் அதற்குத் துணைடுகோலாயிருந்தது. உரோமர் கிரேக்க தேசத்தைக் கைப்பற்றுமுன் அது ஓரசின்கீழமைந்த தேசமாய் ஒருபோதுமிருந்ததில்லை. சமவெளிக்குச் சமவெளி மலைத்தொடர்கள் எல்லைகட்டிப் பிரிந்து நின்றமையால் அந்த மக்களிடையே கட்டுப்பாடற்ற தொடர்புகள் ஏற்பட வழியில்லாமற் போயிற்று. பூசந்திக்கு வடக்கேயுள்ள தீபிசு அற்றிக்கா முதலிய நாடுகளில் வாழ்ந்தவர்களும் அதற்குத் தெற்கே கொரிந்து ஆர்கோசு இலசிதாமன் முதலிய பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் பொறுமையும் பகைமையுங் கொண்ட தனித்தனிக் கூட்டங்களாகவேயிருந்துவந்தனர். இத்தகைய குறுகிய தொரு நாட்டுப் பற்றின் காரணமாக ஒப்பற்ற குடிமையுணர்ச்சியை அவர்கள் பயின்றுகொள்ள வசதியாயிருந்தது. எனவே அப்பொறுமையும் பகைமையும் ஒருவகையில் நன்மையாகவே முடிந்தன என்றும் கூறலாம். ஒவ்வொரு கிரேக்கனும் தன்னளவில் ஒரு சுதந்திரமான அரசியல்வாதியாய் விளங்கினன். பொதுக் காரியங்களொவ்வொன்றும், அவன் கண்ணெதிரிலேயே, அவனுடைய மேற்பார்வையில் நடைபெற்றுவந்தது. அதனால் அவனுடைய நாளாந்த வாழ்வு வேகமான மாற்றங்களை யடைந்துவந்தன; அரசியலில் மிகக் கூடிய சிரத்தை யேற்பட்டது; சுதந்திரப் பயிர் அதற்கேற்ற ஒரு பண்பட்ட நிலத்திலே விளைந்தது; தூய சனநாயகமுறையில் அங்கே அநுபவங்கள் முதிர்ச்சியடைந்த வரலாறு உலகினை என்றுமே வியப்பிலாழ்த்திவிட்டது.

கிரேக்க தேசத்திலிருந்த நாடுகளனைத்தும் ஒரே விதமான முன்னேற்றமடைந்தன என்று கூற முடியாது. தீபிசு. சிபார்த்தா முதலிய நாடுகள் பெரும்பாலும் விவசாயத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்தமையால் பின்தங்கியிருந்துவிட்டன.

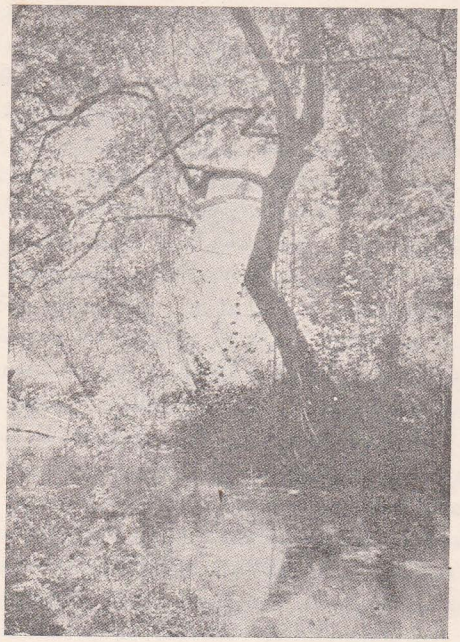

(அ) தெம்பே பள்ளத்தாக்கு

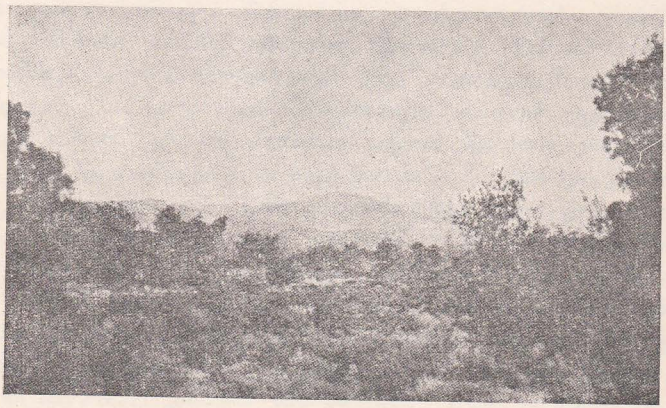

(ஆ) அற்றிக்காவில் சிறு பற்றைக்காடு

ஆனால் அதென்சு சுதந்திரக் கொள்கைகளினால் மிக உயர்ந்த நிலையெய்தியிருந்த தோடு கடற் பிரயாணங்களிலும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வந்தது. இங்கிலாந்தில் எலிசபெத்தின் காலத்திலிருந்ததுபோலச் சுதந்திரமான பழக்க வழக்கங்களும், சிந்தனை வளர்ச்சியும் அத்தகைய கடற்பிரயாண அநுபவங்களி னாலும், பிறநாட்டுத் தொடர்புகளினாலும் பெரிதும் விருத்தியடைந்து வந்தன என்று கூறலாமேயன்றி அவையெல்லாம் தற்செயலாகச் சம்பவித்தவையென்று கருதிவிடக்கூடாது. கிரேக்கருட் பெரும்பாலோர் கடலோடிகளாதலால் கருங் கடல் இலவந்து முதலிய கடற் பிரதேசங்களில் வாணிபஞ் செய்ததோடு எண் ணற்ற குடியேற்றங்களையும் அவ்விடங்களில் தாபித்து வைத்தனர். இதனால் அவர்களுடைய சிறப்பியல்பான சுறுசுறுப்பும் எதையும் கண்டறியவேண்டு மென்ற ஆர்வமும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன. கிரேக்க சரித்திராசிரியனான ஏரதோத்தசு என்பவனே ஒரு கடலோடியாயிருந்து அக்காலத்து மக்களறிந்த உலகின் மூலைமுடுக்குகள் எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறான். ஆசியக்கடற் பகுதிகளில் வாணிபஞ் செய்துவந்த அயோனியரிடையே முதன்முதலாகத் தத்துவஞான உணர்வுகள் தலைகாட்ட ஆரம்பித்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதென்சில், அது கடற்பிரயாணங்களிற் சிறப்பெய்தியிருந்த அந்நாட்களில், எனைய கலாசாரம் பரிபூரண நிலை யெய்தியிருந்தது. சிற்பக்கலை, எழின்மிகு கட்டிடக்கலையென்பவற்றில் கிரேக்கரை விஞ்சக்கூடிய ஆற்றல் வேறெந்நாட்டவ ரிடத்தும் காணப்படவில்லை. பின்னைச் சரித்திர காலங்கள் பலவற்றிலும் வாழ்ந்த புலவர்களும் நூலாசிரியர்களும் கிரேக்க இலக்கியங்களையே மூன்மாதிரியாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆன்மாவைப் பற்றிய ஆழ்ந்த உண்மைகளை அறியும் ஆராய்ச்சியும் பினபு விருத்தியாகவே, தத்துவ விசாரத்திலே காலத்தாலும் தணியாத வேட்கையும் ஏற்பட்டது. மத்திய காலத்தின் இறுதியிலே சிந்திக்கும் ஆற்றல் மக்களிடத்திலே ஓளவு குறைந்துபோயிருந்தபொழுது மீண்டும் அந்த அற்றிக்கு நாட்டுப் புலவர்களின் நூல்களே மறுமலர்ச்சிக்கால அறிஞர்கள் மெய்ப்பொருளாராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்குத் தூண்டுகோலா யிருந்தன. கிரேக்க நாட்டுக் கலைகளின் செல்வாக்கு இன்றும் நம்மிடையே நிலவிவருகின்ற தென்றால் மிகையாகாது. நாம் நாளாந்தம் பேசும் மொழியை மாத்திரமன்றி, இலக்கிய மரபுகள் பலவற்றையும், எம்மைச் சூழ்ந்துள்ள உல கிலே நமது உள்ளப் பண்பாடு காரணமாயெழுந்த இயற்கை—விஞ்ஞான அறி வினையும் நாம் அவற்றிலிருந்தே பெற்றுக் கொண்டோம். இன்னும் இவற்றுக்கும் மேலாக, நம் வாழ்விலே புதிய புதிய பிரச்சினைகளும் புதுப்புது உண்மைகளும் அடிக்கடி தோன்றி நம்மை மயங்கச் செய்யும்போதெல்லாம், நமக்கு வேண்டிய போதனைகளையும் உண்மை நெறிகளையும், அதிமேதைகளான அக்கிரேக்கரின் ஆழ்ந்த—சந்தேக விபரீதத்துக்கிடமில்லாமல் தெளிந்த—அறிவு நூற்களஞ்சி யங்களிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கின்றது. லௌகிகத்தில் சிறந்தவர்களென்று அவர்களைக் கூற முடியாது; உரோமானியர் போலச் சிறந்த கட்டிட நிபுணர்களாய் அவர்கள் விளங்கவில்லை; உலக வாழ்க்கையில் பயன் படக்கூடிய சிறந்த எந்திர சாதனங்களை அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள் என்று கூறவும் முடியாது; ஆனால் வாழும் வகையை நன்கறிந்த மெய்ஞ்ஞானியராய்

விளங்கினர்கள். ஏதுக்களையே முடிந்த முடிபு என நாம் சில சமயங்களில் தவறுதலாக எண்ணிவிடுவதுபோல அவர்கள் எண்ணியிருக்கவில்லை. அதுபோலவே உலகில் பொன்னையும் பொருளையும் சேகரிக்க உதவும் கருவிகாரணங்கள் மனிதவர்க்கத்துக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்துவிடுமென்று அவர்களெதிர்பார்க்கவுமில்லை. தமது நாட்டின் மலைகளுடைய வெளிறிய தோற்றம்போல அவர்களுடைய நாளாந்தப் பழக்க வழக்கங்களிலும் ஓர் எளிமை காணப்பட்டது. ஆனால் அந்த எளிமையான உள்ளத்தில், வெளிறிய அம்மலைகளுக்கிடையே காணப்பட்ட செழித்த பள்ளத்தாக்குகள்போல, ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கும் நிலையான இன்பத்துக்கும் வழிவகைகளைத் தேடவேண்டுமென்ற தணியாத ஆவலுமொன்று வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

அத்தியாயம் II

ஆரம்ப காலம்

கிரேக்கருடைய புராணங்கள் அவர்களுடைய பழங்காலச் சம்பவங்களைத் தெரிவிக்கும் அழகிய கற்பனைக் கதைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாமறிவோம். ஆயினும் அக்கதைகள் உண்மையான ஆரம்ப நிலையைப்பற்றிக் கூறவில்லை. இக்காலத்திலே புதைபொருளாராய்ச்சியாளரும் அறிஞர்களும் தமது ஆராய்ச்சிகளின் பயனைக் கண்டறிந்தவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து என்ன நிகழ்ந்திருக்கக்கூடுமென்பதையே சொல்லக்கூடியதா யிருக்கின்றது. ஆங்கிலர் என்ற சாதியார் இங்கிலாந்தில் பிரவேசித்தது போலவே கிரேக்கமொழி பேசிய இவர்களும் ஏறத்தாழக் கி. மு. 2000 ஆண்டளவில் இப்பிரதேசத்தில் குடியேறிக் கிரேக்கதேசம் என்ற பெயரையும் ஏற்படுத்தினர்களென்று பொதுவாக இப் பொழுது கருதப்படுகிறது. இவர்கள் அங்கே தோன்றிய காலத்தில் ஈசியர் எனப் படும் பழங்குடிமக்கள் அவ்விடங்களில் வாழ்ந்துவரக்கண்டனர். அவர்கள் தாமிர உபகரணங்களை உபயோகித்தனர் என்பதையும், கையினற் செய்யப்பட்ட பாத் திரங்கள் அவர்களிடமிருந்தன என்பதையும், அவர்கள் பேசிய மொழியின் அடையாளமாகக் கிரேக்க மொழிக்கில்லாத இந்து, இன்சு, இசு முதலிய சொல் முடிபுகளை (உதாரணமாக இயசிந்து, கொரிந்து, திரின்சு, இலாரிசா முதலிய சொற்களில்) விட்டுச் சென்றனர் என்பதையுமே அந்தப் பழங்குடிமக்களைப் பற்றிய செய்திகளாக நாம் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கிறது.

கிரேக்கர் இந்நாட்டிற் பிரவேசித்து இருவேறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து சென்றனரென நாம் அறிகிறோம். ஒரு கூட்டம் எபிரசு பகுதியைச் சென்ற டைந்து அங்குள்ள கடுமுரடான மலைப்பகுதிகளில் ஒதுங்கி வாழ்ந்தது. ஆறு ஏழு நூற்றாண்டுகள் சென்றபின் கிரேக்க தேசத்தின் தென்பாலிருந்து சென்ற தூரோபியப் படையெடுப்புக்களைப்பற்றி அறியும்போதுதான் இவர்களைப்பற்றி யும் சில செய்திகளை அறிய முடிகிறதேயன்றி அதற்குமுன் ஒன்றுமே தெரிய வில்லை. தேசாலி என்னுமிடத்திற்கும் அதன் தென்பாலும் சென்று வாழ்ந்த மற்றக் கூட்டத்தினரைப் பற்றியே நாம் இப்பொழுது ஆராய்வோம். ஓமர் என்னும் அறிஞரால் ஆக்கேயியர் எனப் பிற்காலத்தில் விதந்து கூறப்பட்ட இவர்களே 'மைசீனியின் பொற்காலம்' என்னும் புகழ் பெற்ற நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தவராவர். அந்நாகரிகம் மிகப் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்ததாயினும் ஆற்றல்மிக்க அக்கிரேக்கரிடையே ஐந்து நூற்றாண்டுகளாக (கி. மு. 1600–1100) நிலைத்திருந்தது. இதனைப்பற்றிய செய்திகளுட் பல ஆதாரபூர்வமானவை. கிரேக்க சரித்திரமொன்றை எழுதப்புகுந்தால் அந்நாகரிக நிலையைப்பற்றியும், அத்தகையதொரு நாகரிகம் பண்டைக்காலத்தில் விளங்கியிருந்ததென்ற உண் மையைக் கண்டுபிடித்த பெரியாரைப்பற்றியுமே முதலிற் கூற வேண்டும்.

மைசீனுய்—முதற்பருவம் (கூர்நுதிக் கல்லறைகள்)

உயர்ந்தோங்கிய மலைக்குன்றம் ஒன்றின்மீது, கடலோரம் வரை பன்னிரண்டு மைல் தூரம் வரையில் தாழ்ந்து பரந்து செழிப்புடன் விளங்கிய ஆர்கிவிய சமவெளிக்கு நடுநாயகமாய் விளங்கியது மைசீனுய் என்னும் நகரம். பூசந்தியைக் கடந்து தென்பகுதி நோக்கிச் சென்ற ஆக்கேயியன் கூட்டத்தினர், தாம் தங்கி வசிப்பதற்கேற்ற வளமிக்க தொரு மலைச்சரிவாக இப்பகுதியைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கலாம். கி. மு. 1600 இல் மைசீனுய் நாகரிகத்தில் தலைசிறந்த ஒரு கேந்திரமாகவே விளங்கிற்று.

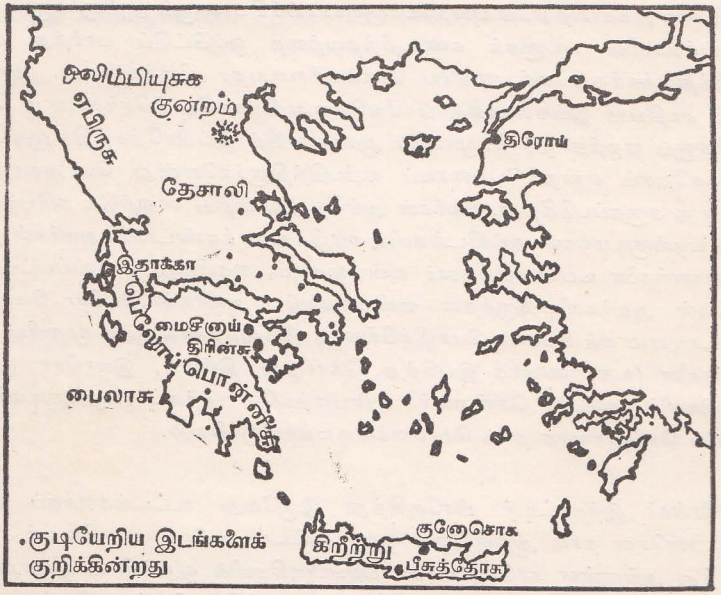

ஈசிய நாகரிகத்தின் பண்டைக்கால கேந்திரங்கள்.

இப்படி ஒரு நாகரிக நிலை இருந்த தென்பதைக் கண்டறிந்த எயினரிக்கு சிலீமான் என்பவர்க்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். 1882 ஆம் ஆண்டில் சிறிய நகரமொன்றிலே ஓதர் சமயப் பாதிரியாயிருந்த ஒருவருக்கு மைந்தனுகப் பிறந்தார் சிலீமான். தூரோயியப் போர்களைப்பற்றி அவருடைய தந்தையார் கூறும் கதைகளைக் கேட்டு அவற்றிலே சிலீமான் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டார். புதைபொருளாராய்ச்சிகளை நடத்திப் பார்க்கவேண்டும் என்னும் ஆவலும் அவருடைய உள்ளத்தில் விருத்தியாகி வந்தது. ஆனுல் அவர்தம் பள்ளிப்படிப்பைப் பதினன்காவது வயதிலேயே நிறுத்திவிட்டுக் கூலவாணிக ஞெருவனுடைய கடையில் பயிற்சி பெறும் சிற்றூளாகச் சேர்ந்து பணியாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஆயினும் கல்விகற்க வேண்டுமென்ற ஆவல் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள் தொழி

லாளியொருவன் மதுமயக்கத்தோடு அவருடைய கடைக்குச் சென்று ஓமருடைய காவியத்திலிருந்து நூறு வரிகளைப் பாடிக்காட்டினான். 'அந்தக் கணம் முதலாக நானும் கிரேக்க மொழிகற்கும் பேற்றைப் பெறத் திருவருள்பாலிக்க வேண்டுமென்று இறைவனைப் பிரார்த்தித்துவரத் தவறியதில்லை' எனச் சிலீமானே ஓரிடத்தில் எழுதியுள்ளார்.

இவர்தம் பிரார்த்தனைக்கு அற்புதமான பலன் கிடைத்தது போலும்! கூல வாணிகக் கடையை விட்டு விலகி முதலில் ஒரு சேவகனுக்குப் பின்னர் தபாற் சேவகனுகி, அதன் பின்னர் எழுதுவினைஞராகி, இவ்வாறே படிப்படியாக முன்னேறி விரைவில் ஒரு கோடீசுவரனேயாகிவிட்டார். படிப்படியாக வளர்ந்து வந்த தமது வளர்ச்சிக்காலத்திலே சிலீமான் பதினைந்து மொழிகளைக் கற்றுக் கொண்டார். அவற்றுள் ஒன்று பண்டைக் கிரேக்க மொழி. தம் சிறு பருவத்து ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அவருக்கு அப்பொழுது அதிக வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஓமர்காலத்துச் சரித்திரச் சான்றுகளாய் விளங்கும் இடங்களைத் தேடிக் காண்பதில் தம் வாழ்வையும் பொருளையும் செலவிடச் சித்தமாயிருந்தார். சிலீமானுடைய ஆராய்ச்சிக் களங்களில் முதலாவதாய் விளங்கிய இடம் துரோய் நகரமாகும். ஓமருடைய காவியத்தில் கண்ட விவரங்களைப் பரிபூரணமாக நம்பி அவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு ஆராய்ச்சிகளை ஆரம்பித்த சிலீமான், இசாளிக் கென்னும் மலைமீது ஒன்றன்மேல் ஒன்றுயமைந்திருந்த பல நகரங்களை அகழ்ந்து பரிசோதித்து அவற்றுள் ஒன்றே இலியட்டில் கூறப்பட்ட துரோயாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தெளிந்து கொண்டார்.

அதன்பின் மைசீனுய் என்னும் நகரின்மீது தம் கருத்தைச் செலுத்தலானார். இங்கே இவருக்குப் போசேனியசு என்பவர் கூறியிருந்த செய்திகளே வழிகாட்டியாயமைந்தன. போசேனியசு கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே பழம்பொருளாராய்ச்சியையும் தேச சஞ்சாரங்களையும் மேற்கொண்டிருந்தவராவர். மைசீனுப் நகரின் மதில்களினுட்புறத்தில் ஆகமீமினனும் மற்றையோரும் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டுள்ள கல்லறைகளைத் தாம் கண்டதாகப் போசேனியசு எழுதிவைத்துள்ளார். அடையாளமே யற்றுப்போன வேறு சில மதில்களைப் பற்றியே இவர் கூறினரன்றி மாளிகையைச் சூழ்ந்துள்ள மதில்களைப்பற்றிக் கூறியிருக்கக் கூடுமென அறிஞர்கள் அப்பொழுது நம்பவில்லை; அதற்குக் காரணங்களும் பல இருந்தன. ஆனல் சிலீமானே ஓமர் கூறியவற்றை நம்பித் துரோய் நகரைத் தேடியது போலவே இங்கும் போசேனியசு கூறியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிரசித்தி பெற்ற சிங்கமுக வாயிலின் உட்புறத்தில் மதிலோரங்களை அகழ்ந்து பார்க்க முற்பட்டார் (ஒளிப்படம் III).

கிரேக்கக் கூலியாட்களில் பெருந்தொகையானேரின் உதவிகொண்டு ஏராளமான கல்லையும் மண்ணையும் தோண்டியபின்பு கற்பாறையினுட் புதைந்திருந்த ஆறு கல்லறைகள் காணப்பட்டன. கூர்நுதிகளோடமைந்த அக்கல்லறைகளில் பத்தொன்பது மனித உடல்களும், கனவிலும் காணமுடியாத பொன்னும் வெள்ளியும் நிறைந்த நிதிக்குவையும் அடங்கியிருக்கக் கண்டார் சிலீமான். ஆங்குக்

காணப்பட்ட ஆண்களின் உடல்களில் முகங்கள் பொற்கவசங்களால் மூடப்பட்டிருந்தன. பெண்களின் உடல்களில் நெற்றிப் புருவம்வரை பொன் முடிகள் தலங்கின. சிறுவர் உடல்களோ முழுதும் பொன்போர்த்திருந்தன. அவற்றின் அருகிலே பொன்னும் வெள்ளியும் இழைத்த வாள்களும், ஈட்டிகளும், மதுக்கிண்ணங்களும், மோதிரங்களும், சாந்துப்பெட்டிகளும் காணப்பட்டன. அந்தப் பொருட்களெல்லாம் கற்பனைக்கு மிஞ்சிய செல்வக் குவியலென்பதோடமையாது, வியத்தகு அழகு வாய்ந்தனவாயுமிருந்தன. வாள்கள் ஈட்டிகளின் அலகுகளில் உயிரோவியங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன; மதுக்கிண்ணங்களில் அலங்காரமான உருவ அமைப்புகள் காட்சியளித்தன; முடிகளிலே சன்னல் பின்னலான கொடிச் சித்திரங்கள் அழுத்திவேலே செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் கைவினைத்திறன் சொல்லுந்தரமன்று. சித்திரங்களின் அமைவும் கற்பனைகளில்காணப்பட்ட உயிர்த் துடிப்பும், அந்த நகரத்திலே முதிர்ந்து, ஆற்றல்மிகுந்து, கட்டுப்பாட்டுக்கமைந்து, அநாயாசமாய் வளர்ந்த ஒரு நாகரிகம் தன் பண்டைப் பெருமையோடு மிளிர்ந்தது என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன.

போசேனியசு கூறியவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த சிலீமான் இந்தக் கல்லறைகளில் காணப்பட்ட உடல்கள் ஆகமீமினனேயும் அவன் குடும்பத்தினரையும் சேர்ந்தன வென்றே எண்ணிவிட்டார். இளம் வயதில் மாண்டுபோன ஓர் அரசனின் முகமூடியை நீக்கிப் பார்த்ததும் சிலீமான், 'நான் ஆகமீமினனின் முகத்தைக் கண்டேன்' எனக் கிரேக்க அரசனுக்கு ஒரு தந்திச் செய்தியை அனுப்பிவைத்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பின்வந்த சான்றுகளின்படி இக் கூர்தறிக் கல்லறைகள் பதினாறும் நூற்றாண்டுக் காலத்தன—அதாவது தூரோயியப் போருக்கு முந்நூறு வருடங்கள் முந்தியன என்று தெரியவருகின்றன.

மாளிகையின் மதிற்புறத்தில் அமைந்துள்ள மற்றுமொரு கூட்டமான கல்லறைகளைப் பற்றிப் போசேனியசு கூறியுள்ளார். அவற்றுக் கண்மையிலே 1951 இல் ஒரு சமாதி செப்பனிடப்பட்டபொழுது இவை தற்செயலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. செல்வ நிலையில் சிறிதளவே குறைந்தனவாயிருந்தாலும் இக் கல்லறைகளும் சிலீமான் கண்டுபிடித்தனவற்றின் காலத்தனவேயாகும். ஆகையினால் பதினாறும் நூற்றாண்டளவிலே மைசீனாய் பொன்பொலிந்த நகரமாயிருந்ததென்பதில் ஐயமில்லை.

ஒளிப்படம் III

(அ) குனோசொசின் பிற்காலத்து மினோவனிய மாளிகையில் அரியணை இருக்கும் அறையைப் புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் பாதுகாத்து வைத்திருப்பதைப் படத்தில் காண்க. பாதுகாக்கப்பட்ட சுவர்ச் சித்திரங்களையும், சாதாரணமாயிருந்தாலும் அரியணையின் சிறந்த அலங்கார அமைப்பினையும் அவதானிக்க.

(ஆ) மைசீனாயின் அரண்மனைக்குப் பிரதான வாயிலாயமைந்திருக்கிறது சிங்கமுகவாயில். சதுரமாக வெட்டியடுக்கப்பட்டிருக்கும் கற்களையும் வாயிலின் உத்தரமாயமைந்த பெருங்கல்லையும் அதன் மேல் முக்கோண வடிவில் காணப்படும் கல்லிலே செதுக்கப்பட்ட சிங்க உருவங்களையும் அவதானிக்க. கூர்தறிக் கல்லறைகளைக் கொண்ட பரிசுத்த வளைவை இந்த வாயிலின் உட்புறத்தில் புகுவோர் தம் வலப்பக்கத்தில் காணலாம்.

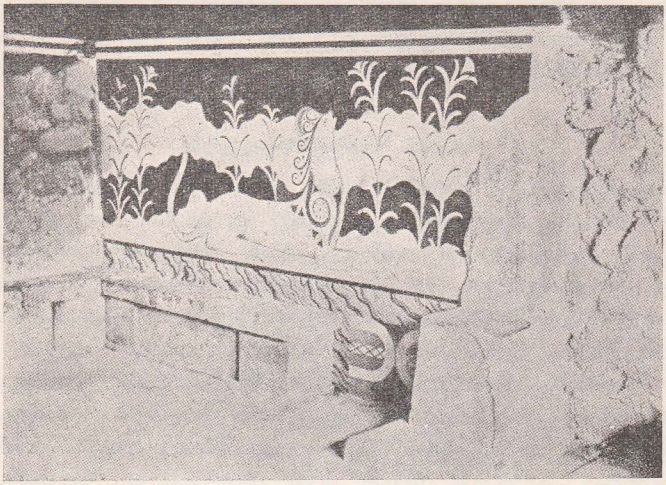

குனோசொசு அரியணை உள்ள அறை

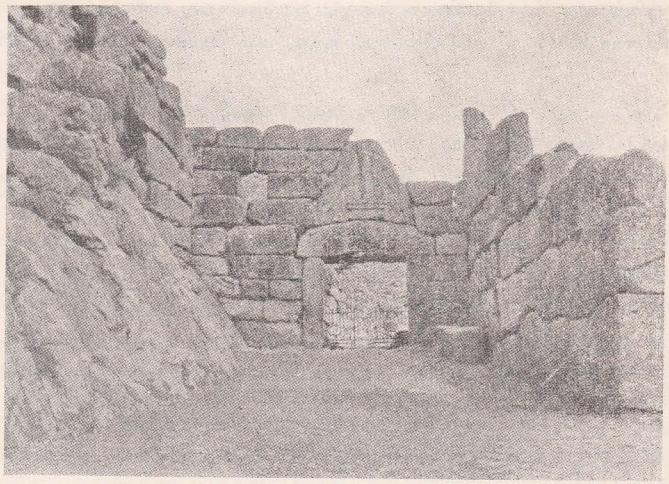

மைசீனாய், சிங்கமுகவாயில்

கி. மு. 2000 ஆண்டளவிலே தோன்றிய ஆக்கேயியரின் முதிர்ச்சியடையாத நாகரிகம் இத்தகைய செல்வநிலையையும் கலா நுணுக்கங்களையும் உடையதாயிருக்கவில்லை. அவர் தம் கல்வியறிவைத் தம்மிலும் உயர்ந்த பண்பாடுடைய ஒரு கூட்டத்தினரின் தொடர்பினாலேயே பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்று இப்பொழுது தெரிகிறது.

கிறீற்று—மினோவன் காலம்

கிறீற்று என்னும் தீவும் நாகரிக நிலையிற் சிறந்த இடங்களுள் ஒன்றாகும். அதனை ஆராய்ந்தவர் சர் ஆர்தர் இவான்சு என்பவராவர். துரோய் மைசீனாய் என்னுமிடங்களைச் சிலீமான் கண்டு அறிந்த வரலாறுபோல இவருடைய ஆராய்ச்சிகளும் அற்புதமானவையாகும். ஆதிகால எழுத்துக்களின் அமைப்பு முறையிலே தமக்குண்டான ஐயப்பாடுகள் சிலவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு ஏதாவது வழிகள் புலப்படலாம் என்ற நோக்கத்தோடு ஆர்தர் இவான்சு, 1894 ஆம் ஆண்டு இளவேனிற்காலத்திலே கிறீற்றிலுள்ள குனோசொசு என்னுமிடத்தை நாடிச் சென்றார். மைசீனாயின் காலத்துக்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு விளங்கியதேயானாலும், அதுவரையில் கேள்விப்படாத ஒரு நாகரிக நிலையின் தன்மைகள் முழுவதையும் தாம் சிறிது சிறிதாகக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருவதை அவர் 1899 ஆம் ஆண்டிலே உணரலானார். சிலீமானைப் போலவே இவான்சும் வேண்டிய செல்வமும் வாழ்க்கை வசதியும் பெற்றிருந்தது தன்மையாயிற்று. தமது நீண்ட வாழ்நாளில் அவர் மிகவும் ஆறுதலாகவும், சிலீமானைப்போலன்றி, நூலோர் வகுத்த முறையிலும் வேலை செய்து, தம் ஆராய்ச்சிக்களம் முழுவதையும் பக்குவமாக அகழ்ந்து கொண்டார். உருச்சிதைந்த சிதிலங்கள் சிலவற்றைப் பாதுகாத்தும், தெரிந்தெடுத்த சில செய்திகளைப் பெரும்பாலும் தமது சொந்தப் பொருட் செலவிலேயே பிரசுரித்தும் வைத்தார். பழம் பெரும் நகரங்களைத் தேடிக் காண்டலிலும், அவற்றில் கண்டவற்றை வகுத்துத் தொகுத்தலிலும் அந்த அளவில் ஒரு தனிமனிதன் செய்வது அரிதினும் அரிது.

கிறீற்றில் கி. மு. 2000 க்கு முன்பிருந்த நாகரிகத்தினைப்பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. இத்தீவின் பழங்குடி மக்களின் ஆரம்பம் யாதாயிருக்கலாம் என்பதும் புலப்படவில்லை. ஆனால் இவர்கள் சாதியாலும் மொழியாலும் கிரேக்கரல்லர் என்பது தெளிவு. கிரேக்கரின் வருகையால் இந்து–ஐரோப்பிய[1] சமூக மொழிக் கலப்புக்கள் ஏற்படுவதன்முன் இவர்கள் சின்ஞசியாவிலும் ஈசிய கரையோரங்களிலும் அதன் தீவுகளிலும் வாழ்ந்த மக்களைச் சார்ந்தவர்களாயிருக்கக் கூடுமென்று தெரிகிறது. கிறீற்றில் கண்ட ஒரு நாகரிகத்தை, அதற்கு ஏற்ற பெய

1. பாரத நாட்டின் பழங்கால மொழியான சமக்கிருதம், இத்தாலியில் ஆதியில் குடியேறியவர்களது இலத்தீன், இன்னும் சேர்மானிய மொழியும் அதன்மூலம் கலந்த நம் காலத்துக் கலப்பு மொழிகளுமாய்க் கிரேக்க மொழிக்கு இனமான பல மொழிகள் உண்டு. இவற்றையே இந்து–ஐரோப்பிய மொழிகள் என வழங்குவர். சமக்கிருதத்தில் பிதா என்ற பதம், கிரேக்க மொழியில் πατήρ எனவும், இலத்தீனில் பேற்றர் என்றும், சேர்மானிய மொழியில் வாற்றர் என்றும் ஆங்கிலத்தில் பாதர் என்றும் வழங்குதலை இம் மொழிகளின் இனத் தொடர்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக்கூறலாம்.

ரொன்று கிடைக்காத காரணத்தினால், அந்நாட்டின் நாடோடிக் கதைகளில் சொல்லப்பட்ட மினோசு என்னும் மன்னனின் நினைவாக மினோவன் நாகரிகம் என வழங்கினர். ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த கற்கால நாகரிகம் மறைய, 2800 ஆம் ஆண்டளவில் தாமிர காலம் உதயமாயிற்று. ஆனால் கி. மு. 2000 ஆண்டளவில் கிரீற்றின் வடபகுதியில் குனோசொசு என்னுமிடத்திலுள்ள மலைமீதும் தென்பாலமைந்த பீசுத்தோசு என்னுமிடத்திலும் பிரமாண்டமான மாளிகைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கட்டிடக்கலையுடன் அங்கே பிற கலைகளும் சிறப்புற்று விளங்கின. தண்டசக்கரங்களின் உதவிகொண்டு அங்குள்ளவர்கள் பாத்திரங்களை வனைந்தனர். அப்பாத்திரங்கள் கருமை நிறமுடையனவாயும் அழுத்தமானவையாயுமிருந்ததுடன் அக்கருமையில் தூலங்கும் சிவப்பும் மஞ்சளும் இவையிரண்டும் கலந்ததுமான வண்ணச் சித்திரங்களைக் கொண்டனவாயும் விளங்கின. வீட்டுச் சுவர்களை இயற்கைப் பொருட்களின் உருவங்கள் கொண்டியன்ற சித்திரங்கள் அழகு செய்தன. கர்ணபரம்பரைக் கதைகளில் குனோசொசு நாட்டு மன்னன். கடலையும் ஒருகால் கட்டியாண்டான் என்று கூறப்பட்டிருப்பதற்கும் பொருத்தமாக இச் சுவர்ச்சித்திரங்கள் கடற் பிராணிகளின் உருவங்களையும் கொண்டிருந்தன. தான் பறித்த குரோக்குசேச மலர்களை ஒரு குரங்கு பூக்கிண்ணத்தில் அடுக்கும் பாவனையிலமைந்த சுவர்ச்சித்திரமொன்று அக்காலத்து மினோவனிய சைத்திரிகளின் கைத்திறனுக்குச் சிறந்ததோர் உதாரணமாகச் சொல்லக் கூடியதாயிருக்கிறது. கிரீற்று நாட்டுக்கலைகள் யாவும் இவற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த நைல்நதி நாகரிகத்திலிருந்து கினைத்தன என்பதும் பொருந்தும். எகிப்துக்கும் இந்நாட்டுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்தது வந்தன என்பது தெளிவு. இருநூறு மைல் தூரமான கடலுக்கப்பாலுள்ள எகிப்தில் வண்ண வேலைப்பாடமைந்த கிரீற்று நாட்டுப் பாத்திரங்களுக்கு நல்ல மதிப்பு இருந்துவந்தது. கோடைகாலத்தில் வீசிய வசதியான காற்றும் இவ்வாறான பிரயாணங்களுக்கு அநுகூலமாயிருந்த தென்றே கூற வேண்டும். இன்னும் எகிப்திய மக்களின் குடியேற்றங்களும் அவர்களுபயோகித்த செப்பு உபகரணங்களும் கிரீற்றுக்கு வந்திருத்தல் கூடும். பரோக்கள் எனப்படும் எகிப்திய அரசர்கள் கிரீற்று அரசரிடமிருந்து திறைபெற்றதாயும், பின்னர் அவர்களைத் தமக்குச் சமமாக நடத்தியதாயும், சிலசமயங்களில் பகைவராய்க் கருதிப் பயந்திருந்ததாயும், எகிப்திலே கிடைத்துள்ள சான்றுகளிலிருந்து தெரியவருகிறது. கிரீற்றில் அந்த நாட்களிலிருந்த சித்திர எழுத்துக்கள்தாமும், எகிப்திய ஈரோக்கிளிபிசு என்ற சித்திர எழுத்துக்களை ஒத்தனவாய், அவற்றைப் பின்பற்றியனவாயும் இருந்தன. கி. மு. 2000 க்கும் 1600 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் 'ஏ' பிரிவு வரிவடிவங்கள் என அறிஞர்கள் வகுத்து வைத்த ஒரு வகையான வரிவடிவ எழுத்துக்களாய் உருவெடுக்க இந்த ஆதிகாலச் சித்திர எழுத்துக்கள் ஆதாரமாயிருந்தன. ஆனால் இந்த வரிவடிவ எழுத்துக்கள் எந்த மொழிக்குரியன என்பது தெரியவில்லை; தெரிந்துகொள்வதற்கு ஏற்ற அளவில் இவ்வெழுத்துக்கள் அதிகம் கண்டுபிடிக்கப்படவுமில்லை.

1600 ஆம் ஆண்டளவில் திடீரென ஏதோ இயற்கை உற்பாதங்களாற்போலும் குனோசொசு, பீசுத்தோசு முதலாமிடங்களிலிருந்த மாளிகைகளின் பகுதிகள்

அழிந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது. நீப்பிடித்தமையாலோ அன்றேல் பகைவர் தாக்கியமையாலோ இவை அழிந்திருக்கலாம் என்று எண்ணக்கூடிய அடையாளங்கள் ஒன்றும் அம்மதில்களிற் காணப்படவில்லையாகையால், குஜ்ஜர் சொசில் இவான்சு தாமே நேரில் அநுபவ பூர்வமாகக் கண்ட பூகம்பம் போன்ற வற்றின் விளைவாக இவ்வழிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இந்த அழிவு காரண மாகக் கதையே முடிந்துபோகவில்லை. இடிந்தும் தகர்ந்தும் போன அந்த அழிவு களுக்கிடையில் ஒரு புதிய சகாப்தமே உருவெடுத்ததென்றுதான் கூற வேண்டும். பழைய சிதிலங்களின்மேல் புதிய மாளிகைகள் எழுந்தன. இக்கால முதல் குஜ்ஜர் சொசே தீவு முழுவதற்கும் நடுநாயகமாக விளங்கிற்று. அதன் கட்டிடங்களும் அவற்றில் விளங்கும் அலங்காரங்களும், அங்குக் காணப்பட்ட பண்டகசாலை களும் மினோவன் காலமெனக் கூறப்பட்ட அக்காலத்துக் கிரீற்று மக்களின் வாழ்க்கையை நன்கு விளக்குகின்றன.

நீண்ட அழகிய அங்கிகளணிந்த பெண்கள் மங்கல விழா முதலியவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே ஒருவரோடொருவர் உரையாடுவதுபோல வரையப்பட் டுள்ள சுவர்ச் சித்திரங்கள் அங்குண்டு. தாம் பங்குபற்றும் விழா நிகழ்ச்சிகளைப் பார்ப்பதிலும் அங்குள்ளவர்களணிந்துள்ள உடையினலங்காரங்களை ஒருவர்க் கொருவர் மாறி மாறி அவதானிப்பதிலேயே அதிக கவனஞ் செலுத்துபவராகக் காணப்பட்டனர். அவர்களணிந்திருந்த நீண்ட அங்கிகளின் பின்புறத்துக் காணப்பட்ட மடிப்புகளும், தழையத்தழைய அணிந்த கைச்சட்டைகளும், பதித்து வெட்டி உடலோடு பிடித்தாற்போல் அணியப்பட்ட கச்சுக்களும் ஏதோ இக்காலத்துப் பாரிசு நாகரிக கூடத்தின் வேலைப்பாடுகளாய் இருக்கக்கூடுமோ என்றெண்ணவேண்டியிருக்கிறது. சுவர்ச்சித்திரங்களில் பல, எருதுகளின் உருவ அமைப்புக்களைப் பின்பற்றினவாயிருக்கின்றன. சுவீடிய குதிரையளவு பருத்த எருதொன்றை எதிர்த்து அதன் கொம்புகளுக்கிடையிலும் முதுகிலும் ஒரு வாலிபன் தாவிக் குதிப்பதுபோலமைந்த சித்திரம் ஒன்று—அதனைக் கேலிச் சித்திரம் என்றுதான் கூறவேண்டும்—சிறப்பாக அங்கே காணப்படுகிறது. அவன் நிலத்தில் குதித்தவுடன் அவனை ஆசுவாசப்படுத்த இளம் பெண்ணொருத்தி ஆயத்தமாய் நிற்பதுபோலவும் அச்சித்திரத்தில் வரையப்பட்டுள்ளது. ஆனைத் தந்தத்தினுற் செய்த, இடையிடையே பொன்னை அழுத்தி, நீலநிற மையினலும் வெள்ளிச் சரிகையினலும் கட்டங்களுமிழைத்த சதுரங்க விளையாட்டுப் பலகை போல ஒன்றும் அங்கே காணப்படுகிறது. நானூறுபேர் வரையில் உட்கார்ந்து பார்க்க வசதியுள்ள ஒரு மண்டபமும் அங்கிருந்திருக்கிறது. அது நடன நிகழ்ச்சி களுக்குப் பயன்பட்டிருத்தல் கூடுமேயன்றி ஓவியங்களில் காணப்பட்ட ஏறு தழுவல் போன்ற விளையாட்டுக்களுக்குப் பயன்பட்டிருக்க முடியாது. கொல்லேறு தழுவல் அக்கால மக்கள் பெருவிருப்புடன் கைக்கொண்டிருந்த ஒரு விளையாட்டா யிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது அச்சித்திரங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. ஆங் குள்ள மாளிகையில் மதில்கள் காணப்படவில்லை. இன்பமான பொழுதுபோக்கு களில் பெரும்பற்றுக்கொண்டிருந்த இந்த மக்களுக்கு யுத்த பயமே இருந்திருக்க வில்லையென்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அரியணைக்கான ஒரு தனியறை

இருந்தது (ஒளிப்படம் III); பொது மண்டபங்களிருந்தன; ஐந்தடுக்கு மாடிப் படிகள் இருந்தன; கிறீற்று நாட்டுக் கலைகளில் தலைசிறந்தனபோலத் தோன்றும் தனிச் சிறப்பான சித்திரத்தூண்களைத்தாங்கி, மாளிகையின் மேற்பாகத்திலிருந்து உட்பாகத்துக்கு ஒளி பரவும் வகையினியன்ற கூபங்களமைந்திருந்தன; படிக்கட்டுகளின் வளையை ஒட்டி மழைநீரைக் கொண்டுவரும் சலதாரைகள், ஆங்காங்கு நீர்ப்பெருக்கை மட்டுப்படுத்தக்கூடிய கொடுங்கைகளோடு காணப்பட்டன; அக்கால வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் கவர்ச்சி மிக்க ஓவியங்களைக் கொண்ட சுவர்களோடு கூடிய அறைகளும் வளைந்து செல்லும் இடைகழிகளும் அமைந்திருந்தன; பண்டங்கள் சேமித்துவைக்கப் பெருங் குதிர்களும், அரசகாரியங்களில் தேவைப்படும் பத்திரங்களைப் பக்குவப்படுத்தி வைப்பதற்கேற்ற தனி அறைகளும் காணப்பட்டன; இவ்வாறு எல்லாமாக ஐந்து ஏக்கர் பரப்புள்ள விசாலமான இடத்தில் இந்த மாளிகை அமைந்திருந்தது. செல்வச் செழிப்புமிக்க இந்த மாளிகை அரச குடும்பத்தினர் வசிப்பதற்கு மட்டும் நிருமாணிக்கப்பட்ட தன்று. அதன் அளவுத்திட்டம் மிக விசாலமானது. நாகரிகம் முதிர்ந்த ஓர் அரசின் இருப்பிடமாயும் பெரியதோர் இராச்சியத்தின் ஆஞ்ஞாபீடமாயும் அது விளங்கிற்று. பண்டங்களைச் சேமித்தல், உறுதிப்பத்திரங்களைப் பத்திரப்படுத்தல், கணக்குவழக்குகளை வைத்துக்கொள்ளுதல் முதலியவற்றில் எத்துணை முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தனரோ அத்துணை முன்னேற்றத்தைக் கட்டிட அலங்காரக் கலைகளிலும் பெற்றிருந்தனர். மிதமிஞ்சிய செல்வச் செழிப்பும், உன்னதமான கலைகளில் விருப்புங்கொண்டு, கவலையற்றிருந்த மக்கட் கூட்டமொன்று இங்கு வாழ்ந்து வந்ததென்பது தெளிவு. வாணிபத்தினாலும், கிறீற்றிலும் பிற இடங்களிலும் தம்மாலடக்கியாளப்பட்ட மக்களிடமிருந்து பெற்ற திறையினாலும் அங்கே செல்வம் கொழித்திருக்கவேண்டும்.

மைசீனாய் தன் கலையை உருவாக்கவும், கலை நுணுக்கங்களைக் கற்கவும் மேலே கூறிய நாகரிக நிலையே அடிப்படைக் காரணமாகும். மைசீனாயின் கூர்தறித்த கல்லறைகளிற் கண்ட நவமணிகளிழைத்த ஈட்டிகளும், ஆரங்களும், முத்திரைகளும், பொன்னாலான முகமூடிகளும், பாத்திரங்களும், இன்ன பிறவும் கிறீற்றிய முறைகளானியன்றன என்பதற்கையமில்லை. கிரேக்க தேசத்தின் வடக்கே மிகத் தொலைவில் குடியேறியவர்களிடம் கிறீற்றின் தொடர்பு இல்லாமையால் கலைகளும் வாழ்க்கை ஒழுங்குகளும் அற்றுப்போயிருந்ததையும், தெற்கில் வளர்ந்த மைசீனாய் அவ்விரு துறைகளிலும் வியக்கத்தக்க முன்னேற்றமடைந்திருந்தமையையும் உற்று நோக்குவோமானால் கிரேக்க தேச நாகரிக முன்னேற்றத்தில் கிறீற்

ஒளிப்படம் IV

அத்திரியுசு நிதிக்குவை என அழங்கப்படும் இடத்தின் உட்புறத்திலிருந்து ஒரு தோற்றம். நிலத்திற்கடியில் உள்ள கல்லறைகளுக்குச் செல்லும் நுழைவாயிலும், 'தேன்கூட்டுக்கல்லறை' என்று இதற்குச் சிறப்புப் பெயர் வழங்கக் காரணமான அதன் குவிந்த கூரையும் இங்கே காணப்படுகின்றன. உண்மையான வளைவு என்ற முறையில் இக்குவிந்த கூரை கட்டப்படவில்லை; இதன் கற்களை நீளப்பாட்டுக்கு அடுக்கி ஒருவரிசைக்கு மேலுள்ள மற்ற வரிசைக் கற்கள் சிறிது புறப்பாடாக இருக்கக்கூடிய வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

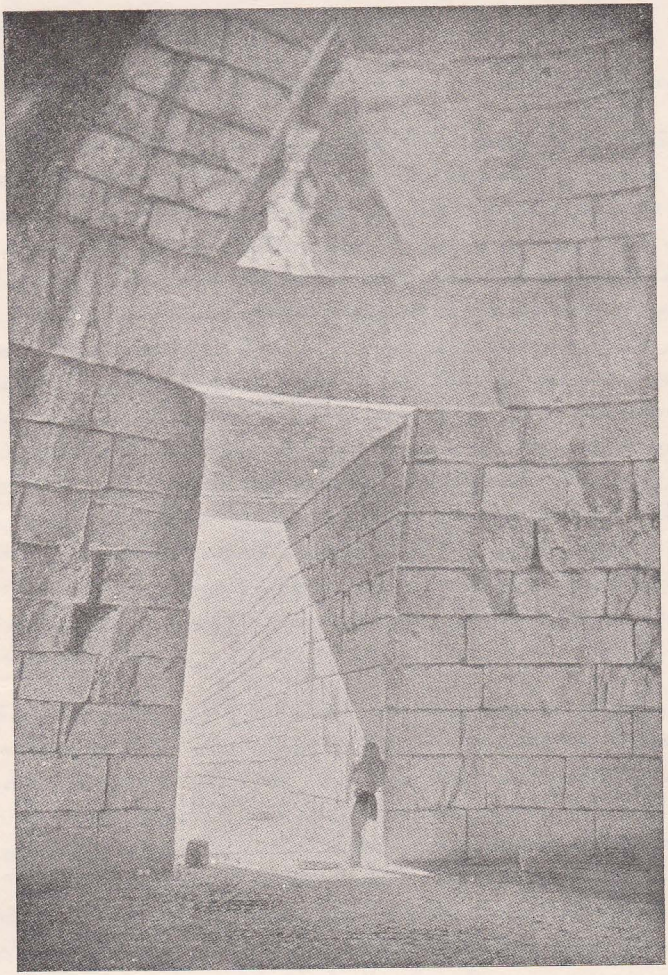

அத்திரியுசு நிதிச்சாலை, மைசீனய்

றுத்திவு பெரும்பங்கு கொண்டு விளங்கிற்றென்பது போதரும். இனி, மைசீனியின் முன்னேற்றங்களைப்பற்றி ஆராயப் புகுவாம்.

மைசீனை—இரண்டாம் பருவம் (தேன்கூட்டமைப்புக் கல்லறைகள்)

கடைசியாகக் கூறப்பட்ட மாளிகையின் கீழே அங்கொன்று இங்கொன்றுமாகச் சில சுவர் வரிகளும் குளேசொசின் சுவர்ச் சித்திரங்களையே மிகவும் ஒத்துள்ள சித்திரச் சிதைவுகளுமாக மைசீனியின் ஆரம்பகாலக் கட்டிடங்களில் மிகச் சில அடையாளங்களே இன்று மிஞ்சியுள்ளன. III ஆவது ஒளிப்படத்தில் காணப்படுவதுபோன்ற பதினெட்டடி அகலமான மதில்களைக் கொண்ட அரண்களும் தன் கூட்டமைப்புப்போல உள்ள கல்லறைகளும் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் கட்டப்பட்டனவாகும். தேன்கூட்டமைப்புக் கல்லறைகளுள் மிக நுட்பமான தொன்று IV ஆவது ஒளிப்படத்தில் காணப்படுகிறது. கிரேக்கப் புலவர்களின் நூல்களில் நாம் காணும் பெரிய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்த களங்களாக இவை காணப்படுகின்றன. கிளித்தமனசித்திரன் என்பவனின் காவலாளி தூரோய் நகரின் வீழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் குறிப்பை எதிர்நோக்கி நின்றது இந்தச் சுவர்களின் மீதிலேயாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆகமீமினனும் கசாந்திரனும் இந்தச் சிங்கமுக வாயிலினூடாகச் சென்றே போர் செய்து வீர சுவர்க்க மெய்தினர். ஓரேசதிசன் மாளிகையினுட் சென்று தன் அன்னையைக் கொல்வதன்முன் தன் தந்தையின் ஆவிக்குப் பலியிட்டு வணங்கியதும் இந்தத் தேன் கூட்டுக் கல்லறைகளுள் ஒன்றிலேயே.

மக்களுக்கரசனாயிருந்த ஆகமீமினன் என்பவன் கிரேக்க சரித்திரத்தில் மிகப் பிரபலமானவன் என்பதனை நாம் இப்பொழுது அறிகிறோம். இம்மன்னவனைப் புகழ்ந்து ஓமர் பாடிய பாடல்கள் பலவற்றை நாம் படித்திருக்கிறோம். மீனிலெவசின் மனைவியான அழகிற் சிறந்த எலன் என்பாள் தூரோய் நாட்டு இளவரசனான பாரீசனுடன் ஓடிப்போனதும்; மீனிலெளசின் உடன் பிறந்தவனாகிய மைசீனியின் ஆகமீமினன் அவளைத் திரும்பப் பெறவேண்டுமென உறுதிபூண்டு கிரேக்கப் பெரும்படையொன்றைத் திரட்டியதும்; தேசாலி பெலோப்பொன்னீசு முதலாம் இடங்களிலிருந்துவந்த படைவீரர் அவுலீசு என்னுமிடத்தில் திரண்டும், ஆகமீமினன் தன் மகளான ஐவிசினியாளைப் பலியிட்டுக் கடவுளரைச் சாந்தப்படுத்தும் வரையில் அவர்கள் கடல்மேற் செல்லக் காற்றின் உதவியின்றித் தடுக்கப்பட்டிருந்ததும்; தூரோய் நகரை வந்தடைந்தும் ஒன்பது நீண்ட வருடங்களாக அதன் மதிற் புறத்திலே போர்செய்து கிடந்ததும்; தேசாலிய பித்தியாவைச் சேர்ந்த ஏச்சிலியுசு என்ற வீரன் தூரோய் நகர வீரனை எகுதர் என்பவனைத் துவந்துவ யுத்தத்தில் மாய்த்ததும்; ஈற்றில் மரக்குதிரை செய்த விந்தை நிகழ்ச்சியால் நகரம் பிடிபட்டதும்; பிரயம் என்பவனின் உன்னதமான மாளிகை தீக்கிரையானதும்; ஆகமீமினன் திரும்பிவந்து நம்பிக்கைத் துரோகியான தன் சொந்த மனைவியின் கையினால் மாண்டதும்; ஒடிசியசு பத்துவருட காலமாக

அலைந்து திரிந்து ஈற்றில் தன் மனையாளான பெனிலோபியை அடைந்ததுமாகிய பல சம்பவங்களைச் சொல்லும் வீர காவியமாக ஓமரின் பாடல்கள் அமைந் துள்ளன.

தாம் விவரித்துள்ள சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து ஏறத்தாழ ஐந்நூறு ஆண்டு கழிந்தபின்னரே ஓமர் தம் காவியத்தை எழுதினர். அவர் எழுதிய இலியட்டும் ஒடிசியுமே இந்த ஆரம்பகாலத்தைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்வதற்குதவும் தனிச் சான்றுகள் என்றால் எது உண்மை எது கற்பனை என்பவற்றைத் தெளி வாக அறியமுடியாமற் போய்விடும். ஆரம்பகாலச் சரித்திரத்தின் இந்த விவரங் கள் கர்ணபரம்பரையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தமையால் ஓமரும் தம்காலத் தில் இவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு தமது காவியங்களில் பயன்படுத்தினர் என்று கூறுதலே பொருந்தும்.

ஆனால் அண்மையில் வெளியான பல விவரங்கள் நம் சரித்திர அறிவை வளர்க்கவும், ஓமர் நமக்களித்த காவியச் செய்திகள் பலவற்றைத் தெளிவாக்கி உறுதிப்படுத்தவும் பேருதவியாயிருக்கின்றன. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல வீடுகள் மைசீனையிலே பூமிக்கடியில் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மையால் பெரும் பயன் கிடைத்துள்ளது. பைலாசு எனுமிடத்தில் நெசதர் என்பவனுடையதோ அல்லது அவன் பின்வந்தோருடையதோ எனக் கூறப்படும் மாளிகையொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அது ஒரு பலம்பொருந்திய அரசாங்கத் தின் கேந்திரமென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆனால், வரிவடிவமான "பீ" எழுத் துக்கள் என்று சொல்லப்பட்டவை எவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன என்ற உண் மையை ஆங்கில இளைஞரான மைக்கேல் வெந்திரிசு என்பவர் ஆராய்ந்து வெளி யிட்டமையே இருபதாம் நூற்றாண்டில் புதைபொருளாராய்ச்சித்துறை கண்ட பெருஞ் சிறப்பாகும்.

இந்த வரிவடிவ எழுத்துக்களைக் கொண்ட செங்கற்களில் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வரையில், சர் ஆர்தர் இவான்சு என்பவர் குனோசோசில் கண் டெடுத்தார். 1939 லும் 1952 லும் மேலும் ஓர் ஆயிரம் வரையில் பைலாசிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. மைசீனையில் அகழ்ந்து காணப்பட்ட தனிப்பட்ட வருடைய வீடுகளிலும் இவற்றில் பல கிடைத்தன. திரின்சு, தீபிசு, ஆர்க்கோ மினேசு, ஈலியுசிசு முதலிய இடங்களிலும் இவை அங்குமிங்கும் காணப்பட்டன. எனவே இத்தகைய வரிவடிவ எழுத்துக்கள் ஏரோயிக காலத்தில் பெருவழக்கி லிருந்தன என்பது தெளிவாகிறது. இவை எதனைக் குறிக்கின்றன என்பதைக் கண்டறிதலே அக்காலத்தைப்பற்றி நன்கறிவதற்கு இன்றியமையாததென்பது வெளிப்படை. அச் செங்கற்களில் பெரும்பாலானவை பொருட்களின் விவர அட்டவணையாயிருந்தன; எழுத்தமைப்பும் (ஆங்கிலத்தில் உயிர்வேறு மெய்வேறு யிருப்பதுபோலன்றி) த தெ து முதலிய உயிர்மெய்களுக் கிருப்பதுபோல ஒரே வரிவடிவில் அமைந்திருந்தன. மொழிவழக்கில் வேற்றுமைகளை ஏற்றனவாயும் காணப்பட்டன. சில சொற்கள் இடப்பெயராயும் சில ஆண்பால் பெண்பாற் சொற்களாயும் இன்ன பிறவாயும் இருந்தன என்ற உபயோகமான பல விவரங்கள்

வெளியாயின. எனினும் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஐம்பது ஆண்டுகள் வரையில் இந்த வரிவடிவ எழுத்துக்கள் எதனைக் குறிக்கின்றன, இவற்றால் எழுதப்பட்ட மொழி எது என்பன போன்ற உண்மைகள் என்றும்போல் மர்மமாகவே இருந்தன.

சர் ஆர்தர் இவான்சு இந்த எழுத்துக்களைப்பற்றி நிகழ்த்திய பேருரைகளை 1934 இல் பதின்மூன்று வயதுப் பள்ளி மாணவனாயிருந்த வெந்திரிசு கேட்ட போது அவ்வெழுத்துக்கள் உட்பொருளைத் தான் எப்படியாவது ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தவேண்டுமென உறுதிபூண்டார். உலக மகா யுத்தத்தின் பின் அவர் ஒரு கட்டிடக் கலைஞர் ஆனார். ஆயினும் தன் ஓய்வு நேரம் முழுவதையும் இச் செங்கல் எழுத்துக்களை ஆராய்வதிலேயே கழித்துவந்தார். 1962 இல் கேம்பிரிட்சு நகரத்தைச் சேர்ந்த இளைஞரும், மொழிநூலறிஞருமான யோன் காட்டுவிக்கு என்பவரின் உதவியுடன் இந்த 'பீ' வரிவடிவ எழுத்துக்களைக்கொண்ட செங்கற்கள் கிரேக்க[1] மொழிக்கே உரியன என்ற உண்மையை உலகறியச் செய்து தான் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியில் வெற்றிகண்டார்.

ஆயினும் பீ வரிவடிவ எழுத்துக்களில் எழுதப்பெற்றனவாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை இப்பொழுதும் எளிதில் வாசித்து அறிந்து கொள்ளலாம் என எண்ணுதல் கூடாது. எழுத்துக்கூட்டும் முறையோ சொல்லோசையை மாத்திரம் வெளிப்படுத்துகின்றதேயன்றி, ஒழுங்கற்றதாயும் விளக்கமற்றதாயுமே காணப்படுகின்றது. மொழியெனிலோ, சோசர் காலத்து ஆங்கிலம் இக்காலத்து ஆங்கிலத்துக்கு எப்படி மாறுபட்டதாயிருக்கின்றதோ அதுபோல உயர்ந்த பண்பட்ட கிரேக்க மொழிக்கும் இது மாறுபட்டதாகவே காணப்படுகிறது. இவ்வித இடர்ப்பாடுகள் இருந்தும் இச் செங்கட்டிகளில் பலவற்றுக்கு மிகப் பொருத்தமான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டமையால் மைசீனியில் வாழ்க்கைமுறை அமைந்திருந்த வரலாறு பற்றிப் பெரும்பாலான செய்திகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

துண்டு துண்டாகக் கிடைத்த இச் செய்திகளை ஒழுங்குபடக் கோத்து நாமே இப்பொழுது சரித்திர வரலாற்றைப் புனைந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மைசீனியில் நாகரிகம் வளர்ந்த இடங்களில் அமைந்திருந்த வாழ்க்கை முறைகளைச் செவ்வனே அறிந்து, புதியதும் மிக விரிந்ததுமான ஒரு சரித்திரத்தை எழுதுவதற்கு வரிவடிவ எழுத்துக்கள் பற்றி வெளியான செய்திகள் பேருதவி அளிக்கின்றன. இந்தச் செங்கல் எழுத்துக்களில் பல கிரேக்க நாட்டின் பெரு நிலப்பகுதியிலுள்ள பைலாசு மைசீனைப் போன்ற இடங்களிலும் தீவுப்பகுதியான கிறீற்றிலுள்ள குனோசொசிலுமே காணப்பட்டன என்பதை முன்னரே அறிந்தோம். மைசீனியின் செய்திகளைக் கொண்ட இச் செங்கற்கள் கிறீற்றிலுள்ள குனோசொசில் காணப்படுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும் என்ற ஆராய்ச்சியைப் பின்னர் வைத்துக் கொண்டு, இப்பொழுது, அச்சாசனங்கள் எங்கே காணப்படினும் அவற்றில் கூறப்பட்ட செய்திகளை ஆதாரமாக ஏற்றுப் பொது

1. இந்த எழுத்துக்களை ஆராய்ந்தறிந்த விவரம் இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் பின்னுரையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

வாக மைசீனியில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர் என்பதனை ஆராய்வோம். செங்கற்களிலெல்லாம் ஒரே நாகரிகத்தைப் பற்றிய செய்திகளிருப்பதும், எழுதப்பட்ட மொழி மைசீனியிய கிரேக்க மொழி என்பதும் நமக்கு மேலும் உதவியளிக்கின்றன.

மைசீனியின் சமூக அமைப்பைப் ஆராய்வதற்கு ஓமருடைய கதையிலே துரோய் நகரப் போருக்குக் கிரேக்கப்படை திரண்ட சம்பவத்தை ஆரம்பமாகக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். ஆக்கேயிய ராச்சியங்கள் பலவற்றிலுமிருந்து சிறந்த படைவீரர் அவுலீசில் திரண்டனர்; அவர்களுடன் அவ்வந்நாட்டு அரசரும் வந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மாநில மன்னராயிருந்தும் மைசீனியின் ஆகமீமினனைச் சிறந்தவனுகப் போற்றினர். 'ஆகமீமினன் அரசர்க் கரசன்' என்பது ஓமர் கூற்று. அவன் பெருந்தொகையான மக்களின் தலைவனுயிருந்தான். ஆதலால் அவன் தலைமையைத் தாழ்வாகக் கருதியவர் ஆக்கேயியரில் யாருமிலர். இச் செய்திகள் புதைபொருளாராய்ச்சியிற் கண்ட சான்றுகளோடு நன்கு பொருந்துகின்றன. திரின்சு பைலாசு முதலிய இடங்களில் மாளிகைகள் இருந்தும் மைசீனியின் மாளிகையே சிறந்ததென்றும் அதன் வாயிலிலிருந்து நாற்புறமும் தெருக்கள் சென்றன என்றும் நாம் அறிகின்றேம். பைலாசில் காணப்பட்ட மாளிகையும் குறைவுடைய தென்று கூறமுடியாது. ஓமருடைய நூலில் நெசதர் என்னும் மன்னவன் இங்கிருந்துதான் தன் அரசாட்சியை நடத்தினன் என்பதைக் காணலாம். அவனுடைய களஞ்சிய அறையிலே காணப்பட்ட பீ வரிவடிவ எழுத்துக்களைக்கொண்ட செங்கற்களிலிருந்து மைசீனியின் ஆட்சியில் மக்கள் வாழ்க்கை எவ்விதம் ஒழுங்குபட்டதாய் அமைந்திருந்தது என்பது மிகவும் புலனுகிறது.

முடியாட்சி முறைதான் அங்கிருந்த சமூக அமைப்பு என்பதில் ஐயமில்லை. 'அநச்சு' என்று எல்லோரிலும் மிக்க தலைவனெருவனைத்தான் செங்கற் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவனுக்கடுத்தபடியில் 'லாவகெதன்' என்னும் அதிகாரி குறிப்பிடப்படுகின்றுன். இவன் படைகளின் தலைவனுயிருந்திருக்கலாம். (λαός - ἡγέτης). என்ற இரண்டு சொற்களின் கூட்டமே 'லாவகெதன்' என்னும் சொல் என்று கொள்ள இடமுண்டு).- இவனும் அரசனைப்போலவே பெரு நிலப் பகுதியின் தலைவனுயிருந்து கட்டியக்காரர் ஆதுவர் முதலானேரால் சேவிக்கப்பட்டவனுயிருந்திருத்தல் கூடும். இன்னும் இரண்டு உயர்ந்த வகுப்பினரைப் பற்றியும் நாம் அறிகிறேம். 'தெலசதாயர்' அல்லது தெலசின் மக்கள் என்பவர் நாட்டைக் காக்கும் உயர்ந்த வீரபரம்பரையினராயிருந்தமையால் இவர்களையும் பெருநிலங்களுக்கு அதிபர்களாயிருக்குமாறு அரசன் பணித்திருக்கலாம். 'எப்பதாயர்' அல்லது 'பின் செல்வோர்' எனப்படும் மற்றுமொரு சிறந்த வகுப்பினரும் இருந்திருக்கின்றனர். அரச சபையைச் சேர்ந்தவர்களாய், அரசனுக்குக்கூட இருந்ததவும் பிரபுக்களாய் விளங்கிய இவர்கள், வேண்டிய போது படைப்பிரிவுகளுக்குத் தலைமைதாங்கும் சிறப்புப்பணியும் புரிந்துள்ளனர்.

அதிகார வட்டாரங்களில் அப்பொழுதிருந்த சமூக அமைப்பு குடும்ப பாரம்பரிய[1] முறையைச் சேர்ந்தது என ஒரே வசனத்தில் சொல்லிவிடலாம். நகரின் எல்லைக்கு வெளியில் இருந்த அவ்வப்குதிச் சிற்றரசர்களையும் தம் சொந்த உரிமை கொண்டாடும் அதிகாரிகளையும் βασιλεύς என்ற சொல்லாற் குறிப்பிட்டனர். இவர்கள் பேரரசனின் மந்திரிசபையில் அங்கத்தவர்களாயிருந்தார்களென்பதில் ஐயமில்லை. பைலாசில் கண்ட செங்கற்களில் இவர்களில் பன்னிருவரைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இப்படியான பன்னிரண்டு βασιλῆς் என்பவர்களைக் கொண்ட மந்திரி சபைக்குத் தலைமைதாங்க 'அல்சிநவுசு என்னும் மன்னன் ஒரு சமயம் விரைந்தபொழுது அவனுடைய மகளான நவுசிக்கா என்பவள் அவனைத்தடுத்து ஒரு சலுகையை வேண்டினாள் என்ற செய்தி ஒடிசியில் ஆறுவது பாகத்தில் காணப்படுகிறது. மைசீனியின் சமூகங்களிலே பலவித பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த அடிமைகளைப்பற்றிய குறிப்புக்களை ஓமருடைய நூல்களிலும் காணலாம் ஆனால் ஓமர் குறிப்பிட்ட அளவிலும் பன்மடங்கு அதிகமான விவரங்களை நாமே காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வீரர்களின் இல்லங்களைச் சேர்ந்தவராக, அவர் குறிப்பிடும் அடிமைகளைப்போல மூப்பது மடங்குக்கதிகமான, 1500 அடிமைகளைப்பற்றிய செய்தியொன்று பைலாசில் காணப்படுகின்றது. மைசீனியின் சமூக அமைப்பில் ஓமர் கூறத் தவறிய ஒரு பகுதியினரைப்பற்றிய செய்தியை நாம் அந்தச் செங்கற்களிலும், பேராசிரியர் உவேசு என்பவரின் புதைபொருளாராய்ச்சியிலும் காண்கிறோம். நகர்ப் புறங்களிலே மிக நுணுக்கமான வேலைகள் செய்யவல்ல கைவினைஞர் வாழ்ந்த பகுதிகளில் செல்வந்தரான வணிகர் குலம் ஒன்று சிறப்புடன் வாழ்ந்திருக்கிறது. வீரர்களின் வாழ்க்கையையே சிறப்பித்து வீரகாவியம் பாடிய புலவர்கள் இந்த உண்மையைக் கூறத் தவறியதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. அரசமாளிகையின் பேரேடுகள்யிருந்த இச் செங்கற்களில் மாளிகையைச் சேர்ந்த கைவினைஞரிடம் பலவிதமான பொருட்கள் செய்வதற்கென ஒப்படைக்கப்பட்ட செம்பு, வெள்ளி, பொன், மரம், சணல் நார், கம்பளி என்பனபோன்ற மூலப் பொருட்களின் விவரம் காணப்படுகிறது. மைசீனியில் பூமிக்கடியிலே கிடைத்தனவாக முன் சொல்லிய பொருட்கள் பொழுதுபோக்குவதற்காகச் செய்தவர்களின் வேலைப்பாடுகளாயிருக்கமுடியாது. அந்த அபூர்வ வேலைகள் கைதேர்ந்த தொழிலாளருடையனவேயாகும். பொற்கொல்லர், கொத்தர், கொல்லர், குயவர், வில்வினைஞர், கொழுப்புக் காய்ச்சுபவர் என்றித்திறத்தனராகத் தொழில்செய்ப

1. சேர்மானிய குடும்ப பரம்பரைகளுக்கு இணையான சிலவற்றைப் பேராசிரியர் பாமர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அநச்சு-தானைத்தலைவன் என்றும், அரசன்-பிரபு என்றும் அவர் இணைத்துக் காட்டுகிறார். லாவகெதன் என்ற சொல் லத்தீனுக்கப்படும்போது "டுச்சு" என்றும் ஆங்கிலத்தில் டியூக்கு என்று பிரபு என்னும் சொல்லைக் குறிக்கிறது. "பாரன்" என்பது தெலதாயன் என்பதுபோல நேர் பொருளாகப் பொறுப்புள்ளவன் என அற்புதமான ஒற்றுமையைக் காட்டுகின்றது. அதுபோலவே "எப்பதசு" என்பதும் லத்தீன் மொழியில் "வழிவருதல்" என்று பொருளாகி ஆங்கிலத்தில் "கவுன்று" என்னும் உயரதிகாரியைக் குறிக்கின்றது. எனவே "குடும்பபாரம்பரியம்" என்ற கொள்கை, காலத்தால் மிக முற்பட்ட சில இந்து-ஐரோப்பிய ஆதிமக்களிடம் இருந்ததாகவும் பின்பு மைசீனியரிடம் பரவி, ஈற்றில் பிற்காலத்து மேற்கைரோப்பிய அரச குடும்பங்களிலும் வழங்கிவந்ததென்று பேராசிரியர் பாமர் கருதுகின்றார்.

வர் பலர் அரசமாளிகையைச் சேர்ந்திருந்தனர் எனச் செங்கற்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் கமங்களிலும் வயல்களிலும் ஆனிரைகாத்தல் மைந்தை மேய்த்தல் முதலிய தொழில்கள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்களுக்குத் தையல் வேலை, மஞ்சன நீர் கூட்டல், தலையலங்காரங்கள் செய்தல் முதலிய சிறப்புத் தொழில்கள் இருந்தனவென்றும் தெரிய வருகிறது.

இப்பொழுது இரண்டு வினைக்கள் எழுகின்றன. ஒன்று : இத்தனை அடிமைகளும் எங்கிருந்து வந்தனர் என்பது. மற்றது : அந்த நுண்வினைப் பொருளெல்லாம் எவ்வாறுபயோகப்பட்டன என்பது. சீரான வாணிபம் நடந்திருக்கிற தென்பதை இரண்டாவது தெளிவுபடுத்துகிறது. மைசீனியர் வாணிபத்திலீடுபட்டிருந்த செய்தியைப் புதைபொருளாராய்ச்சியும் வலியுறுத்துகிறது. எகிப்து, சைப்பிரசு. பினீசியா முதலாமிடங்களுடன் மைசீனைய் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருந்த செய்தியை ஏடுகளும் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் அடிமைகளைப் பற்றி ஆராயுங்கால், கொள்ளையிட்ட இடங்களில் அவர்களைச் சிறைபிடித்திருக்க வேண்டும் என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. அடிமைகளின் பெயர்களடங்கிய அந்தச் செங்கற்களில் பெண்களும் இளைஞருமே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். ஏனைய கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் போலவே மைசீனியரும் எதிர்த்துவந்த ஆண்களைக் கொன்றுவிட்டுப் பெண்களையும் இளஞ்சிறுரையும் பிடித்துக்கொண்டு போயிருத்தல் கூடும். இன்னும் இந்த அடிமைகளின் பெயர்கள் அவரவர் சொந்த இடங்களின் பெயர்களோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருப்பதனால், நாம் ஓரளவுக்கு இந்த அடிமை வேட்டை எவ்வெவ்விடங்களில் நடைபெற்றிருத்தல் கூடும் என ஊகிக்கவும் முடிகிறது. மிலெத்துசு, நீடுசு, இலம்னேசு, சைதீரா என்பன இப்படியான இடங்களிற் சிலவாகும்.

போர்க்கருவிகளின் விவரங்களாக மைசீனையில் கிடைத்தவற்றில் வாள்கள், ஈட்டிகள், அம்புகள், தேர்கள் முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. மேற்புறம் வெண்கலத்தகடுகள் பதித்த போர்க்கவசம் செய்வதற்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்ட கம்பளியைப் பற்றிய செய்தியொன்று குனேசொசில் கண்ட செங்கற் சாசனத்தில் கூறப்படுகிறது. 'வெண்கலக்கவசம் அணிந்த ஆக்கேயியனுக்குப் போருடை செய்கிறுனெருவன்' என்று ஓமர் தம் காவியத்தில் ஆங்காங்கு கூறியுள்ள குறிப்பு இதனால் தெளிவாகிறது. செங்கற்கள் கூறுவதிலிருந்தும், அக்காலத்து ஓவியங்களிலிருந்தும், ஓமர் தெளிவில்லாமல் கூறிய விவரங்களிலிருந்தும், மைசீனையிய படைக்கலங்களின் அமைப்பு முறை எவ்வாறிருந்ததென்பதை நாம் ஓரளவு தெரிந்துகொள்ளலாம். பழக்க வழக்கங்கள் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டேயிருந்தன. ஆகையால் அவர்கள் உபயோகித்த ஆயுதவகைகளும் மாற்றமடைந்து வந்துள்ளன. எனவே நம் ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்பட்ட ஆதாரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரணை செய்திகளைத் தருவதும் இயல்பேயாகும். எட்டென்னும் இலக்கத்தைப்போலமைந்து, ஓரங்கள் உட்குவிந்து, ஓமர் கூறியது போன்ற, ஆளையே மறைக்கும் கவசங்களை இலியட்டில் அசகாயன் கொண்டு திரிந்த கோபுரம் போன்று பாதி உருளை வடிவிலமைந்த கேடயங்களாய் மாறிய முதற் பொருள்களாயிருக்க வேண்டும். பண்டைப் போர்களை ஞாபகப்படுத்தும்

கொண்டாட்டங்களில் இப்பொழுதெல்லாம் நமது வெற்றிக் கொடிகளுக்குப் பதிலாக ஆலவட்டங்களே நாம் கைக்கொள்வதுபோலக் கிரேக்கரின் இந்த ஆனை மறைக்கும் அலங்கோலமான கேடயங்களும் கடவுளர்க்கு அர்ப்பணிக்கும் ஞாபகச் சின்னங்களாகப் பயன்பட்டன. மைசீனியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஈட்டியொன்றிலே செதுக்கப்பட்டுள்ள சிங்க வேட்டைக் காட்சியில் இவ்விருவகைக் கேடயங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். வெள்ளிக்கிண்ணமொன்றின் புறத்திலும் அமைந்துள்ள போர் முற்றுகைக் காட்சியிலும் இவை காணப்படுகின்றன. மேலும் சில காலத்தின் பின்னர் இந்த இருவகைக் கேடயங்களுமே வழக்கொழிந்துபோக வட்டவடிவிலமைந்து கைக்கு அடக்கமான கேடயங்கள் உபயோகத்தில் வந்துள்ளன. நீண்ட மெல்லிய மூங்கிலுள்ள வாள்கள் அலகுகள்தாமும் நாளடைவில் அகன்று, குத்தும் மூனையுடன் கூடி, வீசி வெட்டுதற்கேற்றவாறு இருபக்கமும் வெட்டுவாய் பொருந்திய அலகுகளுடன் உருமாற்றம் பெற்றன. ஓமர் கூறியவற்றை ஊன்றிப்படித்தால் மாற்றமடைந்த இன்னொரு வகையான போர்ச் சாதனங்களைப் பற்றியும் அறிதல் கூடும். குனைசொசில் முந்நூறு தேர்களைக் கொண்ட ஒரு தேர்ப்படை திரட்டப்பட்ட செய்தி செங்கற் சாசனங்களால் தெரியவருகிறது. ஆனால் ஓமருடைய யுத்தக் காட்சிகளிலே இப்படி ஒரு தேர்ப்படையின் உபயோகம் இருந்ததென்ற விவரம் எங்குமே காணப்படவில்லை. போர்க்களத்தின் ஒரு பகுதியிலிருந்து பிறிதொரு பகுதிக்கு ஒரு போர் வீரனைக் கொண்டு செல்லவே இவை பயன்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் நெசதர் தனது நீண்ட பழம் போர் நினைவுகளை எண்ணிப்பார்த்துவிட்டு, 'அரண்களையும் நகரங்களையும் தகர்க்க நம்முன்னோர் இப்படித்தான் செய்திருக்க வேண்டும்' என்று கூறித் தன் தேர்ப்படைகளையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டும்படி கட்டளையிட்டான் என ஒரே ஒரு இடத்தில் கூறப்படுகிறது.

இந்த மக்களின், தெய்வ நம்பிக்கை பற்றிய சில புதிய கருத்துக்களையும் இச் செங்கற் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. அவர்கள் தம் நாட்டு விளைபொருட்களையும் பொன்னுலானவற்றையும் அர்ப்பணித்தது புராணகாலத் தெய்வங்களான சீயுசு, பொசீதன், ஏரா என்பவர்களுக்கும் ஏபீசுத்தோசு, அதீனு அம்மை, அப்போலோ என்பவர்களுக்குமே யன்றி, இயற்கையின் மகாசக்தியாக மிகப் பழங் காலத்திலிருந்தே கருதப்பட்டுவந்த ஒரு தெய்வத்துக் கன்று என்பது அவ்வேடுகளிலிருந்து தெரியவருகிறது. சமயச் சடங்குகளுக்குப் பொறுப்பாக ஆண்களும் பெண்களுமான மதகுருமார் இருந்தனர் என்றும், இத்தகைய கைங்கரியங்களுக்கே தம் வாழ்வை அர்ப்பணித்த தெய்வ அடியார்களெனப்படும் உயர்வகுப்பினர் இருந்தனர் என்றும், இவர்கள் தம் நிலபுலங்களைக் குத்தகைக்குக் கொடுக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்றும் நாம் அறிகிறோம்.

மைசீனியின் தலைநகரத்துக்கு அதன் கீழுள்ள சிற்றரசுகளிடமிருந்து வரையறுக்கப்பட்ட திறைப் பொருள்கள் வந்து சேர்ந்தன. திறைப் பொருளறவிடுவதில் அநுசரிக்கப்பட்ட விகிதாசாரமும் மொத்தத் தொகையும் செங்கற் சாசனங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள முறையை நோக்குங்கால், வரிமதிப்பதும் இன்னும் வரவேண்டியது இவ்வளவு என்று கணக்குவைப்பதும் நிதானம் தவறுமல் ஒழுங்கான முறையில் இருந்தன என்பது புலனாகும். குனைசொசில் ஆண்டு

தோறும் அறவிடப்பட்ட திறைப் பொருள்களுள் 20,000 ஆடுகளும் இடம் பெறுகின்றன. பைலாசில் இது இன்னும் பன்மடங்காக மாறியிருக்கிறது. இவ்வாறு அறவிடப்பட்ட திறைப்பொருளை அரசமாளிகை அதிகாரிகள் கைவினைத் தொழிலாளர்க்கு மூலப் பொருளாகவோ, அன்றேல் வேதனமாகவும் உணவுப் பங்கீடாகவுமோ விநியோகித்தனர். கையிருப்பிலுள்ள மூலப் பொருட்கள் இவ்வளவு, வேதனத்துக்கும் உணவுப் பங்கீட்டுக்கும் உரிமையுடையவர் இத்தனைபேர் என்ற விவரங்களை இம்மியும் பிசகாமல் கணக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாததாயிருந்திருக்கிறது. இதனால் இந்தச் செங்கற் சாசனங்களின் தேவை அங்கு இருந்ததென்பதும் தெளிவாகிறது. இவ்வளவு விரிவான கணக்கு வழக்குகளையும் பேரேட்டுக் குறிப்புக்களையும் எழுதிவைத்தவர் எத்திறத்தோராயிருந்திருத்தல் கூடும் என்று நாம் வியப்படைய வேண்டியிருக்கிறது. காரியாதிகாரிகள் என இன்னொரு புதிய பகுதியினரும் அங்கு வாழ்ந்திருக்கக்கூடுமென்றெண்ண இடமுண்டாகிறதன்றே? செங்கற்களிற் கண்ட குறிப்புக்கள் ஓமரு[1] டைய விவரங்களிலும் பிரதிபலிப்பதை அவதானித்த பேராசிரியர் வெப்சுதர், நெஞ்சையள்ளுங் கவிகளுக்குத் தோற்றுவாயாக இருந்து ஓமருக்காதாரமாயுதவியவர்கள் இவற்றை எழுதியவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்ற விவேகமான ஒரு முடிவுக்கு வந்துள்ளார். ஆனால் அங்கு எல்லா இடங்களிலும் எழுத்தறிவு பரந்திருந்ததென்பதற்கு நல்ல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. மைசீனியில் உள்ள ஒரு சாதாரண வீட்டிலே ஆறுவிதமான கையெழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட மூப்பது செங்கற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

விவசாயச் செல்வத்தைத் தனக்காதாரமாகக் கொண்டு, குடும்ப பரம்பரைத் தலைவர்களுக்கடங்கிய மக்கட் கூட்டம் ஒன்று ஒரே மன்னனுடைய ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து வந்ததென்பதை மேலே கூறிய செய்திகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இவர்கள் தம் பொருட்களை உற்பத்தி செய்விப்பதற்கு அமர்த்திக்கொண்ட கட்டுப்பாடான ஒரு தொழிலாள வகுப்பினரும், காரியாலயங்களில் மிக விரிவான எழுத்து வேலை செய்வதற்கென அமைந்த இன்னொரு கூட்டத்தினரும் அடுத்த படியில் காணப்படுகின்றனர். இந்தச் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட சுயேச்சையான வணிகர்குலம் ஒன்றும் செல்வங் கொழிக்கும் மாளிகைகளில் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றது. நன்கு நிர்மாணிக்கப்பட்ட நகரங்களில், உன்னதமான தோரண வாயில்களும், முற்றங்களும் தாழ்வாரங்களும், மகாமண்டபமும் கொண்ட பிரபுக்களின் மாளிகைகளிலே ஓமரின் காவியவாழ்வாகவே அக்காலத்து மைசீனியர் வாழ்ந்துள்ளனர். கொல்லேறு தழுவும் விளையாட்டின் பின் மாலையில் அங்கே விருந்துகள் நடைபெற்றன. பொன்னும், நவமணியும் அழுத்திச்செய்த கிண்ணங்களும், நுண்ணிய நார்ப்பட்டும், மெத்தென்ற கம்பளியும், ஆனைத்தந்தமும், தேனும் மதுவும் அங்கு மண்டிக்கிடந்தன. இத்தனை ஆடம்பரங்கள் இருந்தும் திறமையும் கட்டுப்பாடும் கணக்குவழக்குகளை இம்மியளவும் பிசகாமல் வைத்துக்கொள்ளும் முறைகளும் அங்கிருந்தன.

இவ்வளவுயர்ந்த பண்பட்ட நாகரிக வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள் தம் நாட்டோடு நின்றுவிடவில்லை. பிறநாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனரென்று

1. 33 ஆம் பக்கத்தையும் அதன் கீழுள்ள அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

சாசனங்கள் கூறியிருப்பதை நாம் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம்; புதை பொருளாராய்ச்சியும் நமக்குப் பல செய்திகளைத் தருகின்றது. மைசீனியின் சிறந்த மட்கலங்கள் மேற்கே சிசிலியிலும் இத்தாலியின் தென்பகுதியிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சைப்பிரசுத் தீவிலிருந்து செம்பென்னும் உலோகத்தை இவர்கள் பெற்றுவந்தனர். அத்தீவில் காணப்படும் பேச்சு வழக்கும் மைசீனியக் குடியேற்றங்கள் அங்கிருந்திருக்கலாம் என்பதைக் காட்டுகிறது. இவர்கள் எகிப்து நாட்டுடனும் பண்டமாற்றுச் செய்திருக்கிறார்கள். சிரியா தேசத்தின் வடகரையிலும் சின்னசியாவின் மேல் கரையோரங்களிலும் இவர்களுடைய வியாபாரக் கூட்டங்கள் தங்கியிருந்தன என்று தெரியவருகிறது. இந்த மைசீனியர் பிறநாடுகளில் வியாபாரிகளாக மட்டுமே இருந்தனர் என்று கூறிவிடலாகாது. மேற்காசியாவில் உள்ள பெரியதொரு இராச்சியத்தின் அரசனும் எகிப்திய பரோக்களின் விரோதியுமான இத்தையிற்று அரசன் ஒருவன் ஆக்கேயிய மன்னனெருவனைப்பற்றி யெழுதிய தன் சொந்தக் குறிப்பிலே மிகக் கண்ணியமாகவே குறிப்பிட்டுள்ளான். மைசீனியரின் பீடும் பெருமையும் சின்னசியாவின் மத்திய பாகத்திலும் பரவியிருந்திருக்கிறது. கிரேக்கரின் படைவலிமையை அதன் கரையோரப் பகுதிகள் நன்கு அறிந்தும் இருந்தன. 1400 க்குச் சில காலத்துக்கு முன்னமே இவர்கள் கிறீற்று என்னும் தீவைச் சூறையாடி அதன் அதிகாரத்தையும் கைப்பற்றினர்கள். பீ வரிவடிவ எழுத்துக்களைக்கொண்ட செங்கற் சாசனங்கள் குனேசொசில் ஏராளமாகக் கிடைத்தமைபற்றி முன்னே கூறியுள்ளோம். தன்னிடம் நாகரிகம் கற்று முன்னேறிய பெருநிலத்து மக்களிடம் மினோவனியப் பேரரசு ஒரு காலத்தில் அடிபணிந்திருக்கவேண்டுமென்பதை இது குறிப்பிடுகிறது. இத்தீவின் பரிபாலனத்தையும் இதனைச் சார்ந்த சிற்றரசுகளிடமிருந்து திறைப்பொருளறவிடுதலையும் குனேசொசிலிருந்து மைசீனிய கிரேக்கரே நடத்தி வந்தனர். இப்புதிய மன்னர் தம்முடன் தமது ஒலிம்பிய தெய்வக் கொள்கைகளையும் இத்தீவுக்குக் கொண்டு சென்றனர். இதன் காரணமாகவே குனேசொசின் செங்கற் சாசனங்களும் அதினை அம்மை, ஏரிசு, அப்போலோ, பொசீதன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு அவிசொரிந்து ஆகுதி செய்யும் வழக்கத்தைக் கூறுகின்றன. எனவே குனேசொசிலும் கிரேக்க செங்கற் சாசனங்கள் காணப்பட்டமைக்கு, மினோவனிய தலைவர்கள் பேரேட்டுக் குறிப்புகளைப் பதிந்துவைக்க மைசீனிய எழுதுவினைஞரையும் காரியாதிகாரிகளையும் நியமித்திருக்கக் கூடும் என எண்ணுதல் போதிய காரணமாகாது. அந்த மாளிகையில் கிரேக்க அதிகாரமே புதிதாக ஏற்பட்டிருந்தது. பெருநிலப்பகுதிப் போர்வீரர் இங்கும் சென்று வெற்றியீட்டினர்; தாம் தங்கியிருந்தகாலத்தில் தங்கள் புராணக் கொள்கைகளை நிலைநாட்டினர். மினோசு மன்னனையும், தீதாலுசு என்னும் ஆதிகாலத்துத் தலைமைச் சிற்பிகட்டிய வழிமயக்கும் இடைகழியின் இருண்ட பகுதியில் வாழ்ந்ததும் சிறுவருடைய இரத்தத்தையே உணவாகக் கொண்டதும் பாதி எருதும் பாதி மனிதனுமான மினோதவுரையும் பற்றிய கதையையும், அதில்வரும் தீசியசு என்னும் கிரேக்க வீரன் மினோசின் மகளான ஆரியாதினியின் உதவியுடன் அந்த வழிமயக்கும் இடைகழியிற் புகுந்து

எவ்வாறு அந்தப் பயங்கரப் பிராணியைக் கொன்று உயிருடன் மீண்டான் என்ற வரலாற்றையும் யாவருமறிவர்.

மைசீனியர் கடல்கடந்து சென்று செய்த வீரச்செயல்களுள் மற்றுமொன்று துரோய் நகர முற்றுகையாகும். இந்த இடத்தில் கர்ணபரம்பரைக்கதை, இடையிடையே கிடைத்த புதைபொருளாராய்ச்சியறிவுடன், நமக்கு அரைகுறையாகவே வழிகாட்டுகிறது. கர்ணபரம்பரையேயானலும் அது உறுதிப்பட்டுப்போனதாலும், அந்தச் சம்பவத்தோடு தொடர்பாயெழுந்துள்ள எண்ணற்ற கட்டுக்கதைகள் இருப்பதனலும், இதற்கு மாறுன மிகப் பலமான ஆதாரங்கள் கிடைத்தாலன்றி, இத்தகையதொரு போர் நிகழவில்லை யென்று மறுத்துக் கூற முடியாது. துரோய் நகரம் அமைந்திருந்ததும் எல்லசபந்து என்னும் இடத்தைக் கண்காணிக்கக்கூடிய உன்னதமான ஓர் இடத்திலேயாகும். அச் சிறப்பமைந்த இடத்தில் பண்டு எத்தனையோ நகரங்கள் எழுந்தும் அழிந்தும் இருக்கின்றன. மைசீனியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ஒரு சமூகம் இங்கே சிறப்பாக வாழ்ந்து ஈற்றில் பூகம்பத்தினுல் அழிந்துபோக அதன் வழித்தோன்றிய பல சமூகங்கள் அந்த அழிவுகளின் மத்தியிலே தோன்றிப் புகழுடன் வாழ்ந்து மிருக்கின்றன. அவற்றுட் கடைசியில் தோன்றிய இந்நகரம் 1300 க்குப் பின்னரே தோன்றியிருக்கவேண்டும். இந்தக் கடைசி நகரமும் படையெடுப்புக்களால் சின்னபின்னப்பட்டு எரியுண்டு அழிந்துபட்டது. ஆனல் இதனை வென்று வாகைசூடியவர்கள்தாமும், தாம் வென்று பெற்ற இந்நகரில் வாழ்ந்தார்களில்லை. இங்கு இருந்தவர்களே இதனைத் திருத்தியமைத்தனர். ஆயினும் பண்டைப் புகழ்விளங்கும் வகையில் இது பின்னெருபோதும் புனருத்தாரணம் செய்யப்படவில்லை. புதைபொருளாராய்ச்சியினுல் நாம் அறியக்கூடியது இவ்வளவுதான். கர்ணபரம்பரைக் கதையான துரோயிய யுத்தம் நிகழ்ந்திருக்கலாமென உறுதிப்படுத்தவும் இவ்வாராய்ச்சி ஓரளவுக்கு உதவி செய்கிறது. ஆனல் இந்தத் துரோயியர் யார், ஆக்கேயியர் இவர்களுடன் போர் தொடுத்த காரணம் என்ன என்பவை இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. சின்னுசியக் கரையோரங்களில் மைசீனியர் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். என்பதை ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம். துரோயியருக்கு மைசீனியர் நடத்தும் இந்த வாணிபம் பிடிக்காமலிருந்திருக்கலாம். எனவே கருங்கடல் மார்க்கமாகப் பொன்தூசு நாட்டின் செல்வத்தை நாடிச் செல்ல விழைந்த இப்புதிய வீரபரம்பரையினர் தம் வழிக்கு தூழைய வாயிலாயமைந்து எல்லசபந்தைக் காத்து நின்ற துரோய் மாளிகையை அடிப்படுத்த வேண்டுமென்று துணிந்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. மைசீனியர் தாம் வெற்றிகொண்ட நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லக்கூடிய அறிகுறிகள் ஒன்றும் காணப்படவில்லையாதலால் அவர்கள் தாம் விரும்பிய பொன்தூசு நாட்டுச் செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள் என்று கூறவும் முடியாது. இதுவுமன்றிக் கிரேக்க நாட்டுப் பெருநிலப்பகுதியிலும் அவர்களுடைய செல்வாக்குக் குறையலாயிற்று. தம் சொந்த நாட்டினையே தேடி, வடக்கிலிருந்துவந்த வீரரின் தாக்குதலுக்கு ஆறுமல் வலியழிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு மைசீனியரை வலிகுன்றச் செய்தவர் தோரியர் எனப்படுவர்.

பின்னுரை

பீ வரிவடிவ எழுத்தாராய்ச்சி

பீ வரிவடிவ எழுத்துக்களை வெந்திரிசு எவ்வாறு ஆராய்ந்தறிந்தார் என்பதனை மயக்கம் ஏற்படாத வகையிலும், மிகவும் தெளிவாக்குவதற்காக இடர்ப்படாத வகையிலும் நாம் விளக்க முயலவேண்டும்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாகச் சதுரங்கள் அமையக் கூடிய வகையில் ஒரு கம்பிச் சட்டத்தை அவர் முதலில் செய்துகொண்டார். அதில் ஒரே மெய்யெழுத்தின் ஒலியைக்கொண்டன எனக் கருதப்பட்ட வரிவடிவங்களை (த, தெ, தி, தொ, து முதலியவற்றை) இடமிருந்து வலமாகவும், ஒரே உயிரெழுத்தின் ஒலியைக் கொண்டன எனக் கருதப்பட்ட வரிவடிவங்களை (றெ, னெ, பெ, தெ, செ முதலிய வற்றை) மேலிருந்து கீழாகவும் ஒழுங்குபடுத்தினர். இவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்தியதன் முக்கியத்துவம் பின்னர் தெரியவரும்.

தெ	த	தொ	தி	து
மெ	ம	மொ	மி	மு
செ	ச	சொ	சி	சு

உரு. 1. ஒரு தகடு

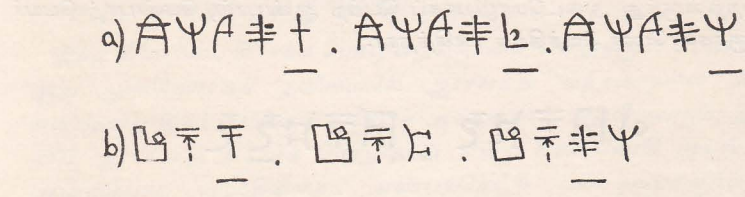

உரு. 2. மெய்யெழுத்தொலிச் சமன்பாட்டு உதாரணங்கள்.

வரிவடிவங்களின் உண்மையான ஒலிபேதம் இன்னதுதான் எனக் கண்டு பிடிப்பதன் முன் இக் கம்பிச்சட்டத்தைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. இன்னின்ன வரிவடிவங்கள் ஒரே மெய்யினையும் இன்னின்ன வரிவடிவங்கள் ஒரே உயிரினையும் கொண்டிருத்தல் கூடும் என்பதனைப் பின் எவ்வாறு அறியமுடியும்?

அச் செங்கற் சாசனங்களில் அநேக சொற்கள், ஈற்றிலுள்ள குறியீடுகளைத் தவிர மற்றெல்லாம் ஒரே விதமான அமைப்பினை உடையனவாயிருந்தன (உரு. 2). இவை ஒரு சொல்லின் பல வேற்றுமைகள்போல (இலத்தீனில்

டொ-மி-னுசு, டொ-மி-னி என்பதுபோல) க் காணப்பட்டன. அவ்விதமிருந்தால் ஒவ்வொரு சொல்லினிறுதியிலும் காணப்பட்ட குறியீடுகள் ஒரே மெய்யுடன் கூடிய வெவ்வேறு உயிர்களாயிருத்தல் வேண்டும். எனவே இவை கம்பிச் சட்டத்தில் இடமிருந்து வலமாக ஒரே வரிசையில் வைக்கப்பட்டன.

இனி, மேலிருந்து கீழாய் உயிரெழுத் தொலிகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட வரிசைகளை அவதானிப்போம். உரு. 3 இல் உள்ள இரண்டு சோடிச் சொற்களில் இரண்டாவதாய் அமைந்துள்ள வேற்றுமை ஏற்ற அவ்விரண்டு சொற்களின் முடிவிலும் ஒரே குறியீடுதான் உள்ளது (இவற்றை இலத்தினிலுள்ள டொ-மி-னுசு, டொ-மி-நோ-றும்; க-ப்டி-வுசு, க-ப்டி-வோ-றும் என்பவற்றோடு ஒப்பிடுக). இதனால் இவை ஒரே வேற்றுமையை ஏற்றுள்ளன என்பதும் வேற்றுமையை ஏற்றுள்ள இச் சொற்களில் இரண்டாவது இறுதிக் குறியீடுகள் ஒரே உயிரெழுத்தொலியைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதும் தெளிவாயின. இப்படியான சொற்கள் கம்பிச் சட்டத்தில் உயிர்வரிசையில் அமைக்கக்கூடியனவாயிருந்தன.

இவ்வாறும், இன்னும் இவைபோன்ற பல வழிகளிலும் ஆராய்ந்து பலமாத காலமாகப் பொறுமையுடன் முயற்சி செய்து மிகச்சிறந்த முடிபுகளைக் கண்டறிந்து ஓரளவுக்கு ஒலிபேதம் முழுவதும் அடங்கக்கூடிய கம்பிச் சட்டம் செய்து முடிக்கப்பட்டது. ஓசை ஒலிகளைப் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கான அடுத்த முயற்சி இந்தக் கம்பிச்சட்டம் செய்து முடிந்த பின்னரே ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அமெரிக்க அறிஞரான அலிசு கோபர் என்பவர் கிறீற்றிலுள்ள செங்கற் சாசனங்களில், தொடர்பாயமைந்த சில சொற்கள் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், வேறுவேறான மூன்று வித அமைப்புகளுடனிருந்தும் நெருங்கிய தொடர்புடையனவா யமைந்திருக்கக் கண்டார். இவை கிறீற்றிலுள்ள நகரங்களின் பெயர்களும் அவற்றிலிருந்து அடைமொழியாகப் பெற்ற ஆண்பால், பெண்பாற் பெயர்களுமாயிருக்கலாமென வெந்திரிசு ஊகித்தார்.

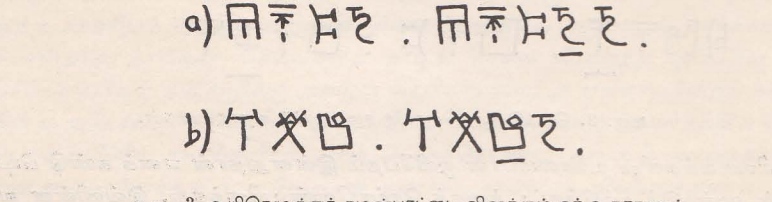

உரு. 3. உயிரெழுத்துச் சமன்பாட்டை விளக்கும் ஓர் உதாரணம்.

கீழ்க்கோடிட்ட அடையாளங்களே ஒரேயின உயிரெழுத்து வரிசையில் அமைத்துப் பார்க்க வேண்டியன.

மூன்கூறிய மூன்று சொற்களின் முதலில் உள்ள குறியீடு அ என்னும் எழுத்து என முன்னரே ஊகிக்கப்பட்டுவிட்டது. (தொடக்க அடையாளமாக அநேக இடங்களில் இது காணப்படுதலாலும், சொல்லின் இடையில் இது மிக அரிதாய்

வருதலாலும், தனக்கு முன் மெய்யை ஏற்றுக்கொள்ளாத தனி உயிர் எழுத்தாத லாலும், மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடிய உயிர் எழுத்துக்களுள் இது அகரமாகவே இருத்தல் வேண்டும் என ஏற்கெனவே துணிந்து கொள்ளப்பட்டது). கிறீற்றின் நகர்ப் பெயர்களுள் அகரத்தை முதலாக உடையவற்றில் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது அம்னிசோசு என்ற குனோசொசின் துறைமுகமாகும். அ-மி-னி-சோ என்பதனை முதலாவது சொல்லாக ஊகித்தறிந்த வெந்திரிசு, கம்பிச் சட்டத்தி லுள்ள அகர இகர ஒகர வரிசைகளுக்குப் பொருத்தமான பல சொற்களைக் கண்டார். சட்டத்தின் உதவியுடன் அவற்றை வாசிக்கையில் (உயிர் மெய்களி லுள்ள மெய்யெழுத்தொலி கிடைக்காவிடினும்) கிறீற்றின் இடப்பெயர்களில் எஞ்சியுள்ளவற்றின் உயிரெழுத் தொலிகளை அவர்கண்டு கொண்டார். ல்*-*இ -*ஒ, *அ-*இ-ஒ*, **-லி-*ஒ, *ஒ-*ஒ-*ஒ[1] என்று நான்கு பெயர் கள் தோன்றின. இவை, லு-கி-தோ, பா-இ-தோ, து-லி-சோ, கொ-னோ-சோ என்று முறையே இலைதொசு, பைசுதொசு, தைலிசொசு, குனோசொசு ஆகிய கிறீற்றின் பிரதான நகரங்கள் நான்கின் பெயர்களாமென வெந்திரிசு விரைவில் அறிந்துகொண்டார்.

இப்பொழுது பரீட்சார்த்தமாக ஆறு மெய் எழுத்து வரிகளையும், எல்லாமாக உள்ள ஐந்து[1] உயிரெழுத்து வரிகளையும் (முப்பது வரிவடிவங்கள்) வைத்துக் கொண்டு ஏற்கெனவே பரிசீலனை செய்யப்பட்ட வழியிலே வேற்றுமையேற்ற பெயர்ச் சொற்களோடு ஒட்டியறிய வெந்திரிசு முற்பட்டார். கிரேக்க இலக்கணத் துக்கு—அதுவும் மிகப் புராதனமான முறையில்—வேற்றுமை யேற்ற பெயர்க ளாய் அவை பொருந்துவதைக்கண்டு வெந்திரிசு பேராச்சரியமும் பெருமகிழ்ச் சியும் கொண்டார். (தாம் ஆராய்வது கிரேக்க மொழியென்றோ அல்லது அது போன்ற ஒன்று எனவோ அப்பொழுது வெந்திரிசு எண்ணியிருக்கவில்லையென் பதை நாம் மனதிற் கொள்ளவேண்டும்).

இந்த நிலையிலே, கிரேக்க மொழிவழக்குகளில் வல்லுநரும், பீ வரிவடிவங்களை ஆறு ஆண்டுகளாகத் தனிமையில் ஆராய்ந்து வந்தவருமான காட்டுவிக்கு என்பவரை இவர் தமக்கு உதவியாக அழைத்தார். இவ்விருவரும், இப்பொழுது தாம் ஆராய்வது கிரேக்க மொழிதான் என்ற உணர்வோடு முயன்று, பெரும் பான்மையாக வழக்கிலிருந்த எண்பத்தெட்டு வரிவடிவங்களுக்கும் பொரு ளறிந்து கொண்டனர். சில அநுமானங்கள் பிழையாயிருந்தன. ஆயினும் ஒவ் வொன்றும் ஒரே மெய்யெழுத்தாலான உயிர்மெய்களைக்கொண்ட ஒரு குறுக்கு வரியையும், ஒரே உயிர் எழுத்தாலான உயிர்மெய்களைக் கொண்ட ஒரு நீண்ட வரியையும் வரிவடிவங்கள் ஒவ்வொன்றும் தழுவி நின்றமையால் பிழையான அநுமானங்கள் கம்பிச்சட்டத்தின் உதவியுள்ள வரையில் நிலைத்து நிற்க முடியா தென்பது உறுதியாயிற்று.

1. ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டமையால் உயிரெழுத்துக்கள் ஐந்தே உள்ளன என்ற கருத்தை இங்கு ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது—மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்.

1952 ஆடியில் இவர்களின் ஆராய்ச்சி முடிபுகள் பிரசுரிக்கப்பட்டபொழுது பலரும் அவற்றை உவந்தேற்றனர். ஆனல் இவர்களுக்குமுன் இவ்வெழுத்தாராய்ச்சியிலீடுபட்டிருந்தவர்கள் தாம் அறிந்த செங்கற் சாசனங்களைக் கொண்டு சிறந்த முறைகளைக் கையாண்டிருந்தும் இப்புதிய ஆராய்ச்சி முடிபுகள் வெளிவந்ததும் அவையெல்லாம் புறக்கணிக்கப்படலாயின. தங்களுடைய முடிபுகளைக் கட்டுப்படுத்த வெந்திரிசு காட்டுவிக்கு என்பவர்கள் கம்பிச்சட்டத்தை உதவியாகக் கொண்டிருந்தமையால் அவர்களுடைய காரணகாரிய சம்பந்த விதி மயக்கமில்லாததாயிருந்தது. ஆயினும் தம் முடிபுகளை ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்தப்படாத ஒரு புதிய ஏட்டில் உபயோகித்து முடிவான பரிசீலனையினல் உறுதிப்படும் வரையில் அவர்கள் திருப்தியடையவில்லை. பின் ஒருநாட்காலை தொலைபேசியின் ஒலி கேட்டுக் காட்டுவிக்கு கண்விழித்தார். கடைசியில் தம்முடைய ஆராய்ச்சிகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிட்டன என்று வெந்திரிசுதான் தொலைபேசியில் சொன்னர். இவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகள் வெளிவந்த பின்பே பைலாசில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு செங்கற் சாசனத்தில் பின்வரும்பகுதி காணப்பட்டது :

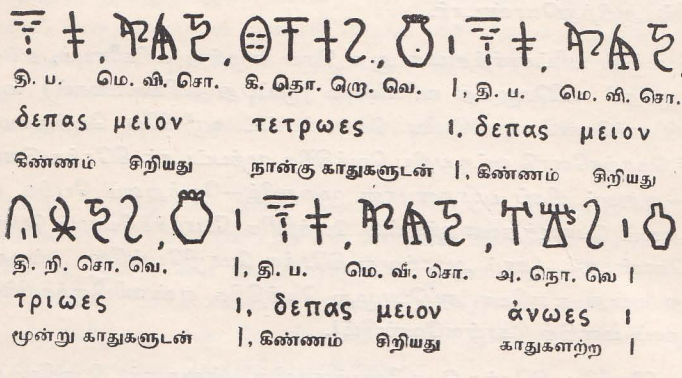

உரு. 4.

வெந்திரிசு கண்டறிந்த முடிபுகளை இச் சாசனத்திற் கண்ட எழுத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கையில் ஒவ்வொரு சொற்ரெடரும் பொருளுள்ள கிரேக்கமொழியில், அவற்றினிறுதியில் வரையப்பட்டுள்ள உருவப்படத்தின் விவரக் குறிப்பாகக் காணப்பட்டது. ஆராய்ச்சியின் முடிபுகளை இது உறுதிப்படுத்துகின்றதன்ரே.

அத்தியாயம் III

தோரியர்

மைசீனுப் நாகரிகம் நெடுங்காலமாகச் சிறப்புடன் நிலவியிருக்கிறது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் அதன் செல்வச் செழிப்பும் கலாவிருத்தியும் எவ்வாறிருந்தன என்பதைச் சிலீமானுடைய புதைபொருளாராய்ச்சி புலப்படுத்தியது. அது போல 13 ஆம் நூற்றாண்டினிறுதியில் அதன் பீடும் பெருமையும் எவ்வாறிருந்தன என்பதைச் செங்கற் சாசனங்கள் தெரிவித்தன. இந்த நானூறு ஆண்டுக் காலத்தில் பெருநிலப் பகுதியைச் சேர்ந்த நகரங்களில் ஒன்றினையாவது பகைவர் தாக்கியதாகத் தெரியவில்லை. பைலாசில் இருந்த மாளிகை பகைவர் பயமின்றி, அரண்கள் தாமுமின்றி இருந்ததாகத் தெரிகிறது. மைசீனியிலே மாளிகையைச் சுற்றி விசாலமான மதில்களிருந்தது உண்மையென்றாலும், அதன் சுற்றுப் புறங்களில் செல்வச் சிறப்புமிக்க வீடுகளைக் காவலுமரணுமில்லாமலே துணிந்து கட்டியிருந்திருக்கின்றனர். போர் முயற்சிகள் பல அங்கு நடைபெற்றதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அவையெல்லாம் பகைமேற்செல்ல எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளாகவே காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு, துணிவுடன் வாழ்ந்த நிலைமாறி மைசீனியின் புகழ் மங்குங்காலமும் 1200 ஆம் ஆண்டளவில் ஏற்பட்டது. பைலாசு நகரத்தைப் பகைவர் தாக்கித் தகர்த்தனர். அதன்பின்னர் அது ஒருபோதும் மக்கள் வசிக்கக் கூடிய நிலையில் விளங்கியதாகத் தெரியவில்லை. மைசீனியின் புறத்திலமைந்திருந்த செல்வ மனைகளும் ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் எரியூட்டி அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கிருந்த எண்ணெய் வாணிகன் வீடொன்றிலே பகைவர் புகுந்து எண்ணெய் சேமித்து வைத்திருந்த மிடாக்களை உடைத்து எரிநெருப்புக்குப் பயன்படுத்திய செய்தி யொன்றையும் எடுத்துச் சொல்லக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

இந்தப் பகைவர் எங்கிருந்து வந்தனர்? ஆதியிலே கிரேக்கர் இந்நாட்டுக்கு வந்த போது ஒரு பிரிவினர் எபிரசு என்னும் பகுதியைச் சேர்ந்த அப்பயங் கரப் பாழ்வெளியிற் சென்று தங்கியிருந்தனரென்பதனை முன்னமே யறிந்துள்ளோம். ஆக்கேயியர் எனப் பிரிந்து சென்ற மற்றக் கூட்டத்தினர், கிரீற்றின் செல்வாக்கினைப் பெற்றுப் புகழ்மிக்க மைசீனியய நாகரிகம் என்னும் உன்னத நிலையெய்தி வளர்ச்சியடைந்து வர, எபிரசு என்ற பகுதியில் சென்று தங்கியிருந்த தோரியர் அவ் வடபகுதிச் சமவெளிகளுக்குச் சென்ற காலத்தில் எவ்வாறிருந்தனரோ அவ்வாறே நாகரிகமும் பண்பாடுமற்றவர்களாக வாழ்ந்து வந்தனர். காலப்போக்கில் இவர்கள் தாம் வாழ்ந்து வந்த பகுதிகளில் மக்கள் தொகை பெருகிய காரணத்தினாலோ அல்லது கொள்ளையடிக்கு மாசையினாலுந்தப்பட்டோ, எபிரசைவிட்டு வெளியேறி மைசீனியின் கரையோரப் பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாகக் கொள்ளையடித்து வரலாயினர்.

இத்தகைய கொள்ளைக் கூட்டங்களை எதிர்க்க முயற்சிகள் நடைபெற்ற செய்தி யொன்று பைலாசில் கிடைத்த செங்கற்கள் இரண்டிலுல் சிறிதளவு தெரிய வருகிறது. கரையோரக் காவலுக்கு நியமித்த படைப் பகுதி யொன்றின் தலைவன் பெயரும், அவன் கீழிருந்த அதிகாரிகளின் பெயர்களும், காக்க வேண்டிய கரைப் பகுதி இன்னதென்பதும், படையிலிருந்த வீரர் தொகையும் ஆகிய இவையே முதலாவது செங்கற் சாசனத்தில் கண்ட விவரங்களாகும். இரண்டாவது சாசனத்திலே கொரிந்தியன் குடாக் கடலின் வாயிலிலமைந்த புளூரன் ஈற்ரூலியா என்னும் நகரங்களுக்குப் படகு வலிப்போர் முப்பதின் மரை அனுப்பிய செய்தியொன்று காணப்படுகின்றது. இந்நகரங்களிரண்டும் தமக்கேற்பட்ட ஆபத்தைத் தவிர்க்க ஒன்ரூய் இணைந்து முயன்றும் அம்முயற்சி பயனில்லாமற் போயிற்று. சைதீரா. இலம்னேசு, மிலெத்துசு, நீடுசு முதலான நகரங்களைக் கைப்பற்றி என்னவிதமாகத் தீங்கிழைத்து அவ்விடங்களில் வாழ்ந்தோரைப் பைலாசு அடிமை கொண்டதோ அவ்வாறே தானும் அந்நியர் கையிற் சிக்கிக் கடைசியில் அல்லலுற நேர்ந்தது.

தோரியர் முதன் முதலில் தாக்கிய நகரம் பைலாசுதான் என்று கூறமுடியா விட்டாலும் பெருநிலப் பகுதியில் அமைந்திருந்த நகரங்களுள் அந்நியரால் தாக்கப்பட்ட முதல் நகரம் இதுவேயெனக் கூறலாம். குனேசொசிலிருந்த மாளிகை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தகர்க்கப்பட்டு விட்டது. பைலாசு 1400 இல் தான் அழிந்தது என்னும் கருத்துப் பொதுவாக நிலவிவந்ததாயினும், இந்நிகழ்ச்சி காலத்தால் இவ்வளவு முற்பட்டதாய் இருக்க முடியாதே என்று தான் புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் இப்பொழுது எண்ணுகிறார்கள். 'பீ' வரி வடிவச் செங்கட்டிச் சாசனக் குறிப்புக்களும் அவர்களுடைய எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. குனேசொசு அழிந்து படமுன் அங்கே எழுதப்பட்ட சாசனங்களுக்கும் பைலாசில் 1200 வரையில் எழுதப்பட்டனவற்றுக்கும் எழுத்துக்களின் அமைப்பிலோ இலக்கண முறை களிலோ மாறுபாடுகள் இல்லை யென்றே கூறவேண்டும். ஒரு மொழியோ எழுத் தமைப்போ 200 ஆண்டுக்காலமாக மாற்றமடையாமல் இருப்பது அரிது. குனே சொசு தாக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியை 1300 வரையில் பின்னே தள்ளிவைத்தால் அது ஒருகால் தோரியரின் ஆரம்பப் படையெடுப்புகள் என்று கருத இட மூண்டு. இதே கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் செய்தியை ஒடிசியிலும் காணலாம். தோரியர் பற்றி வேறெங்கும் குறிப்பிடாத ஓமர், கிறீற்று மக்களிடையே அவர்கள் காணப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். உரோட்சு; அலிக்காணசசு முதலா மிடங்களிலும் தோரியர் வாழ்ந்தனர் என்று கர்ணபரம்பரைகளும் உண்டு.

எனவே இந்தப் படையெடுப்புக்கள் முதலில் மைசீனியின் புறவெல்லைப் பிரதேசங்களிலேயே நடைபெற்றன என்று நாம் கொள்ள இடமுண்டாகிறது. பெருநிலப் பகுதியின் பேரரசான பைலாசைத் துணிவும் வீரமும் கொண்ட ஒரு படை 1200 இல் தாக்கி அழித்தது. மைசீனியையும் எதிரிகள் தாக்கினர். மாளிகையின் அரண்களுக்கு வெளியிலமைந்த புறநகர் அழிந்த பின்புதான் பகைவரைப் புறங்காண முடிந்ததெனினும் இறுதியில், 1100 வரையிலே, சிறந்த

தொரு நாகரிகத்தின் பேரசிருக்கையான அந்த மாளிகையே பிடிபட்டு எரியுண்டு அழிந்து சாம்பலாயிற்று.

மைசீனியின் காலம் முடிந்தது. அதன்பின் வந்த காலம் எப்படி இருந்ததென் பதைப் பற்றி விவரமாக ஒன்றும் அறியமுடியவில்லே. தோரிய நாகரிகம் என ஒன்று உடனே தோன்றியதாகவுந் தெரியவில்லே. கலேகளிலும் முக்கியமான மாற்றங்களெவையும் ஏற்படவில்லே. மட்பாண்டங்களில் அமைந்த சித்திர வேலே கள்தாமும் பிற்கால மைசீனியய முறையிலிருந்து படிப்படியாகவே மாறி நேர் கோட்டுச் சித்திரங்களாயின (ஒளிப்படம் V). கைவினேத்திறனும் அதிற் கண்ட உயிர்த் துடிப்பும் மிகவிரைவில் குறைந்து போகலாயின. எனவே இத்தோரியர் கிரேக்க நாடுமுழுவதையும் தம் வீராவேசமான தாக்குதலால் ஒரேயடியாகக் கவர்ந்து, முன்பிருந்த அனேத்தையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு முற்றிலும் புதி தான தமது கலாசாரம் ஒன்றினே நிலேநாட்டினர் என நாம் கற்பனே பண்ணி விடக்கூடாது. மாற்றங்கள் மிகத் தாமதமாகவே ஏற்பட்டன. உக்கிரமான இந் தத் தாக்குதல் ஒழுங்கான அதிகாரங்களுக்குட்பட்டியங்கிய மைசீனியின் ஆட்சி யில் திடீரென ஒரு வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியதால் எங்கும் குழப்பமும் மயக்க முமே முதலில் ஏற்பட்டன (இதனுல் கலேகள் தம் சிறப்புக் குன்றுவதியல்பேயா கும்). பின்பு, இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஒழுங்குகள் அங்கில்லாமற் போனதால், கிரேக்க தேசத்தில் தோரியர் தமது விருப்பத்திற்கும் வசதிக்கும் ஏற்ற இடங்களில் குடியேற்றங்களேயும் ஆக்கிரமிப்புகளேயும் நடத்திவந்தனர். உரோம ஆதிக்கத்தை ஒழித்தபின்னர் ஆங்கிலோ-சக்சனியர் முன்னேறியது போலவே இங்கும் தோரியக் கலப்புச் சிறிது சிறிதாகவே நடைபெற்றிருத்தல் கூடும். கூட்டங் கூட்டமாகத் தெற்கே நகர்ந்து, வளமான சமவெளிகளில் சிறிது நாள் தங்கி, பின்னர் அடுத்துவருங் கூட்டத்தினரின் நெருக்கத்தினுலோ, அன்றேல் இன்னும் வளமான பூமியைக் காணலாமென்னு மார்வத்தினுலோ, தொடர்ந்து முன்னேறி, இவர்கள் கிரேக்க நாட்டில் பரவத் தலேப்பட்டனர். ஆக் கேயியரின் தாயாதிகளான இந்த மூரட்டுக் கூட்டத்தினரிடையே பண்பட்ட கலாசாரம் என எதுவுமேயிருந்ததில்லே. ஆதலால் இவர்கள் கைப்பற்றிய இடங் களில் ஏற்கெனவே இருந்த பண்பாடுகள் நிலேகுலேந்து போயின; செழிப்பும் செல்வமும் சீரான வாழ்வும் மறைந்துபோயின; தொடர்புகள் சீர்குலேந்தன; வாணிபம் சீரழிந்தது; எழுதும் கலேதானும் அருகிப் போய்விட்டது. இவ்வாறு சரித்திர வரலாறும் தெளிவில்லாமல், கலேகள் பண்பாடுகள் என்ற ஒளியும் மங்கி 300 ஆண்டுக் காலமாகக் கிரேக்க தேசம் இருண்டுகிடந்தது.

இக்காலம் இருண்டுபோய்த் தெளிவற்றதாகக் காணப்படினும் தோரியர் வரவைத் தொடர்ந்து அங்கிருந்த நிலேமையையும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களேயும் சிறிதளவு கூறவேண்டியே இருக்கிறது. உயர்ந்த மொழி வழங்கிவந்த கிரேக்க நாட்டில் எப்பகுதிகள் தோரியப் பேச்சுவழக்கை அனுசரித்தன; எவை அனு சரிக்கவில்லே என்பது நமக்குத் தெரியுமாகையால் தோரியக் குடியேற்றங்கள் என்ன முறையில் நடந்திருக்கக் கூடுமென்பதை ஊகிக்கலாம். இன்னும், தோரியர் வரவால் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் தோரிய மொழிவழக்கில்லாத இடங்

களிற் சென்று சஞ்சரித்த விதங்களே ஆராயும்போது நமக்குச் சில செய்திகள் தெரியவருகின்றன.

பெலோப்பொன்னீசில் ஆர்க்கேடியா, மெசீனியா என்னும் பகுதிகள் தவிர மற்றெல்லாம் தோரியமயமாயின. (தோரியர் காலத்துக்கு முந்திய மெசீனியரைத் தோரிய-சிபார்த்தர் கி. மு. 700 இல் அடிப்படுத்தியமையைப் பின்னர் காண்போம்). கிரேக்க சரித்திரத்தின் பிரதான நிகழ்ச்சிகளில் ஆர்க்கேடியா எப்பொழுதுமே கலந்து கொள்ளாமல் விலகிவந்திருக்கிறது. அங்கே பண்டு வழங்கியது தோரிய மொழிக்கு முந்திய ஒரு மொழியின் தொடர்புடைய மொழி என்பதும் தெரியவரும். மைசீனியர்[1] மொழியின் நேர்வழித் தோன்றிய அந்த மொழி பேசிய ஆர்க்கேடியர், ஏகாந்தமான மலைப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தமையால் தோரியரின் வருகை இவர்களை ஒருவிதத்திலும் பாதிக்கவில்லை.

கொரிந்தியக் குடாவின் வடபாலமைந்த பகுதியில் பெரும்பாலும் வடக்கும் மேற்கும் (எபிரசு, அக்காணியா, ஈற்றோலியா) கடற்படையெடுப்புக்களுக்கு முன்னமே தோரியமயமாகிவிட்டன எனலாம். கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் படையெடுக்கப் புறப்பட்டதும் இவ்விடங்களிலிருந்தேயாகும். இப்பகுதியிலும், உலோகிரிசு, போகிசு என்னும் இடங்களிலும் பண்டைக்காலத்தில் தோரிய மொழியை மிகவும் ஒத்திருந்த ஒருமொழியே பேசப்பட்டு வந்தது. தேசாலி பூவோதியா என்னுமிடங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் பேசியது ஒரு கலப்பு மொழி. அற்றிக்கா யூபோயியா என்னுமிடங்கள் தோரியக் கலப்பின்றியே இருந்தன. அத்துடன் அதீனிய பரம்பரையினர் தாம் பழங்குடி மக்கள் என்றும், கொள்ளைக் கூட்டத்தினரின் இரத்தக்கலப்புத் தம்மிடம் சிறிதளவும் இல்லையென்றும் இறுமாந்திருந்தனர். பெரும்பான்மையினரான தோரியக் கிரேக்கர்வாழ்ந்த ஒரு தேசத்திலே தாம் தனிச்சிறப்புள்ள ஒரு வகுப்பினர் என்ற அதீனிய உணர்ச்சி பிற்கால சரித்திரத்தில் பெரிதும் இடம் பெறுவதைக் காண்போம்.

கிரேக்கப் பெருநிலத்தின் பெரும்பகுதி தோரியர் வசமிருந்தும், அவர்கள் அந்த எல்லைக்குள் அடங்கி இருக்கவில்லை. ஆரம்பகாலத்தில், தேசசஞ்சாரத்தி லீடுபட்டிருந்த தோரியக் கூட்டங்களில் ஒரு பிரிவினர் பெலோப்பொன்னீசிலிருந்து தென்-ஈசிய தீவுகளுக்கும் சென்று குடியேறியுள்ளனர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலினலன்றே சைதீரா, மிலோசு, தீரா, கார்ப்போதொசு, உரோட்சு என்னும் தீவுகள் கிரேக்க நாட்டின் தென் முனையிலிருந்து, சின்ஞசியாவின் தென்மேல் பகுதிவரையில் உள்ள கடலின் குறுக்கே, தோரிய பிரதேசமாய், ஒரு கங்கணம் போன்று பரந்துகிடக்கின்றன. சின்ஞசியாவிலும் நீடுசு, அலிக்காணுசு என்னும் பகுதிகளும் தோரிய ஆதிக்கத்தினுட்பட்டனவேயாகும்.

1. பண்டைய சைப்பிரசிலும் வழங்கிவந்த இம்மொழி ஆர்க்கேடிய சைபிரதி என வழங்கப்பட்டது. (இது மைசீனியரின் குடியேற்றங்களை உடையதாயும் ஆர்க்கேடியா போலத் தோரியக் கலப்பற்றதாயும் இருந்திருக்கிறது.)

தோரியர் மாத்திரமே கடல் கடந்து சென்று குடியேறினர்கள் என்று கூறி விடமுடியாது. கிரேக்க நாட்டின் இயற்கைச் செல்வம் தோரியர் வரவால் போதாமற்போகவே, அவர்களுக்குமுன் அங்கு வாழ்ந்தவர்களில் பலரும் வெளி யேறவேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு தம் சொந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறிய அகதிகளில் இரண்டு கூட்டத்தினரைத் தனியாகப் பிரித்து அறியமுடிகிறது. தேசாலி பூவோதியா என்னுமிடங்களிலிருந்து வெளியேறிய கிரேக்கர் சின்ன

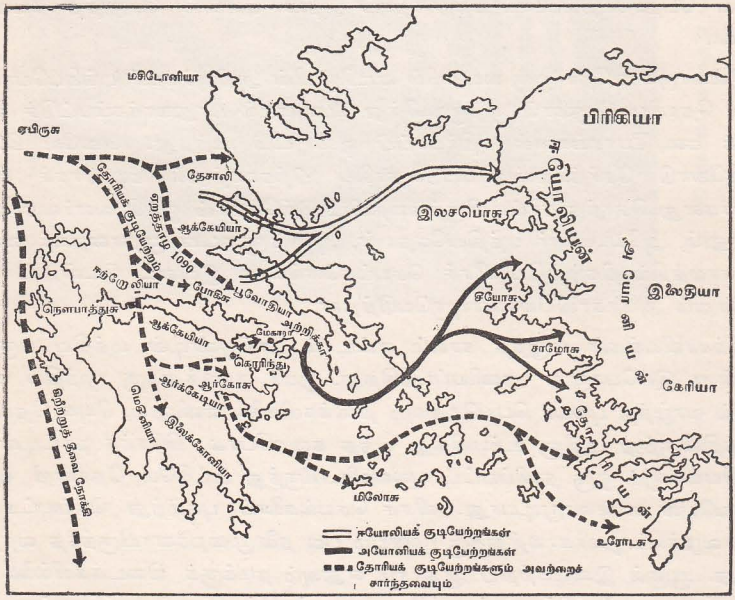

ஆதிகாலக் குடிப்பெயர்ச்சிகள்

சியாவின் வடகரையில் குடியேறி, ஈயோலியர் என்ற ஆசியக் கிரேக்க கூட்ட மாயினர். அற்றிக்கா யூபோயியா என்னுமிடங்களிலிருந்து வெளியேறிய கிரேக் கரோ அயோனிய ரென்ற ஆசியக் கிரேக்க கூட்டமாகி ஈயோலியர்க்குத் தென் பால் குடியேறினர். இந்த அகதிக் கூட்டத்தினருடன் பெலோப்பொன்னீசி லிருந்து தோரியரால் வெளியேற்றப்பட்ட மைசீனியய கிரேக்கரும் கலந்து கொண்டனர். கிரேக்க நாடு நிலைகுலைந்திருந்த இக்காலத்தில், தோரியர் கைப் பட்டுச் சீரழிந்து போகாமல் சிறந்த ஒரு நாகரிகத்தின் இருப்பிடமாயிருந்த அற்றிக்காவின் வழியாகவே இவர்களெல்லாம் வெளியேறினரென்க.

இவ்வாறு தம் நாட்டைவிட்டு வெளியேறியவர்கள் அனைவரும் முன்பின் தெரியாத ஒரு புதிய இடத்தை நாடி, ஒரே திரளாகச் சென்றனர் என எண்ணு தல் கூடாது. இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுக் காலமாகப் படிப்படியாகவே இந்த வெளியேற்றம் நடந்து வந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள் சென்ற

டைந்த இடமெல்லாம் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டிலிருந்து மைசீனியர்க்குப் பரிச்சயமான இடங்களேயாகும். அதுவுமன்றி அவ்விடங்களில் அவர்களுக்கு ஓரளவு ஆதரவும் இருந்து வந்திருக்கிறது. இவ்விரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் காலக்கிரமத்தில் ஒன்றுபட்டமையினால் இவர்களையும், தென்பகுதியில் உள்ள சில தீவுகளைத் தவிர்த்து, ஏனைய ஈசியன் தீவுகளைச் சேர்ந்த இவர்களுடைய குடியேற்றங்களிலுள்ளவர்களையும், 'அயோனியர்' என்னும் பெயரால் வழங்கியமையால், அயோனியர் ஈயோலியர் என்பவர்களுக்கிடையில் உள்ள பேதாபேதங்களைப் பற்றி நாம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியதில்லை.

இவ்வாறாக ஏதோ ஒரு வகையில் மைசீனியின் அறிவுச்சுடர் மங்கிப்போயிருந்தும், தோரிய இருளால் முற்றுமவிந்து போகாமல் பாதுகாக்கப்பட்டுச் சின்ன சியக் கரையோரங்களில் கதிர்பரப்பி ஒளி வீசி வந்தது. எனவே கிரேக்க மக்களோடு சேர்த்தெண்ணப்படுவதாகிய பிற்காலத்துக் கலாசாரச் சிறப்பு அவர்களது சொந்த நாட்டிலிருந்ததைவிட இங்கேதான் ஓங்கி வளர்வதாயிற்று. இன்னும், அயோனியர் மத்தியிலேதான், அவர்களுடைய மூதாதையர் மைசீனியகாலத்தில் நிகழ்த்திய வீரச் செயல்களெல்லாம் **இலியட்** டென்றும் **ஒடிசி** யென்றும் அமரகாவியங்களாயுருவெடுத்தன.

இக்காவியங்கள் எழுந்த காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியே யென்று இப்பொழுது துணியப்படுகிறது. ஓமர் காலத்துக்கு முந்திய காலங்களில் வாழ்ந்த புலவர் பெயரெதுவும் நிலைக்கவில்லை. எனினும், சீயுசு தேவனின் சிரத்திலிருந்து அதீனை உற்பவித்து வந்த கதைபோல, கிரேக்க நாட்டின் வீரகாவியங்களும் ஒரு தனிப்பட்ட புலவனிடமிருந்து மட்டுமே தோன்றி வளர்ந்தவையென எண்ணமுடியாது. வீரச் செயல்களைப் புகழ்ந்து செய்யுட்களியற்றும் வழக்கம் ஓமர்காலத்துக்கு முன்பும் பல தலைமுறைகளாயிருந்தே வந்திருக்கிறது. ஆனால் இவைபற்றிய ஆதாரம் எதுவும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஓமருடைய பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணப்படும் மொழிவழக்கிலுள்ள மாறுபாடுகளையும் அவை விவரிக்கும் பழக்க வழக்கங்களில் காணப்படும் முரண்பாடுகளையும்[1] கண்டறிந்த அறிஞர்கள், ஓமரென்றொரு புலவர் இருக்கவில்லை

1. உ–ம் : சில இடங்களில் (ஆங்கிலத்தில் ஆறாவது எழுத்தான) F க்குச் சமமான ஒசையுள்ள எழுத்துக்காணப்பட, வேனயவற்றிலது இல்லாதிருக்கின்றது. சில இடங்களில் இறந்த வீரர் புதைக்கப்பட்டதாயும், சில இடங்களில் தகனஞ் செய்யப்பட்டதாயும் கூறப்படுகிறது. இப்படிப் பலவித மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

ஒளிப்படம் V

(அ) கேத்திரகணித உருவங்களைக் கொண்ட சாடிகளில் மிக ஆரம்பநிலையில் உள்ள ஒரு சாடி கேத்திரகணித உருவ அமைப்புக்களையே பின்பற்றி வரையப்பட்ட திராத்தமற்ற மனித உருவங்களையும் வேறும் பல உருவச் சித்திரங்களையும் அவதானிக்க. அத்தகைய வேலைப்பாடு சீர்குலைந்துபோனமை. (ஆ) மினோவனிய காலத்தை சேர்ந்த அழகுள்ளதும் கணவாய் என்னும் இனத்து மீனின் உருவ அலங்காரம் கொண்டதுமான பாத்திரமொன்றுடன் ஒப்பிடும் போது நன்றாகத் தெரிகிறது. ஒளிப்படம் 7, 13 ல் உள்ள சாடிகளுடன் இவற்றையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.

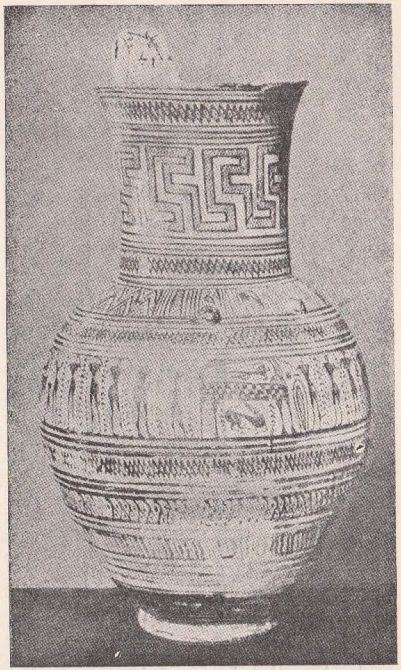

கேத்திர கணித உருவ அமைப்புடன்
கூடிய மட்பாண்டம்

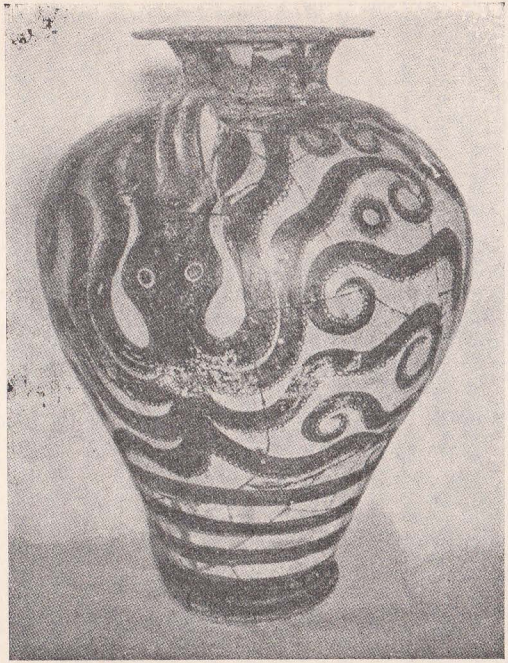

மிலேவனிய காலத்து மட்பாண்டம்

யென்றும், சாதாரணமான வேறுயாரோ ஒருவர் கண்டபடி தொகுத்துவைத்த பழந் தனிப்பாடல்களின் தொகுப்புக்களே இந்த வீரகாவியங்கள் என்றும் கூறுகின்றனர். எனினும் வீரச் செயல்கள், விளக்கச் சொற்றொடர்கள், முழு வசனங்கள், பொது விவரங்களைக்கொண்ட வசனப் பகுதிகள் முதலியவற்றை எடுத்தாளக்கூடியதாய், சந்ததி சந்ததியாய் வழங்கி, வளர்ந்து வந்த ஒரு பெருங் கவிதா பாரம்பரியத்தை ஏனைய காலத்துப் புலவர்களைப் போல இந்த ஓமரும் பெற்றிருந்தார் என்று கூறுதலே நியாயமானதாகும். மொழி வழக்கில் ஒரு பொதுத் தன்மையையோ, விவரிக்கப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களில் ஓர் ஒருமைப்பாட்டினையோ தாம் கையாளவேண்டுமென்ற எண்ணமின்றியே இவற்றையெல்லாம் அவர் தாராளமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இக்கவிதைப் பரம்பரை எப்பொழுது ஆரம்பித்ததென அறுதியிட்டுக் கூறமுடியவில்லை. ஆனால் தோரியர்க்கு ஆற்றுதழிந்த மைசீனியய நாகரிகத்தின் சில தன்மைகளை இப்பாடல்கள் தெளிவாகக் கூறுவதிலிருந்து, இது துரோயிய யுத்தம் நடந்த காலத்திலிருந்தே ஆரம்பித்த ஒரு வழக்கம் என்றே கூறவேண்டும். அரசனையன்றி, அவனைப்போல் தகுதிவாய்ந்த ஓர் அதிகாரியைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பாசிலியுசு என்ற பதம் பெரும்பான்மையாக இப்பாடல்களிற் காணப்படுகிறது. இப்பதம் ஓமர் காலத்தில் அரசனையே குறிப்பதாயிருந்தது. வேறிடங்களிலும் இக்கருத்திலேயே இது அடிக்கடி கையாளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 'பீ' வரிவடிவச் செங்கற்களிலே இது மூன் சொன்ன கருத்திலேயே வழங்கிவந்திருப்பதைக் காணலாம். மைசீனியின் காலத்தில் கிரேக்க நாட்டில் மாத்திரம் அனச்சு என்ற மன்னனுக்கடுத்தபடியில் வைத்தெண்ணப்பட்டது இப் பாசிலியுசு என்னும் பதவி. இதனை இதே கருத்தில் ஓமர் கையாளும் போது, மைசீனியய காலத்துச் சொற் பிரயோக மொன்றைக் கையாளுகிறார் என்றுதான் நாம் கொள்ள வேண்டும். அது போல 'ஆளுமறைக்கும் கேடயங்களும்' செப்புக் கவசங்களும் இன்னபிறவுமாய் நாம் புதைபொருளாராய்ச்சியிற் கண்ட அனைத்தும் மைசீனியின் காலத்தில் சாதாரண வழக்கிலிருந்து பின் மறைந்து போனவையாகும். இவற்றையெல்லாம் நேரில் கண்டுபழகிய அக்காலக் கவிகளின் சொற்றொடர்களை ஓமர் அப்படியே எடுத்தாண்டிருப்பதால் அவருடைய செய்யுட்களிலும் அப்பொருட்களும் வழக்கங்களும் காணப்படுகின்றன.[1] ஆனால் பின்வந்த காவியங்களிலும், கடைசியாக ஓமர் தாம் வாழ்ந்த காலத்திலும் வழக்கிலிருந்த இரும்பாயுதங்களின் உபயோகத்தையும், இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் வழக்கத்தையும், இவை

1. மைசீனியய சரித்திரகாலத்து எழுத்துக்களுக்கும் ஓமருடைய கவிதைகளுக்குமிடையில் எடுத்துக்கூறக்கூடிய ஒற்றுமைகள் பல இருக்கின்றன. "பீ" வரிவடிவச் செங்கற் சாசனங்களிரண்டிலும் காணப்பட்ட தலையங்கங்கள் அறுசீர் ஒசையிலமைந்து ஓமருடைய கவிதைகளின் கடைசி மூன்றடிகளையும், கடைசி மூன்றரையடிகளையும் முறையே தருகின்றன. ஓமருடைய வருணனைகளில் விவரக்குறிப்புக்கள் போல அமைந்துள்ள பகுதிகளைப் பேராசிரியர் வெப்சுதர் நம் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருகிறார். "கோடரி ஒன்று, பெரியது, கையோடு பொருத்தப்பட்டது. வெண்கலம், இருபக்கமும் வெட்டுவாய் கொண்டது" என்ற பகுதியை இக்காலச் சேனையணிக்குரிய "சவர்க்காரம், தேய்த்தல், தூயவெள்ளை, படைகள்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. "பீ" வரிவடிவக் காலத்திலேயே கவிதாபாரம்பரிய மொன்று உருவாகத் தொடங்கியிருந்த தென்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது.

பற்றி ஒன்றுமே அறிந்திராத மைசீனியரின் பழக்க வழக்கங்களோடு ஒன்றுகச் சேர்த்துக் கூறிவிட்டார்.

இந்தக் கவிதா பாரம்பரியம் எழுத்துவடிவிலே வந்ததென நாம் எண்ண வேண்டியதில்லை. தோரியப் படையெடுப்புக்குப்பின் 'பீ' வரிவடிவ எழுத்துக்கள் முற்றுயழிந்து, 800[1] ஆம் ஆண்டளவில் புதிய அரிச்சுவடி தோன்றிய காலம் வரையில் கிரேக்கநாடு எழுதும் கலையை மறந்தே இருந்தது. எனவே இச் சொற்றொடர்களைப் புலவர்கள் தம் மனத்திலிருத்தி, பின் தம் மக்களுக்கும் தம் பின்வந்தோருக்கும் சொல்லிக் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வந்திருக்கலாம். (ஒவ்வொன்றும் 12,000 வரிகளுக்கு மேற்பட்ட) இலியட்டும் ஒடிசியும் இப்படிச் செவிவழியாக வந்திருக்க முடியாது. புதிய கிரேக்க அரிச்சுவடி தோன்றியபின் இவை எழுதப்பட்டோ, அன்றேல் பழங் கதைகளில் நாம் அறிவதுபோலப் புலவர் உண்மையில் குருடராயிருந்தால் எழுதுபவர்களைக்கொண்டு சொல்லி எழுதுவித்தோ இருக்க வேண்டும்.

எனவே எட்டாம் நூற்றாண்டிலே அயோனியாவில் அயோனியப் பேச்சு வழக்கிலேயே பாடல்களை இயற்றினாலும் வேறு மொழி வழக்குகளில் உள்ள சொற்றொடர்களையும் எடுத்தாண்ட ஒரு புலவர் இருந்திருக்கிறார். இவர் தமது காலத்தையே பின்னணியாகக் கொண்டு பாடல்களை இயற்றினாரெனினும் மைசீனியர் வாழ்க்கையின் தன்மைகள் சிலவற்றை அப்படியே தம் செய்யுட்களில் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார். எனவே இவரது பாடல்களைச் சரித்திரத்தாலும் மொழியாலும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத கதம்பம் எனலாம். ஆயினும் கற்பனைவளத்தால் ஒவ்வொன்றும் தனிச்சுவையுடைய சிறந்த கவிதையாய் மற்ற மொழிகளில் காணப்படும் செய்யுட்களை மிஞ்சிய சிறப்புடையதாயிருக்கின்றது.

இலியட்டும் ஒடிசியும் கிரேக்கருக்கு அவர்களுடைய பழந் தனிப் பாடல்களை விட முக்கியமானவையாயிருந்தன. நமக்கு விவிலிய நூல் எவ்வாறோ அவ்வாறே இக்காவியங்களும் கிரேக்கரின் கல்வியையும் சிந்தனையையும் வளர்க்க உதவியாயிருந்தன. அதனியப் பள்ளிமாணவர் இவற்றில் பெரும் பகுதிகளை மனப்பாடஞ் செய்து வைத்திருந்தனர். மகா அலக்சாந்தர் தம் தலையணைக்கடியில் இந்த இலியட் டென்னும் நூலின் பிரதியொன்றை வைத்துக்கொண்டே தூங்குவது

1. கிரேக்க அரிச்சுவடி (அதிலிருந்து உருவான ஆங்கில அரிச்சுவடியும்) பினீசியரிடமிருந்தே பெறப்பட்டவையாகும். கி.மு. 1200 இல் எகிப்தியரின் அதிகாரம் குன்றியபொழுது, சீரியாக் கரையோரத் துறைமுகங்களிலிருந்து, பினீசியர் தமது செல்வாக்கை மத்தியதரைக் கடற் பகுதியெங்கணும் பரப்பினர். பல நூற்றாண்டு காலமாக மத்தியதரைக் கடற்பகுதிகளிலே வழக்கிலிருந்த ஒழுங்கற்ற அசைக்குறியீட்டு முறைகளை யகற்றிவிட்டு இலகுவான அரிச்சுவடி முறையை அவர் புகுத்தினர். இவ்வெழுத்து முறைப்படிவம், பினீசிய முதலிரு எழுத்துக்களாகிய அலெப்பு பீத்து (இதனை விவிலிய நூலில், 119 ஆம் பாசுரத்தின் முதலிரு பகுதிகளின் ஈபுருமொழித் தலையங்கங்களிற் காணலாம்) அல்லது கிரேக்க எழுத்துக்களான அல்பா பீற்று ஆகியனவற்றிலிருந்து அதன் பெயரைப் பெற்றது. புதிய எழுத்துமுறை குறிப்பாக எப்போது கிரேக்கத்தை வந்தடைந்த தென்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆயின் பினீசிய எழுத்து முறையைப் பின்பற்றி கிரேக்க அரிச்சுவடி எனை நாம் வழங்கும் அரிச்சுவடி முறையில் எழுதப்பட்ட முதல் எழுத்துப்படிவம் எறக்குறைய 750 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததாகும்.

வழக்கமென்றும், ஏச்சிலியுசு என்பவனைப்போலத் தானும் ஒரு வீரனுக வேண்டு மென முயற்சித்து வந்தானெனவும் நாம் அறிகிறோம். மெய்ப்பொருளை நாடிய புலவர்க்கும், ஆத்மீக ஒளியைத் தேடிய கலைஞர்க்கும் ஓமரின் காவியம் பெரு விருந்தாயிருந்தது. தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்த விரோதிகளை எதிர்த் துக் கிரேக்க சமுதாயம் முழுவதும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்று திரண்டெழுந்த ஒரு காலத்தைப் பாடிவைத்த காரணத்தினால், சிறு சிறு பிரிவுகளுக்கிடையே யிருந்த கொடிய பகைமைகளையும் வெறுப்புக்களையும் மறக்கச் செய்து, கிரேக்க இனம் என்ற ஒரு பொதுவான அபிமானத்தை வளர்க்க ஓமர் பெரிதும் உதவி னர் என்க.

ஏதோ ஒரு வகையில் மைசீனியின் அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த ஒரு சில அரசபரம்பரைகளோடு விளங்கிவந்த கிரேக்க தேசம், பின்பு வந்த தோரி யரால் உண்டான இருள் நீங்கி மீண்டும் சரித்திர ஒளி வீசத் தொடங்கிய போது, ஒன்றுக்கொன்று பொருமையும் பூசலுங்கொண்டு எப்பொழுதும் கலகம் விளைவித்தபடியே, தமது அற்ப சுதந்திரத்தினால் இறுமாந்திருந்த ஏராளமான சிறு பிரிவுகள் தோன்றியிருந்தமையினால், ஆயிரமாண்டுக் காலமாகத் துயரம் மிகுந்து, எல்லையில்லா இனக்கலகங்கள் மலிந்து, சிதறுண்டு கிடந்ததைக் காண்கிறோம். இச்சிறிய இராச்சியப் பிரிவுகள் கிரேக்க தேசத்தின் பெருமைக் குக் காரணமாயிருந்தது போலவே, அதன் சாபக் கேட்டுக்கும் காரணமாயிருந் தன. இவையெல்லாம் எவ்விதம் தோன்றின ; எவ்வாறு தம் அரசியலை வகுத்தி ருந்தன என்னும் செய்திகளை இங்கே கூறவேண்டியது அவசியமாகிறது.

மைசீனியின் காலத்தில் சிறந்த ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளுக் கமைந்தியங்கிய அரசாங்கங்களெல்லாம் வீழ்ச்சியடைய, சிறிது காலம் வரையில் கிரேக்க தேசத் தில் அரசியலும் சமூக நிலையும் எவ்வாறிருந்தன என்பதை அறிய முடியவில்லை. கிரேக்க மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தத் தளித்துக் கொண்டு தனித்தனி கூட்டங்களாகப் பிரிந்திருக்க, அலைந்து கொண் டிருந்த தோரியர் இவர்களிடையே புகுந்து வளமிக்க சமவெளிகளை ஆக்கிர மித்துக் கொண்டு இவர்களை விரட்டியிருத்தல் கூடும். கலாசாரம் என்று தோரி யர் தம்முடனே எதனையும் கொண்டு வரவில்லை யென்பதை முன்னமே அறிந் துள்ளோம். அதுபோல் அரசியல் ஒழுங்குமுறை என்று சொல்லக் கூடிய எதனை யும் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கவும் முடியாது. எனவே, உன்னதமான மைசீனியர முறைகள் ஒன்றுமே முன்பு இருந்ததில்லை என்று வைத்துக் கொண்டுதான் கிரீசின் அரசியல் சீர்திருத்த வரலாற்றினை நாம் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு தலைவனுக் கடங்கிய சுதந்திரமான தோரியக் கூட்டங்கள், ஒன்றுக்கொன்று ஒருவிதமான கடமைப்பாடுகளும் இல்லாதன வாய்ப் பெரும் பெருங் கிராமங்களில் தங்கி வாழ்ந்தன. கிரேக்க நாட்டின் சில பகுதிகளில் மிகப் பிந்திய காலம் வரையில் கூட இவ்விதமான ஆதிகாலமுறை இருந்து வந்திருக்கிறது. அதென்ன மிக ஓங்கி வளர்ந்திருந்த காலத்தில் வட மேல் பகுதியின் ஈற்றோலிய மலைச்சாதி மக்கள் அங்குமிங்குமாய் இருந்து சிறு கிராமங்களில் தனித்து வாழ்ந்தமையை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கி

றது. ஆனல் அங்குள்ள நிலத்தின் இயற்கை வளம் அவர்களுக்குப் பல வழி களில் உதவியிருக்கிறது. நாம் ஏற்கெனவே கூறியுள்ள ஒடுங்கிய சமவெளிகள் மலைகளாற் சூழப்பட்டு அடக்கமாய், வெளியுலகத் தொடர்பு அற்றனவாய், அர சியல் வளர்ச்சிக்கு மிகப் பொருத்தமான பிரிவுகளாயமைந்து, வேண்டிய காலங் களில் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் ஒன்று சேர்வதற்கு வாய்ப்பு உடையனவாயும் அமைந்திருந்தன. பகைவரின் படையெடுப்புக்கள்தாம் இவர்களே ஒன்று சேர்த் துத் தற்காப்பு அணியையும் ஏற்படுத்தச் செய்தன. பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு சமவெளியிலும் ஒரு மலைக் குன்று காவற் கோட்டையாயும் விளங்கி வந்திருக் கிறது. அதென்சில் 'அக்குரோப்பொலிசு,' ஆர்கோசில் 'இலாரிசா' என்பன இவ்வாருன குன்றுகளிற் சிறந்தன. பூசந்திக் கணித்தாயிருந்த 'அக்குரோ— கொரிந்து' ஒரு குன்றுகவன்றி மலையரணுகவே அமைந்திருந்தது. இந்த மலை களுங் குன்றங்களும் சமவெளிப் பகுதிகளில் ஆதிகாலந்தொட்டு வாழ்ந்த மக் களுக்கு ஆபத்துக் காலங்களில் புகலிடங்களாயமைந்திருந்தன. போர்க் காலங் களிலே பயன்பட்ட ஒருமைப்பாடு காலக்கிரமத்தில் சமாதான காலங்களிலும் உதவுவதாயிற்று. சிறிய சிறிய கூட்டங்களாய் வாழ்ந்த மக்கள் தம் வேற்று மைகளில் ஒற்றுமை காணவே, கோட்டையாயிருந்த இடங்கள் நகரங்களாய் மாறின. ஆர்கிவிய சமவெளியில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆர்கோசைச் சூழ்ந்தும் இலசி தாமினியர் சிபார்த்தாவைச் சுற்றியும், அற்றிக்காவில் வாழ்ந்தோர் அதென்சை மையமாகக் கொண்டும், இன்னும் இவ்வாருகவே சமவெளிகளில் வாழ்ந்த மக்க ளிற் பெரும்பான்மையினர் ஒன்று சேர்ந்தனர். இவ்வித சேர்க்கைகள் அரசியல் காரணமாய் ஏற்பட்டன வெனினும், மக்கள் தாம் வசித்துவந்த இடங்களே விட் டுப் பெயர்ந்து சென்று விடவில்லை. அதினிய மக்களிற் பெரும்பாலோர், ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயும் தொலை தூரங்களில் அங்குமிங்குமாகக் கிடந்த கிராமங்களில் வசித்து வந்தனரென்ற செய்தியை நாம் அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஆயி னும் ஒன்றுகூடி வாழும் வாழ்வில் நிறைந்த பலனுண்டு; காரியங்களே நிர்வகிப் பதில் பரந்த நோக்கம் ஏற்படும்; குழப்பங்களும் மயக்கங்களும் குறையும்; குறுகிய நாட்டுப் பற்று, பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றிலிருந்து விடுபடக் கூடிய மனப்பக்குவம் உண்டாகும்; இன்னும் இவை போன்ற பல நன்மைகளுக்கு ஏது வாயிருப்பதனல் கூட்டு வாழ்வு சிறந்தது என்பதனை அம்மக்கள் விரைவில் உணர லாயினர். கூட்டு வாழ்வில் உண்டான இந்தத் தணியாத ஆவல் காரணமாகச் சமூக அமைப்பில் முதலாவதாக அரசனுக்குரிய அதிகாரங்களிலேயே மாறுதல் கள் ஏற்படலாயின. நாடு காக்குங் காவலனையும், நீதி பரிபாலனஞ் செய்யும் நீதி பதியாயும் சமயத்தைப் பேணும் மதகுருவாயும் ஒரே மனிதன் கடமையாற்று வது முடியாத காரியமாகையால் இம்மூன்று கடமைகளையும் ஒருங்கே வகித்து வந்த அரசபதவியின் மதிப்பு முதலிற் குறைக்கப்பட்டது. சிபார்த்தாவில் படைத்தலைமையை அரசனே தாங்கிவந்தாலும் அதிகாரங்கள் பலவற்றை அவன் இழக்க வேண்டியேற்பட்டது. அதென்சில் இதற்கு நேர்விரோதமான முறை உண்டாயிற்று. 'பொலிமார்க்கன்' என ஒரு படைத்தலைவனை நியமித்துவிட்டு அரசனைச் சாதாரணமான ஒரு குடிபதியாக்கினர்கள். இவ்வாறு அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டும் அரசனிடத்தில் பொருமை கொண்டிருந்த பிரபுக்கள் திருப்தி

யடையவில்லை. பரம்பரைப் பிறப்புரிமையா யிருந்துவந்த அரசபதவி இப் பொழுது மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றுயிற்று. 633 இல் இந்த அரசபதவிக்குரிய காலம் ஓராண்டுதான் எனவும் வரையறை செய்யவும்பட்டது. அதென்சிலேற்பட்ட இம்மாறுதல்கள் காலக்கிரமத்தில் கிரீசின் பலபாகங்களுக் கும் பரவலாயின. சிபார்த்தா, ஆர்கோசு, நாகரிக நிலையில் சிறிது குறைந்திருந்த மசிடோன் முதலாமிடங்களிலேதான் அரசபாரம்பரிய முறை மாற்றமடையாம லிருந்து வந்தது. இவ்வாறு அரசரின் அதிகாரங்கள் மங்கிமறையப் பிரபுக்க ளின் கை மேலோங்கியது. சுருங்கக் கூறின் அக்காலத்தில் உயர் குடிப்பிறப்பு ஒன்றுதான் மதிப்பிற்குரியதாயிருந்திருக்கிறது. கிரேக்க நாடுகள் சிலவற்றின் சரித்திரம் முழுவதிலும் இந்த வழக்கத்தைக் காணலாம். முழுவதும் குடி யாட்சி முறைகளையே அநுசரிக்கத் தொடங்கிய நாடுகளிலும் இப்பழக்கம் நீங்க வில்லை. இதனால் கிரேக்க அரசியல்வாழ்வில் இந்தச் 'சிலரு'க்கும் 'பலரு'க்கும் நிரந்தரமாயிருந்து வந்த பூசல்களே தீராத பிரச்சினையாயிருந்தது.

இருண்ட காலத்திலிருந்து மீண்ட நகர—அரசுகளில் நிலவிவந்த அரசியல் முறைகள் இவ்வாறிருந்தன வென்க. இவற்றுட் பெரும்பாலானவற்றில் தோரிய உயர்குடிமக்களே நிலையான அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். தோரிய பொது மக்கள்தாமும் சிலபல உரிமைகளைப் பெற்றிருக்க, அங்கு வாழ்ந்த பழங்குடி மக்களோ ஒருவித உரிமையும் இல்லாதிருந்தனர். இவ்விதமாக வளர்ந்துவந்த நாடுகளில் சிபார்த்தாவின் சரித்திரம் மட்டுமே நன்கு அறியக் கூடியதாயிருக் கிறது. இக்காரணத்தினாலும், மிக விரைவில் இந்தச் சிபார்த்தா பெலோப் பொன்னீசிய அரசியலில் முக்கியமான ஓர் அங்கம் வகிக்க இருப்பதனாலும் இதன் வளர்ச்சியை நுணுக்கமாக ஆராய்தல் பொருத்தமுடையதாகும்.

அத்தியாயம் IV

குடியேற்றங்கள், வாணிபம், வல்லாட்சி

1. குடியேற்றங்கள்

தோரியர் படையெடுப்புக்களின் வேகம் 1050 ஆம் ஆண்டளவில் உச்சநிலை யடைந்தது. ஏற்கெனவே நாம் அறிந்துள்ளவாறு இப்படையெடுப்புக்களின் பின்னர், தோரியர் தமது ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைகளைக் கைவிட்டு ஆங்காங்கே நிலையாய்த் தங்கிவிட்டனர். கட்டுப்பாடான பகுதிகள் சிலவற்றில் அரசியற் கூட்டணிகள் தோன்றித் தெளிவான கோட்பாடுகளுக்கமைந்த சுயாதீனமான நாடுகளுமமைந்தன; எட்டாம் ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் சரித்திரமறிந்த எல்லைப் பிரிவுகளுடன் கிரேக்க தேச அமைப்புப் பொதுவாக ஏற்பட்டுவிட்ட தென்று கூறலாம். ஆயினும் விரிந்து பரந்திருந்த அதன் நிலை அப்பொழுதும் பூரணமாக அமையவில்லை. இவ்விருநூற்றாண்டுகளிலும் மக்கட் கூட்டங்கள் புதிது புதிதாய்ச் சென்று சுற்றுப் புறங்களிலுள்ள கரையோரப் பகுதிகளை யடைந்தன. மக்கள் கண்டபடி அலைந்து திரிந்த காலம் முடிந்துவிட்டதென்றா லும் குடியேற்றங்களைத் தாபிக்கும் காலம் இனிமேல்தான் தோன்ற வேண்டி யிருந்தது.

கடல்மேற் சென்று நாடுகாண்பதிலிருந்த தணியாத ஆவலுக்கு அடிப்படைக் காரணமாயமைந்திருந்தவை பொருளாதாரமும் சமூக அமைப்புமாகிய இரண் டுமே என்க. கிரேக்க தேசத்தில் நிலப்பரப்பு மிகக் குறுகியது என்பதை முன் னரே அறிந்தோம். பெருகிவந்த மக்கட் கூட்டத்தின் வாழ்க்கைக்குத் தேவை யானவற்றை உற்பத்தி செய்வது எவ்வாற்றானும் இலகுவானதாயிருக்கவில்லை. கரையோரங்களில் வாழ்ந்த கிரேக்கர் சின்னஞ்சியாவிலும் அதன் உள்நாட்டுப் பகுதிகளிலும் அமைந்திருந்த வளமிக்க பிரதேசங்களை அணுகவிடாமல் பல மிக்க இலிதிய அரசாங்கம் தடுத்து வந்தது. எனவே ஈசியக் கடலின் இருமருங் கிலும் வாழ்ந்த மக்கள் துணிவு கொண்டு வேறிடங்களுக்குச்[1] சென்று வள நாடும் வாழ்க்கை வசதியும் தேடியதில் வியப்பில்லை. வயிற்றுப்பசியன்றி மற்றுமொரு சக்தியும் இவர்களை இயக்கியதுண்டு. கிரேக்க மக்களுள் தந்தை யின் சொத்து மூத்த மகனுக்கு மட்டுமே சேராமல் பிள்ளைகள் யாவர்க்கும் சம மாகவே பங்கிடப்பட்டது. இதன் பெறுபேறு வெளிப்படையானதே. பொருளா தார நெருக்கடி ஏற்பட, தகுதிமிக்கவனும் புத்திசாலியானவனுமே நிலைக்க முடிந்தது. திறமைசாலியான விவசாயி தனது நிலபுலங்களை விருத்தியாக்கி னான். திறமையற்றவர்கள் வெளியே தள்ளப்பட்டதனால் நிலமின்றி வாழ்வற்ற வர்கள் தொகை விரைவில் பெருகுவதாயிற்று. போர்ப்படையும் கடலுமே

1. கடலிலிருந்து பிரிந்து சென்று பெலோப்பொன்னீசின் நடுவிலமைந்த வெளியிடங்களைச் சேர்ந்த ஆர்க்கேடிய சமூகத்தினர் பிற்காலத்தில் கூலிப்படைகளாய்ச் சென்று பிறருக்காகப் போர்புரிந்து தம் வாழ்க்கைக்கு வழிதேடிக் கொண்டனர்.

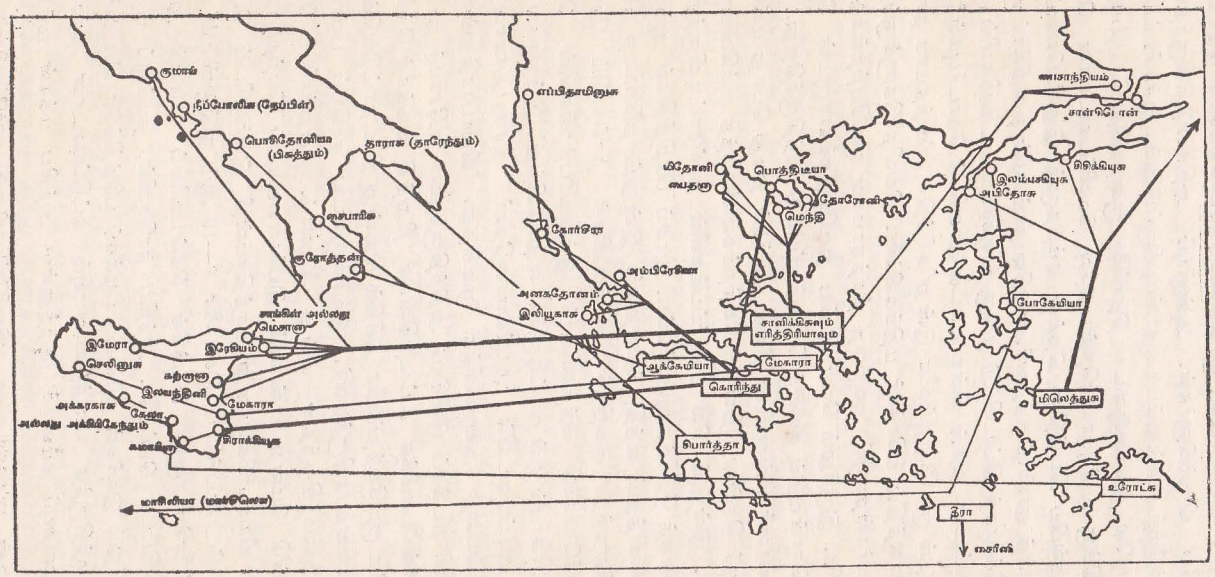

குடியேற்றங்கள்.

குறிப்பு : ஒரு குடியேற்றத்துக்கூடாக ஒரு கோடு சென்று மற்றொரு குடியேற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டு மிடங்களில் முதலாவது குடியேற்றம் இரண்டாவதைத் தோற்றுவித்தது எனக் கொள்க. உ + ம் : கோர்சீராகண்ட குடியேற்றமே எப்பிதாமினுசு.

இவர்களுக்குப் புகலிடங்களாயின. வசதிகிடைத்தபோதெல்லாம் இவர்கள் கடல் மேற் செல்லலையே விரும்பினர்கள். அன்றியும் அதிகாரத்திலிருந்தவர்களும் இவர்களைக் கடல்மேற் செல்லும்படி தூண்டியிருப்பினும் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. நாட்டிலே இவர்களுடைய தொல்லை குறைவதோடு அயல் நாட்டு வாணிப விருத்திக்கு வழியுமாயிற்றென்பதுவே வெளிப்படையான கொள்கையாயிருந்தது. தெல்பிய பீடத்தின் தெய்வ சம்மதமும் இதுவேயெனக் கூறிக் கடல் மேற் செல்லத் தூண்டி வந்தனர். எனவே நாம் முன்பு கூறியாங்கு பொருளாதார விருத்திக்காகத் திட்டமிட்டு நன்கு வகுக்கப்பட்ட வழிகளில் குடியேற்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. அதன் பின்னர் கடல் வாணிபத் தொடர்புகள்[1] விருத்தியடைந்தன. இந்தக் குடியேற்றங்களை இன்று சரித்திர சம்பந்தமாக நாம் மதிப்பதுபோல் அக்காலத்தில் கிரேக்கர் மதிக்கவில்லை. வெளிநாடுகளுக்குப் போகுமாறு தூண்டியவர்கள்தாமும் அவற்றை நிரந்தரமான குடியேற்றங்கள் என்று கருதியிருக்கவில்லை. இருந்தும் வெளியேறிய குடியேற்றக்காரருடன் தொடர்புகளை வைத்துக் கொள்வதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கிரேக்க நாட்டின் அடையாளச் சின்னமான தீயை அவர்கள் தமது பொது மண்டபத்திலிருந்தே எடுத்துச் சென்று புதிய குடியேற்றங்களிலமைந்த அக்கினிக்குண்டங்களில் மூட்டினர். இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தாய்நாட்டிலிருந்து ஆண்டுக்கொருமுறையாகத் தெரிந்தனுப்பப்பட்ட அரசப் பிரதிநிதிகள் அக்குடியேற்றங்களைக் கண்காணித்தும் வந்திருக்கின்றனர். இன்னும் தலைமுறை தலைமுறையாக நடைபெற்றுவந்த வைதிகச் சடங்குகளைத் தாய்நாடும் சேய்நாடும் ஒன்றுகவே கைக்கொண்டு வந்தமையால் இக்குடியேற்றங்களின் தொடர்புகளும் அற்றுப்போகாமல் ஒன்றுபட்டிருக்க ஏதுவாயிற்று. இத்தகைய பழக்க வழக்கங்களின் அடிப்படையில் அபூர்வமானதோர் அரசியலுணர்வு இழையோடியிருந்ததென்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. வியாபாரத்துக்கு ஏற்ற இடங்களைப் பேணி நடக்கப் பினீசியர் அறிந்திருந்தனர். உரோமர் தாம் கைப்பற்றிய இடங்களில் பலமிக்க கூட்டத்தினரை நிறுத்தி வைக்கத் தெரிந்திருந்தனர். ஆனால் தக்க குடியேற்றங்களை அரிதில் முயன்று நிலை நாட்டுவதில் கிரேக்கரே முதன்மையானவராயிருந்தனர். இவர்களுடைய சாகியப் பண்பாடுகள் அதற்கென்றே அமைந்திருந்தன என்று கூறலாம். ஈயுறுக்களைப் போலவே சம்பாதிக்க வேண்டு மென்ற எண்ணம் இயல்பாயமையப் பெற்றவராதலால், இவர்கள் சிறந்த வியாபாரிகளானது மாத்திரமன்றி இவர்களிடம் பொருந்தியிருந்த வீரமும் விடாமுயற்சியும் இவர்களை, 8—10 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வடகடற் கொள்ளைக்காரனை வைக்கிங் கென்பவனைப் போலத் துணிகரச் செயல்களிலும் ஈடுபடச் செய்தன. அந்நிய நாடுகளில், தமக்குப் பழக்கமில்லாத சூழ்நிலைகளிலும் இவர்கள் தம்மைப் பழக்கப் படுத்திக்கொண்டனர். இவர்களிடமியல்பிலமைந்திருந்த மனத்திண்மையும் கட்டுப்பாடான நகர—அரசு என்னும் ஆட்சிமுறையும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அந்நிய மக்கள் மத்தியிலும்

1. கிரேக்க நாட்டின் மட்பாண்டவகை மஞ்ஞகிரேசியாவிலும் மார்சீலெசிலும், ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே பரவியிருந்தமையினால் குடியேற்ற முயற்சிகள் எவ்வாறு வியாபாரத் தொடர்புகளாயின என்பது தெரியவருகின்றன.

தமது பண்பாடுகளை இழந்து விடாமல் இருக்க உதவியாயிருந்தன. ஆரம்ப நாட்களில் தாம் சென்றடைந்த அந்நிய இடங்களில் வாழ்ந்தவர்களிடையே கலப்பு மணங்கள் செய்து கொண்டனரேனும் தமது இனத்தின் தனித்தன்மை மறைந்து போகாவண்ணம் பாதுகாத்தே வந்திருக்கின்றனர். கிரேக்கன் எப் பொழுதும் கிரேக்களைகவே வாழ்ந்திருக்கிறான். அதிக வரவேற்புக்கிடைக்காத திரேசிய நாட்டுக் கரையிலாயினுமென்ன, செழிப்பான தானிய வயல் சூழ்ந்த சிசிலியிலாயினுமென்ன நாகரிகம், அறிவு வளர்ச்சி, கலாசாரம் என்பவற்றில் இவர்களிடம் இயல்பாயிருந்த உள்ளுணர்வு ஒரு தன்மையதாகவே இருந்தமை யினால் இவர்கள் எல்லாசின் உண்மைப் புதல்வர்களாய்ச் சிறந்திருக்கின்றார்கள்.

கடல் மேற் செல்லலில் விருப்புற்றிருந்த இந்தச் சாகியத்தினர்க்கு ஈசியக் கடல் சிறந்ததொரு பயிற்சிக்களமாயமைந்திருந்தது. அதன் கரையில் உள்ள ஏராளமான முறிவுகள் சிறந்த துறைகளாகப் பயன்பட்டன. அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக்கிடந்த சிறுச்சிறு தீவுகளும் கடற் பிரயாணத்தில் வசதியான தங்கு மிடங்களாயுதவின. மாரிகாலத்திலல்லாவிடினும் கோடையில் அங்கு வீசிய காற்று, நிர்ணயிக்கக்கூடிய போக்குடையதாயும் நிதானமாயும் இருந்தது. கிரேக்கர் எப்பொழுதுமே மிகக் கவனமான கடலோடிகளாயிருந்தும் தரையி லிருந்து நெடுந் தூரம் கடலிற் சென்றுவிட்டால் கவலிகொள்ளும் இயல்பினரா யும், வசதி கிடைக்கும்போதெல்லாம் இராக்காலங்களில் கரையில் தங்குவ தையே விரும்புபவராயும் இருந்திருக்கின்றனர். எனினும் இயல்பான ஆர்வத் துடனேயே அவர்கள் கடற் பிரயாணங்களை மேற்கொண்டனர். ஈசியக் கடலின் ஆரம்ப காலக் கடலோடிகளில் அயோனியரைத்தான் நாம் முன்னணியில் வைக்கவேண்டும். இத்தியாவின் உள்நாட்டிற் கண்ட பெருஞ் செல்வம் வெளி யேறுவதற்கு வாயில்களாயமைந்தவை இவர்களது கடற்றுறைகளேயென்க. மலை நாட்டுப் பண்ணைகளில் வளர்ந்த ஆடுகளிலிருந்து பெற்ற கம்பளியை மிலெத்துசு வணிகர் சிறந்த வியாபாரப் பொருளாகக் கொண்டனர். குடியேற்றங்களை ஆங் காங்கு தாபிப்பதிலும் இந்நகரமே முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்டது. சணல், தானியம், உலோக வகையென்பவற்றைக் கொடுத்துதவிய கருங்கடற் பிரதேசங் களை விரும்பி, மிலெத்துசு நாட்டிலிருந்து குடியேற்றங்கள் சென்று பரவின.[1] அதென்சின் அண்டையில் இருந்த சிறிய பிரதேசமான மேகாராதான் கருங்கட லின் வாயிலில் பைசாந்தியம் என்ற சிறந்த நகரைத் தோற்றுவித்தது (660). ஆனால் புரோப்பொந்திசின் தெற்கே சிசிக்கியுசையும், கருங்கடலிலுள்ள சிஞ்சேப்பி முதலாம் தொலியிடங்களுக்குப் போக்கு வரத்து வசதிக்காக நீரிணை யில், அபிதோசு என்னுமிடத்தையும் நிறுவியவர் மிலெத்துசு நாட்டினரேயாகும். இதற்கிடையில் கிரீசில் யூபோயியாவைச் சேர்ந்த எரித்திரியா சாலிக்கிசு என் னுமிடங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இதுபோன்ற தீவிரமான முயற்சிகளில் ஈடுபட் டிருந்தனர். இவர்கள், ஈசியக் கடலில் போக்குவரத்துச் செய்யும் வணிகர்க்கு வசதியாயமைந்திருந்த தமது பெருநிலத்தின் கரையோரப் பகுதிகளில் இடங்

1. தானியுப்பு நதிப்படுக்கையின் வடபால் தானியம் விளைந்தது : காட்டு மரங்களும், சணலும் உலோகவகையும், தென்கரையில் காணப்பட்டன.

கொடுத்துச் சிறந்த வியாபாரத்தை நடத்திவந்தனர். ஆனால் இவ்விருசார்பி னர்க்கு மத்தியிலமைந்த இலீலாந்தைன் சமவெளி சம்பந்தமாக இவர்களுக் கிடையில் நிலவிவந்த நீண்ட பெரும்பிணக்குகளால் இவர்கள் தத்தம் சொந்த நாட்டின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாதவராயிருந்திருக்கக்கூடும் என்று தெரிகிறது. இவர்கள் குடியேற்றங்களிற் கொண்டிருந்த தீவிரமான நாட்டத்துக் கும் இது ஒரு முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம். மற்றும் வியாபார நாடுகளான கொரிந்து, மேகாரா, மிலெத்துசு என்பன போருக்கிமுக்கப்பட்டமையிலிருந்து, குடியேற்றத்துக்கு வாய்ப்பானவையும் வியாபார வசதிகளையுடையனவுமான இடங்களையிட்டுத் தொடங்கிய பிணங்குகள் நீண்டு வளர்ந்து பெரும் பூசல்களா யிருக்கலாமென எணை இடமுண்டாகிறது. எது இல்லாவிட்டாலும் சாளிக்கிசு வும் எரித்திரியாவும், மிலெத்துசு செய்ததுபோலவே தாமும் அநேக குடியேற்றங் களை வெளியிடங்களில் கிளைக்கச் செய்திருக்கின்றனவென்பது மட்டும் உண்மை. வட ஈசியக் கூட்டமான மூன்று குடாநாடுகள் இவர்கள் குடியேற்றிவைத்த ஒரு பிரதேசமாகும். இக்காரணத்தினால் இக்குடியேற்றங்கள் தாய்நாட்டின் பெயரால் சாளிசிதிசு என்னும் பெயரைப் பெற்றன. யூபோயியரின் முயற்சி களில் இது மாத்திரமன்றி இன்னும் முக்கியமான பல சிறப்புக்கள் உண்டு. மேற்கு நாடுகளில் தூர இடங்களில் தம் கவனத்தைச் செலுத்திய முதற் கிரேக் கர் இவர்களேயாவர். ஆதிநாட்களிலே நேப்பிளின் அயலில் உள்ள குமாய் என்ற இடத்தில் தம் நாட்டு மக்களைக் குடியேற்றி அதற்கப்பாலுள்ள எத்துரூரியா வுடன் அங்கிருந்தே வியாபாரத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இவ் வளவோடமையாது சிசிலிக்கும் அநேக கூட்டங்களை அனுப்பி அங்கே வடகீழ்க் கரையில் மெசானு, நாக்சொசு, கற்றூனு என்றின்ன பிற குடியேற்றங்களையும் இவர்கள் தோற்றுவித்தனர். சிசிலிவாழ் சுதேசிகள் தென்னித்தாலிய நாட்டினர் போலவே அக்காலத்தில் அதிக நாகரிகம் பெற்றிருக்கவில்லை. இதனால் கிரேக்க நாடுகளிலிருந்து வெளியேறியவர்களுக்கு அங்கெல்லாம் பொன்னை வாய்ப்புக் காத்திருந்தது. யூபோயியர்க்குப்பின் இதனை நன்கு பயன்படுத்திய நாடு கொரிந் தேயாகும். பல இடங்களுக்கும் மத்தியிலே, பூசந்தியில் கேந்திரமான ஓரிடத் தில் இது அமைந்திருந்தமையினால் இந்நாட்டின் வணிகர், மேல்திசை நாடுகளை யும் கீழ்திசை நாடுகளையும் கண்காணிக்கும் வசதியைப் பெற்றிருந்தனர். இத னால் சாளிசிதிசு நாட்டின் திரிசூலம் போலமைந்த பகுதியின் தென்மேல் மூனை யில் பொத்திடேயியா (609) என ஒரு நகரத்தையும் கொரிந்தியர் நிறுவினர் எனினும் மேல்திசை நாடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றே பெரிதும் முயன்ற னர். இதற்கு வசதியான தங்குதுறையாயமைந்திருந்த கோர்சீரா என்னுந் தீவில் இவர்கள் விரைவில் குடியேறிக் கொண்டனர் (735). அங்கிருந்து இவர் களின் வியாபாரப் பாதை இத்தாலியின் தென்பாகத்துக்கும் அதற்கப்பாலமைந் திருந்த சிசிலிக்குமே நீண்டு சென்றது (கிரேக்க கடலோடிகள் இப்படியான நீண்ட கடற் பிரயாணங்களை மேற்கொள்வது மிகவும் அரிது). சிசிலியின் கீழ்க் கரையில் பிற்காலத்தில் மிகப் பெரிதாய் விளங்கிய சிராக்கியுசு (735) என்னும்

இடத்தை இக் கொரிந்தியரே தோற்றுவித்தனர். மகிஞகிரேசியா[1]வில் வியாபாரம் செய்து வந்த யூபோயியரை இந்தக் கொரிந்தியர் உண்மையில் வென்றொழித்து விட்டனர். இவ்வாறான இந்த மேல்நாட்டு வாணிகத்தினால் பிற்காலத்தில் இவர்கள் அதீனியக் கடலோடிகளின் பரம விரோதிகளாயினர். போகேயியாவிலிருந்த அயோனிய வணிகர் மேலும் அதிக தூரவு கொண்டு மேற்கே நெடுந்தூரம் சென்று தென் கோலிலுள்ள மாசிலியாவில் (மார்சிலெசில்) குடியேறினர். அங்கிருந்து இன்னும் அரிதின் முயன்று சிபானியாவிலுள்ள தார்த்தேசுடனும் வியாபாரம் செய்தனர். நமது சொந்த நாடான பிரித்தானிய தீவுகளின் தூர வியாபாரத்திலும் இவர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் எனச் சிலர் கூறுவர். இவ்வாறு அத்திலாந்திக்குப் பகுதிகளில் நடத்திவந்த பெரிய வியாபாரங்களை ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே பலம் பெற்றுவந்த காதேச்சினியரே தடைசெய்ய முடிந்தது.

எட்டாம் ஏழாம் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் கிரேக்க மக்கள் வெளிநாடு சென்று அங்கெல்லாம் நிறுவிவந்த குடியேற்றங்களைப் பற்றிக் கூறுவதாயின் மிகவிரியும். உரோட்சிலிருந்து வெளியேறினோர் எவ்வாறு சிசிலி சென்று குடியேறினர் என்பதையும், தீராவிலிருந்து புறப்பட்ட கடலோடிகள் எவ்வாறு வட ஆபிரிக்கா சென்று அங்கே சைரீனி என்னும் இடத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்பதையும், மெசினியாவின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்தெழுந்த சிபார்த்தாரேந்தும் என்னும் பகுதியில் (705) குடியேறும் வலிமையை எவ்விதம் பெற்றதென்பதையும் படத்திலிருந்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். இத்தகைய முயற்சிகளால் தேசங்கள் பல கிரேக்க மண்டலத்துடன் இணைந்திருந்தமையை விளக்கப் போதிய அளவு கூறிவிட்டோம். வியாபாரம் ஒன்றினையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இவர்கள் இந்த முயற்சியை ஆரம்பிக்கவில்லையாதலால் ஆங்காங்கிருந்த பழங்குடி மக்கள் முற்றுய் மறைந்து விடாமல் அங்கெல்லாம் குடிசனப் புனரமைப்பு ஒன்று நடைபெற்றது என்றுதான் கருதவேண்டும். நமது புதிய இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த குடியேற்றக்காரர் பிற்பகுதியில் வியாபாரம் ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லையாயினும், ஆரம்பத்தில் என்ன நோக்கத்துடன் சென்றனரோ அந்த நோக்கத்துடனேயே இந்தக் கிரேக்கரும் தாம் வசிப்பதற்கேற்ற புதிய இடங்களையும் விவசாயம் செய்வதற்குகந்த புதிய வளநாடுகளையும் தேடிச் சென்றனர். அக்காலத்தில் மதிப்புற்றிருந்த வியாபாரப் பாதைகளை அண்டியுள்ள இடங்களிலேயே, நாம் மேற் கூறியாங்கு, குடியேற்றங்கள் பெருகிவந்தன. வடக்கே பொன்தூசும் மேற்கில் மகிஞகிரேசியாவும் கிரேக்கரின் வாணிபத்துக்கு ஊக்கமளித்த செழிப்பான பிரதேசங்களாகும். இன்னும் நாம் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டிய மூன்றாவது இடமும் ஒன்றுண்டு. இலவந்தைன் என்னும் இடத்து வியாபாரம் பெரும்பாலும் பினீசியர் கையிலிருந்து வந்ததெனினும் மிகப்பழங் காலத்திலேயே

1. இத்தாலியினும் சிசிலியினும் இருந்த குடியேற்றங்களை உரோமர், மகிஞகிரேசியா என வழங்கினர். தமக்கு எலனியர் என்னும் பெயரையன்றி வேறு பெயர் இருப்பதை அறியாமலே தாய் நாட்டில் வாழ்ந்துவந்த இவர்களுக்கு கிரேயி அல்லது கிரேக்கர் என்ற பெயரைக் கொடுத்தவர்கள் ஆதிகாலத்து இத்தாலியக் குடியேற்றக்காரரேயாம்.

சைப்பிரசிற் கிரேக்க மக்கள் குடியேறி எகிப்துக்குச் செல்லும் வழி நடுவில் தமக்கு ஒரு தங்குமிடமாக அதனை அமைத்துக் கொண்டனர். உண்மையில் பரோக்கள் அந்நிய குடியேற்றக்காரரை வெறுத்தார்களாயினும், ஏழாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் ஒரு புதிய மனப்பாங்கு நிலவிவந்தது. கழிமுகத்து அரசபரம்பரையைத் தோற்றுவித்த சம்மெற்றிக்கியசு என்பவன் அரியணை யேறக் கிடைத்தது கிரேக்க கூலிப்படைகளின் உதவியினாலேயே. எனவே இதற்கு நன்றி தெரிவிக்குமுகமாக அவன் தன் நாட்டில் கிரேக்கர் வந்துபோக இடங்கொடுத்தான். நைல்நதிக் கழிமுகம் ஒன்றில் மிலெத்துசிலிருந்து சென்ற அயோனியர் தமக்கென ஒரு பண்டகசாலையை (640) அமைத்துக் கொண்டனர். ஆறாம் நூற்றாண்டில் எகிப்தின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து கிரேக்க வணிகர் வெளியேற்றப்பட்டபொழுது நௌகிராதிசிலிருந்த இவர்களுடைய துறைக்கு வியாபார சம்பந்தமான ஒரு தனிப்பெருமை ஏற்பட்டது. இந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில்தானும் இவர்கள் தமது சாதியாசாரத்தைக் கைவிட்டுவிடாமல் உண்மையான கிரேக்கராயே இருந்தனர். தங்கள் இன வழக்கப்படி ஒழுகி, தம் சொந்தக் கடவுளர்க்கே கோயில்களெழுப்பி, தம் இனம் மற்ற இனங்களுடன் கலந்து அழிந்துவிடாமல் பாதுகாத்துவந்தனர். பரந்துபட்ட இக் குடியேற்ற இயக்கங்களின் சரித்திரத்தில் தனிச்சிறப்புடன் விளங்கியது தம் இனக் கட்டுப்பாட்டுக்கு இழுக்கு நேராவண்ணம் கிரேக்கர் ஒழுகிவந்த ஒரேயொரு பண்பே யாகும். குடியேற்றங்களுக்கும் தாய்நாட்டுக்குமிடையில் உலகியற் சார்பாக எவ்வித கட்டுப்பாடும் இருந்ததில்லை. குடியேற்றக்காரர் பெரும்பாலும் சுதந்திர மானவர்களாயிருந்தனர். பிறர் தம்முடைய காரியங்களில் தலையிடுவதை அவர் கள் வெறுத்தனர். படை உதவியளிக்க வேண்டுமென்ற கடமைப்பாட்டையும் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆயினும் உள்ளத்தினாழத்திலே தேங்கிக் கிடந்த தீவிரமான ஓர் உணர்ச்சி அவர்கள் தம் தாய்த்திருநாட்டினை என்றுமே மறவாமல் நினைவில் வைத்திருக்கச் செய்தது. தாய்நாட்டை விட்டுப் பிரிந்து எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தொலைதூரங்கள் சென்று குடியேறிப் பரவினார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தாம் ஓர் உயர்ந்த—தனிச் சிறப்புடைய என்று கூடச் சொல்லலாம்—மக்கள் கூட்டம் என்ற எண்ணமும் வளரலாயிற்று. தாம் சென் றடைந்த நாடுகளில் வாழ்ந்த அந்நியரெல்லாம் பண்பாடும், விவேகமான மொழி வழக்கும் இல்லாத காட்டு மிராண்டிகள் என்றே கிரேக்கர் எண்ணி வந்தனர். அத்தகைய காட்டு மிராண்டிகளுடன் பழகப் பழகவே தம்மிடம் வழிவழியாக வந்துள்ள தனிச் சிறபபுடைய கலாசாரத்தின் பெருமையை இவர்கள் நன்குணர லாயினர். தாம் உயர்ந்த ஒரு சாதியாதலால் மற்றவர்களுடன் கலவாமல் தனித் திருக்கவேண்டுமென்ற தீவிரமான கொள்கையுடைய ஈபுறுக்களைப் போலல்லா விடினும், அவர்களைப் போலவே தாமும் கலாசாரத்தினால் சிறந்து பண்பாடுற்ற ஒரு சாகியம் என்ற இறுமாப்பு இக்கிரேக்கரிடமும் காணப்பட்டது.

II. பொருளாதார விளைவுகள்

கடற் பிரயாணங்களாலும் வெளிநாடுகளுடன் கொண்ட விரிவான தொடர்புகளாலும் ஏற்பட்ட குடியேற்ற முயற்சிகள் தாய்நாடான கிரேக்க தேசத்தின் மாநிலப் பிரிவுகளைப் பாதிக்காமல் இருந்திருக்கும் என்றெண்ணிவிடக் கூடாது. பழைய மூடக் கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்த்துப் புதிய சமூகமாற்றங்களுக்கு வழிவகுப்பதில் வாணிபம் சக்திவாய்ந்த ஒரு சாதனமாயமைந்திருந்தது என்பதைச் சரித்திரம் முழுவதுமே எடுத்துக்காட்டுகிறது. நன்மைக்கோ அன்றேல் தீமைக்கோ எலனியர் வாழ்வில் அப்பொழுது வாணிபம் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுவந்தது. நிலம் படைத்த பிரபுக்களும் வியாபாரத்தில் நாட்டம் கொண்ட அவரது சுற்றத்தினரும் மனம் வைத்தால் செல்வத்தை—அதுவும் புதுவிதமான செல்வத்தினை—சம்பாதிக்க இது ஒரு புதிய வாய்ப்பை அளித்தது. பணம் இப்பொழுது நடைமுறைக்கு வந்து விட்டது. புராதனமான பண்டமாற்று முறை[1] ஒழிந்து தரமும் நிறையும் நிர்ணயப் படுத்தப்பட்ட உலோகத்தினாலான வட்டத் தகடுகள் பாவனைக்கு வந்திருந்தன. இலிதியாவே இந்த வழக்கத்தை முதன்முதல் ஆரம்பித்து வைத்தது. ஆயினும் அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரம் பெற்ற நாணய முறை அயோனியாவிலாரம்பித்து ஈசியாவிற் பரவிற்று. அங்கே முற்கூறிய யூபோயிய நகரங்களில் வழங்கி வந்த ஒரு வகை நாணயங்களும், ஈசினு[2] என்ற செழிப்புமிக்க சிறிய தீவில் (680 வரையில்) வழக்கத்திலிருந்த இன்னொரு வகையான நாணயவழக்கமும் மிக விரைவிலே நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன. வறுமைக்கும் செல்வத்துக்கும் இடையிலிருந்த தாரதம்மியம் இந்தப் புதிய நாணயப் பரிவர்த்தனை முறையினால் மேலும் அதிகமாயிற்று. பண்டங்களைச் சேமித்துவைப்பதிலும் நாணயங்களாகச் சேமித்து வைப்பதே இலகுவாயிருந்தது. பண்டமாற்று முறையிலே வியாபாரம் நடந்த காலத்தில் தமக்குரிமையில்லாத செல்வத்தைக் குவித்து வைத்துக் கொள்வது அசாத்தியம். ஆனால் நாணயப் பரிவர்த்தனை நடைமுறைக்கு வந்ததும் பணத்தை ஏராளமாகப் பதுக்கிவைக்க முடிந்தது. செல்வந்தராயுள்ளார் மேலும் மேலும் செல்வத்தைப் பெருக்கியதோடு அப்பணத்தினால் தமது செல்வாக்கினையும் பன்மடங்காக உயர்த்திக் கொண்டனர். விளைவு குறைவான காலங்களில் ஏழைகள் கடன்பட நேரிட்டது. அக்காலங்களில் பணத்தைக் கடனாகக் கொடுத்து உதவவேண்டு மென்றெண்ணுமல் அதனைப் பதுக்கிச் சேர்க்க வேண்டுமென்றெண்ணும் செல்வந்தன், தகுந்த பொறுப்பு இல்லாமல் அதனைக் கொடான். ஆனால் ஏழை விவசாயி தன்னையும் தன் வீடு வாசலையுமேயே பொறுப்பாகக் கொடுக்க முடியும். பின்னர் அந்தப் பணக்காரன் ஏழைக் கடன்காரனை எப்பொழுதும் தன் தயவை நாடும்படியே வைத்துக்கொள்வான். கடன் என்னும் இரும்பு வலையில் சிக்கி நிர்க்கதியடைந்த கடன்காரன் முதலில் தன் நிலத்தை விற்பான்; பின்னர் வீடுவாசலில் உள்ள பொருட்களை விற்பான்;

1. இடையில் தங்கம் வெள்ளி முதலாம் உலோகக்கட்டிகளை நிறுத்துப் பொருளின் பெறுமதியாக வழங்கினர்.

2. 64 ஆம் பக்கம் பார்க்க.

ஈற்றில் தன் சுதந்திரத்தையே விற்றுவிட்டு அந்தப் பணம் படைத்த பிரபுவுக்கு அடிமையாகியேவிடுவான். பணத்தோடு பணம் சேரும் என்பது பழமொழி. இவ்வாறு பெருநிலச் சொந்தக்காரரின் செல்வம் அளவுக்கு மிஞ்சி வளரவே அதனைத் தகாத முறையில் உபயோகிக்கும் மனப்பாங்கும் அவர்களிடம் வளராயிற்று. எனவே அத்தச் 'சிலர்' இந்தப் 'பலரை' நசித்து வளரலாயினர். பாடிய "வேலைகளும் நாட்களும்" என்னும் பாடல்கள் அக் காலத்து அடக்குமுறைகளையும் நிர்க்கதியானோரின் நிலையினையும் ஒரு சோக சித்திரமாகக் காட்டுகின்றன. பிரபுக்களின் தன்மையும் மாறிக் கொண்டே வந்தது. ஓமர் காலத்திலிருந்ததுபோல 'மந்தைக் காவலராக' இனி அவர்கள் இருக்கப் போவதில்லை; இனிமேல் அவர்கள் கைக்கூலி வாங்கிக் கொழுக்கும் குட்டி அரசர்கள்! குடிப்பிறப்பிலும் பார்க்கச் செல்வநிலையே இப்பொழுதெல்லாம் அரசியலதிகாரத்தை நிர்ணயித்து வந்தது. அயலவரோடு ஒத்துமேவி அநுசரணையாயிருந்துவந்த பழைய பண்புகள் இருந்த இடத்தில் இப்பொழுது பேராசை குடிபுகுந்து கொண்டது. நாணய பரிவர்த்தனை நடைமுறைக்கு வந்ததும், குடிப்பிறப்பை உயர்வாக மதித்த சமுதாயம், மிகவிரைவில் மாறி, பொருட் சிறப்பை உயர்வாக மதிக்கத் தலைப்பட்டது. நாம் இக்காலங்களில் சொல்வதுபோல, முதலாளி வர்க்கம் ஒன்று அங்கே உருவாகி ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் உற்பத்தியை ஒழுங்கு செய்வதில்தானே அதிகாரம் பெற்றிருந்தது. இதனால் குறைந்த சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யக்கூடிய கூலிக்காரராக அமர்த்தப் பிற நாடுகளிலிருந்து அடிமைகளைக் கொண்டுவரும் வழக்கம் கிரமமாய் நடைபெறத் தொடங்கியது. இந்த அடிமைக் கூலிக்கார இனத்துக்கும் போட்டி வளரவே சுதந்திரமாயிருந்த ஏழை மனிதன் முன்னிலும் இழிந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். பொருளாதார நிலையில் அவன் தாழ்ந்து போகப் போக அவன் அந்தப் பேராசை பிடித்த பூபதிகளின் தயவை மேலும் மேலும் நாட வேண்டியவனானான். பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த நிலையெய்தியதன் பெறுபேறாக இவர்கள் தம் அரசியலதிகாரங்களையும் தவறான வழிகளில் உபயோகித்து மேலும் மேலும் தமது பிடியை இறுக்கி வந்தனர். அடக்கியொடுக்கப்பட்டவர்கள் தம் அல்லலைச் சொல்லிக் கதறியுமென்ன; அடக்கியாள்பவனே நீதிபதியுமாயிருந்தமையால் நீதி கிடைக்கவில்லை. அந்தப் பூவோதிய நாட்டுக் கவிஞர் இரங்கியது போலத் தெய்வங்களும் பூமியிலிருந்து மறைந்து விட்டன.

III. வல்லாட்சி

ஏழாம் நூற்றாண்டிலே கிரேக்க தேசத்தில் நிலவிவந்த இத்தகைய பயங்கரமான ஒரு சூழ்நிலைக்குப் பலவிதமான நிவர்த்திகளும் இருந்தன. பூவோதியா முதலான விவசாய நாடுகளில் பின்வந்த நூற்றாண்டுகளிலே முன்னேற்றங்கள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அங்கெல்லாம் ஆளும் வர்க்கத்தினர் புத்திசாலித்தனமாக நிவர்த்தி முறைகளை அறிந்து புரட்சிகள் தோன்றவிடாமல் தடுத்து வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதென்சிலோ இராசதந்திரி

ஒருவன் தான் கொண்டு வந்த சீர்திருத்த முறைகளினால் ஏழைமக்களுக்கும் பணக்காரருக்குமிடையே இருந்த பிளவைப் போக்கிக் குடியாட்சிமுறை விரைவில் ஏற்படக் கூடியவகையில் வழிவகுத்து வைத்தான். கிரேக்க தேசத்தின் பல பாகங்களிலும், அதென்சிலும் கூட, சிறந்த சீர்திருத்த முறைகள் உண்டாகிட் பிறப்புரிமையால் வந்த அதிகாரத்தை வீழ்த்தி யாவரும் விரும்பக்கூடிய ஓர் அரசியல் முறை உருவாக வழி வகுத்தன. இதனையே வல்லாளர் எனச் சொல்லப்பட்டவர்களின் எழுச்சி எனக் கூறுவர். விவசாயிகளின் புரட்சி இதற்கு முழுக்காரணமாகா விடினும் அதென்சிலும் இவ்வித புரட்சியே அடிக்கடி மூலகாரணமாயிருந்திருக்கிறது. நாட்டு மக்கள் தம்மை அடக்கியாள்பவர் கையில் அதிகமாகச் சிக்கியிருந்தமையால் சக்திவாய்ந்த ஒரு கிளர்ச்சியைத் தூண்ட முடியாமலிருந்தனர். ஆனால் பெருநிலப் பிரபுக்களுக்கு அடங்கி வாழ்ந்த கிராமப்புறத்து மக்களைப் போலல்லாத ஒருவகுப்பார் கைத்தொழிலாலும் வாணிபத்தினாலும் தடையின்றி வளர்ந்துவரும் நகர்ப் புறங்களில் தோன்றலாயினர். இந்தப் புதிய நகர்ப்புறத்து மக்களின் விவேகமும், சுதந்திரமான போக்கும் அங்கு நிலவிவந்த அடக்குமுறைகளை எதிர்க்கவும் அவற்றுக்கு மாற்றுத் தேடும் வழிகளை வரவேற்கவும் அவர்களைத் தூண்டி நின்றன. புதிய தலைவனும் தோன்றி அவன்மூலமாக மாற்று வழிகளும் ஏற்படலாயின. உயர்ந்த நோக்கமுள்ள ஒருவனை அன்றேல் தேசவிடுதலைக்காகப் போராடும் துணிவுள்ள ஒரு வீரனைதான் அப்பொழுதிருந்த நிலைமைக்கேற்ற தலைவனாயிருந்தான். இவன் சில இடங்களில் உயர்குடிப் பிறந்தவனாயிருந்தான்; சில இடங்களில் சாதாரணமான தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்து தோன்றிய ஒரு வீரனாயுமிருந்தான் (ஓர் இடத்தில் ஒரு கசாப்புக்காரனின் மகனை, ஒரு சமையற்காரனின் மகனை இப்படியான உயர்ந்த நிலையை எய்தியுள்ளான்). ஆனால் ஏற்கெனவே அதிகாரத்திலிருந்து அதனால் தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்தோர்க்கும் தன் நகரத்துக்கும் தொழில்-வாணிபங்களால் நன்மை உண்டாக்கலாம் என்று உணர்ந்தவர்களே இத்தகைய தலைமைப் பதவியைப் பெற்றார்களென்பதை நாம் தீர்மானிக்க முடிகிறது. வழக்கத்திலிருந்து வந்த ஆட்சி முறைகளை முறியடிக்க அவன் பலாத்காரத்தையன்றி வேறு வழிகளைக் கைக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. அவனுடைய திட்டம் வெற்றியளிக்கக் கூடியதாயிருந்தால் அது மிகத் தீவிரமாயும் கொடூரமாயுமே அமைந்திருக்கும். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றக் கூடிய ஒரு சிறு கூட்டத்தினருடன் அவன் அரசமாளிகையைக் கைப்பற்றுவான். அதிருப்தியடைந்திருந்த மக்கள், சிறப்பாக நகர்ப்புறத்துத் தொழிலாளர், அவனுடைய வேண்டுகோளுக் கிசைந்து பொங்கி யெழுவர். அங்கு அதிகாரத்திலிருந்த அரசு ஒழிக்கப்பட்டு அவன்தானே அந்நாட்டின் அரசியல் முழுவதையும் பெறுப் பேற்றுக் கொள்வான். இவ்வாறு பலாத்காரத்தினால் அரசாட்சியைக் கைப் பற்றி மக்களனுமதியுடன் நடத்தி வந்த ஒருதலைவனைக் கிரேக்கர் 'துராஞைசன்' என வழங்கினர். இசசொல் முடியாட்சியைக் கொண்ட இலேதியாவிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது. சட்டதிட்டங்களுக்கும் சுதந்திரமான பழக்க வழக்கங்களுக்கும் அமைந்த கிரேக்க கொள்கைகளுக்கு இந்த விதமான ஒழுங்கற்ற அரசியல் முறைகள் ஒவ்வாதன வாகையால், துன்மார்க்கமான வழி

களில் ஈடுபடுவோரையே இச்சொல் பின்னர் குறிப்பதாயிற்று. ஆனால் நமது கருத்தளவிலாயினும் அவ்வல்லாளன் எக்காலும் வல்லாட்சியே செய்தவனல்லன். சில சமயங்களில் அதிகார வெறியினால் அவன் கொடுமை நிறைந்தவனுமிருந்தான் என்பது உண்மையே. சிசிலியின் அக்கிரகாசுவில் பாலாரிசு என்பவன் தன் பகைவரைப் பித்தளைத் தவலைகளில் போட்டு வறுத்தெடுப்பதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான் என்பதனைப் பலருமறிவர். எனினும் அவன் பெரும்பாலும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்குப் பாடுபட்டு வந்தமையால் வல்லாளனாயிருந்தும் பொதுமக்களின் நண்பனாகக் கருதப்பட்டு வந்தனன். எந்தப் பிரபுக்களின் அதிகாரத்தை அவன் அபகரித்துக் கொண்டானோ அவர்களை அவன் விட்டு வைக்கவில்லை. அவர்களைத் தம் வழியில் போகவிடுவதும் அக்காலத்தில் ஆபத்தாகவேயிருந்தது. கொலைத் தண்டனையைவிட நாடுகடத்தலையே அக்காலத்தில் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் சாதுரியமாகக் கையாண்டனர். ஆயினும் மைலீசிய திராசிபுலுசு என்பவனைப் பற்றிச் சிறப்பான ஒரு கதை சொல்லப்படுகிறது. இவனைப் போல வல்லாளனாயிருந்த இன்னொருவன், இவ்விதமான சந்தர்ப்பங்களில் என்ன செய்யலாமென ஆலோசனை கேட்டுவர ஒரு தூதுவனை அனுப்பியபொழுது, திராசிபுலுசு அத்தூதனைப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கோதுமை வயலுக்கழைத்துச் சென்று, அங்கு எல்லாவற்றிலும் மேலாக உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஒரு சிலதானியக் கதிர்களைக் கிள்ளியெடுத்துக் காட்டி, அக்குறிப்பினைத் தன் நண்பனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி சொல்லியனுப்பினன். தம் அதிகாரத்துக் கெதிராக ஏதாவது கிளர்ச்சிகளேற்பட்டாலும் அதற்குப் பாதுகாப்பாயிருக்குமென்று அக்காலத் தலைவர்களுக்கிடையே இவ்வாறான கருத்துப் பரிவர்த்தனைகளும் இருந்திருக்கின்றன. உண்மையிலே அக்கால வல்லாளர் தமக்கிடையில் இதுபோல உடன்படிக்கைகளையும் ஏற்படுத்திக்கொள்வதைத் தமது கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். சாமோசின் பொலிகிராந்திசுக்கும் எகிப்தின் ஆமாசிசுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகளிருந்திருக்கின்றன. இப்படியே இன்னும் பல உதாரணங்களைச் சுலபமாக எடுத்துக்காட்ட முடியும். இந்த வெளிநாட்டு நட்பு நிலைகளை மேலும் உறுதிப்படுத்த அவர்கள் கலப்பு மணங்களையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். இதற்குப் பிரசித்தமான ஒரு சம்பவத்தை இங்கே எடுத்துக்காட்டலாம். சிசியனின் கிளித்தெனசு (600-570 வரையில்) அழகில் மிக்க தன் மகளின் கரம் பற்ற உயர்குடிப் பிறந்த வாலிபர்களுக்கிடையில் ஒரு சுயம்வரத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தான். அப்பொழுது உடற் பயிற்சி விளையாட்டுக்களில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு வாலிபன் அங்கே தோன்றி அப்பெண்ணின் மனத்தைத் தன்பால் திருப்புவதற்காக வேடிக்கையான நடனங்களைப் புரிந்து ஒரு மேடைமீதேறிக் கைகளை ஊன்றித் தலைகீழாக நின்றவாறே கால்களை உயரத் தூக்கி அபிநயம் பிடிக்க முயன்று ஈற்றில் தன் உயிருக்கே இறுதி தேடிக்கொண்ட கதையை ஏரதோத்தசு என்னும் புலவன் நயம்படக் கூறுகின்றான். இவ்வாறு இவ்வல்லாளரும் இவர்கள் குடும்பத்தினரும் எல்லாம் உயர்ந்த, பொறுப்பற்ற, ஆடம்பரமான வாழ்வு நடாத்தியிருக்கிறார்களென்பது நன்கு புலனாகின்றது. பொதுமக்களின் கண்களை மயக்கும் ஆடம்பரங்களாலும், முடிந்த வரையில் தம்மைச் சேர்ந்த நடுத்தர வகுப்பினரின் வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்த வகை செய்வதனாலும் இவர்கள் தம்

அதிகாரத்தை நிலைநாட்டி வந்தனர். வாணிபம் வளர்ச்சியடைந்த வரையிலும், எங்கும் தொழில் வளம் தாராளமாகக் கிடைத்த வரையிலும், இவர்கள் செல்வாக்கும் பழுதின்றியிருந்தது. ஆனால் நாடு கடத்தப்பட்ட பரம்பரைப் பிரபுக்களின் பகைமைக்கு எதிரில் இந்தச் செல்வாக்குக்கு வேண்டிய சிறந்த ஆண்டகைமை இவர்களிடம் அரிதாயிருந்தது. எனவே இக்குறைபாடு காலக்கிரமத்தில், கிரேக்க மக்களின் உயர்ந்த சுபாவமான அரசியலுள்ளுணர்ச்சிகளுக்கு விரோதமாகத் தெரிந்தது.

ஒரு குறிப்பிட்ட சரித்திர காலத்திலே, அல்லது குறிப்பாக ஒரு நாட்டுப் பிரிவிலேதான் தனிப்பட்ட இவ்வல்லாளர் தோன்றினர்கள் என்று கூற முடியாவிடினும் ஏழாம் நூற்றாண்டிலேதான், சிறப்பாக அயோனியாவிலும் கிரேக்க தேசத்தின் மத்திய பகுதிகளிலுமுள்ள நகரங்களில் இத்தகையோர் தோன்றி வல்லாட்சிகளே இடையீடின்றி நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள் எனலாம்.

அயோனியாவில் இவ்விதமான வல்லாட்சிகள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தமைக்குத் தனிக் காரணங்கள் உண்டு. பலமிக்க இலீதியாவும் பாரசீகரும் இவ் அயோனியாவின் அண்மையிலிருந்தமையால் கிரேக்கப் பெருநிலப்பகுதியின் ஆட்சியையும் தீவுப்பகுதிகளின் ஆட்சியையும் பாதுகாக்கச் சக்திவாய்ந்த மத்திய அரசாங்கம் ஒன்று இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. இதன் காரணமாக முன் சொன்ன வல்லாட்சிகள் ஐரோப்பிய கிரேக்க நாட்டிலும் பார்க்க இப்பகுதிகளிலே மிகுதியாகத் தோன்றின. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வல்லாளர் பலரும் எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய ஒருவன் மிலெத்துசு நாட்டின் திராசிபுலுசு (620 வரையில்) என்பவனவன். இவனது விவேகமான அரசியல் முறைகளும் இவன் சபையிலிருந்த அமைச்சரின் அறிவுத்திறமும் இத்தகைய மன்னர்களுள் இவனை ஓர் எடுத்துக் காட்டாகத் திகழச் செய்தன. ஆனால் அடுத்த நூற்றாண்டில் (530 வரையில்) சாமோசிலே தோன்றிய பொலிகிராத்திசு இவனையும் மிஞ்சியவனாயிருந்தான். பலம்பொருந்திய கடற்படை ஒன்றை உருவாக்கியும், எகிப்திய அரசனை ஆமாசிசுடன் உடன்படிக்கை செய்தும், அவன் செய்த முயற்சிகள், ஈசியக் கடல் தீவுகள் முழுவதையுமே தன்னடிப்படுத்த முயன்றானே என்றெண்ணும்படி செய்துவிட்டன. எவ்வாறாயினும் அவனது செல்வாக்கின் பெருமை ஒரு பழமொழியாகிக் கிரேக்க தேசத்தில் வழங்கி வந்தது. இத்தகைய பெருமைகளிலிருந்தும் அவன் தன் தீவினைகளின் பலனை அநுபவியாமல் தப்பிவிடலாமென்றெண்ணித் தன் கையிலிருந்த விலைமதிப்பற்ற கணையாழியைக் கடலிலெறிந்ததும், பின்னர் அது ஒரு மீனின் வயிற்றிலிருந்து அகப்பட்டதும், அந்த மீனைப் பிடித்த செம்படவன் அதனைப் பணிவுடன் மீண்டும் அவனுக்கே அளிக்க அது அவன் செய்த தியாகத்தையும் மீறிப் பழையபடி அவன் கையில் வந்ததுமான கதையை யாவருமறிவர்; தீவினையின் பலனும் அவனை வந்தடைந்தது. 523 இல் பாரசீகர் அவனைப் பிடித்துச் சிலுவையிலறைந்து கொன்றனர். சிசிலியில் நடைபெற்ற வல்லாட்சிகள் பற்றிய விவரங்களை இங்கு கூறுதல் அத்துணைப் பொருத்தமுடையதன்று. காதேச்சீனியர் எனப்படுபவரின் புறப்பகையினாலேற்பட்ட அச்சமே அவ்விடத்தில் நிகழ்ந்த வல்லாட்சிகளுக்கும் அடிப்படைக் காரணமாயிருந்ததென்க.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த கேலன், ஈரன் முதலாக நாலாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தயோனீசியசு வரையில் இருந்த சிசிலியத் தலைவர்களின் அரச சபைகளில் கண்ட ஆடம்பரம் கிரேக்கப் பெருநிலப்பகுதியில் எக்காலத்திலுமே காணப்படாத சிறப்புடன் விளங்கிற்று. அங்கே பிற்காலத்தில் அதென்சில் தோன்றிய பிசித்திராதுசு என்பவனுடைய ஆட்சியைப் பற்றிப் பின்னர் விரிவாகக் கூறுவாம். அது ஒன்று தவிர ஏனைய வல்லாட்சிகளனைத்தும் ஏழாம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலேயே அதிலும் சிறப்பாகப் பூசந்தியைச் சூழ்ந்துள்ள கொரிந்து, சிசியன், மேகாரா என்னும் நாடுகளிலேயே நடைபெற்றிருக்கின்றன. இங்கும் இவ்விதமான வல்லாட்சிகள் நிகழத் தனிப்பட்ட காரணம் உண்டு. தோரியர் வருகைக்கு முன்பே இப்பகுதிகளில் வசித்து வந்த வர்களான கிரேக்கர் தோரியத் தலைவர்களின் அடக்கு முறைகளை எதிர்த்துப் புரட்சிகள் செய்து வீராவேழுந்த வல்லாளர் கண்ட வெற்றியில் ஆறுதலடைந்தனர். கொரிந்திய அரசபரம்பரையைத் தோற்றுவித்த சைப்செல்யுசு என்பவனே தோரியர்க்கு முந்திய சந்ததியைச் சேர்ந்தவனாயிருந்திருக்கிறான். இவன் சமாதானப் பிரியன்; கிரேக்க தேசத்தின் வடமேல் கரையில் தன் நகரைச் சேர்ந்தவர்களின் குடியேற்றங்களை ஊக்குவித்தவன். இவனிலும் சிறந்து புகழ் பெற்று விளங்கிய இவன் மைந்தன் பெரியாந்தர், பலமிக்க ஒரு நாட்டையேயன்றிச் சிறந்த ஒரு கலாசார பாரம்பரியத்தையும் தன் தந்தையிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டான். பெரியாந்தர் (625-585) உள்ளூர்க் கலைகளை ஊக்கப்படுத்தப் பெரிதும் முயன்றுள்ளான். அடிமைகளைப் பிறநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யும் வழக்கத்தை ஒழித்து உள்ளூரிலேயே கூட்டமான தொழில் செய்யும் தொழிலாளர் நிலையை மற்றெவ்விடத்துள்ளவர்களிலும் உயர்வடையச் செய்திருக்கின்றான். பூசந்தியின் குறுக்கே கப்பற் போக்குவரத்துக்கு வசதியாக ஒரு கால்வாயை அவன் வெட்டி முடிக்காவிடினும் அதற்கென ஒரு திட்டமிட்டிருந்தான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. புராதனமான கொரிந்து இருந்த சூழல் இதுவே எனக்காட்டி நிற்கும் ஒரு பழங் கோவிலில் இன்றும் காணப்படும் அருமையான வேலைப்பாடமைந்த தூண்கள் இவன் காலத்தனவாயிருக்கலாம் எனப் பல்லாற்றானும் துணியக் கூடியதாயிருக்கின்றது. பொது வேலைகளில் தாராளமாகச் செலவு செய்தல் வல்லாளரெனப்படுவோர் பலரின் பொதுவான கொள்கையாயிருந்து வந்திருக்கிறது. ஓர் ஆலயத்தை நிர்மாணித்தல், ஒரு கடற்றுறையினையோ இறங்கு துறையினையோ கட்டுதல் முதலான முயற்சிகளால் தம்மைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்க்கு வேலை வசதிகளைத் தேடித் தருவதோடமையாது தம் நகரத்தின் புகழையும் உலகெங்கும் இவர்கள் பரப்பினர்கள். பொதுமக்களிடையே பெரிய அளவில் களியாட்டங்களும் விழாக்களும் நடைபெற்றுவரச் செய்தமைக்கும் இதுவே காரணமென்க. சிசியனில் கிளித்தெனசு (600-570 வரையில்) தெல்பியிலுள்ள அப்போலோ தேவாலயத்தை அழகுற நிர்மாணிப்பதிலே பெரிதும் கருத்துடையவனாயிருந்திருக்கிறான். அங்கே புகழ் பெற்ற பித்திய விளையாட்டு விழாக்களைத் தோற்றுவிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினான். மேலே கூறப்படவிருக்கும் அதென்சின் பிசித்திராதுசு அதீனிய தேசிய விழாவை ஊக்கப்படுத்தி வந்தது போல, இவனும் தன் சொந்த நாட்டின் விழாக்களை

ஊக்கப்படுத்தி வளர்த்து வந்தான். நாட்டிலுள்ள அனைவருமே வேறுபாடில் லாமல் பங்குபற்றக் கூடிய இவ்விழாக்கள் மூலம் இன ஒருமைப்பாடு உண் டானதோடு வல்லாளரின் புகழும் வளர்ந்தது. தேசிய உணர்ச்சியும் இதனால் தூண்டப்பட்டுப் பொதுமக்கள் இதுவரை தமக்களிக்கப்படாத மனித உரிமைகளை அறியவும் உரைவுந் தலைப்பட்டனர். எங்கள் தியூடர் வமிசத் துத் தலைவர்கள் போல இவ்வல்லாளரும் குடியாட்சிக்கு வழிவகுத்தனர் எனக் கொள்வதே பொருத்த முடையதாகும். தியூடரைப்போலவே இவர்களும் சிறிய பிரப்புக்கள் கூட்டத்தின் கையிலிருந்து, வந்த அதிகாரத்தைத் தகர்த்து விட்டனர். தியூடரைப் போலவே இவர்களும் மத்திய வகுப்பாரின் முயற்சி களுக்கு ஊக்கமளித்து, நாட்டிலே அவர்கள் உயர்ந்த நிலையெய்துவதற்கு நிதான மாக வழிவகுத்து வாணிபத்திலீடுபட்டிருந்த அந்த நடுத்தர வகுப்பினரின் ஆதரவிலேயே தம் அதிகாரங்களையும் பாதுகாத்துக்கொண்டனர். ஆயினும் அந்தத் தியூடர் போலவே இவர்களும், ஒரு நாளைக்கு இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை யெல்லாம் தகர்த்தெறிந்து சுதந்திரம் என்ற சங்க நாதத்தை முழக்கக் கூடிய தீவிரமான ஒரு விழிப்புணர்ச்சியைத் தாம் ஆண்டுவந்த மக்களிடையே உண் டாக்கியும் வந்தனர்.

வல்லாட்சிகள் பெரும்பாலும் குறுகிய காலத்தனவாயிருந்தன. சிலர் ஆட்சி யைத் தம் மைந்தர் கையில் ஒப்படைத்து மறைந்தனரெனினும் மைந்தர் அந்த ஆட்சிப் பொறுப்பை விரைவில் பறிகொடுக்க நேரிட்டது. சிசியனில் இந்த ஆட்சி ஒரு நூறுண்டுக்காலம் நிலவியது; ஆனால் அது ஒரு புறநடை பலாத்காரத்தினால் பெற்ற அதிகாரம் பல இடங்களிலும் பலாத்காரத்தினா லேயே பறிக்கப்பட்டது. இதனால் வல்லாளர் மறைந்தொழிந்தனர். இவர்கள் செய்த நன்மைகள் சிறிது காலம் மக்கள் மனதில் நிழலாடியதெனினும் பின்னர் இவர்கள் பெயரைச் சொன்னாலே அது உலக நாசத்தைக் குறிப் பதாயிருந்தது. தனி மனிதனுக்குக் கட்டுப்படுவதைவிடப் பொது நீதிக்குக் கட்டுப்படுதலே உயர்ந்தது என்ற உணர்ச்சி மிக ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. உடலில் தற்செயலாகக் கலந்த ஒரு நஞ்சு பின்னொருகால் அத்தகைய நஞ் சுக்கு மாற்று மருந்தாவது போல இங்கும் சட்ட விரோதமாய் நடந்த ஆட்சியி னால் ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் மக்கள் மனத்தில் மறைந்திருந்த ஆற்றல்களைத் தூண்டவே சுதந்திர வாழ்வுக்குப் பாடுபட்ட முதல் வீரராகக் கிரேக்க மக்கள் திகழ்ந்தனர்.

அத்தியாயம் V

சிபார்த்தா

I. அரசியலும் சமூகமும்

600 ஆம் ஆண்டை நெருங்க நெருங்கச் சரித்திர சம்பவங்களின் கிரமம் மிகத் தெளிவாயும் தொடர்புள்ளனவாயும் அமைந்துவருதலை நாம் காணலாம். முன்னிலும் பார்க்கப் பெரிதும் துணுக்கமான முறையில் சரித்திர வளர்ச்சியைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறதெனினும், அதேசமயத்தில்[1] அதன் கட்டுக்கோப்பு மிகச் சுருக்கமாயிருத்தலையும் காணலாம். அதென்சு, சிபார்த்தா என்னும் இரண்டு பகை நாடுகளைப் பற்றிய பரிபூரணமான குறிப்புக்களினாலும் அவற்றினிடையே காணப்பட்ட அழுத்தமான வேறுபாடுகளினாலும் நம் கவனம் பெரும்பாலும் அந்த நாடுகளின் பக்கமே திரும்புகிறது. அதென்சில் வாழ்ந்தவர்கள்தாம் அயோனிய சந்ததியினரெனவும், சிபார்த்தர்தாம் தோரிய வழிவந்தோரெனவும் அவர்கள் எலனிய குடும்பத்தின் இரு வேறு பிரிவுகளின் வழித்தோன்றியவர்கள் என உரிமை கொண்டாடினர். சிபார்த்தா பூசந்தியின் தென் பகுதியையும், அதென்சு தீவுகளிலும் ஈசியக் கடலோரமுள்ள நகரங்களிமாக காலப்போக்கிலே கிரேக்க தேசத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் உரிமைகொண்டாட ஆரம்பித்தன. இவ்வாறு ஆரம்பித்த பகைமை, முடிவிலே கொடிய பெலோப் பொன்னீசிய யுத்தம் என்று சரித்திரம் கூறும் அந்த நீண்ட போரிலே வந்து முடிந்தது.

மனித சஞ்சாரத்துக்கு உபயோகமில்லாத வலிய மலைத் தொடர்களின் நடுவில் தாழ்ந்து குழைந்து ஒடுங்கிக் கிடக்கும் இலசிதாமன் என்னும் பள்ளத்தாக்கிலே சிபார்த்தா என்னும் நகரம் அமைந்திருக்கிறது. இப்பள்ளத்தாக்கின் கிழக்கிலே பாணன் என்னும் மலைத்தொடர் படிப்படியாயுயர்ந்து பாழ் வெளியாய்

1. அதே சமயத்தில் அங்கே ஒரு தொடர்பான சரித்திரம் பாரசீகக் கலகங்களின் காலத்துக்கு முன் இருந்ததில்லை. (அ) ஏரதோத்தசு என்பவன் பெரும்பாலும் விரிவாகக் கூறிய சரித்திரக் கதைகளிலிருந்தும், துசிதீதிசு குறித்து வைத்த ஆதிகாலச் சம்பவங்களிலிருந்தும், (ஆ) தைர்மீதியசு என்பவனும் சோலனும் அக்காலத்திற் செய்த இலக்கியத் துணுக்குகளிலிருந்தும், (இ) அக்காலத்துச் சாசனங்கள் மண்பாண்டங்களிலிருந்தும், (ஈ) மிகப்பிந்திய காலத்தவரான புளூட்டாக்கு முதலாம் சரித்திரக்காரர் கூறியவற்றிலிருந்தும் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குரிய சரித்திர ஆதாரங்களைத் துண்டு துண்டாகச் சேர்க்கவேண்டியிருந்தது.

ஒளிப்படம் VI

(அ) சிபார்த்தாவின் பள்ளத்தாக்கில் ஒலிவமரச் சோலையொன்றின் காட்சி. கிரேக்கதேசத்தின் எப்பகுதியிலும் சமவெளிகளில் இப்படியான காட்சியைக் காணலாம். (ஆ) சிபார்த்தாவின் பள்ளத்தாக்கிலே பாய்ந்துவரும் யூரோதசு நதிப்பெருக்கும் அதன் விசாலமான படுகை நிலமும் தோன்றும் காட்சி. தைகேதசு மலைச்சிகரம் பின்னால் உயர்ந்து தோன்றுகிறது.

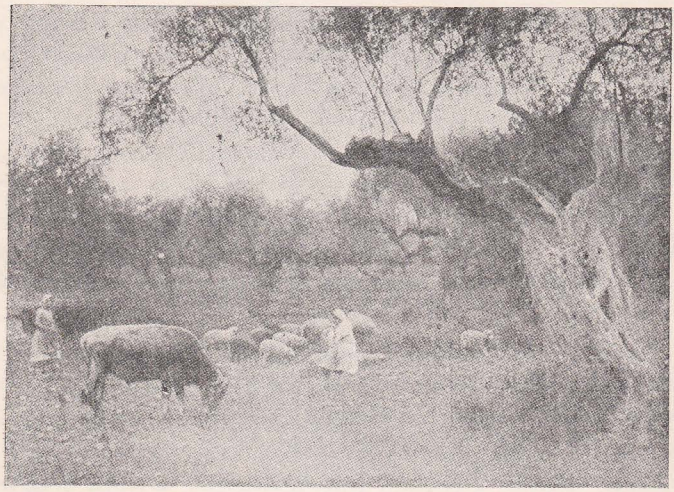

சிபார்த்தாவில் ஒலிவஞ்சோலை

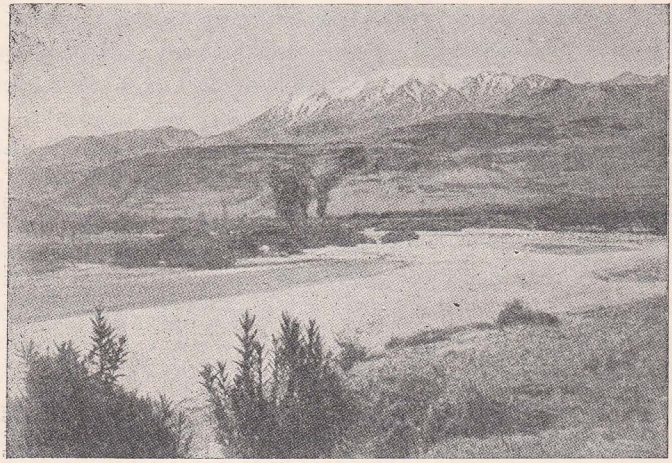

சிபார்த்தாவில் ஒரு பள்ளத்தாக்கு

மாறிச் செல்ல, அதன் எதிர்ப்புறத்தில் தைகேதுசு என்ற தொடர் ஓங்கி உயர்ந்து அதன் கருங்கற் சிகரமெல்லாம் நீண்ட மாரியில் பனி போர்த்துப் பயங்கரமாகக் காட்சி தருகிறது. செழிப்புமிக்க இப்பள்ளத்தாக்கின் சோலைகளினூடே யூரோதசு என்ற நதி, கிரேக்க நாடுகளிலுள்ள பெரும் பாலான ஆறுகளில் காணப்படாத வேகமும் தெளிவும் உடையதாகச் செல்கின்றது. வரண்ட வடதேசங்களிலிருந்து ஆதிகாலத்தில் படையெடுத்து வந்த கிரேக்கருக்கு இந்த வளமிக்க பள்ளத்தாக்கு ஒரு பூலோக சுவர்க்கமாகக் காட்சியளித்திருக்கும். யூரோதசு பள்ளத்தாக்கினைத் தோரியர் சிறிது சிறிதாகவே கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும். ஆயினும் ஏற்கெனவே அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் அனைவரும், முன்கூறியதுபோல, இவர்களுக் கடிமையாயினர்.

தோரியர் வந்து இந்தப் பள்ளத்தாக்கை வெற்றி கொண்ட பின்னர் நெடுங் காலம் சிபார்த்தா என்ற பகுதியே அரசியல் தலைநகரமாய் விளங்கிவந்தது. ஆயினும் இங்கிருந்த அரசமாளிகை, அதென்சின் அக்குரோப்பொலிசு போலவே, அல்லது ஆர்கோசின் இலாரிசா போலவோ கிரேக்கத் தலைநகரங்களில் காணப்படும் அரணும் ஆடம்பரங்களுமின்றி ஒரு குன்றமாய் விளங்கியது. தோரியக் குடிமக்கள் இச்சமவெளியிலுள்ள பல்வேறு கிராமங்களில் அங்குமிங்கும் வசித்து வந்தனர். பிற்காலத்திலே தலைநகரில் படையணிவகுப்புத் தளங்கள் ஏற்பட்ட காலத்திலும் ஏனைய நாடுகளில் காணப்பட்டது போன்ற நகர வாழ்க்கை முறைகளை அங்கே காணமுடியவில்லை. நகர்ப்புறங்களிலும் கரையோரப்பகுதிகளிலும் தோரியரும் ஆதிக் குடிகளும் கலந்து வசித்ததாகத் தெரிகிறது. இப்பகுதி வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பின் இவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். காலப் போக்கில், நகரத்துக்கு அதிக தூரத்திலிருந்தமையால் நகரப் பிரசைகளுக்குரிய உரிமைகளை இவர்கள் பெறமுடியாமலிருந்தனர். **பெரியோயிசிகள்** அல்லது **'சுற்றுப்புறங்களில் வாழ்ந்தோர்'** எனப்படும் இவர்கள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்த கிராமங்களில் மற்றவர்களின் தலையீடில்லாமல் வாழ்ந்துவந்தனர். சிறந்த வாணிபத்திலும் சிலர் ஈடுபட்டிருந்தனர். எனினும் இவர்கள் சிபார்த்த நகர மக்களுடன் விவாக சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ள அநுமதிக்கப்படவில்லை. அது மட்டுமன்றி இவர்கள் தகுதியில் குறைந்தவர்கள் என்ற காரணத்தினால் திறையாகப் பெருந் தொகையும் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. வெற்றிகொண்ட தோரியரால் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட பூர்வக் குடிகளின் பரம்பரையினரே இப்பள்ளத்தாக்கில் பெரும்பான்மையினோராயிருந்தனர். **'ஈலட்டுக்கள்'** என வழங்கப்பட்ட இவ்வடிமை மக்கள் நிலத்தில் பாடுபட்டுழைக்கும் ஆடுமாடுகள் போலத் தம் எசமானர்க்கு உழைப்பின் பலனை நல்கிவந்ததோடு, தேவையான காலங்களில் நகரத்துப் படைகளில் சேர்ந்து போர் செய்யும்படியும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். கிரேக்க தேசத்தில் எப்பகுதியிலும் காண முடியாத இழிந்த நிலையில் இவர்கள் வாழ்ந்தனர். அப்படி இருந்தும் நாட்டின் பாதுகாப்புக்குப் பங்கமாய், சிபார்த்த எசமானர்களின் கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட கல்போல இவர்கள் அபாயகரமானவர்களாய் இருந்து வந்தார்கள் என்பதைப் பின்னர் அறிவோம்.

யூரோதசுப் பள்ளத்தாக்கில் மட்டும்தான் இப்படியான அடிமை முறைகள் இருந்துவந்தன என்று சொல்லமுடியாது. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே மற்ற நாடுகள் தம் செல்வாக்கினைக் கடல் கடந்த நாடுகளில் சமாதான வழிகளில் பரப்புவதன்மூலம் தம் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொண்டுவர, சிபார்த்தா மட்டும் தனக்கயலிலிருந்த ஒரு நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்தி அதன்மூலம் தன் பொருளாதார நெருக்கடியைத் தீர்த்துக் கொண்டது. நீண்டுயர்ந்த தைகேதுசு மலைத் தொடருக்கப்பால் உருவத்தாலும் வளச்செறிவினாலும் ஏறக்குறைய இலசிதாமனையே போன்ற ஒரு பள்ளத்தாக்கு இருந்தது. சிபார்த்த ஈலட்டுக்களின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரான மெசீனியரென்னும் ஒரு வகுப்பார் அங்கு வாழ்ந்தனர். சிபார்த்த ஈலட்டுக்களின் எசமானரான யுத்தப்பிரியர்கள் (736-16 வரையில்) இந்த மெசீனியரைத் தாக்கியபொழுது இவர்கள் எவ்வளவோ துணிச்சலோடு எதிர்த்தும் ஈற்றில் அடிபணிய வேண்டியதாயிற்று. வெற்றிகொண்ட சிபார்த்தர் மெசீனிய நாட்டைத் துண்டு துண்டாக்கித் தமக்குள்ளே பங்குபோட்டுக் கொண்டனர். மெசீனியரும் அடிமைகளாய்ச் சிபார்த்தருக்கு ஏவல் செய்ய நேர்ந்தது. இரண்டு சந்ததிகளின் பின்னர் (650 வரையில்) இம் மெசீனியர் கிளர்ந்தெழுந்து, அவ தாரபுருடனெனக் கொண்டாடப்பெற்ற அரிசதோமினீசு என்பானின் தலைமையில் கடும்போர் புரிந்தனர். அச்சமயம் தளர்ந்துபோயிருந்த சிபார்த்தரின் வீரத்தைத் தைர்த்தியுசு என்னும் தேசிய கவிஞன் தூண்டிவிடவே சிபார்த்தர் வீறு கொண்டெழுந்து எதிரிகளான மெசீனியரின் ரேட்டையாய் விளங்கிய ஈராக்குன்றைத் தாக்கித் துவம்சம் செய்து மெசீனியாவைத் தமக்கு மீட்டுக்கொண்டனர் (630 வரையில்).

மிகப்பெரிய முயற்சியின் பயனுகவே இவ்வெற்றி கிடைத்தமையால் சிபார்த்தரிடம் ஒரு புதிய உத்வேகம் ஏற்பட்டது. சுதந்திரமான தம் மக்களிலும் பதினைந்து மடங்கதிகமான ஒரு அடிமைச் சாகியம் எப்பொழுதும் தமக்கெதிரான உள்ளக் குமுறலோடிருக்க அதனை அடிப்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டுமென்றால், தாம் எந்தவிதமான ஆபத்தையும், எதிர்க்கச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தனர். சிறுவராயினும், பெரியவராயினும் எல்லோரும் ஒன்றுபோல உடல்வலியும் ஆயுதப் பயிற்சியும் பெற்று ஒரு போர்வீரர் சமுதாயமாக மாறவேண்டியதே உசிதம் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அந்த ஏழாம் நூற்றாண்டில் சிபார்த்தா அப்படித் தனக்குவமையில்லாத போராற்றில் படைத்துப் பிற்காலத்திலே கிரீசில் புறங்காண முடியாத ஒரு நாடாய்[1] இருக்கும் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை எய்தவில்லை. இவர்களுக்கினமான ஏனையோரிலும் பார்க்கக் கட்டுப்பாடு ஒழுக்கம் போர்த்திறமை என்பன சிபார்த்தரிடம்

1. திரு. உவேட்–செரி கேம்பிரிட்சு ஆதிகால சரித்திரம் என்னும் நூலில் கூறியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் சிபார்த்தாவின் ஆதிகால வரலாறும் சம்பவகால ஒழுங்குகளும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. பிரித்தானிய புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் அண்மையிலே சிபார்த்தாவில் அகழ்ந்து கண்டவற்றிலிருந்தே இச்சம்பவங்கள் இங்குக் கூறப்படுகின்றன. எனினும் இவை பற்றிய மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்களும் நிலவுகின்றன.

அதிகமாகக் காணப்பட்டதாயும் தெரியவில்லை. அதற்குப்பதிலாக அந்த ஆதி காலத்தில் இவர்களும் மற்றையவர்களைப் போல இன்பமான பொழுதுபோக்கு களிலும் ஆடல் பாடல்களிலும் அதிகம் ஈடுபாடுடையவராய் வாழ்ந்தன ரென்றுதான் சரித்திர ஆதாரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இசைக்கலையில் இவர்கள் உண்மையில் முதலிடம் பெற்றிருந்தனர். இலக்கியத்தில் அக்காலத்தில் சிறந் திருந்த புலவர்களில் சிபார்த்தரின் தேசிய கவியான தைர்த்தீயுசுவும் ஒரு வனாகக் கருதப்பட்டான். அல்கமன் என்னும் பாடலாசிரியன் இலேதியாவி லிருந்து வந்தவனாயினும் இவர்கள் மத்தியிலே சிறப்புடன் விளங்கினான். சிபார்த்தாவின் சைத்திரிகர் அழகிய மட்பாண்டங்களையும் நுட்பமான தந்த வேலைகளையும் செய்துள்ளனர் என்பது புதைபொருளாராய்ச்சியால் தெரிகிறது. பிற்காலத்து ஆசிரியர்கள் கூறியவற்றை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதாயிருந்தால், இந்தச் சிபார்த்தர் கவின்கலைகளில் விருப்பங்கொண்டிருந்ததுடன் ஆடம்பர மான சுகவாழ்வினும் நாட்டமுடையவராயிருந்தனரென்பது தெளிவாகும். தம் மிடமிருந்த சுகபோக நாட்டங்களையெல்லாம் இவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கி, உலக சரித்திரத்தில் எங்குமே காணமுடியாத அளவு திடசங்கற்பத்துடன் தம்மைத் தாமே தியாகஞ் செய்து, தாம் சக்திவாய்ந்த ஒரு போர்வீரர் சமுதாயமாக மாறவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் தமது வாழ்க்கை முறைகளை முற்றிலும் மாற்றியமைத்துக்கொண்டனர். யுத்தகளத்தில் இரும்பினும் வலியராய், கொடிய கட்டுப்பாடுகளுடன் 'நுண்கலைகளை மறந்து[1] நூலறிவினைத் துறந்து போர் என்ற ஒன்றே தம் வாழ்வின் குறிக்கோளெனக்கொண்டு, ஏன் இவ்வித மாற்ற மடைந்தனரென மற்றவர் சிந்திக்கக்கூடிய வகையில், கிரேக்க மக்களின் குண வியல்புகளுக்கு நேர்விரோதமான நடவடிக்கைகளிலீடுபட்டு, இவர்கள் தனியான ஒரு சமுதாயமாகத் திகழ்ந்தனர். இவ்வாறுகத் தம்மைத் தாமே தியாகஞ் செய்து தான் இலசிதாமன், மெசீனியா என்னும் பள்ளத்தாக்குகளிற் செழிப் புள்ள நன்செய் புன்செய்களையும் அவற்றை வளங்கொழிக்கச் செய்யும் ஈலட்டுக் கள் என்ற அடிமைகளையும் சிபார்த்தர் நிரந்தரமாகத் தம்மடிக்கீழ் அடக்கி யாண்டனர்.

இந்தப் புரட்சிகரமான மாற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணகர்த்தாவாயிருந்த வன் இலிக்கர்ச்சசு என்னும் இராசதந்திரியேயெனச் சிபார்த்தரின் வரலாற் றுக் குறிப்புக்களிலிருந்து தெரிகிறது. அவனுடைய சிறப்பியல்புகளைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் அறியோம். அவன் வாழ்ந்த காலந்தானும் நம்பமுடியாத அளவு பழையதெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. புராணங்களில் காணப்படும் ஒரு பெரும் வீரனை அவன் பெயரால், சிபார்த்தர் இச்சீர்திருத்தங்களை இயற்றியிருத்தல் கூடும் மாண்புமிக்க இவ்வொழுக்க முறைகள் அங்கிருப்பதனால் இப்படி ஒருவன் அங்கிருந்திருக்கக்கூடும் என்பது தெளிவாகின்றது. தோரியரின் கிரீற்றிலிருந்த ஒழுக்க முறைகளிற் பல இங்கும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை

1. இலேகோசிய சீர்திருத்தங்களின் பின் சிபார்த்தாவின் கலைச்செல்வம் அழிந்துவிட்டது எனக் கொள்ளுதல் தவறு. ஆரும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த வர்ணந்தீட்டிய இலேகோனிய சாடிகளிற் சில கிடைத்துள்ளன. இக்காலத்தின்பின்னர் இந்திய சிபார்த்திய கலைப்பண்புகள் வேகமாய் மறைய ஆரம்பித்தன.

மறுக்கமுடியாது. சிபார்த்தாவில் இவற்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர யாரோ ஒரு மேதாவியே காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. அவன் யாவன் என்பது தெரியவுமில்லை; இனிமேல் தெரியக்கூடிய சாத்தியமுமில்லையாதலால் அந்த மேதாவிக்குப் புதியதொரு பெயர் தேடுவதிலும் பார்க்க இருந்தபடி இலிக்கர்ச்சசு என்னும் பெயரையே வழங்கலாம்.[1]

இலிக்கர்ச்சசு செய்த சீர்திருத்தங்கள் சிபார்த்தாவின் அரசியலமைப்பில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியபோதும் அவ்வரசியலமைப்பை முதன் முதலில் ஏற்படுத்தியவன் அவனல்லன். அரசன், பெரியோர் சபை, மக்கள் சபை என்னும் மூப்பெரும் பகுதிகளைக்கொண்ட பண்டைய அரசபாரம்பரிய முறையைப் பின் பற்றியே சிபார்த்தாவின் அரசியலமைப்பும் இருந்துவந்தது. எனைய நாடுகளின் அரசியலமைப்பு முறைகள் விருத்தியடைந்துவந்த காலத்தில் இந்த மூப்பெரும் பகுதிகளில் ஏதாவது ஒன்று மற்றைய இரண்டையும் அடிப்படுத்தி வந்திருக்கிறது. ஆனால் சிபார்த்தாவிலோ அதன் சரித்திரகாலம் முழுவதும் இந்தப் பெரும்பகுதிகள் மூன்றும் ஒன்றையியங்கிய அரசியலே நடைமுறையிலிருந்திருக்கிறது.

ஈலட்டுக்கள் என்ற அடிமைச் சமூகத்தினால் தமக்கு ஆபத்து எப்பொழுதும் உண்டு என்ற எண்ணத்தினால் ஏனைய கிரேக்க நாடுகளைப்போல வலிமையான கட்சிப்பிரிவுகளும் அரசியல் மாற்றங்களும் தமக்கு உதவாவென்பதை உணர்ந்த சிபார்த்தர், மிகக் கவனமாகச் செயலாற்றுவோராயும் பழமைபேணும் மனப்பான்மையுடையவராயுமிருந்தனர். இதனால் சிபார்த்தாவின் சரித்திரத்தில் அரசியலமைப்பு வெளிப்படத்தோன்றுமல், மிக மெதுவான வளர்ச்சிகளை உடையதாய், புறத்தோற்றத்திலும் பழைய முறைகளையே பாதுகாத்து வந்தது. எனவே சிபார்த்தாவிலிருந்த அரசியல்முறை முடியாட்சியே என்க. ஆனால் அது ஒரு வகையில் இரட்டை முடியாட்சியென்றே கூறவேண்டும். உரோம அரசியலில் திட்டமிட்டு நடந்த இரட்டையாட்சிபோலன்றி இங்கே மிகப் பழங்காலத்திலிருந்து ஆண்டுவந்த இரு வேறு அரசபரம்பரையின் கூட்டாட்சியாயிருந்தது. ஏசியது, யூரிபொன்தீடு என்னும் இரண்டு அரசவமிசங்களின் மணிமகுடங்கள் சந்ததி சந்ததியாய் வழங்கிவந்தன. ஆனால் இரண்டு மன்னர் ஒரே சமயத்தில் சம அதிகாரங்களுடன் இருத்தலரிதாகையால் ஏதாவது ஒரு சந்ததியைச் சேர்ந்தவனே உயர்ந்தவனாய் மதிக்கப்பட்டு வந்தனன். அப்படியிருந்தும் அரசருக்குரிய அதிகாரங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. சமாதான காலங்களில் அரசன் என்பவன் நாட்டுக்கு வெறும் அணிகலன்போல விளங்கினன். ஓமர் காலத்துத் தலைவர்கள்போல இந்த மன்னர்களும் சமயச்சடங்குகளைத் தலைமை தாங்கி நடத்தும் குருக்கள்மாராயிருந்ததோடு அமைந்துவிட்டனர். எனினும்

1. ஏறக்குறைய இதே காலத்தில் யோசையாவின் ஆட்சியில் எழுதப்பெற்ற இரண்டாவது நீதிநூலின் ஆசிரியர் மோசேசு என்ற அதனைத் தொகுத்தவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள் (என விமர்சகர்கள் கூறியுள்ளனர்). அதுபோல, புராதனமான தென்ற பெருமையையும் மதிப்பையும் கொடுப்பதற்காக இந்த இலிக்கர்ச்ச சீர்திருத்தத்துக்கும் புராணகாலப் பெருமையை ஏற்றுவதற்குச் சிபார்த்தர் தம் பரம்பரைக் கதைகளில் இதனை மிகப்பழங்காலத்தைச் சேர்ந்ததெனக் கூறியிருத்தல் கூடும்.

மந்திரிசபையில் இவர்களும் கலந்துகொண்டிருந்தமையால் தகுதிவாய்ந்த வன் நாட்டின் அரசியல் விவகாரங்களில் ஓரளவு செல்வாக்குப் பெற்றிருந் தான். சிபார்த்தாவின் அரசியலில் யுத்தம் என்பது இல்லாதவரை அரசனு டைய அதிகாரம் இவ்வளவில் நின்றுவிட்டது. ஆனால் யுத்தமென ஒன்று ஏற் பட்டு விட்டாலோ அரசன் உண்மையான அதிகாரியாகிவிடுவான். படையணி வகுப்புக்கள் ஆரம்பமாகுங்காலங்களில் அவனே முழுத்தலைமையையுந் தாங்கி, தெரிந்தெடுத்த முன்னூறு மெய்க்காப்பாளருடன், தன் நாட்டின் படைகளின் சாவிலும் வாழ்விலும் பொறுப்பேற்று, (பின்னர் கூறப்படும் ஒருசில கட்டுப் பாடுகளுக்கடங்கி) படையெடுப்பின் முழு அதிகாரத்தையும் பெற்றிருந்தான். இவ்விதமான யுத்தகாலச் சர்வாதிகாரங்களைக் கொண்டு பார்த்தால் சிபார்த் தாவின் அரசியலமைப்பு முடியாட்சியெனவே தோன்றும். மந்திரிசபைக் கிருந்த சிறந்த அதிகாரங்கள் அதற்கு அத்தகைய ஒரு தன்மையைக் கொடுத் தன. நாட்டின் உயர்குடியில் தோன்றியவர்களுள், அறுபது வயதுக்கு மேற் பட்டவர்களிலே தெரிந்தெடுத்த இருபத்தெட்டுப் பெரியார்களைக்கொண்டது 'செரௌசியா' என்னும் இந்த மந்திரிசபை. இவர்கள் தம் ஆயுட்காலம்வரை பதவியிலிருக்க உரிமை உள்ளவராவர். அரசியல், நீதிபரிபாலனம், சட்டங்கள் என்பவற்றின் முழு அதிகாரங்களும் இவர்கள் கையிலேயே இருந்தன என்று கூறலாம். நாட்டின் சகல காரியங்களையும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்பவர்கள் இவர் களேயாவர். இப்பெரியவர்களைக்கொண்ட மந்திரிசபை செய்யும் முடிவுகளை மக்கள்சபைக்கு அறிவிப்பது வெறும் வழக்கத்தளவில் இருந்ததேயன்றி, மக் கள்சபை ஏற்றுக்கொள்ளாத முடிவுகளைக் கைவிட்டு விடவேண்டுமென்ற கட் டுப்பாடு 'செரௌசியா' வுக்குக் கிடையாது. இதனை உறுதிப்படுத்த மந்திரி சபைக்கு அதிகாரமளிக்கும் சட்டமொன்றும் இருந்திருக்கிறது (எந்தக்காலத் தில் இவ்வித சட்டம் இருந்ததென்பதைத் தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை). எனவே சிபார்த்தாவின் நகரமாந்தர்க்கு அங்கிருந்த அரசியலமைப்பின்படி அதிக உரிமைகள் இருக்கவில்லையென்பது தெளிவு. செரௌசியா ஏற்றுக்கொண்ட எந்த ஒரு தீர்மானத்தையும் விவாதிக்கும் உரிமை 'அப்பெல்லா' என்ற மக் கள் சபைக்கு இருந்ததில்லை. அது சாதாரணமாகத் தன் சம்மதத்தைத் தெரி விக்க வேண்டியேயிருந்தது. சம்மதமும் சிறுபிள்ளைத்தனமான ஆரவாரத்தின் மூலமே தெரிவிக்கப்பட்டது. எனவே, வாக்குகள் எண்ணப்படவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் இல்லாத இடத்தில் தீர்மானங்கள் பெரும்பாலும் எதிர்க்கட்சிகள் போடும் கூச்சலினூடேயே நிறைவேற்றப்பட்டுவந்தன. தெளிவான சரித்திரத் தில் இடம்பெறத்தொடங்கிய காலத்தில் சிபார்த்தாவின் அரசியலொழுங்குகள் இவ்வாறே இருந்தன என்க.

இலெக்கர்ச்சசின் சீர்திருத்தம் இரண்டுவிதமான மாற்றங்களை உண்டாக்கியது. மக்களாட்சிக் கொள்கைகள் தாராளமாகப் பரவி முடிவிலே அரசியலை நிர்ண யிக்கும் அளவுக்கு அவை வளர்ந்துவிட்டன. அடிமைச் சமூகமான ஈலட்டுக் களின்மீது சிபார்த்தர் கொண்டிருந்த அதிகாரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்வ தற்கென ஏற்பட்ட அரசியற் புனரமைப்பில் முதலாவதாக வாக்குரிமை உள்ள

மக்கள் தொகையை அதிகரிக்கச் செய்தலவசியமாயிற்று. மெசீனிய யுத்தத்திற்கும் மீண்டும் அப்படியெழும் யுத்தங்களுக்கும் ஈடுகொடுக்கப் புதிய போர் வீரர் அவசியம் தேவைப்பட்டனர். இவர்கள் தமக்கு உரிமைகள் வேண்டி நின்றனர். எனவே வாக்குரிமைக் கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் மூப்பெரும் பிரிவாயிருந்த அரசியல் நிருவாகம் ஐந்து பிரிவுகளாய் வளர்ந்தது. உயர்குடிப் பிறப்புரிமையை வற்புறுத்துவதும் குறைக்கப்பட்டது. இவற்றுல் பொதுமக்களுக்கிருந்த செல்வாக்கும் அதிகரித்தது. இவ்வாறே இலெக்கர்ச்ச சீர்திருத்தத்தில் இரண்டாவது அங்கமும் பல மாற்றங்களே ஏற்படுத்தியது. அரசியல் நடைமுறைகளைக் கண்காணிக்கவென 'எபர்கள்' எனப்படும் ஐந்து அதிகாரிகள் புதிதாயுருவான ஐம்பெரும் சமூகங்களின் பிரதிநிதிகளாக நியமனம் பெற்றனர். அரசியல் கண்காணிப்பாளரை ஏற்படுத்தும் வழக்கம் ஏறத்தாழ எட்டாம் நூற்றுண்டளவில் ஆரம்பித்த ஒரு பழம்பெரும் வழக்கமாகும். இப்பொழுது ஐந்து பகுதியான நியமனம் ஏற்படும்வரையில் அதன் முக்கியத்துவம் அத்துணைச் சிறப்பாயிருந்ததில்லை. 'அப்பெல்லா' என்னும் மக்கள் சபையே ஆண்டுக்கொருமுறை இப்பஞ்சாயத்தினரைத் தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தது. உயர்குடிப்பிறப்பு என்ற பாகுபாடின்றி நகரமக்களனைவரும் இத்தெரிவில் சம உரிமை பெற்றிருந்தனர். இப்பதவி, உண்மையான மக்களாட்சி முறையில் தோன்றியதாய், உரோம நகர மக்கள்—தலைவர் போன்ற ஒழுங்கில் அமைந்திருந்தது. பஞ்சாயத்தினரான இந்த 'எபர்கள்' முதலில், குற்ற விசாரணை தவிர்ந்த நீதிபரிபாலனம், தம்மாலேற்பாடு செய்யப்படும் கூட்டங்களை நடத்தும் 'அப்பெல்லா' என்ற மக்கள்சபையின் தலைமைப் பதவித் தெரிவு முதலாம் சமூக சம்பந்தமான அதிகாரங்களையெல்லாம் பெற்றிருந்தனர். ஆனல் அரை நூற்றுண்டுக்குள் இவர்கள் இந்த எல்லைகளையும் தாண்டி, அரசாங்க அதிகாரங்களனைத்தையுமே கைப்பற்றிக் கொண்டனரென்று கூறினும் மிகையாகாது. உயர்குடிமக்களைக்கொண்ட மேல்சபையான 'செரௌசியா'வையே தமக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்து அதன் தலைமையையும் தாமே ஏற்றுக்கொள்ளுமளவுக்கு உயர்ந்துவிட்டனர். படையெடுப்புக்கள் நிகழுங்காலங்களில் அவற்றுக்குத் தலைமைதாங்கிச் செல்லும் அரசனுடன் இவர்களும் கூடச் சென்று, அங்கு அவன் நடந்துகொள்ளும் முறைகளைக் கண்காணிக்கவும், ஒரொருகால் அவன் தமக்குப் பிடிக்காத முறையில் நடந்துகொண்டானெனில் நீதிச்சபைமூன் அவனை விசாரிக்கும் அளவுக்கு இவர்களுடைய அதிகாரங்கள் வளர்ந்துவிட்டன. எனவே பெயரளவில் முடியாட்சியும், நடைமுறையில் உயர்குடிமக்களினாட்சியுமாயிருந்த சிபார்த்தாவில் ஏறக்குறைய ஒரு மக்களாட்சியே ஈற்றில் இடம்பெறலாயிற்று. இருந்தும் அதென்சிலும் மற்றுமிடங்களிலும் நிகழ்ந்ததுபோல மக்கட் கூட்டத்தின் வெறியாட்டங்களுக்கும், பொதுமக்களின் ஆவேச உணர்ச்சிகளுக்கும் அது இடங்கொடுக்கவில்லை. சிபார்த்தாவின் பொதுவாழ்வில் ஒழுங்குபட்ட உறுதியான கொள்கை இருந்ததோடு நாட்டின் பொதுவான நெறிமுறைகளுக்குத் தனிமனிதன் பணிந்து வாழும் பழக்கமும் இருந்தது. இலெக்கர்ச்ச முறையிலுண்டான இவ்வித சீரமைப்புக்கள் என்றும் புனிதமாகப் பேணப்பட்டு

வந்தன. அக்கோட்பாடுகளுக்கெல்லாம் நகரமக்கள் முழுமனத்துடன் பணிவு காட்டிவந்தனர். 'எபர்கள்' தாமும் அவற்றுக்குப் பணிந்துநடந்ததுடன், அவற்றின் உறுதியான சட்ட திட்டங்களைச் சரிவர நடத்தும் பணியையும் மேற்கொண்டிருந்தன. 'மீசையை எடுத்துவிட்டு நாட்டின் சட்டங்களுக்குப் பணிந்து நடவுங்கள்' என ஆண்டுதோறும் பதவிக்கு வரும் இந்த ஐந்துபேரும் பொதுமக்களுக்கு இட்டுவந்த தூதனமான கட்டளையிலே ஓர் உண்மை மறைந்து கிடக்கிறது.

எதிர்ப்பேயற்ற அடக்கமும் கட்டுப்பாடும்தான் இலக்கர்ச்ச முறையான ஒழுங்குகளில் காணப்பட்ட சிறப்பியல்பாகும். அடிமைச் சமூகத்தை என்றும் தம்மடிக்கீழ் வைத்திருப்பதற்கு ஏற்றவகையில் தாம் போர்வலிமை பெற்றிருக்கவேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்தமையினால் சிபார்த்தர், தம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு சிறிய அம்சத்தையுமே கவனமாகத் திட்டமிட்டு வாழ்ந்தனர். பொதுமக்கள் அனைவரும் தம் சொந்த நாட்டிலே உண்மையில் படைவீரராய் வாழ்ந்தனர்; ஈலட்டுக்கள் என்னும் பகைவர் தொகையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்துத் தாம் மிகமிகச் சிறிய கூட்டமே என்னுமுண்மையை அவர்கள் நன்குணர்ந்திருந்தனராகையால் தம் அரசியலமைப்புக்களை மிக உறுதியாயமைத்திருந்தனர். சுதந்திரமான சிபார்த்தர் தொகை எக்காலத்திலுமே அதிகமாயிருந்ததில்லை. அடிமைச் சமூகங்களிலே கலப்புமணம் செய்தல் தடுக்கப்பட்டிருந்தது; வேறு புதிய இரத்தக் கலப்புகள் ஏற்பட்டுவிடுமேயென்ற அச்சத்தினால் வேற்று நாட்டாரின் குடியேற்றங்களைத் தடுத்தனர். மேலும் நகரத்தின் பிரசை என்ற உரிமையைப் பாதுகாக்க ஒவ்வொருவரும் குறிப்பாகச் சில கட்டுப்பாடான ஒழுக்க விதிகளை அனுசரிக்க வேண்டியுமிருந்தது. (இவற்றைப் பின்னர் ஆராய்வோம்.) இவ்விதமான கட்டுப்பாடுகளால் நகரமக்கள் தொகை வளர்வதற்குப் பதிலாகக் குறைந்துகொண்டே வரலாயிற்று. கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இச் சிபார்த்தரில் வயது வந்த ஆண்களில் நாலாயிரம்பேரே இருந்தனரெனக் கணக்கெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஈலட்டுக்களிலே ஆண், பெண், குழந்தைகள் எல்லாமாக இரண்டு லட்சம் பேருக்குமேலிருந்தனரெனத் தெரிகிறது. குடிசனத் தொகையில் காணப்பட்ட இந்த மிகப் பெரிய வித்தியாசமே அச்சத்துக்குப் போதிய காரணமாயிருந்தது. ஈலட்டுக்கள் தொகை மேலும் பெருகுவதைத் தடுக்கச் சிபார்த்தர் மிகக் கொடியதொரு அநாகரிகமான வழக்கத்தினை மேற்கொண்டிருந்தனர். இரகசிய வாலிபக் கூட்டமொன்று கிரிப்தியா என்னும் பெயருடன் அங்கே இயங்கிவந்தது. எதிர்த்தெழக்கூடிய அல்லது நாட்டுக்குத் துரோகஞ் செய்யும் மனப்பான்மையுள்ள ஈலட்டுக்களை மற்றவரறியாமல் கொன்றொழித்துவிடும் பணியை இவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். இதனால் ஆபத்துக்கள் ஓரளவு குறைந்தனவேயன்றி அவை முற்றுப் நீங்கிவிடவில்லை. முடிவான போராபத்தை எதிர்நோக்கியபடியே 'படைவீரராய்' வாழ்ந்த நகர மாந்தர் அனைவரும் என்றுமே ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டியிருந்தமையால் பயிற்சி பயிற்சி என்றே வாழ்ந்தனர். எனவே சிபார்த்தனவன் தன் இளமைக்காலந்

தொட்டே மிகக் கொடிய கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழவேண்டியிருந்தது. பிறப் பிலேயே பலவீனமானவனு யிருந்துவிட்டால், அவனை வாழ்க்கைக்கு உப யோகமில்லாதவனென, மற்றவரறியாமல் ஒதுக்கிவைத்துவிடுவார்கள். இவ்வித சோதனைகளையெல்லாம் தாண்டியவர்களை ஏழு வயதிலேயே தாயிடமிருந்தும் வீட்டிலிருந்தும் பிரித்துக் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழ ஒழுங்குசெய்து விடுவார்கள். அங்கே இச்சிறுவர் ஒன்றுபு வாழ்ந்து, ஒன்றுபு விளையாடி, ஒன் றுபு உண்டு, தமக்குச் 'சட்டாம்பிள்ளை' யாயுள்ள வாலிபனுக்கு முறையாகக் குற்றேவல் புரிந்துவந்தனர். அவர்கள் அநுசரித்துவந்த கட்டுப்பாடுகளில் பல எமது ஆங்கில நாட்டுப் பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களை ஞாபகப்படுத்தக்கூடியனவா யிருந்தன. உடல்வலிமை பெறவும், மனம் திண்மையடையவும் பயிற்றுதலே அக் கூட்டங்களின் பிரதான வேலையாயிருந்தது. அங்குள்ள சிறுவர் கடினசித்த முள்ளவராகவும், முரடராகவும் வளர்வதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமோ அவை யெல்லாம் தாராளமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் மனப் பண்பாட்டுக்கு அங்கே ஏதுக்களிலை. இளஞ் சிபார்த்தன் கல்வியறிவற்றவனாயிருக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கையின் புற இன்பங்களைத் தேடிச் சுவைப்பதற்கு அவனுக்கு வேண்டிய வசதிகள் அளிக்கப்பட்டன; மாரிகாலத்தில் ஒற்றை அங்கியணிந்து வெறுங்காலுடன் திரிந்தான்; துணிவையும் துன்பத்தைச் சகிக்குந் தன்மையை யும் ஊட்டக்கூடிய விளையாட்டுக்களையே ஆடிவந்தான்; அங்குள்ள வயல் புலங் களில் புகுந்து வேண்டியவற்றைத் திருடிக்கொண்டு வந்து தனக்களிக்கப்பட்ட அற்ப உணவுப் பங்கீட்டை நிரப்பிக்கொள்ளவும் ஊக்கம் அளிக்கப்பட்டுவந்தது. இதனால் தன் காரியங்களைத் தானே பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய தைரியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். இவ்வாறான கட்டாக்காலி வாழ்விலும், மற்றவர்களிடம் அகப்படாமல் தப்பிக்கொள்வதையே கௌரவமாகக் கருதினர். அயலானொரு வன் பழக்கிவைத்திருந்த நரியொன்றைத் திருடித் தன் அங்கிக்குள் மறைத்து வைத்திருந்தும் தான் கள்வன் என்ற அவச்சொல்லைக் கேட்க விரும்பாமல் அந்த நரி அங்கியினுள் இருந்தபடியே தன் உயிர்நிலையமான அவயவங்களைக் கிழித் தெறியவும் சகித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு வாலிபனின் கதை யாவரும் அறிந் ததே. சிபார்த்த வாலிபர்கள் தேறியுள்ள கொடிய சோதனைகளை எண்ணிப் பார்க்கும்போது மேற்கூறிய கதையை நம்பாமலிருக்கமுடியாது. ஆர்த்தீமிசு என்னும் ஆலயத்தில் ஆண்டுக்கொருமுறை அக்காலத்தில் மிக உயர்வாகப் போற்றப்பட்டுவந்த ஒரு போட்டி நடைபெறுவது வழக்கம். எங்களுக்குப் பயங் கரமாயிருந்தாலும், சவுக்கடிகளைத் தாங்கிச் சகித்துக்கொள்ளும் அந்தப் போட் டியில் பல வாலிபர் பங்குபற்றுவர். இப்போட்டி பெரும்பாலும் உயிர்க்கிறுதி யாய் முடிந்தாலும் அவ்வாலிபர் அதனைத் தாமே வலியவந்து ஏற்றுக் கொண்டனர். இவ்வாறாக இளஞ் சிபார்த்தர் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளுக் கடங்கி வாழ்ந்து எக்கொடிய துன்பத்தையும் தாங்கும் மன உறுதி படைத்த காளைகளாக வளர்ந்து இணையற்ற போர்வீரராய் உருவெடுத்தது அதிசயமன்று. கட்டுப்பாடான இந்த வாழ்க்கை முறைகள் இளம் வயதோடு முடிந்துவிட வில்லை.

இலக்கர்ச்சசின் திட்டம் சிறப்பாகப் போர்வீரரைத் தோற்றுவிக்கவே உரு வானது. அதற்கேற்றவாறு ஆண்மக்களின் வாழ்விலே பெரும்பகுதி பயிற்சிக் களங்களிலேயே கழிந்தது. கடும் பயிற்சிகளால் மட்டும் தம்முடைய சீர்திருத் தங்கள் முற்றுப்பெற முடியாதென உணர்ந்த அச்சீர்திருத்தவாதி, சமூகத்தி லும் அதிக கட்டுப்பாடுகள் இருக்கவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் மனிதரி டையே இருக்கும் வேறுபட்ட ஆசாபாசங்களையும் அகற்ற முயற்சித்தான். இத னால் இளஞ் சிபார்த்தர்போல, வாலிபர்களும் கூட்டங் கூட்டமாக, போர்வீரர் பாடிவீடமைத்து வாழ்வதுபோல், வீட்டுச் சுகங்களைத் துறந்து வாழ்க்கை நடத்தும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். திருமணஞ் செய்துகொண்ட புதி தானும் கணவன் தன் மனைவியைக் களவிலேயே சந்திக்க முடிந்ததென்பர். இதன் பயனைச் சிபார்த்தப் பெண்மக்கள் கிரேக்க நாட்டின் ஏனைய பகுதி களில் வாழ்ந்தோரிலும் சுதந்திரமுள்ளவர்களாகத் தம் காரியங்களைத் தாமே பார்த்துக்கொள்ளக்கூடிய உறுதி படைத்தோராயிருந்தனர். கன்னியராயிருக் கையில் இவர்கள் உடற்பயிற்சிகளில் பெரும் புகழ்பெற்றிருந்தனர். பெரிய பெண்களானபோது, காயங்களேதுமின்றி வரும் புதல்வரைக் காட்டிலும் அடு போரில் பட்ட விழுப்புண்ணோடு கொண்டுவரப்பட்ட மைந்தனையே உவந்தேற் கும் வீரத்தாய்மாராகத் திகழ்ந்தனர். ஆண்களிடையே கட்டுப்பாடான மன உறுதியை வளர்க்க உதவி செய்வதையே சிபார்த்தப் பெண்கள் பெருமையாகக் கருதிவந்தனர். உலகம் இதுவரை கண்டிராததும், இனிமேல் காணமுடியாதது மான கூட்டுவாழ்க்கை முறையினியன்ற ஒரு சமூகப் பயிற்சியாய் இவ் இலக் கர்ச்ச சீர்திருத்தம் விளங்கியமைக்குப் பெரிதும் காரணமாயிருந்தது சிபார்த் தாவின் பெண்ணினம் மனங்கோணுமல் ஆர்வத்துடன் காட்டிவந்த ஆதரவே யெனலாம். கூட்டங் கூட்டமாய் வாழ்ந்த ஆண்மக்களிடையே ஒவ்வொரு வரும் குறித்த அளவு உணவுப் பொருட்களை வேட்டையாடியோ அன்றேல் தம் ஈலட்டுக்களின் செழிப்பான நிலபுலங்களிலிருந்தோ கொண்டுவந்து சேர்க்க, அவற்றை எல்லோரும் பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்தனர். சிபார்த்தர் தம் நாட்டு உரிமையைக் காப்பதற்கு இவ்விதம் பொருள் சேர்த்து உதவுதலைத் தலையாய கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். இதில் தவறினால் அவர்கள் வாக்குரிமையை இழக்கவேண்டியும் நேர்ந்தது. இது ஒன்றைத் தவிர்த்து இந்த உலகில் வேறு எதிலும் சிபார்த்தன் கவலைகொள்ளவேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. தனது நாளாந்தத் தேவைக்கும, மற்றவர்க்குப் பகிர்ந்தளிக்கவும் போதிய அளவு உணவுப் பொருள் இருந்தவரையில் அவனுக்குப் பணத்தின் தேவையும் இருந்த தாகத் தெரியவில்லை. நான்காம் நூற்றாண்டளவிலே ஆடம்பர வாழ்க்கை முறை கள் இந்நாட்டில் தோன்று முன்னர் பணச் செலவுக்கு மார்க்கங்களும் இருக்க வில்லை. பணச் செலவினால் உண்டாகும் தீமைகளினின்றும் தன் சீர்திருத்த முறைகளைக் காப்பாற்றவேண்டி இலக்கர்ச்சசு இரண்டுவித ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தான். அவனது கோட்பாட்டின்படி சிபார்த்த நாட்டவன் எந்தவித மான வியாபார முயற்சியிலும் ஈடுபடுதல் கூடாதென்பது முதலாவது ஒழுங்கு. இரண்டாவது, பணத்தை அளவுக்கதிகமாய் யாரும் சேர்த்துவைக்க முடியாத வாறு அந்நாட்டில் இரும்புத்துண்டுகளாலான நாணயத்தை வழங்கச் செய்

தது. தம் நாட்டு நாணயங்களே என்றும் வழங்கிவரல் வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் பிறநாட்டு நாணயங்களை விலக்கிவைத்தமையால் இவ்விரும்பு நாணயங்களே நடைமுறையில் இருந்தன. இவற்றில் மூப்பது கினிக்குச் சம னை நாணயங்கள், புளுட்டார்க்கு கூறுவதுபோல், நியாயமான அளவுள்ள ஒரு வண்டியை நிரப்பப் போதுமென்றால், பணத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட எல்லா முயற்சிகளுக்கும் இவை பெரிதும் தடையாயிருந்திருக்கவேண்டும். இவ்வா ரூன கட்டுப்பாடுகளினால், ஏனைய நாடுகளில் அரசியல் மாற்றங்களை யேற்படுத் தக் காரணமாயிருந்த சூழ்நிலைகள் சிபார்த்தாவின் இலக்கர்ச்ச சீர்திருத்த முறைகளைத் தீண்டமுடியவில்லை. பிற்போக்கு மனப்பான்மையில் தீவிரமான பற்றுக்கொள்ளச் செய்த இச்சீர்திருத்த முறைகளால் அவர்கள் தம் குறிக் கோளைத் தவறவிடவில்லையென்பது ஆச்சரியப்படத்தக்க தொன்றெனினும் தேசத்தின் பண்பாட்டை வளரவொட்டாது தடுத்து என்றும் ஒரே தன்மைத் தாய் வைத்திருக்கவே இவை ஏதுவாயின. எனவே சிபார்த்தன் ஏனைய கிரேக் கரிலும் வேறுபட்டவனாயிருந்தான். சில சமயங்களில் துணிகரமான கொடும் சாகசங்களை அவன் செய்திருந்தாலும் கல்வியும் கலைஞானமுமற்ற மந்தபுத்தி யுள்ளவனாயிருந்தான். சுறுசுறுப்புடன் பலவற்றிலும் ஈடுபடும் விவேகம் படைத்த அதீனியனுக்கும் இவனுக்கும் எவ்வளவோ தாரதம்மியம் இருந்தது. வகுத்து வைத்த ஒரு வழியிலேயே சிபார்த்தனின் புத்தி சென்றது; உயிர்க்கஞ்சாமல் புதுப் புதுக் கொள்கைகளை ஏற்று அவற்றை நடைமுறையில் கையாளச் சிபார்த்தர் தயங்கினர். வெளியுலகத்தினைப்பற்றி இவர்கள் கொண்டிருந்த கருத்தை ஆராய்ந்தால் இவர்களின் குறுகிய மனப்பான்மை தெரியவரும். முதலிலிருந்து முடிவுவரை தம்மைப்பற்றிய சிந்தனை ஒன்றே இவர்கள் கொள் கையாயிருந்திருக்கிறது. பெலோப்பொன்னீசுக்கு வெளியே உள்ள காரியங் களில் இவர்கள் மனஞ்செலுத்தியதில்லை. கிரேக்க தேசத்தின் பெருமையை உயர்த்தக்கூடிய சரித்திர சம்பவங்கள் பலமுறை நடைபெற்ற பொழுதும், சிபார்த்தர் அச்சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்த மறுத்துத் தம் சொந்த நாட்டின் அற்பகாரியங்களையே கவனித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டனர். இலக்கர்ச்ச சீர்தி ருத்தங்கள் ஒரு சமுதாயத்தை உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய கோட்பாடு களைக்கொண்டிருந்தும், ஒரு நாட்டின் உண்மையான பெருமைக்குக் காரணமா யுள்ள சுயமுயற்சியென்னும் மாண்புமிக்க ஊக்கத்தின் ஊற்றுக்கண்களாயன்றே அடைத்துவிட்டன.

II. வெளிநாட்டுக் கொள்கை

கிரேக்கதேச வளர்ச்சியில் சிபார்த்தாவைப் பொறுத்தவரையில் அந்நாட் டின் கடத்தற்கரிய போராற்றலே முதன்மையானதெனக் கூறவேண்டும். இது வரை நாம் விவரித்துவந்த கட்டுப்பாடான ஒழுங்குமுறைகளுக் கமைந்து வாழ்ந்த ஒரு சமுதாயத்தில் அடுதிறல் வாய்ந்த போர்வீரர் பலர் தோன்றுமல் இருக்க முடியாது. சிபார்த்த மக்கள் தொகை சிறிதளவேயாயினும் பெரியோயி சிகள் ஈலட்டுக்கள் என்பவர்களுள் நன்கு பயிற்சிபெற்ற வீரரும் சேர்ந்து இருந் தமையால் கிரேக்க யுத்தகளங்களில் சிபார்த்தப் படைக்கு ஒரு தனிமதிப்பு

இருந்ததென்றே கூறவேண்டும். புதுப் புது யுத்த முறைகளைக் கையாண்டதனாலும் இவர்கள் நீண்டகாலம் முன்னணியில் திகழ்ந்தனர். சமூக அமைப்பில் புரட்சிகரமான ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்திய மெசீனிய போரிலும் சிபார்த்தரின் யுத்த தந்தரங்களிலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அதற்குமுன் அங்கு நடைபெற்ற யுத்தங்களில் ஒழுங்கில்லாமலும், சந்தர்ப்பத்துக்கும் வீரத்துக்கும் தகுந்தபடியும், படையில் உள்ள ஒவ்வொரு வீரனும் நடந்துகொண்டான். உயர்ந்த வகுப்பு வீரரும் குதிரைகளிலிருந்தபடியே அங்கு மிங்குந் திரிந்து தமது ஆயுத வலியைக் காட்டினர். ஆனால் இந்த மெசீனிய யுத்தத்திலே நாம் ஒரு ஒழுக்கச் சீர்திருத்தத்தை அவதானிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னமே யூபோயியர் கண்டுபிடித்த முறையெனக் கருதப்படும் பாரமான ஆயுதந்தாங்கிய காலாட்படையொன்று 'கோபிலேதர்' என்னும் பெயருடன் சிபார்த்தர் மத்தியிலும், மற்றைய கிரேக்க நாடுகளிலும் வழக்கிலிருந்திருக்கிறது. வியூக அமைப்பில் இருந்த இந்த அணியின் சிறப்பு, அதன் திறமையான கட்டுப்பாட்டிலும், ஒன்றுசேர்ந்து அடர்த்துத் தாக்கும் தன்மையிலுமே தங்கியிருந்திருக்கிறது. படைகள் ஒன்றோடொன்று மோதி யுத்தம் புரிதல் அக்காலத்தில் மிகக் குறைவுதான். கரடுமுரடான மலைப்பிரதேசங்களில் படைகள் அணிவகுக்க முடியாதாகையினால் யுத்தங்கள் பெரும்பாலும் சமவெளிகளிலேயே நடைபெற்றன. வெண்கலக் கவசம், தோலாலான உதரபந்தனம், வெண்கலக் காற்பட்டை, உலோகத் தகடுகளாலிறுக்கப்பெற்ற தோற் கேடயம், ஈட்டி என்றின்ன பிறவான கோபிலேதரின் ஆயுதங்கள் ஓமரின் வர்ணனைகளையே பின்பற்றி அமைந்திருந்தன. வெல்லற்கரிய வீரர் தோளோடு தோள் பொருந்த நெருங்கி அடுக்கடுக்கான எட்டெட்டணிகளில் திரண்டு வரும் ஒரு வியூக அமைப்பைத் தகர்ப்பது கடினம். இவ்வியூக அமைப்பைச் சிதறவிடாமற் காத்தலிலேதான போரின் வெற்றியும் தங்கியிருந்தது. ஒருகால் தகர்க்கப்பட்டாலோ கோபிலேதரின் இவ்வணிவகுப்புப் பயனற்றுப் போய்விடும். எதிர்த்துவரும் இது போன்ற இன்னோரணி உட்புகுந்துவிட்டால் பிளவுபட்ட வியூக அமைப்பை மறுபடியும் ஒன்றுசேர்த்தல் துர்லபம். எனவே கடும்பயிற்சிபெற்று தகர்க்க முடியாத உறுதிபடைத்த படைதான் வெற்றியீட்ட முடியும். மற்றவர்களிலும் பார்க்கச் சிபார்த்தர் இந்தவிதமான கொடிய பயிற்சிகளை இயல்பாகவே பெற்றிருந்தனர். எப்பொழுதுமே பயிற்சிக்களத்தில் அப்பியாசங்களைத் தவறுதுசெய்துவந்த நீலியான படையொன்று இவர்களிடமே இருந்தது. வயல்புலங்களில் வேலைசெய்பவரிடையிலும் கிராமமக்களிடையிலுமிருந்து போர் ஏற்படுங்காலங்களில் மட்டும் உடனுக்குடன் சேர்க்கப்பட்ட ஏனைய நாட்டுப் போர் வீரரைவிடச் சிபார்த்த வீரர் மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளாயிருந்தனர். யூரோதாசுப் பள்ளத்தாக்கில் யுத்தப் பயிற்சிகளையே தொழிலாகக்கொண்டிருந்த இவ்வீரர் வெளியில் நடைபெற்ற போர்களில் வாகைசூடி வந்ததோடு அயல் நாடுகளில் புகுந்து தமது பலத்தைக் காட்டித் திறைப்பொருளும் பெற்று வந்தனர்.

பிற்காலத்தில் சிபார்த்தா வீரத்தாற் சிறந்த நாடாயிருந்தது உண்மையெனினும் பெலோப்பொன்னீசிய நாடுகளிடையே அது ஆதிநாட்களில் பெருமை பெற்றிருக்கவில்லை. தோரிய எழுச்சிக்காலங்களில் மைசீனுயின் ஆதிக்கச் சிறப்புக்குப் பின் ஆர்கோசு என்னும் நாடுதான் தலைமைபெற்றிருந்தது. குடாநாட்டின் வடகீழ் பகுதியிலும் அதனைச் சார்ந்த சிறிய நாடுகளான சிசியன், ஏபிதௌருசு, துரோய்சென் முதலான இடங்களிலும் ஆர்கோசின் முதல் மன்னனை தெமனசு என்பவனே ஆதிக்கம் செலுத்திவந்துள்ளான். அதன் பின் வந்த இருண்ட காலத்தில் ஆர்கோசு தன் ஆதிக்கமெல்லாவற்றையும் இழந்து பின் ஒரு காலத்திலேனும் தன் பண்டைப் பெருமையை எய்தமுடியாமற் போயிற்று. அல்சேசு லோரேயின் என்னும் மாகாணங்களை எப்பாடு பட்டாவது மீட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நினைவோடு பிரான்சியர் அண்மைக்காலத்தில் இருந்துவந்ததுபோலவே, ஆர்கோசில் வாழ்ந்தோரும் அந்த நாட்களில் தமது ஆதிக்கச் சிறப்பினை மீண்டும் நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற ஒன்றினையே தம் அயல்நாட்டுக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பீதன் என்னும் புகழ்பெற்ற வீரன் ஒருவனின் தலைமையில் (690—650 வரையில்) இந்த அயல்நாட்டுக் கொள்கை ஓரளவு கைகூடத்தக்க நிலையில் இருந்ததும் உண்மையே. உலகத்திலேயே சிறந்த போர் வீரர் எனத் தெல்பியு தெய்வபீடத்தினுற் புகழப்பெற்ற ஆர்கீவிய படையின் உதவியுடன் பீதன் என்ற இந்த வீரன் தெமனசு மன்னன் உருவாக்கிய பேரரசை ஒன்றுசேர்த்தனன். இதற்கும் மேலாக இவன் மேகாரா என்ற நாட்டின் பாதுகாவலனுகிக் கொரிந்து நாட்டையும் நெருக்கி அடர்த்தான். ஈசினு என்னும் தீவையும் இவன் தன்னடிப்படுத்தி அங்கே நாணயச்சாலை யொன்றை நிறுவி, நாம் முன்னே கூறிய ஈசினிதிய நாணயங்களையும் வழங்கச் செய்தான். பெலோப்பொன்னீசிய பள்ளத்தாக்கெங்கணும் வழங்கி வந்த நிறுத்தலளவை முறைகளும் இவனுல் ஏற்படுத்தப்பட்டனவேயாகும். குடாநாட்டின் கீழ்ப்பகுதி முழுதும் பீதனின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்துவந்தது. உள்நாட்டுக் களியாட்ட விழா என்ற நிலையிலிருந்து சர்வதேச முக்கியத்துவம் பெறத்தக்க நிலைக்கு அப்பொழுது வளர்ந்துகொண்டிருந்த புகழ்பெற்ற ஒலிம்பிய விளையாட்டுக்களை நடத்தும் பொறுப்பை எலிசு நாட்டினிடமிருந்து பிரித்து பிசா நாட்டினிடம் கொடுக்க இவனே காரணமாயிருந்தான். இதனுல் இவனுடைய செல்வாக்கு கீழ்கரையோடு நின்றுவிடாமல் மேல்கரை நாடுகளிலும் பரவியிருந்ததுண்டு எனக் கூறலாம். இத்தாலி, சிசிலி முதலாமிடங்களிலிருந்தும் பல வீரர் இவ்விளையாட்டுக்களில் பங்குபற்றி வந்தனராகையால் எலனிய குடும்பங்கள் பலவற்றினுக்குமிடையே ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை ஏற்பட இவ்விளையாட்டுக்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன. பகை நாடான எலிசுக்கே சிபார்த்தர் தம் ஆதரவைக் கொடுத்தும் அது வீணையிற்று. இதேகாலத்தில் (668 வரையில்) இசியாய் என்னுமிடத்திலுள்ள தைரீத்திசு என்னும் சமவெளியின் உரிமைக்காகச் சமர்செய்து, சிபார்த்தப் படை முற்றுயழிந்து போகும்படி முறியடித்துத் தனக்கும் பலனுண்டு என்பதைப் பீதன் நன்கு தெரிந்துகொண்டான். பெரும் முன்னேற்றத்தில் ஆசை

கொண்டிருந்த சிபார்த்தாவுக்கு இது ஓர் அதிர்ச்சியாயிருந்தது; சைதீரா[1] என்னுந் தீவு உட்படத் தனது கீழ்கரை முழுவதையுமே இழந்துவிட்டதுபோன்ற உணர்ச்சியில் அது குன்றிப்போயிற்று. பீதன் இறந்தபின் அவன் உருவாக்கிய பேரரசு உருக்குலைந்தபோதும்[2] சிபார்த்தா தனது முன்னேற்றத்துக்கு அநுகூலமான காரியங்களைக் கவனியாமல் 630 இல் நடந்த மெசினியப் புரட்சியிலும், தன் சொந்த நிர்வாகத்தைச் சீர்திருத்தும் பணியிலுமே ஈடுபட்டிருந்தது. இந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தபோதே புதிய இலக்கர்ச்ச ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளுடன் கூடியதும், கிரேக்க தேசத்திலே எவராலும் வெல்லற்கரியதுமான ஒரு பட்டாளத்தை நிறுவிக்கொள்ள வேண்டுமென்று உறுதிகொண்டிருந்தது. இப்படியெல்லாம் ஆரம்பித்தும் ஆரும் நூற்றாண்டில் சிபார்த்தா நடத்திய பெரும்போரில் எதிர்பார்த்தளவு வெற்றி கிடைக்கவில்லை. ஆர்க்கேடிய நாடான தேகாவைத் தன்னடிப்படுத்தச் சிபார்த்தா முயன்றும் முடியாமற்போய்விட்டது. மெசினியாவை அடிப்படுத்தியதுபோலத் தேகாவையும் அடிப்படுத்தலாமென்னும் எண்ணத்துடன் மூப்பது வருடகாலம் (590—560) யுத்தம் செய்தும் முடியாமல் ஈற்றில் கைவிடவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பலமிக்க இந்த அயல் நாட்டைத் தனக்கடங்கிய ஒரு நட்பு நாடாய் ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் சுதந்திரத்தில் தலையிடாமல், போர்க்காலங்களில் மட்டும் படையுதவி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டது.

தடைகளெல்லாம் நீங்கப் பெற்ற சிபார்த்தா இப்பொழுது இரண்டாம் முறையாக 546 இல் தைரித்திசு சமவெளியைத் தனதாக்கிக்கொள்ள ஆர்கோசுடன் போர் தொடுத்தது. ஆர்கோசும் விட்டுக்கொடுக்காமல் சிபார்த்தரை எதிர்க்கப் படைகளை அனுப்பியது. அப்பொழுது வெற்றிதோல்வியைத் தீர்மானிக்க ஒரு புதிய முறை வகுக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட முன்னூறுபேரை மாத்திரம் நிறுத்தி யுத்தம் செய்ய விட்டுவிட்டு ஏனைய படை வீரர் விலகிக்கொண்டனர். அப்போரின் கொடுமையோ சொல்லுந்தரமன்று. ஆர்கீவியரில் இரு வீரரும் சிபார்த்த வீரரில் ஒருவனுமே மிஞ்சி ஏனையோர் குருதி வெள்ளத்தில் செத்து மடிந்தனர். எஞ்சிய அந்த ஆர்கீவிய வீரரிருவரும் தாமே வென்றதாயெண்ணிக் கொண்டு தமது வெற்றியைத் தெரிவிக்கத் தம் நாட்டுக்கு மீண்டனர். ஆனால் நயவஞ்சகனான அந்த ஒற்றைச் சிபார்த்தன் யுத்தகளத்திலே தனியொருவனைத் தங்கிநின்று இறந்தவர்களைத் துவம்சம்செய்து வெற்றி தனியொருவனுய் நின்ற தனக்கேயெனக் கூறினன். இந்த விதண்டாவாதத்தினால் போர் மறுபடியும் மூண்டது. இம்முறை சிபார்த்தர் கடும்போர் செய்து ஆர்கோசிலிருந்து வந்த படையை முறியடித்தனர். இவ்வாறு சிபார்த்தா தன்னாட்சிக்குள் சேர்த்துக்கொண்ட பகுதி இத் தைரீத்திசு

1. தெற்கே இவ்வளவு தூரம் பரந்திருந்த ஆர்கீவிய அதிகாரம் தெமனசு மன்னனின் ஆட்சியைக் குறிக்கக் கூடும்.

2. சிசியன் ஏபிதௌரசு முதலாகத் தோரிய அதிகாரத்துக்குட்பட்ட நாடுகளில் சுதந்திர உணர்ச்சிகள் தோன்றியதோடு அவர்க்கெதிராய் முன்னே கூறப்பட்ட வல்லாளரும் தோன்றினர் (பக்கம் 49).

சமவெளியேயாயினும் வளமிக்க இச்சமவெளியிலும் பார்க்கச் சண்டையில் பெற்ற வெற்றியே உயர்வாகக் கருதப்பட்டது. பெலோப்பொன்னீசுப் பிரதேசம் முழுவதிலும் தன்னுதிக்கத்தைச் செலுத்தத் தடையாயிருந்த பலமிக்க ஒரே பகை ஒழிந்ததும் சிபார்த்தா புகழ்மிக்க தன் கூட்டணியைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு முன்னேறியது. மற்றைய நாடுகள் பொருமைகொண்டாலும் அதன் சரித்திரகால முழுவதும் அவையெல்லாம் அக்கூட்டணியில் மிகுந்த விசுவாசத்துடனேயே அடங்கியிருந்தன. அதிகாரப் பற்றைவிட எதிரிகளிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதே இக்கூட்டணியின் நோக்கமாயிருந்தது. ஆனால் ஆர்கோசு பின் எப்பொழுதும் பழிவாங்கும் நோக்கத்துடனும், இழந்து போன தன் குடியேற்ற நாட்டின் நினைவாகவும், மீண்டும் அதனைத் தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்னும் பேராவலோடுமே இருந்திருக்கிறது. இதனால் ஆர்கோசு தலைதூக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் விழிப்புடனிருந்த சிபார்த்தா விரைந்து சென்று அதனை அடக்கி வந்தது. மற்ற நாடுகளையெல்லாம் தனக்கு நட்பாக்கிக்கொண்டு ஆர்கோசை என்றுமே தனித்திருக்கச் செய்தமை சிபார்த்தாவின் விவேகத்தையே காட்டுகிறது. இவ்வாறே ஆரும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமது கூட்டணிக் கொள்கையை மேலும் விரிவடையச் செய்து தேகா நாட்டுடன் ஆரம்பித்துச் சுற்றிவர இருந்த மற்றைய நாடுகளுடனும் சிபார்த்தர் ஓர் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தியிருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. ஆர்க்கேடியாவில் எஞ்சிய பகுதிகள் எல்லாம் சிபார்த்தாவுடன் சேர்ந்தன; கொரிந்து, சிசியன் என்னும் நாடுகள் தாம் என்றுமே உடன்படிக்கையை மீறுவதில்லையென உறுதிசெய்து கொண்டன; மேகாராவும் இக்கூட்டணியில் சேர்ந்து கொண்டது. இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆர்கோசு ஆக்கேயியா என்னும் பகுதிகள் தவிர பெலோப்பொன்னீசில் எஞ்சிய நாடுகள் எல்லாம் இக்கூட்டணியில் சேர்ந்து கொண்டன. இவ்வாறு சேர்ந்திருந்த நாடுகள் தமக்குள் ஒன்றுக்கொன்று ஒரு விதமான கட்டுப்பாடும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் எல்லா நாடுகளும் சிபார்த்தாவுக்கு உண்மையான ஆதரவுகாட்டி வந்தன. எனவே கூட்டணியென்ற பெயர் அத்துணைப் பொருத்தமானதென்று கூற முடியாது. உடன்படிக்கையோ மிகச் சாதாரணமானது; அதன் குறிக்கோள் போர்க்காலங்களில் ஒன்று சேர்ந்து உதவுதல் ஒன்றேதான். போர் சம்பந்தமான பொதுக்கொள்கையை ஒரு மத்தியசபை விவாதித்து ஆராய்ந்தது. அதில் செல்வாக்குமிகுந்த ஓர் அங்கத்துவ நாடாகச் சிபார்த்தா இருந்தாலும் மற்ற நாடுகளுக்கிருந்தது போல இதற்கும் ஒரே வாக்குரிமைதான் இருந்தது. திறைப்பொருள் ஒன்றும் அறவிடப்படவில்லை. ஆனால் போர்ச் செலவுகள் பங்கிடப்பட்டு வந்தன. ஒன்றுகச் சேர்ந்து போர் செய்யவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஒன்று நேர்ந்தால் ஒவ்வொரு நாடும் தன் படையில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியை அனுப்பவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு இருந்தது. ஆனால் தமது உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அவை தமது சுய உரிமையைப் பெற்றிருந்தன. தன் செல்வாக்கினை வெளிப்படையாய் உபயோகியாவிடினும் சிபார்த்தா, அச்சுயநிர்ணய உரிமை பெற்ற நாடுகளின் அரசியல் முறைகள் தனக்கேற்றவகையில் அமைந்திருக்குமாறு பார்த்துக்கொண்டது. இன்னும் சிறுச்சிறு கூட்டத்தினரால் ஆளப்பட்ட நாடு

கள் பெரும்பாலும் சிபார்த்தாவின் முறைகளுக்கு இசைந்தனவாயும் நம்பிக் கைக்குப் பாத்திரமானவையாயுமிருந்தன. இதனால் சிறு கூட்டத்தினரால் ஆளப்பட்ட நாடுகளுக்குத்தான் சிபார்த்தாவும் தன் முழு ஆதரவையும் நல்கி வந்தது. மற்றும் வல்லாளர் ஆண்ட நாடுகளில் அவர்களின் சொந்த ஆசா பாசங்களும் குறிக்கோள்களும் தனது கொள்கைகளுடன் பெரும்பாலும் மாறு பாடாயிருந்தமையாலும், தாழ்ந்த வகுப்பு மக்களுக்கு அவர்கள் காட்டி வந்த ஆதரவு தன் உள்நாட்டுக் கொள்கைக்கு முற்றிலும் முரணுயிருந்தமை யாலும் சிபார்த்தா இந்த வல்லாளர்மீது ஓரளவு சந்தேகத்துடன்தான் இருந் தது. பொதுமக்களாட்சி, அதிலும் தொழிலாளர் வியாபாரவர்க்கத்தினர் என் பவர்க்கெல்லாம் வாக்குரிமை உள்ள ஓர் ஆட்சி என்றால் சிபார்த்தர் மனம் பதறினர். சாதாரணமாக மக்களைக் கவரும் தன்மையுள்ள பூரணமான ஒரு குடியாட்சிமுறையை இரண்டு லட்சம் அடிமைகளை வைத்து ஆண்ட எசமானர் காணச் சகியாரன்றே. இதனால்தான் சிபார்த்தா காலக்கிரமத்தில் அதென் சைத் தனது கொடிய எதிரியாகக் கருதிற்று. இவ்விரு நாடுகளும் நேர்விரோத மான இரண்டு அரசியல் முறைகளைக்கொண்டு இயங்கி வந்தன. ஐந்தாம் நூற் றுண்டின் இறுதியிலே பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தத்தின் கடைசிக் கைகலப் பில் சுதந்திரம், விழிப்புணர்ச்சி என்பன ஒருபுறத்திலும், பிற்போக்கு, மடமை என்பன மறுபுறத்திலும் நின்று பொருதன என்றே கூறவேண்டும். சிபார்த்தா வின் வெற்றி கிரேக்க தேசத்துக்கு ஒரு வருந்தத்தக்க நிகழ்ச்சி என்று கூறு மல் இருக்கமுடியவில்லை. குறுகிய கீழ்த்தரமான கொள்கைதான் நிலைபெற்று விட்டது என்றல்லவோ கருதவேண்டியிருக்கிறது.

எது எப்படியிருந்தாலும் சிபார்த்தாவைப் போற்றும் வழக்கமொன்று கிரேக்கர் மத்தியில் எப்பொழுதும் காணப்பட்டது. அதென்சின் தத்துவ ஞானியான பிளேட்டோவே சிபார்த்தரின் பழக்கவழக்கங்களையும் சட்டதிட் டங்களையும் மிக விரும்பி ஆராய்ந்திருக்கிறான். அவர்களின் சிறப்பியல்பான தன்னடக்கம்மிக்க வீரத்தை எந்த எலனியனும் போற்றுமல் இருக்கமுடி யாததான். உன்னதமான உடற்கட்டுப் பொருந்திய சிபார்த்தர், தேகப்பயிற்சி களுக்கு முதலிடமளித்து வந்த கிரேக்க மக்களனைவரின் உள்ளங்களையும் கொள்ளைகொண்டனர். அரசாங்க விசுவாசத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, ஒவ்வொரு சிபார்த்தனும், அக்காலத்து நாட்டின் அரசகாரியங்களுக்குத் தன் னையே அர்ப்பணிக்கச் சித்தமாயிருந்த தன்மை ஒன்றே எல்லாவற்றினும் சிறந்து விளங்கிற்று. எல்லாவிதமான வசதிகளும் பொருந்திய இத்தகைய சிறுச் சிறு கூட்டத்தினரிடையேதான் நாட்டுப்பற்றும் வளரத் தலைப்பட்டது. நாடு சிறிதானலும் பற்று மிகத் தீவிரமாயிருந்தது. இந்நாடுகளில் வாழ்ந்தோர் தம் நாட்டைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்னும் உணர்ச்சியால் தூண்டப்பெற்றுத் தாமும் தமதுடைமைகளும் எல்லாம் நாட்டின் பொதுநன்மைக்கே உரியன என்று ஆதிநாட்களிலேயே எண்ணத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். நாட்டின் அரசாங் கத்துக்குப் பணிந்துவாழும் உயர்ந்த வழக்கம் கிரேக்கரிடையேயன்றி உல கில் வேறெந்த மக்கள் மத்தியிலும் காணப்பட்டதில்லை. கிரேக்கருள்ளும்

சிபார்த்தரிடம் இருந்ததுபோல் வேறெவரிடத்தும் கண்டதில்லை. எனினும் இதற்கு மாறான தனிமனித சுதந்திரம் என்ற உணர்ச்சியும் எலனியரிடையே மறைவாயிருந்தாலும் இவர்களிடம் மிகத் தீவிரமாயிருந்திருக்கிறது. ஒன்றுகக் கட்டுப்பட்டிருந்த சிபார்த்தாவை முடிவில் தகர்த்தெறிய இந்தச் சக்தியே காரணமாயிருந்தாலும் எலனிய சாகியம் மனிதசமுதாயத்துக்கு வழங்கிய உரிமைச் சொத்தும் இதுவேயாகும். நாம் இனிமேல் காணப்போவதும், சிபார்த்தாவுக்கு எதிர்காலத்தில் பகையாயெழுந்ததுமான அதென்சில் மலரவிருக்கும் குடியரசில் இந்தச் சக்தியின் பூரணத் தன்மையையும் முழு வேகத்தையும் காண்போம்.

அத்தியாயம் VI
அதென்சு

I. சோலன் சீர்திருத்தங்கள்

ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் ஆறாம் நூற்றாண்டிலும் சிபார்த்தா முதலில் ஆர்கோசுடன் யுத்தம் செய்து தோல்வியடைந்து, பின்னர் தனது சொந்த நாடான மெசீனியாவில் எழுந்த கலகக்காரரை அடக்கி வெற்றி கொண்டு முடிவில் இலேக்கர்ச்ச சீர்திருத்தங்களின் வழியில் முன்னேறிப் பெலோப்பொன்னீசிய நாடுகளுள் முதன்மையடைந்து விளங்கிய காலத்தில் பூசந்திக்கப்பாலிருந்த அற்றிக்கா என்னும் பிரதேசத்தில், முற்றிலும் வேறுபட்டதெனினும், கிரேக்க சமுதாயத்தின் தனித்தன்மையாயமைந்த ஓர் அரசியல் முறையும் வளர்ந்து வந்தது. மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது அதென்சின் வளர்ச்சி மிக மெதுவாகவே நடைபெற்றதென்றுதான் கூறவேண்டும். ஆயுத பலத்தில் அது தங்கியிருக்கவில்லை; நாட்டின் இயற்கை வளத்திலும் முன்னேறவில்லை. அந்நாட்டு மக்களின் சிறந்த விவேகமே அதென்சு முன்னேறக் காரணமாயிருந்தது. அற்றிக்கா இயற்கையிலேயே வளங்குன்றிய ஒரு பிரதேசந்தான். குன்றுகளாலும் மலைத்தொடர்களாலும் பிரிக்கப்பட்டு, இடையிடையே பாறைக் கற்களையுடைய விசாலமான மூன்று சமவெளிகளைக் கொண்டிருந்தது இது. அதென்சு நகரம் விளங்கி நின்ற பிரதான சமவெளியின் தென்கிழக்கில் இமத்துசு என்னும் குன்றும் வடகிழக்கில் பெந்தெலிக்கியுசு என்னும் குன்றும், வடமேற்கில் மிகத் தாழ்ந்த குன்றுன ஈகாலியசும் எல்லைகளாய் விளங்கின. ஈகாலியசுக்கப்பாலிருந்தது ஈவியுசீனிய சமவெளி. ஆதியில் இது தனியரசாட்சியுடையதாயிருந்தும், பின்னர் நெடுங்காலத்தின் முன்பே அதீனிய நாட்டுடன் இணைந்துவிட்டது. இமத்துசின் தென்பால் சூனிய மூனைப் பகுதியை நோக்கிக் கடற்கரையோரம் வரையில் பரந்திருந்த மூன்றுவது சமவெளி மற்றைய இரண்டையும்விட ஒழுங்கற்றதாயிருந்தது. இச்சமவெளிகள், பயிர்ச்செய்கைக்கு ஏராளமான இடம் இருந்தும், வளம் குறைந்தனவாயிருந்தமையால் பயன்படாமற்போயின. ஒலிவும் திராட்சையுமே அங்குச் செழித்து வளர்ந்தன. ஆனால் வயல்களில் விளைந்த தானியம், அதென்சின் நகர்ப்புறத்திலே மக்கள் தொகை அபரிமிதமாகப் பெருகிய ஒரு காலத்துக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்களுக்கே போதாமல் இருந்தது. இம்சமவெளிகளைச் சூழ்ந்திருந்த மலை நாடுகள் ஆட்டுமந்தைகளுக்கு மேய்ச்சல் தரையாயும், தேனீக்கள் சேர்க்கும் தேனுக்கு ஒரு மலர்க்காடாயும் இருந்தனவேயன்றி வேறு

ஒளிப்படம் I – விளக்கக் குறிப்பு (முகப்புப்படம்).

கிழக்குப்பக்கத்திலிருந்து அக்குரோப்பொலிசு தோன்றும்காட்சி. முன் பகுதியில் ஈலியுசிசு நதிப்படுகை காணப்படுகிறது. பிசித்திராதுசின்மாளிகை இருந்த இடத்தில் பின்னர் நிருமாணிக்கப்பட்ட உரோமானிய கோவிலான ஒலிம்பியசீயுசு ஆலயத்தின் எஞ்சியுள்ள தூண்கள் படத்தின் மத்தியில் தூரத்திலே சிறிது இடப்புறமாய்க் காணப்படுகின்றன. அக்குரோப்பொலிசில் பார்தீனன் ஆலயத்தின் சிதிலங்கள் காணப்படுகின்றன.

எதற்கும் பயன்படவில்லை. அற்றிக்கா நாட்டு மக்களுக்கு அவர்கள் தலை நகர்க் கணித்தாய், குன்றங்கள் அரண் செய்த பல இயற்கைத் துறைமுகங்கள் வாய்த் திருந்தன எனினும் அவற்றை அவர்கள் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தப் பல காலம் சென்றது. இவற்றுல் ஆதிகால மக்கள் தம் சிவியத்துக்கு அரும்பாடுபட வேண்டியிருந்தது; சீரான வாழ்வு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் அக்காலத் தில் இல்லை. கிரேக்க நாடுகளுள் அதென்சு முன்னணிக்கு வர ஆரம்பித்த காலத் தினும் அவ்வளவு ஒரு நல்ல நிலை ஏற்படவில்லை.

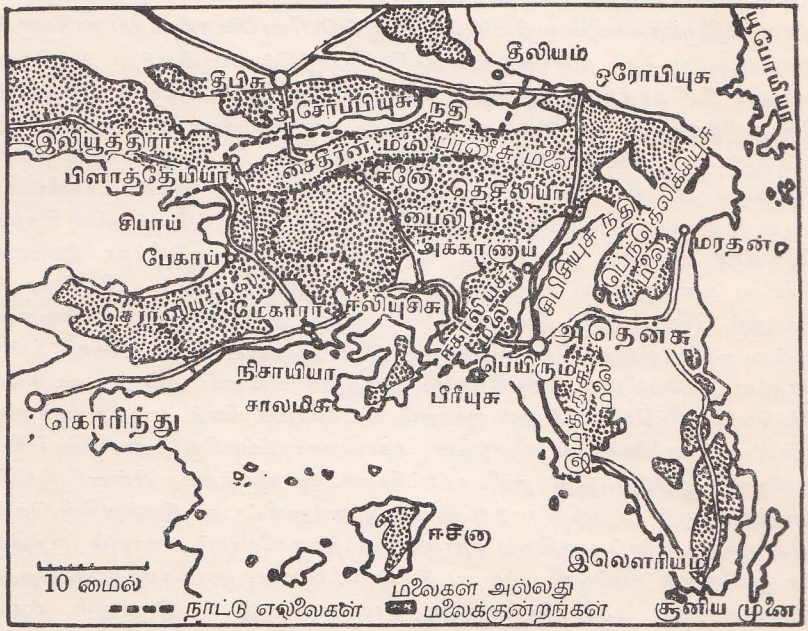

அற்றிக்காவும் அதன் சுற்றுப்புற நாடும்.

600 ஆம் ஆண்டுவரையிலும் அதென்சின் அரசியல் வளர்ச்சி சாதாரண நிலை யிலேயே இருந்தது. பொதுவான ஒரு தலைநகரத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் மிகப் பழங்காலத்திலேயே உண்டாகிவிட்டதென்பதை ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம். கீழ்கரையோர வாசிகளும் மலை நாடுகளில் வசித்த வலிய உடல்படைத்த மக்களும் சமவெளிகளிலிருந்த விவசாயிகளுடன் சேர்ந்து ஒரே நாட்டினராய் வாழ உடன்பட்டு ஒன்றுசேர்ந்தனர். எனவே அக் கால முதல் அந்தச் சமவெளியில் மலைநாட்டிலிருந்து கடற்கரைவரையில் இருந்த எல்லாப் பகுதிகளும் அதென்சின் தலைமையில் ஒரே அரசாய் விளங்கின. அங் கிருந்த அக்குரோப்பொலிசு என்னும் குன்றமும் பலமிக்க ஒரு கோட்டையா யமைவதற்கு ஏற்றதாய் விளங்கியது. பிற்காலத்திலே சிறப்புடன் விளங்கிய

கிரேக்க நகரங்களுள் தலைசிறந்ததாய் விளங்கக்கூடிய ஒன்று இக்குன்றின் வடசரிவிலே தோன்றலாயிற்று. ஆனால் பிற்காலச் சிறப்புக்களுக்குக் காரணமாயிருந்த கைத்தொழில் வளர்ச்சி அதென்சில் அப்பொழுது அரிதாகவே காணப்பட்டது. அங்கு வாழ்ந்தவருட் பெரும்பாலோர் விவசாயத்தையே நம்பியிருந்தனர். நகரத்துக்குப்போனலும், பிரதானமாய், சந்தை கூடும் இடங்களுக்கே சென்று வந்தனர். அரசியல் அதிகாரங்களை நிர்வகித்து வந்தவர்கள் முன்கூறிய பெரு நிலக்கிழாரும், உயர்குடிப்பிறந்த பிரபுக்களான யூபாத்துருடர் என்போரு மேயாவர். சமூக சம்பந்தமான காரியங்கள், சமயவாழ்வு, போர் என்று சொல்லப்பட்ட முப்பெரும் பிரிவுகளுக்கும் பொறுப்பாயிருந்த அரசியலதிகாரிகளான ஆர்க்கோன்கள் மூவரையும் இவ்வுயர் வகுப்பாரிடையிலிருந்துதான் ஆண்டுதோறும் தெரிவு செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. குலபதிகளாம் பரம்பரைத் தலைவர்களுள் 'மூத்தோர்' என்னும் பழய வழக்கத்தின் வழிவந்த ஏரியோப் பகசு என்னும் சட்டசபையின் அங்கத்தினராய் யூபாத்துடர் விளங்கினர். இச்சபையே அரசாங்கத்தில் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு விவகாரங்களின்[1] பொறுப்பை வகித்திருந்தது. 'எக்குலேசியா' என்னும் பொதுமக்கள் சபை, ஆர்க்கோன்களின் தெரிவைப் பெயரளவில் ஒப்புக்கொள்ளவும் சட்டசபையின் நடவடிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளவும் மட்டுமே அரசாங்கத்தில் ஒரு வெற்று அங்கமாயிருந்தது. உயர்வகுப்பினரான அந்தச் "சிலர்" தான் உண்மையான அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர்.

ஏழாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் அற்றிக்கா மக்களிடமிருந்த தாழ்வு மனப்பான்மைக்கும் பலவீனத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டாகப் பெயர் பெற்ற சதி நிகழ்ச்சி ஒன்று விளங்குகிறது. இதற்கு முந்திய அத்தியாயத்தில் கூறியதுபோல் உயர்குடி மக்கள் நடத்திய ஆட்சிகளுக் கெதிராய் 'வல்லாளர்' எனப்பட்டவருடைய ஆட்சிகள் எங்கும் பரவலாய் நடைபெற்றுவந்தன. கொரிந்து, மேகாரா, இன்னும் அயல் நாடுகள் பலவும் இந்த வழக்கத்தை மேற்கொள்வதைக் கண்ட அதென்சும் ஒரு கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்தது. மேகாராவில் எழுந்த வல்லாளனை தியாகெனிசு என்பவனுடைய புதல்வியை மணந்த சைலன் என்பவன் இக்கிளர்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கினன். தன் மாமனின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி யெழுந்தமையால் சைலனுக்கு மேகாராவிலிருந்து பலமிக்க படையுதவியுங் கிடைத்தது. ஊக்கமும் உதவியும் பெற்ற சைலன் அதென்சின் அக்குரோப் பொலிசுக் குன்றைத்தாக்கி அதனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதென்சில் நடைமுறையிலிருந்த உயர் குடிமக்களின் ஆட்சியை வீழ்த்த இது ஒரு சிறந்த ஆரம்பமாயிருந்ததாலும், அதீனியரின் பிற்போக்கு மனப்பான்மை காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது என்றே கூற வேண்டும். இவனுடைய எழுச்சிக்கு ஆதரவு கொடுத்து இவனைப் பின்பற்றத் தொழிலாளரான நடுத்தர வகுப்பினர் என்று சொல்லக் கூடிய யாருமே அதென்சில் இல்லை. கிராமப்புறத்து வயல் புலங்களிலிருந்து வந்த சாதாரண மக்கள் இவனை அடக்கத்தான் திரண்டனர் என அறி

1. சரித்திர காலங்களில் சட்டசபை அங்கத்தினர் பெரும்பாலும் நீதிபதிகளாயிருந்தவரிடையேதான் தெரிவு செய்யப்பட்டு வந்தனர்.

கிறேம். பொது மக்களின் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான பிரபுக்களுக்கே அடங்கிப் பணிந்து நடக்கும் பரம்பரைப் பழக்கம் அந்நாட்டில் அவ்வளவு தூரம் வேரூன்றியிருந்ததுபோலும். பொது மக்களின் உதவியைப் பெற்ற அரசாங்கம் சைலனையும் அவன் கூட்டத்தினரையும் மலைக்குன்றிலேயே வைத்துப் பட்டினியால் வாடச் செய்தது. நிலைமை மோசமடைவதைக்கண்ட சூழ்ச்சிக்காரர் அதீனிய ஆலயத்தினுட் சரண்புகுந்தனர். அவர்கள் மலையரணைவிட்டு விலகுவதானால் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாமென உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டது. இருந்தும் அவ்வாலயத்தோடு தொடர்பிருந்தால் மேலும் பாதுகாப்பாக இருக்குமென்று, ஆலயத்தில் தொடுத்த ஒரு கயிற்றில் தொங்கிக்கொண்டே சைலனும் அவன் ஆட்களும் மலையை விட்டிறங்கினர்கள். ஆயினும் மேகசிலிசு என்ற 'ஆர்க்கோ' னின் கட்டளைப்படி, சூழ்ச்சிக்காரருக்கும் அதீனிய ஆலயத்துக்குமிடையே தொடர்பாயிருந்த கயிறு துண்டிக்கப்படவே அவர்கள் கண்டதுண்டமாய் வெட்டி யெறியப்பட்டனர். இந்த நம்பிக்கைத் துரோகமான செயலால் அல்சமியோனிதாயர் என்ற மேகசிலிசின் பரம்பரையினர்க்கு (632 வரையில்) ஏற்பட்ட களங்கம் பின் என்றுமே அழியாமல் நிலைத்து நின்றது.[1]

சைலன் செய்த சதி இவ்வாறு முறியடிக்கப்படவே அங்கு ஆட்சி நடத்திவந்த பிரபுக்களின் பலம் மேலும் ஓங்கியது. கிராமத்து மக்கள் முன்னரிலும் தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஆயினும் சமாதான சகவாழ்வில் பற்றுக்கொண்ட இவ்வதீனியமக்கள் பத்து ஆண்டுகளின் பின் சிறந்த பலன் தரும் நன்மையொன்றை எதிர்பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது. நாட்டின் சட்டதிட்டங்கள் அதுவரையில் எழுத்து வடிவம் பெறுமல் இருந்தமையால் அவற்றின் மறைபொருளை நன்கறிந்த, உயர்குடிப்பிறந்த நீதிபதிகளே அவற்றைத் தமக்குச் சாதகமான முறையில் திரித்துப் பொருள் கொண்டு வந்தனர். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே ஆரம்பித்த எழுத்து வழக்கு, அக்காலத்தில் கிரேக்க சமூகங்கள் பலவற்றினிடையே நன்கு பயிலத் தொடங்கியிருந்தது. நாட்டின் சட்டங்களும் எழுத்திலிருக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் இந்த எழுத்துப் பயிற்சியினால் ஏற்பட்ட பயன்களுள் ஒன்றாகும். எனவே அதீனிய நாட்டுச் சட்டங்களை எழுதும் பணி 621 இல் திரக்கோ என்பவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதெனக் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் சொல்லுகின்றன. அவன் செய்த முயற்சியின் பயனாய் எழுதப்பட்ட சட்டங்களும் கொடுமையானவையாயிருந்தன. ஒரு கோவாச் செடியின் இலைக்காம்பைக் கிள்ளினால் அதற்குரிய தண்டனை மரண தண்டனையென்றே எழுத்து வடிவில் வந்த கோட்பாடு கூறியது. எனினும் நாம் அறிந்த வரையில் எழுதாமல் நடைமுறையிலிருந்து வந்த கோட்பாடுகள் இவற்றைவிடக் கொடியன என்றே கூறவேண்டும். இன்னும் எழுத்துவடிவம் பெற்ற சட்டங்களில் கொலைக்குற்றம் சம்பந்தமாக மனம் பொருந்திச் செய்த கொலைக்கும் தெரியாமற் செய்த கொலைக்குமிடையே தெளிவான வித்தியாசம் காட்டி எழுதப்பட்டிருந்தது. இது ஒருவகையில் முன்னேற்றத்தின் அறிகுறியென்றே கருதவேண்டும். இன்னும் ஆளும் பரம்பரையில் வந்தவர்களே ஆட்சிப் பொறுப்

1. 185 ஆம் பக்கம் பார்க்க.

புக்களே ஏற்பது என்ற சுருக்கமான முறைக்குப் பதிலாகச் சட்ட ஒழுங்குக் கமைந்த தெரிவின் மூலமே அதிகாரப் பொறுப்புக்களே வழங்கவேண்டுமென்ற நியதி இப்பொழுது ஏற்பட்டது. ஆதரவற்ற பாமரமக்களான பொதுமக்கள் இச்சட்டங்களே அதிகம் விரும்பி வரவேற்காவிட்டாலும் எழுத்திலுள்ள இச் சட்டங்கள் அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல பாதுகாப்பாயிருந்தன என்பதில் ஐயமில்லே. பழைய கேள்விமுறையற்ற கட்டுப்பாட்டிலிருந்து மிக ஆறுதலாய் நடைபெற்ற விடுதலே முயற்சியில் பெரியதொரு முன்னேற்றத்துக்கு அறிகுறியாயிருந்தது இந்தச் சட்டப் பாதுகாப்பு எனக் கூறலாம். பிரபுக்களும் ஓரளவு விட்டுக் கொடுத்துச் சகிப்புத்தன்மையுடன் நடந்து கொண்ட செயல் பின்னல் ஏற்பட இருந்த சமாதான சகவாழ்வுக்கு மகிழ்ச்சிகரமான ஒரு சுபசகுனமாயமைந்தது.

கிரேக்கரின் பொதுவான குறிக்கோள் எதிலும் மிதமாயிருத்தலாகும். அப் போலோவின் தெல்பிய தெய்வ கோட்டத்தின் வாயிலில் பொறிக்கப்பட்ட ஆப்த வாக்கியம் "அளவுக்கு மிஞ்சாதே" என்பதாகும். கடவுளருளாற் பெற்ற இவ் வுலகஞானம், மயக்க நிலேயிலிருந்த அந்தக் காலத்திலும் அவர்களே அடக்கமும் பணிவும் நிரம்பிய மக்களாய் வாழச்செய்தது. அதென்சிலும் பிரபுக்களுக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையிலிருந்த மனக்கசப்புத்தான் சமாதான சகவாழ்வுக் கும் வழிகோலிய தென்பதைப் பின்னர் அறிவோம். செல்வந்தராயுள்ளார் ஏழை மக்களிடமுள்ளதைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக் கொள்ளும் வழக்கம் உள்ள வராயிருந்தனர் என்றல், அச்செல்வர் வியாபாரத்தின் மூலம் பொருளாதார விருத்தி செய்யக்கூடிய நிலேயில் அவர்கள் நாடு அமைந்திருக்கவில்லே யென்பதே காரணமாகும். இதற்குமுன் உள்ள அத்தியாயங்களுள் ஒன்றில் அற்றிக்கா நாட் டில் செல்வச் செருக்கால் நிகழ்ந்த கொடுமைகளேப்பற்றிக் கூறியுள்ளோம். அள வுக்குமிஞ்சி அநியாய வட்டி வாங்கும் வழக்கமே நாட்டில் கொடுமைகளே ஆரம் பித்து வைத்தது. பெருநிலச் சொந்தக்காரரான பிரபுக்கள் சிறு விவசாயிகளிட மிருந்த அற்ப சொற்ப நிலங்களேச் சிறிது சிறிதாகப் பிடுங்க ஆரம்பித்தனர். இதனல் நிர்க்கதியடைந்த சிறு விவசாயி தான் பட்ட கடனேத் தீர்க்க முடியா மல் கடன் கொடுத்த முதலாளிக்குத் தன்னேயே ஈடாகக் கொடுத்து அவனுக்கே பாடுபட்டுழைக்க ஒப்பந்தமுஞ் செய்து கொண்டான்.[1] இவ்வாறு அளவுக்கு மீறிய அடக்கு முறைகளாலும் தாங்கொணுத மன உளேச்சலாலும் புகைந்து கொண்டிருந்த உள்நாட்டுக் குமுறல்கள் ஆரும் நூற்ருண்டும் தொடங்க வெளிப் படையான கலகங்களாகப் பரவத் தொடங்கிவிட்டன. நிலேமை கட்டுக்கடங்கா மற்போகத் தலேப்பட்டபோது நல்லவேளேயாகச் சமாதான உணர்ச்சி மீண்டு மொரு கால் தலேதூக்கிற்று. அப்பொழுது அங்கே தோன்றிய அறிஞர் ஒருவர் (தன் முயற்சி பின்னர் சிறந்த பலனேத் தரப்போகின்ற தென்னும் உண்மையை உணராவிடினும்) தீர்க்கதரிசனத்துடன் ஆற்றிய திருத்தங்கள், முடிவான விமோசனத்தைத் தரவல்ல மக்களாட்சிக்கு வழிவகுத்தன. அதினிய சரித்திரத் தின் ஆரம்ப நாட்களில் தோன்றிய புலவனும் ஞானியும் தேசாபிமானமுள்ள அர

1. சிலர் மத்தியகால இங்கிலாந்தில் நிகழ்ந்ததுபோலத் தமது சுதந்திரத்தை இழக்காமல் பிரபுக்களுக்கு எவல் செய்வதுடன், தம் நிலத்தில் விளேந்ததிலும் ஆறிலொரு பங்கைத் தம் தலேவர்களுக்கு அளித்துவந்தனர்.

சியலறிஞனுமான சோலன் என்னும் இப்பெரியோனின் வரலாற்றை நாம் தெளிவாக அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றது. அக்காலத்தில் இலக்கியம் வசனத்தில் எழுதப்படும் வழக்கமில்லையாதலால் அவனுடைய நூல்களில் ஒருபகுதி செய்யுள் வடிவத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. கட்டுக்கதை புனைவோரின் கற்பனைகள் கலந்தாலும் அன்னனுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள் ஒன்றுக்கொன்று மூரண்பாடில்லாமல் ஒழுங்காகக் காணப்படுகின்றன. தெளிந்த அறிவும், ஆராய்ந்து காணுந் தத்துவக் கொள்கைகளும் உலக நடைமுறைகளுக்குத் தகுந்தபடி கையாளுந்திறனும் சோலன் பெற்றிருந்தான் என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. பிரபுக்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இவன் வாணிபத்திலும் ஈடுபாடுகொண்டிருந்திருக்கிறான். அயோனியப் பிரதேசங்களில் பல சுற்றுப்பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு அங்கிருந்த அறிவுவளர்ச்சி இயக்கங்களையும் ஓரளவு அறிந்திருக்கிறான். 594 இல் ஆர்க்கோன் பதவிக்கு இவன் தெரிவு செய்யப்பட்ட காலத்தில் அதென்சிலிருந்த பிரபுக்கள் மத்தியிலும் பொதுமக்களிடையேயும் நல்ல செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததுடன் எல்லோருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாயிருந்தான். பதவிக்கு வந்ததும் இவன், அரசியலில் அவசியமாகச் செய்ய வேண்டிய அடிப்படைச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதில் தீவிரமாயீடுபடலானன்.

சீர்திருத்த வேலைகளில் முனைந்த சோலன் முதற்கண் கவனம் செலுத்தியது தன்னை எதிர்நோக்கியுள்ள பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளிலேயாகும். ஆனால் இவை கட்சிப் பிரச்சினைகளல்ல. ஆதலால் அவனுடைய சீர்திருத்தங்களிலே காணப்பட்ட மிதவாதக் கொள்கையே அவன் புகழுக்குக் காரணமாயிருந்தது. விவசாய மக்களின் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு நிலத்தைத் திரும்பப் பங்குபோட்டுக் கொடுத்துவிட்டால் வேலை சுலபமாய் முடிந்திருக்கும். ஆனால் அப்படிச் செய்திருந்தால் அற்றிக்கு நாடுகளனைத்தையும் பகைத்துப் பிரபுக்களின் தீராத விரோதத்தையும் சம்பாதித்திருக்க வேண்டியிருக்கும். ஆதலால் புதிய மனக்குறைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளாமல் ஏற்கெனவே இருந்து வந்த குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதே சிறந்தது என்று சோலன் எண்ணினன். எனவே முதல் வேலையாக அவன், கடன்காரணமாய் அடிமைப்பட்டவர்களுடைய கடனையும் அடிமை வாழ்வையும் அகற்றினன். அத்துடன், எந்த ஒரு சுதந்திரமான அதீனியனும் தன் சொந்தச் சுதந்திரத்தை எதற்கும் ஈடாகக் கொடுக்கக் கூடாதெனச் சட்டமும் இயற்றினன். அடுத்து மிக வெளிப்படையாய் நிலவிவந்த செல்வ நிலையின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சீர் செய்வதற்கு ஒரு சட்டமியற்றினன். ஒரு தனிமனிதன் குறிப்பிட்ட ஓர் அளவுக்கு மேல் நிலத்தை வைத்திருக்கக் கூடாதென்பதே அந்தச் சட்டம்.[1] இன்னும் இறந்தவர்க்குச் செய்யப்படும் சடங்குகள், பொதுக் கேளிக்கைகள், செல்வந்தர் வீட்டுப் பெண்ணைருத்திக்குக் கொடுக்கும் சீதனம் முதலானவற்றில் ஒருவர் தம்மிடமுள்ள பணச் செருக்கைக் காட்டும் ஆடம்பரமான செலவுகளுக்கு ஒரு மேல் வரம்பை நிர்ணயித்து மட்டுப்

1. இந்தச் சட்டத்தினைப்பற்றி அரித்தோதில் கூறிய ஒரு வசனம்தான் நமக்குச் சான்றாக இருக்கின்றது. இதனை மறுக்கும் சரித்திரகாரரும் சிலர் உளர்.

படுத்த முயன்றான். இவற்றையெல்லாம் விட மிக முக்கியமாயிருந்தவை அவன் தம்நாட்டின் எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கென எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகளே யாகும். உள்நாட்டில் விளைந்த தானியம் நாட்டின் தேவைக்கே போதாமல் இருக்க அதனைக் கொள்ளை லாபமடிக்கும் வியாபாரிகள் பிற நாட்டுக்கு ஏற்று மதி செய்து வந்தனர். இதனைக் கண்ட சோலன், அற்றிக்கு நாட்டில் விளையும் பொருட்களில் ஒலிவம் பொருள் ஒன்று தவிர வேறெதுவும் வெளி நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படலாகாது எனச் சட்டமூலம் தடைவிதித்தான். அதிலிருந்து அந்நாட்டின் ஒலிவம் பொருள் ஒன்றுதான் பிறநாட்டு வியாபாரத்தில் முக்கிய பொருளாயமைந்திருந்தது. விவசாயம் மட்டும் நாட்டின் செழிப்புக்குப் போதாது; நாட்டு மக்கள் கைத்தொழிலிலும் முன்னேறினால்தான் எதிர்கால முன்னேற்றத்துக்கு வழி பிறக்கும் எனத் தனது நாட்டவரை ஊக்கப்படுத்திய முதல் அதீனிய அரசியல் ஞானி இவனேயாவன். ஒவ்வொரு தந்தையும் தன் மைந்தனுக்கு ஏதாவதொரு தொழில் பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றினான். அதென்சில் தொழில் செய்யும் மக்கள் மிகக் குறைவாயிருந்தமை யால் பிற நாடுகளிலிருந்து தொழில் வல்லுநர்களை அழைத்து வந்து அங்கே குடியேற்றவும் ஊக்கப்படுத்தினான். இக் கொள்கையினால் அதென்சு பீரீயுசு என்னும் நகரங்களில் மெற்றிக்கர் என வழங்கப்பட்ட பிறநாட்டு மக்களின் குடியேற்றங்கள் பெருகலாயின. சிறப்பாக இக்காலந்தொட்டு அற்றிக்கு நாட் டின் மட்பாண்டவகை கொரிந்திய மட்பாண்டங்களுக்கிருந்த போன்ற சிறப் பைப் பெற்றுக் கடைசியில் இந்த நூற்றாண்டின் முடிவிலே அவற்றினிடத்தை முழுதும் பிடித்துக்கொண்டது. இந்த நாட்டின் பிற்காலக் கைத்தொழிற் சிறப் பினை ஆரம்பித்தவனும், கைவினைத் தொழிலிற் சிறந்த ஒரு சமூகத்தினைத் தோற்றுவித்தவனுமான பேரறிஞன் சோலனே என்பது மிகையன்று.

இங்குக் கூறப்பட்ட பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் அதென்சின் வளர்ச்சியில் நிகழ்ந்த சிறப்பான ஒரு சரித்திர சம்பவமாயினும் இவைமட்டும்தான் சோலனின் சீர்திருத்தங்கள் என்றோ, அல்லது அவற்றுட் சிறந்த அம்சங்களென்றோ கருதி விடக்கூடாது. தங்கள் குடியாட்சி முறைகளுக்கெல்லாம் அத்திவாரமிட்ட அறிஞன் இவனே என்று பின் வந்த சந்ததியினர் எல்லாம் மதித்துப் போற்றி னர். அதீனிய அரசியல் சட்டங்களை அமைத்ததிலே சோலன் கொண்ட பங்கு எவ்வளவு என்பதைப்பற்றி ஒரு சில ஐயப்பாடுகள் இருந்தாலும் அரசியலதி காரத்தில் பொதுமக்களுக்கும் ஏதாவது ஒருவகையில் பங்கு கொடுக்க அவன் முயன்றிருக்கிறான் என்பது வெளிப்படை. இது மனித வர்க்கத்தின் சரித்திரத் தில் அதுவரையில் இல்லாத ஓர் உயர்ந்த கருத்து என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். கிரேக்கருக்கு முன் வேறெந்தச் சாதியமாவது கனவினும் இப் படியான அரசியல் முறையொன்றைக் கண்டதில்லை.[1] குடியாட்சி முறைகளில் இப்பொழுது நன்கு பயின்றுள்ள நாம், அதென்சில் கிறீத்துவுக்கு முந்திய அந்த

1. இந்தமுயற்சியில் அதென்சுதான் முன்னணியில் நின்றதெனக் கூறமுடியாது. இதினும் இன்னும் பலவற்றிலும் அயோனியாவே வழிகாட்டியாய் விளங்கிற்று. ஏழாம் நூற்றாண்டு முடியுமுன்னமே சியோசு என்னுமிடத்தில் ஒருவகையான குடியாட்சி முறை வழங்கிவந்திருக் கிறது.

ஆரும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மக்கள் சுய ஆட்சியின் தன்மைகளைத் தெளிவாயும் பூரணமாயும் அறிந்திருப்பர் என முற்றாக எண்ணிவிடக்கூடாது. சாதனைக்கு ஒத்துவருமா என்பதனைப் பார்ப்பதற்கு மிகக் கவனமாகச் செய்யப்பட்ட திருத்தங்கள்தான் சோலனின் சீர்திருத்தங்கள் என்றே கருதவேண்டும். உயர் குடிமக்களின் சபையான ஏரியோப்பகசினுக்கு இருந்துவந்த அதிகாரங்களில் அவன் தலையிடவில்லை. ஆர்க்கோன் பதவித் தெரிவும் முன்போலவே பூபார்த் தருடர் என்னும் பிரபுக்களிடையேதான் இருந்தது. ஆனால் இதுவரையில் வெறுமனே தாழ்ந்து பணிந்து வாழ்ந்த பொதுமக்களின் வாக்குரிமை அதி காரங்களையே சோலன் விரிவாக்க முனைந்தான். எக்குலேசியா என்னும் பொது மக்கள் சபைக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட பொதுமக்களும் அப்பொழுதுதான் முதன் முறையாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இன்னும் பூலீ என்னும் புதிய சபை ஒன்று, மிகவும் ஏழைகளாயுள்ளாரைத் தவிர்த்து ஏனையோரிடையே தெரிவு செய்யப்பட்ட நானூறுபேர் கொண்டதாகக் கூட்டப்பட்டது. பொது மக்கள் சபையின் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கு செய்வதும், அங்கு நிகழும் தவிர்க்க முடியாத குழப்பங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதுமே இப்புதிய சபையின் பணிகளாம். சோலனின் சீர்திருத்தங்களிலும் உயர்குடி மக்களுக்கே முதலிடம் இருந்த தெனினும், சிபார்த்தாவில் பெயரளவில் இருந்ததுபோலன்றி, இங்கே குடியாட்சி முறைகளுக்கு அவற்றில் உண்மையான இடமளிக்கப்பட்டதென்பது தெளிவு. பரம்பரைப் பிரபுக்களின் பெருமை ஓரளவுக்குக் குறைக்கப்பட்டது என்பதே இவற்றில் பிரதான அம்சமாகும். அரசாங்கத்தில் ஏகபோக அதிகாரிகளா யிருந்த காலம் போய் அவர்களும் ஏனைய மக்களைப்போல, சோலன் தாமே ஆக்கிய உயர்ந்த சட்டக் கோட்பாடுகளுக்கமைந்து நடப்பவராய் மாறினர். இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் பின் அலக்சாந்தரின் குடியேற்றங்களிலேயும் முன் மாதிரியாய் விளங்கி வந்த இச் சட்ட அமைப்புமுறை சமூக அமைப்பில் தெளி வான ஒரு சாதனையேயாகும். சட்டப்பிரிவுகளையும் குற்றங்கள் தண்டனைகளின் விவரங்களையும் பொதுமக்கள் அறிவதற்கு ஏற்ற முறையிலே கற்றாண்களில் பொறித்துப் பொதுச் சந்தைச் சதுக்கத்தில் நிறுத்தி வைத்தனர். சட்டங்களைக் காக்கும் பணிக்கு ஏரியோப்பகசின் அங்கத்தினரே நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றை நடைமுறையில் கையாளும் பொறுப்பு மக்கள் கையிலேயே தங்கி யிருந்தது. சட்டத்தை மீறுபவர் மீது, விரும்பினால் வழக்குத் தொடர ஒவ் வொரு சுதந்திரமான பிரசைக்கும் உரிமை இருந்தது. அத்துடன் வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கெனப் பொதுமக்கள் மன்றம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அதில் ஒவ் வொரு வகுப்பைச் சேர்ந்தவரும் பஞ்சாயத்தினராயிருக்கும் உரிமையும் ஏற் படுத்தப்பட்டது.[1] ஆர்க்கோன்கள் செய்த தீர்ப்புத் தவறானதெனக் காணுமிடத் தில், 'ஈலியாயியா' என்னும் இந்த நியாயசபை மறு விசாரணை செய்ய வேண் டும் எனக்கோர வசதியிருந்தது. அதுவரை காலமும் ஏரியோப்பகசுக்கு மாத்

1. ஆரும் நூற்றாண்டிலேதான் இந்த நியாயசபை உண்மையில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வந்ததெனக் கொள்ளமுடியாது. பெரிக்ளிசின் காலத்திலேயும் இச்சபையின் விரிவான பல அமைப்புக்கள் இருந்தன வென்று தெரியவருவதனால், சில விமர்சகர்கள், இவற்றின் தோற்றம் அந்தச் சரித்திரகாலத்தைச் சேர்ந்ததாயிருக்கவேண்டுமென்றே கூறவிரும்புகின்றனர்.

திரமே கட்டுப்பட்டிருந்த ஆர்க்கோன்கள் அதன்பின் தம் பதவிக்காலம் முடிந்ததும் இம்மக்கள் மன்றத்தில் விசாரணைக்கும் கட்டுப்படவேண்டியிருந்தனர். அரசியலதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகள் எவ்வளவு திறமையுடன் கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருந்தன என்பதற்கு இதனினுஞ் சான்று வேண்டியதில்லை. அதீனிய சுதந்திரத்தின் அத்திவாரமே இதுதான். கால முன்னேற்றத்தில் சோலனின் சட்ட அமைப்புக்களே ஆதாரமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட பஞ்சாயத்து நீதிமுறையினால், கிரேக்க உலகில், அதீனிய நீதிபரிபாலனமே நேர்மையிற் சிறந்ததென்ற புகழைப்பெற்றது.

சீர்திருத்தங்களின் முடிவான விளைவுகள் எவ்வாறிருப்பினும் சோலன் மிகுந்த விவேகமுள்ளவனுதலால், தனது சட்ட அமைப்புக்களைக் குடியாட்சி முறையின் வழிக்குக் கொண்டுவருவதில் சிறிதேனும் அவசரப்படாமல் இருந்தான் என்று கூறவேண்டியிருக்கிறது. அநுபவிக்க ஏற்ற உரிமைகளை மட்டும், அளவுக்கு மீறுமல், பொதுமக்கள் அநுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டு, அதிகாரத்துக்கும் நாட்டு நடைமுறைக்குமிடையில் ஒரு சமநிலை ஏற்படுத்துவதோடு அமைந்து, அதற்கு மேல் அவன் முயற்சி செய்யவில்லை என்றும், எரியோப்பகசு சட்டங்களைப் பரிபாலிக்க, பூலீ மக்கள் சபையை நிர்வகிக்க இவ்விருவகையான பாதுகாப்புக்களோடும் தான் வகுத்த சட்ட ஒழுங்குகள் நிலைபெறவேண்டுமென எண்ணியிருந்தானே என்றும் கருதவேண்டியிருக்கிறது. இதனால் தனது நாட்டின் அரசியலமைப்புக்கு உறுதியான நிலையொன்றை ஏற்படுத்துவதில் சோலன் தவறிவிட்டான். தனது பதவிக்காலம் முடிய அவனும் வழக்கம்போல் சுற்றுப்பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு சின்ஞசியா முதலாமிடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டான். இப்பிரயாணங்களில் அவன் புறப்பட்டதுதான் தாமதம், நாட்டிலே மீண்டும் குழப்பங்கள் தோன்றி, அவன் செய்த அருமருந்தன்ன சீர்திருத்தங்களைக் குலைக்கத் தலைப்பட்டன. அதிகாரங்களைக் குறைத்தமையால் குறைகொண்டிருந்த பிரபுக்கள் தங்கள் வழக்கமான ஆடம்பரங்களை ஆரம்பித்தனர். சீர்திருத்தங்கள் வேகமாய் நடைபெறவில்லையே யெனப் பொதுமக்கள் கவலை கொண்டனர். கிராமத்து மக்களோ தமது விவசாயத் தேவைகளுக்கு வேண்டிய பொருள் வசதி பெறமுடியாமல் முன்போலவே இடர்ப்படலாயினர். இதனால் அந்தச் 'சிலர்' என்ற பிரிவும் 'பலர்' என்ற பிரிவும் மீண்டும் ஒன்றுக்கொன்று மோத ஆரம்பித்தன. சோலன் தன் நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்தபோது எங்கும் குழப்பமே மிகுந்திருக்கக் கண்டான். சுயநலத்தில் மக்கள் கொண்டிருந்த பற்றினை மாற்றுவதற்குப் போலும், அவர்களிடம் இயல்பாகவே குடிகொண்டிருந்த வீர உணர்ச்சியைத் தூண்டி வெளிநாட்டில் வெற்றியொன்றைப் பெறுவதில் மக்கள் மனதைத் திருப்ப, சோலன் முயன்றான். பெருநிலப்பகுதியிலிருந்து ஒரு மைல் குறுக்களவுள்ள கடலாற் பிரிக்கப்பட்டிருந்த சாலமிசு என்னுந் தீவைச் சுவீகரிப்பதற்கு முயன்று அதீனியர் அண்மையிலும் ஒருமுறை மேகாராவிடம் தோல்வியுற்றிருந்தனர். எனவே சோலன் தேசிய உணர்ச்சியூட்டும் பாடலொன்றால் மீண்டும் ஒருமுறை முயற்சி செய்யத் தூண்டினான் :

"எழுமின் வெற்றி கொண்மின்
உங்கள் சாலமிசு தீவையே
அழகு மிக்க தீவு காணும் சாலமிசு தீவகம்
கூடுமின் உம்மைச் சேர்ந்துநின்ற இகழ்ச்சிகளனைத்தையும்!"

அரசியலறிஞனை இக்கவிஞனின் குரல் கேட்ட அதீனியர் திரண்டெழுந்தனர். மேகாராவின்மேல் போர் தொடுக்கப்பட்டது; நெடுநாட்களாகக் காத்திருந்த அத்தீவும் ஏறக்குறைய கி. மு. 570 இல் வெற்றி கொள்ளப்பட்டது.[1] அதென் சுக்கு மிகுந்த பயன்தரும் இவ்வெற்றியிலிருந்து உண்டானது சோலன் எதிர் பார்த்ததற்கும் வேறான ஒரு விளைவேயாகும்.

II. பிசித்திராதுசின் வல்லாட்சி

இப்படையெடுப்பில் தளபதியாய் விளங்கிய பிசித்திராதுசு என்பவன் இயல் பிலே பரந்த நோக்கமும் உயர்ந்த எண்ணங்களும் உடையவனாயிருந்தான். அவனுக்குக் கிடைத்த வெற்றி அவனுடைய எண்ணங்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டி, இன்னும் பெரிய சாதனைகளைப் புரிய ஊக்கமும் அளித்தது. எனவே அவன் வல்லாட்சியால் நாட்டின் நிலைமையைத் திருத்த எண்ணினான். வல்லாட்சிக்குப் போதிய ஆதரவு வேண்டும். சோலன் செய்த சீர்திருத்தங்களின் விளைவால் அற்றிக்காவிலே புதிய வகுப்பு ஒன்று தோன்றியிருந்தது. கைத்தொழில் வாணி பம் என்பவற்றில் ஈடுபட்ட மக்கள் புதிய ஒரு வகுப்பாகிப் பெரும்பாலும் கரை யோர நாடுகளில் வாழ்ந்துவந்தனர். இவர்கள் 'கரை நாட்டினர்' என்னும் பெய ருடன் ஓர் அரசியற் கட்சியாய் விளங்கினர்கள். இவ்வாறே நாட்டின் நடுப் பகுதியில் நிலச் சொந்தக்காரராயிருந்த பிரபுக்களும் 'சமவெளியினர்' என் னும் பெயருடன் பிறிதோர் அரசியற் கட்சியாய் விளங்கினர். இவ்விரு கட்சி களும் ஒன்றுக்கொன்று எப்பொழுதும் பகையாயிருந்தன. பிசித்திராதுசு இக் கட்சிகளை நாடாமல் இவற்றை விடச் செல்வ நிலையில் தாழ்ந்ததும் சோலனின் திருத்தங்களின் விளைவாய்த் தோன்றியதுமான மற்றொரு கட்சியிலிருந்து தனக் காதரவைத் தேடிக்கொண்டான். அடிமை வாழ்வின் பயனாய், நில உரிமை இழந்து, மலைச்சாரல்களை அண்டி, அங்குள்ள மேய்ச்சல் தரைகளைப் பாதுகாத் துக்கொண்டு அவற்றை ஒழுங்காகப் பராமரிக்கப் போதிய பொருள் வசதியு மின்றி இடருற்றிருந்தவர்களே பிசித்திராதுசுவின் கட்சியாயினர். திருப்தி யற்ற வாழ்வு வாழ்ந்த இவர்கள், தம் நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டக்கூடிய நம் பிக்கையான தலைவன் ஒருவனைப் பின்பற்ற என்றுமே சித்தமாயிருந்தனர். கரை நாட்டினரும் சமவெளியினரும் ஒருவரையொருவர் பொருதி நிற்க, இந்த 'மலை நாட்டினரி'ன் உதவியுடன் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்வதென்று பிசித் திராதுசு முடிவு செய்தான். 560 இல் ஒரு நாள் பொதுமக்கள்சபை கூடியிருக் கும் சமயமாகப் பார்த்து உதிரம் பெருகுங் காயங்களுடன் அவன் பிரவேசித் தான். அந்த மாபெரும் சபையில் உள்ளவர்க்கும் தனக்கும் எதிரான சிலர்

1. இந்தக் கால நிர்ணயத்தைப்பற்றிச் சிறிது ஐயப்பாடு உண்டு. சில விமர்சகர் இ.மு. 600க் குச் சில ஆண்டுகளின் முன்னர்தான் இவ்வெற்றி கிடைத்ததெனக் கூறுவர்.

திட்டமிட்டு அவ்வாறு தன்னை ஊறு செய்துவிட்டனர் என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்டுச் சபையிலிருந்த அரித்தியன் என்பவன் பிசித்திராதுசுக்கு மெய்காப்பாளர் ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று பிரேரித்தான் (இந்த அரித்தியனின் கல்லறையே புதைபொருளாராய்ச்சியில் கண்டு பிடிக்கப் பட்டதாகும்). சபையிலிருந்தவர்களும் அப்பிரேரணையை ஒப்புக் கொண்டு பிசித்திராதுசுக்கு மெய்காப்பாளரை உடனே ஏற்படுத்தினர்கள். இந்த உதவி யுடன் பிசித்திராதுசு நேரே கோட்டைக்குச் சென்று அதனைக் கைப்பற்றித் தானே நாட்டின் தலைவன் எனவும் பிரகடனப்படுத்தினன். ஆனால் 'கரை நாட்டி னர்' 'சம வெளியினர்' என்ற இரு கட்சியினரும் தம்மிடையே இருந்த பகை மையை மறந்து புதிதாய் முளைத்த எதிரியைத் தாக்கினர். இதனால் பிசித்திராது சிவின் பதவிக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டது. அடுத்த ஆண்டிலேயே அவன் நாட்டை விட்டுத் துரத்தப்பட்டான். ஆயினும் முற்றுகப் பன்னிரண்டு மாதகாலம் முடியு முன்பே மீண்டும் ஒருமுறை புதியதொரு காரணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். அதீனுபதியெனும் தேவதை போல ஒரு பெண்ணுக்கு அலங்காரம் செய்து, அவளுடன் தானும் அழகிய தேரொன்றில் இவர்ந்து, தேவதையினால் நியமிக்கப்பட்ட காவலன் தானே எனக் கூறிக்கொண்டு வந்தான் எனக் கதைகள் கூறுகின்றன. பிரபுக்களின் சுயநலமிக்க ஆட்சியில் வெறுப்புக் கொண் டிருந்ததனால் ஒரு வல்லாளனையும் ஏற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாயிருந்த அதீனிய மக்களில் பெரும்பாலோர் பிசித்திராதுசு வந்ததும் ஏற்றுக் கொண்டனர். எனி னும் மற்றக் கட்சிகள் ஒன்றுசேர்ந்து இரண்டாம் முறையும் அவனைத் துரத்தி விட்டன. இதனால் அவன் பத்துவருடகாலம் நாடுகடத்தப்பட்டிருக்க வேண்டி யேற்பட்டது. பின்பு 546 இல் மிகுந்த பலத்துடன் மூன்றாம் முறையாக வந்து சேர்ந்தான்; 527 இல் அவன் இறக்கும் வரையில் அவனே நாட்டின் தலை வனுமிருந்தான். நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த பத்துவருடகாலத்தில் நண்பர்கள் பலரைப் பெற்று மற்றும் பலருடன் உடன்படிக்கைகளுஞ் செய்து தன் பலத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் ஆர்கீவியப் பெண் ஒருத்தியை மணந் திருந்தமையால் பல ஆர்கீவியப் போர்வீரர்களும் அவனுக்குத் துணையாயிருந் தனர். நாக்சொசு நாட்டில் வல்லாட்சி நடத்திய லிகதாமிசும், மசிடோன் மன்னனை அமிந்தாசும் இவனுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டிருந்தனர். தீபர், எரித்திரியர், தேசாலியர் என்போரும் ஏதோ ஒருவகையில் பிசித்தி ராதுசுவுடன் தொடர்புடையவராயிருந்தனர். அவனிடம் இயல்பாயுள்ள அசா தாரணமான ஒரு கவர்ச்சியும், விவேகமும் அவனுக்கு வேண்டிய பலத்தைக் கொடுத்து எதிரிகளை முறியடிக்க உதவியாயிருந்தன. பிரபுக்களிலநேகரை நாடு கடத்தித் தொலைத்தான். மற்றவர்களில் அல்சமியோனிதாய குடும்பத்தினரையும் தொலைத்தான். இன்னும் பொதுமக்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களை நன்கா ராய்ந்து, பொதுத் தேர்தல்களில் எப்பொழுதும் தனதாட்களே முன்னுக்கு வரக் கூடிய வகையில் ஒழுங்குகளைச் செய்து வைத்துக்கொண்டு, சோலனிய அரசிய லமைப்புக்களின் புறத்தன்மைகளைப் பாதுகாத்து, தீர்க்கதரிசனத்துடன் பல முன்னேற்ற வழிகளை ஆராய்ந்து முன் எப்பொழுதும் இல்லாதவகையில் அதீனி யருடைய பெருமையை உயர்த்திவைத்தான்.

கிரீசின் விவகாரங்களில் அந்நகரம் மிக விரைவில் முன்னணியில் விளங்கும் என்பதற்கு அறிகுறியாக அதுவரையில் ஒருவிதமான விருத்தியும் ஏற்பட வில்லே. தன் உள்நாட்டு விவகாரங்களிலேயே மூழ்கிக்கிடந்தமையால் பெரிய காரியங்களே அது சிந்திக்கவில்லே. ஆனால் அதன் கண்களேத் திறந்தவன் என ஒருவனேக் கூறுவதாயிருந்தால் பிசித்திராதுசு ஒருவனேயே கூறலாம். எனினும் அவன் தன் கூர்ந்த மதி நுட்பத்தினுல் செய்துவந்த சீர்திருத்தங்களேப் பின்னர், அவனளவு பெருமை பெற்றிராவிடினும் அவனுக்கிருந்ததிலும் அதிக வசதி பெற்றிருந்த அரசியல்ஞானியான பெரிக்கிளிசு என்பவன் தொடர்ந்து செய்து அழியாப் புகழெய்தினன்.

வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்பதனே முதலில் எடுத்து ஆராயப்புகுந்தால், அப்படி ஒரு கொள்கையை ஏற்படுத்தியவன் பிசித்திராதுசு என்றே கூற வேண்டும். ஈசியக் கடல் வாணிபத்தைக் கண்காணிப்பதற்கென மற்றை நாடுகள் ஆங்காங்கு வசதியான குடியேற்றங்களே அமைத்து வைத்திருக்கவும் தன் நாட்டுக்கு அப்படி ஒன்றுவது இல்லேயே என்பதை அவன் உணர்ந்தான். தூரோடிஞுள்ள சிகியம் என்னும் இடத்தை இந்த நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் அதென்சு கைப்பற்றியதெனினும் சில ஆண்டுகளில் அதனேக் கைவிட்டுவிட்டது. உள் நாட்டின் தானிய உற்பத்தி ஒருபொழுதும் திருப்தியாயில்லே யென்றுலும் கருங்கடல் தானிய வியாபாரத்தில் தானும் ஒரு பங்கு கொள்ள வேண்டுமானுல், அந்தச் சிகியம் என்னும் இடத்திலும் அதென்சு ஓர் உரிமையை வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம். இதனே உணர்ந்த பிசித்திராதுசு சிகியத்தை மீண்டும் கைப்பற்றினன். அதீனிய உரிமைகளே அப்பகுதியில் நிலேநாட்ட எதிர்பாராத வகையில் ஒரு வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது. அவனது ஆட்சிக்கால ஆரம் பத்தில் கல்லிப்பொலி என இப்பொழுது வழங்கப்படும் பண்டைய திரேசியன் செர்சோனிசி என்னும் குடாநாட்டுப்பகுதியில் வாழ்ந்த பழங்குடிமக்கள் அற்றிக்க குடியேற்றங்கள் அங்குத் தோன்ற வேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். முக்கியமாய் அவர்கள் தங்களுக்கு வடக்கே வாழ்ந்த மக்களிடமிருந்து தம் மைக் காப்பாற்றவல்ல சிறந்த ஒரு வீரனேயே வேண்டி நின்றனர். மிலிதியாதிசு என்னும் அதீனியப் பிரபு ஒருவன் இப்பணியை ஏற்க முன்வந்தான். இதனே யறிந்து பிசித்திராதுசு, வட நாடுகளுடன் நல்ல வியாபாரத் தொடர்புகளே ஏற் படுத்துவதுடன், ஆபத்தான ஒரு பகைவனே நீக்கியதுமாகும் எனக்கருதி அப் பிரபுவை ஊக்கப்படுத்தினன். மிலிதியாதிசும் அவன் கூட்டத்தினரும் அக்குடா நாடு சென்று முழுவதையும் அடிப்படுத்தி முதலில் தாய் நாட்டின் தொடர்புக ளற்ற ஒரு சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டனரேனும் பிற்காலத்தில் அதென்சுக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய பொருட்களே உதவ வேண்டிய ஒரு நிலே ஏற்பட்டபொழுது அதீனிய உரிமை அங்கு ஒரு பகுதியில் உறுதியாய் நிலே நாட்டப்பட்டது. வாணிபத் துறையில் இத்தகைய அரிய சாதனைகளேச் செய் தமையே அவனுடைய திறமையை எடுத்துக்காட்டப் போதுமாயினும் பிசித்தி ராதுசு இத்துடன் நின்று விடவில்லே. நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த காலத்தில் திரே சின் மேல் பகுதியில் உள்ள 'பங்கியசு' குன்றின் பொற்சுரங்கங்களிலும் அவன் எவ்வாறே உரிமை பெற்றிருந்தான். பின்னர் பதவிக்கு வந்ததும் இவற்றைப்

பிசித்திராதுசு பயன்படுத்தலானுன். பொதுசன வருமானத்தை மிக விரைவில் தரக் கூடிய வெள்ளிச் சுரங்க வேலைகளையும் அற்றிற்கு நாட்டிலேயே இலெளரியம் என்னுமிடத்தில் விருத்தி செய்தான் என நாம் ஊகிப்பதிலும் தவறில்லை. இவ்விதமான செல்வச் செழிப்பு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்தியதோடு கிராமத்து விவசாயிக்கும் நல்ல வசதிகளை ஏற்படுத்தியது. நாடுகடத்தப்பட்ட பிரபுக்களின் சொத்தெல்லாம் நிலமில்லாத மக்களுக்குப் பகிர்தளிக்கப்பட்டு இலகுவான தவணைகளில் திருப்பிக் கொடுக்கக்கூடிய கடன்களும் வழங்கப்பட்டன. குறைந்த முதல் உள்ள விவசாயிகளும் இந்த வசதிகளிலை விவசாயத்தில் தீவிரமாயீடுபட்டுப் பழத்தோட்டங்களையும் பெருக்கலாயினர். எனவே பிசித்திராதுசு விவசாயத்தை விருத்தியாக்கியதுடன், அதென்சில் பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருளான ஒலிவம் பொருள் விருத்திக்கும் வழிவகுத்தான் எனலாம்.

ஒரு நகரம் செல்வ நிலையால் மட்டும் சிறப்பெய்திவிடாது என்பதனைப் பிசித்திராதுசு அறிந்திருந்தான். தன் நாட்டை மற்றவர் உயர்வாக மதிக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்று பெரிக்கிளிசு முயன்றது போலவே இவனும் முயன்ருன். தோரியர்க்குச் சிபார்த்தா போல அயோனியர்க்கு அதென்சு தலைமையாயிருக்க வேண்டு மென்ற குறிக்கோளை முதன்முதல் கொண்டவன் பிசித்திராதுசே யாகும். இந்த எண்ணத்தை அடிப்படையாய் வைத்துக் கொண்டு தெலோசு என்னுந் தீவில் ஒரு பரிசுத்த திருவிழா எடுத்தான். அப்போலோ மதக் கோட்பாடு வழிவழியாய் வழங்கிவந்த ஒரு மத்தியத் தானமாயும், பெலோப்பொன்னீசியர் அடிக்கடி கூடி விழாக் கொண்டாடும் ஒலிம்பியாவைப்போல், ஈசியக் கடலின் இருபக்கத்திலும் வாழ்ந்த அயோனியர் கூடும் ஒரு புனித பூமியாயும் தெலோசு விளங்கிற்று. அதென்சுக்கும் அயோனியாவுக்குமிடையிலிருந்த பழம் பெரும் மதத்தொடர்பை உறுதிப்படுத்தி மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்குப் பிசித்திராதுசு இக் கொள்கையை மேற்கொண்டது ஒரு விவேகமான செயல் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இது பிற்காலத்திலும் பல நன்மைகளுக்கு ஏதுவாயிருந்தது. இரண்டு நூற்ருண்டுகளின்பின்னர், பாரசிக யுத்தங்கள் முடிந்த காலத்தில், ஈசிய நாடுகளுக்கும் ஈசியன் தீவுகளுக்குமிடையில் அதென்சு தனது பாதுகாப்புச் சபையொன்றை நிறுவியபொழுது தெலோசு நடுநாயகமாய் விளங்கியது. அச்சங்கத்தின் நிதி நிலைமையைக் கவனிக்குங் காரியாலயமும் அங்கேயே நிறுவப்பட்டது. இதற்கிடையில், பிசித்திராதுசு, அதென்சிலேயே பல திட்டங்களை மேற்கொண்டு அந்நகரைப் பிரபலமாக்க முயற்சிகள் செய்தான். மனித இயல்புகளை நன்காராய்ந்து அவற்றுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்ளும் விவேகமே வல்லாளர் பலரிடமும் காணப்பட்ட ஒரு சிறப்பாகும். பிசித்திராதுசுவிடமும் இவ்விவேகம் இருந்தமையால், மத சம்பந்தம் பாதி, மக்களின் களியாட்டம் பாதியாயமைந்த விழாக்களை, கிரேக்கர் தம் மனக்கிளர்ச்சியின் பொருட்டுக் கொண்டாடத் தூண்டினுன். சிறிய பட்டினப் பாக்கமொன்றில் நிகழ்ந்து வந்த தியோனிசியுசு என்னுங் கொண்டாட்டத்தைப் பிரதான நகரத்திலேயே கொண்டாட ஒழுங்குகள் செய்தான். அக்கொண்டாட்டத்திலே கடவுள் பெயரால் நாடகவிழா ஒன்றினையும் ஏற்படுத்திச் சோக நாடகங்களை நடிக்கச் செய்தான்.

அந்நகரத்தின் விழாக்களுட் சிறந்து விளங்கிய இது அடுத்த நூற்றாண்டிலே அங்குவாழ்ந்த புலவர்களின் புலமையை வெளிப்படுத்தும் வாயிலாயுமமைந்தது. அதீனைதித் தெய்வத்துக்கு நடந்த பனதீனியிய விழாவினை இவன் ஆரம்பித்து வைக்காவிட்டாலும், பெரிய அளவிற் கொண்டாட முயற்சிகள் செய்தது ஒரு முக்கியமான செயலாகும். தம் நகரம் வரவரப் பலம் மிகுந்து வருகிறது என்னும் ஓர் உணர்ச்சியை நகரமக்களின் உள்ளத்திலே பதியச் செய்தவை இவ்விழாக்களேயாம். இவற்றில் நடைபெற்ற உடற்பயிற்சிப் போட்டிகளில் கலந்துகொள்வதற்கும், அவற்றைக் கண்டுகளிப்பதற்கும் கிரேக்க தேசத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் மக்கள் வந்து கூடினர். மேலும் அதென்சின் தனிச்சிறப்பான கவிதா சாமர்த்தியத்தை வெளிப்படுத்த இவ்விழாக்கள் நல்ல சந்தர்ப்பங்களை அளித்து வந்தன. உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையில் ஓமரின் காவியங்களை உணர்ச்சியோடு பாடும் பாணர்களிடையே போட்டிகளை ஏற்படுத்தியதும் பிசித்திராதுசு செய்த சிறந்த சேவை எனக் கூறவேண்டும். பாடலைப் பாடுவதற்குரிய விதிகளையும் இவன் இயற்றி வைத்திருந்தான். கிரேக்க உலகம் முழுவதுமே ஏற்றுக் கொள்ளத் தகுந்தவகையில் அவ்விருகாவியங்களின் திருத்தமான பதிப்புக்களை வெளியிடக் காரணமாயிருந்தவன் இவனே யென்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இல்லாவிட்டாலும் தகுந்த காரணங்கள் இருக்கின்றன. இவ்விழாவினுக்கு மகுடமாயமைந்தது அதீனைபதியின் ஆலயத்தை நோக்கிக் குன்றின் உச்சிக்குச் செல்லும் ஊர்வலம். பிசித்திராதுசு காலத்துக்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே இவ்வாலயம் கட்டப்பெற்றதென்றாலும், இதன் மூலத்தானத்தைச் சுற்றிப் பிரகாரமாகச் சித்திரத்தூண்களை நாட்டி, வாயில்களுக்கு மேலுள்ள முக்கோண வடிவிலமைந்த சுவர்களில் சலவைக் கல்லாலான சிலைகளை நிறுவி அழகுற அமைத்தவன் இவனே யென்பதற்கு மிகச் சிறந்த ஆதாரம் உண்டு. கட்டிடக் கலையில் இவன் காட்டிய ஆர்வத்தை இன்னும் பலவற்றாலறியலாம். அதீனிய நகர மக்களுக்கு இவனளித்த 'நவநீரூற்று' என்னும் புதிய நீரூற்று ஒரு நகரத்துக்கு இன்றியமையாத நல்ல தண்ணீர் வசதியைப் பூர்த்தி செய்வதற்கமைந்த நன்கொடையென்று கூறலாம். இன்னும் அக்குரோப்பொலியின் தென்கிழக்கே ஒலிம்பிய சீயுசு தேவனுக்கு அற்புதமான ஆலயமொன்றை நிர்மாணிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தான். எனினும் அவ்வாலயம் பூர்த்தியடைவதை உயிருடன் இருந்து பார்க்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லை. அதனுடைய கூரை வேலைகள் முடிவடையுமுன்னரே அதீனியர் சுதந்திரம் என்னும் விழிப்புணர்ச்சியைப் பெற்றுவிட்டனர். ஆலயத்தின் கட்டிடவேலைகள் தடைப்படவே அத்தூண்களெல்லாம் அப்படியே நின்று பாழாயின. வல்லாளனுடைய பெருமை சிதறிப் போனமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக, எதிர்காலத்திலும் அவனடிச்சுவட்டைப் பின்பற்ற ஆசைப்படுவோர்க்கோர் எச்சரிக்கையாய் அவை நின்றன.

இவ்வல்லாட்சியின் வீழ்ச்சி பிசித்திராதுசுவின் காலத்திலேற்படவில்லை. 521 இல் இவனிறந்ததும், இவனுடைய புதல்வர்களான இப்பியாசு, இப்பார்ச்சசு என்னுமிருவரும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுச் சிலகாலம் வரையில் நல்லமுறையிலாட்சியும் நடத்தினர். இவ்விருவரின் ஆட்சிக்கு எதிராகச் சதியொன்று நிகழ்ந்

தது. அது பொதுமக்களிடையிலே உற்பத்தியாகாவிட்டாலும் அவர்கள் மத்தியிலே ஒருவித உணர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிட்டது. அரசசபையைச் சேர்ந்த ஆர்மோதியசு, அரிசதோசீதன் என்னும் கயவர் இருவர் அச்சகோதரர்களுக்கு கெதிராகச் சதிசெய்து, பனதீனியா விழாவிலன்று தங்கள் சகாக்கள் சிலருடன் சேர்ந்து அவர்களைப் படுகொலை செய்யத் திட்டமிட்டிருந்தனர். ஆனால் மனக் கருத்தை மறைத்து வைப்பதற்கேற்ற பொறுமையில்லாமல் திட்டத்தை வெளிப்படுத்திவிட்டனர். அவசரத்தில் இப்பார்ச்சுவை மட்டுமே (514) அவர்கள் கொலை செய்தனர். இப்பியாசை யாரும் தீண்டவும் இல்லை; அவனுடைய அதிகாரம் பாதிக்கப்படவுமில்லை. எனினும் இந்நிகழ்ச்சியினால் பீதியடைந்த இப்பியாசு மிகக் கொடுஞ் செயல்களை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தான். அதனால் அவன் செல்வாக்கு வரவரக் குறையலாயிற்று. அவன் தம்பியைக் கொன்றவர்கள் சிறந்தவர்களே என்று மக்கள் கருதவும், அக்கயவரை உண்மை வீரரென அவர்கள் மதிக்கவும் அவன் இடங்கொடுத்து விட்டான். (ஏரதோத்தசு, துசிதீதிசு என்னும் பெரியார்கள் உண்மையை அறிந்திருந்தனரெனினும்) பின் வந்த சந்ததியினரெல்லாம் அக்கொலைகாரரே அதென்சின் விடுதலைக்கு உண்மையில் காரணராயிருந்தனர் என மதிக்கலாயினர். நகரின் மத்தியிலே அவர்களுக்குச் சிலை யெழுப்பப்பட்டதுடன், அவர்கள் செய்த படுகொலை நிகழ்ச்சியைப் புனைந்துபாடிய நாடோடிப்பாடலே பின்பு குடியாட்சிப் போரின் யுத்த கீதமாயமைந்தது.

'விடுதலை நீதியை அதென்சு காணக்
கொடியவற் கோறிய கூர்வேல் கொண்டவர்
படியினில் ஆர்மோ தியதரி சதோசீதன்
வடிக்கணை மலர்ப்புதர்க் குருவியாங் குருவுவேன்'

இதற்கிடையில் கொடுஞ் செயல்களை அஞ்சாது செய்ய ஆரம்பித்திருந்த இப்பியாசின் ஆட்சியை வீழ்த்த வேறும் பல சக்திகள் துணை செய்தன. நாடு கடத்தப்பட்டு மன உளைச்சல் கொண்டிருந்த அல்சமியோனிதாய குடும்பத்துப் பிரபுக்கள் எப்படியாவது தம் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிடவேண்டும் எனப் பல தந்திரங்களைக் கையாண்டனர். சில ஆண்டுகளுக்குமுன் தீக்கிரையான தெல்பியின் தெய்வகோட்டத்தினைப் புனருத்தாரணஞ் செய்யப் பொருளுதவி செய்து அக்கோட்டத்தின் குருமாருடைய ஆதரவைப் பெற்றிருந்தனர். இதனால் பைதிய தெய்வ வாக்கினையும் தங்கள் திட்டத்துக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டனர். சிபார்த்தர் இத் தெய்வத்தின் நல்வாக்கை நாடிச்சென்ற ஒவ்வொரு சமயத்திலும், "போய் அதென்சை விடுதலை செய்யுங்கள்" என்ற மாறுத ஒரே வாக்கினைத் தான் பெற்றனர். இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தியதனால் எதிர்பார்த்த பலனும் கிட்டியது. வல்லாளராட்சியில் என்றுமே சந்தேகங் கொண்டவர்கள் சிபார்த்தர். 510 இல் கிளியோமினசு என்னும் சிபார்த்த மன்னன் இப்பியாசைத் துரத்தப் படையெடுத்துச் சென்றான். மக்களும் அவனுக்கு அநுசரணையாயிருக்கவே அவன் வெற்றியீட்டினான். நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த பிரபுக்களும் அதென்சுக்கு மீண்டனர். அதென்சும் விடுதலை யடைந்தது. இந்த

விடுதலைக்குக் காரணமாயிருந்தவர் சிபார்த்தராகையால் அவர்களுடைய தற் காப்புச் சபையில் அதென்சும் சேரவேண்டியதாயிற்று. எனினும் இந்நிலை அதிக நாள் நீடித்திருக்கவில்லை. செல்வப் பிரபுக்களை மீண்டும் பதவியிலமர்த்திவிட் டால் சிபார்த்தர் வெறுக்குங் குடியாட்சி இயக்கங்களை நிரந்தரமாகக் கட்டுப் படுத்தி விடலாமெனக் கிளியோமினசு எண்ணினான். ஆனால் அல்சமியோனிதா யரைப் பற்றி அவன் சிந்திக்கவில்லை. மதிநுட்பம் மிக்க அக்குடும்பத்தினர் கிளித்தெனசு என்னுமொரு வீரனின் தலைமையில் முன்னேறி நகரமக்களுள் வீரராய்த் திகழ்ந்தனர். இப்புதிய கூட்டத்தினர்க்குப் பயந்த ஏனைய பிரபுக்கள் பிறநாட்டு உதவியை நாடினர். கிளியோமினசே மீண்டும் உதவிக்குச் சென் றான். ஆனால் தம் சொந்த விவகாரத்தில் பிறநாடு ஒன்று தலையிடுவதை விரும் பாத பொதுமக்கள் அவனுக்கெதிராய்ச் சீறி யெழுந்தனர். சிபார்த்தப் படை யைத் தலைநகரில் வைத்து முற்றுகையிடவே அப்படை அடங்கி ஓடுங்கிச் சரண் கதியடைந்து தம் நாடு சென்றது. அதென்சும் ஈற்றில் விடுதலையடைந்து, ஒரு விதமான இடையூறுமின்றித் தனது முன்னேற்றப் பாதையில் அடியெடுத்து வைக்கலாயிற்று. அதென்சில் குடியாட்சி தோன்றும் காலம் (508) உதயமா யிற்று.[1]

III. கிளித்தெனசின் சீர்திருத்தங்கள்

காலத்துக்கேற்ற சிறந்த ஆக்க வேலைகளைச் செய்ததனால் கிளித்தெனசு புகழ்பெற்று விளங்கினான். குடியாட்சி முறையிலமைந்த சுதந்திரத்துக்குச் சோலன் வழிவகுத்து வைத்தும் அதென்சு அதனைப் பின்பற்றத் தவறிவிட்டது. ஆனால் கிளித்தெனசின் காலத்தில், அதென்சின் பிற்காலச் சரித்திரம் முழு வதிலும் மாறுதலடையாமலிருந்ததும் பண்டு உலகம் அறிந்த அரசியல் முறை களுள் சிறந்ததுமான ஓர் அரசியல்முறை உருவாயிற்று. கிளித்தெனசு திட்ட மிடுவதோடு அமைந்திருக்கவில்லை. எதனையும் செயல்படுத்திப் பார்க்கும் இயல் புள்ளவனுகையால், நாட்டில் சீர்கேடுகள் மலிவதன் காரணத்தை ஆராய்ந்து, கடந்த காலம்போலப் பூசல்கள் மேலும் மேலும் நிகழாவண்ணம் ஒழிப்பதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். பரம்பரை பரம்பரையாய் வந்த அர சர்களே ஆட்சிப் பொறுப்பை யேற்றுத் தம் குலப் பெருமையைப் பாதுகாத்து வந்த ஆதி நாட்களிலிருந்து வளர்ந்து வந்த சாதியபிமானமே மிக அண்மை யில் நிகழ்ந்த கலகங்களுக்கும் காரணமாயிருந்திருக்கிறது. சாதிப்பாகுபாட்டு முறை கட்சிப்பாகுபாட்டையும் வளர்க்கும் என்பது வெளிப்படை. கொத்துலாத் தின் சரித்திரம் இத்தகைய கொடுமைகளுக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். ஆறும் நூற்றாண்டிலே அதென்சில் அழிவுகள் பல செய்த கலகங்களுக்குத்

1. அரித்தோதிலின் கூற்றுப்படி சம்பவ ஒழுங்குமுறை இதுவேயாகும். ஆனால் ஏரதோத் தசு கூறுவதை நோக்குமிடத்து கிளித்தெனசின் சீர்திருத்தங்கள் கிளியோமினசு இரண்டாம் முறைபடையெடுக்கு முன்பே நிகழ்ந்தன என்று கொள்ளவேண்டும். புதிய ஆட்சிமுறை உரு வாகக் காலம் சென்றாலும், கிளியோமினசு படையெடுக்கமுன்பே சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் பரவியிருக்கக்கூடும் என்பது உண்மையாயிருக்கலாம். எனவே குடியாட்சியில் நாட்டங்கொண் டிருந்த மக்கள் ஆச்சரியப்பட்தக்க முறையில் பொங்கியெழுந்து அவனை அடக்கினர் என்க.

தலைமை தாங்கியவர்கள், தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் கொண்டிருந்த சாதி அபிமானத்தைத் தம் சுயநலத்துக்கே பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இன்னும் நான்கு பிரிவாயமைந்திருந்த அந்நாட்டின் நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தமக்கள் தனித்தனி இனமாய் வாழ்ந்து வந்தமையால் இச்சாதிப்பற்று மேலும் வலுவடைந்திருந்தது அக்காலத்து அரசியல் முறைகளுக்கும் இதுவே அடிப்படையாயிருந்திருக்கிறது. அதிகாரிகளைத் தெரிவு செய்யும் காலங்களில் சமவெளிப்பகுதியினர் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டவாக்களிக்க, கரைநாட்டவர் எல்லோரும் இன்னொருகூட்டமாய் வாக்களித்தனர். அதிகாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவனும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கே பெரிதும் கடமைப்பட்டவனுதலால் அவர்கள் நலனையே நன்கு பேணிக் கொண்டு ஏனைய மூன்று பிரிவினரையும் புறக்கணித்து வந்தான். இவ்வாறே சாதியபிமானம் பெருங் கொடுமைகளுக் கேதுவாதலையுணர்ந்த கிளித்தெனசு, அவற்றையெல்லாம் சீர்செய்ய வேண்டுமென்று துணிந்து, அற்றிக்காவில் பண்டு தொட்டிருந்துவந்த நான்கு பிரிவுகளையும் ஒழித்துவிட்டுப் புதிய பத்துப் பிரிவுகளை உண்டாக்கினன். குறிப்பிட்ட அளவு கோவிற் பற்றுக்களை அல்லது மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தனித்தனி கூட்டமாகி ஓரினமாயிருந்தனராகையால் இப்புதிய அமைப்பும் நாட்டின் இயற்கைப் பிரிவுகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்ததெனக் கூறலாம். ஆனால் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த மாவட்டத்து மக்கள் சில பல காரணங்களை முன்னிட்டுக் கரைநாட்டிலும், நகரத்திலும், அதன் சுற்றுப் புறங்களிலும், இன்னும் உள்நாட்டின் பல இடங்களிலும் பரந்து பட்டு வசித்தமையால் பண்டிருந்த கட்சிப்பிரிவுகளின் அடிப்படையான[1] பெருநிலப் பிரிவுகளின் ஊடே ஊடே புதிய சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படலாயின. எனவே சமவெளியார், மலைநாட்டார், கரைநாட்டார் என்ற பாகுபாடுகளுக்கு இனிமேல் இடமேயில்லாதுபோயிற்று.

கிளித்தெனசின் புனரமைப்பில், பெருநிலப் பிரிவுகளாலேற்பட்டிருந்த கட்சிப் பாகுபாடுகள் ஒழிந்ததை மட்டுமே சிறப்பாக எடுத்துக் கூறமுடியாது; மக்கள் கொண்டிருந்த சாதியபிமானத்தினால் சமூகத்தலைவர்களும் பிரபுக்களும் அபரிமிதமாய்ப் பெற்றிருந்த அழிவுக்கேதுவான செல்வாக்கும் அடியோடு தொலைந்தது. அதன்பிறகு ஒவ்வொருவரும் நாட்டுக்குக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருந்தனரேயன்றித் தனி மனிதனுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கும் பழக்கம் அற்றுப்போய்விட்டது. குடியுரிமை சமூக உரிமை என்பவற்றுக்கு ஒருவன் அருகதை உள்ளவனாயிருக்க ஏதாவது ஒரு பண்ணையைச் சேர்ந்தவனாயிருத்தாலே போதுமானதென இப்பொழுது ஏற்பட்டது. இதனால் அதீனியசர்ப்பிறந்தும் உரிமையற்றிருந்த பலரும், (சோலனின்) சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக அங்குவந்து குடியேறியிருந்த பிறநாட்டவரான 'மெற்றிக்க'ரும் இவ்வுரிமைகளைப் பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். 'பிராத்திரிகள்' என்ற சகோதரத்துவ சமூகங்களும் அங்கே நிலவிவர அனுமதியளிக்கப்பட்டிருந்தமையால் இனக்கட்டுப்பாடுகள் முற்றாயழிக்கப்படவில்லையென்றே கூறவேண்டும். ஆண்டு

1. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கோவிற்பற்று என்ற பெயரைக் கொண்டிருந்த மக்கட் கூட்டப் பிரிவு 'திரைத்தீசு' என வழங்கப்பட்டது. அரசியல்மைப்பில் பெயர்ளவிலம்டுமிருந்த இதனைப் பற்றி அதீனிய நூல்கள் யாதும் கூறவில்லை.

தோறும் 'அப்பதூரியா' என்ற விருந்து வைபவம் அவர்களது பாரம்பரியத் தினை நிலைநாட்டுவதற்காகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. அக்கொண்டாட்டத் திலே சகோதரத்துவ சமூகங்களின் அங்கத்தவர் முன்னிலையில் ஒவ்வொரு அதி னியக் குடிமகனும் அவனது இளமையில் ஒரு முறை பதிவு செய்வதற்காகவும், பதினெட்டாம் வயதை அடைந்தபோதொருகால் பரிசோதனைக்காகவும், பின் ஒரு தரம் அவன் விவாகத்தின்போதும் பிரசன்னமாயிருப்பான். ஆனால் கிளித் தெனசின் திருத்தங்கள் நடைமுறைக்கு வந்தபின் இவ்வைபவங்கள் சமூக, சமய சம்பந்தமானவையாய் மாறிவிட்டன. அரசியல் சம்பந்தம் இவற்றில் பின் னர் அற்றுவிட்டது. அரசியல் தேவைகளுக்கு மாவட்டப்பிரிவுகள் தான் பின்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஒருவனுடைய மாவட்டப்பிரிவினுல் அவன் குறிப் பிடப்படுதல் வழக்கமாயிற்று. உதாரணமாக, 'பையானிய மாவட்டத் தைச் சேர்ந்த தெமோதெனிசு, தெமோதெனிசின் மகன்' எனக் கூறப்பட்டிருத் தல் காண்க. ஒருவன் தான் வாழும் இடத்தை மாற்றினுலும் அவனது பரம் பரையான மாவட்டப் பெயர் மாறுவதில்லை. மாவட்ட அடிப்படையிலேயே வரி களும் அறவிடப்பட்டு வந்தன. 'எக்குலேசியா'வில் பிரசன்னமாயிருக்கத் தகுதிவாய்ந்தவர்களின் பெயர்களும் மாவட்ட ஒழுங்கிலேதான் பதியப்பட்டி ருந்தன. மத்திய அரசாங்க சபையான 'பூலீ' யின் அங்கத்துவத்துக்கும் மாவட்டப் பிரிவுகளிலிருந்தே அபேட்சகர்கள் தெரியப்பட்டனர். சோலனிய சீர் திருத்த அமைப்பிலிருந்ததைவிட இந்த 'பூலீ' என்னும் சபை இப்பொழுது பெரிய அதிகாரங்களையும் முக்கியத்துவத்தையும் பெற்றிருந்தது. ஏரியோப் பகசு என்னும் பிரபுக்கள் சபைக்கு ஓரளவு பெருமையும் மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரமும் இருந்தாலும் அது இப்பொழுது இரண்டாம் பட்சமாகவே கருதப் பட்டது. சோலனிய முறையிலிருந்ததுபோல இச்சபையில் நானூறு அங்கத்த வர்களுக்குப் பதிலாய் இப்பொழுது ஐந்நூறு அங்கத்தினர் இருந்தனர்; தலைமை அதிகாரம் பெற்ற இந்த 'எக்குலேசியா' வின் அங்கத்தினர் ஐந்நூறு பேருமே பொதுமக்களின் மனக்கருத்தை எடுத்துச் சொல்லற்கமைந்த பிரதி நிதிகளாயிருந்தனர். இச்சபை பலவேலைகளைக் கவனித்து வந்தது. ஆர்க்கோன் களிடமிருந்துவரும் அறிக்கைகளைப் பரிசீலிப்பது, பிறநாட்டுத் தூதுவரைச் சந் தித்துப் பேசுவது நிதிநிலையைக் கவனிப்பது, எக்குலேசியாவில் விவாதத்துக் குரியனவற்றை ஆயத்தம் செய்வது முதலியவற்றை இச்சபை கவனித்து வந் தது. மிகச் சாதாரணமானதோ அன்றேல் மிக அத்தியாவசியமானதோ எதுவா யினும் பொதுமக்கள் பரிசீலனைக்குரிய அவ்வப்போதய காரியங்களைக் கவனிப் பது இதன் பிரத்தியேகமான கடமையாகும். இதற்காக மாதாமாதம் தெரிவு செய்யப்படும் ஐம்பது ஆலோசகர்களைக்கொண்ட ஒரு ஆலோசனைக் குழு எப் பொழுதும் இருந்து வந்தது. இவ்வாறே நாட்டின் பரிபாலனம் கடைசியில் பொதுமக்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. மிக ஏழைகளாயுள்ளோர் அப் பொழுதும் ஆர்க்கோன் பதவிக்கு அருகதையற்றவராகவே யிருந்தனர். ஆர்க் கோன்கள் தாமும் இம்மக்கள் மன்றத்துக்குக் கட்டுப்பட்டே தம் காரியங்களைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. பதவி, சமூகநிலை யென்பவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கருதாமல் நகரமாந்தரெல்லாம், முப்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களாயிருந்

தால், இம்மக்கள் மன்றத்தில் அங்கத்துவம் வகிக்கத் தகுதி பெற்றிருந்தனர். இன்னும், ஒருவன் இரண்டு முறைக்குமேல் அங்கத்துவம் வகிக்கக் கூடாது என்ற வழக்கமும் இருந்தமையால், ஒவ்வொருவரும் தம் வாழ்நாளில் இச்சபையின் அங்கத்தவராயிருக்க வசதி இருந்தது. அத்துடன் அந்த ஐந்நூறு அங்கத்தவரில் ஒவ்வொருவரும் சபை முதல்வர் பதவியை முறைமுறையாக வகித்து வந்தமையால் ஒருவன் இந்த அருமையான அதிகாரத்தைப் பெற்று ஒருநாளேக் கேனும் அக்குரோப்பொலிசின் நிர்வாகத்தைக் கையாளும் பாக்கியத்தைப் பெறும் வாய்ப்பும் இருந்தது. சோக்கிரதீசு இத்தகைய பெருமைக்குரிய பதவியை ஒருமுறை பெற்றிருந்தபோது, ஆர்ச்சினூசாயி யுத்தத்தில் தளபதிகளாயிருந்தவர்கள்மீது கொண்டுவரப்பட்ட நீதி விசாரணையைத் தள்ளிவைத்திருந்தான் என்ற செய்தியை அறிகிறோம். இப்படியான அபூர்வ அநுபவங்கள் ஒரு தனிமனிதனுடைய அரசியலறிவை விருத்திசெய்யப் பெருந்துணை புரியும் என்பதனை விவரித்துக் கூறவேண்டியதில்லை. 'பூலீ' என்னும் மக்கள் மன்றம் கிளித்தெனசின் அரசியல் சீர்திருத்தங்களில் மிகச்சிறந்த ஒரு சாதனமாய், குடியரசு முறைகளுக்கோர் அத்திவாரமாயமைந்திருந்தது.

கிளித்தெனசின் புனரமைப்புக்கள் ஒரு முழுக்குடியரசுக்கு வழிகோலின வென்றால் அதன் கொள்கைகளைச் சீர்ப்படுத்தியது பிறிதோர் அமைப்புமுறையேயாகும். 'சித்திராதாச்சி' என வழங்கப்பெற்ற தளபதிகள் பதின்மரைத் தெரிவு செய்யும் முறை கிளிதெனசின் அமைப்புக்களில் இல்லை. ஆனால் அவற்றிலிருந்தே அது உருப்பெற்றது. 'பொலிமார்க்கன்' என்ற ஒரே படைத்தலைவனுக்குப் பதிலாய் ஒரு குழு அத்தலைமையை ஏற்று நடத்தினால் படைத்திறமை சிறக்க இடமுண்டு என்ற அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டது. எனவே கிளித்தெனசின் பத்து வகையான மக்கட் பிரிவுகளுக்கும் தலைமைதாங்க இப்பதின்மரும் நியமிக்கப்பட்டனர். தொடக்கத்தில் இவர்களின் கடமை படைகளுக்குத் தலைமை தாங்குதல் என்ற அளவில் அமைந்திருந்தது. அப்படியிருந்தும் பொலிமார்க்கப் பதவியை இது மிஞ்சிவிடுமோ என்ற அச்சமும் இருந்தது. 487 இல் நிகழ்ந்த ஒருமாற்றம் இவர்கள் பதவிக்குத் தனியான ஒரு சிறப்பை அளித்தது. அந்த ஆண்டிலே, பூர்ணமான குடியரசின் நன்மையைக் கருதி, ஆர்க்கோன் பதவிக்கும் பொலிமார்க்கப் பதவிக்கும் உரிய அதிகாரங்களைப் பொதுவாக்கெடுப்பின் மூலம் தெரிவு செய்தலை ஒழித்து, பொதுமக்கள் தெரிந்தெடுத்த சிலரிடையே சீட்டுக்குலுக்கிப் பார்த்துத் தெரிவு செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. தெரிவு செய்யும் முறையில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றம் இவர்களின் அதிகாரத்தைப் பெரிதும் குறைத்துவிட்டதென்பது வெளிப்படை. இப்படி உறுதியற்ற முறையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருவரிடம் உண்மையான தகுதியை எதிர்பார்க்க முடியாது. மேலும் ஒருவர் ஒருமுறைக்குமேல் அப்பதவியை வகிக்க முடியாமலுமிருந்ததால் தொடர்பான அநுபவமோ அன்றேல் அதிகாரத்தில் நீலையான கொள்கையோ இருக்க நியாயமில்லை. ஆனால் தளபதிகளின் பதவி

யில் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் ஒன்றுமேயில்லை. பொதுமக்கள் வாக்களித்தே இத்தலைவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தனர். இதனால் தகுதிபெற்றவர்களே தெரிவுசெய்யப்படுவார்களென்பது உறுதியாயிற்று. மேலும் ஒருதலைவனே மீண்டும் மீண்டும் தெரிவு செய்யப்படவும் வசதியிருந்தது. இவ்விரு சலுகைகளினாலும் இத்தளபதிகள் பதவி பொலிமார்க்கத் தலைமைக்கும், ஆர்க்கோன் பதவியான பொது நிர்வாக அதிகாரத்துக்கும் மேலான ஒன்றாய் இருந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே இப் பதவி அரசியலதிகாரத்தையும் இராணுவ அதிகாரத்தையும் பெற்றிருந்தது. இப் பதின்மரில் சிறந்தவனை ஒரு தலைவன் அதென்சில், பிரதம மந்திரி என இப் பொழுது நாம் சொல்லக்கூடிய பதவிக்குச் சமமான ஒன்றைப் பெற்றிருந்தான். இப் பெரிய பதவியைப் பெற்றிருந்தமையாலேயே தெமித்தோகிளிசு, பெரிக்கிளிசு முதலாம் பல அரசியலறிஞர்கள் அந்நகரின் கொள்கைகள் முழுவதையும் நன்கு வகுத்துச் சீர்ப்படுத்திப் பெருமளவில் முயற்சி செய்ய வசதியாயிருந்தது. அதென்சின் தேவைகளும் பொறுப்புக்களுமதிகரிக்கவே தளபதிகளுக்கும் நிர்வாக அதிகாரங்கள் கூடுதலாயளிக்கப்பட்டன. வெளிநாட்டு விவகாரங்களைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு முழுவதும் அவர்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர்களே நாட்டின் பொருளாதார நிர்வாகத்தினையும், உணவுத்தேவைகளுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்தலையும் மேற்கொண்டனர். சுருங்கச் சொன்னால் நாட்டின் பிரதான அதிகாரிகளாய், எக்குலேசியாவின் தீர்ப்புக்களை ஒழுங்குற நடத்தி, இக்காலப் பாராளுமன்றங்களின் மந்திரி சபைபோல, கண்ணியம் மிக்க அதிகாரிகளாயிருந்தனர் எனலாம். ஆனால் இக்காலத்து மந்திரி சபைகளுக்கிருப்பதுபோல அங்கே கூட்டான பொறுப்புக்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. மக்கள் சபையிலே ஒவ்வொரு தளபதியும் தன் செயலுக்குத் தானே பொறுப்பாயிருந்தான். தகுதியும் பலமும் உள்ளவனே அக்காலக் குடியரசில் தளபதியாத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவானாகையினால் அவன் தன் சகாக்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் சொந்தப் பொறுப்பில் தீர்மானங்களைப் பிரேரிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தான். இதனால் மாறுபாடான மனப்பான்மை கொண்ட தளபதிகளுக்கிடையில் அடிக்கடி தவிர்க்க முடியாத அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்படுதலுமுண்டு. தளபதிகளாக தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் முதலில் உயர்குடிப்பிறந்தோராகத்தான் இருந்தனர். ஆனால் காலப்போக்கில் கல்வியறிவு அதிகமாகப் பரவ, நடுத்தர வகுப்பில் தோன்றிய விவேகிகளும் பேராண்மை படைத்தவரும் இப்பதவித் தேர்வுகளில் வெற்றியடைந்து வந்தனர். ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே தோல்-வணிகனான கிளியன், இசைக்கருவி செய்து வந்த கிளியபன் முதலிய பொதுசனத் தலைவர்களாமும், உயர்குடிப்பிறந்த நிக்கியாசு அல்சமியோனிதாய குலத்தவனான அல்சிபயதீசு முதலானவர்களுடன் சரிசமானமாய்த் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். சமூக நிலையில் இவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வுள்ளவர்கள் எந்த விடயத்திலும் ஒரே கருத்துடையவராயிருத்தல் அரிது. அப்படியிருந்தும் குடியாட்சி முறைகள் அங்கே ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன.

இக்காலத்துக் கட்சியரசியல் என்ற கொள்கைக்கும் அந்த அதீனிய அரசியல் முறைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டென்பது இதுவரை கூறியவற்றால் நன்கு விளங்கும். நிர்வாகப் பொறுப்பு ஒருவேளை மாறுபட்ட இரண்டு தலைவர்களுக்கிடையில், அல்லது இன்னும் கூடுதலாகச் சொல்லப்போனால், இரண்டு கூட்டத்தினர்க்கிடையில் மாறிமாறி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தில் அவ்வப்போதுண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை எடுத்துக் காட்டக்கூடிய அரசியற் கட்சி போன்ற ஒரு சாதனம் இருந்ததில்லை. கட்சியரசியற் கொள்கை யென்பது சட்ட அங்கீகாரம் பெறாமல் இருந்தமையினால் சில சமயங்களில் அது **அரசியல்சதி** என்ற உருவில் வெளிப்பட்டு அதீனிய மக்களை அல்லற் படுத்தியது. நாடுகடத்தல் அல்லது 'ஓட்டாஞ்சல்லி வாக்கெடுப்பு' என ஒரு வழக்கம் அரசியற் சாசனத்தில் இடம் பெற்றிருந்தமையினால், ஆரம்பத்திலே இவ்விதமான அபாயங்களை எதிர்பார்த்திருந்தனர் என்பது உறுதி. இவ்வழக்கத்தை அரசியல் சாசனத்தில் அங்கீகாரம் பெறச் செய்தவன் கிளித்தெனசா யிருக்கவுங்கூடும். நாட்டினமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக் கூடியவர் எனக் கருதப்படும் ஒருவரை நாடுகடத்துவதற்கு இப்படியான ஒரு வாக்கெடுப்பை நடத்துவது உசிதம் என்று எக்குலேசியா கருதினால் ஆண்டுக் கொருமுறை நடத்த அரசியல் சட்டம் இடமளித்தது. அவ்வாக்கெடுப்பில் ஆறாயிரத்துக்கு மதிகமானோர் வாக்களித்து அவருள்ளும் பெரும்பான்மையோர் ஒருவன் நாடு கடத்தப்படவேண்டியவனே என விரும்பினால் அவ்வாறே செய்யப்படுவன். வல்லாளர் தலைதூக்காமல் பார்த்துக்கொள்ளவே இத்தகைய ஒரு வழக்கத்தை ஆரம்பத்தில் ஏற்படுத்தினர். இந்தப் பயம் நீங்கியபின், செல்வாக்கு மிக்க அரசியல் தலைவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் முரண்பாடுற்ற காலங்களில் நிகழும் பயங்கர விளைவுகளைக் குறைப்பதற்கு இது உபயோகமாயிற்று. கடைசியில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே இச்சட்டம் பலனற்றுப்போயிற்று. கட்சிப் பூசல்களை அடக்க ஓரளவு பயன்பட்டது உண்மையெனினும், பல சிக்கல்களைக் கொண்ட இந்த அமைப்பு முறை அத்தியாவசியமான ஒன்றாயிருக்கவில்லை. கிளித்தெனசு இயற்றிய அரசியலமைப்புக்கள் விரைவிலே நாட்டில் திறமையும் ஒழுங்கும் மிக்க அரசாட்சி நிலவ வகை செய்தமையினால் கடுமையான சட்டங்களுக்கு அவசியம் ஏற்படவில்லை. அதீனியர் தம்மைத்தாமே அரசாளப் பழகிக் கொண்டனர் என்று சொல்வதிலும் தன்னடக்கத்துடன் ஆட்சி செய்யப் பழகிக் கொண்டனர் என்பதே பொருந்தும். பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தத்தினால் மனம் பேதலித்துப் பழிவாங்கும் எண்ணம் கொண்டனராயினும், அதீனியர் தமக்குக் குடியரசில் நம்பிக்கை யேற்படுத்திய பெரியாரை இழிவுபடுத்தக் கூடியவகையில் தமது அரசியற் கொள்கைகளைச் சாதாரண காலங்களில் ஒரு பொழுதாயினும் குறைவுபட விடவில்லை.

IV. அதீனியக் குடிசனமும் வாணிபமும்

அதென்சின் குடியாட்சியைப் பற்றிப் பேசும்போது முக்கியமான தன்மை யொன்றை அவதானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மக்களரசாங்கமே அங்கு நிலவி

வந்ததெனினும் அங்கு வாழ்ந்த அனைவரும் அதில் பங்கு கொண்டிருக்கவில்லை. அடிமைகள் என்ற இனத்தை முதற்கண் எடுத்துக்கொள்ளலாம். தொகையிலே காலகதியில் இவர்களும் அதீனிய மக்களளவுக்குப் பெருகியிருந்தாலும், அரசியல் உரிமைகளும் பிற உரிமைகளும் இன்றியே, சுதந்திர மக்களான தம் எசமானரின் ஏவலாட்களாய் வாழ்ந்தனர். இவ்வடிமைகளின் உதவியினால் தமக்குக் கிடைத்த ஓய்வு நேரத்தை அதீனியர் அரசியலில் செலவழித்து வந்தமையால், அதீனியக் குடியரசு, பாதிப்பொழுதை ஓய்வு நேரமாகப் பெற்ற பிரபுக்களாட்சி எனக் கருதப்படுதலுமுண்டு. கைத்தொழில்கள் மிக வேகமாயபிவிருத்தியடைந்து வந்தமையினால் அதற்கேற்ற அளவு குறைந்த கூலிபெறும் சிற்றூர் பலரும் தேவைப்படவே அடிமைகள் தொகை வேகமாகப் பெருகலாயிற்று. இனி, மெற்றிக்கர் என்ற பிறநாட்டுத் தொழிலாளரும் கைத்தொழில் விருத்தி செய்வதற்காக அங்கே குடியேறி அதீனியர் என்றும் அடிமைகள் என்றும் இல்லாமல் இரண்டுமற்ற ஓர் இனமாக அந்நாட்டின் குடிசனத்தில் ஓர் அங்கமாயிருந்தனர். கிரேக்க தேசத்தின் மற்ற நாடுகளைப்போலன்றி, சிறப்பாக சிபார்த்தரைப்போலன்றி, அதீனியர் இக்கைவினைத்திறன் மிக்க பிறநாட்டுத் தொழிலாளரை வரவேற்றனர். அவர்கள் குடியுரிமை பெறக்கூடிய வசதிகளையும் சோலன் தனது சீர்திருத்தங்களில் அளித்திருந்தான். கிளித்தெனசின் இனப்பிரிவுகளிலும் அவர்களிற் பலர் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். ஆனால் பிற்காலங்களில் குடியேறியவர்களால் இவ்விதமான சலுகைகளைப் பெறமுடியவில்லை. அதீனிய மக்கள் தொகையிற் காற்பங்கு தொகையினரான[1] இம் மெற்றிக்கர், ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து அரசியல் நிருவாகத்தில் ஓர் உரிமையும் பெறமுடியாமற் போயினர். அப்படியிருந்தும் அதென்சின் சிறப்புக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே மெற்றிக்கர்தான் ஏதுவாயிருந்திருக்கின்றனர். மற்றெல்லா நாடுகளுக்கும் முன்னணியில் திகழ்ந்த வியாபார சமூகங்களைக் கொண்ட நாடு அதென்சே என்ற புகழுக்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இந்த மெற்றிக்கரே யென்க. ஆறாம் நூற்றாண்டில் அதென்சு தன் பூரணப் பொலிவுடன் விளங்குவதற்கான வழிகளில் ஈடுபட்டிருந்ததை நாம் காணலாம்.

வெளிநாடுகளிலிருந்து தொழில் திறமையுள்ளவர்களை வரவழைத்துக் குடியேறச் செய்து தொழிற்பயிற்சியை ஊக்கப்படுத்தித் தம் நாட்டின் தொழில் வளத்தைப் பெருக்கச் சோலன் பெருமுயற்சி செய்துள்ளானென்பதை ஏற்கெனவே அறிந்தோம். கைத்தொழிற் பொருளுற்பத்திக்குத் தொழில் நுட்பமறிந்த தொழிலாளர் மட்டும் இருந்தாற்போதாது; மூலப்பொருட்களைப் பெறும் வசதிகளும் அவசியம் அமைந்திருக்கவேண்டும். அற்றிக்கா நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நுட்பமான மட்பாண்ட வேலைகளுக்கேற்ற செந்நிறக் களி அமைந்

1. அதீனியக் குடிசனமதிப்புப் பெரிதும் மாறுபாடாகக் காணப்படுகிறது. கி.மு. 431 இல் குடிசனமதிப்பு ஒரளவுக்குக் மேலே தரப்பட்டிருக்கிறது :

அதீனிய ஆண்களில் வயதுவந்தவர்கள் தொகை	..	..	50,000
மெற்றிக்கர்	..	..	25,000
அடிமைகள்	..	..	55,000

திருந்தது ஒரு பாக்கியமே. சோலனின் சீர்திருத்தங்கள் தோன்றிய காலமுதல் இத்தொழில் தடையின்றி வளர்ந்து வந்தது. மட்பாண்ட உற்பத்தி பெருகவே அதற்கு வண்ணந்தீட்டுங் கலையும் அபிவிருத்தியடைந்தது. மண் சாடிகளை அலங்கரித்த சித்திரங்களை ஆரம்பத்தில் அழுத்தமான கருநிறத்தில் வரைந்தனர். மனித உருவங்களும் அவற்றுக்கையைந்த பிறவும் அச் செந்நிற மட்பாண்டங்களில் கரிய நிழற்படங்களாய் வரையப்பட்டுவந்தன. ஆனால் 520 லிருந்து இம்முறையை மாற்றிக்கொண்டனர். பின்னணியைக் கருநிறமாக்கி, அக்கருநிறத்திலே உருவங்களைச் சாடியின் இயற்கை வண்ணமான செந்நிறத்தில் மிளிரச் செய்தனர். ஒலிவு எண்ணெய் சேமிக்கும் மிடாக்களிலிருந்து மிகச் சிறிய நீர்பருகுங் கிண்ணங்கள், கலவைபோடும் மட்கலங்கள் வரையில் எல்லாவித மான பாத்திரங்களையும் அங்கே வனைந்தனர். ஒவ்வொன்றும் விதம் விதமான அலங்காரச் சித்திரங்களுடன் விளங்கிற்று. ஒரே தன்மையான இரண்டு அலங்காரங்களைக் காண்பதரிது. அலங்கார சித்திரங்களை வரைந்தவரிற் பலர் தம் பெயர்களையும் அவற்றிற் குறித்துள்ளனர். இம் மட்கலங்கள் யாவும் வீட்டுத் தேவைகளுக்கெனவே உற்பத்தி செய்யப்பட்டனவென்றாலும், அவற்றிற் கண்ட கைவினைத்திறன், தனக்கு நிகர் காண்பதற்கரியதோர் உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. செந்நிறச் சித்திர முறையில் சிறந்த வேலைகள் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் செய்தார்கள். ஆனால் 540 லிருந்தே அற்றிக்காவின் மட்கலங்களுக்கு எத்ருரியா, மகினு கிரேசியா, எகிப்து, தெற்கு ருசியா முதலாம் வெளிநாடுகளில் நன்மதிப்பு ஏற்பட ஆரம்பித்துவிட்டது. இப்பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்து வந்த அதென்சும் மிகவிரைவில் வியாபார சமுதாயங்களைக் கொண்ட நாடாய் முன்னணியில் திகழ்ந்தது. மேல்நாடுகளில் அதுவரைகால மும் பிரபலமாயிருந்த கொரிந்திய மட்கலங்களின் மதிப்புக் குறைந்து போயிற்று. அவ்விடங்களுக்கு இப்பண்டங்களைப் பின்னரும் கொண்டு செல்லும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும் கொரிந்தியர், இப் புதிய அதீனிய வியாபாரம் தங்களுக்கு இடையூறாக முளைத்துவிட்டதென உணரத் தலைப்பட்டனர். தனக்கேற்பட்டிருந்த வியாபார வசதிகளை அதென்சு ஆறாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் நன்கு உணர்ந்துகொண்டது. 506 இல் சிறந்த படையெடுப்பு ஒன்றை நடத்தி, பண்டு தொட்டே பகைமைபூண்ட பூபோயிய நகரமான சாளிக்கிசை அடக்கி யொடுக்கியதுடன், அத்தீவின் ஒரு பகுதியை அது தனது குடியேற்ற நாடாக்கியும்[1] கொண்டது. அதென்சின் கடல்வலிமை பற்றி நாம் இப்பொழுது தான் முதன்முதலாயறிகிறோம். சாசனம் ஒன்று குறிப்பிடுவதை ஆதாரமாகக் கொள்வோமானால், சாளிக்கிய படையை அதென்சு சின்னபின்னப்படுத்திவிட்டதென்றே கொள்ள வேண்டும். இதற்குச் சில காலத்துக்குப்பின் ஈசீனு என்னும் நாட்டுடன் வியாபார சம்பந்தமான பிணக்குகளில் அதென்சு ஈடுபட்ட வரலாற்றைப் பின்னர் காண்போம். தீர்க்கதரிசியான தெமித்தோகிளிசு தன் நாட்டின் எதிர்காலம் கடல் வாணிபத்திலும் சிறக்கப்போகிறதென்ற உண்மையைத் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தான்.

1. 98 ஆம் பக்கம் பார்க்க.

V. ஆரும் நூற்றாண்டுக் கலாசாரம்

ஆரும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அதென்சின் சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. அந்நகரம் மிக்க விசாலமாயும் கிரேக்க நாடுகளிலேயே மிகுந்த செல்வாக்குடையதுமாய் வளர்வதற்கேற்ற கைத்தொழில் வியாபார விருத்திகளில் அப்பொழுது முனைந்திருந்தது. கிளித்தெனசின் குடியாட்சி முறையிலான சீர்திருத்தங்களினுலுண்டான விழிப்புணர்ச்சியின் பயனுய்த் தோன்றிய ஒரு தேசாபிமானமும் அதென்சின் பெருமைக்கு அநுசரணையாய் வளர்ந்துவரலாயிற்று. எனவே அடுத்த நூற்றாண்டில் தொழில் வல்லுநரும் வணிகருமே நாட்டின் கொள்கையை நிர்ணயித்து நிர்வகித்து வந்தனர். பெரு நிலச் சொந்தக்காரரான பரம்பரை உயர்குடிமக்கள் தம் செல்வாக்கினையும் தலைமைதாங்கும் உரிமையினையும் சிலகாலம் வரையில் பெற்றிருந்தனரெனினும் கிளித்தெனசின் சீர்திருத்தங்கள் தோன்றவே சிறிது சிறிதாய் மதிப்புக் குறைந்து ஈற்றில் தமக்கிருந்த பிரத்தியேகமான செல்வாக்கை முற்றுயிழந்தனர். படிப்படியே அவர்கள் பின்பு தலைதூக்க முடியாமலும் மறைந்து விட்டனர்.

சீர்திருத்தவாதிகளின் முயற்சிகளும் வல்லாட்சியும் இடையிடையே குறுக்கிட்டாலும், ஆரும் நூற்றாண்டிலே அதென்சில் நிலவியது உயர்குடிமக்களாட்சியென்றே கொள்ள வேண்டும். இலக்கிய அறிவும் அசாதாரணமான திறமையும் கவர்ச்சியுங் கொண்ட கலாசாரமும் அவ்வுயர்குடி மக்கள் சமூதாயத்தின் சிறப்பியல்பும் பயனுமாய் விளங்கினவென்க. நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த பல மட்கலங்கள், கவிகள், இலக்கியத் துணுக்குகள், சிற்ப வேலைப்பாடமைந்த கட்டிடங்கள் இரண்டொன்றின் சிதைவுகள், மூப்பதோ நாற்பது சிற்பச்சிலைகள் ஆகியன மட்டுமே அக்கலாசாரத்தின் பயனுய் இன்று காணக்கிடைக்கின்றன. இருந்தாலும் இத்துணைத் தனித்தன்மையும் சிறப்பும் கொண்ட அக்காலக் கலைத் திறமையைத் தெளிவுபட எடுத்துக்காட்டும் அப்பொருட்களிற் காணும் இணையற்ற அழகு இளமைத் துடிப்பு என்பவற்றோடு அடுத்த நூற்றாண்டின் வேலைகளோடு ஒப்பிடுங்கால், அவை முதிர்ந்த அறிவும் தன்னுணர்வும் கொண்டு செய்யப்பட்டனவாயிருந்து, சில அம்சங்களில் ஏற்ச்சி அடைந்தே காணப்படுகின்றன. பரம்பரையாய் உயர்குடியைச் சேர்ந்த ஒரு சமூதாயத்தினுலன்றி இவ்வளவு சிறந்த கலைகளைத் தோற்றுவிக்க முடியாது. சமூக நிலையில் தமக்கோர் இழிவு வருமென்ற கவலையின்றித் தம் வாழ்வினை நன்கு பயனுறச் செய்ய வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன், வாழ்வில் காணும் அல்லல் தொல்லைகளால் கலங்கிவிடாமல், அவற்றை எதிர்த்து வெற்றிகொள்ளும் பேராண்மையுடன் வாழ்ந்த ஒரு சமூகத்தில் தடையின்றிப் பிரவாகித்த ஓர் உல்லாச உணர்ச்சியை

ஒளிப்படம் VII

(அ) கருநிற உருவங்கள் கொண்ட பூச்சாடி. இதில் பறவைகளும், கோலங்களும் பளபளக்கும் கருநிறத்தில், நிழலமைப்பில் வரையப்பட்டுள்ளன. (ஆ) பின்னர் வந்த செந்நிற உருவங்கள் கொண்ட பூச்சாடிக்கு ஓர் உதாரணம். இங்கே பளபளப்புடைய கருநிறம் பின்னணியாக அமையும் உருவங்கள் முதலியனவற்றைச் சாடியின் இயற்கையான மேற்பரப்பே சித்தரிக்கின்றது. XIII ஆம் ஒளிப்படத்தையும் பார்க்க.

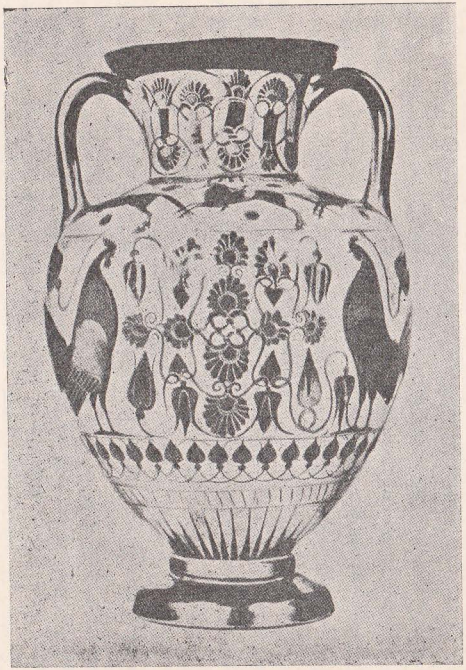

கறுப்புவர்ண உருவங்கொண்ட மட்பாண்டம்

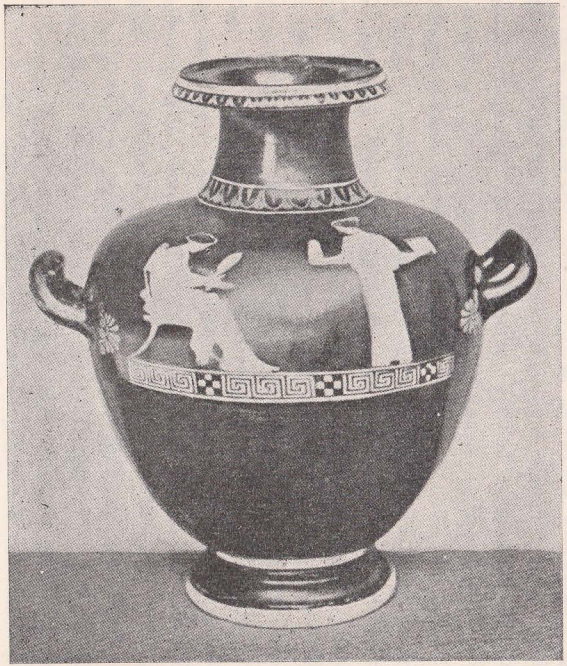

செவ்வர்ண உருவங்கொண்ட மட்பாண்டம்

அக்கலைகள் பிரதிபலிக்கின்றன. விகற்பமற்றது அக்காலக் கலாரசனை; இழிந்த தன்மையோ ஆடம்பரமோ இல்லாதது; ஏமாற்றம் போலி நடிப்பு என்பவற்றுக்கு இடங்கொடாதது; செய்முறையில் பூரணத் திறமையில்லையாயினும் உயர்ந்த நாகரிகம் வாய்ந்தது. ஆதலால் அக்காலப் பிரபுக்களும் மேன்மக்களாயே யிருந்திருத்தல் வேண்டும்.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள பாடல்களில் உள்ளக் கிளர்ச்சிக்கேற்ற காதலையும் மதுவையும் வாழ்வின் இன்பங்களையும் வியந்து பாடிய சிருங்கார ரசமுள்ளவைதான் அதிகமாயிருக்கின்றன. புலவர்களிலும் இருவர் சிறப்பித்துப் பேசப்படுகின்றனர். இவர்கள் அதீனியருமல்லர். ஊழ்வினை காரணமாகத் தம் சொந்த நாட்டினின்றும் வெளியேறி இப்பியாசின் அரசவையை வந்தடைந்தவராவர். 545 இல் பாரசீக அயோனியாவைக் கைப்பற்றியபொழுது தியோசு நாட்டின் அனகிரியன் என்ற ஒரு புலவன் ஊரைவிட்டு நீங்கி அற்றிக்காவையும் இன்னும் பல நாடுகளையும் தரிசித்தான். இசைக்கு அமைந்து எளிய நடையிலுமியன்ற இப்புலவனின் பாடல்களைக் கிரேக்க நாடுகளெல்லாம் விரும்பி வரவேற்றன. அதனாலேயே பின்வந்த நூற்றாண்டுகளில் அம்மாதிரியான பாடல்கள் ஏராளமாகத் தோன்றின. அவனுடைய கவிகளும் இறந்தோர்மீது பாடிய இரங்கற் பாக்களும் பெரும்பாலும் உணர்ச்சிகளையும் மதுமயக்கத்தையும் பற்றியனவாயமைந்திருக்கின்றன. ஆயினும் நமது எலிசபெதின் காலத்துப் பாடல்களைப் போல ஒரு கம்பீரத்தைப் பொருந்தியிருந்தமையினால் அவற்றிலமைந்த கருப்பொருளும் உயர்ச்சி பெற்றது. அப்புலவனது பாடல் நயத்தை எடுத்துக்காட்ட வசனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோதுகூடச் சுவை குறையாத பின்வரும் பாடற்பகுதியைவிடச் சிறந்த தொன்றில்லை: **'பொன் பொலியுங் கூந்தலாள் செம்பந்து கொண்டடித்தாள்; மணி அணி செய்த செருப்புக்களை யணிந்த மங்கையவள் ஆடலுக்கே எனையழைத்தாள்; இலசபொசுத் திருநாட்டாள் அவளென்றன் தலையில் நரை கண்டதனாற் குறைப்பட்டாளே; வேற்றிரையைத் தேடியவ ளங்காந்தாளே'** சிறந்த தேச சஞ்சாரியான சியோசு நாட்டின் சிமோனிதிசு என்ற மற்றப்புலவன் இப்பார்ச்சசு இறந்ததும் அதென்சிலிருந்து வெளியேறித் தேசாலி சிராக்கியுசு என்னும் நாடுகளில் தன்னை ஆதரித்த பிரபுக்களை நாடிச் சென்றான். இவன் அரச சபைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தவனல்லன். குடியரசுப் பிரமுகர்களையும் வல்லாளரையும் ஒருங்கே கவர்ந்தது இவனுடைய புலமை. நாட்டுக்கு இடுக்கண் வந்துற்ற சமயத்திலும், நாடு களிப்பெய்தி விழாவணி எடுத்த சமயத்திலும் எலனிய மனக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வாயிலாயமைந்து புகழ்பெற்றவை இவனுடைய பாடல்கள். பாரசீக யுத்தங்களில்[1] மடிந்த வீரரைக் குறித்து இவனியற்றிய வீரப்பாடல்களே இவனது பெரும் புகழுக்குக் காரணமாயிருந்தன. இவற்றுடன் இவன் பாடிய வேறு வீரப் பாடல்களும் கிரேக்கரின் உயர்ந்த மேதாவிலாசத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகும்.

1. சிமோனிதிசு இயற்றிய பாடல்கள் எனப் பண்டையோர் கூறும் இரங்கற் பாக்களிற் பல அவனுடையவையாயிருக்கமுடியாது என ஓர் ஐயப்பாட்டினை இக்கால இலக்கிய விமர்சனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எல்லாம் அவனுடையன அல்ல என்றாலும் அவனுடைய முறையைப் பின்பற்றியே பாடப்பட்டிருக்கின்றன எனக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

ஆடம்பரமற்ற தேசாபிமானத்தையும், உள்ளத்தை உருக்குலைக்காத இரக்கத் தினையும் தன்னகத்தே கொண்டு, துல்லியமாய் நிலைபெற்ற அழகினை அநாயாச மாய் வெளிப்படுத்தும் 'சொபிரோசுனே' என்னும் தன்னடக்கமான அரிய பண்பின் உருவமாய் சிமோனிதிசு விளங்கினன். இப்புலவனின் நடையிற் காணும் மாய சக்தியை மொழிபெயர்ப்புக்களினூல் எடுத்துக் காட்டுதலரிது. எனி னும் பேராசிரியர் மக்கேயில் மொழிபெயர்த்த வசனப்பகுதி ஓளவு காட்டு கின்றது. பிளாத்தேயியா என்னுமிடத்தில் வீரமரண மெய்திய சிபார்த்தரின் ஞாபகமாய் இவ்வரிகள் எழுதப்பட்டுள்ளன : **'தங்கள் தாய்நாட்டிற்கு அழியாத ஒளிவீசும் மகுடத்தினைச் சூட்டிய இவ்வீரர் மரணமென்னும் கருமேகத்தினுள் மறைந்துவிட்டனர் ; ஏதிசின் இல்லத்துக்கு வெளியே மிக உயரத்தில் புகழின் உச்சியில் விளங்கும் இவர்கள் இறந்தும் இருவாதவர்களன்றே.'**

அக்காலத்துப் பாடல்கள் மட்டுமே நமக்குக் கிடைத்திருந்தாலும் ஆரும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அதேனியரைப்பற்றிப் பொருத்தமான ஒரு முடிவுக்குத் தான் வந்திருப்போம். ஆனால் அந்நாட்டின் சிறந்த சிற்பவேலைகளும் பல இன்று நமக்குக் கிடைத்திருப்பதனால் அந்த நல்ல முடிபு மேலும் வலியுறுத்தப்படுகின் றது. பாரசீகர் அக்குரோப்பொலிசைத் துவம்சம் செய்தபின் 497 இல் அதேனி யர் அக்குன்றினைப் புனருத்தாரணம் செய்யப் புகுந்தபோது பல சிற்பங்களைப் புதிய தளங்களினடியில் போட்டுப் புதைத்துவிட்டனர். இவையெல்லாம் அண் மையிலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டன வெனினும் நல்ல பாதுகாப்பில் வைக்கப் பட்டிருந்தனபோல அவற்றின் பிரகாசமான வண்ணப்பூச்சுக்கள் புதைக்கப் பட்ட அன்றிருந்த பொலிவுடன் விளங்குகின்றன. அவற்றில் நுட்பமான வேலைப்பாடமைந்த நீண்ட நேரான மடிப்புக்களில் தொங்கும் அங்கிகளை யணிந்துள்ள பாவனையில் பெண்ணுருவச் சிலைகளே மிகுதியாயுள்ளன. அவற் றின் முகபாவங்கள் விசித்திரமாயிருந்தாலும் கவர்ச்சியான புன்முறுவலுடன் விளங்குகின்றன. பெண்ணுருவங்களில் மாத்திரமன்றி, அக்காலத்து விளையாட்டு வீரரின் கட்டான உடலமைப்பைக் காட்டும் நிர்வாணச் சிலைகளிலும் உள்ள கம்பீரத்தோற்றமும் அந்த இலக்கியங்களிற் கண்ட தன்னம்பிக்கை, எதுவரினும் கவலைப்படாத மனத்திண்மை என்னும் அரிய பண்புகளையே எடுத்துக்காட்டுவதா யிருக்கின்றது. வேலைப்பாடுகளில் நல்ல சீர்திருத்தம் காணப்படவில்லை யென்பது உண்மையே. உடலமைப்புக்களும் பல இடங்களில் ஒழுங்காயிருக்கவில்லை. இவ்வா றிருந்தாலும் சிற்பியின் கைவினைத்திறன் வியக்கற்பாலதே. கலை நுணுக்கங்களி லும் அவன் தவறு செய்யவில்லை. பெருமிதமும் அடக்கமும் உள்ளாரெனினும்

ஒளிப்படம் VIII

கி. மு. பதினாறும் நூற்றாண்டில் செதுக்கப்பட்ட அதேனின் இளமைப்பருவத்தைச் சித்தரிக் கும் 'கன்னி' உருவங்களுளொன்று. 480 இல் நிகழ்ந்த பாரசீகருடைய தாக்குதலின்பின் இவ்வுருவங்கள் அக்குரோப்பொலிசின் புதிய நகரங்களின் மேல்தளத்தில் அமைக்கப்பட்டன. பண்டைய ஓவியங்களிற் காணப்படும் புன்சிரிப்பையும் மடிப்புமடிப்பாகத் தொங்கும் அங்கியின் நுண்வினைத்திறனையும், இடையிலிருந்து தொங்கும் மடிப்புக்களில் வர்ணப்பூச்சு மங்கியிருப்பதை யும் கவனிக்கவும். சிற்பியின் திறமை அபிவிருத்தியடைந்துள்ள தன்மையை. IX, X, XI ஆம் ஒளிப்படங்களுடன் ஒப்பிட்டறிக.

கன்னி–ஆரும் நூற்றாண்டு

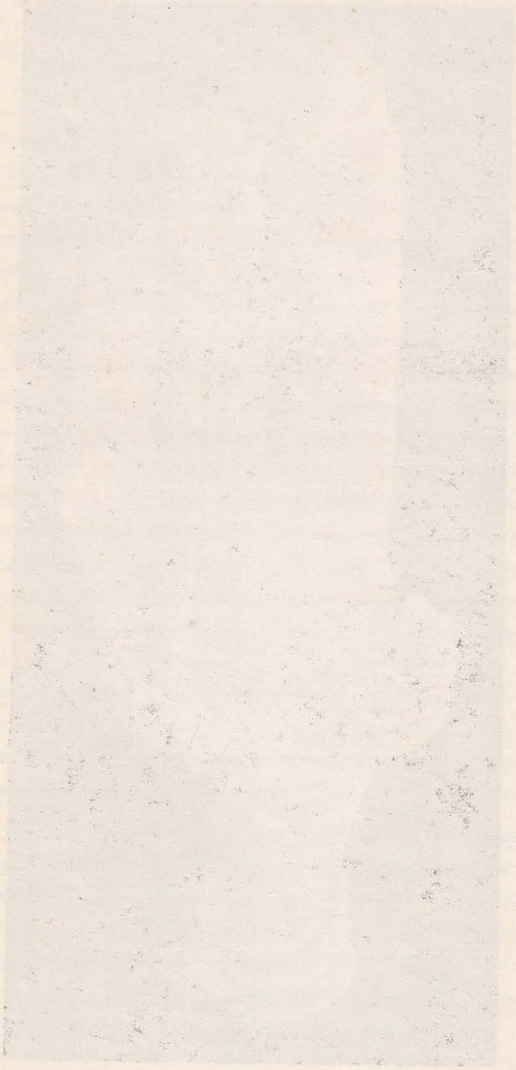

அசாதாரணமான சக்திவாய்ந்த ஆண்களையும் பெண்களையுமே அவன் வடித்த சிலைகளில் ஒருவர் காணலாம். தாம் உயர்குடியைச் சேர்ந்தவர் என்னும் நினைவு இருந்தாலும் மற்றவர்களை காய்தலோ உவத்தலோ இல்லாத, அகங்காரமற்ற ஓர் இயல்பு அவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்த தென்பதும் தெரியும். இவ்வுயர்ந்த கலாசாரத்தின் ஆரம்பகால மலர்ச்சி இளவேனிற் காலத்துப் புதுமணம் பரப்புகின்றது. பின் வந்த காலத்துக் கலைகளில் ஒரு முதிர்ந்த நிலை-செய்வினைத்திறனில் ஒரு பூரணத்தன்மை- ஆழமான அறிவாற்றல்கள் என்பனவும், வாழ்க்கையோடொட்டிய தத்துவங்களில் ஓர் ஆழ்ந்த கொள்கையும் காணப்படுகின்றன. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களும் கலைஞர்களும் பெற்றிருந்த உன்னதமான திறமையைப் பின்வந்த சந்ததியினரெல்லாம் உவந்து போற்றினர். எனினும் முதுவேனிற்காலத்தில் இளவேனிலின் தன்மை கிடையாது. மிகச் சிறந்து விளங்கிய பெரிக்கிளிசின் குடியரசில் தோன்றிய கலைகள்-காவியங்களில் கள்ளங்கபடமின்றிப் பிரவாகித் தெழுந்த அந்த ஆரம்பகாலத்துப் பொலிவை நாம் காணமுடியவில்லை. அற்றிக்கா நாட்டு மக்கள், அரசியல் சுதந்திரம் பெறுவதன் முன், தம் கற்பனைத் திறமையில் பூரணத்தன்மை எய்தியிருக்க முடியாது. ஆனால் உயர் குடிமக்கள் முன்னின்றுழைத்த முயற்சியினாலேயே முடியாட்சிமுறை கிடைத்ததென்பதையும், ஆரும் நூற்றாண்டில் அதென்சு பெற்ற பெரும் பேறுகளில் சோலன், பிசித்திராதசு, கிளித்தெனசு போன்று உயர்குடியில்தோன்றி, அக்குடிப் பெருமைக்கேற்ற விருப்பு வெறுப்பற்ற உயர்ந்த பழக்க வழக்கங்களிற் பயிற்றப்பட்ட பெரியார்கள் செய்துவத்த ஆக்கமுயற்சிக்கேதுவான சாதனங்கள் சாதாரணமானவையல்ல என்பதையும் நாம் மறக்கலாகாது.

VI. சிபார்த்தாவும் அதென்சும்

எவ்வாறுயினும் அதென்சைப்பற்றி நாம் தவருக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடாது. அது பின்னர் அடைந்திருந்த உன்னத நிலையை அப்பொழுது அடையவில்லை. சின்ஞசியாவிலிருந்த கிரேக்க நாடுகள் சிந்தனையாலும் இலக்கியங்களாலும் அதென்சிலும் பலமடங்கு முன்னேறியிருந்தன; எனினும நாகரிகத்தின் முன்னணியில் திகழ்ந்தவர்கள் அப்பொழுதும் ஈசியக் கடலின் மறுபுறத்திலேயே இருந்தனர். கிரேக்க தேசத்திலும் அதென்சு இரண்டாந் தரமான ஓர் அரசாகத்தானிருந்தது. சிபார்த்தா, தனது பெலோப்பொன்னீசிய கூட்டணியின் செல்வாக்கினால் தென் பகுதியில் முதன்மை பெற்றிருந்தது; ஆற்றல் மிகுந்த தன் பேரரசனை கிளியோமினசு என்பவனது தலைமையில் (520—489 வரையில்) பலம் பெற்றுத் தளராது முன்னேறி வந்தது. ஏரதோத்தசு அவனைக் குறைவாய் மதித்தபோதிலும் கிளியோமினசு வீரமும் ஆற்றலும் மிக்கவனாயிருந்தான். தன் நாட்டிலே வளர்ந்துவந்த பஞ்சாயத்தாரின் தலையீட்டை எதிர்த்துத் தனது அரச அதிகாரத்தை நிலைநாட்டினான்; அந்நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினையும் அவன் பின் வந்தவர்கள் என்றுமே அவனைப்போல வகுத்துக் கொள்ள முடியாதபடி அதிகாரத்துடன் விதித்திருந்தான். அந்த வெளி நாட்டுக் கொள்கை எவ்வளவு தூணிவானதாயும் அக்கிரமானதாயும் இருந்ததென்பதை அதென்சு நன்குணர்ந்திருந்தது. கிளியோமினசின் பிடியிலிருந்து அதென்சு ஒரு

மூறை தப்பிக்கொண்ட செய்தியை நாம் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம். ஆனல் அவன், தான் 508 இல் பெற்ற தோல்வியினல் மனம் சோர்ந்துவிடாமல் அடுத்த ஆண்டிலும் அதென்சில் புதிதாய்த் தோன்றிய குடியரசின்மேல் படையெடுத் தான். அப்பொழுது அவன் பூவோதியாவை மட்டுமன்றி ஒடுங்கிய நீரிணைக் கப்பாலிருந்த யூயோபிய நகரமான சாலிக்கிசையும் தனக்குதவிக்கழைத்திருந் தான். வடக்கு மேற்குத் தெற்காகிய மூன்று திசைகளிலும் ஏக காலத்திலேற் பட்ட தாக்குதலால் அதென்சு பெரிதும் இன்னலுற்றது. என்றுமே இல்லாத அந்த ஆபத்தான சமயத்தில் அதீனியர் காட்டிய வீரமுந் தீரமும், கிளித்தென சின் சீர் திருத்தங்கள் ஊட்டிய உணர்ச்சியினல் அதென்சு நல்ல பலனடைந் திருந்ததென்பதை நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டது. ஆனல் கிளித்தெனசு இந்த இரண்டாம் தாக்குதலே எதிர்பார்த்தானெனினும், தன் நாட்டுமக்கள் வீரத்து டன் நடந்து கொள்வார்களென எதிர்பார்த்திருக்கவில்லே. எனவே அவன் தன் நிலேயில் தாழ்ந்து பாரசீகரின் உதவியை வீணில் நாடிப்போனன். ஆனல் உதவி நாடிச் சென்ற தூதுவர் திரும்புமுன்னரே அதென்சில் நிலேமை மாறிவிட்டது. பாரசீகரின் உதவியைப்பற்றியோ அல்லது கிளித்தெனசைப் பற்றியோ பின்னர் நாம் ஒன்றும் அறியவில்லே. மக்களே எதிர்த்துப் பகைவரைப் புறங்கண்டபோது உதவியைப் பற்றியும் உதவி நாடிச் சென்றவர்களேப்பற்றியும் பேசிப் பயன் என்ன? அவர்கள் ஒரேநாளில் பூவோதியப்படையை மூறியடித்து, நீரிணையைக் கடந்து யூபோயியாவிற் சென்று சாலிக்கிசில் உள்ளோரையும் அடிப்படுத்தினர் கள். அப்போரில் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களே இரும்புச் சங்கிலிகளாற் பிணைத் துக்கொண்டு நாட்டுக்குத் திரும்பியதை அக்குரோப்பொலிசிலிருந்து ஏரதோத் தசு என்ற சரித்திர நூலாசிரியன் கண்டிருக்கிறன். அதீனியக் குடியேற்ற மொன்றுக்கு இடமளிக்குமாறு சாலிக்கிசை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி இணங்கச் செய் தார்கள். இத்தனேக்கும் கிளியோமினசு எங்கே? தெற்கிலிருந்து அவன் தலே மையில் சென்ற படை எதிர்பாராத விதமாகத் தடுக்கப்பட்டது. அவனுடைய பெலோப்பொன்னீசியக் கூட்டணியில் முக்கிய அங்கம்வகித்த கொரிந்து, வியா பாரத்தையே சிறப்பாகக் கொண்டிருந்தது. பலம் பெற்று வளர்ந்துவரும் அதென்சு, தன் வியாபார விருத்திக்குப் பாதகமாயுள்ள ஈசினவுக்கு ஒரு தடை யாயிருக்குமென்ற கருத்தினல் அதென்சில் உதயமாகி வந்த கிளித்தெனசியக்

1. ஏரதோத்தசு பெயர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாவிடினும், பாரசீகருக்குப் பரிவுகாட்டிய கொள்கையைக் கைக்கொண்டவன் கிளித்தெனசேயாகும். அரங்கத்திலிருந்து திடீரென அவன் மறைந்தமை அவனடைந்த அவமானத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

ஒளிப்படம் IX

ஒரு வாலிபனின் தலேயைப்போல் செய்யப்பட்ட இச்சிலே ஏறக்குறைய 480 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததாயும், VIII ஆம் ஒளிப்படத்தில் காணப்பட்ட கன்னியின் சிற்பம் செய்தகாலத்துக்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் வரை பிந்தியதாயும் இருக்கக்கூடும். கண்ணின் மணிகள் வர்ணந் தீட்டப்பெற்றிருப்பதை அவதானிக்கவும். இவ்வழக்கம் ஒவ்வொரு சரித்திரகாலத்தைச் சேர்ந்த சிற்பிகளாலும் கையாளப்பட்டுவந்திருக்கிறது. தலேமயிர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கும் பின்ன லான முறையையும் அவதானிக்க. சிபார்த்தர் தலேயலங்காரஞ் செய்வதில் எடுத்துக்கொண்ட கவனத்தைத் தேமோபிலாயில் பாரசீகர் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர். ஐந்தாம் நூற்றாண்டுச் சிற்பத்தின் திறமையை XX ஆம் ஒளிப்படத்தைப்பார்த்துத் தெரிந்து கொள்க.

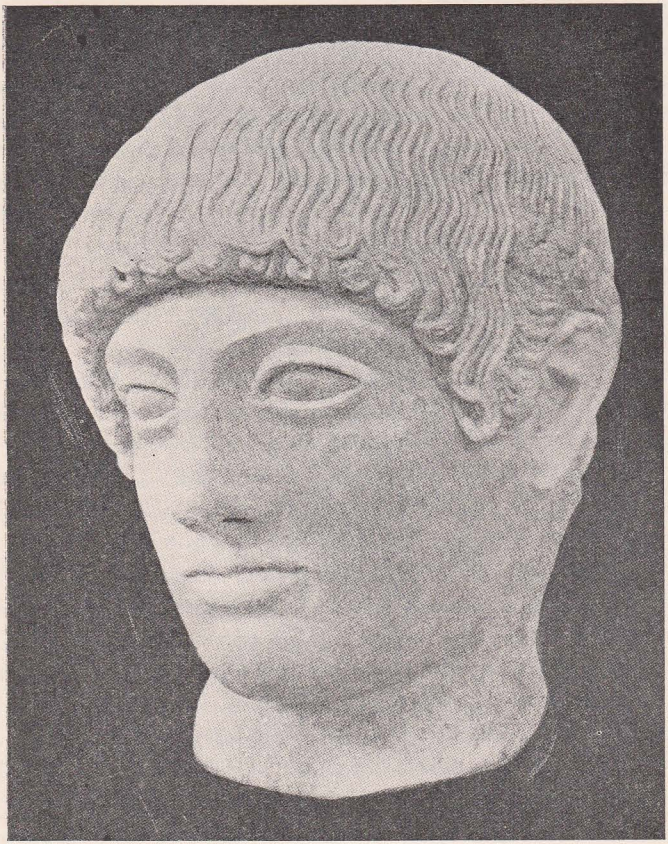

எபேபியின் தலை

குடியரசு நசித்துப் போவதைக் காணக் கொரிந்து விரும்பவில்லை. இதனால் கொரிந்து அதென்சுக்கெதிரான போரிற் கலந்துகொள்ள மறுக்கவே கிளியோமினசு படையெடுப்பைக் கைவிடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது (507). இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரந்தான் கொரிந்து குறுக்கிட்டு அதென்சைக் காப்பாற்றியது என்று சொல்லக்கூடாது. மூன்றாண்டுகளின் பின்பு ஒரு சமயம் கிளியோமினசு தன் கூட்டணி மகாநாட்டில், மீண்டும் ஒருமுறை அற்றிக்கா நாட்டின் மீது படையெடுத்து அங்கே முன்னர் தானே பதவி நீக்கம் செய்த இப்பியாசு என்னும் வல்லாளனை அரியணை யேற்றவேண்டுமென்று பிரேரித்த பொழுதும் கொரிந்து குறுக்கிட்டு அவ்வித அசம்பாவிதங்கள் நேராவண்ணம் தடுத்தது (504).

தனது கூட்டணியின் அங்கத்தவர்களுள்ளேயே தனக்குக் கெடுதலைத்தரும் வேறுபாடுகள் இருந்ததைக் கண்டு சிபார்த்தா மனக்கொதிப்படைந்திருக்கும் என்பது வெளிப்படை. இதனால் ஆர்கோசு தன்னையும் மிஞ்சிவிடுமோ எனச் சிபார்த்தா பயங்கொண்டது. ஆர்கோசுமோ என்றும் போல்தான் இழந்த தலைமையை மீண்டும் பெறுவதற்கு உதவிசெய்யக்கூடிய நேசநாடுகளைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக்கொள்வதற்கேற்ற சந்தர்ப்பங்களை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. இவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கச் சிபார்த்தாவினால் முடியவில்லை. மகாநாட்டில் அவமானமடைந்து பத்து வருடங்களின்பின், 494 இல் சிபார்த்தப்படையைக் கிளியோமினசே முன்னின்று, வேற்று நாட்டுப் படையுதவி ஒன்றுமேயில்லாமல், நடத்திச் சென்று ஆர்கீவிய சமவெளியைத் தாக்கினான். அங்கே பண்டைய மலைக்குன்றான திரின்சின் அருகில் உள்ள சிப்பீயா என்னுமிடத்தில் இருதிறத்துப் படைகளும் சிலபகல் பொருது நின்றன. அதன் பின் அங்கு நடந்தது கிரேக்க சரித்திரத்தில் கண்ட யுத்த தந்திரங்களுள் மிக ஆச்சரியமான ஒன்றென்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. எதிரிகள் எப்படி நடந்து கொள்வாரோ அப்படியே தாமும் நடந்துகொள்ளும் வழக்கத்தை ஆர்கீவியர் அறியாத்தனத்தினால் மேற்கொண்டிருந்தனர். இதனைப் பயன்படுத்தியே கிளியோமினசு அத் தந்திரத்தைக் கையாண்டனன். இரவுப் போசனத்திற்காக யுத்த நிறுத்தம் செய்யும் சங்க நாதம் கேட்டதும் அவ்வாறு செய்யாமல் தங்கள் தங்களிடத்திலேயே தங்கிநிற்கும்படி அவன் ஒருநாள் தன் சிபார்த்த வீரருக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தான். ஆர்கீவியர் இதனை அறியாமல் சங்க நாதம் கேட்டதும் தாமும் உனைவருந்த வழக்கம்போல் யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பினார்கள். ஆனால் ஆயத்தமாய் நின்ற சிபார்த்த வீரர் திடீரென ஆர்கீவியர்மீது பாய்ந்து தாக்கினர். செய்வதின்ன தென்றறியாத ஆர்கீவியர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். ஆறுயிரம் ஆர்கியரை இப்படுகொலையில் இழந்த ஆர்கோசு பின்னர் ஒரு தலைமுறைகாலம் வரையில் தலையெடுக்கமாட்டாமல் வலுவிழந்து போயிருந்தது.

சிபார்த்தரின் வீரம் இவ்வாறு நிலைநாட்டப்பட்டதுதான் தாமதம் பெலோப் பொன்னீசும் பணிந்துவிட்டது. கூட்டணியினுள் இருந்த மனவேற்றுமைகள் எல்லாம் இருந்த இடந் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டன. கிரேக்க தேசத்தின் தென்பகுதி முழுவதுக்குமுரிய தலைமைப்பதவி ஒருவித எதிர்ப்புமின்றிச்

சிபார்த்தாவையே வந்தடைந்தது. ஐக்கியமான ஒரு கிரேக்க தேசத்தை உரு வாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை அந்நாடுகளின் சரித்திரத்தில் முதன்முதல் கொண்டிருந்த அரசியல்ஞானி இக் கிளியோமினசேயாவன். இந்த ஐக்கியத் தின் ஆரம்ப நோக்கம் சிபார்த்தாவின் சொந்த நன்மையை விருத்தி செய்தலே என்பதில் ஐயமில்லை. எவ்வாறுயினும், கிளியோமினசின் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒன்றுதிரண்டமையால்தான் பின்வந்த பாரசீகப் படையெடுப்பிலிருந்து கிரேக்க தேசம் காப்பாற்றப்பட்டது. ஈசியன் கடலின் மறுகரையிலே, இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் ஆசியா விலே வெற்றிகள் பல கண்ட வீரர்களை மிகவிரைவில் ஐரோப்பியக் கரைக்கும் அழைத்தன. தமக்குப் போராபத்து ஏற்பட இருந்த இந்நேரத்தில், கிரேக்க நாடுகள் பலவும், எதனைக் கொடுத்தேனும், சிபார்த்தாவின் வீரமிக்க தலை மையை ஏற்றுக் கொள்ளச் சித்தமாயிருந்தன. அதென்சுகூட, முந்திய நிகழ்ச்சி களை மறந்து, அதன் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தது. 491 இல் தனக் கயலிலுள்ள ஈரானிய தூதுவர் பாரசீக அரசனுக்கே அடிமை செய்வோமென அச்சுறுத்தியபோது கிளியோமினசு தலையிட்டு நிலைமையைச் சீர் செய்வதை அதென்சே விரும்பி வரவேற்றது; கிளியோமினசும் தலையிட்டு நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்தினான். 490 இல் மாதன் என்னுமிடத்தில் அதீனியரைப் பாரசீகர் எதிர்த்தபோது உதவிக்கு வரக் காலந் தாழ்த்தினரெனினும் சிபார்த்தர் அதீனி யரை முற்றுகத் தோல்வியடைய விட்டுவிடவில்லை. தன் நகரமே தலைமை வகிக்க வேண்டுமெனக் கிளியோமினசு கோரியது நியாயமானதே என்பது இவ்வாறு இரண்டு முறையாய் நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது. மேலும் பத்து வருடங்கள் கழித்து நடந்த பெரும்படையெடுப்புக்களில் தேமோபிலாய், பிளாத்தேயியா என்னும் போர்க்களங்களில் கிரேக்கப்படைகள் துன்புறுத்தப்பட்ட காலங்களி லும் சிபார்த்தரே தலைமைப் பதவிக்குரியவர் என்பது மிகப் பிரபலமாயிற்று. அடுத்தடுத்தேற்பட்ட இத்தாக்குதல்கள் முழுவதையும் தாங்க வேண்டிய நிர்ப் பந்தம் அதென்சுக்கே ஏற்பட்டதன்றிச் சிபார்த்தாவுக்கன்று. சிலகாலமாக இப் படியான போர்களின்றிக் குடியாட்சி முறைகளை விருத்தி செய்வதில் கவனம் செலுத்திப் பலம் பெற்று வந்த அதென்சுக்கு இத் தாக்குதல்கள் தகுந்த பயிற்சியாயிருந்தனவென்றே கூறவேண்டும். ஒரு நூற்றாண்டுக்காலம் கலகங்களி லும் பூசல்களிலும் சீர்குலைந்த இந்தச் சிறிய நாட்டுக்குப் பரம்பரையான யுத்தப் பயிற்சிகளோ, முறையான ஒரு படையோ ஒன்றுமே இல்லா திருந்தமையால் இத் தாக்குதல்கள் உண்மையில் ஒரு பயங்கரமான சோதனையாகவே இருந்தன. கொடிய சோதனைகளால் மக்கள் பண்பு உயர்தலுமுண்டு; கெட்டொழிந்து போதலுமுண்டு. எலிசபெதின் காலத்து மக்களுக்கு ஆர்மடா ஒரு பெரிய சோதனையாயிருந்தும், அப்போரில் கிடைத்த வெற்றிகள் அவர்கள் பண்புகளைச் சிறப்படையச் செய்து உயர்ந்த புகழடையச் செய்ததுபோல், அதென்சிலும்

ஒளிப்படம் X

புகழ்பெற்ற ஹாடோவிசி அரியாசனத்தின் ஒரு பக்கத்திலுள்ள காட்சி. திகதி 475 (?). மேலாடையினுட்புறத்தில் தெரியும் உடை அமைப்பைக்காட்டும் திறனைக் கவனிக்கவும். இதனை ஒளிப்படம் XVI (ஆ) வுடன் ஒப்பிடுக.

ஓடோவிசி அரியணையில் காணும் உருவம்

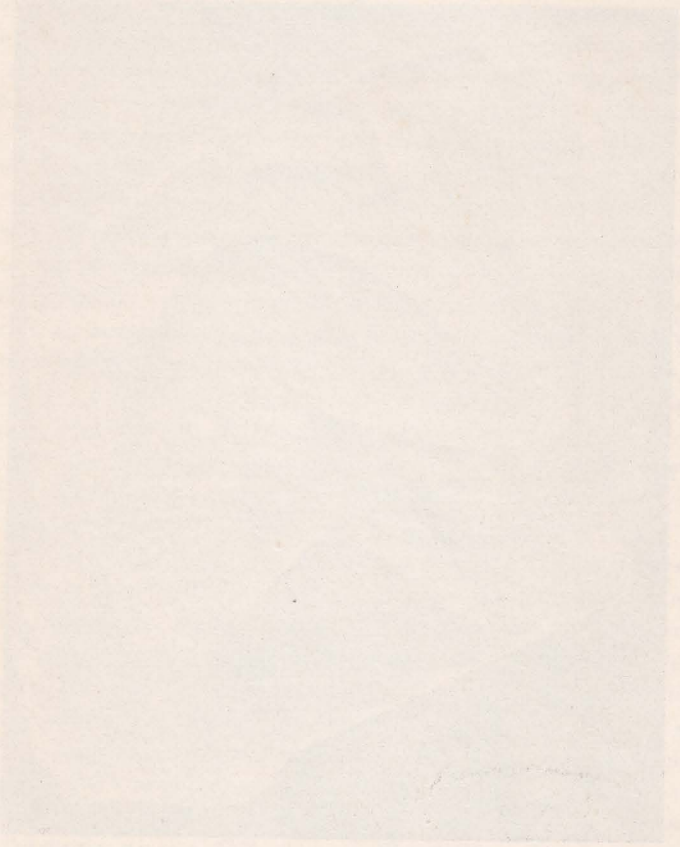

இப் படையெடுப்புக்கள் அதிபயங்கரமாயிருந்தாலும் முடிவில் மிகப்பெரிய நன்மைகளே ஏற்பட்டன. இவையெல்லாம் அடங்கியபின் தனது உண்மையான பெருமையை உணரத்தலைப்பட்டதுடன், சிபார்த்த அரசனொருவன் அக்கிரமாய்த் தலையிட்டதனல் சிறிது காலத்துக்கு முன்புகூடச் சிறுமைப்பட்டிருந்த இவ் அதென்சு, பெருமையும் புகழும் பெற்று ஈசியன் கடலின் ராணியாய், எல்லிய காலாசாரம் நிறைவெய்தியிருந்த ஒரு காலமென யாவரும் கொண்டாடற்கமைந்த சிறந்ததோர் எதிர்காலத்தை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் VII

பாரசிகப் போர்கள்

I. அயோனியாவும் பாரசிகமும்

சிபார்த்தா அதென்சு ஆகிய நகரங்களின் சிறப்புக்களை ஆராய்ந்து வருகையில் ஆசியக் கரைகளிலிருந்த கிரேக்க மக்களின் முன்னேற்றத்தினைப் பற்றி அதிகம் கூறாமல் விட்டதனால் அவர்களின் சரித்திரத்திலே சிறப்புக்களோ பெருமைகளோ இல்லை என்று கூறிவிடலாகாது. ஐரோப்பியக் கரைகளிலிருந்த தம் தாயாதிகளிலும் பார்க்கத் துணிவினாலும் சாகசத்தினாலும் இவர்கள் பல மடங்கு முன்னேறியவர்கள். ஏராளமான குடியேற்றங்களின் உதவியுடன் செழிப்புற்று விளங்கிய வர்த்தகம்; பெரிய வர்த்தகப் பிரபுக்கள் கடைப் பிடித்து வந்த கொள்கைகள் (ஒரு வல்லாளனின் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டத் தமது திரண்ட செல்வத்தைப் பயன்படுத்தியவர் பலர்); எல்லாவற்றிலும் மேலாகத் தம்மிலும் பழமையான—சிலவகையில் அநுபவத்தினாலும் சிறந்த—கிழைத்தேச சமுதாயங்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு என்னும் இவ் வாய்ப்புக்களினால் அயோனியர் மிகவிரைவிலேயே காலத்துக்குமிஞ்சிய விவேக முள்ளவர்களாகப் பரிணமித்தனர். இப்பொழுது பெயரும் மறைந்து மங்கிப் போன மிகச் சிறிய நகரங்களிலேயே மேல் நாட்டுக் கலைச்செல்வங்களின் பெரும்பகுதியும், தத்துவம் விஞ்ஞானம் முதலியவை தாமும் தோன்றின என்றால் மிகையாகாது. தோரிய வெற்றிகளைத் தொடர்ந்து கிரேக்க தேசத்தைப் பீடித்த இருண்டகாலம்தானும் ஈசியன் கடலின் கீழ்க்கரையில் இருந்த இவர்களைப் பெருமளவில் பாதிக்கவில்லை. இவர்களிடையே இருந்த கற்பனை வளம் இப்பொழுது வியக்கத்தக்க வகையில் வளர்ந்து, இலக்கியங்கள், சாத்திரங்களாக மலர்ந்தது. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே தனிப்பட்ட புலவர் சிலர் (ஈசியது, ஆர்ச்சிலோச்சியசு முதலியவர்களாயிருக்கலாம்) நிரந்தரமான புகழுக்குரிய தகுதிபெற்றனர். அல்கியசு என்பவனும் தீவிர உணர்ச்சியூட்டும் கவிதைகள் இயற்றிய பெண்பாற் புலவரான சஃபோ என்பவளுமான இலசபியர் இருவரின் காதற் கவிதைகள் பெரும் இலக்கியங்களாயமைந்தன. இவர்களின் காலம் ஏறத்தாழ 600 ஆம் ஆண்டென்பர். செய்யுள்களைவிடப் பிற்காலத்திலே பிரபலமடைந்தவை சம்பவத் தொகுப்புக்களான வசன நூல்களே. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இக்காத்தியசு என்னும் மிலெசியன் உண்மையான சரித்திர சம்பவங்களைத் தேடித் தொகுத்து வந்தனன் என்றும் அறிகிறோம். மிலெத்துசு நாட்டினர் எதனையும் தேடித் துருவியாராயும் இயல்பு கொண்டவர் என்பது பிரசித்தம். அங்கே தேல்சு என்னும் முதல் 'தத்துவஞானி' உலகம் எப்படி உண்டாயிற்று என்ற மனித அறிவுக் கெட்டாத மர்மத்தை ஆராய முற்பட்டான்; கி. மு. 585 இல் நிகழவிருந்த சூரியகிரகணத்தை முன்னேற்கெனவே அறிந்து கூறினன்: காலநிலை மாறுபாடுகளையும் அவதானித்து எண்ணெய்

சேமித்து வைக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் எடுத்துச் சொன்னன். தேல் சுக்கு அநேக சீடர் இருந்தனர். அவனுடைய ஆராய்ச்சியின் போக்கு அயோனியக் கருத்துக்களையே பெரிதும் சார்ந்திருந்தது. தத்துவஞானியர் எனக் கருதப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் விஞ்ஞானிகளின் தன்மையைப் பொருந்தியிருந்தனராகையால் மனோதத்துவங்களை ஆராய்வதனை விடுத்து உலகத்தியற்கைகளையே ஆராய்ந்து வரலாயினர். யூக்கிளிது என்பவனுக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன்பே இவர்கள் கேத்திரகணித மூலகங்களைக் கண்டு பிடித்து விட்டனர்; பூகர்ப்ப இயல்புகளைக் கற்றறிந்தனர்; வானத்துத் தாராகணங்களை அவதானித்து வந்தனர்; உயிரியல் அறிஞர்களாகி உயிர்த்தோற்றங்களின் பரிணமவிதிபற்றியும் சூசகமாகத் தெரிவித்தனர். உலகத்தியற்கையின் காரண காரிய சம்பந்தங்களைக் காட்டிக் கடவுட்டன்மை என்பது விண்வெளியிலுள்ள வாயு மண்டலமே என எடுத்துக்காட்ட முற்பட்டனர். சாமோசு நகரத்தைச் சேர்ந்தவனும் பின்னர் இத்தாலியில் குடியேறியவனுமான பைதகோரசு (572-479) சமய சம்பந்தமான மறைபொருட்களைக் கணித நூல் விதிகளுடன் தொடர்புபடுத்த முயன்றான். ஆனால் அவனுடைய சீடர்களுள் விவேகமுள்ளவர்கள், கடவுட் கொள்கையையும் தருக்கநூற் கருத்துக்களையும் கலந்து குழப்பாமல், உலகின் இயற்கையை அறிவதில் மட்டுமே தம் கவனத்தைச் செலுத்தினர்கள். உலகின் தோற்றம், தனிப்பொருட்களான மூலகங்கள் சேர்ந்துள்ள விதம், இயற்கைப் பொருட்கள் மாறுதலடைந்துவரும் முறை, அம்மாற்றத்தின் தாற்பரியம் ஆகிய இவை யெல்லாம் எலனிய தத்துவார்த்தங்களின் மூலாதாரமான பிரச்சினைகளாயிருந்தன. ஆனால் அயோனியர்க்கியல்பாயுள்ள காரண காரிய சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியோ மனோவாக்குக்காயங்களுக்கப்பாற்பட்ட மெய்ப்பொருளை நாடுவதில் என்றுந் தணியாத ஒரு வேட்கையை எடுத்துக் காட்டுவதாயிருக்கின்றது.

எனினும் சின்ஞசியக் கிரேக்கரின் சுதந்திரமான, சுறுசுறுப்பான அறிவியல் துறைகளுக்கும், அவர்களுடைய அயல்நாட்டினரான கீழைநாட்டு 'அநாகரிகர்' களின் மூடக்கொள்கைகள், பிற்போக்கு மனப்பான்மை என்பவற்றுக்கும் அதிக வித்தியாசம் உண்டு. எனினும் கீழ்த்திசைத் தொடர்புகள் அவர்களின் நன்மை தீமைகளை எவ்வளவு தூரம் பாதித்தன என்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. கட்டிடக்கலைஞர்கள் அநுசரித்து வந்த வழக்கங்களில் எகிப்து அசீரியா என்னுமிடங்களின் கலைகளில் உள்ள சாயல் படிந்திருப்பதை நன்குணரக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இலேதியாவின் நாணயமுறை அயோனியாவிலும் வழங்கி வந்ததென்பதனை முன்னமே அறிந்துள்ளோம். இவ்வித நன்மைகளுடன் கீழைத்தேசத்து ஆடம்பரங்கள் தீய பழக்கவழக்கங்கள் அயோனியரிடையே தீமைகளையும் மறைமுகமாக ஏற்படுத்திவிட்டன. அயோனியக் கிரேக்கர் ஆரம்பத்தில் எவ்வளவுதான் சுறுசுறுப்புள்ளவராயிருந்தாலும் போகப் போக, சிபார்த்தர், ஆர்சீவியர், இன்னும் அதீனியர் ஆகியோரிலும் வீரங் குறைந்தவராயினர். யாரும் எளிதிற் சென்றடையக்கூடிய இயற்கையமைப்புகளைக் கொண்ட இந்நாடுகள் பிறநாடுகளின் அரசியலோடு கலந்து மறைந்து போகக் கூடிய துர்ப்பாக்கியத்தை

யும் பெற்றிருந்தன. ஈசியன் கடல் துறைகளைக் கைகப்பற்ற வேண்டுமென விழைந்த இலிதிய மன்னர்களிடமிருந்தே இவ்வாலய நிலையை எப்பொழுதும் எதிர்பார்க்க வேண்டியிருந்தது. இந்தப் பேராசைக்காரரை எதிர்க்கும் ஆற்றலும் அயோனியர்க்கிருக்கவில்லை. தனித்தனியே நோக்குமிடத்துக் குறைபாடற்ற பல நாடுகளை அவர்கள் பெற்றிருந்தும் அவை ஒன்றுக்கொன்று பொருமை கொண்டிருந்தமையால் தகுந்த ஒரு கூட்டணி ஏற்படுத்தவும் முடியாமற் போயிற்று.

தீவுகளிலமைந்த நகரங்களில் சாமோசு என்னும் நகரமே ஆரும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் புகழ்பெற்ற வல்லாளனை பொலிகிராத்திசு என்பவனது தலைமையில் வீரமும் புகழும் வாய்ந்து முன்னேறி வந்தது. இப்பொலிகிராத்திசைப் பற்றி முந்திய அத்தியாயமொன்றில் போதிய அளவு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அயோனியரின் ஏனைய நாடுகள் யாவும் பாரசிக ஆஞ்ஞாசக்கரத்துள் அடங்கிய காலத்திலும் இவனுடைய பலமிக்க அரசாட்சியினால் சாமோசு தன் சுதந்திரத்தை இருபது ஆண்டுகளாக இழந்துவிடாமலிருந்ததென்பதனை இங்கே சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டும். பெருநிலப்பகுதிக்கண் அமைந்த அயோனிய நாடுகளுள் இதுபோலச் சிறப்புற்றோங்கியது மிலெத்துசு என்னும் நாடேயாகும். அளவிறந்த ஆற்றல் படைத்திருந்தமையால் அடுத்தடுத்து வந்த இலிதிய மன்னரின் படையெடுப்புக்களை இந்நாடு தனித்துநின்றே தாங்கக்கூடியதாயிருந்தது. ஆரும் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே, சிபார்த்தா தன் உச்சநிலையை அடைந்திருந்த காலத்தில், அதென்சு பிசித்திராதுசுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தபோது, அயோனியாவின் ஏனைய நகரங்களெல்லாம் இலிதிய நாட்டில் அரசு வீற்றிருந்த, செல்வச் செழிப்பும் வீரமும் கொண்ட குரோசசு என்னும் மன்னனுக் கடங்கிக் கிடந்தன (560-546). அயோனியரை வெற்றிகொண்டவன் கிரேக்க சார்புள்ளவனுயிருந்தும் அவர்களுக்கேற்பட்ட நெருக்கடி சிறிதளவேனும் தளரவில்லை. இந்தக் குரோசசு எலனிய கலாசாரத்திலேயே மோகங்கொண்டிருந்தான். ஏபிசசு[1] என்னுமிடத்திலுள்ள ஆர்தீமிசு ஆலயத்தில் அவன் கட்டுவித்த சிற்பத்தூண் வரிசைகளை இன்றும் காணலாம். தெல்பிய தெய்வ பீடத்தின்மீது இவன் அளவு கடந்த மதிப்புக் கொண்டிருந்தான். அதற்கு ஏராளமான காணிக்கைகள் செலுத்தி அதனருளைப் பெற முயன்றான். குரோசசின் ஆட்சிக்கடியணிந்திருந்தலே அயோனியரின் கொடிய விதியாயமைந்திருந்தால் அவர்களின் சரித்திரமும், கிரேக்க தேசத்தின் சரித்திரமுமே வேறு விதமாயமைந்திருக்கும். ஆனால் இவனினுங் கொடிய பிறிதொருபகை வாயிலிற் காத்து நின்றது; பாரசிகருடைய காலம் உதித்துவிட்டது.

கிரேக்க உரோம எழுச்சிகளுக்கு முன் மத்திய கிழக்கிலுள்ள நாடுகளே நாகரிகத்தின் தலைமைப் பீடமாயிருந்தன. சதுப்பு நிலங்களும் காடுகளுமாகி இயற்கையின் கருணை குறைந்திருந்த ஐரோப்பாவிலே அநாகரிகமான சூழப்பங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது, நல்ல பிரகாசம் பொருந்திய, வளங்கொழித்த,

1. இந்நகரத்துப் பழம் பொருள்களுள் பிரித்தானிய நூதனசாலையில் உள்ளதுவே நல்ல முறையிற் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சம நிலங்களான மெசப்பொத்தேமியாவிலும் நைல் நதிப் பிரதேசங்களிலும் உயர்ந்த கலாசாரமும், மிகுந்த பலமுங்கொண்ட இராச்சியங்கள் தோன்றியிருந்தன. பதினைரும் நூற்ருண்டாகிய அப்பழங்காலத்திலேயே யூபிறேற்றிசுப் பிரதேசம் வரையில் எகிப்து தன் வெற்றிக்கொடியை நாட்டியிருந்ததெனினும், அங்கு நிலவிவந்த உள்நாட்டுக் கலகங்களும், ஓரிடத்தில் தங்கியிராமல் அலேந்து திரிந்த சாகியத்தினரின் கொடிய படையெடுப்புக்களும் படிப்படியாக அதன் பலத்தைக் குறைத்துவந்தன. அந்நாட்டுப் பரோக்களின் பெருஞ்சிறப்பு மட்டும் அழிந்து போகவில்லே; ஆனல் பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டினிறுதி எகிப்திய ராச்சியத்துக்கும் இறுதியாய் முடிந்தது. பின்னர் சிறிதுகால இடைவேளேக்குப் பின் பயங்கரமான அசீரிய அரசர்கள் அதன் இடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். செமிதிய வமிசத்தைச் சேர்ந்த இக்கொடியவரின் படைவலிமை கசுபியன் கடலிலிருந்து சீரியா நாட்டுக்கரை வரையில் அதிகாரம் செலுத்தியது. எகிப்து நாடே அடங்கிப்போக வேண்டியதாயிற்று. சென்ஞச்செரிப்பு என்பவனது பயங்கரமான படையெடுப்பிலிருந்து எருசலேம் நகரம் காப்பாற்றப்பட்ட அற்புதமான சம்பவத்தை விவிலிய வேதம் கூறுகிறது. ஆனல் அசிரியாவின் அதிகாரம் இறுதிவரையிலும் வல்லாட்சி மிக்கதாய்த்தானிருந்தது. 612 இல் இந்த அசீரியாவுமே தன்னலடிப்படுத்தப்பட்ட சமூகங்கள் பலவற்றின் கூட்டணியொன்றுக்கு அடங்கிப்போக வேண்டியதாயிற்று; அதனல் நினவே நகரும் அழிந்தது. அது அழியக்காரணமாயிருந்த இருபகுதியினரும் தத்தம் உரிமையைப் பங்குபோட்டுப் பெற்றுக் கொண்டனர். பாபிலோனிய சால்தீயர் என்னும் வகுப்பினர் தைகிரிசு நதியின் மேல் பகுதியில் சிரியாநாட்டு எல்லேவரையிலுமுள்ள இடத்தைப் பெற்றனர்; யூதரைச் சிறைபிடித்த அவர்களின் பேரரசனை நெபுசாத்தினெசார் கீழைத்தேசத்தில் அதுவரை காலமுமிருந்த அரசர் யாருங் காணுத ஆடம்பரத்தையும் புகழையும் பெற்றனன். ஆயினும் பாபிலோன் புகழ் டைந்திருந்த காலம் மிகச் சிறியதே. கிழக்குப்பக்கத்திலிருந்த அசீரிய சாம்ராச்சியப் பகுதிக்கு உரிமை பெற்ற மீதியா, வலிமை மிகுந்த மக்களேக் கொண்டிருந்தது. மீதியரும் கிரேக்கர் போல வீரமிக்க ஆரிய வம்மிசத்தைச் சேர்ந்தவராவர். அவர்களேச் சார்ந்து, அவர்களுக்கே அடங்கியிருந்த அயல்நாட்டினரும் அவர்களோடிணைநிற்கத்தகுந்த வீரம் பெற்றிருந்தனர். பாரசீகக் குடாவின் வடகீழ்த் திசையிலமைந்த ஒரு மலேநாட்டை இவர்கள் தம் வசிப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தனர். அசீரிய வீழ்ச்சிக்கு ஐம்பது ஆண்டுக் காலத்தின்பின் இவர்களிடையே தோன்றிய சைரசு என்னும் ஓரரசன் உலகத்துப் பேரரசர் வரிசையில் சேர்த்தெண்ணப்படவேண்டியவனுவன். இம்மன்னவனின் இளமைக்காலத்தைப் பற்றி நாம் கேள்விப்படும் கட்டுக்கதைகள் பலவற்றை இங்கே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லே. (இவனுண்ட காலம் 550-29). ஆனல் ஏகபோக உரிமைகளுடன் தன் சாகியத்தினரை அடக்கிவைத்திருந்த சர்வாதிகார ஆட்சிக் கெதிராய் எழுந்து ஒரு பாரசீகனே மீதியப் பரம்பரையின் தலேவனுக்கி வைத்தான்.[1] துணிவும் வீரமுங் கொண்ட இத்தகைய ஒரு அயல்நாட்டினரை எதிர்த்து நிற்கப் பாபிலோனி

1. கிரேக்கரே இந்தராச்சியத்தை "மீதிய"ராச்சியம் என வழங்கி வந்தனர்; பிற்காலத்து யுத்தங்களில் அநாகரிகரான எதிரிகளுக் குதவுதலே "மீதியம்" எனவும் வழங்கினர்.

யரால் முடியவில்லை. பாபிலோனின் வீழ்ச்சியைப் பற்றி யாரோ ஒரு தீர்க்கதரிசி ஏற்கெனவே அறிந்து கூறி வைத்திருந்தான். கி. மு. 539 இல் பேரரணமைந்த அதன் தலைநகரத்தைச் சைரூசு கைப்பற்றினான். அதனால் அவனும் தனக்குமுன் இருந்த அசீரிய மன்னரைப் போலவே கசுபியனிலிருந்து சிரியாக்கரை வரையிலிருந்த பிரதேசத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியானான். அசீரிய அரசருடைய இராச்சியத்திலும் பார்க்க இவனுடைய இராச்சியம் சில திசைகளில் அகன்றதாயிருந்தது. கிழக்கெல்லை சிந்து நதிப் பிரதேசத்துக்குப் பாதி வழி வரையிற் சென்றிருந்தது. மேற்கிலோ, தமது சரித்திரத்துக்கு இன்றியமையாத இடங்களில், ஈசியன் கரை வரையிலும் இவனது அதிகாரம் வியாபித்திருந்தது. இவனுட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற ஆரம்பத்தில் மீதிய நாட்டின் எல்லை இலிதியாவினெல்லையுடன் ஒன்றி இடையில் ஆலிசு நதியே எல்லைக்கோடாயமைந்திருந்தது. இந்த இரண்டு வல்லரசுகளும் கடந்த காலத்திலே பகைமையும் பூசலும் கொண்டிருந்தன. எனவே தான்தோன்றியாய் முளைத்த இப்பாரசீகத் தலைவரின் அதிகாரம் வளர்ந்து வல்லரசாகப் பலம் பெறுமுன்னரே இரண்டிலொரு முடிவு காண

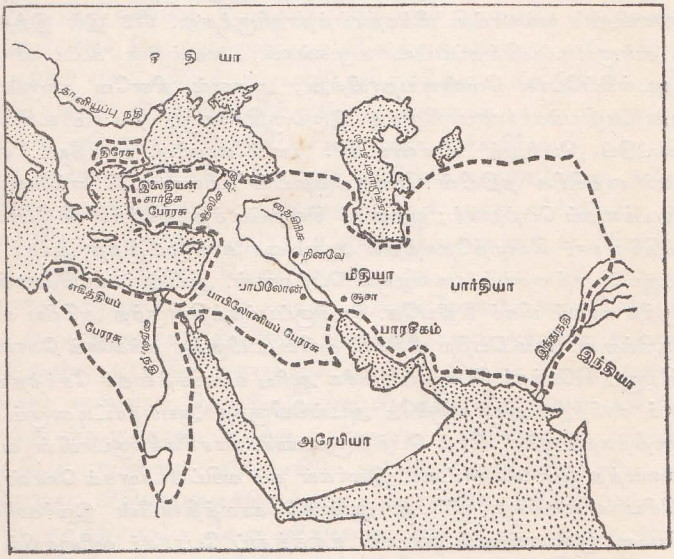

.....இக்கோடு பாரசீகப் பேரரசின் புற எல்லையைக் குறிக்கும்
பாரசீகப் பேரரசினுள் அடங்கப்பெற்ற பிற பேரரசுகள்.

வேண்டுமென இலிதிய மன்னன் விரும்பியதில் ஆச்சரியமில்லை. இன்னும் 'ஆலிசு நதியை அவன் கடந்தால் பலமிக்க அரசாங்கம் ஒன்று அழியும்' என்னும் இரு பொருள் கொண்ட தெல்பிய தெய்வபீடத்தின் வாக்கும் உந்தவே, குரோசசு படை மேற்கொண்டு சென்றான். ஆனால் அழிந்தது அவனது சொந்தப் பேரரசே. பாரசீகப் படைகளுக்கு அவனது படைகள் இணைநிற்க முடியவில்லை. எதிரிகள் துரத்தவே தனது தலைநகரான சார்தீசில் சென்று புகலிடம் தேடினான். சார்தீசும்

முற்றுகையினல் அழிந்து, குரோசசும் கி. மு. 546 இல் சிறைபிடிக்கப்பட்டான். இவ்விதமாக இலேதிய வல்லரசும் சைரூசின் கையில் சிக்கியது. எஞ்சியிருந்த கரையோரத்து எனைய நாடுகள் உலகப் பிரசித்திபெற்ற இவ்வல்லரசை எதிர்த்து நிற்க முடியுமா? சைரூசு தன் பகையரசான பாபிலோனே அழிக்கத் திரும்பியபோது அயோனிய நாடுகளேக் கண்காணிக்கும்படி ஆர்பேசசு என்னும் விரேனத் தன் பிரதிநிதியாக நியமித்துவிட்டுச் சென்ருன். ஆர்பேசசும் விரைவிலே அயோனியக் கரையோர நாடுகள் மீது படையெடுத்தான். குரோசசின் ஆதரவிலிருந்து இச்சிறு நாடுகள் தம்மூன் ஒன்றுசேர்ந்து தகுந்த ஒரு பாதுகாப்புப் படையைத் தானும் அமைத்துக்கொள்ள முடியாத நிலேயில் இருந்தமையால் அயோனிய நகரங்கள் ஒன்றென்றாய் வீழ்ந்து பாரசிக அரசனின் புதிய பேரரசுடன் இணேந்துகொண்டன (543).

அயோனியரின் பேறுகளேயும், அவர்களால் அவர்தம் தாயாதிகளான ஐரோப்பியக் கிரேக்கரை இடர்ப்படுத்தும் வகையில் சூழ்ந்து கொண்டுள்ள ஆபத்துக்களேயும்பற்றித் தொடர்ந்து ஆராயப் புகுமூன், அவர்களேயெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டெழுந்த பெரும் வல்லரசினேப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்தல் பொருத்தமுடையதாகும். பாபிலோனின் வெற்றியைச் சைரூசு நீண்டநாளிருந்து அநுபவிக்கவில்லே. கி. மு. 529 இல், புறம்போக்கு நிலங்களில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்களின் கூட்டமொன்றுடன் நடந்த யுத்தத்திலே இவன் மாண்டு போனன். இவன் மகன் காம்பீசசு அடங்காத்தனம் கொண்டவன்; நிதான புத்தியற்றவன்; ஏரதோத்தசு என்ற சரித்திராசிரியனல் சித்தசுவாதீனமற்றவன் என வர்ணிக்கப்பட்டவனுய் இருந்தாலும் தன் தந்தையின் பேரரசை ஒன்றுகக் கட்டியாண்டதுடன் எகிப்தையும் அப்பேரரசுடன் இணேத்து வைக்கக் கூடிய பேராற்றல் பெற்றிருந்தான். 522 இல் இவன் தற்கொலே செய்துகொண்ட பின் நயவஞ்சகனன ஒருவன் சிறிது காலம் அரியணேயை ஆக்கிரமித்து வைத்திருந்தான். அதன் பின்னர், பேரரசை நிறுவிய அப்பெருமன்னனுடைய பணிகளேத் தொடர்ந்து செய்யும் ஆற்றல் கொண்ட, அரச குடும்பத்தினன் ஒருவன் அரச பாரத்தை ஏற்றுப் பல வழியாலும், அப்பொறுப்பை நிர்வகிக்குந் திறமை தனக்கு உண்டு என்பதைச் செயலிலும் காட்டினன். அவன் பெயர் தாரியுசு; அரிய சாதனேகள் செய்வதற்கேற்ற விவேகமுள்ளவனுயிருந்தான். ஈசியன் கரையிலிருந்து சிந்து நதி வரையிலும், நூபியப் பாலேவனத்திலிருந்து கசுபியன் கடல்வரையும் விரிந்து பரந்துள்ள அப்பேரரசைக் கட்டுக்குலேயாமல் இயங்கச் செய்து நிலேபெற வைத்தது அவனது பெருஞ் சிறப்பாகும். நிர்வாக ஒழுங்கைக் காப்பாற்ற அப்பெரிய ராச்சியம் இருபது மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாகாணத்தையும் தாரியுசின் பெயரால் ஆட்சி செய்ய ஒவ்வொரு மண்டலாதிபதி நியமிக்கப்பட்டான். உரோம ராச்சியத்திலிருந்ததுபோல, பெரும் போக்குவரத்துச் சாலேகள் தோன்றி, இப்பேரரசின் நாலுபாகங்களே

யும் ஒன்றுடனொன்று இணைத்து வைத்தன. விரைந்து செல்லும் தூதர் குழு ஒன்றின் மூலம் செய்திகளையும் போக்குவரத்து வசதிகளையும் துரிதப்படுத்தி, சார்தீசு, சூசா ஆகிய இடங்களுக்கிடையே உள்ள தூரத்தை ஒரு வார காலத்திலேயே கடக்கக்கூடிய வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஆங்காங்கு நம்பிக்கையான ஒற்றர்களை நியமித்துப் பலவிடத்துமுள்ள இராசப் பிரதிநிதிகளைப் பேரரசனுடைய கண்காணிப்பில் வைத்திருப்பதற்கேற்ற ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இம்மண்டலாதிபதிகள் மூலம் பொதுமக்களிடமிருந்து திரட்டப்படும் திறைப்பொருள் அரசாங்க நிதி நிலையைக் குறைவில்லாமல் நிரப்பி வந்தது. இச் சாம்ராச்சியத்தின் பாகங்கள் பலவற்றிலும் சமாதானமே பெரும்பாலும் நிலவி வந்தாலும் தேவையேற்படுங் காலங்களில் பெருந்தொகையான படை திரட்டவும் வசதியிருந்தது. இப்படைகள் ஆற்றலில் குறைந்தனவெனினும் தோற்றப் பொலிவில் நிகரற்றன. தரையில், நல்ல ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகளுக் கமைந்த பாரசிக வீரரிலும், கடலில், அதன் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பினீசிய கடற்படையினரிலுமே இப்பேரரசின் படைப்பலம் பெரிதும் தங்கியிருந்தது. கீழைத் தேசங்களில் அவர்களைப்போல ஆற்றல் வாய்ந்தவர் யாருமிலர். இவர்களை அக்காலத்தில் எவரும் எதிர்த்து நிற்கவுமில்லை. இவர்களின் தலைவன், தானும் ஆற்றல் மிக்க ஒரு வீரன் என்பதனைக் காட்ட விரும்பி, மேல்நாடுகளை வெற்றிகொள்ளும் முயற்சியை விரைவில் மேற்கொண்டான். 516 ஆம் ஆண்டளவில் தாரியுசு, வெல்லற்கரிய படையொன்றுடன் பாசுபரசு நீரிணைக்குப் பாலமமைத்து அவ்வழியே ஐரோப்பாவினுட் புகுந்தான். ஆரம்பத்தில் அவனது எண்ணம் எதுவானலும் தானியூப்பு நதிப் பள்ளத்தாக்கில் வசித்த அநாகரிகரான பழங்குடி மக்கட் கூட்டம் அவனது படையெடுப்பினால் ஏதும் அதிர்ச்சி கொண்டது என்று சொல்ல முடியாது. ஆற்றைக் கடந்தபின் அப்பாலிருந்த திறமையான குதிரைவீரர் சீதியப் புல்வெளியில் அவனை அங்குமிங்குமலைத்துப் போக்குக் காட்டிவிட்டனர். முடிவு படுதோல்வி என்ற அளவுக்குச் சென்று விட்டது. சீதியப் பழங்குடி மக்கள் இருமடங்கு வீரத்துடன், தாரியுசு நடத்திச் சென்ற படையின் பின்னணியைத் தாக்கி, அப்படை திரும்பி தானியூப்பு நதியைக் கடக்க முடியாதவாறு போர் செய்தனரென்றால் முடிவு வேறெவ்விதமைய முடியும்? சீதியர் கேட்டுக் கொண்டபடி துரோகச் செயலில் ஈடுபடாமல் இத்தியேயுசு என்பவனும் அவனுடன் சேர்ந்த அயோனிய வீரரும் ஆற்றின் படகுத்துறைகளைக் காத்து நின்றமையாலன்றே பாரசீகப்படை சர்வ நாசத்திலிருந்து தப்பியது? அது அப்படியிருந்தும் அவர்கள் புறங்காட்டி ஓடிய ஓட்டமே சீவமரணப் போராட்டமாயிருந்தது. பொருட்களை ஏற்றிச் சென்ற வண்டிகள் சகடங்களை அங்கங்கே கைவிட்டோடினர்; நோய்வாய்ப்பட்டோருங் காயமடைந்தோரும் கவனிப்பாரற்று விதி வழி நடக்கட்டுமெனக் கைவிடப்பட்டனர். கிரேக்க வீரர் படகுத் துறைகளை அந்நியரான தமக்காகக் காத்து நிற்பதைக் கண்டபோது சீதியர்க்கஞ்சி யோடி வந்த பாரசீகப்படைவீரர் அடைந்த ஆறுதல் சொல்லுந் தரமன்று. தாரியுசு தன் படையுடன் ஆற்றைக் கடந்து தென்கரை அடைந்ததும் தாய்நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஆயினும் திரேசியக் கரையோர நாடுகளைக் கைப்பற்றும்படி மாகபாசசு என்னும் தன் தளபதியை விட்டுச் சென்றான். ஏற்கெனவே அளவுக்குமிஞ்சி விசாலித் திருந்த அவனது பேரரசுக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஒரு புறக்காவல் நிலையமாக இப்பகுதி இணைக்கப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சிதான் இப் பெரும் படையெடுப்புக் களின் பலனுகும்.

எனினும் சிதியப் படுதோல்வியிற் கிடைத்த அநுபவம் ஆழப்பதிந்துவிட்டது; பாரசீகப் பெருமைக்கும் பெருங்களங்கம் ஏற்பட்டது. பேரரசனை தாரியுசு எந்தவகையிலும் ஆற்றல் மிகுந்தவனல்லன் என்பது புலப்படவே, தானியூப்பு நதிக் கரையில் விசுவாசத்துடன் காவல்காத்துதவிய அதே அயோனியர் பதினு முண்டுகளின் பின்னர் உற்சாகங்கொண்டு வெளிப்படையாகக் கிளர்ந்தெழுந்த னர். இந்தப் புரட்சி துணிவுமிக்கதாகத் தோன்றினலும் அது பலமிக்கவர்கள் தொடங்கிய ஒன்று எனக் கூறுமளவுக்கு அதன் முடிவு அமையவில்லை. தாரியுசின் தளபதிகள் புரட்சியிலீடுபட்ட அவ்வயோனிய நகரங்களை ஆறு ஆண்டுகளில் வெற்றிகொண்டனர். ஆரம்பத்திலே புரட்சிக்காரரெல்லாம் மனப்பூர்வமான உற்சாகங்கொண்டிருந்தனர்; ஒன்றுக்கொன்று பெருமைகொண்ட அயோனிய நகரங்களிடையே அபூர்வமான ஒற்றுமையுங் காணப்பட்டது. பாரசீக ஆட்சியை அயோனியர் வெறுத்திருந்ததும் உண்மையே. பல நகரங்களிலும் கிரேக்க ரிடையே வல்லாளரான மன்னரை நியமித்துத் தனக்குப்பதிலா யாட்சிபுரியத் தாரியுசு மேற்கொண்டுவந்த வழக்கம் அதிருப்திக்கான காரணங்களுள் முக்கிய மான ஒன்றுகும். வல்லாளருள் ஒருவனை மிலெத்துசு நாட்டு இத்தியேயுசு என்பவனே புரட்சிக்கு முதன் முதலில் ஊக்கமளித்தவனுவன். அடங்கா ஆர்வங் கொண்ட இவன் திரேசு நாட்டின் மானியமாகக் கிடைத்த பகுதியொன்றில் தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்த உத்தரவு பெற்றிருந்தான். அப்பகுதியில் மிலெசியக் குடியேற்றமொன்றை அவன் நிறுவத் திட்டமிட்டதை அறிந்ததும் பாரசீக அர சப் பிரதிநிதி சந்தேகங்கொண்டான். எனவே இத்தியேயுசு தாரியுசின் தலைநக ரான சூசாவுக்குத் திருப்பியழைக்கப்பட்டான். இந்த அவமானத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் அவன் பழிவாங்கும் நோக்கத்துடன் தனது அயோனி மக்களைப் புரட்சி செய்யும்படி தூண்டுதலே முறையென்றெண்ணிக் காலத்தைக் காத்திருந் தான். இதற்கிடையில் மிலெத்துசு நாட்டின் அரசரிமையைப் பெற்ற அரித்த கோரசு என்னும் பெயர்கொண்ட இவனது மருமகனும் தன் மாமனைப் போலவே புரட்சிச் செயல்களிலீடுபட்டான். இலேதிய மண்டலாதிபதியின் அநுமதியுடன் நாக்சொசு என்னும் தீவைக் கைப்பற்ற முயன்று தோல்வியே கண்டான். இத னுல் பாரசீக அரசனின் கோபத்துக் குள்ளாகவேண்டுமென்ற பயத்தினுல் தான் செய்த பிழையை மறைத்து வெளிப்படையாகவே புரட்சியிலீடுபட்டான். ஏனைய அயோனியரும் இவனுடன் சேர்ந்து புரட்சி செய்யச் சம்மதித்தனர். தக்க தரு ணத்தில், சூசாவிலிருந்த இத்தியேயுசு உற்சாகமான செய்தியொன்றையும் அனுப்பினன். இச்செய்தி அறிவிக்கப்பட்ட முறையைப்பற்றி ஏரதோத்தசு

கூறும் போது, கேட்பவர்கள் உண்மையென நம்பும்வகையில் ஒரு கதை சொல் கிறான். நம்பிக்கையான ஏவலாள் ஒருவனுடைய தலைமண்டையில் சூட்டுக் கோலால் அந்த இரகசியச் செய்தியை எழுதி, அவன் தலையில் மீண்டும் மயிர் மூளைக்கும் வரையில் மறைவாக அவனை வைத்திருந்து, பின்னர் அவன் தலையை மொட்டையடிக்க வேண்டும் என்ற கட்டளையுடன் மிலெத்துசு நாட்டுக்கு அனுப் பினானும். செய்தி மிகவும் இரகசியமாக அறிவிக்கப்பட்ட தென்பதற்குச் சரித்தி ராசிரியர் கையாண்ட கற்பனை இது. இதன் உண்மையைப்பற்றியோ முக்கியத்து வத்தைப் பற்றியோ நாம் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. ஆனால் திட்டம் செயலாகி அயோனியாவும் புரட்சியை மேற்கொண்டது (499). இப்புரட்சியின் முதற்படி யாகப் பாரசீகச் சார்புள்ள தான்தோன்றி மன்னரான வல்லாளரைப் பதவியி னின்றும் நீக்கி அங்கெல்லாம் மக்களாட்சியை மலரச் செய்தனர். இந்த மாறுதல் மிகவிரைவில் நடந்தது. இரண்டாவதாக, ஐரோப்பியக் கிரேக்கரின் உதவியைக் கூடியவரையில் பெறுவதற்கு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. அரித்தகோரசு தானே முன்வந்து இம்முயற்சியிலீடுபட்டு முதலில் சிபார்த்தரிடம் சென்றான். இத்திட்டத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட சிபார்த்த மன்னனை கிளியோமினசு, வெண்கலத் தகடொன்றில் செதுக்கப்பட்ட உலகப் படத்தையும் கண்டதனால் தொடக்கத்தில் மிகுந்த உற்சாகங்காட்டினனெனினும், மூன்று மாதகாலம் நடந்து சென்றுதான் சூசாவை அடையலாமென அறிந்ததும் தனது மனத்தை மாற்றிக்கொண்டதுடன், அரித்தகோரசு பொழுதுசாயுமுன் தன் நாட்டை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டுமெனவும் கட்டளை பிறப்பித்தான். இஃதிவ்வாறி னும் கிரேக்க தேசத்தின் வடபகுதியில் பல நேசநாடுகள் சேர்ந்தன. எரித்திரி யாவும் யூபோயியாவும் ஐந்து கப்பல்களை அனுப்பியுதவின. இப்பியாசைப் பார சீகர் வெற்றிகொண்டதனால் ஏற்பட்டிருந்த அச்சத்தினாலும், அயோனியருடன் கொண்டிருந்த பழைமையான உறவுமுறையினாலும், அதீனியர் இருபது கப்பல் களை அனுப்பினர்கள்.[1] இவ்வாறு நேசநாடுகள் காட்டிய ஆதரவினால் ஊக்கங் கொண்ட புரட்சிக்காரர் தமது வேலைகளை யாரம்பித்தனர். முன்பு குரோசசின் தலைநகராயிருந்ததுபோல அப்பொழுது பாரசீக மண்டலாதிபதியின் தலைநகரா

1. இது பண்டிருந்த உயர்குடிமக்களின் கொள்கையாயிருத்தல்கூடும். அவர்கள் செல் வாக்கு மீண்டும் தலைதூக்கியிருந்த காலம் அது. இளித்தெனசும் அவனுடைய அல்சமியோனி தாய அரசியற் கட்சியினரும் கொண்டிருந்த கொள்கைகள் நாம் முன்கூறியதுபோலப் பாரசீகச் சார்புடையனவேயன்றி அதற்கு விரோதமானவையல்ல.

ஒளிப்படம் XI

சுவரில் மெத்திச் செய்யப்பட்ட இச் சிற்பம், போரில் மடிந்த வீரரின் பெயர்கள் பொறித்த ஒரு நடுகல்லைப்பார்த்து அதீனுபதித் தெய்வம் சிந்தனை செய்வதாயமைந்துள்ளது. உடையில் காணப்படும் மடிப்புக்கள் தொங்கும் ஒழுங்கு காலதேச வழக்கத்தைவிட இயற்கை எழிலுடன் மிளிரும்வகையில் செதுக்கப்பெற்றுள்ள கைவண்ணத்தை அவதானிக்கவும். காலம் ஏறத்தாழ 450.

கவலையில் மூழ்கிய அதீனுபதி

யிருந்த சார் தீசை நோக்கி 498 இல் புரட்சிக்காரர் படையெடுத்துச் சென்று அந்நகரைக் கைப்பற்றி எரித்துச் சாம்பராக்கிவிட்டனர். இத்துடன் அவர்களின் கோபா வேசமும் அடங்கிவிட்டது; மேற்கொண்டு ஒரு நடவடிக்கையிலுமீடு படாமல் தாயகம் திரும்பிவிட்டனர். இவ்வெழுச்சி கேரியா, எல்லசபந்து, இன்னும் சைப்பிரசு முதலாமிடங்களிற் பரவியபோதும் பழிக்குப் பழிவாங்கும் நிகழ்ச்சி களும் தொடர்ந்துவந்தன. புரட்சிகளை அடக்குவதற்கு மறைமுகமாயுதவி செய் வதாக உடன்பட்ட இத்தியேயுசு மனம்மாறிப் புரட்சிக்காரர் பக்கம் சேர்ந் தான். ஆனலும், நயவஞ்சகனை இவனுதவியின்றியே பாரசிகத் தளபதிகள் தம் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளும் வல்லமைபெற்றிருந்தனர். 494 இல் பார சிகர் மிலெத்துசு நாட்டிற் புகுந்து அதன் அயலில் உள்ள இலாதே என்னும் இவிற்கணித்தாய் நின்ற அயோனியக் கடற்படையை முறியடித்து, அந்நகரை யும் கடுமையாக முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றி, அங்கிருந்த ஆண்பாலரனைவரை யும் படுகொலை செய்து நகரையும் நிர்மூலமாக்கிவிட்டனர். புரட்சியைத் தூண்டி நின்றவர்களின் படையழிந்தமையால் அதுவும் ஒடுங்கிப்போயிற்று. மிலெத்துசு நகரம் புனருத்தாரணஞ் செய்யப்படாமலழிந்துபோயிற்று. அயோ னிய நாகரிகத்துக்குப் பல்லாண்டுக்காலம் மூலாதாரமாயிருந்து வந்தது இந்த மிலெத்துசு நகரம். கைத்தொழிலும் வாணிபமும் அங்கே சிறந்திருந்தமையி னல் ஈசியக் கடல் நாடுகளில் மூக்கிய கேந்திரமாய் விளங்கிவந்திருக்கிறது. அந்நாட்டில் தோன்றிய தத்துவாசிரியரும் புலவரும் கலைஞரும் கிரேக்க தேசத் தின் ஏனைய நாடுகள் சீர்திருத்தமடையப் பெரிதும் முன்மாதிரியாயிருந்தி ருக்கின்றனர். எல்லையற்ற புகழுக்கும் பெருமைக்கும் அடிகோலிக்கொண்டி ருந்த இந்நகர் இவ்வாறு நாசமாக்கப்படவில்லையானல் எலனிய நாகரிகத் தின் சரித்திரமே வேறுவிதமாயமைந்திருக்குமென்பது திண்ணம். மிலெத்து சின் வீழ்ச்சியைக் கேட்ட அதென்சு அச்சமும் திகிலுங்கொண்டது. மிலெத்து சின் வீழ்ச்சியை ஆதாரமாய் வைத்து நாடகமொன்றை உருவாக்கி மேடை யேற்றிய பிரினீச்சசு என்னும் புலவன், வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான இத்தர்ப் பாக்கிய நிகழ்ச்சிக்குப் புத்துயிரளித்துக் கதையாக்கிய குற்றத்துக்காகப் பெரிய அபராதம் விதிக்கப்பட்டான். தாம் அளித்த உதவியை நிறுத்தியதனல் ஏற் பட்ட இப்பயங்கரமான முடிவு தமக்கும் ஆபத்தை உண்டுபண்ணும் என்ப தனை அதீனியர் உணரலாயினர். சார்தீசு அழிந்ததும் அவர்களனுப்பிய கப்பல் கள் திரும்பிவிட்டன வென்பது உண்மை; எனினும் ஆணவமான முயற்சியில் அதீனியரும் ஈடுபட்டனரென்பதை அறிந்த தாரியுசு, அவர்களையும் பழிவாங் குவதென வஞ்சினங் கூறினன். ஒவ்வோரிரவும் தான் சாப்பிடும்போது, 'கிரே வனே, அதீனியரை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளும்' என மும்முறை கூறும் படி ஓர் அடிமையை அவன் நியமித்திருந்தானெனக் கதைகள் சொல்லுகின் றன. அதீனியருக்கும் முடிவுதேடும் வகையில் அவனும் அவர்களை ஞாபகத்தில் வைத்தேயிருந்தான். ஏரதோத்தசு குறிப்பிட்டதுபோல், 'கிரேக்கருக்கும் கிரேக்கரல்லாத அந்த அநாகரிக சாகியத்தினருக்குமிடையில் நிகழ்ந்த போர் களுக்குக் காலாய் இருந்தவை' அவ்விருபது கப்பல்களுமே.

II. பாரசீகப் பெரும் போர்கள்

போராற்றல் மிக்க சமுதாயமொன்றின் சரித்திரத்திலே சிறந்த அத்தியாயமொன்று இப்பொழுது நம்முன் வருகிறது. இதன் நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாயும்

பாரசீகப் போர்கள்.
(இயற்கையமைப்புப் படத்துடனும் ஒப்பிட்டு நோக்குக)

பூரணமாயும் அமைந்திருப்பதுடன் நம்பக் கூடியனவாயுமிருப்பது மகிழ்ச்சியளிப்பதாகும். இதுவரை நாம் கண்ட சரித்திரம் பல்வேறு ஆசிரியர் கூறிய வற்றிலிருந்து அங்கொன்று இங்கொன்றுய்த் தொகுத்து, கல்வெட்டுக்களிலும் சாசனங்களிலுமிருந்து துண்டு துண்டாய்க் கிடைத்த ஆதாரங்களையும் கொண்டு இயன்றதாகும். ஆனல் அயோனிய புரட்சியிலிருந்து இனிமேல் தொடரப்போகும் சரித்திரத்துக்கு அக்காலத்துச் சரித்திராசிரியனை ஏரதோத்தசு எழுதிவைத்த பூரணமான செய்திகள் ஆதாரமாயிருக்கின்றன. அலிக்காணசசு என்னும் கிரேக்க நகரில் தோன்றிய இவன், ஆசியக் கிரேக்கரிடையே காணப்பட்ட நுண்மாணுழைபுலமும் தத்துவ விசாரமும் நிரம்பியவனயிருந்தான். பாரசீகப் பெரும் போர்கள் முடிந்து ஒரு தலைமுறைகாலம் சென்றபின் அச்சரித்திர சம்பவத்தை ஆதாரபூர்வமாயெழுதும் பணியில் முனைந்தான். தன் சொந்த நகரிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட ஏரதோத்தசு உலகம் சுற்றுதலிலே தன் காலத்திற் பெரும்பகுதியைக் கழித்தான். சாமோசு, அதென்சு இத்தாலியின் தென்பாலமைந்த தூரி என்னுமிடங்களிற் சிலசில சமயங்களில் தங்கியுமிருந்தான். எகிப்து (பாபிலோனியா), பொன்தூசு என்னும் நாடு

களுக்கும் சென்று வந்தான். தான் ஆங்காங்கு சந்தித்த மக்களிடையே வழங்கிவந்த கர்ணபரம்பரைக் கதைகளும், போர்கள் நடந்த காலத்திலிருந்து தப்பியோட்டி வாழ்ந்தவர்களிடையே திரட்டிக்கொண்ட செய்திகளுமே அவன் எழுதிய சரித்திர சரிபவங்களென்பதிலேயமில்லை; ஆனால் சாசனமூலமான ஆதாரங்கள் கிடைத்த இடங்களில் அவற்றைப் பயன்படுத்தவந் தவறவில்லை. அவற்றிற் கண்ட நம்பமுடியாத கதைகளை இடையிடையே எடுத்தாண்ட இடங்களில் தன் சொந்த விவேகத்துக்கொவ்வாதனவற்றை விலக்கி, ஒத்துவந்த கதைகளையே எழுதிவைத்துள்ளான். சிறந்த கதைகளில் பொதுவாயுள்ள ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்வதை விடுத்து, அவற்றின்மீது கொண்ட ஆவலினால் தன் சொந்தக் கருத்துக்களுடன் அவை பொருந்து மாற்றை ஆராயவே முற்பட்டிருக்கிறான். இன்னும், தன்னை ஆதரித்த அதினியரிடம் கொண்டிருந்த நன்றிப் பெருக்கினால் சில இடங்களில் உண்மையைத் திரித்துக் கூறும் கதைகளையும் கண்மூடித்தனமாய் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளானெனினும், குறுகிய நோக்கங் கொண்டவனுயொருபோதுமிருக்கவில்லை. கீழ்நாடுகளுக்கும் மேல் நாடுகளுக்குமிடையில் நிரந்தரமாய் நிலவிவந்த பகைமையின் ஒரு அம்சமே அப்பெரும் போர்கள் என்பதனை அவன் அறிந்தான். வரலாற்று நூலொன்றைப் பூரணமாக எழுதவேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தினால், இலேதியா, எகிப்து, பாரசிகப் பேரரசு என்பவற்றின் சரித்திரத்துக்கும் அவன் தனது நூலில் ஏறக்குறைய அரைவாசி இடம் அளித்துள்ளான். கிரேக்கரின் சீருஞ் சிறப்பும் எவ்வளவுதூரம் பாழடைந்து போயிருந்த தென்பதனை ஆராய்ந்தறியவும், இறவாத புகழுடைய வெற்றிபெற்ற அவர்களாற்றிய அரிய சாதனைகளை எடுத்துக்காட்டவும்வல்ல ஒரு கவிஞனுடைய உள்ளுணர்வை ஏரதோத்தசு பெற்றிருந்தான். அதாகரிகரான பகைவரை எதிர்த்துத் தன் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர்கள் பெற்ற வெற்றி அது என அவன் கருதவில்லை; அகம்பாவமும் இறுமாப்பும் கொண்டவர்களை அழிப்பதற்காகச் சிந்தனைக்குமரிய பரம்பொருள் உருத்தெழுந்த எழுச்சியே அதுவென அவன் கருதினான். அவனெழுதிவைத்த ஏடுகளைப் புரட்டும்போது சரித்திர உண்மைகளை மட்டும் படிப்பதுபோலிராது; தெய்வ நீதியை விளக்கும் மகாகாவியமொன்றைப் படிப்பதுபோலவே இருக்கும்; அதிலே மனிதனின் உயர்வு தாழ்வுகளுக் கேதுவாய ஊழின் தன்மையும் புலப்படும்; அவ்வூழை நிர்ணயித்துக் கண்காணித்துக் கட்டுப்பாடு செய்யும் மகாசக்திகள் சரித்திராசிரியனமைத்த அரங்கத்தின் பொம்மைகளிடையே அவற்றை ஆட்டிவைக்கும் ஆவியுருவங்களாயும் காட்சிதரும்.

அயோனிய புரட்சிக்காரர் வீழ்ச்சியுற்று இரண்டாண்டுகளின் பின் 492 இல், எரித்திரியா அதென்சு என்ற இரண்டு நேசநாடுகளின் அகம்பாவத்தையடக்கும் முயற்சியைத் தாரியுசு முதலாவதாக மேற்கொண்டான். அவன் மருகனை மார்தோனியசின் தலைமையில் பலமிக்க படையொன்று புறப்பட்டது. ஈசியக் கடலின் வடகரையை அணைந்து அப்படை செல்கையில் ஆர்தோசுக் குன்றினையடுத்த பாறைகள் மண்டிய கடலிலே பெரும்புயலிற் சிக்கிக்கொண்டது. இவ்வாறு இக்கடற்படை புயலில் சின்னபின்னப்படவே மார்தோனியசு தாய்நாடு

திரும்பவேண்டியதாயிற்று. மேலுமிரண்டு வருடங்கள் செல்ல 490 இல்[1] நூற்று நாற்பது கப்பல்களைக் கொண்ட வேறொரு படை அனுப்பப்பட்டது. அப்படையின் தளபதிகளான தாதீசு, அரித்தபேனீசு என்பவர்கள் இடர்மிகுந்த வடபகுதிப் பாதையை விடுத்து நாக்சொசு முதலாம் ஈசியக் கடல் தீவுகளினூடே சென்று அற்றிக்கா என்னும் பகுதியையடைந்து பின் எரித்திரிய நாட்டைத் தூவம்சம் செய்தனர். அவ்வழியே தொடர்ந்து சென்று வடகீழ்க் கரையில் மலைக்குங் கடலுக்குமிடையிலமைந்த ஒடுங்கிய சதுப்பு நிலப்பகுதியான மரதனில் இறங்கினர். அங்கே, வல்லாளனை பிசித்திராதுசின் மகனும் அவன் பின் பதவியை ஏற்றவனுமான இப்பியாசு என்பவன் இவர்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருந்து உதவி செய்தானெனக் கதைகள் கூறுகின்றன. தன் சொந்த நகரிலிருந்து இருபது ஆண்டுக்காலம் நாடுகடத்தப்பட்டிருந்தமையால் தன் அதிகாரத்தைப் பாரசீக உதவியினாலேனும் மீட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற தணியாத ஆவல் கொண்டிருந்தான். அதனால் நகரிலிருந்த தன் சகாக்களுடன் இரகசிய ஒழுங்குகள் செய்து திட்டமிட்ட ஓரிடத்தில் பாரசிகரை வந்திறங்கச் செய்தானெனத் தெரிகிறது. அதென்சில் கட்சிப் பூசல்கள் அப்பொழுதும் இடர்விளைத்தே வந்தன; அல்சமியோனிதாய குடும்பத்தினர் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று மிகத் திறமையான வழிவகைகளைக் கையாண்டுவந்தனரெனினும் அச்சமயத்தில் அவர்கள் நடந்துகொண்ட முறை எவ்வாற்றானும் போற்றக் கூடியதொன்றெனக் கொள்ளமுடியாது. அல்சமியோனிதாயரின் தலைவனை கிளித்தெனசின் குடியரசுத் திட்டம் அப்பொழுதும் ஆரம்ப நிலையிலேயே இருந்ததனால் மனக்கசப்புக்கொண்டிருந்த பிரபுக்கள் அதனைக் கெடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் இருந்தது. எனவே அவ்வல்லாளனின் உறவினனை இப்பார்ச்சசுவினுதவியுடன் சில அல்சமியோனிதாயர் தம் பண்டைப் பகைவனை இப்பியாசை வரவேற்கவும், நயவஞ்சகமான வழிகளில் முயன்றேனும் தம அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், தம்மைச் சார்ந்து குடியரசுக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றும் மக்கட் கூட்டத்தின் நிலையை உயர்த்தவும் சித்தமாயிருந்தனரெனத் தெரிகிறது. வல்லாளரான மன்னர் செய்த சலுகைகளும், காட்டிய பரிவுகளும் பொதுமக்களின் உள்ளத்தில் நன்றியுணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதனால் இப்பியாசு தன் பதவியைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது. அதனால் தம் அரசியல் சுதந்திரம் அழிந்துபோக நேர்ந்தாலும், வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான பிரபுக்களிலும்பார்க்க உயர்ந்ததொரு நிலையைப் பொதுமக்கள் உறுதி செய்துகொண்டனர். அல்சமியோனிதாயரிற் சிலர் அக்கொள்கைகளே ஆதரித்தாலும் அவற்றுக்கு மாறான கொள்கைகளுடன் மிலிதியாதிசு என்னும் புதியவனொருவன் அப்பொழுது அதென்சில் தோன்றவே அவை நிராகரிக்கப்பட்டன. (அல்சமியோனிதாயரின் முன்னாள் தலைவனை கிளித்தெனசு, பாரசீகத்துடன் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளத் தூண்டியதை நாம் நினைவிற்கொள்ளல் வேண்டும்.) ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் திரேசிய செர்சோனிசி என்னுமிடத்திற்

1. கேம்பிரிட்சு ஆதிகாலச் சரித்திரத்தில் மன்றோ என்பவர் இக்காலத்தை 491 என்பர். எனினும் பரம்பரை வழக்கப்படி எரதோத்தசு கொடுத்த காலத்தை ஈண்டுக் கொள்ளுதலே சிறப்புடைத்து.

குடியேற்றமொன்றை நிறுவிவைத்த வல்லாளனை மிலிதியாதிசின் மருகனும், அவனுக்குப்பின் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டவனுமான இப்புதிய மிலிதியாதிசு, கிரேக்கரல்லாத அநாகரிகரின் தாக்குதலுக் காற்றாது தனக்குப் பிதுரார்ச் சிதமாகக் கிடைத்த அரசாட்சியைக் கைவிட்டுத் தன் தாய்நாடு சென்றடைந்தான். பாரசிகரின் பரம வைரியான இம்மிலிதியாதிசு அதென்சை வந்தடைந்த உடனேயே அல்சமியோனிதாய குடும்பத்தினரின் கொடிய திட்டங்களை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத உயர்குடி மக்கள் பலரும் இவனுடன் ஒன்று சேர்ந்தனர். அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளிலெல்லாம் தேசிய பாதுகாப்புக்கு உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் கொடுக்கும் ஒரு மூலாதார சக்தியாய் இவன் விளங்கினான். கடும் எதிர்ப்புக்களிடையே நடைபெற்ற ஒரு தேர்தலில், பத்துப் பிரிவுகளாயமைந்த மக்கட் கூட்டங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் அத்தளபதிகள் பதின்மருள் மிலிதியாதிசும் ஒருவனுகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். இத் தெரிவின் பின்னர் இவன் தன் துணிவு ஊக்கம் முதலிய பண்புகளால் தனக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் தடையின்றிச் சாதித்துக்கொண்டான். பொலிமார்க்கப் பதவியைப் பெற்று அதனுல் பிரதம தளபதியுமாயிருந்த கல்லிமாக்கசு என்பவன்கூட மிலிதியாதிசின் எண்ணங்களுக்குப் பணிந்து நடந்தானெனவும் போர் நிகழுங்காலங்களில் படை அணிவகுப்பு முறைகளை மிலிதியாதிசு தான் விரும்பியபடியே செய்து வந்துள்ளானெனவும் தெரிகிறது. பகைவன் படையெடுத்து வந்துவிட்டான் என்ற செய்தி கேட்டதும் எதிர்ப்பதற்கு முன்வந்தவன் இவனே. இவன் முன்வரவே மக்களிடையிருந்த மனச்சஞ்சலமும் அகன்றது. நாட்டின் படைகள் யாவும் போருக்குச் சித்தமா யணிவகுக்கப்பட்டன. ஓட்டத்தில் பெயர்பெற்ற பிலிப்பிடிசு என்பவன் அவசரச் செய்தியுடன் சிபார்த்தாவுக்கனுப்பப்பட்டான். நூற்றுநாற்பது மைல் தூரத்திலிருந்த அந்நகரத்தை அவன் இரண்டு தினங்களுள் அடைந்தான் எனக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனுல் அப்பொழுது சிபார்த்தாவில் ஏதோ ஒரு விழா நடந்துகொண்டிருந்தது. மதசம்பந்தமான விழாவானதால் சிபார்த்தர் அவ்விழாவை இடையில் நிறுத்த முடியாமலிருந்தனர். அதனுல் அவர்கள் படை காலங்கடந்தபின்பே அற்றிக்கா சென்றடைய முடிந்தது. ஆயினும் மிகச் சிறிய அயல்நாடான[1] பிளாத்தேயியா அனுப்பிய ஒரு படையினையும் சேர்த்துக்கொண்டு, தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தவர்களை அதேனியர் தன்னந்தனியே எதிர்க்கப் புறப்பட்டனர். பத்தாயிரம் கோபிலேதரைக்கொண்ட அதென்சு நகரத்துப் படை மரதன் சமவெளியை நோக்கியுள்ள மலைப் பிரதேசத்திலணிவகுத்துச் சென்று அதென்சுக்குச் செல்லும் நெடுஞ் சாலையைக் கண்காணித்துக்கொண்டு எதிரியின் அடுத்த நடவடிக்கையை எதிர்பார்த்து மலையடிவாரத்தில் பாசறை அமைத்துத் தங்கியது. எதிரிப் படையின் அரைவாசி அளவுள்ள இப்படை வீரர் சிபார்த்தப் படைவீரரும் உதவிக்கு வருவரென்னும் நம்பிக்கையுடன் போர் செய்யாமலே சாமர்த்தியமாய்ச் சில பகல் கழித்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் பாரசீகப் படையில் சிறிது சுறுசுறுப்புக் காணப்பட்டது. அதென்சு நகரி

1. பிளாத்தேயியா தீபிசை விட்டுப்பிரிந்து 519 இல் அதென்சுடன் இணைந்து கொண்டது.

லிருந்த அவர்களுடைய சகாக்கள் மேற்கொண்டிருந்த சதித்திட்டம் உருவாகி வந்தது. படைவீரர் வெளியே சென்றிருந்தமையால் அதென்சு நகரம் காவலின்றிக்கிடந்தது. புறஞ்சென்ற படைவீரரும் மரதன் சமவெளியை விட்ட கன்ருல் அதென்சின் நெடுஞ்சாலையைத் திறந்துவிட்டாற் போலாகுமென்று பயந்து அதனே விட்டகலாமல் அங்கேயே தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. அவ்வேளையில் பாரசீகப் படையில் ஒரு பகுதி சூனியக்குடாவைச் சுற்றிச் சென்றிருந்தால் அதனே வரவேற்று நகரத்துட் பிரவேசிக்கச்செய்ய அல்சமியோனிதாயர் காத்துமிருந்திருப்பர். சதித்திட்டத்துக்குரிய காலம் வாய்த்திருந்தது.

பாரசீகரின் குதிரைப் படையின் சாகசங்களுக்கு ஏற்ற இடமாய் மரதன் சமவெளி அமைந்திருந்தமையால் பாரசீகர் அங்கே இறங்கினரெனத் தெரிகிறது. எத்துணேப் பலம்வாய்ந்த கிரேக்கப் படையினராலும் தகர்க்க முடியாத வலிமை பெற்றிருந்தது அவர்களது குதிரைப்படை. கிரேக்கரும் தம்மை அப்படைகள் சூழ்ந்துகொண்டால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாதேயெனப் பயந்து பாதுகாப்பான அம்மலேயடிவாரத்தை விட்டு நகராமல், தமக்கு மேலும் படையுதவி வருமளவும் யுத்த முயற்சிகளில் ஈடுபடாமல் காலந்தாழ்த்தி வந்ததில் வியப்பில்லே. பாரசீகரின் குதிரைப்படைகளும் அங்கிருந்தமையால் அவர்கள் கை ஓங்கியிருந்தது. அடுத்து நடந்த போரில் இக்குதிரைப்படையினேப் பற்றி ஒன்றுமே கூறப்படவில்லே. ஆயினும் அது என்னவாயிருக்குமென அநுமானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. காத்திருந்து களேத்துப்போன பாரசீகர் ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய், சூனியக்குடாவைச் சுற்றிச் சென்று அதென்சைத் திடீரெனத் தாக்க நினேத்துத் தமது குதிரைப்படைகளேக் கப்பலிலேற்றியிருக்கவேண்டும். நிலேமை அவ்வாறிருந்ததை மிலிதியாதிசும் ஊகித்தறிந்திருக்கலாம்; யுத்த தந்திரங்களில் அது ஒரு ஆபத்தான காரியமாஞலும் பகைவர் படையின் பலமிக்க பகுதி செயலற்றிருந்த அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த நினேத்தான். அவனுடைய ஆலோசனேப்படி அதீனியர் திடீரென எதிரிகள்மீது பாய்ந்தனர். படைவீரரைத் தகுந்த முறையிலணிவகுத்து, முன்னணியைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு தாக்கியபோது, நடுவிலிருந்த பலங்குறைந்த பகுதி சிறிது நலிவுற்றலும் அதீனியர் பாரசீகரைச் சுற்றி வளேத்து நெருக்கினர்கள். உருத்தெழுந்து தாக்கிய கோபிலிதரின் வேகத்துக்காற்ருத பாரசீகப் படை நிலேகுலேந்தது; கிரேக்கரின் காலாட்படைக்குப் பாரசீகரின் படை எவ்வாற்றலுமீடாகாதென்பதும் நிதரிசனமாயிற்றென ஏரதோத்தசு கூறியுள்ளான். குறுகிய ஈட்டிகளேயும் சிறிய கேடயங்களேயுங்கொண்டு, பஞ்சடைந்த அங்கிகளேயணிந்த பாரசீகத்துப் படைவீரர், நீண்ட ஈட்டிகளேயும் பெரிய கேட

ஒளிப்படம் XII

இப்போது பர்லின் கண்காட்சிச்சாலேயிலிருக்கும், ஆயுதம் தாங்கிய கிரேக்க வீரனெருவனின் சிறிய வெண்கலச் சிற்பம். இறகணிந்த தலேக்கிரீடத்தையும், நெஞ்சக் கவசத்தையும், கம்பளியாலான வட்டுடை, முன்னங்காற்பட்டி என்பனவற்றையும் இவ்வுருவம் காட்டுகிறது. ஆயினும் வீரனின் உண்மைப்பலம் அவனது கையிலுள்ள கேடயத்திலேயே தங்கியுள்ளது. XIII ஆம் ஒளிப்படத்திலுள்ள அநாகரிக வில்லாளுடன் இதனே ஒப்பிடுக.

கிரேக்க கோபிலதன் (படம் : பேளின் நூதனசாலை)

யங்களையுந் தாங்கி நின்ற கோபிலேதருக்கு இணைநிற்க முடியவில்லை இத்திடீர்த் தாக்குதலினால் அலமந்த பாரசீகருக்குத் தமது கொடிய வில்வீரரை அழைக்கவுந் தோன்றவில்லை. ஆண்மையுடன் ஒருவாறு போர் செய்தமையால் ஒரு சிறு பகுதியினரே படுகாயங்களுடன் தப்பியோடிச் சென்று கப்பல்களை அடைய முடிந்தது. அங்கும் பயங்கரமான போர் நிகழ்ந்தது. ஏச்சிலியுசு என்னும் புலவனுடைய சகோதரன், தன் கைகள் கோடரியால் துண்டிக்கப்படும் வரையிலும் பாரசீகக் கப்பலொன்றை நகரவிடாமல் அதன் பின்பக்கத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தானென்று கதையில் கூறப்படுகிறது. அத்துடன் அதீனியர்க்கேற்பட்ட ஆபத்துக்கள் முடிந்தன என்று கூறமுடியாது. இச்சண்டை இவ்வாறு முடிந்து பாரசீகரில் உயிருடன் மீண்டவர் கடற்பிரயாணத்தைத் தொடங்கும் சமயம் அவர்கள் நெடுங்காலம் காத்திருந்த சமிஞ்ஞையுந் திடீரெனக் கிடைத்தது. மரதன் சமவெளிக்கு மேலே உள்ள மலையுச்சியிலிருந்து ஒரு கேடயம் சட்டெனப் பிரகாசித்தது. நகரத்துட்பிரவேசிக்கத்தருணம் அதுவெனப் பாரசீகரைச்சேர்ந்தவர்கள் அவ்வாறு குறிப்புக்காட்டினர். வெற்றிபெற்ற அதீனியவீரர் தம் நகரத்துக்குப் பேராபத்து ஏற்படப்போகிறதேயென மனம்பதைக்கலாயினர். அவர்களோ அதென்சிலிருந்து இருபது மைல் தூரத்துக்கப்பாலிருந்தனர். அன்று காலையிற் புறப்பட்ட குதிரைப்படையோ சூனியக் குடாவைச் சுற்றிக் கொண்டு அந்நேரம் போயிருக்கும். மிலிதியாதிசின் வீரர் தம் யுத்தக்களைப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அன்றைப் பிற்பகலிலும் மாலையிலும் காலத்தினை வென்ற வேகத்திலே கடுகி நடந்தனர். எதிரிப்படைகளும் அதென்சை அடுத்த நாள் அடைந்தபோது அதீனியரும் தங்கள் தங்களிடத்தில் யுத்தசந்நத்தராய் நின்றனர். சலியாத வீரத்துடன் தாய்நாட்டைக் காத்து நின்ற அவ்வீரர்முன் பாரசீகப் படை இறங்க அஞ்சிப் பின்வாங்கியது. அதென்சும் அழிந்துபோகாமற் காப்பாற்றப்பட்டது.

இந்த வெற்றியால் அச்சிறு நகரமே இறும்பூதெய்தியது. உலகிலே பலமிக்க பேரரசன் எனப் புகழ்பெற்ற ஓரசனின் படைகளை நேர்நின்றெதிர்த்து வெற்றி பெற்ற இச்சம்பவத்தைத் தலைமுறை தலைமுறையாய் அந்நகர மக்கள் தம் உள்ளத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்துவந்தனர். மரதனில் அவர்கள் பெற்ற வெற்றியிலிருந்தே அதீனியர் பெருமைமிக்க ஒரு சாகியத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னும் புகழ்பரவத் தலைப்பட்டது. எதிர்காலத்தில் மேலும் மேலும் ஏற்படவிருக்கும் கொடிய துன்பங்களை எதிர்த்து நிற்கத் துணிவும் இவ்வெற்றியிலிருந்தே பிறந்ததென்க. மக்கள் அனைவரும் இவ்வெற்றிப் பெருமிதத்தில் பங்கு கொண்டனரேனும் உயர்குடிமக்களே பெரும் பகுதியை அநுபவித்தனர். நாட்டுக்கு வெளியிலிருந்து வந்த புறப்பகை, நாட்டினுள்ளே இருந்த அரசியற் கட்சிகளின் பகை என்னுமிரண்டினும் பெற்ற இவ்விருமுக வெற்றியின் பயனுய் உண்டான விளைவுகளை இனிமேல்தான் பார்க்கப்போகிறோம். தலைவனும், அந்நேரம் மாவீரனுமாய்த் திகழ்ந்த மிலிதியாதிசு வாளா இருக்குமியல்புடையவனல்லன்; திட்டங்களை விரைவில் உருவாக்கினன். வெளிநாடுகளுக்குத் திக்குவிசயஞ் செய்துவரவென ஒருபடையைக்கொண்டு, இன்ன இடத்துக்குத்தான் போகிறோமென்ற குறிக்கோளின்றி, முதலில் பாரோசு என்னுந் தீவை நோக்கிப் புறப்பட்

டான். எதிரி வந்திறங்க இடங்கொடுத்துத் தமக்குத் துரோகஞ் செய்த குற்றத்துக்காக[1] அந்நகரை முற்றுகையிட்டான். அந்த முற்றுகையில் வெற்றிபெற்று மீண்டு அதென்சை யடைந்திருந்தால் அவன் ஒரு வல்லாளனுய்த் திகழ முயற்சி செய்திருப்பானென்றே நாம் அநுமானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனல் அந்த முற்றுகை பலன்தரவில்லே. மிலிதியாதிசின் தொடையில் காயமேற்பட்டு அதிலிருந்து அவன் கால் அழுகத்தொடங்கியது. நாடுதிரும்புகையில் அவன் உயிரும் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. மாதன் நிகழ்ச்சிகளால் மதிப்பிழந்திருந்த அல்சமியோனிதாயர் மிலிதியாதிசு இவ்வாறு தோல்வியடைந்து ஊர்திரும்பிய வுடன் புதிய ஊக்கம் பெற்றுப் பழிவாங்கும் எண்ணங் கொண்டனர். மக்கள் சபையினங்கீகாரமின்றித் தன்னெண்ணத்துக்கே வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பை மேற்கொண்ட குற்றத்திற்கு அத் தளபதியை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி, அவன் இறக்கும் நிலேயிலிருந்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் வழக்காடி அவனேக் குற்றவாளியாகக் கண்டு அதற்கு அபராதமாகப் பெருந்தொகையொன்றைச் செலுத்தும்படி தீர்ப்பும் பெற்றனர். ஆனல் பாவம் மிலிதியாதிசு குற்றம் செலுத்த உயிருடன் இருக்கவில்லே. இவ்வாறு நிலேமை மாற அல்சமியோனிதாயர் தமது பதவியை மீண்டும் தாபித்துக்கொண்டனர். செல்வாக்குள்ள அரசியற் கட்சியின் தலேவர்கள் என்ற முறையில் நிர்வாகத்தினேயும் அவர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டாற்போலத் தெரிந்தது. ஆயினும் உண்மையில் குடியாட்சிக் கொள்கைகள் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட மிகமிகத் தீவிரமாய்ப் பற்றிக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டன. ஆர்க்கோன் பதவிக்குரியவரைச் சீட்டுக்குலுக்கிப் பார்த்துத் தெரிவுசெய்ய வேண்டுமென்ற திருத்தம் ஒன்று 487 இல் கொண்டுவரப்பட்ட போது அவர்களிற் சிலர் அத்திருத்தத்தை எதிர்த்தனரென்றும் தெரிகிறது. எவ்வாருயினும் நாட்டின் நிர்வாகப் பொறுப்புச் சிறிது சிறிதாயவர்கள் கையை விட்டு நழுவிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. முக்கியமான அரசியல் தலேவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராய் 'ஓட்டாஞ்சல்லி' வாக்கெடுப்பின்மூலம் நாடுகடத்தப்பட்டனர். கிளித்தெனசின் மருகனன மேகசீலிசு 486 லும், பெரிக்கிளிசின் தந்தையான எக்சாந்திப்பசு 484 லும், கிளித்தெனசின் சகாவான அரித்திதீசு 482 லும் நாட்டைவிட்டு வெளியேறவேண்டியேற்பட்டது. வாணிபத்திலீடுபட்டிருந்த சமூகத்தினர்[2] தமது உரிமைகளே நாளாந்தம் நிலேநாட்டிக்கொண்டுவரவே அல்சமி

1. பாரசிகர் மீண்டும் படையெடுத்துவந்தால் இவ்விதத் துரோகச் செயல்கள் நடைபெறுமலிருக்கவேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கே மிலிதியாதிசு இவ்வாறு செய்தானென்பதில் ஐயமில்லே.

2. ஈசீனுவுடன் போர்தொடுத்தது தவறு எனக் குற்றஞ்சாட்டப்புகுந்த அல்சமியோனிதாயர் தமது வாதத்தை எடுத்து நிலேநாட்டத் தவறியதைத் தெமிசதோகிளிசும் அவனுடைய வர்த்தகக் கூட்டத்தினரும் சுட்டிக்காட்டி நெருக்கியதனுல் அல்சமியோனிதாயரின் கௌரவங் குன்றியது. (ஈசீனுவுடன் போர் தொடுத்த வரலாற்றினேப் பின்னர் காண்க) மேகசீலிசு, இப்பார்ச்சசு என்பவர்கள் செய்த செயல்களே 487 இல அவர்களே நாடுகடத்தக் காரணமாயின.

ஒளிப்படம் XIII

நீரருந்தும் கலசமொன்றின் உட்புறத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள காட்டுமிராண்டி வில்வீரனுருவனின் உருவம். "எவனும் இதனே விடச் சிறப்பாக வரைய முடியாது; வேறு விதமாக மட்டுமே வரைய முடியும்" என இச்சித்திரத்தின் சிறப்புப்பற்றிப் புகழப்பட்டுள்ளது.

சீர்திருத்தமற்ற வில்லாளன் (படம்: ஆர். பி. பிளெமிங்கு)

யோனிதாயரின் செல்வாக்கும் நாளுக்குநாள் குறைந்து வந்தது. அப்பொழுது இவ்வணிகப் பெருமக்கள் தலைவனுய் ஒரு புதியவன் தோன்றினன். பிரபுக்களிலொருவன் தான் பொதுமக்கள் தலைவனென்று கள்ளத்தனமாய்த் தோன்றுவது போலன்றி உண்மையிலே வணிகமக்களுள் ஒருவனுன தெமித்தோகிளிசு என்பவன் அவர்களுள் தலைவனுகத் தோன்றினன். புத்திதீட்சணியம் மிக்க இச்சாகியத்தினரின் சரித்திரத்திலே தெமித்தோகிளிசு அறிவுத்திறமையும் கவர்ச்சியான தோற்றமுங் கொண்டவனுயிருந்தான். அவனுடைய பெற்ருர் யாவரெனத் தெரியவில்லே. சாதாரணமாகப் பலரும் அறிந்திருந்த யாழ்வாசிக்குங் கலேயில் அவன் தேர்ச்சி பெறவில்லே யென்பதிலிருந்து உயர்குடும்பத்தினர் பெற்றிருந்த கல்வியையும் இவன் பெற்றிருக்கவில்லேயென்பது தெரிகிறது. ஆயினும் அரசியலாசிரியர்களுடன் இவன் பழகியிருந்தான்; சிறு வயதிலிருந்தே வாசாலகமான பேச்சுக்கலேயைப் பயின்றிருந்தான். புதிய வர்க்கமொன்றைச் சேர்ந்தவனுயும் புதிய காலத்துக்குரியவனுயும் தெமித்தோகிளிசு இருந்திருக்கிருன். வாணிபத் தேர்ச்சி பெற்ற அவன், தோற்றப் பொலிவுள்ள அரசியல்வாதியாயுந் திகழ்ந்தான். பிரபுக்களின் தனியுரிமையாயிருந்த அரசியல் விவகாரம் அப்பொழுது தெமித்தோகிளிசு போன்ற பொதுமக்களிடையேயும் பரவியிருந்தமை அங்கே குடியாட்சிக் கொள்கைகள் பரவத் தலேப்பட்டன என்பதற்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். நாட்டினரசியற் சிக்கல்களேத் தீர்க்க அவன் புதிய வழிவகைகளேக் கையாண்டு வந்ததுடன் திறமையுந் தைரியமும் மிகுந்த சிறந்த வழிகளேயுந் தெரிந்துவைத்திருந்தான். சாதுரியமான காரியங்களே விரைவில்செய்த அவனது இயல்பினேயும், விவேகமாகவும் ஓரளவு மறைமுகமாகவும் அவன் நடத்திய அரசியல் தந்திரங்களேயும் பற்றிப் பல கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. தெமித்தோகிளிசின் உண்மையான சிறப்பை இக்கதைகள் எடுத்துக்காட்டவில்லேயென்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. சிறந்த அரசியலறிஞனை அவன் தன் தீர்க்கதரிசனத்தினுல் புதுப்புதுக் கொள்கைகளேக் கடைப்பிடித்து அதென்சு பிற்காலத்தில் பெரும்புகழ்பெற்றேங்க வழிகோலியதுடன், பின்வந்த பாரசீகப் பெரும் படையெடுப்புக்களிலிருந்து கிரேக்க தேசம் முழுவதையுமே காப்பாற்றக் கூடிய வழிவகைகளே மேற்கொண்டிருந்தா னென்பதையும் நாம் காணப்போகிறேம். சுருங்கக் கூறினுல் தெமித்தோகிளிசுதான் அதென்சைக் கடற்படையிலும் சிறந்து விளங்கச் செய்தானெனலாம். அக்காலத்தில் அதென்சின் துறைமுகமாய் விளங்கிய மணற்பாங்கான பாலீரன் குடாக்கடலேக் கைவிட்டு, 493 இல்[1] மலேக்குன்றுகள் அரண் செய்த பீரீயுசு என்னுமிடத்தைப் பலவழியிலும் பாதுகாப்புமிக்க துறைமுகமாகத் திருத்தத் திட்டமிட்டு வேலேகளே ஆரம்பித்திருந்தான். பாரசீகப் படையெடுப்புக்களாலவ்வேலேகள் சிறிதளவு தடைபட்டதும் உண்மையே. ஆனுல் சில ஆண்டுகளின்பின் அதீனியர் மிகத் துணிகரமான படையெடுப்பொன்றினே மேற்கொண்டு, கிரேக்க சாகியத்தினருள் பலமிகுந்த கடற்படையைக்கொண்டு அயலில் விளங்கிய ஈஜீனு என்னும் தீவின்மீது 487 இல் போர் தொடுத்தனர். தங்கள் படையிலிருந்த கப்பல் எதிரிப்படையுடன் ஒப்பிடும் போது மிகக் குறைவு என்பதை உணர்ந்த அதீனியர் கொரிந்து நாட்டின்

1. 488 ஆம் ஆண்டாயுமிருக்கக்கூடும்.

உதவியைக் கோரினர். வாணிபத்தாற் பெருமை பெற்ற ஈசினுவுக் கெதிராய் சாதாரண விலையாக ஐந்து திராக்குமா வீதம் இருபது கப்பல்களைக் கொரிந்து கொடுத்தது. ஒரு திராக்குமா என்பது ஆங்கில நாணயத்தில் ஏறக்குறைய ஒன்பதே முக்கால் பென்சுக்குச் சமானமாகும். அந்த உதவியைப் பெற்றும், ஆரம்பத்தில் அதீனியர் ஒரு சிறிய வெற்றியையே பெறமுடிந்தது; ஆனால் போரில் மிகவுந் துன்புறுத்தப்பட்டனர். பகைமை பலவழிகளிலும் வளர அவர்களுடைய கரையோரப் பகுதிகளில் அடிக்கடி நிகழ்ந்த படையெடுப்புக்களாலும் அதீனியர் நலிவுற்றனர். 482 இல் இலௌரியம் என்னுமிடத்தின் வெள்ளிச் சுரங்கங்களிலே மிகச் செழிப்பான புதிய கனியொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதிற் கிடைக்கும் வருவாய் முழுவதையும் மக்களனைவர்க்கும் பங்கிட்டளிப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டபொழுது, தெமித்தோகிளிசு குறுக்கிட்டு அப்புதுவருவாயினத்தையும் நாட்டின் பாதுகாப்புக்கின்றியமையாத கப்பல்கள் கட்டுவதற்கே பயன்படுத்த வேண்டுமெனக் கூறினன். இரண்டாண்டுக் காலத்துள் இருநூறு கப்பல்கள் அதென்சின் துறையிலே தயாராய் நின்றன. ஆனால் அவை ஈசினுவுக் கெதிராய் இப்பொழுது படையெடுக்கவில்லை. பாரசீகத்தின் பகைமை மீண்டு மொருகால் அடிவானத்திலே பயங்கரமாய்க் குவிந்து கொண்டிருந்தபோது வேறெங்கும் செல்வது சாத்தியமில்லையே. ஆயினும் தெமித்தோகிளிசின் இக் கொள்கை பின்னர் பெரிய நன்மைக்கேதுவாயிருக்கப்போகிற தென்ற உண்மையை அவனைத்தவிர வேறுயாரும் உணர்ந்திருக்க முடியாது. ஒருவேளை அவனே அதனை உணராமலும் இருந்திருக்கக்கூடும்.

இஃதிவ்வாறுக, தமக்கு மரதனில் ஏற்பட்ட அவமானத்தை எவ்வாறேனுந் துடைக்க வேண்டுமென்று பாரசீகரும் சூசாவிலே கறுவிக்கொண்டேயிருந்தனர். கி. மு. 486 இல் தாரியுசும் உயிர்நீத்தான். அவன்பின்னவனை எச்செர்ச்செசு என்பவனும் சிறிது ஆலோசனைக்குப் பின்னரேதான் தன் தந்தையின் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து படையெடுப்புக்களை மேற்கொள்ளத் தலைப்பட்டான். (கிரேக்க நூலாசிரியர்களின் புனைத்துரைகளை விலக்கிவிட்டுப்பார்க்கிலும்) அவன் மிகப்பெரிய அளவிலேயே ஆயத்தங்களைச் செய்தானெனத் தெரிகிறது. இயற்கையன்னையின் சக்திகளையே அடிப்படுத்தித் தன் ஆயத்தங்களைச் செய்தமையாலேயே அவன் தோல்வியுறவேண்டியேற்பட்டது எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆர்தோசுக்குன்றினையடுத்த பூசந்தியை அகழ்ந்து தன் கப்பல்கள் செல்லக் கால்வாயமைத்தான்; அதனால் அவ்விடத்திலே அவனுடைய முதலாவது கப்பற் படை இயற்கைச் சக்திகளாலலைக்கப்பட்டு நாசமடைந்தது. எல்லசபந்தின் நீரினையில் ஓடங்களை நிறுத்தி அவற்றின்மூலம் பாலமமைத்தபோது பெரும்புயலெழுந்து அவற்றையெல்லாம் அள்ளிச் செல்லவே தன் ஆணைக்கடங்காத அக்கடலை வைதான் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சார்தீசு என்னுமிடத்தின் அயலிலே அவனணிவகுத்த சேனை அதற்குமுன் கண்டறியாத பெருமையுள்ளது. ஆதாரபூர்வமான சில கணக்குகளை நேரிற் கண்டறிந்த ஏரதோத்தசு காலாட் படையினரே 17,00,000 பேர் எனவும் படைகள் யாவற்றிலும் உள்ள மொத்தம் அதன் மூன்று மடங்காயிருந்த தெனவும் கூறியுள்ளான். இக்காலத்து ஆய்வா

ளர்களில் ஒருசிலர் தாமும் அத்தொகையை இருபத்தைந்திலட்சத்துக்குக் குறைவாக மதிப்பிடமாட்டார்கள். அத்தனை பேருக்கும் உணவு வசதிகளைச் செய்வதே பெரிய பிரச்சினையாகும். படைகள் அணிவகுத்துச் செல்லும் பாதையிலே ஆங்காங்கு உணவுப் பொருட்களை விநியோகிக்கும் பண்டகசாலைகள் ஏற்படுத்தப் பட்டன. திறமையுள்ள வர்த்தகக் குழுக்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குப் பின்தொடர்ந்து செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பினீசியக் கடற்படையும், நிர்ப்பந்தத்தினால் சேர்ந்த அயோனியக் கிரேக்கரின் தரைப்படையும் பாரசிகப் படையுடன் சேர்ந்து பெரும் படையாய்த் திரண்டன. பாரசிகப் போர் முறையில் தரைப்படை கடற்படையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாய் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகையால் அவையிரண்டும் இணைந்தே தம்செலவை மேற்கொண்டன. இவ்வாறு அணிவகுக்கப்பட்டுப் பாரசிக மன்னனின் தலைமையிலேயே சென்ற படைவீரர் ஆசியாவை விட்டு, வள்ளங்களாலான மிதக்கும் பாலத்தின்மூலம் ஐரோப்பாவில் பிரவேசித்து, பாரசிகத்துப் படைகளின் பராமரிப்பிலிருந்த திரேசியக் கரையோர நாடுகளின் வழியே மசிடோனியாவைச் சென்றடைந்து, அங்கே கிரேக்கப் பெருநிலப் பகுதியின் தலைவாசலில் தங்கினர். அப்படையிலிருந்த மக்களும் மிருகங்களும் தமக்கு வேண்டிய நீரை உபயோகித்ததனாலேயே அவை சென்ற வழியில் எதிர்ப்பட்ட நதிகளெல்லாம் வற்றிப்போயின என்று கூறும்போது படையின் பெருமை தெரிகிறதன்றே (கி. மு. 480).

இம்மாபெரும் படையெடுப்பின் முடிவு என்னவாகும் என்பதனைக் கிரேக்க சாகியத்தினர் பலரும் அறியாமலிருக்கவில்லை. இது சாதாரணமான ஒரு படையெடுப்பன்று; நாடுமுழுவதையுமே நிரந்தரமாக அடிப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் திட்டமிட்டு எழுந்த மிகப் பெரிய படையெடுப்பொன்றைத் தாம் எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்னும் உண்மையை அவர்களெல்லோரும் நன்குணர்ந்திருந்தனர். கிரேக்க தேசத்தின் வட நாடுகளிற்பல மிகவும் பதறிப் போயிருந்தன. தேசாலியும் பூவோதியாவும் 'மீதியஞ்' செய்து பாரசிகத் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளுமளவுக்குச் சென்றுவிட்டன. பாரசிகர் பிடியிலிருந்து தப்புதலரிதென்ற எண்ணம் அவ்வளவு பதிந்துபோயிருந்தது. தெல்பிய தெய்வபீடந்தானும் அப்பொழுது ஒன்றையுந் தெளிவாகக் கூறவில்லை. வெற்றி பெறுபவர் யாவர் என்று திடமாகக் கூறத் தவறிய அத்தெய்வபீடத்தின் புகழ் அப்பொழுதிலிருந்தே குறைவுபடலாயிற்று. கிரேக்க தேசத்தின் தென் பகுதியில் வாழ்ந்த சாகியங்களிற் பெரும்பாலாரிடையே துணிவு காணப்பட்டது. என்றாலும் சிபார்த்தரிடம் அண்மையில் தோல்வியடைந்து[1] மன உளைச்சலோடிருந்த ஆர்கோசு மட்டும் போருக்கெழுவது சந்தேகமாயிருந்தது. பூசந்தி தமக்கு இயற்கையிலமைந்த பாதுகாப்பாயிருந்தமையினால் ஆர்கீவியர் ஏனைய நாட்டினரையே சிபார்த்தாவின் தலைமையில் ஒன்றுகூடிப் பலமிக்க எதிர்ப்பு அணி ஒன்றை ஒழுங்குசெய்யும்படி தூண்டி நின்றனர்; ஆனால் தம்மையும் பாரசிகத்துக் கடற்

1. கி.மு. 494 இல் சிப்பீயாவில் நிகழ்ந்த போரில்—97 ஆம் பக்கம் பார்க்க.

படைகள் தாக்கக்கூடுமென்ற பயத்தினால் அவர்கள் தமக்குக் கடற்படை யுதவி கள் கிடைக்கக்கூடிய இடங்களை நாடிச் சென்றனர். மேற்கரை நாடுகளுக்கு அவ சர வேண்டுகோளும் அனுப்பப்பட்டது. அங்குள்ள கோர்சீரா என்னும் நாடு உற்சாகமான பதில் கொடுக்கவில்லை. உதவி செய்யலாமென அந்நாட்டிலிருந்து உறுதிமொழி கிடைத்தும் ஈற்றில் அது வெறும் பேச்சாய் முடிந்தது. சிராக்கி யுசு நாட்டின் வல்லாளனை கேலோ தன்னிலான உதவியெல்லாம் செய்யக்கூடிய வனாயிருந்தும் உள்நாட்டில் தனக்கிருந்த எதிர்ப்புக்களை அடக்குவதற்கு அவன் பல மெல்லாம் தேவைப்பட்டது; காதேச்சீய படையெடுப்பை அவன் எந்நேர மும் எதிர்பார்க்க வேண்டியிருந்தது. சிசிலியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இமேரா வில் அவனடைந்த வெற்றியே காரணமாயிருந்தது; கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் திட்டமாய்க் கூறுவதுபோல் இமேராவின் வெற்றியும்[1] அவனுக்கு ஒரே நாளில் கிடைத்தன. இவற்றால் மேல்நாடுகளிலிருந்து ஒருவிதமான படை யுதவியும் ஆர்கீ வியருக்குக் கிட்டவில்லையென்பது புலனாயிற்று. ஆதலால் எல்லாவற்றிலும் முக் கியமானதாயிருந்தது அதென்சின் மனப்பாங்கேயாகும். அந்நாட்டு மக்க ளிடையே மேலோங்கியிருந்த வீர உணர்ச்சி அக்காலநிலையில் உற்சாகமூட்டுவதா யிருந்தது. இப்பியாசின் தூண்டுவர்கள் கூறிய ஆசைவார்த்தையெல்லாம் அடங்கி விட்டன. தெமித்தோகிளிசின் 'திடமான கொள்கையை' ஆதரித்த வணிக மக்களின் செல்வாக்கே அங்கு ஓங்கியிருந்தது. ஆதலால் எதிரி படையெடுத்து வந்தால் உயிரைக் கொடுத்தேனும் சுதந்திரத்தைக் காப்பதென அதினியர் உறுதிபூண்டு நின்றனர்.

அதினியரின் விசுவாசம் வரவேற்கப்பட்டது. அவர்களது கடற்படையும் பல மிக்கதென்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஆனால் அவர்களின் உண்மைநிலை நேசநாடுகளின் யுத்த தந்திரத்துக்கு ஒத்துவராமையால் அவை மயக்கமடைந் தன. பூசந்தியிலே பாதுகாப்பு அணியை நிறுத்தினால் அற்றிக்கா என்னும் பகுதி எதிரியின் கையிலே சிக்கிவிடும் நிலையில் இருந்தது. ஆதலால் மிக வடக்கேயுள்ள ஏதாவது ஓரிடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற அபிப் பிராயம் நிலவியது. அதற்கும் இரண்டிடங்கள் வசதியாயமைந்தன. ஒன்று— அதுமிகத் தொலைவிலிருந்தாலும்—வடதேசாலியின் மலைகளுக்கிடையிலமைந்த தெம்பே கணவாயாகும். அவ்விடத்தில் யுத்த எதிர்ப்புப் படைகள் நிறுவப் பட்டன. ஆனால் பாரசீகருக்கு இன்னோர் உள்நாட்டுப்பாதை கிடைக்கும்போலத் தோன்றவே, தமது படைகளின் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிடுமென்ற பயத் தினால் அக்கணவாயை விட்டுக் கிரேக்கப் படைகள் மீண்டன. தேசாலியும் பறிபோயிற்று. ஆனால் இரண்டாவதாகத் தேர்ந்தெடுத்த இடம் மிகவும் சாதகமா யிருந்தது. போகிசு பூவோதியா என்னும் இடங்களின் வட எல்லையிலே அமைந் துள்ள கடத்தற்கரிய மலையரண்களைப் பகைவர் தாண்டிச் செல்வதானால் அம்மலை யடுக்குகளுக்கும் கடற்கரைக்கும் இடையிலொடுங்கிய சிறிய பாதை வழியாகவே

1. 228 ஆம் பக்கம் பார்க்க.

செல்லவேண்டியிருந்தது. பெரியதொரு படை[1] செல்வதற்கு வேறு வசதியான பாதைகள் அப்பக்கங்களிலில்லை. பாரசிகப் படையின் பெருந்தொகையான வீரரை அவ்வொடுங்கிய பாதை வழியே இட்டுச் சென்றிருந்தால் அவர்கள் உட்புக முடியாதவாறு மிகச் சிறியதொரு கிரேக்கப் படையே தடுத்து நிறுத்தியிருக்கும். தேமோபிலாய் என்ற அக்கணவாய்க்கு இலெயோனிதாசு என்னும் சிபார்த்த மன்னன் தலைமையில் பலருங் கலந்த ஒரு சேனையை அனுப்பினர். அச் சேனையில் தீபர், தெசபியர், போகியர், மற்றும் பலர் இருந்தனர். இலெயோனி

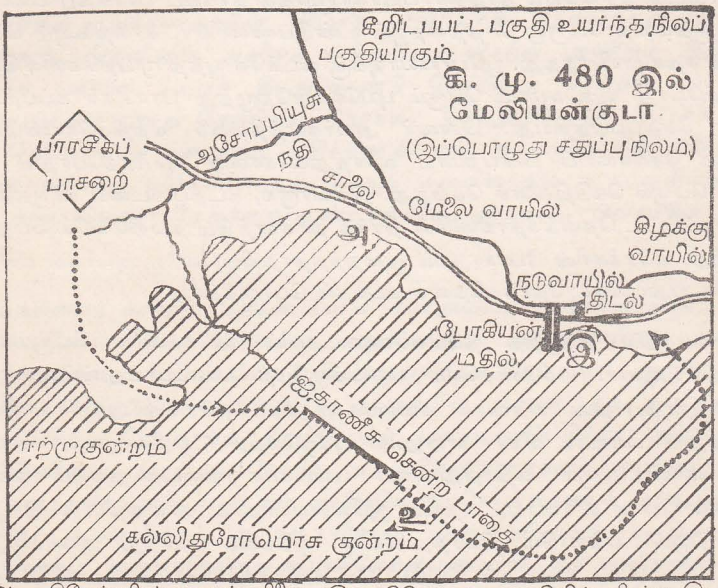

அ கிரேக்கரின் முதல் நிலை இ. கிரேக்கர் கடைசியில் நின்ற இடம்
உ. போகியர் நின்ற இடம்

தேமோபிலாயில் நிகழ்ந்த போர்.

தாசும் தனக்குத் துணையாக ஈலட்டுக்களைக் கொண்ட ஒரு துணைப்படையையும், சிபார்த்த வீரரான கோபிலிதரில் ஒரு முன்னூறு பேரையும் கொண்டு சென்றான். ஆறுயிரம் ஏழாயிரம் பேரைக்கொண்ட இச்சேனை உதவிப் படைகள் வந்து சேரும்வரையில் கணவாயைக் காத்துநிற்க வேண்டுமாதலால், அவ்விடத்தையடுத்த கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் இருந்த கிரேக்கப் படைகளுடனும் ஒத்துழைக்க வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. பெருநிலப் பகுதிக்கும் யூபோயியாவுக்கு

1. அசோப்பியுசு என்னுமிடத்திலுள்ள ஒடுங்கிய பள்ளத்தாக்கின் மூலமும் ஒரு வழி இருந்தது. அவ்வழியாகப் பாரசீகப்படையின் ஒரு பிரிவு உட்புகுந்து தெல்பியை அடைந்ததெனக்கூறப்படுகிறது. அங்கும் பெரிய தொருபடை செல்லக் கூடிய வழியிருக்கவில்லை. அப்படிச் சென்றால் ஒருசில கிரேக்கரே அப்பெரும் படையைத் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பர். அந்த இடத்தைக் கிரேக்கர்தம் ஆதிக்கத்துட் கொண்டு வந்தது அதே சமயத்திலாயிருக்கலாம்.

மிடையிலமைந்த ஒடுங்கிய தொடுவாய்க் கடற்பகுதி சிறந்த போர்க்களமாய் விளங்கியது. ஆனல் அவ்வொடுக்கமான கடலில் பாரசீகத்து வீரர் முழுப்பேரும் நின்று போர் செய்ய இடம் போதவில்லே; கிரேக்க வீரர்களோ அப்பகுதியில் அற்புதமான சாகசங்களேச் செய்தனர். ஆர்த்திமீசியம் என்னும் பகுதியில் தங்கியிருந்த கிரேக்கப் படை தேமோபிலாயுடனும் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய கட்டுக்கோப்புகளேயும் ஒற்றுமையையும் குலேக்க முயன்ற எதிரியின் முயற்சிகளே முறியடித்தது மட்டுமன்றி எதிரியின் கப்பல்கள் அங்குமிங்குமாய் நங்கூரமிட்டு நிற்கையில் காத்திராப்பிரகாரமாகத் தாக்கிப் பாரசீகப் படையின் பல பகுதிகளிற் பெருஞ் சேதத்தையும் உண்டுபண்ணினர். காலநிலேயும் கிரேக்குக்கே சதகமாயிருந்தது. யூபோயியாவுக்கு வடக்கே யுத்த முயற்சிகளிலீடுபட்டிருக்கும்போது ஒரு சமயம் பெரும் புயலொன்றெழுந்து பாரசீகக் கப்பற்படைகளேச் சேதப்படுத்தியது. பின்னர் அவர்களத்தீவைச் சுற்றிக்கொண்டுவந்து கிரேக்க சேனேயைப் பின்புறமாய் வளேத்துக்கொள்ள முயன்றபோதும் புயல் வீசிப் பெருங் கெடுதிகளேச் செய்தது. இவ்வாருக, கடற்படையை விருத்திசெய்யப் புறப்பட்ட தெமித்தோகிளிசின் தீர்க்க தரிசனத்தில் தவறில்லேயென்பது புலனுயிற்று. கிரேக்கரின் போராற்றல் குறைந்ததாதலினுலேயே அவர்கள் பல துன்பங்களே யநுபவிக்க நேர்ந்ததெனக் கூறுதல் பொருந்தாது.

ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்த தரைச்சண்டைகளில் கிரேக்கரே பெரும்பாலும் வெற்றியீட்டினர். எச்செர்ச்செசு படைக்குமேற் படையாயனுப்பினன்; உற்சாகங்குன்றிய தன் வீரரைக் கசையடியாலும் உற்சாகமூட்டினன்; கிழைத்தேசத்துப் பயங்கர வீரர் என்னும் புகழ்பெற்ற 'அழிவற்றவர்' என்னும் பெயர்கொண்டவரும் எதிர்த்துவரும் படைகளே உடைத்தெறியும் வன்மை பெற்றவருமான வீரரையும் ஈற்றில் இலெயோனிதாசு காத்துநின்ற இடத்துக்கனுப்பினன். எல்லாமே வியர்த்தமாயின. ஒடுங்கிக் குவிந்து அணிவகுத்துச் சென்ற பாரசீகப் படைகள், வலிய கேடயங்களேத் தாங்கிக்கொண்டு இடையீடின்றி மிக நெருங்கி நின்ற கிரேக்க வீரரின் எதிர்ப்புக்கு ஆற்ருமல் பெருஞ் சேதமடைந்தன. பாதையெங்கும் வீரரின் உடல்கள் சிதறிக்கிடந்தன. பலர் கடலுள் வீழ்ந்து உயிரிழந்தனர். இவ்வாறு பாரசீகரின் வீரம் பயன்படாவிட்டாலும், கிரேக்கருட் சிலர் செய்த துரோகம் எதிரிக்குப் பயனளித்தது. மலேயைக் கடந்து கிரேக்கப் படையின் பின்புறம் வந்து சேரக்கூடிய காட்டுப் பாதை ஒன்று உண்டென்பதைக் கிரேக்க வழிகாட்டியொருவன்மூலம் எச்செர்ச்செசு அறிந்தான். ஒருநாள் மாலே விளக்குவைக்கும் நேரத்தில் குறிப்பிட்ட அப்பாதை வழியே, 'அழிவற்றவர்' என்னும் படை கரந்து சென்று புறநிலேக் காவலுக்கென அமர்த்தப்பட்ட போகிய வீரரை விடியற்காலேயில் காத்திராப்பிரகாரமாகத் தாக்கிக் கிரேக்கரைப் பின்புறமாய் வளேத்துக்கொண்டது. இலெயோனிதாசு விரைவாகப் பின்வாங்கியிருந்தால் தப்பியிருக்கலாம். ஆயினும் எதிரிக்குப் புறங்கொடுக்கக்கூடாதென்ற உறுதியுடன் நின்று போராடினன். தீபர், தெசபியர், தன்னுடன் சேர்ந்த முன்னூறு சிபார்த்தர் என்

போரை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஏனையோரைப் பின்புறமாய் வளைத்த எதிரிப் படையைத் தாக்கவென்று அனுப்பினுன்போலும். அவனுடைய நோக்கம் அதுவாயிருந்தால் அந்த நோக்கம் நிறைவேறக்கூடிய வகையில் அங்குச் சென்றவர்கள் முயற்சி செய்யவில்லே. அங்கே யுத்தமேதும் நடைபெற்றதாக நாம் அறியவில்லே; ஆனல் எதிரிப்படை பின்புறமாக நெருங்கிச் சென்றிருக்கிறது. இலெயோனிதாசும் அவனுடைய படை வீரரும் இறுதிவரை கொடியபோர் செய்து தம் உயிரைப் பலிகொடுத்தனர். கடைசியாய் நிகழ்ந்த அந்த எதிர்ப்பில் கிரேக்க வீரர் காட்டிய துணிவு அவர்களுக்கு அழியாப் புகழ்தேடிக் கொடுத்தது. அக்கணவாயின் வீழ்ச்சி எதிரிக்குத் தென்புறத்து வாயிலேத் திறந்துவிட்டதெனினும், அதனைக் காத்துநின்ற வீரரின் துணிவும் ஆற்றலும் கிரேக்க மக்களே மேலுந் திடங்கொண்டு போராடச் செய்தன. பாரசீகப் படைப்பிரிவில் ஒன்று தெல்பியை நோக்கிச் செல்லும்போது, கிரேக்க நாட்டின் தெய்வங்களே ஒன்றுகூடி எதிர்த்தாற்போல, அப்பகுதிகளின் மலேச்சாதி மக்கள் உயர்ந்த மலேகளிலிருந்து பெருங் கற்பாறைகளே உருட்டிவிட்டு அப் படைக்குப் பெருஞ் சேதத்தை உண்டாக்கவே அப்படை பின்வாங்க நேர்ந்தது.

பூசந்தியைக் காக்கத் தேமோபிலாய் என்னுமிடம் முக்கியமானது என்று பெலோப்பொன்னீசியக் கிரேக்கர் அப்பொழுது உணரலாயினர். எனவே அதன் பலத்தை அதிகப்படுத்தத் தீவிரமுயற்சிகள் செய்தனர். ஆனல் அழிவு காலத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த அதென்சின் மக்கள் தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வேகமாய்த் திரண்டுவந்த பகைவரையெதிர்க்க அவ்விதமான முயற்சிகளேதும் செய்யப் போதிய வசதியில்லாதிருந்தனர். எனினும் அவர்கள் மனந்தளர்ந்துவிடாமல் தம் சக்திக்கேற்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கலாயினர். பெண்களேயும் குழந்தைகளேயும் அண்மையிலுள்ள பாதுகாப்பான கரையோரப் பகுதிகளுக்குக் கப்பலிலேற்றியனுப்பிவிட்டுத் தாங்களும் நகரத்தை விட்டு நீங்கிக் கடலிற் செல்லற்குகந்த ஓடங்களிலேறிக்கொண்டு சாலமிசுத் தொடுவாய்க் கடலில் பாரசீகப் படையை எதிர்நோக்கி நின்றனர். 'மரச் சுவர் அரண் செய்யும்' எனத் தெல்பிய தெய்வபீடம் கூறிய வாக்கை நம்பியதனலோ, அன்றேல் மற்றவர்களேவிடப் பிடிவாதகுணம் மிகுந்தவராதலினுலோ அவர்களுட் சிலர் நகரை விட்டு வெளியேறுமல் அக்குரோப்பொலிசிலேயே தமக்குத் தெரிந்தவகையில் போருக்குரிய ஆயத்தங்களுடன் திரண்டு நின்றனர். எதிர்பார்த்ததற்குமேலாய் நீண்ட நாட்கள் மிக உக்கிரமாய் எதிர்த்து நின்றும் நகரின் முடிவுகாலம் வந்துற்றது. அயலில் உள்ள தொடுவாய்க்கடல்களிற் பிரயாணஞ் செய்த அதீனியப் பிரயாணிகள் தம் நகரத்தின் கட்டிடங்களும் சிறப்புடன் விளங்கிய மாளிகைதானும் புகைமண்டி எரியக் கண்டனராம். அது கொடியதொரு சோதனைக்காலமென்றே கூறவேண்டும்; பெலோப்பொன்னீசைச் சேர்ந்த நேசநாடுகளும் சாலமிசை விட்டு வெளியேறுதலே புத்தியாகுமென்று கருதியது சோதனைக்குமேல் சோதனையாயிருந்தது. கடற்படை முழுவதுக்கும் தலேவனுயிருந்த யூரிபியாதிசு என்ற சிபார்த்தவீரனே

அவனது படைகளுடன் சென்று பூசந்தியை அடையும்படி கொரிந்திய சேனபதி கட்டளையிட்டான். தேமோபிலாயில் தரைப்படைகளுடன் தொடர்பு கொண்டு யுத்தம் செய்ததுபோல அங்கும் செய்வது பலன்தருமென அவன் கருதினன். அப்படிச் செய்வது, அவர்களிலும் பார்க்கக் கூடிய தொகையினரான எதிரிப் படையுடன் பரந்த கடலில் யுத்தம் செய்யவேண்டிய நிலையைக் கொண்டுவந்திருக்கும். ஆனால் ஒடுங்கிய கடலில் யுத்தம் செய்வதுதான் தமக்கு வெற்றிகிடைக்கும் வழி என்பதைத் தெமிஸ்தோகிளிசு ஊகித்துக்கொண்டான். கிரேக்க ஐக்கியத்திலிருந்து தமது கப்பல்களை மீட்டுக்கொண்டு, வேறெங்கேனும் புதிய இடந்தேடிப் போய்விடுவோமென்று பயமுறுத்தியதனால் அவன் கொரிந்தியர் கொள்கையை எதிர்த்துத் தனது கொள்கையை நிலைநாட்ட முடிந்

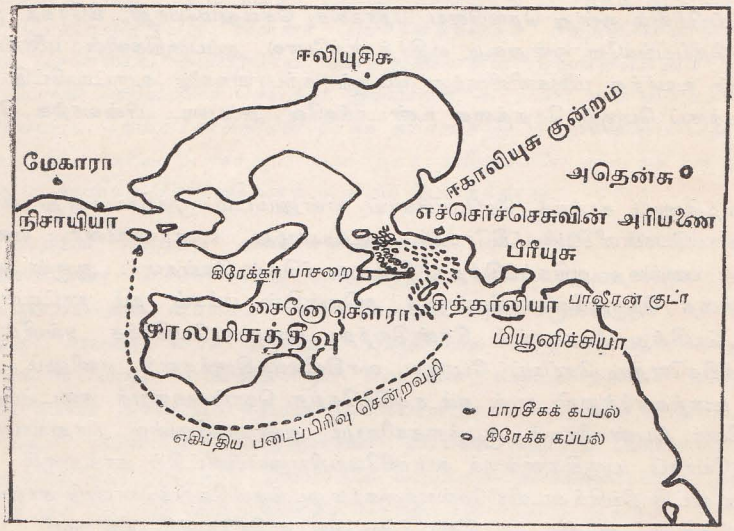

சாலமிசில் நிகழ்ந்த போர்.

தது. மேலும் தன் நிலைமையை நன்கு உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பி எச்செர்ச்செசுவின் நன்மைக்குப் பாடுபடுவன்போல நடித்து. "கிரேக்கர் யுத்தஞ் செய்தலையே விரும்புவர்; ஆகையால் அவர்களை அடக்க உடனே செயலிலீடுபட வேண்டும்" என எச்சரிக்கை ஒன்றை அனுப்பினன். பாரசீக மன்னனும் அச் செய்தியை நம்பி ஏமாந்துபோனன்; உடனேயே எகிப்தியப் படையொன்றைச் சாலமிசுத் தீவைச் சுற்றிச் சென்று, கிரேக்கர் கொரிந்தை நோக்கிப் பின்வாங்க வசதியாயிருந்த வாயிலை அடைக்கும்படி அனுப்பினன்; எஞ்சியிலிருந்த கடற் படையைப் பாலீரனுக்கும் சாலமிசுத் தீவினுக்குமிடையிலிருந்த வெளியில் பொழுது சாயும் நேரத்தில் கொண்டு போய் நிறுத்திக் கிழக்குப்பக்கத்து வாயிலையும் அடைக்கச் செய்தான்; மேலும் அக்கால்வாயின் நடுவிலமைந்திருந்த சித்தாலியா என்னும் மலைக்குன்றிலே காலாட்படை யொன்றையும் நிறுத்திவைத்தான்.

பாரசீக மன்னன் இப்படியான ஆயத்தங்களைச் செய்யப் பொழுதும் விடிந்தது. கிரேக்கரும் கடற்கரையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கடலுள் நீண்டிருக்கும் தரைப் பகுதியான சைனொசௌரா அல்லது 'நாய்வாலி' என்னுமிடத்தைச் சுற்றித் திரும்பும் சமயத்தில் பகைவர் கடற்படை அவர்களை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது. பகைவரைக் கண்டு பயந்து பின்வாங்குவது போலப் பாவனை செய்து பாரசீகத்துப் பெருங் கடற்படையைத் தமது ஒடுங்கிய கடற்பகுதிக்குள் இழுத்துச் சென்று அடைத்துக் கொண்டனர். பின்பு நடந்தது ஒரே குழப்பமான சண்டைதான். ஆரம்பத்திலிருந்தே கிரேக்கருடைய சிறிய ஓடங்களுக்கு நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒடுங்கிய அக் கடற்பகுதிகளில் பாரசீகப் பெரும் படையினால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. அசைந்து செல்லும் அப் பெருங் கப்பல்கள் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கும் ஓடங்களுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தவித்தன. கடலெங்கும் உடைந்த கப்பல் துண்டுகள் மிதந்தன. தப்பிச் செல்ல முயன்றதனாலும் போர் நெருக்கடியினாலும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி உடைந்து சிதழிந்தன. இக்கால்வாய்ப் பகுதியில் நிகழ்ந்த சண்டைகள் முழுவதையும் பார்க்கக் கூடிய உயர்ந்த இடமொன்றிலிருந்து தன் படைகளழிவதைப் பார்த்துப் பதைத்துக் கொண்டிருந்தான் பாரசீக மன்னன். அவனது கப்பற் படை மிக வீரத்துடனேயே போர்புரிந்தது; அந்நியர்க்கு உதவுதலிலிருந்து தம்மினத்தவரான கிரேக்கரைச் சேரத் தகுந்த சந்தர்ப்பம் கிடைத்தும் பாரசீக மன்னனின் அயோனியப் படைகள்கூட மற்றவர்களைப் போல் வீரா வேசத்துடனேயே போர் செய்ததை மன்னன் தன் கண்களாற் கண்டான். யுத்த நிகழ்ச்சிகளை விவரித்துக் கூறிய ஏரதோத்தசு, தன் பிறந்த நாடான கேரியாவின் அரசி ஆர்த்திமீசியா செய்த வீரச் செயல்களைப்பற்றி, சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதிருந்தும், இவ்விடத்தில் கூறுகின்றார். அதீனிய மரக்கலமொன்று அவளைத் துரத்த அவளதற்குப் போக்குக்காட்டித் தன்னைச் சேர்ந்த ஓர் அயோனியக் கப்பலைச் சுற்றிச் சுற்றி அங்குமிங்குமாய் ஓடினாள். இவ்விதமான சாகசங்களில் அவள் தன்னைத் துரத்திவந்தவனையும் பாரசீக மன்னனையுமே ஏமாற்றிவிட்டாள். துரத்திச் சென்ற அதீனியன் சோர்ந்து போய்த் துரத்துதலைக் கைவிட்டான்; அரசனை அவள் பெரிய வீரச்செயல் புரிந்தாளென்றெண்ணி உளம் மகிழ்ந்து, என்னுடைய ஆண்களெல்லாம் பெண்களாய்ப் போக, பெண்களன்றே ஆண்களாய் மாறிவிட்டனர் எனக் கூவினனும். சண்டை அற்றைப் பகல் முழுவதும் நடைபெற்றது. ஆனால் பொழுதுஞ் சாயப் போரும் ஓய்ந்தது. பகைவர்படை ஒடுங்கிய கால்வாயை விட்டு வெளியேற முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஈசீனியப் படையொன்று அதனை வழிமறித்துப் போர்செய்து பயந்தோடிய பகைவரிற் பலரை வீழ்த்தியது. எல்லாம் மடங்கும் சமயத்தில், கடைசி ஒப்பனையாக, கிரேக்க கோபிலேதரில் ஒரு பிரிவு, சிற்றூலியக் குன்றில் தங்கியிருந்த எதிரியின் காலாட்படையில் ஒருவனையாவது மிஞ்சவிடாமல் கொன்று குவித்தது. ஏச்சிலியசு என்னும் புலவன் எழுதிய 'பாரசீகர்' என்னும் நாடகநூலில் இப்படுகொலையின் வர்ணனைகளை மிகமிக நுணுக்க மாயவதானித் தெழுதியிருப்பதிலிருந்து அப்புலவனும் அச்சம்பவத்திலீடுபட்ட

கோபிலிதர் பிரிவில் ஒருவனுயிருந்திருக்கக்கூடும் என ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

எச்சொச்செசு தனக்கேற்பட்ட பேரழிவின் தன்மையை நன்கறிந்து கொண்டான். கடற்படையின் அழிவு தரைப்படையின் முன்னேற்றத்துக்கும் தடையாயிருந்ததுமட்டுமன்றி தன்கீழ்க் கட்டுப்பட்டிருக்கும் அயோனியரின் உறுதியைத் தளர்த்தி விடுமேயெனவு மஞ்சினுன். ஐரோப்பாவில் மேலும் அவ்வாறு இடர்ப்பட்டுத் தவிக்க விரும்பாமல் எல்லசுபந்துக்குப் போய் அவ்வழியே ஆசியாவைச் சென்றடைய வேண்டுமென்று உடனேயே புறப்பட்டான். ஆயினும் தனக்கு வெற்றி கிட்டுமென்ற நம்பிக்கையிருந்ததனுல் அவன் தன் தரைப்படைகளை மார்தோனியசின் தலைமையில் நிறுத்திவிட்டே சென்ருன்.

சாலமிசில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களே உண்மையில் பெலோப்பொன்னீசைக் காப்பாற்ற உதவியாயிருந்தன. பூசந்தியை அடைந்த எதிரியின் அணிகளைக் கடற்படையொன்றைத் தவிர வேறெதுவும் புறங்கண்டிருக்க முடியாது. கிரேக்கதேசத்தின் வடக்கில் இன்றும் அபாயம் நீங்கியபாடில்லை. மார்தோனியசு மாரிகாலம் முழுதும் தேசாலியில் இளைப்பாறியிருந்துவிட்டு இளவேனிலும் பிறக்க பூவோதியாவினுட் பிரவேசித்தான். தான் கவர்ந்து வைத்திருந்த நாடுகளிலேனும் தான் ஒரு பாரசீக மண்டலாதிபதியாகத் திகழவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடிருந்தான். மேல் போக்காகப் பார்க்குமிடத்து நியாயமானதாகத் தோன்றும் சுதந்திரம் ஒன்றை வழங்கி அதீனியரோடு உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளும் நோக்கத்துடன் அரசியல் தந்திரங்களை முதலில் கையாள முயற்சித்தான். அதீனியர் அவனுடைய முயற்சிகளை மீண்டும் உறுதியாய் மறுத்துவிடவே அவன் அதென்சின்மேல் பின்னரும் படையெடுத்து வந்தான். அதீனியர் இரண்டாம் முறையும் தம் நகரத்தை விட்டு ஓட நேர்ந்தது. அவசர உதவி கோரித் தெற்கிலிருந்த சிபார்த்தரை வேண்டினர். சிபார்த்தர், முதலில் மனம் பொருந்தாவிட்டாலும், அதீனியருடைய சிறந்த கடற்படையை இழக்க விரும்பாமல் கடைசியில் போருக்கெழுந்தனர். ஐயாயிரம் கோபிலிதரைக் கொண்ட படையொன்றும் அதனினும் பன்மடங்கதிகமான ஈலட்டுக்கள் படையொன்றும் போசேனியசின் தலைமையில் அற்றிக்காவைச் சென்றடைந்தன. அதென்சின் படைகளும், மற்றுமுள்ள நேச நாடுகளின் படைகளும் சேர்த்து நூருயிரம் வீரர் திரண்டெழுந்தனர். அப்பெரும் படையெடுப்பைக் கண்ட மார்தோனியசு சைதீரன் மலையைக் கடந்து பூவோதிய சமவெளியிலிறங்கிச் செல்லக் கிரேக்க வீரரும் அவனைத் துரந்து சென்றனர். அங்கே தீபிசிலுள்ள தன் பாளயத்திலிருந்து பத்து மைல் தூரம்வரையிலிருந்த பிளாத்தேயிய மலையடிவாரத்தில் அவன் தகுந்த பாதுகாப்புடன் தங்கியிருப்பதைக் கண்டனர் (கி. மு. 479).

அங்கேயும், முன்னர் மாதனில் நிகழ்ந்தது போல, தகர்த்தற்கரிய பலமிக்க பாரசீகக் குதிரைப் படையின் அபாயம் காத்திருந்தது. எனவே கிரேக்கரும் மிகுந்த விவேகத்துடன் சமவெளியிலிறங்காமல் சைதீரன் மலையடிவாரத்திலேயே

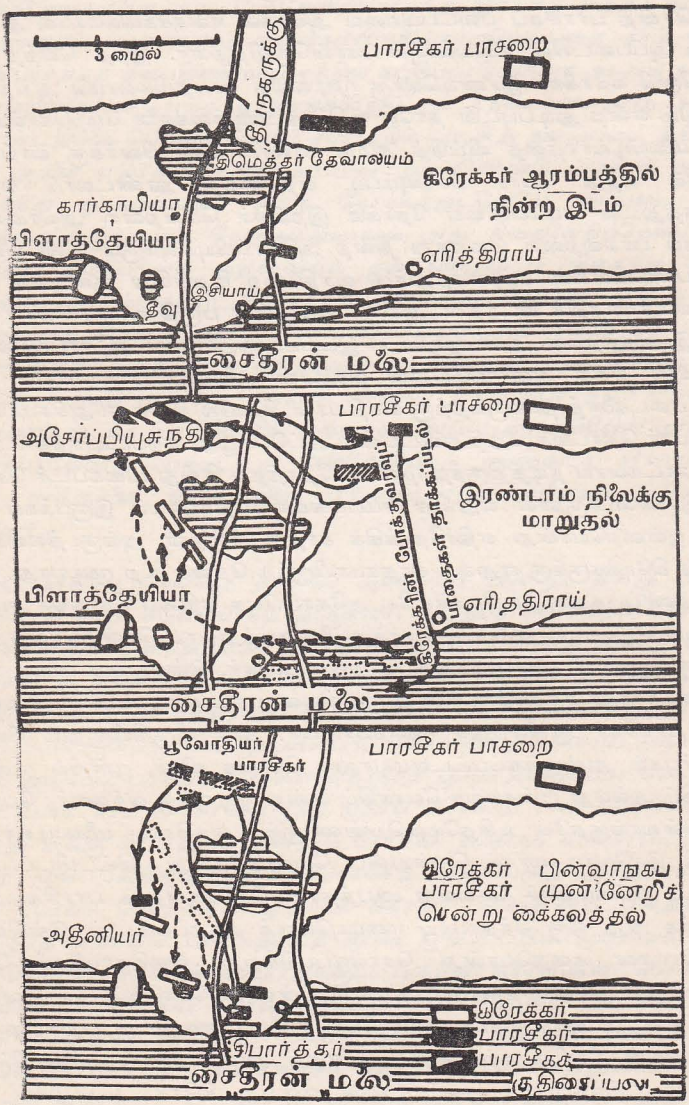

பிளாத்தேயியாவில் நிகழ்ந்த போர்.

தங்கிவிட்டனர். ஆனால் தெரிந்தெடுத்த சில வீரரைக் கொண்ட குதிரைப் படையொன்றைப் பாரசீகத் தளபதி அனுப்பினன். கிரேக்கர் தங்கியிருந்த இடந் தேடிச்சென்ற பாரசீகப் படைப்பிரிவை அவர்கள் ஈவிரக்கமில்லாமல் துவம்சம் செய்து அப்படையின் தலைவனையும் கொன்றொழித்தனர். இந்த வெற்றி தந்த துணிவினால் கிரேக்கர் இரண்டிலொரு முடிவைத் தாமதமில்லாமல் அறிந்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்புடன் தாமே எதிர் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முற் பட்டு மலையடிவாரத்தை விட்டுத் தமது காலாட் படையினர்க்கு வாய்ப்பான தரையில் வந்து போர் செய்யும்படி எதிரியைத் தூண்டலாம் என்னும் நோக்கத்துடன் சமவெளியை நோக்கி இறங்கிச் சென்றனர். அவர்களுக்கும் பாரசீகப் பாசறையை மறைத்து நின்ற அசோப்பியுசுவுக்கும் இடையில் குதி ரைப் படையினரின் சஞ்சாரத்துக்கு வசதியற்ற சிறுச்சிறு குன்றுகள் அங்கு மிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்தன. அக்குன்றுகளுள்ள பகுதி வரையிலேயே கிரேக் கரும் இறங்கினர்கள். அவர்களுடைய இடப்பாகத்து மூனை அசோப்பியுசு நதிப் படுகையில் நிற்க அணிமுழுவதும் சைதீரன் மலையடிவாரம்வரையில் நீண்டு எதிரிப்படைகளைத் தாக்குவதற்கு வசதியான நிலையில் நின்றது. அச்சமயம் பார சீகர் போர் தொடங்க மறுத்துவிட்டனர். அப்பொழுது ஏற்பட்டிருந்த மந்தநிலை பத்து நாட்களாய் நீடித்திருந்ததென ஏரதோத்தசு சிறிது மிகைபடச் சொன்னா லும் இரண்டொருநாள் எதுவித சம்பவங்களும் நிகழாமல் இருபக்கப் படை களும் ஒன்றையொன்று எதிர்நோக்கிக் காத்து நின்றன. அங்கு நிலவிய சூழ் நிலையில் கிரேக்கருக்கு எதுவும் சாதகமாயிருந்த தெனக் கூற முடியாது. தாகத் தைத் தணிப்பதற்கு நீர் வேண்டியே அசோப்பியுசு நதியை நோக்கிச் சமவெளி யிலிறங்கியிருந்தனர். கிரேக்க வீரர்க்கு நீர் சுமந்துவரச் சென்றவர்களைப் பார சீகக் குதிரைவீரர் துன்புறுத்தித் துரத்திவிட்டனர். பின்புறமாக மலைக் கணவா யைக் கடந்து கிரேக்கருக்கு உணவு முதலியன உதவ வந்த வண்டிகள் வாகனங் களைப் பாரசீகர் ஆறலைத்துச் சூறையாடினர். தாக மிகுதியினாலும் பின்புறத் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டமையாலும் கிரேக்க வீரர், ஒன்றில் முன்னேற வேண்டும் அல்லது பின்வாங்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்; போசேனி யசு பின்வாங்குதலே உசிதமென்றெண்ணினன். சைதீரன் மலையடிவாரத்தை நோக்கி இரவோடிரவாகச் சென்றுவிட வேண்டுமென்று திட்டமிடப்பட்டது. அப்படிப் பின்வாங்கிச் செல்வது ஆபத்தான செயலாயினும் பாரசீகரை வலு விலிழுக்க அது ஒரு தந்தரமாயு மமையுமெனக் கருதப்பட்டது. இவ்விடத்தில் விசித்திரமான கதையொன்று சொல்லப்படுகிறது. இலசிதாமனைச் சேர்ந்த அமம்பரீதுசு என்னும் தளபதி, அப்படிப் பின்வாங்கியோடுதல் அவமானமாகும் என்று நகரவே மறுத்துவிட்டானும். போசேனியசு அவனுடன் எதிர்த்து வாதா டவே அவன் பெரிய கற்பாறையொன்றைத் தூக்கி அவன் காலடியில் விட் டெறிந்து, 'இந்தப்பரல் மூலம் (பரல் என்பது கிரேக்க மொழியில் 'வாக் குரிமை' என்ற பொருளையும் தரும்) என் சினியம் அந்நியர்க்கு புறங்காட்டி ஓடுவதை நான் எதிர்க்கிறேன்' என ஆவேசமாய் மொழிந்தனனென்று கூறப்படுகிறது. தன் கதைகளில் பெரும்பாலானவற்றை ஏரதோத்தசு அதினிய ரிடமே அறிந்து கொண்டமையால் இக்கதையும் அவர்களுடைய கதையாகவே

யிருக்கலாம். அவையெல்லாம் பெரும்பாலும் சிபார்த்தருக்கெதிரான கருத்துக் களடங்கயவையாயிருந்தன. போசேனியசின் மீது இக்கதை குற்றம் சுமத்தினு லும் அவனுடைய எண்ணம் என்னவாயிருந்திருக்குமென்பதை நாம் ஊகிக்க லாம். சிபார்த்தத் தளபதிகள் வழக்கத்தில் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அடங்கி நடக்கும் தன்மையுள்ளவர்கள். யுத்த தந்திரங்களிலும் மூடத்தனமானவற்றை அவர்கள் கையாண்டதில்லே. பொழுது புலரும் சமயத்தில் ஒரு சிறு தனிப்படை நிற்பதைக் கண்டு அதனை எதிர்த்தழித்துவிடலாமென ஆசைகொண்டு பாரசீகர் தம்மைத் தொடர்ந்து ஓடிவரக்கூடும் என்ற நோக்கத்துடனேயே அப்படை அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருக்கலாம். நோக்கமதுவானுல் அது நிறைவேறிற்றென்றே கூற வேண்டும். அமம்பரீதுசு அதிகாலேயில் தன் படையுடன் விரைந்து சென்று சிபார்த்தப் பெரும்பகுதியுடன் சேர்ந்த அக்கணமே பாரசீகக் குதிரைப்படை யும் அதனைத் தொடர்ந்து அவர்கள் காலாட்படையும் வேகமாகத் துரந்து வந்தன. வந்த வேகத்தில் தாக்குதலேயும் ஆரம்பித்துவிட்டன. கிரேக்க சேனை யின் பெரும்பகுதி முன்னே போய்விட ஈற்றில் நின்ற சிபார்த்தப் பிரிவுதான், இரவிரவாய் நடந்த முயற்சிகளில் உழைத்த களைப்புடன், எதிரியின் தாக்குதலே யும் தாங்கவேண்டி யேற்பட்டது. போசேனியசும் அவனுடைய வீரரும் எதிரி களின் தாக்குதலே ஆரம்பத்தில் தாங்கமுடியாமல் சிறிதளவு கதிகலங்கிப் போயினர்.

சிறிய மரக்கேடயங்களைத் தாங்கிய அணிக்குப் பின்னுல் நின்று பாரசீகர் அம்புகளால் மிகக் கடுமையாகத் தாக்கினர். ஆயினும் சிபார்த்தக் கோபிலேதர் அவற்றையெல்லாம் வீரத்துடன் தடுத்து நின்று போர் செய்து மார்தோனியசை யும் கொன்று எஞ்சியிருந்தவர்களே அசோப்பியசுவிலிருந்த அவர்கள் பாசறை வரைக்கும் துரத்திச் சென்றனர். முற்றுகையிட்டுச் சண்டை செய்யும் முறை களிற் பயிற்சி குறைந்த சிபார்த்தவீரரால் அங்கே ஒன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லே. ஆனுல், அடிக்கடி பக்கம் மாறிக்கொண்டிருந்த பூவோதியருடைய படையொன் றுடன் போர் செய்து கொண்டிருந்த ஏனைய கிரேக்கப் படைகளெல்லாம் அப் பொழுது அங்கு விரைந்தன. இன்னும் பாரசீகர் தமக்குக் காவலாயிட்டு வைத் திருந்த முள் வேலியை முறித்துக்கொண்டு அதேனியரும் அதே சமயத்தில் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தனர். இப்படிக் கிரேக்க பலமெல்லாம் ஒன்றுதிரண்டு வலுவிழந்த எதிரியின் பாசறையைத் தாக்க முற்பட்டபின் முடிவைக் கூறவும் வேண்டுமோ? பாசறைக் கூடாரங்களுட் புகுந்து ஏராளமான பொன்னேயும் வெள்ளியையும் கிரேக்கர் கொள்ளேயிட்டனர். பாரசீகரிலும் ஒரு சிலரே உயிர் தப்பிச் சென்றனர். கிரேக்கப் படைத்தளபதிகள் ஒரோவிடங்களில் பெருந் தவறுகள் செய்திருந்தும் அக்காலத்தில் சிறந்த போரசொன்றினுடைய பலமிக்க சேனையை எதிர்த்துக் கிரேக்கர்தம் வீரத்தாலும் ஆயுதபலத்தினுலும் வெற்றி யீட்டினர்கள். கிரேக்கரின் துன்பங்களும் நீங்கி விடிவு காலம் தோன்றியது. தெல்பியிலே பொன்னலான வெற்றித் தம்பமொன்றை[1] நாட்டி அதன் பீடத்தில்

1. இந்தப்பீடம் இப்பொழுது கொந்தாந்திநோபிளிலுள்ள இப்போத்துரோம் என்னுமிடத்தி லிருக்கிறது.

தம் வெற்றிக்குழைத்த நேச நாடுகளின் பெயர்களைப் பொறித்து வைத்தனர். பாரசீகச் சார்புகொண்டு துரோகச் செயல்கள் புரிந்த தீபிசு நாட்டினரைத் தண்டித்து அவர்களுள் முன்னணியில் நின்றவர்களையும் சிரச்சேதம் செய்தனர். எதிரியிடம் அடிபணிந்திருந்ததுபோலவே தீபிசு பின்னரும் அடிபணிந்து நடக்க ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் அந்நாட்டினர் புரிந்த தேசத்துரோகமான செயலை ஒருபோதாவது யாரும் முற்றுமாய் மறந்ததில்லை. அவருள்ளும் அதீனியர் கடைசிவரை மறக்கவேயில்லை.

இன்னும் ஒரு நிகழ்ச்சி (கிரேக்க இனம் என்னும் பற்றுக்காரணமாய் பிளாத்தேயிய சம்பவங்கள் நடைபெற்ற அன்றே நிகழ்ந்த ஒன்று) அவர்கள டைந்த வெற்றியைப் பூரணமாக்கி வைத்தது. இலெயோதிசிதாசு என்னும் சிபார்த்தத்தளபதியின் தலைமையில் நேசநாடுகள் படையில் ஒன்று சாலமிசு சம் பவத்தின் பின்னர் ஒரு முயற்சியுமில்லாமல் இருந்தது. பினீசியர் சாமோசில் தங்கியிருந்து அயோனியாவைக் கண்காணித்துக்கொண்டிருந்த நேரம் அது. குறிப்பிட்ட இப்படை பினீசியக் கடற்படையை எதிர்க்கப் பாதி வழிக்குத் தெலோசு என்னும் தீவு வரையில் முன்னேறிச் சென்றது. அவர்களைச் சேர்ந்த தரைப்படை வடக்கு நோக்கி எதிரியைத் துரத்துகிறதென்ற செய்தியும் அவர் களுக்குத் தைரியமூட்டியிருக்க வேண்டும். தங்கள் நகரம் எதிரியின் தயவில் தங்கியிருக்கிறதென்பதனால் ஏற்பட்ட தளர்ச்சியும் அப்பொழுது அதீனியர் மனத்தைவிட்டகன்றுவிட்டது. சாமோசில் இருந்தவர்கள் உதவிகோர அதீனிய ரும் புறப்பட்டுத் தெலோசை நாடி விரைந்தனர். நேசநாட்டுப்படையினரெல் லாம் அங்குச் செல்ல, பாரசீகர் பெருநிலப்பகுதிக்குச் சென்று, மைக்கேலி யென்ற குடாக்கரையிற் கப்பல்களைக் கட்டிவிட்டு இளைப்பாறியிருந்தனர். ஆனால் கிரேக்கர் தளர்ச்சியுறவில்லை. கரையிலிறங்கிக் கப்பல்களை எரித்துக் கூடாரங் களைத் துவம்சம் செய்து அங்கிருந்தவர்களையெல்லாம் கண்டதுண்டமாய் வெட்டி யெறிந்தனர். அதுகால வரையும் பாரசீக மன்னனுக்கு விசுவாசமாய் நடந்து வந்த அயோனியரும் அன்று மனம்மாறிப் பாரசீகரைக் கைவிட்டுத் தம்மினத் தவரான கிரேக்கரைச் சேர்ந்தனர். இது அன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் மிக முக்கிய மானதொன்றாகும். மைக்கேலியில் நடந்த சம்பவம் அயோனியாவின் விடு தலைக்கு மங்கலமான ஒரு தோற்றுவாயென்றே கூற வேண்டும். கிரேக்கரல்லாத இனமொன்றின் அதிகாரத்திலிருந்த அயோனியரின் பரிபூரண சுதந்திரத்துக்கு யாராவது கை கொடுத்துதவ வேண்டியிருந்தது. அந்தக் கை யாருடையதா யிருக்க வேண்டும் என்பதே இப்பொழுதெழுந்துள்ள கேள்வி.

அத்தியாயம் VIII

தேலிய சங்க முதல் அதீனியப் பேரரசுவரை

1. சங்கம்

மைக்கேலி பிளாத்தேயியா ஆகிய இடங்களில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் பின்னர் எல்லோரும் சிபார்த்தாவின் வீரத்தினைப் போற்றினர். ஐம்பது ஆண்டுக் காலமாய் அந்நாட்டில் நிகழ்ந்த முன்னேற்றமான காரியங்களுக் கெல்லாம் இவை மகுடமாய்த் திகழ்ந்தன. பெலோப்பொன்னீசிய நாடுகள் பெரும்பாலும் சிபார்த்தாவுக் கடங்கிய நாடுகளாயிருந்தன என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. சிபார்த்தாவின் பெரும் பகைநாடான ஆர்கோசு 494 இல் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு மேலும் இருபது ஆண்டுக்காலத்துக்கேனும் தலையெடுக்காத வகையில் நசுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்ததையும் நாமறிவோம். அவ்வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்த தீரமிக்க மன்னனை கிளியோமினசு மரதன் நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்பே மதிப்பு இழந்துவிட்டான். யுத்தங்களெல்லாம் முடிந்து அவனைத் திருப்பியழைத்தபோது அவன் சித்தசுவாதீனமற்றிருந்தானெனவும், பின்னர் சிறையிலிருந்து பரிதாபமாக வாடி உயிர்நீத்தான் என்றும் ஏரதோத்தசு குறிப்பிடுகின்றான். எனினும் கிளியோமினசு பதவியை விட்டு நீங்கும்போது சிபார்த்தாவை, மற்றைய நாடுகளிலும் சிறந்து அவற்றின் தலைமையில் இருக்கக்கூடிய தகுதி பெற்ற, ஒரு நாடாக்கி விட்டுத்தான் நீங்கினான்; பாரசீகப் பெரும் படையெடுப்புக்கள் நடந்த காலத்தில், கடலிலாயினும் தரையிலாயினும் சிபார்த்த மன்னரையே ஆற்றல் மிக்க தளபதிகளாயேற்றுக் கொண்டனர். எனவே பாரசீகர் தோல்வியடைந்து தம் நாடு சென்றபின் அயோனியக் கிரேக்கர் தமது சுதந்திரத்தைப் பெறவும், அதனை நிலைபெறச் செய்வதற்கும் சிபார்த்தரின் உதவியை நாடியது இயல்பேயாகும்—ஆனால் சிபார்த்தர் அவர்களைக் கைவிட்டுவிட்டனர். பிளாத்தேயிய வீரனை போசேனியசு தனக்குக் கிடைத்த பெருமைக்குரிய சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி, சாகசச் செயல்கள் சிலவற்றில் ஈடுபட்டாலென்னவென முதலில் சிந்தித்தான். கடல் கடந்து சைப்பிரசுக்குச் சென்று அங்கே தங்கியிருந்த பாரசீகப் படைகளை விரட்டினான். அடுத்து, பைசாந்தியம் என்னுமிடத்துக்குச் சென்று அங்கும் அப்படியே விரட்டினான். அடக்கியொடுக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடான வாழ்விலே மற்றும் சிபார்த்த வீரரைப்போலவே பயின்றவனுதலால் மனிதாபிமானமுள்ள சிறந்த பண்புகள் இவனிடமிராதாயிருந்தன. அதனால் வெற்றிமேல் வெற்றி கிடைத்ததும் அவன் தன்னை மறந்தான். தான் தோன்றி மன்னனாக மற்றவர்களை மதியாமல், பாரசீகரைப்போல அலங்காரமான உடைகளணிந்து. கீழைத்தேச ஆடம்பரங்களை விரும்பி அவற்றில் திளைத்துச் செருக்குற்று, பிளாத்தேயிய வெற்றித்தம்பத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த நாடுகளின் பெயர்களை யெல்லாம் அழித்துவிட்டுத் தன் பெயரொன்றையே பொறித்து வைத்தான். இதனால் கிரேக்க நாடுகளெல்லாம் ஆத்திரமடைந்தன.

478 இல் சிபார்த்த அரசாங்கம் போசேனியசை அழைத்துப் படைத்தலைமைப் பதவியை அவனிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டது. உடனே அவன் தனிப்பட்ட முறையில் மீண்டும் பைசாந்தியம் சென்று நகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு கிரேக்க நாட்டின் சுதந்திரத்துக்கே ஊறு செய்யும் வகையில் பாரசீக மண்டலாதிபதி ஒருவனுடன் தொடர்பு கொண்டு தேசத்துரோகமான செயல்களில் முனைந்தான். 471 இல் மீண்டும் ஒரு முறை அரசாங்கம் அவனைத் திருப்பியழைத்து அவனுடைய செயல்களுக்கு விளக்கங்கோரியது. என்ன செய்தும் அவன் தன் சொந்த நாடான சிபார்த்தாவிலிருந்து கொண்டே பாரசீகத்துடன் கடிதத் தொடர்புகளை மேற்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டான். கடிதங்களைக் கொண்டு செல்லும் தூதுவர் ஒருவரும் மீண்டு வராமையினால் ஐயுறவு கொண்ட தூதன் ஒருவன் கடிமொன்றைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு நிலைமையை 'எபர்'களுக்கு விளக்கினான். எபர்களும் ஒற்றரை நியமித்துப் போசேனியசு துரோகச் செயல்களிலீடுபடுதலைக் கையுங்களவுமாகப் பிடித்துவிட்டனர். இதனால் திகிலடைந்த போசேனியசு அண்மையிலிருந்த ஒரு தேவாலயத்தினுட் சென்று புகலிடந் தேடிக்கொண்டான். ஆலயத்துளடைக்கலம்புகுந்தவனை ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாதாகையால் அவர்கள் அவ்வாலயத்தின் வாசலை அடைத்துச் சுவரெழுப்பி விட்டனர். விதியின் சூழ்ச்சியாலகப்பட்ட அக்கயவனைக் கோவிலினுள் அடைத்துக் கொன்று அதனை அசுத்தப்படுத்தலாகாதெனக் கடைசி நேரத்திற் சுவரை உடைத்து அவனை வெளியே இழுத்துச் சாகவிட்டனர்.

சிபார்த்தாவில் அபிவிருத்திக் கேற்ற திட்டங்களை வகுக்கக்கூடிய அறிவாற்றல் படைத்தவர்கள் இல்லை. சிபார்த்தர் உயர்ந்த கலாஞானம் அற்றவர்களாய், பழைமையான குடும்பபாரம்பரிய வழக்கங்களைக் கொண்டவர்களாய், பரந்த நோக்கமும் மனிதப் பண்பாடும் குறைந்தவர்களாய் இருந்தனர். பெலோப் பொன்னீசுக்குள்ளேயே அவர்களுடைய அரசியலும் அடங்கி நின்றது. உள் நாட்டில் பொருளாதாரத்துக்கு ஏதுவாயிருந்த பண்ணை ஆளடிமை முறை பலவீனத்தை நிரந்தரமாகக் குடிகொள்ளச் செய்தது. ஈலட்டுக்கள் கிளர்ச்சி செய்யக் கூடுமென்ற பயம் அங்கே எப்பொழுதும் நிலவியபடியேயிருந்தது. கடல் கடந்து வேற்று நாடுகள் சென்றுவரக்கூடிய துணிவுள்ளவர்கள் யாரும் அங்கில்லாதிருந்தது மற்றெல்லாவற்றிலும் பெருங்குறையாயிருந்தது. கடலோர நாடுகளில் வாழும் மக்களுக்கிருந்த துணிவு அவர்களிடமில்லை. தூரநாடுகள் செல்ல அவர்கள் அஞ்சினர். சார்தீசுக்கும் சூசாவுக்கு மிடையில் மூன்றுமாதப் பிரயாண தூரம் உண்டென்றறிந்தபோது கிளியோமினசே முன்னர் அயோனியருடைய வேண்டுகோளை மறுத்தமையை இங்கே நினைவு கூரலாம். சரித்திரம் மீண்டும் திரும்பியது. அயோனியர் மீண்டும் ஒருமுறை தகுந்த உதவியொன்றை நாட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டபொழுது அவர்களுடைய கவனம் அதென்சின்பால் திரும்பியது.

பிளாத்தேயிய சம்பவங்களின் பின்னர் அதென்சு நகரைப் புதுப்பிக்க அதீனியர் இரண்டாம்முறை ஆரம்பித்த சமயத்திலும் ஆத்திரம் தணிந்த நிலையில் இருந்தனரெனக் கூறமுடியாது. பாரசீகர் அந்நகரைத் தீவைத்து அழித்து

விட்டுச் சென்ற அன்றே, கனன்று புகைந்து கொண்டிருந்த சிதிலங்களின் மத்தியில் அதீனுபதித் தெய்வத்தின் புனிதமான ஒலிவமரக் கட்டை கருகிக்கிடந்தும் பச்சைப் பசுந்தளிரொன்றை ஈன்றிருந்ததென ஏரதோத்தசு காலத்துக் கதைகள் கூறுகின்றன. புராணக்கதையோ அன்றே, அந்நகரத்திலப்பொழுது நிலவிய உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை எடுத்து விளக்க அது மிகவும் பொருத்தமான ஒன்றாகும். அந்நகர மாந்தர் செய்த அளப்பருந் தியாகங்களினுலும் அத்தியாகங்கள் காரணமாக அவர்களீட்டிக் கொண்ட வெற்றிகளினுலும் அவர்கள் இறும்பூ தெய்தியிருந்தனர். கிறீசி, அக்கினிக்கோட்டு இன்னும் சிப்பானிய ஆர்மடாவின் தோல்வி என்ற சரித்திரப் புகழ்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளெல்லாவற்றின் பெருமைகளும் ஒன்றுகூடிய ஒரு நிகழ்ச்சி யென்றே அன்று சாலமிசில் அவர்களடைந்த வெற்றியைக் குறிப்பிடலாம். பல்லாண்டுகள் சென்றும் தேசப்பற்றினூட்டும் மேடைப் பிரசங்கங்கள் நிகழ்வதும் அவற்றின்மூலம் துடிப்புமிக்க அந்நாட்களின் நிகழ்ச்சிகளே ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டேயிருப்பதும் சாதாரண வழக்கமாகிவிட்டன. அவற்றின் பெருமைகளில் பங்குகொண்டவனெவனே அவனே அதீனியன்; அவற்றில் தீவிரமாயீடுபட்டிருந்தால் அதுவே அவனுடைய வாழ்வில் மறக்கமுடியாத பெருமைக்குரிய சம்பவம் என்று கருதும் அளவுக்கு உணர்ச்சிகள் வளர்ந்துவிட்டன. அந்த நூற்றாண்டிலே மிகச் சிறந்த புலவனுயிருந்தும் ஏச்சிலியுசின் வாழ்விலே சிறந்த அம்சம் என்று அவனுடைய கல்லறையின்மேல் பொறிக்கப்பட்டது அவன் புலமை அன்று. "இவனுடைய போர்த் திறமைக்கு அதனே நேரிலேயே உணர்ந்தவனும் நீண்ட தலைமயிரை உடையவனுமான 'மீதே' யே சாட்சி" என்றுதான் ஏச்சிலியுசின் கல்லறையின்மேற் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. தாராளமாகப் புகழ்ந்து பேசும் வழக்கமும் ஒன்று அந்நகரத்தில் வழங்கி வந்தது. எத்தகைய தடைகளேற்பட்டாலும் அவற்றை வென்று, தைரியத்துடன் உன்னதமான ஒரு நிலையை எய்துவதற்கு அந்த வழக்கம் அக்காலத்தில் வழிகோலியதென்றே கூறவேண்டும். பிளாத்தேயிய நிகழ்ச்சிகளின் பின்னர் அதென்சின் மதில்கள் மீண்டும் அமைக்கப்படுவதைப் பொருமை கொண்ட சிபார்த்தர் எதிர்த்தனர். எனினும் அவ்வெதிர்ப்பை அதீனியர் புறக்கணித்துவிட்டனர். தெமித்தோகிளிசு தெற்கே சென்றிருந்தபோது பட்டும்படாமலும் செய்திகளே மறுக்க, எதனையும் எளிதில் நம்பும் சுபாவங்கொண்ட சிபார்த்தர் நம்பிவிட்டனர். ஆயினும் அதே சமயத்தில் அதென்சிலுள்ள ஆண் பெண் சிறுவரென்ற யாவரு முட்பட நிர்மாண வேலைகளில் மும்முரமாயீடுபட்டிருந்தனர். இவ்வாறே அதென்சு மீண்டும் அரண் செய்யப்பட்டதோடன்றித் தெமித்தோகிளிசின் ஆலோசனையின்படி மேலும் பாதுகாப்பாயிருக்கச் சுற்று மதிலொன்றும் கட்டப்பட்டது. பீரீயுசு மியூனிச்சியா என்னுமிடங்களைச் சூழ்ந்துள்ள கற்பாறைகளே அடுத்த சாலைகளைத் தொடர்ந்து இச்சுற்று மதிலியமைத்தனர். பாலீரன் பகுதியைச் சேர்ந்த மணற்பாங்கான பரந்த இக்குடாக்கரையை மீன்பிடி வள்ளங்கள் பயன்படுத்தின. ஆனல் அடிக்கடி புயலெழுந்து அழிவு செய்ததனலும், அந்நியர் படையெடுப்புக்கு அது வசதியான துறையாயமைந்திருந்தமையாலும் அப்பகுதியை அதென்சின் பிரதான துறைமுகமாயமைக்க முடியாமலிருந்தது. இருபது ஆண்டுகளின் பின்னர் தோன்றிய பெரிக்கிளிசு, நக

ரத்துக்கும் துறைமுகத்துக்குமிடையிலிருந்த ஐந்து மைல் தூரமுள்ள சாலை யைப் பாதுகாக்க அதனிருமருங்கிலும் வலிய சுவர்களை[1] எழுப்பினன். அதென் சின் கடல்வாணிகமும் உணவுப் போக்குவரத்தும் பகைவர் தாக்குதலுக்காளா காமல் இச்சுவர்களாற் பாதுகாக்கப்பட்டன.

இவ்வாறான புனருத்தாரண வேலைகளில் தம் சிந்தனையைச் செலவிட்டுப் பொழுதைக் கழித்து வந்ததனால் அந்நகரமாந்தரின் ஆற்றலும் வீரமும் முழு அளவில் வெளிப்பட அதன் பின்புதான் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அயோனிய விடு தலைக்கான முயற்சியில் சிபார்த்தா தயங்கிப் பின்வாங்கியதும் அதென்சு முழு ஆர்வத்துடன் முன்வந்து அப்பணியை ஏற்றுக்கொண்டது. கோட்டைகளை ஒவ் வொன்றாய்ப் பிடித்துத் திரேசிலே பாரசீகப் படைகளின் நடமாட்டத்தைக் குறைத்தது; எல்லசபந்தின் வாயிலிலே முக்கியமான கோட்டையாய் விளங் கிய செசதோசு என்னுமிடத்தையும் நீண்ட நெடுநாள் முற்றுகையின் பின் னர் கைப்பற்றிக் கொண்டது. பாரசீகர் தாமாகவே அயோனிய மண்ணை விட்டு அகன்று செல்வர் எனக் காத்திராமல் அதற்கான முயற்சிகளை இவ்வாறெல்லாம் அதென்சே செய்தது. ஈசியக் கடற்பகுதியிலுள்ள நகரங்களையும் தீவுகளையும் பெரியதொரு சங்கமாய்க் கூட்டி நிரந்தரமான பாதுகாப்புக்கும், வாய்ப்புக் கிடைத்தால் எதிரியைப் பழிவாங்குவதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அதென்சே முன்னின்று 478 இல் செய்து வைத்தது. அடிமைத்தளையினின்றும் விடுவிக்கப்படாமல் இன்னும் எஞ்சி நின்ற கிரேக்க நகரங்களை மீட்டுக் கொள்ளவும், இனிமேலும் பாரசீகப் படையெடுப்புக்கள் நிகழ்ந்தால் அவற்றை எதிர்த்து நிற்கவும், தேவையேற்பட்டால் எதிரியின் கடல்களுக்கே சென்று போராடவும் வல்ல படையொன்றை ஒழுங்கு செய்வதே அச்சங்கத்தின் நோக்க மாயிருந்தது. இப்படைக்கு வேண்டிய கப்பல்கள் பலவற்றை அதென்சு உத வியது. சியோசு, இலசபொசு, சாமோசு, இன்னுமிரண்டொரு பெரிய தீவுகள் படை வீரரையும் கொடுத்து உதவி செய்தன. இச்சங்கத்தி லங்கத்துவம் வகித்த ஏனைய நாடுகள் பொருள் கொடுத்து உதவிசெய்ய முழு மனத்துடன் முன்வந் தன. (ஆரம்பத்தில் அச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான மிகச் சிறிய நாடுகள் உடனுக்குடன் ஏற்படுந் தேவைகளுக்கு ஒன்றுகூட முடியாத வகையில் தூரமான இடங்களிலிருந்தன.) ஆண்டு தோறும் சேர்க்க வேண்டிய வீரர் தொகை 460 என்று ஆரம்பத்திலோ, அல்லது காலக்கிரமத்திலோ தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். நேர்மைக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் பெயர் பெற்ற அரித்திடிசு என்பவனை நியமித்து அங்கத்துவ நாடுகளொவ்வொன்றும் கொடுக்கவேண்டிய பங்கு இன்னதெனத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பைக் கொடுத் தனர். சங்கத்தின் வேலைகளெல்லாம் சீர்பட்டு வந்ததும், அங்கத்துவ நாடுகளி டையே பணம் சேர்ப்பதற்கு 'எலனே - தமியாய்' என வழங்கிய 'கிரேக்க காரியாதிகாரி'களையும் நியமித்தனர். சமயசம்பந்தமான அயோனிய சங்க மொன்றின் மத்தியதானமாகப் பண்டுதொட்டே தெலோசு என்னுமிடத்தில்

1. இவ்விரு சுவர்களுக்குமிடையிலே மூன்றாவது சுவரொன்றும் கட்டப்பட்டது. சாலையின் ஒரு பகுதியை நன்கு பலப்படுத்தவே இப்புதிய சுவர் அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

விளங்கிய அப்போலோ தேவாலயத்தில் அச்சங்கப் பணத்தைப் பாதுகாத்து வைக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பொது விவகாரங்களை ஆராய்வதற்கும் அச்சங்கத்தின் நாடுகள் தம் பிரதிநிதிகளைத் தெலோசுக்கே அனுப்பிச் சபை கூடச் செய்தனர். அச்சபைகளிலெல்லாம் அதென்சின் செல்வாக்கே மிகுதியா யிருந்திருக்கிறது; சங்கத்தின் நிதி நிலைமையைக் கவனிக்கும் பொறுப்புடைய காரியாதிகாரிகளும் அதென்சில்[1] அதினியராய்ப் பிறந்தவரிடையேதான் தெரிந் தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பது நன்கு தெரிகிறது.

முதலிலிருந்து முடிவுவரை அச்சங்கத்தின் செயல்முறைகளைத் திட்டமிட்டு நிர்வகிக்க அதினிய மக்களிடம் குடிகொண்டிருந்த ஊக்கமும் உற்சாகமுமே காரணமாயிருந்தன. அதன் பிரதான கர்த்தாக்கள் காலக்கிரமத்தில் மறைந்து விட்டனர். பன்னிரண்டாண்டுகள் முடியுமுன்னரே அரித்திடிசு காலமாகி விட் டான். அதற்கு முன்னரே தெமித்தோகிளிசும் நம் கவனத்தை விட்டு அகன்று விடுகிறான். எவ்வளவோ சிறப்புக்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்த தெமித்தோ கிளிசை அவனிலும் உயர்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த சிலர் தாம் கொண்ட பொறா மையினால் 471 இல நாடு கடத்தி அவனுக்கு இறுதியும் தேடிவைத்தனர். அவன் நாடு கடத்தப்பட்டிருந்தபோது, போசேனியசு நடந்து கொண்டதுபோன்ற தேசத்துரோகமான முயற்சிகளிலீடுபட்டுக் கடைசியில் அகப்பட்டுக் கொண் டான். அவனுடைய குற்றங்களை அவனில்லாமலே நீதிமன்றத்தில் விசாரணை செய்து அவனைக் குற்றவாளியாகக் கண்டனர். அதனால் அவன் பாரசீகத்துக்கே ஓடிவிட்டான். பாரசீக மன்னனே அவனை நன்கு உபசரித்து வரவேற்று மகனீசி யாவில் பாரசீக அரசப் பிரதிநிதியாக்கி வைத்தான். அங்கே தனது முன்னை நாள் வைரியான பாரசீக மன்னற்கீழ் கட்டுப்பட்ட வாழ்வு வாழ்ந்து முடிய வேண்டிய நிர்க்கதி தெமித்தோகிளிசுக்கு ஏற்பட்டது. (464 இன் பின்) கிரேக்க தேசம் முழுவதையுமே காப்பாற்றுவதற்குச் சிறந்த திட்டங்களை வகுத்து வழி செய்த ஒரு மாமேதையின் முடிவு இவ்வாறுயிற்று.

ஈசிய நாடுகளின் சங்கத்துப் படைகளின் வீரச் செயல்களுக்குக் காரணமான ஒருவன் இச்சம்பவங்களுக்கு முன்னரே இருந்திருக்கிறான். சிமன் என்னும் பெயரையுடைய அவன், மாதன் நிகழ்ச்சிகளினால் புகழடைந்த மிலிதியாதிசின் மகனவன். அவன் மிகவும் கண்டிப்பான சுபாவமுடையவனனாலும் மற்றவர்க ளோடு சேர்ந்து பழகும் உதார குணமும் உள்ளவனாயிருந்தான். அதனால் அவ னைப் பலரும் விரும்பினர்கள். பெரிக்கிளீய கலைஞானங்களைப் பயிலாமல் பண் டைய முறைப்படி இசையிலும் தேகப்பயிற்சிகளிலும் வல்லவனாயிருந்தான். அதினிய முறையை விடுத்துத் தோரிய முறையிலான எளிய உடைகளையே அணியும் வழக்கம் இவனிடம் காணப்பட்டது. பாரசீகருக்கு எவ்வளவு கொடிய பகைவனாயிருந்தானே அவ்வளவுக்குச் சிபார்த்தரிடம் நட்புப் பூண்டி ருந்தான். ஆனால் பாரசீகப் பெரும்படையெடுப்புக்களின்போது அவர்கள் கைவிட்டதனால் பெரிய ஏமாற்ற மடைந்தான். அவனுடைய வாழ்க்கையினரும்

1. தெலோசிலிருந்து திறைசேரி ... சுக்கு 454 இல் மாற்றப்பட்ட பின்னரே இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் அதனை நிச்சயமாகக் கூறமுடியவில்லை.

பத்திலே அந்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டாலும் அவன் தன் துணிவை இழக்கவில்லை. 476 இல் திரேசிலுள்ள ஈயன் என்னுமிடத்திலிருந்த பாரசீகப் படைகளை அவன் முற்றுகையிட்டான் என அறிகிறோம். பின்னர் கற்பாறைகள் நிறைந்த தீவான சைரோசிலே சில கடற்கொள்ளைக் கூட்டத்தினரை எதிர்த்துத் தாக்கியிருக்கிறான். அதன் பின் 466 இல்[1] யூரிமீதன் என்னுமிடத்தில் நிகழ்த்திய போர் நடவடிக்கைகளும் போரும் அவனுக்குப் பெரும்புகழீட்டிக் கொடுத்தன என்றறிகிறோம். ஈசியப் பிரதேசங்களின்மீது பினீசிய கடற்படை மீண்டு மொரு கால் திரண்டு போர்க்கெழுந்ததெனத் தெரிகிறது. (ஆதாரங்கள் மிகக் குறைவாயிருப்பினும்) இச் செய்தியில் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமில்லை. அந்தப் பினீசியக் கடற்படையைச் சிமன் பாதி வழியிலேயே போய் மறித்துக் கொண்டான். சின்ஞசியாவின் தென் கரையினுல் அவன் பினீசியக் கடற்படையைச் சந்திக்கச் சென்ற வழியில், கேரியாவில் பாரசீகர்க் கடிமைப்பட்டுக் கிடந்த கிரேக்க நகரங்களை மீட்டு விடுதலையடையச் செய்து கொண்டே போய்ப் பினீசியக் கடற்படையை யூரிமீதன் என்னும் நதியின் சங்கமத்துறையில் எதிர்த்தான். எதிரிப் படைகள் நதிக்கழிமுகத்தினுட் பின்வாங்கிச் செல்ல, அவனுந்துரந்து சென்று தாக்கி வெற்றி கொண்டான். அத்துடன் தரையிலுமிறங்கிப் பாரசீகப் படையொன்றைத் தாக்கிப் பெரிய வென்றியெய்தினன். அந்த வெற்றிகளிற் கிடைத்த திரண்ட செல்வத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அக்குரோப்பொலிசின் மதில்களைச் செப்பனிடச் செலவு செய்தானென்றுல் பாரசீகப் படையின் பெருமை தெளிவாகிறதன்றே.

அரிய சேவைகள் செய்த சிமன்தானும் அங்கே பாராட்டப்படவில்லை. கிரேக்க நாடுகளிடையே கலகங்களும் பூசல்களும் மலிந்திருந்த காலம் அது. அவற்றை அடுத்த அத்தியாயத்தில் விரிவாகப் பார்க்கலாம். சிபார்த்தாவுக்கும் அதென்சுக்குமிடையில் அவ்வளவு ஈடுபாடு இருக்கவில்லை யென்பதை மட்டும் நாம் அறிந்துகொண்டாற் போதும். சிபார்த்தரிடம் சிமன் அபிமானங் கொண்டிருந்ததை நகர மக்கள் விரும்பவில்லை. அதனுல் 461 இல் அவனும் நாடுகடத்தப்பட்டான். சிமன் நாடுகடத்தப்பட்டாலும் அவனுடைய கொள்கைகளை யாரும் புறக்கணிக்கவில்லை. அக்காலத்திலே தலைமைப்பதவிக்குவந்த பெரிக்கிளிசு சிபார்த்தாவுடன் மட்டுமன்றிப் பாரசீகத்துடனுமே நட்புக் கொண்டிருக்கவில்லை. சிமனை நாடு கடத்திய அச்சமயத்திலே, எகிப்தில் பாரசீகப் பேரரசுக் கடங்கிய இனரோசு என்னும் இளவரசனொருவன் தன் பேரரசனுக் கெதிராயெழுந்து அதென்சின் உதவியைக் கோரினன். எகிப்திய வாணிபம், அதிலும் அங்கிருந்து கிடைத்த தானியம் அதென்சில் பெருகி வந்த குடிசனத் தொகைக்கு இன்றியமையாததாயிருந்தமையினுல், எகிப்திய விளவரசனுக்கு உதவி செய்யுமாறு பெரிக்கிளிசு அதினியரைத் தூண்டினன். சைப்பிரசைச் சுற்றி அப்பொழுது போய்க்கொண்டிருந்த 200 கப்பல்களை எகிப்துக்குக் செல்லும்படி அவன் திருப்பிவிட்டான். இது, பகைவனுடைய கடல்களுக்கே சென்று பழி

1. யூகத்தினுல் இக்காலம் வரையறை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவேளை அதற்கு முற்பட்டதாயுமிருக்கலாம்.

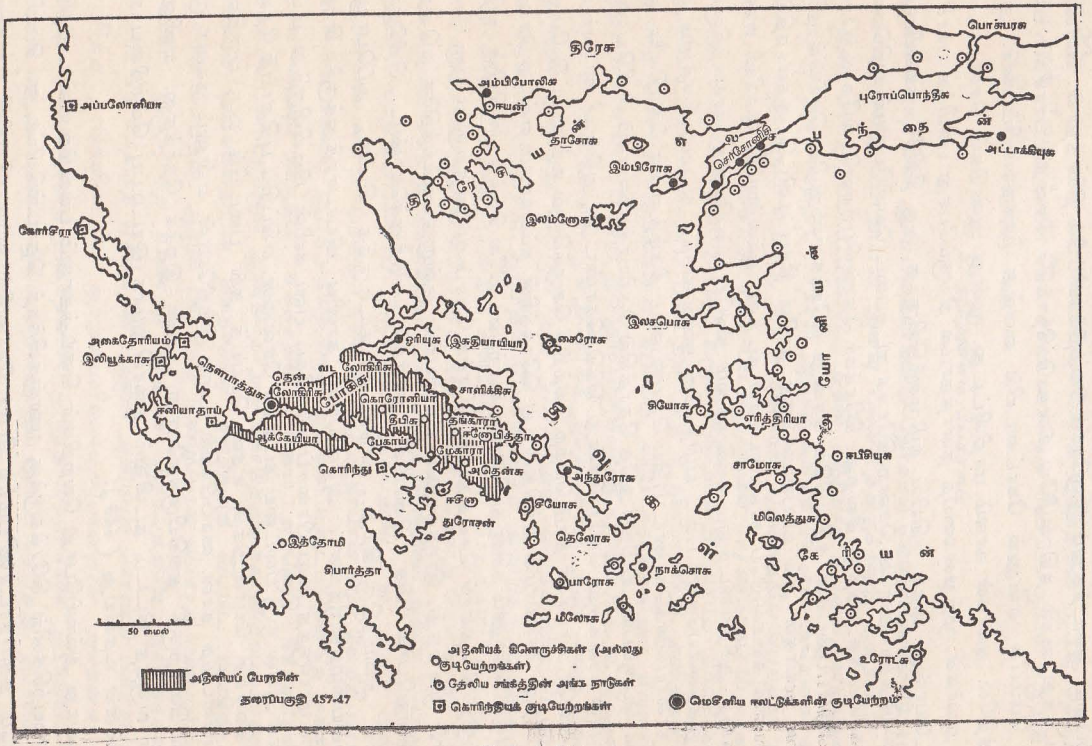

பொசுபரசு
திரேசு
அம்பிபோலிசு
ஈயன்
அப்பலோனியா
தாசோசு
புரோப்பொந்தீசு
அட்டாக்கியுசு
இம்பிரோசு
சேர்சோனிசு
இலம்ஞோசு
கோர்சீரா
இலசபொசு
ஓரியுசு (இசுதியாயியா)
சைரோசு
அகைதோரியம்
இலியூக்காசு
நௌபாத்துசு
தென் வடலோகிரிசு
லோகிரிசு
போகிசு
சாளிக்கிசு
கொரோனியா
சியோசு
எரித்திரியா
ஈனியாதாய்
தீபிசு
தங்காரா
ஈனோபித்தா
ஆக்கேயியா
பேகாய்
மேகாரா
ஈபிசியுசு
சாமோசு
கொரிந்து
அதென்சு
அந்துரோசு
ஈசீனா
சீயோசு
துரோசன்
மிலெத்துசு
இத்தோமி
தெலோசு
கேரியன்
நாக்சொசு
பாரோசு
பிரோர்த்தா
மிலோசு
50 மைல்
உரோட்சு
அதீனியக் கிளெருச்சிகள் (அல்லது குடியேற்றங்கள்)
அதீனியப் பேரரசின் தரைப்பகுதி 457-47
தேலிய சங்கத்தின் அங்க நாடுகள்
கொரிந்தியக் குடியேற்றங்கள்
மெசீனிய ஈலட்டுக்களின் குடியேற்றம்

அதீனியப் பேரரசு.

வாங்கும் நோக்கத்துடன் போர்மேற் கொண்ட செயலாகும்; ஆரம்பத்தில் நிலை மையும் அதீனியர்க்கே சாதகமாயிருந்தது. நைல்நதியின் அரங்கத்தை அக் கடற்படை அடைந்ததும் இஞரோசு வெற்றிக்களிப்பில் திளைத்தான். பின்னருந் தொடர்ந்து நைல் நதி வழியே உள்நாடு நோக்கிச் சென்று, பாரசீகப் படை களை மெம்பீசு என்னுங் கோட்டையில் வைத்து முற்றுகையிட்டனர். அந்த இடத்திலே அவர்கள் காலம் மாறிவிட்டது. மூன்று ஆண்டுகள் சென்றும், 456 இல் அவர்கள் முற்றுகையைத் தளர்த்தாமல் நிற்கும்போது பலமிக்க பாரசீகப் படையொன்று நைல் நதியின் கழிமுகத்திலிருந்த ஒரு தீவிலே தங்கியிருந்து கொண்டு நதியினுள்ளே சென்ற கிரேக்க கடற்படை வெளியேறுமல் பதினெட்டு மாதகாலமாகத் தடுத்து நின்றது. கிரேக்கர் தோல்வியுற்றனரென்றே கூறவேண் டும். எதிர்ப்படைகள் நதிவழியே சென்று கிரேக்கரை அழிவு செய்யத் தலைப் படவே அவர்கள் தம் கப்பல்களுக்குத் தாமே தீமூட்டிவிட்டு நைல் நதியின் பாலைவனக் கரைவழியே கால்நடையாய் நடந்து, அல்லற்பட்டு, சைரீனி என்னு மிடத்தை அரிதிலடைந்து, அங்கிருந்தும் சிலரே கப்பலேறித் தாயகந்திரும்பி னர். இத்தகையதொரு படை யழிந்ததே அளவு கடந்த நட்டமாயிருந்தும், ஐம் பது நாவாய்களைக்கொண்ட புதிய தொருபடை, நிகழ்ந்துள்ள கெடுதிகளை அறி யாமல், பெரும்படையழிந்த அதே நேரத்தில் தெரியாத்தனமாகப் பினீசிய கடற் படையின் பிடிக்குள் நேரே சென்று சிக்கிக்கொண்டது. அதில் மீண்டவர் மிக மிகச் சிலரே. பாரசீகர் தாம் பெற்ற வெற்றிச் செருக்கினால் உந்தப்பட்டு மேலும் தொடர்ந்து செல்லாமல் தங்கிநின்றது கிரேக்கரின் நல்லகாலம் என்றே சொல்ல வேண்டும். எனினும் ஈசிய நாடுகளின் கடற்படையிலே சிறந்த பகுதியின் அழிவு அவற்றை நிலைதளரச் செய்ததுடன் கிரேக்க தேசம் முழுவதற்குமே ஒரு சோத னையாய் முடிந்தது. இருந்தாலும் அதீனியரின் குன்றுத ஊக்கத்தினை எடுத்துக் காட்டுவதுபோல மிக விரைவில் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட பிறிதொரு முயற்சி அமைந்திருக்கிறது. நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த சிமனை, அப்பொழுது திருப்பியழைத்திருந்தனர். அதீனியரின் தானிய வியாபாரத்துக்குச் சிறந்த தோரிடமாயிருந்த சைப்பிரசைப் பாரசீகப் படைகளின் பிடியிலிருந்து மீட்ப தற்காக அவன் ஒரு படையை நடத்திச் சென்றான். எகிப்தில் புதிதாய்த் தோன் றிய கிளர்ச்சி யொன்றுக்கு உதவி செய்யத் தன் படையில் ஒரு பகுதியை யனுப்பிவிட்டுத் தான் சைப்பிரசில் உள்ள சிற்றியொன் என்னும் நகரை முற் றுகையிடுவதற்குத் தங்கியிருந்தபோது அவன் இறக்க நேர்ந்தது. எனினும் அவன் வகுத்த திட்டம் கடலிலும் தரையிலுமாக இரட்டிப்பு வெற்றியை ஈட் டிக்கொள்ள உதவியது (449).

இவ்வாறு அவ்வப்போது வெற்றிகள் கிடைத்தாலும் பலனற்ற நீண்ட நெடும் போர்முயற்சிகளில் கிரேக்கருக்கு மனஞ்சலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. சிமனின் மரணமே தயைதாட்சணியமற்ற போர் செய்வதில் வல்ல வீரனின் மறைவுமா யிற்று. 448 ஆம் ஆண்டுடன் பாரசீகப் பெரும் போர்களின் அத்தியாயமும் முடி வுற்றது. கல்லியாசின் முயற்சியினால் பெயரளவிலாயினும் ஏற்பட்ட சமாதானத் தின்மூலம் கச்சிதமான ஓர் உடன்படிக்கை அமையாவிடினும் தரைப்படையோ, கடற்படையோ ஒன்றையும் ஈசியக் கடற் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்புவதில்லை

யெனப் பாரசீகப் பேரரசன் ஒப்புக்கொண்டான். அதிலிருந்து நாற்பது ஆண்டுக் காலம் பாரசீகரும் கிரேக்கரும் ஒருவர் காரியத்தில் மற்றவர் தலையிடாமல் ஒதுங்கியே வாழ்ந்தனர். பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தத்தின் முடிவு நெருங்கிய போதுதான் கிழைத்தேசப் பேரரசான பாரசீகம் மீண்டொருகால் எழுந்து எல னிய சரித்திரத்தில் குறுக்கிட்டது.

2. அதென்சும் பேரரசும்

தேலிய சங்கத்தினை ஆரம்பித்தவர்களின் நோக்கம் வெளிநாடுகளோடு சம்பந் தப்பட்டவரையில் போதுமான அளவு பலனளித்திருக்கவும், உள்நாட்டு அபி விருத்திகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அதன் சரித்திரம் வேறுவிதமாய் அமைந் திருக்கிறது. அச்சங்கத்திற் பிரதான அங்கம் வகித்த நாடான அதென்சு, கல்லி யாசின் சமாதானமும் ஏற்பட, அதன் தலைமைப் பதவியையே பெற்றது. சங்க மும் பேரரசா யுருவெடுத்தது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் காரணமாகப் பேரரசுகளு ருவாவது போலவே இப்பேரரசும் உருவாயிற்றேயன்றி ஆரம்ப நிலையிலேனும் திட்டமிட்ட கொள்கைகளைப் பின்பற்றி அது உருவானதன்று. தனித்தனியாக வாழ்வதே கிரேக்க சமூகங்களின் சுபாவம். ஈசிய நகரங்களிலும் தீவுகளிலும் வாழ்ந்த மக்களிடையே அது இன்னும் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. இத்தகைய இயல்பு படைத்த மக்களை ஒன்றுசேர்க்க அதென்சுக்கு அதிக பலம் வேண்டி யிருந்தது; அவர்களை ஒன்றுய் ஒரே பேரரசினுள் வைத்திருக்க மேலுமதிக பலம் தேவையாயிருந்தது. யூரிமீதன் போர்நிகழ்ந்த ஆண்டுக்கு முந்திய ஆண் டில் நாக்கொசு சங்கத்தினின்றும் விலகிக்கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டது. நாக் சொசு சங்கத்தில் அதிருப்திகொண்ட காரணமின்னதென்று தெளிவாகத் தெரிய வில்லை. ஆனால் சங்க நாடுகளின் கடற்படை அத்தீவிலிறங்கி அதனை நிர்ப்பந்தப் படுத்திச் சங்கத்துளடங்கியே இருக்கும்படி செய்துவிட்டது. அதன் பின்னர் யூரிமீதன் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அதில் கிடைத்த தீர்மானமான வெற்றி பாரசீக ரால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களுக்கும் முடிவுகட்டிவிட்டதென்றே சங்கத்து நாடுகள் பலவும் கருதின. சங்கத்தின் பயனும் அதனோடு தீர்ந்ததென்றே எண்ணிவிட்டன. அதனால் ஆண்டுதோறுங் கொடுத்துவந்த திறைப்பணத்தைக் கொடுக்கத் தயங்கியதுடன் சிலநாடுகள் சங்கத்தை விட்டே விலகிவிடவும் முயற்சிகள் செய்தன. ஆனால் பாரசீகம் பண்டுபோல விரோத மனப்பான்மை கொண்டே இருந்ததை உணர்ந்த நாடுகள் ஆரம்பத்திலே அச்சங்கத்தைக் குலைக்கும் நோக்கத்தை எதிர்த்தன. ஆனால் அதிருப்தி கொண்டு பிரிந்துபோக முயற்சித்த நாடுகளிடையே ஒற்றுமையில்லாமற்போனதால் அதென்சு தன் பலத்தை உபயோகித்துத் தனித்தனியே இருந்த அந்நாடுகளை அடக்கிவிட்டது. தாசோசு என்னும் நாடும் இவ்வாறே 465 இல் புரட்சி செய்தது. திரேசில் அந் நாட்டுக்குச் சொந்தமான தங்கச் சுரங்கங்களிருந்தன. அதனிடம் கடற்படையு மிருந்தது. அதீனியரும் அச்சுரங்கங்களைக் கவர எண்ணியிருந்தனர். சிமன் நெடுநாளாக முற்றுகையிட்டதனால் தாசோசு தன் படையையுமிழந்து தங்கச் சுரங்கங்களையும் பறிகொடுத்தது. எல்லாவற்றிலும் மேலாக அது தன் சுதந்திரத் தையே இழந்து நின்றது. அதிலிருந்து அந்நாடு அதென்சின் அதிகாரத்துக்

குட்பட்ட நாடாகவே இருந்து வந்தது. பலாத்காரத்தோடு கூட இல்லாவிட்டாலும் தாசோசுக்கு நேர்ந்த கதியே ஏறக்குறைய ஏனைய நாடுகளெல்லாவற்றுக்கும் காலக்கிரமத்தில் நேர்ந்தது. இந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே, இலசபொசு, சியோசு, சாமோசு என்ற மூன்று பெருந் தீவுகள் மாத்திரமே தங்கள் தங்களுக்கெனக் கடற்படையை வைத்திருந்ததுடன் பெயரளவில் சுயாட்சி முறையையும் பெற்றிருந்தன. (இவற்றுள், சாமோசு 439 இல் அதென்சுக் கெதிராகப் புரட்சி செய்ததனால் தனது அதிகாரங்களையெல்லாம் முற்றுமிழந்தது. இலசபொசும் பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தமாரம்பித்த நாட்களில் இவ்வாறான நிலையையே அடைந்தது). ஏனைய நாடுகளெல்லாம் அதென்சுக்குத் திறை செலுத்திவந்தன. ஆனால் முன்போல அவை தாமாக மனம் பொருந்தித் திறை செலுத்தவில்லை. அதென்சின் அடக்கு முறைகளால் அவ்வாறு செய்தன. தேலிய சங்கத்தைக் கூட்டும் வழக்கத்தையே அதென்சு நிறுத்திவிட்டது. 454 இல் இன்னும் அதிக தீர்மானமான செயலில் மூண்டது. அப்பொழுதுதான் அந்தச் சோதனைக்காலமும் ஏற்பட்டிருந்ததென்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது. எகிப்திலே இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கப்பல்கள் அழிந்ததும், பாரசீகர் என்ன செய்வார்களோ என மனம் பதறியிருந்ததும் அப்பொழுதான். சங்கத்தின் திறைசேரியைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அதென்சின் நியாயமான கடமை என்று கூறித் தெலோசிலிருந்து அதனை அதென்சிலிருந்த அக்குரோப்பொலிசுக்கு மாற்றினார்கள். அதென்சின் உட்கிடக்கை இறுதியாக வெளிப்பட்ட இடம் இதுவேயாகும். அதிலே இனிமேல் ஒழிவு மறைவுக்கே இடமில்லை. நாடுகளின் சங்கம் என்றது அதன் பின்னர் சங்கமாயிருக்கவில்லை. ஆனால் அது ஒரு பேரரசாக உருவெடுத்தது.

இவ்விதமாக அதென்சின் பேரரசுக் கொள்கைக்கு மூலகாரணமாயிருந்தவன் பெரிக்கிளிசு என்பதிலையமில்லை. தாசோசுக் கெதிராக சிமன் படையெடுப்பை நடத்திய முறையைக் கண்டிக்கத் தொடங்கியதன் மூலமே பெரிக்கிளிசு அரசியலரங்கில் பிரவேசித்தான். அப்பொழுதிலிருந்து அவனுடைய செல்வாக்கு வளர்ந்துவரத் தொடங்கியது. நேசநாடுகளின் விவகாரங்களில் உறுதியான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து மிகச் சாதுரியமாக அவற்றை நடத்திவந்தான். பெரிக்கிளிசு ஒரு பேரறிஞனாயிருந்தபடியால் கிரேக்க நாடுகளனைத்தும் அதென்சின் தலைமையிலே கலாசாரத்தினால் ஒன்றுகி ஒரே எலசு ஆகவேண்டும் என்னும் சிறந்த இலட்சியத்தைக் கொண்டிருந்தான். நிதானமாக வகுக்கப்பட்ட கொள்கைகளுக்கமைந்த உடன்படிக்கைகளால் சங்கத்து நாடுகளும் தனித் தனியே அப்பொழுது அதென்சுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனவென்பதும் வெளிப்படை. அவ்வுடன்படிக்கைகளில் கண்ட நிபந்தனைகளும் வேறுவேறானவை. அண்மையில் பூமிக்கடியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பண்டைய உடன்படிக்கைப் பிரதிகள் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஏதோ ஒருவகையில் அதென்சின் கலாசாரத்துறைகளுக்கு அந்நாடுகள் கட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதே அவ்வுடன்படிக்கைகளின் நோக்கமாயிருந்திருக்கிறது. ஒவ்வோரிடத்திலும் குடியாட்சி முறையிலமைந்த அரசியலே நிலவவேண்டுமென்ற நியதியு

மிருந்ததென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. அயோனியாவிலுள்ள எரித்திரேய் என்னும் நகரில் அந்நகர மக்களுட் பெரியவர்களிடையே சீட்டுக் குலுக்கித் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக் கொண்டு அரசாங்க சபை அமைந்திருக்க வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு இருந்திருக்கிறது. (இந்த எரித்திரேய் போலப் பிற்காலத்தில்[1] அதென்சு பல நகரங்களைக் கட்டுப்படுத்தி இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவற்றுள் பலவற்றைப்பற்றிய விவரம் தெரியவில்லை). சாதாரணமாக ஒவ்வொரு நாடும் தன் சொந்த விவகாரங்களைத் தானே, ஓரளவு கட்டுப்பாட்டுடன், கவனித்துக் கொள்வதே வழக்கமாயிருந்தும், எரித்திரேயின் அரசப் பிரதிநிதியையும் படையையும் அதென்சே நியமித்துத் தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக்கொண்டதென்பது வெளிப்படை. நேசநாடுகளுக்கும் அதென்சுக்குமிடையில் வியாபார சம்பந்தமான வழக்குகளேதும் விசாரிக்கப்படவேண்டியிருந்தால் அவற்றை அந்தந்த நாடுகளிலேயே விசாரிக்கவேண்டுமென்ற பொது விதியிருந்தாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேற்பட்ட தொகை சம்பந்தமான வழக்குகளாலும் அவற்றை அதென்சிலேயே விளங்க வேண்டுமென வற்புறுத்தினர். சட்டங்களை மீறுவதாலுண்டாகும் மரண தண்டனைக் கேதுவாய குற்றங்களையும் அதென்சிலேயே விசாரித்து வந்தனர். இவ்விசாரணைகள் நடைபெறும் ஒழுங்கு முறைகள் மற்றைய நாடுகளும் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கமுமிருந்ததென்பது புலனாகிறது. தன் அயல் நாடுகளை விட அதென்சு இந்த வகையில் முன்னணியில் திகழ்ந்ததென்பதிலும் ஐயமில்லை. உடன்படிக்கைகளில் காணப்பட்ட மற்றொரு சிறந்த அம்சமும் அதென்சின் நடைமுறைகளைப் பிரபலப்படுத்தக் காரணமாயிருந்ததென்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. நான்கு ஆண்டுகளுக் கொருமுறை தலைநகரில் நடைபெற்று வந்த பனாதீனியப் பெருவிழாவிலே நேசநாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தெய்வங்களுக்குரிய காணிக்கைகளுடன் தனது பிரதிநிதிகளை யனுப்பிப் பங்குபற்றச் செய்ய வேண்டுமென்ற நியதியிருந்திருக்கிறது. இத்திருவிழாக்களில் தலைநகரம் தன் பூரணப் பொலிவுடன் விளங்குவதை நேசநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் கண்டுகளிப்பர்; தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கு மீண்டதும் தலைநகரில் கண்டு கேட்டு இன்புற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கதை கதையாய்ச் சொல்வர். அக்காலத்தில் அதென்சில் ஞானச்செல்வமும் கலைச்செல்வமும் மலிந்திருந்தனவாதலால் அப்படியான ஒரு கலாகேந்திரத்தின் பேரரசுடன் இணைந்திருப்பதை நேசநாடுகள் பலவும் மனம் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டன. 'கிரேக்க தேசத்தின் ஞானச்சுடராய் விளங்குகிறது அதென்சு' எனப் பெரிக்கிளிசு காரணமில்லாமற் கூறவில்லை.

சங்க நாடுகளின் பொது நிதியத்தைத் தன் சொந்த நலனுக்கு (வேறு காரணமெதுவும் கூறமுடியாது) பயன்படுத்தும் நோக்கத்துடன் தெலோசிலிருந்து மாற்றிக்கொண்டமைக்கும், பெரிக்கிளிசின் கொள்கைக்கும் மேற்கூறிய ஒன்றைத்தான் சமாதானமாகக் கூறமுடியும். பொது நிதி அதென்சுக்கு மாறிய பின்னர் ஒளிவு மறைவில்லாமலே அது சொந்தத் தேவைகளுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. அயல் நாடுகளின் கடல்களைப் பாதுகாத்துவந்த அதென்சின் கடற்

1. கோரிய, இலேதிய நகரங்களையும் யூரிமீதனில் வெற்றியடைந்த பின்னர் சிமன் சங்கத்திற் சேர்த்துக் கொண்டான்.

படையை விருத்தி செய்ய அந்நிதியிற் பெரும்பகுதி செலவிடப்பட்டது. பின்னொரு காலத்தில் சிபார்த்தாவுடன் நிகழ்ந்த நீண்ட நெடும்போரில் செலவிடப் படுவதற்காகப் பெருந்தொகையொன்று சேர்க்கப்பட்டு வந்தது. இன்னும் ஒரு கணிசமான தொகையை—எண்ணூயிரம் தாலந்து வரையிலாயிருக்கலாம்—தலைநகரை அழகுபடுத்தும் வேலையில், மற்றவர்களின் விருப்பு வெறுப்புகளைக் கவனியாமலே, செலவு செய்தனர். அக்குரோப்பொலிசிலிருந்த அதீனுபதியின் திருக்கோயிலான பாதீனன் என்ற ஆலயமும், அக்குன்றத்தின் பிரதான தோரணவாயிலும், இன்னும் அக்கோவிற் கர்ப்பக்கிருகத்தினுள் பொன்னுலும் வெள்ளியினுலும் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருந்த தேவியின் திருவுருவங்களும் அச் செலவிலேயே செய்யப்பட்டன. நேச நாடுகளின் பொது நிதியை இவ்வாறு தன் சொந்தத் தேவைக்குப் பயன்படுத்தியது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாக நமக்குத் தோற்றலாம். ஆனல் பேரரசுகளின் கோட்பாடுகளை வரையறுத்துக் கூறுதல் சுலபமான வேலையன்று. இப்படியான ஒரு கலாச்சாரத்தை அதென்சே பரப்பவேண்டியிருந்தது எனப் பெரிக்கிளிசு மனதார எண்ணியிருந்தான் எனக் கூறுவதாயிருந்தால் மற்றும் பேரரசுகளைக் கட்டியெழுப்பியவர்களும் தங்கள் சொந்தக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை கொண்டே இருந்திருப்பர் என்றுதான் கூற வேண்டும். ஆனல் எல்லோரிடமும் இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த கொள்கைகள் இருந்திருக்க முடியாதுதான். பெரிக்கிளிசின் கொள்கையினுல் கிரேக்க தேசமே பயனடைந்ததென்று கூறவேண்டும். நேசநாடுகள் தாமும் பயனடைந்ததுண்டென்பதை அறியாமலிருக்கவில்லை. அதீனிய நாணயப் பரிவர்த்தனை அந்நாடுகளின் வாணிபத்தை விருத்தி செய்யப் பயன்பட்டது; கடற்கொள்ளைக்காரர் அடக்கப்பட்டனர்; நாடுகளுக்கிடையிலேற்படும் அநாவசியமான பிணக்குகளும் ஒழிந்தன; ஈசியக் கடற் பிரதேசம் முழுவதும் சமாதானமே நிலவிற்று. இதற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் தோன்றிய மசிடோனிய வீரனுடைய கட்டுப்பாடுகளுக்கடங்கிய ஐக்கியமொன்று உருவாகும்வரை இதுபோலப் பரந்த அளவிலான ஐக்கியம் முன்னெருபொழுதுமே கைகூடியதில்லை. சங்கமாயமைந்திருந்த நாடுகள் பேரரசினுள் அடங்கியபின்னர் எப்பகுதியிலேனும் எடுத்துச் சொல்லக் கூடிய அளவில் அதிருப்தி நிலவியதாயும் தெரியவில்லை. வல்லாட்சி புரியும் அதென்சை வீழ்த்துவதே தன் பிரதான நோக்கமென்று 431 இல் சிபார்த்தா போர்முழக்கஞ் செய்து பொங்கி யெழுந்தபோதும் அற்ப ஆதரவுதான் அதற்குக் கிடைத்த தென்பதை அறியும்போது வியப்பாயிருக்கிறது. இலசபொசு புரட்சி செய்த காலத்திலும், சாளிசிதிசுக் குடாநாட்டைச் சேர்ந்த நகரங்களுட் சில சிபார்த்தனெருவனுடைய தலைமையிற் கலாம்பல விளைத்த சமயத்திலும் அதீனியக் கடற்படை தம் நகரைச் சூழ்ந்த கடல்களிலே பகைவரை அடக்கும் முயற்சிகளிலீடுபட்டிருந்தது. அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பேரரசுக் கடங்கிய ஏனைய நகரங்கள் கிளர்ச்சிகளிலீடுபடவில்லை; அடங்கியேயிருந்தன. சிசிலியின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், அதாவது இருபது ஆண்டுகள் சென்ற பின்னருங்கூட, சியோசு நகரத்துக் கடற்படை அதென்சினிடம் விசுவாசமாகவே யிருந்திருக்கிறது. இன்னும் அதென்சு காலத்துக்குக்

காலம் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட நகரங்களிலிருந்து வேளைப்படைகளைத் துணைக்கு அழைக்கும் வழக்கத்தையும் மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இவ்வாறுகப் பல நகரங்களும் இலகுவில் அடிபணிந்திருக்கத் தாமே மனம் பொருந்தியிருந்தனவா? அன்றேல் பயங் காரணமாக அவையெல்லாம் அடங்கியிருந்தனவா? இந்த இடத்திலே தான் ஐயப்பாடு உண்டாகிறது. அதென்சு எதிரியைத் தாக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்து விட்டாலோ அது தாக்கும் முறைகள் அதிபயங்கரமான வையாயிருக்கும். அதீனியப் பேரரசில் கட்டாயத்தின் பேரில் சேர்க்கப்பட்ட மீலோசு நகரம் ஒருசமயம் 416 இல் சிபார்த்தாவுக்குத் திறை செலுத்தியது என்ற காரணத்தினுல் மிகக் கொடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது. அங்கிருந்த ஆடவரெல்லாம் குரூரமாய்க் கொலை செய்யப்பட்டனர். இச்செயல் ஒன்றினுலேயே அதீனியப் பேரரசு பெரும் பழிசுமக்க வேண்டியதாயிற்று. சிபார்த்தாவுக்கும் அதென்சுக்குமிடையிலிருந்த தீராப் பகையே இக்கொடுமைகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்ததென்பதில் ஐயமில்லையாயினும் நேசநாடுகள் தன்மீது கொண்டிருந்த அபிமானத்தை இக்கொடுஞ்செயல்மூலம் இழந்திருக்குமன்றே? அதன் வீழ்ச்சி நிச்சயம் என்று ஏற்பட்டபொழுது ஏறக்குறைய எல்லா நகரங்களுமே அதனை எதிர்க்கத் திரண்டெழுந்தன. அந்த நெருக்கடியான காலத்தில் தன்னுடன் ஒற்றுமையாயிருந்த சாமோசு வாசிகளுக்கு, எல்லாம் தீர்ந்த பின்னரே அதீனியப் பிரசா உரிமையை வழங்க அதென்சு முன் வந்தது. காலங் கடந்த பின் உண்டான ஞானத்தினுல் ஏற்பட்ட இக்கொள்கையை நாற்பது, ஐம்பது ஆண்டுகளின் முன்னர்[1] அதென்சும் மனமுவந்து கடைப்பிடித்திருக்குமானுல் தனக்கடங்கிய நகரங்களெல்லாம் நன்றியுடனும் விசுவாசத்துடனும் தன்னுடன் கட்டுப்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒரு நன்மையை அது பெற்றிருக்கும். அதனுல் கிரேக்க சரித்திரம் மட்டுமன்றி உலக சரித்திரமே வேறு விதமாயமைந்திருக்கலாமன்றே.

1. இவ்விதமான ஒரு சலுகையே அப்பேரரசின் விமோசனமாயிருந்திருக்கக்கூடிய ஒரு காலத்தில் அதீனியர் தங்கள் பிரசா உரிமைகளின் வரம்பை மேலும் சுருக்க முனைந்துள்ளனர். தன் தாயும் தந்தையுமாகிய இருவருமே அதீனியப் பிரசைகளாயிருந்தால்தான் ஒருவன் அதீனியப் பிரசா உரிமைக்கு அருகதை உடையவனுவான் என்ற கட்டுப்பாடு 451 இல் ஏற்பட்டது. 160 ஆம் பக்கத்தினடிப் பகுதியையும் பார்க்க.

அத்தியாயம் IX

அதீனியப் பேரரசின் தரைப்பகுதி

1. சிமன் முதல் பெரிக்கிளிசு வரை

பிளாத்தேயிய சம்பவங்களின் பின்னர் முப்பது ஆண்டுகளாக ஈசியக் கடற் பகுதிகளில் அதென்சின் ஆதிக்கம் வலுவடைந்து வந்தமைபற்றி இதற்கு முந் திய அத்தியாயத்தில் கூறினேம். இப்பொழுது, மிக நெருங்கிய அயல்நாடுகளு டன் அது கொண்டிருந்த தொடர்புகள் பற்றியும், அவற்றுல் உள்நாட்டில் நிகழ்ந்த சீர்திருத்தங்களின் சிறப்பியல்புகள்பற்றியும் இந்த அத்தியாயத்தில் ஆராய்வது பொருத்தமுடையதாகும்.

கிளித்தெனசின் சீர்திருத்தங்களால் அதீனிய நகர மக்களுக்குச் சுய ஆட்சி யுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்ததென்பதனே ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம். அத் தகைய சீர்திருத்தங்களின் முழுப்பலனும் பெரும்பாலும் உடனேயே கிடைக்கு மெனக் கூறமுடியாது. நமது சொந்த நாட்டிலே[1] 1832 இல் ஏற்பட்ட சீர்திருத் தச் சட்டம்போல அச்சீர்திருத்தங்களும் நடைமுறைக்கு வந்தும் புதியதொரு வருக்கத்தினரைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தினராகத் தொடக்கத்தில் நியமிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. வழக்கம்போல் உயர் வகுப்பு மக்களே அதென் சின் அரசியல் தலைவர்களே நியமித்துவரலாயினர். பிளாத்தேயிய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து இருபது ஆண்டுகள் கழிந்தும் மிலிதியாதிசின் மகன் சிமனே தலை சிறந்து விளங்கினன். உயர் வகுப்பு மக்களே தொடர்ந்தும் கௌரவத்தையும் செல்வாக்கினையும் பெற்று வாழ்ந்தனர். தெமித்தோகிளிசு என்ற தான்தோன் றித் தலைவன் அப்படியான செல்வாக்கினைப் பெற்றிருக்கவில்லையாதலால் அவன் நாடுகடத்தப்பட்டான்.

அதென்சின் பண்டைய சனுதனக் கோட்பாடுகளிலே பற்றுக்கொண்டிருந்த சிமன் சிபார்த்தாவிடம் கொண்டிருந்த நட்பினை ஒருபோதும் கைவிடக்கூடா தென்ற கொள்கையைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்துவந்தான். பொதுவான ஒரு பகைநாட்டினை எதிர்த்துப் போரிட்ட அப்பயங்கரமான நாட்களிலே இந்த நட்பு ஏற்பட்டதாகும். எனினும் இந்நட்பினை ஒருதலைச் சார்புடையதென்றே கூறவேண்டும். சிபார்த்தா அதென்சின்மீது பொறுமைதான் கொண்டிருந்தது. அதென்சின் மதில்களைக் கட்டவிடாமல் சிபார்த்தா தடைசெய்ய முயன்ற பொழுது இப்பொறுமை நன்கு வெளிப்பட்டது. ஈசிய நாடுகளின் தலைமைப் பதவியைத் தான் கைவிட்டுப் பயந்து ஒதுங்கிக்கொள்ள அதனைத் தனக்கெதி ராக அதென்சு பெற்றுவந்தமையால் சிபார்த்தாவின் பொறுமை மேலும் அதி கரித்ததென்றே கூறவேண்டும். அன்றியும் அதனுடைய பலவீனமான கொள்

1. முதனூலாசிரியரின் சொந்த நாடான பிரித்தானியா.

கைக்கு இன்னும் காரணங்கள் உண்டென்பதைப் பின்னரறிவோம். சிபார்த்தாவினுடைய நிலையை நுணுகியாராய்ந்தால் அது அதென்சின்மீது பொறுமை கொண்டிருந்தாலும் அதனைத் தாக்கக்கூடிய வலிமையற்றிருந்ததென்பதும் புலனாகும்.

கிரேக்க தேசத்தின் பெரும்பகுதியில் தான் பெற்றிருந்த தலைமைப் பதவியைச் சிபார்த்தா பாரசீகப் போர் நிகழ்ந்த காலத்திலே இழந்ததுடன் அப்போரின் பின்னரும் சில ஆண்டுக் காலம் பெலோப்பொன்னீசிலும் தன் ஆதிக்கத்தை மிக வேகமாயிழந்துவந்தது. 494 இல் படுதோல்வியடைந்த ஆர்கோசு சிறிது சிறிதாகப் பலம்பெற்று மீண்டும் தலைதூக்க ஆரம்பித்திருந்தது. ஏறத்தாழ 473 அளவில் சிபார்த்த ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தேகியாவிலிருந்த ஆர்க்கேடியர் புரட்சிசெய்தபோது ஆர்கோசு துணிந்து உதவியளிக்க முன்வந்தது. இருந்தும் தேகியாவுக் கண்மையில் நடந்த போரிலே தோல்வியடைந்து பழைய படி நிராதரவான முறையில் தன்னைப் பலப்படுத்தும் முயற்சிகளிலீடுபட்டது. இதற்கு இரண்டாண்டுகளின் பின்னரும் ஒருமுறை ஆர்க்கேடியர் எழுந்தபோது அவர்களுக்கு ஆர்கோசு உதவிசெய்ய முன்வரவில்லை. அதனால் அவர்கள் இனி மேல் தலைதூக்க முடியாதவகையில் சிபார்த்தா அவர்களைத் திப்பியாப் போரில் ஒரேயடியாயழித்துவிட்டது. தமது கூட்டத்தினைச் சேர்ந்த ஆர்க்கேடியரின் புரட்சிகளில் கலந்துகொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்த மந்தினியர் என்போர் சிபார்த்தாவில் வளர்ந்துவந்த மனப்பதட்டத்தை அப்போரின்மூலம் அறிந்து கொண்டதும், சிதறிக்கிடந்த, தங்கள் சிறிய கிராமங்களையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டிப் பொதுவான தலைநகரொன்றின் ஆதிக்கத்தினுட் கொண்டுவந்தனர். சிபார்த்தாவிலும் அல்லல்கள் தீர்ந்தபாடில்லை. 464 இல் பயங்கரமான பூகம்பமொன்றேற்பட்டு சிபார்த்தாவைச் சீரழித்துவிட்டது. ஐந்து வீடுகளைத்தவிர மற்றெல்லாம் இடிந்து சரிந்தனவாம். தங்களைப் படாதபாடுபடுத்தி வேலைவாங்கும் மூதலாளிகள்மீது வெறுப்புற்றிருந்த ஈலட்டுக்கள் அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஒன்றுபட்டுத் திரண்டெழுந்தனர். சிபார்த்தாவுக்கு மிகக் கொடியதொரு காலமென்றே அதனைக் கூறவேண்டும். அங்குமிங்குமாய்ச் சிதறி நின்ற போர் வீரரெல்லாம் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்; தலைநகரத்தையே ஆபத்துச் சூழ்ந்துகொண்டது. ஆயினும் நகர மக்கள் ஒன்றுகூடி ஈலட்டுக்களைத் துரத்திச் சென்று மெசீனிய சமவெளியின் நடுவில் பரந்து கிடந்த இத்தோமி என்னும் மலையிலே புகலிடந்தேடும்படி செய்தனர். அங்கே பத்தாண்டுக்காலம் சரணடையாமல் எதிர்த்து நின்றனர். முற்றுகை செய்து பகைவரைப் பணியவைக்கு மாற்றலில் சிபார்த்தர் என்றுமே குறைந்தவர்கள்தான். அதனால் அத்தகைய போர்முறையில் சிறந்தவர்களாயிருந்த அதீனியரின் உதவியைச் சிபார்த்தா ஈற்றில் நாடவேண்டியதாயிற்று. அதீனிய நகரத்துப் படையில் பலமிக்க ஒரு பகுதியை இத்தோமிக்கு நடத்திச் செல்லுமதிகாரம் சிமனுக்கு வழங்கப்பட்டது. அவனும் அங்கே சென்று வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை (462). இதனால், தமக்குத் துணையென வந்த அதீனியர் ஈலட்டுக்களிடமே அனுதாபங்கொண்டுள்ளனரோ எனச் சிபார்த்தர் ஐயங்கொண்டு அவர்களைத் திரும்பிப் போய்விடும்

படி கேட்டுக்கொண்டனர். இந்த அவமானத்துடன் அதென்சுக்குத் திரும்பிய சிமனே அதென்சின் குடியரசுக் கட்சி தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அவனும் பதவியைவிட்டு நீங்கினான் (462). அடுத்த ஆண்டிலேயே அவனை நாடுகடத்தியும் விட்டனர். அத்துடன், சிபார்த்தரும் தாமும் நேசமாய் வாழவேண்டுமென்று அதீனியர் கடைப்பிடித்து வந்த கொள்கையெல்லாந் தீர்ந்துபோயின. ஈற்றில், 455 இல் இத்தோமி மலையில் ஈலட்டுக்கள் அழிந்த பின்பு, அதென்சு தனது பழைய நேச நாடான சிபார்த்தா தனக்கிழைத்த அவமானத்துக்குத் தந்தரமான முறையில் பழிவாங்கிக்கொண்ட வரலாற்றையும் மேலே காண்போம்.

இஃதிவ்வாறிருக்க, சிமனுடைய வீழ்ச்சி கைமேற் பலனளித்தாற்போல முக்கியமான விளைவுகள் பலவற்றைத் தோற்றுவித்தது. முதலில் அதென்சின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளிலே குறிப்பிடத்தகுந்த மாற்றங்கள் தோன்றின. அது சிபார்த்தாவின் தொடர்பை அறுத்துக்கொண்டதுடன் வேறு புதிய உடன்படிக்கைகளிரண்டையும் செய்துகொண்டது. ஒன்று வடக்கேயுள்ள தேசாலியுடன் செய்து கொள்ளப்பட்டது; மற்றது, சிபார்த்தாவுடன் நெடும்பகை கொண்டு அதன் வாழ்வையும் தாழ்வையும் நன்கு கவனித்துவந்த ஆர்கோசுடன் செய்துகொள்ளப்பட்டது. அதென்சின் கொள்கையிலுண்டான இப்புதிய மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து அதன் முயற்சிகளும் வீரச் செயல்களும் அதனை உன்னதமான ஒரு நிலைக்கு மிக விரைவில் உயர்த்திவைத்தன. ஆனால் அதீனிய அரசியலின் அடிப்படை முழுவதையும் மாற்றிப் பின்னர் பன்னெடுங்காலத்துக்கு அதனை அப்புதிய முறைகளிலேயே பயின்றுவரச் செய்த இரண்டாவது விளைவு ஒன்றை இப்பொழுது பிரதானமாக அவதானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சிமனும் அவன் கட்சியினரும் தாழ்வுற்றுப் பெருமை குன்ற, பழைய சனதனக் கொள்கைகளும் அழியலாயின. அத்தருணக்காலமும் சரிவர நடைமுறைக்கு வரமுடியாமலிருந்த கிளித்தெனச குடியாட்சி முறைகள் அப்பொழுது பூரண பொலிவுடன் விளங்கின. உயர் வகுப்புச் செல்வாக்கின் கடைசிச் சின்னமும் சீர்திருத்தச் சட்டமொன்றின்மூலம் துடைத்தழிக்கப்பட்ட வரலாற்றைப் பின்னர் காண்போம். குடியரசு முறைகளும் நடைமுறைக்குவர அவற்றை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பையும் பெரும்பாலும் பொதுமக்களே நிர்வகிக்கலாயினர். அரசியல் நிர்வாகங்களில் பொதுமக்களுக்கு இத்தருணப் பெரும்பங்கைப் பெற்றுக் கொடுத்தவனும், அதிகாரம் முழுவதும் அவர்கள் கையில் வந்த பின்னர் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவனுமிருந்தவன், அதென்சிலே மாத்திரமன்றி அகில கிரேக்கிலுமே தலைசிறந்த அரசியல் ஞானியான அல்சமியோனிதாய வம்மிசத்துப் பெரிக்கிளிசேயாவான். சிமனுடைய வீழ்ச்சி பெரிக்கிளிச சகாப்தத்தின் உதயமாயிருந்தது. நாம் இதுவரை கூறிவந்த பெரிய சீர்திருத்தங்களெல்லாம் அடுத்த ஆண்டிலே (461) அரசியலின் முன்னணியில் பெரிக்கிளிசைத் திகழச் செய்து, அவனுடைய ஒப்புயர்வற்ற அதிகாரத்துக்கு வழிவகுத்ததனை எனலாம்.

உயர்குடிமக்களைக் கொண்டமைந்த அரசியல் நிர்ணய சபையாகிய ஏரியோப் பகசு, கிளித்தெனசின் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாகத் தன் முன்னைநாட் பெரு

மையை இழந்திருந்த தென்பதனையும் அதன் அதிகாரங்களிற் பல ஒன்றில் மக்கள் சபைக்கோ அன்றேல் ஐஞ்ஞூற்றுவரைக் கொண்ட புதிய சபைக்கோ மாற்றப்பட்டன என்பதனையும் முன்னரே திகாரத்தாலறிந்தோம். எனினும் அரசாங்க அதிகாரிகள் சட்டத்தைமீறி நடக்குங்கால் அவர்களைத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் (வஞ்சந்தீர்க்கும் நோக்கத்துடன் இயற்றப்பட்ட அது சாதாரணமான அதிகாரமன்று) ஏரியோப்பகசினிடமே இருந்தமையினால் பிற்போக்கான சனுதனக் கொள்கைக்கு அது ஓர் அரணுய் விளங்கி வந்தது. குடியாட்சிக் கொள்கைகளில் தன் சகாவாயிருந்த இபியால்தீசுடன் சேர்ந்து, 461 இல், பெரிக்கிளிசு ஏரியோப்பகசுக்கிருந்த இந்த அதிகாரத்தினையும் அழித்து விட்டானுகையினால் மக்களைக் கொலைக்குத் தீர்க்கும் ஒரு விசாரணைச் சபை[1] என்ற அளவுடன் ஏரியோப்பகசு ஓரலங்காரப் பொருளாய் விளங்கிவந்தது. நம் நாட்டுப் பிரபுக்கள் சபையைக் குற்றவிசாரணைகளை நடத்தும் நீதிபதியின் வேலையைப் பார்க்கும்படி தாழ்த்துவது போன்ற ஒன்றுகும். இந்த வேலைமுடிந்ததும் பெரிக்கிளிசு வேகமாயும் உறுதியுடனும் முன்னேறினன். 458 இல் ஆர்க்கோன் பதவியை வகிக்கும் உரிமை சமூக நிலையில் மிகத் தாழ்ந்தவர்க்குமே அளிக்கப்பட்டது. எனினும் ஏழையாயிருப்பவனுக்கு இவ்விதமான பதவிகளை வகித்து நடத்தப் போதிய ஓய்வு நேரம் கிடைப்பதரிதாகையால், ஆர்க்கோன்களுக்கும் அரசாங்க சபையினர்க்கும் வேதனம் கொடுக்கும் முறை அப்பொழுது முதலாரம்பமாயிற்று. குற்ற விசாரணைகளில் நியாயத்தைத் தெரிந்து கூறும் பஞ்சாயத்தினர்க்கும் வேதனம் கொடுக்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தியது விவேகமற்ற ஒரு செயலென்றே கூறவேண்டும். வயதில் முதிர்ந்தோரிடையேயும் திடகாத்திரமில்லாதவரிடையேயுமே—அதாவது அதென்சில் இளைப்பாறிய முதியோரிடையேதான்—இப்பஞ்சாயத்தினரைத் தெரிதலே உண்மையில் வழக்கமாயிருந்தது. ஆனல் சோம்பியிருந்து நனுகி ஆராயும் பழக்கத்தையும், எப்பொழுதும் குற்றங்களையே கண்டு பிடிக்கும் மகிழ்ச்சியற்ற மனோபாவத்தையும் வேதனம் கொடுக்கும் வழக்கம் பலரிடையேயும் ஏற்படுத்திவிட்டது. இதனல் தேசாபிமானம் குன்றத் தலைப்பட்டது. அடுத்த நூற்றுண்டில் இந்நிலை மிகவும் மோசமடைந்து நிச்சு[2] என்னுமிடத்தில் கூடும் பொதுமக்கள் சபையில் பிரசன்னமாயிருப்பதற்கே பணங்கொடுக்கவேண்டிய நிலையேற்பட்டது.

ஏரியோப்பகசு இவ்வாறு தன் அதிகாரங்களை இழந்துவிட மக்கள்சபைக்கே அரசியலுரிமைகளனைத்தும் வந்துசேர்ந்தன. ஆர்க்கோனெருவனுடைய தலைமையிற் கூடிய நீதிமன்றத்திலாயினுமென்ன, அரசாங்க சபையின் ஒரு பகுதி

1. இக்காலப்பகுதியில் எச்சிலியசு எழுதிய "இயூமெனிதீசு" என்ற நாடகம் இவ்வரசியல் மாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது. தனது தாயைக் கொலை செய்தமைக்காக ஒரேசதீசு விசாரணை செய்யப்படும் காட்சி இந்நாடகத்தில் அதீனிய நீதிமன்றமான ஏரியோப்பகசின் முன்னிலையில் நடைபெறுகிறது.

2. நிச்சு என்னும் மலைப்பகுதியிலே கரடுமுரடான ஒதுக்கிடமொன்றிலேயே மக்கள் சபை சாதாரணமாகக் கூடுவது வழக்கம். இச்சபையில் மக்கள் வந்து பிரசன்னமாயிருக்கச் செய்வதற்கு எல்லாவகையான முயற்சிகளுஞ் செய்யப்பட்டன. சபை கூடுங் காலங்களிலெல்லாம் அங்காடிகளெல்லாம் மூடப்படுதலும் வழக்கமாயிருந்தது.

யினரின் தலைமையிற் கூடி அரசியற் சட்டங்களையும் கொள்கைகளையும் தீர்மானிப்பதிலாயினுமென்ன பொதுமக்களின் குரலே ஓங்கி நின்றது. அவ்வப்போது நடக்கவேண்டியவற்றைக் கவனிப்பதற்கும், வெளிநாட்டுத் தூதுவரை வரவேற்பதற்கும், மக்கள் மாமன்றத்தின் விவாதத்துக்குரியவற்றை ஆயத்தஞ் செய்வதற்கும் ஐஞ்ஞூற்றுவரைக் கொண்ட மக்கள் சபை (அல்லது அவர்களிடையே தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு குழு) தான் நிரந்தரமாயிருந்து செயலாற்றிவந்தது. இவ்விதமான அரசியலமைப்புக்களின் மூலம் சமயோசிதமான கட்டுப்பாடுகள் செய்யும் அதிகாரத்தைப் பொதுமக்கள் ஓரளவுக்குப் பெற்றிருந்தனரேனும், பிரதான நிர்வாகம் அவர்களிடமிருக்கவில்லை. கடற்படை தரைப் படையாதியனவற்றை ஒழுங்கு செய்வதிலும், நாட்டின் பொருளாதாரம் உணவு என்னும் சிறப்பான நிர்வாகங்களிலும் பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தைச் செயற்படுத்தி வந்தவர்கள் ஆண்டுதோறும் பொதுசன வாக்கெடுப்பின்மூலம் தெரிவு செய்யப்பெற்ற சித்திராதோச்சிகள் என்ற தளபதிகள் பதின்மரேயாவர். இப்பதின்மரைக்கொண்ட சபையில் பிரதான அங்கத்தவனே, அல்லது தலைவனேதான் அதென்சின் பிரதம மந்திரியென நாம் கொள்ளத் தகுந்தவனாயிருந்தான். இந்த உயர்ந்த பதவிக்குத் தொடர்ந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுவந்தமையால் பெரிக்கிளிசு, அந்நாட்டின் உள்நாட்டு விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒப்புயர்வற்ற அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தான்.

2. பெரிக்கிளீய குடியரசு

சமூக அரசியற் சரித்திரத்திலே மிக ஆச்சரியமான ஒரு நிகழ்ச்சியாய்த் திகழ்வது பெரிக்கிளிசு முன்னின்று நடத்திப் பயிற்றிவைத்த குடியரசேயாகும். ஊக்க மிகுந்த செயன்முறைகளாலும், உள்ளப்பண்பாட்டினாலும் அது தனக்கு நிகரின்றித் திகழ்கிறது. கலைகளும் ஞானங்களுமே அக்குடியரசு தந்த நிலையான பயன்களாயிருந்தாலும், அதன் தன்மையை முற்றுக மதிப்பிடுவதற்கேற்ற ஒழுங்கு முறையில் முதற்கண் அதென்சின் பொருளாதார விருத்தியைப்பற்றிக் கூறவேண்டியிருக்கிறது.

கிரேக்க தேசத்தின் ஏனைய நாடுகளைப் போலவே அற்றிக்கா மக்களும் முக்கியமாக விவசாயத்தையே தமக்காதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். அந்நாட்டின் பகுதிகள் பலவும் பற்றைக்காடுகள் நிறைந்த குன்றங்களும் மலைகளுமாய், ஆட்டு மேய்ச்சலுக்கன்றி வேறெதற்கும் பயனற்றனவாய்க் கிடந்தன. இடையிடையே காணப்பட்ட தேவதாருமரக் காடுகள்தாமும், எரிக்கும் விறகுக்குப் பயன்பட்டனவேயொழியக் கப்பல் கட்டுவதற்கேற்ற மரங்களைத் தரவில்லையாதலால் அத்தேவைக்குத் திரேசிலிருந்தே மரங்கள் தருவிக்க வேண்டியிருந்தது. தாழ்ந்த மலைச் சரிவுகளிலமைந்த புல்வெளிகளும் போதிய அளவு செழிப்புடையனவாயிருக்கவில்லை. எனினும் இவற்றின் கீழமைந்த சமநிலப் பகுதிகளில் பயிர்ச்செய்கை அபரிமிதமாய் நடைபெற்றது. (கிரேக்க தேசத்தின் மற்றைய பகுதிகளைவிட அங்கே தானிய விளைச்சல் மிகுந்த பலனளித்து வந்தது.) ஒலிவமரங்களும் நல்ல பயனையளித்தன. அதன் எண்ணெய் அங்

குள்ள மக்களின் உணவுப் பொருட்களுட் பிரதானமாயிருந்ததோடு,[1] சிறந்த ஏற்றுமதிப் பொருளாயுமிருந்தது. ஆயினும் மண்வளம் அங்குச் சிறந்திருக்க வில்லை; சோலனுடைய அரசியல் ஞானத்தின் பயனுய்ப் புதுவழியொன்று தோன்றுமுன்னர், மக்கள் வாழ்வும் சிறந்து விளங்கவில்லை. கைத்தொழில்களை ஊக்கப்படுத்தியதனாலும், இன்னும் சிறப்பாகப் பிறநாடுகளிலிருந்து நுண்வினைஞரை அழைத்துவந்து அதென்சில் குடியேற்றியதனாலும் சோலன் அந்நாட்டு மக்களின் வாழ்விலே பெரியதொரு பொருளாதாரப் புரட்சியையே தோற்றுவித்தானெனலாம். சுருங்கக் கூறினால் அங்கு வாழ்ந்த விவசாயிகளைக் காட்டிலும் இந்த நுண்வினைஞரே மிக விரைவிலே முன்னணியில் திகழலாயினர். 550 இலிருந்து அந்நாட்டின் மட்பாண்ட ஏற்றுமதி மிகப் பெரிய அளவில் விருத்தியடைந்தது. செந்நிற அலங்காரச் சித்திரங்களுடன் விளங்கிய அற்றிக்க மட்பாண்டங்களுக்கு மேற்கே மகினகிரேசியா, எத்துரூரியா[2] என்னுமிடங்களிலுள்ள நகரங்களுட்பட எங்குமே நல்ல வரவேற்பிருந்தது.

சாலமிசுச் சம்பவங்களின் பின்னர் தெமித்தோகிளிசு மேலை நாடுகளுடன் இத்தகைய வாணிபத்தினை வளர்ப்பதில் மிகுந்த ஊக்கங்காட்டிவந்தான். அதற்கு அத்தாட்சியாகத் தன் புதல்வியிருவருள் ஒருத்திக்கு இத்தாலியா என்றும் மற்றவளுக்கு கிரேக்க-இத்தாலி நகரமொன்றின் பெயரையே அனுசரித்து சிபாரிசு என்றும் பெயரிட்டிருந்தான். எபிரசு கோர்சீரா என்னுமிடங்களில் வாழ்ந்த மக்களுடன் அவன் மிக அன்னியோன்னியமான தொடர்பு கொண்டிருந்தமையும் விவேகமானதொரு செயலென்றே கூறவேண்டும். (கிரேக்க மாலுமிகள் வசதியுள்ள இடங்களிலெல்லாம் எப்பொழுதும் கரையை அண்டியே தம் பிரயாணங்களை நடத்திவந்தனர்.) மேற்குநாடுகளுக்குச் செல்லும் சுருக்கமான கடல் வழி, அக்காணியைக் கரையைக் கடந்து, கோர்சீரா தீவின் ஒதுக்குப்புறமாகச்

1. விளக்குகளுக்கு எரிபொருளாயிருந்ததுமட்டுமன்றிப் பண்டைக் காலத்தில் எண்ணெய் பலவழிகளிற் பயன்பட்டு வந்தது. சமையலில் வெண்ணெயக்குப் பதிலாயிருந்தது; பொருட்களைச் சுத்தஞ் செய்வதில் சவர்க்காரத்துக்குப் பதிலாயிருந்தது.

2. அதென்சின் இறக்குமதி வியாபாரத்தை விளக்க இரண்டு மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டினாற் போதும். எறத்தாழ 425 இல் "பழம் ஒலிகார்க்கு" என வழங்கும் ஓர் அநாமதேய எழுத்தாளன் கூற்று பின்வருமாறு: "சிசிலி, இத்தாலி, சைப்பிரசு, எகிப்து, இலேதியா, பொன்தூசு, பெலோப்பொன்னீசு முதலிய இவையன்றி வேறெந்நாட்டிலாயினுமென், அங்கெல்லாமுள்ள சிறந்தவை யெல்லாம் ஒரே கேந்திரத்திற் சென்று குவிந்தன. எர்மிப்பசு என்னும் நாடகாசிரியன் எறத்தாழ 429 இல் அதென்சின் இறக்குமதிப் பொருட்கள் சிலவற்றைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டது பின்வருமாறு: சைரீனியிலிருந்து உயர்ந்த இனத் தோலும், காய்கறி வகைகளும், இத்தாலியிலிருந்து தானியமும் இறைச்சியும், சிராக்கியுசிலிருந்து பன்றியிறைச்சியும் பாற்கட்டியும், எகிப்திலிருந்து கப்பற் பாய்களும் எழுதுவதற்குரிய எடுகளும், சிரியாவிலிருந்து மரச் சாம்பிராணியும், கிறீற்றிலிருந்து தளபாடங்களுக்குரிய வைரச் சைப்பிரச மரங்களும், லிபியாவி லிருந்து ஆனைத்தந்தமும், பாவிலகோனியாவிலிருந்து வாதுமை முதலியனவும், பினீசியாவிலிருந்து பேரீஞ்சும் உயர்ந்த வகைக் கோதுமைமாவும், காதேச்சிலிருந்து படுக்கைவிரிப்புகளும் மெத்தைகளும், உரோட்சிலிருந்து சிறந்த திராட்சை வற்றலும், யூபோயியாவிலிருந்து பியர்சென்னும் பழவகையும் உயர்ந்தசாதி ஆடுகளும், பிரிகியாவிலிருந்து அடிமைகளும், ஆர்க்கேடியாவிலிருந்தும் மசிடோனிய மன்னனை போர்க்காசிடமிருந்தும் அடிமைகளும் கலங்கலாய் வந்து இறங்கின."

சென்று இத்தாலியின் தென் முனையை அடையும். எனவே இவ்வடமேல்பகுதி மக்களுடன் அன்னியோன்னியமான தொடர்பு கொண்டிருந்தமை மிகவும் சிறந்த கொள்கையாய் விளங்கிற்று. இத்தொடர்பினை அதீனியர் நெடுங்காலம் பேணிவந்துள்ளன ரென்பதையும் பின்னர் காண்போம். என்றாலும் அதிரியாற்றிக் கடலில் போக்குவரத்துச் செய்யும் உரிமை கொரிந்து நாட்டின் கையிலேயே இருந்துவந்திருக்கின்றது. பூசந்தியிலே கேந்திரமாய் விளங்கிய ஓரிடத்தில் இந்நாடு அமைந்திருந்தமையினாலும் மேல் நாடுகளுடன் குடியேற்றத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்தமையினாலும் கொரிந்துக்கு இந்த வாய்ப்பு இருந்தது. அற்றிக்கு நாட்டின் பண்டங்களேயாயினும் அவற்றை மகிஞ்கிரேசியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்தவை சாளிசிதியக் கலங்களேயாம். ஆதலால் அக்காலத்து அதென்சின் சிறப்புக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது ஈசியன்கடல் நாடுகளே யென்க. பாரசீகப் படையெடுப்புக்களினால் சீர்குலைந்துபோன அயோனிய நாட்டுக் கப்பல்கள் வியாபார முயற்சியில் பின்தங்கிவிடவே கடலின் முக்கியமான இடத்திலமைந்திருந்த அதீனியாவின் கப்பல்கள் அம்முயற்சியில் தலைசிறந்து விளங்கின. அதென்சின் இலௌரியச் சுரங்கங்களில் கிடைத்த வெள்ளியைக் கொண்டு செய்த நாணயங்கள் அதற்கடங்கிய நாடுகளெங்கணும் வழங்கிவந்தன வென்பதை முன்னர் அறிந்திருக்கிறோம். அந்நாணயங்களே மீண்டும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிசெய்த கப்பல்களுக்கும், அவற்றின் மாலுமிகளுக்கும் கொடுக்கவேண்டிய பொருளாய் அப்பெருநகர்க்கு வந்துசேர்ந்தன. வாணிப அநுகூலங்களே உத்தேசித்தும், கலைவளஞ்செறிந்த அந்நகரில் தாமும் வாழவேண்டுமென்ற ஆசைகொண்டும் பிறநாட்டினர் பலரும் ஆங்குச் சென்று குடியேறினர். இதனால் மக்கள் தொகை பெருகிற்று. பெருகவே கைத்தொழிற் பொருட்களின் தேவையும் அதிகரித்தது; தொழில்வளமும் சிறந்தது. தோல்வினைஞர், மட்பாண்டங்கள் செய்வோர், படைக்கலஞ் செய்வோர், ஆடைகள் நெய்வோர், அவற்றை வெளுப்போர், சாயமூட்டுவோர், என்றித்திறத்த கைவினைஞர்களது ஆலைகளிலெல்லாம் நகரமக்களான முதலாளிகளுக் கடங்கிய அடிமைகளும் பலர் வேலைசெய்தனர். இவ்விருபாலரையும் விட மெற்றிக்க ரென்போரும் கைத்தொழில்களிலீடுபட்டிருந்தனர். இவர்களிற் பெரும்பான்மையானோர் பீரீயுசு என்னுமிடத்தைத் தம் வசிப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தமையால் நாளடைவில் அதுவும் சுறுசுறுப்பு மிக்கதொரு நகரமாய் வளர்ந்து, எந்திரங்களினைதையும் இறங்குதுறைகளினைதையும் மலிந்து, பண்டையமுறையில் நெளிந்தும் விளைந்துமுள்ள தலைநகரத்துச் சாலைகள் போலன்றி நீண்ட நெடுஞ் சாலைகளையும் வீதிகளையுங்கொண்டு திகழ்வதாயிற்று. 478 இல் அதென்சின் சுற்றுச் சுவர்களே மீண்டும் கட்டவேண்டும் என்று ஏற்பட்டபொழுது நகர எல்லைகளே விசாலமாக்கி அவ்வரண்களே அமைத்தலே உசிதமாகுமெனக் கருதப்பட்டது; மக்கள் தொகை அவ்வாறு பெருகியிருந்தது. மக்கள் தொகை பெருகியதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளிரண்டினை இப்பொழுது நாம் அவதானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அற்றிக்கா நாட்டிலே விளைந்த தானியம் எவ்வாற்றானும் போதியதாயிருக்கவில்லை யென்பதொன்று. அதனால் அந்நாட்டின் அரசியலறிஞர்களுடைய கவனம், எதுவிதத்திலேனும் உணவு வசதிகள் குறைவுபடாமலிருக்க

வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்தலிலேயே சிறப்பாகச் செறிந்திருந்தது. அந்த வசதிகளைப் பாதுகாக்க அதென்சு தன் கடற்படையின் பலத்தை நம்பியிருந்தது. கடற்படையின் திறமையும் சங்க நாடுகள் ஒழுங்காகச் செலுத்திவந்த திறைப் பொருளிலன்றே தங்கியிருந்தது. ஆதலால் அதீனியக் குடியரசென்பதே பெரியதொரு பேரரசுதான். நேச நாடுகளை உறுதியாகக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டுமென்று, அதென்சு, பெரிக்கிளிசுக்கு நல்லாதரவு கொடுத்து, நாம் முந்திய அத்தியாயத்தாலறிந்த அக்கொள்கையைப் பெரிதும் ஆதரித்துவந்தது. இரண்டாவது, வணிகமக்களைப் பற்றியது. இவர்கள் இயல்பிலேயே துணிவு படைத்தவர்கள். ஆபத்துக்களை எதிர்க்கவேண்டிய தைரியம் அவர்களிடம் இன்றியமையாதிருக்க வேண்டியிருந்தது. அவற்றை எதிர்த்து வெற்றிகாணக்காண மேலும் அவற்றைக் கண்டு கலங்காமல் எதிர்க்கும் ஊக்கம் உண்டாகியது. எனவே தன்னிடமுள்ளது போதுமென அதீனியக் குடியரசு ஒரு போதும் அமைந்திருக்கவில்லை. மேலும் புகழையும் பொருளையும் நாடுகளையும் சேர்த்துக் கொண்டே போகவேண்டுமென அது விழைந்தது. வாணிபத்தைப் பெருக்கும் ஆசையும் அதனையும் கவர்ந்தது. எனவே தகுந்த சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபொழுது, மேல்நாட்டு வியாபாரத்தில் தனக்குக் குறுக்கே நின்ற கொரிந்துடன் போர் தொடுக்கவும் அதென்சு தயங்கவில்லை. அதீனியக் குடியரசு வாதிகள் வீரத்தால் தமது பேரரசை மேலும் விரிவடையச் செய்த வரலாற்றைப் பின்னர் காண்போம்.

இஃதெவ்வாறிருப்பினும் நகர்ப்புறங்களிலே கலைவளர்ச்சி பெரிதும் காணப்பட்டது. நகரவாழ்க்கையோ எப்பொழுதும் போல மக்களின் அறிவுவிருத்திக்கு ஏதுவாயிருந்தது. நகரமக்கள் தமக்குள் நாளாந்தம் கருத்துப் பரிவர்த்தனை செய்துவந்தனராதலால் எந்தக் காரியத்தையும் விவாதித்துத் தெளிவுகாணும் வழக்கம் அவர்களிடையே வளர்ந்துவந்தது. எக்குலேசியாவில் நடக்கும் விவாதங்களிலும், நீதிச்சபைகளில் நிகழும் குற்றவிசாரணைகளிலும் அவர்கள் பங்கு கொள்ளவேண்டியிருந்ததால் முதல்தரமான அரசியலறிவு பெறும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்கிருந்தது. பொதுவாழ்விலோ வாணிபத் துறையிலோ முன்னேற வேண்டுமென்ற அவா, அவற்றுக்குரிய பயிற்சிகளைப் பெறுவதில் நகர மக்களிடையே விருப்பத்தைத் தூண்டிநின்றது. பிரசங்கங்களைக் கேட்பதையும், பேராசிரியர்களுடன் சர்ச்சை செய்வதையும் அவர்கள் பெரிதும் விரும்பியிருந்தனராதலால் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதனை நாம் அடுத்த அத்தியாயத்தில் நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம். இவை தவிரக் கலைத்துறையிலும் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் ஏராளமான முயற்சிகள் நடைபெற்றன. நாடக விழாக்களிலெல்லாம் சிறந்த துன்பியல் நாடகங்களைக் காணும் வாய்ப்பு இருந்தது. ஏரதோத்தசு முதலான இலக்கியகர்த்தாக்கள் தங்கள் புலமைக்காகத் தம்மை நாடிவரும் மக்கட்கூட்டம் அதென்சில் இருப்பதையறிந்து அப்பெருநகரைச் சென்றடைந்தனர். சிற்பிகள் சிற்பங்கள் பலவற்றைச் செதுக்கினர். பெரிக்கிளிசு தந்த ஆதரவைக் கண்ட கட்டிடக்கலைஞர்களும் எழின்மிகு மாடங்கள் பலவற்றைக் கட்டியெழுப்பினர். அவையெல்லாம் உலகின்வியத்தகு

பொருட்களாக இன்றுந் திகழ்கின்றன. அதீனியமக்கள் இவ்வாறு ஏககாலத்தில் கவின்கலைகளையும் போர்க்கலையும் அளவுகடந்த உற்சாகத்துடன் வளர்த்து வந்ததைப் போன்ற ஆச்சரியம் மிக்கதொரு சம்பவம் வேறில்லை. துசிதீதிசு என்பவன் பெரிக்கிளிசு ஆற்றிய புகழ்பெற்ற பேருரைகளை எழுதிவைத்துள்ளான். அவற்றுளொன்றிலே, தன் நாட்டுமக்கள் சகல கலைகளையும் பயிலுந்திறமை பெற்றவர்களெனப் பெரிக்கிளிசு புகழ்ந்திருக்கிறான். இத்தகைய திறமைகளுக்கெல்லாம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அவ்வரசியலறிஞனை பெரிக்கிளிசைத் தவிர வேறு யாரையும் எங்கும் கண்டதில்லை.

பெரிக்கிளிசு சகல கலாவல்லுனத் திகழ்ந்தானதலால் சரித்திரத்தில் அவனுக்கிணையான மேதை யொருவனைக் காண்பதரிது. மக்களிடையே ஆங்காங்கு அரிதிற் காணப்படுங் குணங்கள்பல அவனொருவனிடத்திலே அமைந்திருந்தன. அவன் உலகியலையறிந்தொழுகும் விவேகமுள்ள பொருளாதார நிபுணனாயிருந்தான்; அக்காலத்தில் வழங்கிய தத்துவஞானமும் விஞ்ஞான அறிவும் கைவந்தவனாயிருந்தான்; கலைகளை விரும்பிப்போற்றி ஆதரித்து வந்தான். அறிவு விருத்தியிலே என்றும் நாட்டங்கொண்டிருந்த அப்பெரிக்கிளிசு சிறந்த சிந்தனையாளரையும் உயர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களையுமே தனது சகாக்களாகக் கொண்டிருந்தான். இருந்தாலும் கட்டுப்பாட்டுக் கடங்காத ஒரு கூட்டத்தை அடக்கி அவர்கள் நிதானமாயிருந்து தான் பேசுவதை அமைதியாகக் கேட்கும்படி நடத்துந் திறமையை அவனைப்போல் வேறெந்தப் பேச்சாளனும் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆன்றவிந்தடங்கிய அறிவானுயர்ந்த அவனுடைய தோற்றமும், தானும் தன் பாடுமான ஒரு தனித்தன்மையும், வாழ்க்கை முறையும் (பொது மேடைகளில் அடிக்கடி தோன்றும் வழக்கம் அவனிடமிருக்கவில்லை) ஆகிய பண்புகளெல்லாம் அவனை உயர்த்தி அவனிடத்தில் ஒரு தெய்வீகத் தன்மையையும், கண்டோர் வியக்குங் காந்தியையும் ஏற்படுத்தியிருந்தன. கூடியிருக்கும் மக்கட் கூட்டத்தின் முன்னிலையில், மேடையில் தோன்றியபோதெல்லாம் அவன் பேசினன் என்று சொல்லாமல் உயர்ந்த இலட்சியங்களைப் போதித்தான் என்றே கூறியிருக்கிறார்கள். துசிதீதிசு எழுதிவைத்த ஏடுகளில் அந்த இலட்சியக் கருத்துக்களையெல்லாம் அப்படியே காணலாம். முப்பது ஆண்டுக் காலத்துக்கும் மேலாக, அதென்சின் அரசியற் கொள்கைகளை வகுத்து நிர்வகித்துவந்த பெரிக்கிளிசைப்போல அவனுக்கு முன்போ பின்போ யாருமே இருந்ததில்லை. அக்காலத்தின் பிற்பகுதியிலேதான் அவன் கலையின் காவலன் எனவும், சமாதான தூதுவனெனவும் போற்றப்பட்டான். எனினும் பெரிக்கிளிசு தன் காலம் முழுவதிலும் சமாதானத்தையே நம்பியிருந்தவனென்று கூறமுடியாது. அவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தின் முற்பகுதியில் அதென்சு மிகத் துணிகரமான தாக்குதலொன்றிலீடுபட்ட வரலாற்றைப் பின்னர் காண்போம். 462 இல் சிபார்த்தாவின் தொடர்பை அது துண்டித்துக்கொண்டபொழுது கிரேக்க தேசத்தில் அதுவரை நிலவிவந்த சமாதான நிலைக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. யூரிமீதனிலே சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சிமன் ஈட்டிய வெற்றிகளுடன் பாரசீகப் பெரும் படையெடுப்புக்கள் முற்றுப் பெறவே நாடுகள் பலவும் ஒன்று சேரவேண்டிய அவசியம் ஒழிந்தது. அத்

துடன் பொருமைகொண்டிருந்த அண்டை நாடுகளில் அப்பொழுதோ அல்லது பின்போ போர் மூளுவது நிச்சயம் என்ற நிலையும் உருவாக்கியிருந்தது. ஈலட்டுக் களின் எழுச்சியால் சிபார்த்தாவும் ஒன்றும் செய்ய முடியாமற் கட்டுப்பட்டி ருந்தது. ஆயினும் அதென்சுக்கு வேறு பகைவரிருந்தனர். எந்நேரமும் அவர் கள் தன்னைத் தாக்கக் கூடுமென்பதை அறிந்த அதென்சு தன் பலத்தைத் திரட்டி வைத்துக்கொண்டது. நகரத்துக்கும் துறைமுகத்துக்குமிடையில் நீண்ட சுவர்களைக் கட்டும் முயற்சி ஏறத்தாழ அதேகாலத்தில்தான் ஆரம்பித் திருக்கவேண்டும். அவற்றைப் பூர்த்தியாக்கிவிட்டால் அந்நகரம் உடைக்க முடி யாத பேரரண்பொருந்திய ஒரு தனித் தீவுபோலமைந்து விடுமெனக் கருதப் பட்டது. எனினும் 457 வரையிலும் அச்சுவர்களின் வேலைகள் முடிவடைய வில்லை. அதற்கிடையில் பகைவரின் போர் முரசம் முழங்கிற்று; அதென்சும் எதிர்த்தெழுந்தது.

3. பேரரசின் தரைப்பகுதி

வாணிபத்தில் தலைநின்ற கொரிந்துநாடே போர் முரசம் முழக்கி எதிர்த்து வந்த நாடாகும். கொரிந்துக்கும் அதென்சுக்கும் இடையில் அமைந்திருந்தது மேகாரா என்ற சிறிய நாடு. வாணிபத்துறையில் அதுவுமொரு முக்கியமான நாடு. அது தனக்குதவியாக அயலிலே பூசந்தியின்கணமைந்திருந்த பெரு நாட்டினையே சார்ந்திருந்தது. ஆயினும் 460 இல் மேகாரிய மக்களுக்கும் கொரிந்தியருக்கும் எவ்வாறோ பகைமை மூண்டது. அதனால் மேகாரா அதென் சுடன் தொடர்புகொள்ளக் கோரியது. அதென்சு அதனை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டதுடன் முதல் வேலையாக அப்புதிய நேசநாட்டின் நகருக்கும் அதன் கடல் துறைக்குமிடையில் தன் சொந்த நகரில் திட்டமிட்டுக்கொண்டதுபோல நீண்ட நெடுஞ் சுவர்களை அமைத்து அரண் செய்து கொள்ளும் முயற்சியை விரைவாக மேற்கொண்டு தன் சொந்த நகரத்து மதில்களையும் கட்டி முடித் தது. இப்புதிய நேசத் தொடர்புகளினால் அதென்சுக்கு நன்மைகள் பல ஏற் பட்டன. பூசந்தியின் மறு கோடியில் கொரிந்தியக் குடாக்கடலுக்கு மேலை வாயிலாக அமைந்திருந்த பேகாய் என்னுந் துறையை மேகாராவே தனக் குரிமையாய் வைத்திருந்தது. அக்குடாவிலிருந்து அதிரியாற்றிக்கு வரையில் சிசிலி, மகிஞகிரேசியா முதலாமிடங்களுக்குச் செல்லும் மேல்நாட்டு வாணிபப் பாதையின் ஆதிக்கத்தைக் கொரிந்துதான் அதுவரையில் தனியுரிமையாக வைத்திருந்தது. கிரேக்க தேசத்தின் வடமேற்குக் கரையோரமாயிருந்த பல இடங்களிலுமமைந்த கொரிந்தியக் குடியேற்றங்கள் (கோர்சீரா என்னும் தீவும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சிறந்த பட்டினமாயிருந்த சிராக்கியுசும்) செல்வங் கொழிக்கும் மேல்நாட்டு வாணிபத்தைக் கொரிந்துக்கே உறுதிப்படுத்தும் வகை யிலான அரசியல் தொடர்புகளுக்கு ஒரு வழி கோலிவைத்தன. ஈசியன் பிர தேசத்திலேயே கட்டுப்பட்டுநின்ற அதென்சுக்குப் பேகாய்த் துறைமுகத்தினை உபயோகிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வந்து வாய்த்தது. தீர்க்கதரிசியான பெரிக் ளிசும் அதென்சுக்கு வரப்போகும் பெருமைகளை உணராமலிருக்கவில்லை. மேகாரா தன்னுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளைத் துண்டித்துக் கொண்ட

தனால் அதனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று கொரிந்து படையெடுத்ததும் அதென்சு தயங்காமல் அந்தப் போரை ஏற்றுக் கொண்டது. கொரிந்து ஒன்றேதான் பகைகொண்டு எழுந்தது என்று கூறமுடியாது. அதீனியக் கடற்படையின் வலிமையைக் கண்டு பயந்திருந்த பரம்பரை வைரியான ஈசினுவும் கொரிந்துடன் ஒன்றுகூடி அதென்சை எதிர்த்தது. தனக்கயலிலிருந்த ஈசினு என்னு மித்தீவினைத் தான் அடிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று நெடுநாட்களாக ஆவலுற்றிருந்த அதென்சுக்கு இதைவிட அரிய சந்தர்ப்பம் வேறென்ன இருக்க முடியும்? அதென்சின் படைகள் வீரப்போர் செய்தன; செக்கிரிபாலியா என்னுமிடத்தில் கொரிந்தியப் படையை அவை முறியடித்து ஈசினுவையும் முற்றுகையிட்டன. மேகாரியரைத் தாக்கவந்த கொரிந்தியப் படையை மிரோனிதீசு என்ற தளபதியின் தலைமையிலே 'மிக முதியோரையும் இளையோரையும்' கொண்ட தரைப்படை புறங்கண்டது. இது நடந்தது 459 இல்; அடுதிறல்மிக்க அதீனியக் கடற்படை அதே ஆண்டில் நைல் நதியிலும் தன் வீரப்பிரதாபங்களைக் காட்டியிருக்கிறது. மக்கள் தொகையில் குறைந்தவரான இந்த அதீனியர் ஏககாலத்தில் இத்தகைய படையெடுப்புக்களை மேற்கொண்டனர் என்பதை அறியும்போது அவர்களுடைய வீரத்தையும் ஆற்றலையும் வியக்காமலிருக்கமுடியாது. பாரிசில் இலௌரே என்னுமிடத்தில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கல்வெட்டு ஒன்றிலே பெருமைமிக்க ஆனுல் சாதாரண நடையிலே எழுதப்பட்ட கல்லறைக் குறிப்புப் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது; **சைப்பிரசிலும் எகிப்திலும், பினீசியாவிலும், எலியீசிலும், ஈசீனுவிலும், மேகராவிலும் ஏககாலத்தில் போர் செய்து நாட்டுக்காக உயிர் கொடுத்த வீரர்கள் எரச்சதீதியர் என்ற பழங்குடி மக்கட் கூட்டத்தினரைச் சேர்ந்த இவ்வீரர்களே.** ஒரே கூட்டத்தினைச் சேர்ந்த இவ்வீரர்களை அதென்சு தியாகம் செய்துவிட்டாலும் அது வீண்போகவில்லை. ஏறத்தாழ 457 இல் கொரிந்து நாட்டுக் கடற்படையின் ஆதரவையுமிழந்து தனித்துநின்ற ஈசீனுவை அதீனியர் முறியடித்துக் கொடிய நிபந்தனைகளை விதித்துக் கட்டுப்படுத்திவைத்தனர்; தமக்கடங்கிய ஒரு நேசநாடாயிருக்கவேண்டு மென்றும் விதித்தனர். தென்மேற்குப் பகுதியில், அதீனியரின் கண்ணைதிரே, தன் சுதந்திரத்துடன் வாழ்ந்த வளமிக்க இச்சிறுதீவு ஈற்றில் அவர்களுக்கு அடிபணிந்து அடங்கியொடுங்கி வாழவேண்டிய நிர்க்கதிக்குள்ளாயிற்று. ஆலிகளும் தொழிற்சாலைகளும் நிறைந்த பீரீயுசு என்னும் புறநகர்ப் பகுதியின் தோற்றம் கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியற்ற தென இனிமேற் கூறமுடியாது; வளர்ந்துவரும் அதீனியப் பேரரசின் வலிமைக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஓர் அடையாளச் சின்னமென அது திகழ ஆரம்பித்தது.

இஃதிவ்வாறிருக்க, ஈலட்டுக்களின் புரட்சிகளை அடக்குவதில் தன் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியிருந்தாலும், கொரிந்துக்கும் அதென்சுக்கு மிடையில் நடந்த போரின் போக்கினையும் ஆவலுடன் அவதானித்து வந்த சிபார்த்தா, ஈசீனு வீழ்ச்சியடைய முன்பே கொரிந்து தளர்ச்சியடைவதைக் கண்டு தானும் அப்போரில் கலந்துகொண்டது. முதலில் அது அற்றிக்காவை நேரே எதிர்த்துத் தாக்கும் திட்டமெதனையும், மேற்கொள்ளவில்லை. ஆனால் தோரிசு போகிசு என்

னும் நாடுகளுக்கிடையில் எல்லை காரணமா யெழுந்த ஒரு பூசலை அடக்கப் போவதாக வெளிப்படைக்குக் கூறிக்கொண்டு பூவோதியாவினுட் படையெடுத் துச் சென்றது. எனினும் அதென்சுக்கு எதிராகத் தீபிசைப் பலப்படுத்துதலே சிபார்த்தாவின் அந்தரங்க நோக்கமாயிருந்த தென்று கூறவேண்டும். பூவோதி யச் சமவெளிக்கண் பரவிக்கிடந்த நகரங்கள், தங்கள் நாடுகளிலே தீபிசு உரிமை கொண்டாடுவதை வேண்டாவெறுப்புடன்தான் ஏற்றுக்கொண்டிருந் தன. ஆனால் பாரசீகப் படையெடுப்பின்போது தேசத்துரோகமான நடவடிக் கைகளில் தீபிசு ஈடுபட்டதற்காக அது அவமானப்படுத்தப்பட்ட பொழுது மகிழ்ச்சிகொண்ட அந்நகரங்கள் அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தமது சுதந்திரத்தையும் நிலைநாட்டிக்கொண்டன. ஆனால் சிபார்த்தப் படை தீபிசுக்கு அதன் அதிகாரங்களை மீட்டுக் கொடுப்பதில் வெற்றிகண்டது. அதன் பின்னர் சிபார்த்தவீரர் அதென்சின் எல்லைப்புறத்தின் வழியாகத் தம் நாட்டுக்கு மீண்டு செல்ல ஆயத்தங்கள் செய்தனர். அதென்சில் வசித்துவந்த உயர்குடி மக்களுட் சிலர் தாம் கொண்ட அதிருப்திகாரணமாகச் சிபார்த்தருக்கு உளவறிந்து சொன்னார்கள். நெடுஞ்சுவர்களின் வேலைகள் பூர்த்தியாகுந் தருணத்திலிருந்த அதே சமயத்தில் திடீரெனத் தாக்குவதற்குச் சிபார்த்த வீரர் எண்ணங் கொண் டனர். பெரிக்கிளிசு என்பவனெருவனும் அதென்சில் உளன் என்பதைப் பற்றிய சிந்தனையின்றிப்போலும் அவ்வாறெண்ணினார்கள். அவனுடைய ஒற்றர்கள் விழிப் பாயிருந்தமையினால் அதீனியப்படை யொன்று வடக்கெல்லையைத் தாண்டிச் சென்று சிபார்த்தவீரரைத் தங்காரா என்னுமிடத்தில் வழிமறித்துக் கடுமை யாகத் தாக்கவே அவ்விடத்திலோருடன்பாடேற்பட்டது. யுத்த முறைப்படி வெற்றி சிபார்த்தருக்கே யெனினும் அவர்களதற்குமேல் ஆரவார மொன்றுஞ் செய்யாமல் தம் தாய்நாட்டை நோக்கிச் சென்றுவிட்டனர் (457). சிபார்த்தர் இவ்வாறு அதீனியரின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டாமல் விட்டுச் சென்றிருக்கலாம்; ஆனால் அச்சம்பவத்தின்பின்னர் அதீனியரின் தன்மான உணர்ச்சி தூண்டப் பட்டுவிட்டது. தீபிசின் அதிகாரத்தைச் சிபார்த்தா நிலைநாட்ட முடியுமானால் அதீனியர், அதற்கெதிர் நடவடிக்கையாகத் தீபிசினிடம் அதிருப்தி கொண்டி ருந்த நகரங்களைத் தூண்டிவிட்டு, அவை தீபிசுடன் கொண்டிருந்த தொடர் பைத் துண்டித்துக்கொள்ளச் செய்யவும் முடியுமன்றே? எனவே அடுத்த வசந்த காலத்தில் அதீனியர் தமது படைகளைப் பூவோதியாவிலே நடத்திச் சென்று ஈளைபித்தா என்னுமிடத்தில் தீபர் படையைச் சந்தித்து வெற்றி கொண்டு (457) அதனைத் தனித்துநிற்கும்படி செய்துவிட்டு, அதிகாரம் வேறு கைக்குமாறுவதை விரும்பியிருந்த ஏனைய பூவோதிய நகரங்களைத் தம் ஆதிக் கத்தினுட் சேர்க்கும் முயற்சியிலீடுபட்டனர்.

அதென்சின் அரசியலில் இந்த இடத்திலே, வியக்கத்தக்க ஒரு சீர்திருத்தம் அப்பொழுது உருவாயிற்று. தன் கடற்படைகளைச் சுலபமாகச் செழுத்தி அதி காரஞ் செய்யக்கூடிய கடற்கரையோர நாடுகளுடன் அமைந்திருந்த அதென்சு, அப்பொழுது பெருநிலப்பகுதியிலும் புதிய அதிகாரங்களைச் செலுத்த ஆவல் கொண்டது. அதனால் அதீனியப் பேரரசின் பெருநிலப்பகுதி அளவுகடந்து

விருத்தியடையலாயிற்று. அதென்சின் புகழும், சிபார்த்தாமீது மற்ற நாடுகள் கொண்டிருந்த வெறுப்பும் சேர்ந்து புதுப்புது நாடுகளை அப்பேரரசுடன் இணைத்து வைத்தன. பூவோதியாவிலே மிகத் தொலைவிலிருந்த போகிசு என்னும் நாடு தானேவிரும்பி முன்வந்து இணைந்துகொண்டது. அதன் அயல் நாடான வட லோகிரிசும், தென் லோகிரிசும்கூட இணைந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தப்பட்டன. தொல்மீதிசு என்னும் வீரன் அதீனியக் கடற்படை யொன்றுடன், பெலோப்பொன்னீசைச் சுற்றிக்கொண்டு மேகாரியத்துறையான பேகாய்க்குச் சென்று சிபார்த்தாவின் ஆயுதச் சாலையின் பிரதான வழியை அடைந்து அதனைச் சின்னபின்னப்படுத்திவிட்டு, (அதே காலத்திற்போலும்) ஆக்கேயியா என்னும் கடலோர நாட்டினையும் புதிய பேரரசின்கீழ்க் கொண்டு வந்தான் (445). கொரிந்தியக் குடாவின் தென்கரையில் நெடுந்தூரம் பரந்து கிடந்த இந்நாட்டை இணைத்துக்கொண்டதன் நோக்கமின்னதென்பதை நாம் சுலபமாயறியலாம். பெலோப்பொன்னீசில் சிபார்த்தா ஏற்படுத்திய கூட்டணிக்கு இணையாக அதீனிய நேசநாடுகள் சங்கமும் அமைந்திருந்தது. (சங்கத்தைச் சேர்ந்த புதிய நாடுகளிற் பல, படை உதவி செய்யவும் இணங்கியிருந்தன வென்பதை அறியும்போது அதற்குமிதற்கும் உள்ள ஒற்றுமையும் காணப்படுகிறது.) கொரிந்தின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதே இச்சங்கத்தின் அடிப்படையான நோக்கமாயிருந்தது பெரிக்கிளிசின் விவேகத்தைக் காட்டுகிறது. கொரிந்தியக் குடாவின் வடகரையிலும் பூவோதியாவிலிருந்து உலோகிரிசு வரை இப்பொழுது அதென்சின் அதிகாரம் பரந்துகிடந்தது. ஆக்கேயியாவை அடிப்படுத்தியபின் தென்கரையிலும் அவ்வாறேயாயிற்று. கொரிந்து தனக்கே உரிமையாக வைத்திருந்த மேல்நாட்டு வாணிகப் பாதையை அதென்சு இவ்வாறு கைப்பற்றிக் கொண்டது. இவ்வளவோடமையாது புகழின் உச்சியை அடையவேண்டுமென்று பெரிக்கிளிசு கடைசி முயற்சியையும் மேற்கொண்டான். 455 இல் இத்தோமிக் குன்றிலிருந்த ஈலட்டுக்கள் சிபார்த்தாவிடம் சரணடைந்தனர். ஆனால் நிபந்தனையின்படி அவர்கள் பெலோப்பொன்னீசினின்றும் வெளியேற அனுமதிக்கப்பட்டனர். சிபார்த்தரைத் தந்தரமாகப் பழிவாங்கிக் கொண்டனர் என மூன்னர் கூறிய செய்தி இச்சந்தர்ப்பத்திலேதான் நடைபெற்றது. வெளியேறிய இவ்வீலட்டுக்களை அதீனியர் நௌபாத்துசு என்னும் துறையில் குடியேறச் செய்தனர் (455). தென் உலோகிரிசுப் பகுதியில் கொரிந்தியக் குடாவின் வாயிலைக் கண்காணிக்கக்கூடிய இடத்தில் இத்துறை அமைந்திருந்தது. இதனோடு கொரிந்தின் காலம் முடிவடைந்ததென்றே கூறவேண்டும்; சிபார்த்தாவு மென்ன? மிகவும் கலக்கமடைந்துதானிருந்தது. ஓராண்டுக்காலத்துக்குமுன் சங்கநாடுகளின் நிதியும் அக்குரோப்பொலிசுக்கு மாற்றப்பட்டதோடு ஈசியப் பிரதேசத்தின் இராணியாய் விளங்கிய அதென்சு அதிரியாற்றிக்கிலும் அதிகாரம் செலுத்த ஆரம்பித்தது. தரைப்படையைப் பொறுத்த அளவிலும் சிபார்த்தாவின் படை வலிக்கு இணைநிற்குமளவிற்கு வளர்ந்துவந்தது; ஆனால் அதன் கடற்படைகளின் வலிமையைப்போலத் தரைப்படையும் வலிமை பெற்றிருக்குமானால் அதென்சு கிரேக்கதேசம் முழுவதையுமே ஒருகாலத்தில் தன் அதிகாரத்துக்குட்படுத்தியிருக்கு மென்பதிலையமில்லை.

இவ்வளவு விரைவாகப் பெற்ற பேரரசினை அதென்சு இழந்துவிடக் காரணமா யிருந்தது படைகளின் வலிமைக் குறைவு என்று சொல்வதிலும்பார்க்க, அதன் அரசியலில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றங்களே யென்று கூறுவதுதான் பொருந்தும். இத் தனையாண்டுகாலமாக நடந்த வெற்றிகரமான படையெடுப்புகளுக்கும், வீரப் பிரதாபங்களுக்கும் ஒரு ஓய்வாக முதற்கண் ஒரு அமைதியான காலம் நிலவி யது. இப்பெருமுயற்சிகளிலீடுபட்டதனால் அதென்சும் களைத்துப்போயிருக்க வேண்டும். எகிப்தில் இழந்த 250 கப்பல்களுக்கும் ஈடுசெய்யவேண்டியிருந்தது. அந்தப் போழிவில் தன் வீரர்களையிழந்த அதென்சின் மனமும் களைத்துவிட் டது. ஏதாவது ஒருவகையில் ஆறியிருப்பது நாட்டுக்கும் நன்மை பயக்குமெனப் பெரிக்கிளிசும் எண்ணியிருக்கலாம். அதனால் பழம் பகையை மறந்து, நாடுகடத் திய சிமனை மீண்டுமழைத்து, சிபார்த்தாவுடன் ஐந்தாண்டுக்காலத்துக்குச் சமர தான உடன்படிக்கை யொன்றை ஏற்படுத்தக்கூடிய பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம் பிக்கும்படி 451 இல் பெரிக்கிளிசு அனுமதியளித்தான். பாரசீகத்துடன் மீண்டும் போர் தொடுக்கவும் சிமனுக்கு அவன் அனுமதியளித்தானே அளிக்கவில்லையோ என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. ஆனால் சைப்பிரசில் சிமன் வீழ்ச்சி யடைந்தவுடனே பெரிக்கிளிசு காலந்தாழ்த்தாமல் விரைந்து சென்று கிரேக்கரல் லாத அவ்வநாகரிகப் பகைவருடன் சமாதான ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டா னென்பதை அறிவோம். சொந்த நாட்டினயலிலே ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்து வருத லைக் கவனிக்கவேண்டியிருந்ததால் அந்த ஒப்பந்தம் அவசியமாயிற்று. ஆபத்துக் களும் மிகவிரைவாக நெருங்கிவந்தன. அதீனியர் பூவோதிய நகரங்களை யடிப் படுத்தியபொழுது தமது வழக்கத்துக்கு விரோதமாக அதிகாரங்களை அவ்வந்நக ரிலிருந்த செல்வாக்குள்ள சிறு கூட்டத்தினர் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென் றனர். பாரசீகப் போர்கள் நடந்த காலத்தில் அவர்கள் கைக்கொண்டிருந்த[1] மீதி யக் கொள்கைக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டோ பதவிநீக்கம் செய்யப்பட்டோ இருந்த பூவோதிய உயர் குடிமக்களே இச்சிறு கூட்டங்களைச் சேர்ந்தோராவர். தங்களைத் தண்டித்த சிபார்த்தரிடம் பகை கொண்டிருந்த இவர்கள் அதென்சுடன் நட்பா யிருந்தனர். ஆனால் அதீனிய ஆதிக்கத்தின் பிரதிநிதிகளாக இவர்கள் நியமிக்கப் பட்டாலும் அதனை நிர்வகிக்கமுடியாமல் போயினரென்று தெரிகிறது. அரசிய லில் தமக்கெதிரானவர்களை வழக்கம்போல நாடு கடத்துவதனால் தம் அதிகாரத் துக்குப் பாதுகாப்பினைத் தேட முயன்றனர். நாடுகடத்தப்பட்டவர்களும் சாமா னியமானவரல்லர். அவர்கள் விரைந்து சதிகள் பல செய்து அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க முனைந்தனர். ஆனால் நாடுகடத்தும் வழக்கம் அப்பொழுதிருந்த நிலையில் பூவோதிய சுதந்திரத்தைக் காக்கும் தேசாபிமானமிக்க செயலெனக் கருதப்பட்ட மையினால் நாட்டுமக்களினுதரவை ஆளும் கட்சி பெறக்கூடியதாயிருந்தது. இவ் விதமான அரசியல் தந்திரங்களினால் ஏறத்தாழ 447 இல் பூவோதிய நகரங்களுட் சிறந்த இரண்டை ஆளுங்கட்சியினர் தம் சொந்த அதிகாரத்தினுட் கொண்டு வரக் கூடியதாயிருந்தது. அதனைக் கொதிப்படைந்த அதென்சு அந்நகரங்களை மீட்கப் படையொன்றை யனுப்பியது. ஆனால் அப்படை கொரோனியா என்னு

1. 103 ஆம் பக்கத்து அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

மிடத்தில் முறியடிக்கப்பட்டது. ஈஜெபித வெற்றியினுற் பெற்ற பயனெல்லாவற்றையும் அதென்சு அக்கணமே இழந்துவிட்டதென்று கூறலாம். பூவோதியா முழுவதும் அதென்சின் பிடியிலிருந்து நழுவிப் போனதுடன் அதென்சையுமே ஆபத்துச் சூழ்ந்துகொண்டது. பூவோதியாவிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்டவர்களான தேசாபிமானமிக்க தலைவர்கள் மிக விசாலமாக வலை விரித்திருந்தனர். போகிசு என்னும் நாடு அவர்களுடைய செல்வாக்குக்குப் பணிந்து அதென்சின் தொடர்பை உதறித் தள்ளிவிட்டது. கொரோனியச் செய்தியும் இச்சமயத்தில் எட்டவே மேகாரா ஒரு புறம், பூபோயியா இன்னொருபுறமாக நின்று வெளிப் படையாகவே புரட்சிசெய்ய ஆரம்பித்தன. இதனால் பெரிக்கிளிசு பூபோயியா செல்லவேண்டி யேற்பட்டது. அவன் அங்கு சென்றதுதான் தாமதம், மேகாரியப்பிராந்தியதினூடாகச் சிபார்த்த சேனை அதென்சை நோக்கித் திரண்டு வருகின்றதென்னும் செய்தி எட்டியது. எனவே போனதுபோகமுன்னமே பெரிக்கிளிசு திரும்பவேண்டி யேற்பட்டது. நெருங்கிவந்த ஆபத்தோ பயங்கரமானதுதான். எனினும் பெரிக்கிளிசு திரும்பிவந்தமையினாலும், நகரத்து மதில்கள் நல்லரணுய் நின்று காத்தமையினாலும், சிபார்த்த மன்னர்க்குத் தந்தரமாய் இலஞ்சம் வழங்கியமையினாலும் (சிலர் அப்படிக் கூறினர்) போர் மூளாமல் தவிர்க்கப்பட்டது. சிபார்த்த மன்னன் தன் படைகளைத் திருப்பியழைத்துக் கொண்டு போர் முயற்சிகளையும் கைவிட்டான். அதென்சுக்கு வந்த ஆபத்தும் ஒருவாறு நீங்கியது. இருந்தும் அதென்சு பூபோயியாவைச் சும்மா விட்டுவிடவில்லை. காலக்கிரமத்தில் சிறிது சிறிதாக நசுக்கிச் சீர்குலைந்து, ஈற்றில் கொடிய நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்படவும் செய்தது. எனினும் பத்து ஆண்டுக்காலத்துக்குள் விரைவாயும் சுலபமாயும் தான் சேர்த்துக் கொண்ட பெருநிலப்பகுதிகளை அதென்சு பின்னொருபோதும் மீட்டுக்கொள்ள முடியாதவகையில் பறிகொடுத்துவிட்டதென்றே கூறவேண்டும். பேரரசு சீர்குலைந்து போனலும் ஒருசில நன்மைகளையாவது அதென்சு பெறக் கூடியதாயிருந்தது. அதன் பெருமை அழிந்த பின்னர் நிகழ்ந்த சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் சிபார்த்தர் அதீனியரைக் கொடுமைப்படுத்தாமல் (445) விட்டுவிட்டனர் என்ற செய்தி ஆச்சரியத்துக்குரிய தொன்றுகும். பெலோப்பொன்னீசில் அதென்சு கைவைக்காமல் இருந்தாற் போதும் என்ற கருத்தினுற் போலும் சிபார்த்தர் அதீனியப் பேரரசின் கடற் பகுதிகளில் அதென்சுக்கிருந்த அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டதோடன்றி, தெளபாத்துசு, ஈசினு இரண்டையும் அதென்சே தன் ஆதிக்கத்துள் வைத்திருக்க விடவும் உடன்பட்டனர். அதென்சுக் களிக்கப்பட்ட இச்சலுகைகள் கொரிந்துக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை யென்றலும், பேகாய்த் துறையினையும் ஆக்கேயியப் பகுதியையும் அதன் பிடியிலிருந்து விடுவித்ததனால் தனக்கேற்பட்ட நன்மையை உத்தேசித்து கொரிந்து ஓரளவு ஆறுதலடைந்திருந்தது. நல்லெண்ணமும் தேசபான்மையும் நிறைந்த ஒரு சூழ்நிலை அப்பொழுது அங்கே நிலவியதால் கிரேக்க தேசத்திலே ஓரளவு ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கும் காணப்பட்டது. என்றலும் வாணிபத்திலீடுபட்டிருந்த நாடுகளுக்கிடையிலே பொறுமை ஆழப்பதிந்திருந்ததென்றுதான் கூறவேண்டும். வாணிபம் மக்களின் பொருளாதாரத்துடனினைந்ததன்றே. கொரிந்துக்கும் அதென்சுக்கு மிடையில்

வேரூன்றிப் போயிருந்த பகைமை பின்னொரு காலத்தில் பெலோப்பொன்னீசியப் போராகப் பரிணமிக்க அதன் விளைவுகளை அவ்விரு நாடுகளுமே யனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. சிபார்த்தாவிலேற்பட்ட சமாதான உடன்பாடு முப்பதாண்டுக் காலத்துக்கு நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்று செய்யப்பட்டும் அது பதினைந்தாண்டுக்கும் நிலைத்து நிற்க முடியாமற் போய்விட்டது.

சிபார்த்தா தரைப்பகுதியிலும், தான் கடற்பகுதியிலும் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டுமெனச் செய்து கொள்ளப்பட்ட அவ்வுடன்பாடு உண்மையில் அதென்சுக்கே தோன்றுத் துணையாயிருந்தது. அற்றிக்காவின் கப்பல்களைச் செலுத்தப் போதிய மக்கள் அங்கே யிருந்ததுடன் அவர்கள் அப்பணியிலீடுபடச் சித்தமாயும்மிருந்தனர். தரைப்படையையும் இவ்வாறு கடற்படையைப் போலப் பலமுள்ளதாய் வைத்துக்கொள்ளப் போதிய வசதிகளங்கில்லை. மேலும் ஈசியன் பிரதேசத்தில் அதென்சு அமைத்துக் கொண்டுள்ள பேரரசைப் பற்றியும், தன் சொந்த உள்நாட்டைப் பற்றியுமே பலவிதமான பிரச்சினைகள் எழுந்து பேரறிஞனை பெரிக்கிளிசையே கலக்கிவிட்டன. எனினும் அப்பொழுது நிலவிய சமாதான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவன் தன் நாட்டின் நிலைமையையும் அதன் திறமைகளையும் பலப்படுத்திக்கொண்டான். அவன் கொண்டிருந்த பேரரசுக் கொள்கைக்கு அப்பொழுதும் சனதனக் கட்சிகளின் எதிர்ப்பு இருந்து வந்ததுண்மையே. மெலிசியாசின் மைந்தன் துசிதீதிசு[1] அந்தச் சனதனக் கட்சிகளின் தலைவனாயிருந்தான். நேச நாடுகளின் நிதியிலிருந்து பணத்தை யெடுத்து அதென்சு நகரத்தை அலங்கரிப்பது — சில்லறை ஆபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் தற்பெருமை கொண்ட ஒருத்தியின் செயலுக்கொப்பாகுமெனக் கண்டித்தான். ஆயினும் அவ்வெதிர்ப்பு ஒருவாறு அடக்கப்பட்டு 443 இல் துசிதீதிசும் நாடுகடத்தப்பட்டான். அதன் பின்னர் அதென்சுக் கடங்கிய நாடுகளை எதிர்ப்பின்றியே கட்டுப்பாடு செய்யும் முயற்சியில் பெரிக்கிளிசு மூனைந்தான். அந்நாடுகள் வரியறவிடுவதற்கு வசதியாய், எல்லசபந்து, 'திரேசபாக்கம்', தீவுப்பகுதிகள், அயோனியா, கேரியா என ஐந்து பெரும் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டன. ஓரளவு குறைக்கப்பட்டிருந்த வரிகளை மீண்டும் முற்றுக அறவிடத் தொடங்கினர். இதனைப் பொறுக்கலாற்றாமல் மக்களாட்சியைக் கொண்டிருந்த சாமோசு (440-38) புரட்சி செய்து, பாரசீக உதவியை நாட முற்பட்டதை யறிந்த பெரிக்கிளிசு, தானே நேரில் படையெடுத்துச் சென்று அதன் கோட்டத்தை யடக்கி, மிகப் பெருந்தொகை யொன்றை நட்ட ஈடாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினன். முடிவில் இப்பேரரசுக் கொள்கையை மேலும் விரிவடையச் செய்து 'கிளெருச்சிகள்' எனப்படும் அதீனிய நகர மக்களைக்கொண்ட குடியேற்றங்களைப் பிரதானமான இடங்களிலும் வியாபார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களிலும் நிறுவும் முயற்சியும் ஆரம்பித்தது. இத்தகைய குடியேற்றங்களிலே முதலாவதாகச் சாலிக்கிசு என்னும் நாட்டிலே கிளித்தெனசின் காலத்தில் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. ஐந்தாண்டுச் சமாதான மேற்பட்ட காலத்திலிருந்தே இத்தகைய புறக்காவல் நிலையங்களை

1. ஒலோரசின் மைந்தனை சரித்திராசிரியன் துசிதீதிசு வேறு ; இவன் வேறு.

நாக்சொசு அந்திரோசு முதலாம் ஈசியன் கடல் தீவுகளிலும் கருங்கடல் வாணிகப்பாதையின் பிரதான கரையோரங்களான திரேசியச் செர்சோனிசியிலும் (447) நிறுவினர். இவ்வதீனியக் குடியேற்றக்காரரின் பொருட்டு அவ்வந்நாட்டு மக்கள் தம் நிலத்தை இழக்கவேண்டியிருந்ததனால் இக்கொள்கை கிரேக்க நாடுகளில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தி வந்தது. ஆனால் 445 இல் சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்ட பின் நிலவிய புதிய சூழ்நிலையில் இத்தாலியிலுள்ள தூரியென்னுமிடத்துக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து (சரித்திராசிரியனான ஏரதோத்தசு உட்பட்ட) குடியேற்றக் கூட்டமொன்றைப் பெரிக்கிளிசு அனுப்பியபொழுது ஏனைய கிரேக்க நாடுகளையும் தன் கொள்கைக்கு ஆதரவாகச் சேர்த்துக்கொண்டு அது அகில எலனியாவுக்கும் பொதுவான ஒன்றெனச் சாதித்துவிட்டான். ஈசியன் பிரதேசத்தில் மட்டும் அவன் அதிகம் கவனஞ் செலுத்தவில்லை. யூபோயியா புரட்சி செய்து தோற்ற பின்னர் அதன் வடகோடியிலிருந்த இசுதியாயியா (அல்லது ஓரியுசு) என்னுமிடத்தில் அதீனியக் 'கிளெருச்சி' யொன்றைத் தாபித்துக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினன். சாளிசிதியக் குடாநாட்டின் வடபால் அம்பிபோலிசு என்னுமிடத்தில், திரேசிலிருந்து மசிடோனியாவரை கரையோரமாய்ச் செல்லும் வாணிகப்பாதையும், பங்கியாசுக் குன்றையும் அதன் தங்கச் சுரங்கங்களைச் சென்றடையும் உள்நாட்டுப் பாதைகளையும் கண்காணிப்பதற்கேற்ற இடத்திலும் சிறந்த குடியேற்றம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது.

உரோமானியக் குடியேற்றங்கள் போல, இக் கிளெருச்சிகளும் இரண்டு வகையான பலனளித்தன. பிரதான இடங்களில் தகுந்த காவற்படைகளாயிருப்பதற்கும், அளவுக்குமிஞ்சி வளர்ந்து வந்த மக்கள் தொகையைப் பயன்தரக் கூடியவகையில் வெளியேற்றுவதற்கும் இவை பயன்பட்டன. அந்த நாட்களிலே போரிலழிந்த மாந்தர் பலராயினும், அதென்சு நகரத்தின் மக்கள் தொகை அளவுக்கதிகமாயிருந்த தென்பதிலையமில்லை.

அதீனியரான தாய் தந்தையர்க்குப் பிறந்தவர்கள் மாத்திரமே பிரசா உரிமைக்குத் தகுதியுள்ளவர்களென்ற கட்டுப்பாடு 451 இல் திடீரென ஏற்படுத்தப்பட்டமை மக்கள் தொகை அளவுக்கதிகமாகப் பெருகியிருந்த தென்பதற்கோரறிகுறியாகும். மெற்றிக்க வமிசத்தினரின் உரிமைகளைப் பறிப்பதற்கு மாத்திரமன்றி விரைவாகப் பெருகிவந்த புதிய, பிறநாட்டுக் குடியேற்றக்காரரை[1]த் தடுப்பதற்கும் இக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியிருக்கலாமென நம்புதற்கிடமுண்டு. அற்றிக்காவிலே பெருந்தொகையான குடிமக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது உண்மையே. அதனால் பெரிக்கிளிசினுடைய கவனத்தின் பெரும்பகுதியை ஈர்த்தது அந்நாட்டின் உணவு நிலையே. பீரீயசு என்னுமிடத்தில் பெரிய தானியக்

1. அதென்சில் பரவியிருந்த வேலையில்லாப் பிரச்சினையைப் பெரிக்கிளிசே தீர்க்கவேண்டியிருந்தது. சும்மா இருந்து சம்பளம் பெறும் நியாயசபை அங்கத்தினர் என்னும் பதவியைத் தோற்றுவித்ததும், கட்டிடக் கலையை வளர்த்து அதன்மூலம் பலருக்கு வேலை கொடுக்க முற்பட்டதும் அப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கேயாம். நியாயசபை அங்கத்துவ சலுகைகளையும் பிறவற்றையும் உண்மையான அதீனியர்க்கேயளிக்கவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பினாற்போலும் பலருடைய உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. கிளெருச்சிகளாக அக்காலத்திலே (460–430) வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் 10,000 பேர்வரையிருக்கலாமெனக் கணக்கிடப்படுகிறது.

களஞ்சியங்கள் அப்பொழுது கட்டப்பட்டன. எனினும் ஒலிவ மரங்களுக்கே வாய்ப்பான அற்றிக்கா நாட்டு மண்ணில் தானியவிளைவு சிறக்கவில்லையாதலால் அக்களஞ்சியங்களை நிரப்ப மூன்றிலிரண்டு பகுதிக்குமேல் வெளிநாடுகளிலிருந்தே இறக்குமதி செய்ய வேண்டியிருந்தது. மத்தித்தரை நாடுகளில் (எசப்பிரசு, எகப்து என்னும் நாடுகளான) இலவந்து, சிசிலி, கருங்கடற் கரை நாடுகள் என்னும் மூன்று பிரிவுகளுமே கோதுமை விளையும் பிரதேசங்களில் தலைசிறந்திருந்தன. இவற்றுள் எகிப்து தொலைவிலிருந்தாலும் அங்கிருந்தே பெருந்தொகையான தானியம் இறக்குமதியாயிற்று. அதுவும் பாரசிகத்தின் ஆதரவுடன்தான் நடைபெற்றது. சிசிலியிலே கொரிந்தும் அதன் வழித்தோன்றிய சிராக்கியுசும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தன. எனவே எஞ்சியிருந்தது கருங்கடற் பகுதி ஒன்றுதான். அங்கே 437 ஆம் ஆண்டளவில் பெரிக்கிளிசே தலைமை தாங்கி நடத்திய கடல்தூது ஒன்று எல்லசபந்தின் வழியாகச் சென்றது. தென்னுருசிய நாட்டிலிருந்த சுதேச மன்னர்களுடன் வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்துகொண்டு கிரிமியாவிலுள்ள நிம்பீயம் என்னுமிடத்தில் வியாபார நிலையம் ஒன்றினையும், மாமோரா கடற் பகுதியிலுள்ள அட்டாக்கியுசு என்னுமிடத்தில் கிளெருச்சியொன்றையும் நிறுவிக் கொண்டதனால் தானியக் கப்பல்களின் போக்குவரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வசதி கிடைத்தது. தானிய இறக்குமதியும் தடைப்படாது என்ற உறுதியும் ஏற்பட்டது. கடலின் ஆதிக்கத்தையும் அதனைத் தொடர்ந்து எல்லசபந்தில் தனக்குள்ள செல்வாக்கினையும் அதென்சு இழந்தாலன்றித் தானியக்குறை ஏற்படப்போவதில்லையென்ற தைரியம் ஏற்பட்டது. அங்கத்துவ நாடுகளை ஒழுங்காகக் கட்டுப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு, கடலெங்கும் வெல்லற்கரிய கடற்படையை நடமாடவிட்டு, ஆண்டுதோறும் சூலியும் திரண்ட செல்வத்தை அரசாங்க நிதியில் சேர்த்துப் பெருக்கிக்கொண்டு அதென்சு தலைநிமிர்ந்தது. மீண்டும் போர்நிகழ்ச்சிகளேற்பட்டால் அவற்றை எதிரேற்கத் தன்னம்பிக்கையுடன் சித்தமாயிருந்தது. தீர்க்கதரிசியான பெரிக்கிளிசும் அப்படியான ஒருகாலம் வரக்கூடும் என எதிர்பார்த்து அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களையெல்லாம் திட்டமிட்டு இயற்றி வரலானான்.

அத்தியாயம் X

பெரிக்கிளிசின் காலம்

1. ஆலயங்களும் சிற்பங்களும்

சாலமிசு நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னர் வந்த ஐம்பதாண்டுக் காலத்தினைப்பற்றி இதற்கு முந்திய இரண்டு அத்தியாயங்களிலுமாராய்ந்தோம். அக்காலத்துச் சம்பவங்களைத் தொகுத்துக் கூறிய சரித்திராசிரியனுக்குக் கிடைத்த சான்றுகள் மிகச் சிலவே. ஏரதோத்தசு கூறிய கதைகள் பாரசீகப் போர்களுடன் முடிவடைகின்றன; துசிதீதிசு கிரேக்க சரித்திரத்தின் ஆரம்ப நிகழ்ச்சிகளை முன்னுரை போல ஓரளவு கூறினாலும், 433இல் நிகழ்ந்த பெலோப்பொன்னீசியப் போரின் தொடக்கத்திலிருந்தே தன் வரலாற்றை ஆரம்பிக்கிறான். எனவே இடைப்பட்ட காலத்து நிகழ்ச்சிகளை நாம் தெரிந்துகொள்ள, ஒரேகாலத்தவரான அச்சரித் திராசிரியரிருவரும் அரைகுறையாகக் கூறிய சம்பவங்களுடன், பிற்காலத்து ஆசிரியர்களால் தெரிந்து கூறப்பட்டுப் புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் கண்டெடுத்த சாசனம் முதலியவற்றால் விளக்கப்பட்டும் திருத்தப்பட்டும் உள்ள ஆதாரங்களே நமக்கு உதவியாயிருக்கின்றன. அதீனிய சரித்திரத்தில் இலக்கியங்களினும் கலைகளினும் சிறந்து உன்னதமாய் விளங்கிய ஒரு காலத்தைப்பற்றி நன்கு தெரிந்து கொள்ள முடியாமலிருப்பது நமது துர்ப்பாக்கியமே. உண்மையான சரித்திர ஆதாரங்களில்லாத இக்குறைபாட்டினை ஓரளவு நிவர்த்தி செய்ய அக்காலத்துச் சிற்பங்கள், கட்டிடங்கள், இலக்கியங்கள் என்பவற்றைக் காலம் நமக்குப் பேணித் தந்திருக்கிறது. அவற்றின் வாயிலாக அதீனிய மக்களின் சிந்தனைகளையும் விருப்பு வெறுப்புக்களையும் நாமறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஆதலால், எளனிய உலகினைக் கலக்கிக் கெடுத்து அடுத்த கால்நூற்றாண்டுக் காலமாக நிகழ்ந்த போர்களையும் பூசல்களையும் பற்றிய விவரங்களை ஆராயப் புகுமுன், அதற்கு முந்தியதும் மகிழ்ச்சிதருவதுமான காலத்துக் கலைப் பொருட்களைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்தல் நலமாகும்.

பெரிக்கிளிய சகாப்தத்தில் வாழ்ந்த அதீனிய மக்கள், இதற்குமுன் கூறப்பட்ட சிறப்புக்கள் மலிந்த கலைச் செல்வத்துக்கதிபதிகளான ஒரு பரம்பரையின் வழித் தோன்றல்களா யிருந்ததுடன், அப்படியிருக்க தாம் எல்லாவகையானுந் தகுதி படைத்தவர்களென்பதையும் செயலிற் காட்டியுள்ளனர். எனினும் முந்திய நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமது மூதாதையரிலும் பார்க்க மிகவும் வேறுபட்ட தன்மை யுள்ளவர்களாயிருந்தனர். அண்மையில் நிகழ்ந்த கொடிய சம்பவங்களாற் பெற்ற அனுபவங்கள் அவர்களுடைய வாழ்வின் நோக்கத்தையே மாற்றியமைத்து விட்டன. அத்துடன் அவர்களும் தமக்கெனச் சுதந்திரமான அரசியலொன்றை நிறுவும் பணியில் உறுதிகொண்டு பெருமிதத்துடன் முனைந்து நின்றனர். குடியரசுக் கொள்கையுடையவர்களுடைய சிந்தனைகளும் உயர்குடி மக்களாட்சியில் பற்றுக்கொண்ட கட்சியினரின் சிந்தனைகளும் ஒன்றுபடுத்தல் மிகவுமரிது.

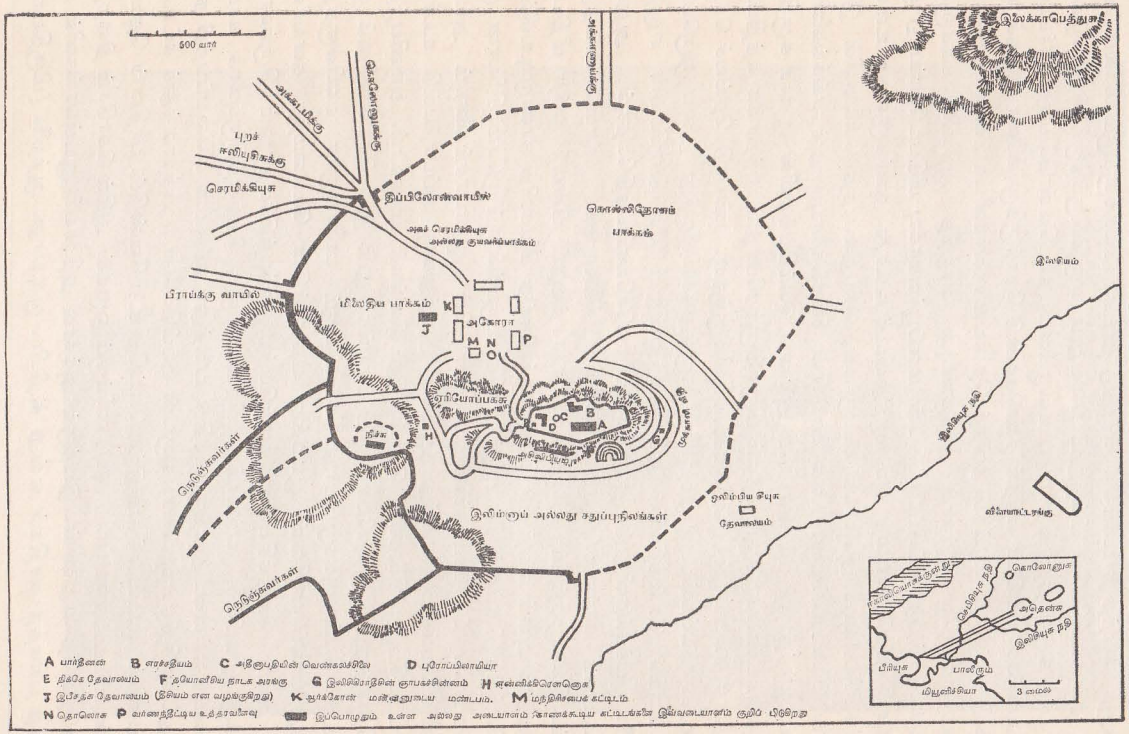
500 யார்
இலைக்காபெத்துசு
அக்கடமிக்கு
கொலோனுக்கு
புறச் ஈலியுசிசுக்கு
செரமிக்கியுசு
திப்பிலோன்வாயில்
அகச் செரமிக்கியுசு அல்லது குயவர்ப்பாக்கம்
கொல்லிநோசுப் பாக்கம்
இலைசியம்
பிராப்க்கு வாயில்
மிலைதிய பாக்கம்
K
J
அகோரா
M
N
O
P
ஏரியோப்பகசு
C
B
D
A
H
நிக்கு
ஒலிம்பிய சீயுசு
தேவாலயம்
இலிம்ஞப் அல்லது சதுப்புநிலங்கள்
நெடுஞ்சுவர்கள்
நெடுஞ்சுவர்கள்
விளையாட்டரங்கு
கொலோனுசு
அதென்சு
இலைசியுசு நதி
பீரியுசு
பாலீரும்
மியூனிச்சியா
3 மைல்
A பார்தினன் B எரச்சதீயம் C அதீனாபதியின் வெண்கலச்சிலை D புரோப்பிலாயியா
E நிக்கே தேவாலயம் F தயோனீசிய நாடக அரங்கு G இலிசிகிராதீசின் ஞாபகச்சின்னம் H ஏன்னிக்கிரெனெசு
J இபீசத்த தேவாலயம் (தீசியம் என வழங்குகிறது) K ஆர்க்கோன் மன்னனுடைய மண்டபம். M மந்திரிசபைக் கட்டிடம்
N தொலொசு P வர்ணந்தீட்டிய உத்தரவளைவு இப்பொழுதும் உள்ள அல்லது அடையாளம் கொணக்கூடிய கட்டிடங்களை இவ்வடையாளம் குறிப்பிடுகிறது

பண்டைக்கால அதென்சு.

உல்லாசக் கவிபாடிய புலவர்களுக்கும் பெருங்குடிமக்களே மீண்டும் பதவியிலேற்றுங் கருத்தமைந்த நாடகங்களே எழுதிய நாடகாசிரியர்களுக்கும் மிகவும் வேறுபட்ட தன்மையிலேயே மில்தனும் பன்யனும் எழுதியிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையைச் சீராக நடத்த ஏதாவது உழைப்பை நாடவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்த முடையவர்கள் உலகினே எந்தக் கண்கொண்டு நோக்குகிறார்களோ அந்தக் கண்கொண்டு பார்க்கும் வழக்கம் அந்தத் தேவையற்றவர்களிடமில்லே என்பதுதான் உண்மை. எனவே ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த அதினிய மக்களுக்கு வாழ்க்கையென்பது கட்டுப்பாட்டுடன் மனப்பூர்வமாகவு மீடுபடவேண்டிய ஒரு வேலையாயிருந்ததென்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அவர்களுடைய உள்ளத் துணர்ச்சியெல்லாம் அக்காலக் கலேஞர்கள், செய்துவைத்த வேலைகளில் இயல் பாகவே வெளிப்பட்டன. உலக வாழ்வின் சிக்கல்களேயும் அந்தரங்கங்களேயும் பற்றிய ஆழ்ந்த தத்துவ விசாரமே அக்கால இலக்கியங்களின் ஆதார சுருதியா யிருந்தது. உல்லாசந்தரும் சந்தம் மிகுந்திருந்தபோதும் அந்தரங்க சுத்தியான பவித்திரத் தன்மையும் அவ்விலக்கியங்களிலிருந்தன. பண்பாடு, தெய்வச் செயல் என்று சொல்லப்பட்ட ஆழ்ந்தகன்ற கருத்துக்களிலிருந்து அவை ஒருபொழு தும் விலகிச் சென்றதில்லே. துசிதீதிசு என்னும் சரித்திராசிரியன் எழுதிய அத்தனே பக்கங்களிலும் நகைச்சுவை ஒரேயோரிடத்திலேதான், அதுவும் அடக்கமாகக் காணப்படுகிறது. கலேகளின் நிலேயுமஃதே. ஆரம்ப காலத்துச் சிற்பங்களின் முகத்தில் தவழ்ந்த மந்தகாசத்தைப் பின்னர் வந்த மீதியாசு என்பவனும் அவன்காலத்துச் சிற்பிகளும் செய்த சிலேகளிற் காணமுடியவில்லே. அவனியற்றிய தெய்வச் சிலேகளும் மனித உருவங்களும் ஒரேமாதிரியான முக பாவங்களேயே கொண்டிருக்கின்றன. வாழ்வின் ஆசாபாசங்களேயும் அல்லல் தொல்லேகளேயும் அனுபவித்து அடங்கி அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டு உயர்ந்த தன்னடக்கமே அச்சிலேகளிற் பொலிவுற்று விளங்கக் காணலாம். அவனியற்றிய சியுசுதேவனே அதீனபதியோ அற்ப செயல்களிலும் இழி செயல்களிலும் ஒரு போதும் ஈடுபட்டிருக்கமுடியாது. கன்னியரும் காளேயருமா யணிவகுத்துச் செல்வதுபோலப் பாதீனன் ஆலயத்து உத்தரத்தின் மேலமைந்த தளவரிசை களில் அவன் செதுக்கியுள்ள, புகழ்பெற்ற, சிற்பத்திலேதானும் சிருங்காரச் சுவைக்கு இடமில்லே. எல்லாம் புனிதமான ஒரு தெய்வத்திருவுலாக் காட்சி போலமைந்துள்ளன. அதற்கு முந்திய காலத்துக் கட்டிடக் கலேயைப்பற்றி நாம் அறிந்துள்ள சிறிதளவு விவரங்களுடன் ஒப்பிடும்போது அக்காலத்துக் கட்டிடக் கலேயில் வீண் ஆடம்பரங்கள் இல்லேயென்றே கூற வேண்டும். பாதீனன் தேவால யத்தின் கட்டிட அமைப்பை அவதானிக்கும் ஒருவன் அதில் கொடூரம் நிறைந்தி ருக்கிறதென்றே கூறுவான். இவற்றுல் அக்கால அதீனியர் ஆடம்பரங்களில் பற் றில்லாத பரிசுத்த வாதிகள் என்று கூறிவிட முடியாது. ஆற்றலே மிகுதியாகப்

ஒளிப்படம் XIV

அக்ரோப்பொலிசு மேற்கிலிருந்து தோன்றும் காட்சி. குன்றிலமைந்த சமதளத்தினிடப் பக்கமாக எரெக்தீயம் தெரிகிறது. அதற்கு முன்னுல் மிக அண்மையில் புரோப்பிலாயியா என்னும் தோரணவாயில்களும் அதன் வலப்பக்கமாக நிக்கே என்னும் சிறிய தேவாலயமுந் தெரிகின்றன. பின்புறமாக மேட்டிலே பாதீனன் ஓங்கி நிற்கிறது.

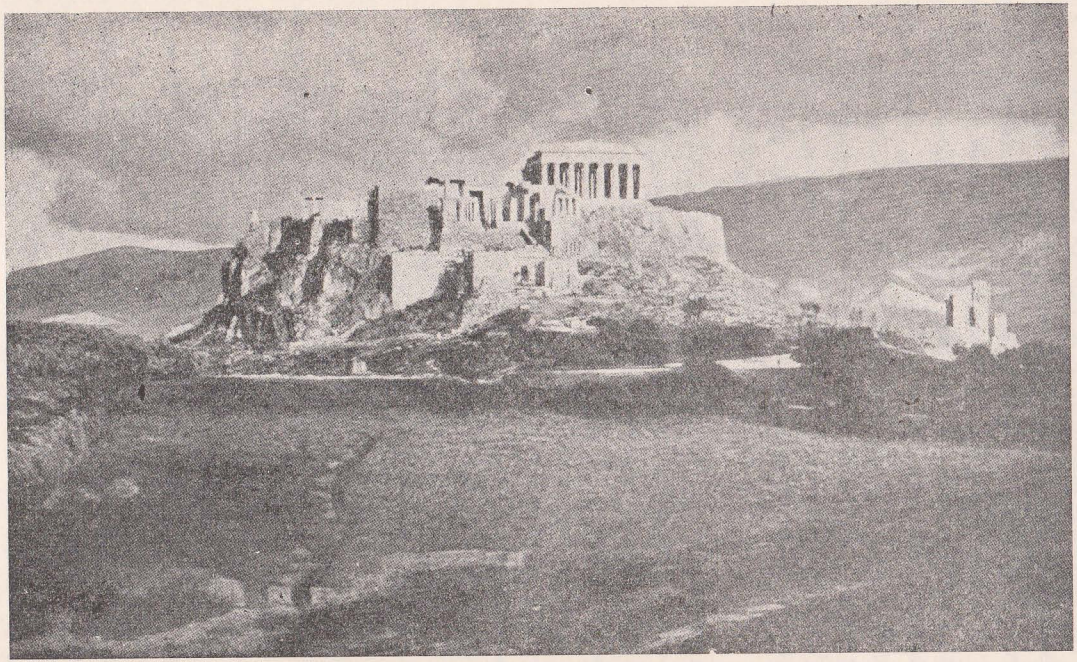

அக்குரோப்பொலிசு ; மேற்திலிருந்து பார்க்குந் தோற்றம்

பெற்றிருந்த அதீனியர் வாழ்வு முழுவதையும் பயனுள்ளதாக்கியதுடன், அதன் இன்பங்களையும் நிறைய அனுபவித்தனர். தாம் செய்த ஒவ்வொரு செயலிலும் மிகுந்த ஆர்வமும் ஊக்கமும் காட்டி வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் செய்த வேலைகளிற் சிறந்தவற்றிலே யெல்லாம் நாம் முற்கூறிய பவித்திரத்தன்மையும் கட்டுப்பாடும் தெரிகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பெரிக்கிளிசைச் சுற்றியிருந்த அறிஞர் கூட்டத்திலே இப்பண்பு மிகத் தெளிவாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. பெரிக்கிளிசை 'ஒலிம்பியன்' எனப் புகழ்ந்துரைத்தது வெற்றுரையன்று. கண்டோர் வியக்கும் பெருந்தன்மை வாய்ந்த அவன் கொண்டிருந்த உயர்ந்த இலட்சியத்தின் அந்தரங்கம் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களிடமும் பதிந்திருந்தது. அதென்சு நகரம் மிகச் சிறிதாயிருந்தமையினால் அவ்விலட்சியத்துடிப்பு நகரம் முழுவதிலுமே பிரதிபலித்தது எனக் கூறலாம்.

மேலே நாம் கூறியாங்கு அதென்சைப் பலமிக்கதொரு நகரமாக்குதலோடமையாது, கிரேக்க தேசத்து நகரங்களுள் எழின்மிக்கதாக விளங்கவுஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதே பெரிக்கிளிசின் ஆவலாகும். அந்த ஆவலை நிறைவேற்றக் கூடிய வேலைகளைத் தொடங்க ஏற்ற இடம் அக்குரோப்பொலிசன்றி வேறில்லை. சிறப்புமிக்க அக்குன்றின் தென்பாலமைந்த குவட்டினையும் சிமன் என்பவன் அணைச்சுவர்களாற் செப்பனிட்டு வைத்தமையினால் அதன் இடமகன்ற சமதளம் பெரிய கலைக்கோயிலொன்றை அமைக்க ஏற்றதாய் விளங்கிற்று. மேலும், மிகப் புராதன காலத்திலிருந்தே அந்நகரின் காவல் தெய்வமான அதீனு பதியின் கோயிலுமங்கிருந்திருக்கிறது. வடகோட்டினயலிலிருந்த அக்கோயில் அதன்கீழமைந்த நகரத்தைப் பார்த்தபடியே அமைந்திருந்தது. அதன் சரித்திர வரலாற்றிலே அக்கோவில் ஓரிருமுறை புனருத்தாரணஞ் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது. வல்லாளனை பிசித்திராதசு ஒருமுறை அதனைத் திருத்தியமைத்து அழகுபடுத்தியுள்ளான். ஆனால் பின்பு படையெடுத்துவந்த பாரசீகர் அட்டூழியங்கள் பல செய்து அக்கோவிலைச் சிதைத்துச் சின்னபின்னப்படுத்திவிட்டனர். அச்சம்பவங்களின் பின்பு சாலமிசிலிருந்து திரும்பிச் சென்ற நகரமக்கள் அச்சிதிலங்களாற் பயனொன்றுமில்லை யெனக் கொண்டு அவற்றையெல்லாம், நகரின் பாதுகாப்புக்காகத் தாம் மீண்டுமமைத்த அரண்களுக்கடியிலிட்டுக் கட்டிவிட்டனர். (இவற்றை இக்காலத்துப் புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் அண்மையில் அகழ்ந்தெடுத்திருக்கின்றனர்.) இஃதிவ்வாறிருக்க, புதியதும் பொலிவுள்ளதுமான ஒரு கோயிலை, முன்பிருந்த இடத்தைவிட்டு, நகரின் மத்தியில், குன்றிலமைந்த அச்சமதரையின் உயர்ந்த பகுதியில் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற திட்டமுமொன்றிருந்தது. அத்திவாரங்களிடுவதற்கான ஆயத்தங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அத்திட்டத்தையுருவாக்கிய தெமித்தோகிளிசு அவமானப்பட்டமையினாலோ அன்றேல் வேறு காரணங்களினாலோ கட்டிட வேலைகள் தடைபட்டுப்போயின. பெரிக்கிளிசின் கையினாலேயே இவையெல்லாம் மிகப் பெரிய அளவில் நிறைவேற வேண்டுமென்றிருந்தன போலும்.

கிரேக்க தேசத்தில் அதென்சே முதன்மையாக விளங்கவேண்டுமென்ற தன் கொள்கைக்கு மாறுபாடில்லாமல், பாரசீகர் பாழாக்கி விட்டுச் சென்ற ஆலயங்

களைப் புனருத்தாரணஞ் செய்வதற்கு ஒரு மாநாடு கூட்ட, ஏறத்தாழ 448 இல் எலனில நாடுகள் பலவற்றையும் பெரிக்கிளிசு அழைத்தான். அசிரத்தை கொண்ட நாடுகள் அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எனவே பெரிக்கிளிசு மற்றவர்களை எதிர்பாராமல் அதீனுபதித் தெய்வத்துக்கு அக்குரோப்பொலிசிலே புதிய இடத்தில் சிறந்ததோராலய மெடுக்கும் பணியில் தானே முனைந்து நின்றான். அமைப்பின் திறத்தாலும் கலையின் சிறப்பாலும் பண்டைக் காலக் கட்டிடங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்ததாகப் 'பாதீனன்' என்றும் 'கன்னியின் கோயில்' என்றும் போற்றப்படும் கலைக்கோயிலுமெழுந்தது. தோரிக்கு முறை யானியன்ற அக்கோயிலின் சுற்றுப் பிராகாரத்திலமைந்த தூண்வரிசைகள் மிகச் சாதாரணமானவையாயினும் கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நின்ற அத்தூண்களின் போதிகைகள் வர்ணச்சித்திரங்களை உடையனவாய் விளங்கின. எனினும் சிற்பி யின் கற்பனைக்கு அக்கட்டிடமுறை நல்ல வாய்ப்பளித்தது. கிழக்கிலும் மேற் கிலும் உயரத்திலே கூரைக்கும் விட்டத்துக்குமிடைப்பட்ட முக்கோண வெளி களுள் ஒன்றில் சீயுசு தேவனின் தலையிலிருந்து அதீனுபதி தோன்றுவதையும், மற்றொன்றில் அதீனுவும் பொசீதனும் அற்றிக்கா நாட்டுக்காகப் பொருது நிற்ப தையும் சித்திரிக்கும் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இன்னும் கருப்பக்கிருகத் தைச் சுற்றியமைந்த தூண்வரிசைகளின்மேல், கூரைக்கும் உத்தரத்துக்கும் இடையிலமைந்த வெளியிடத்தை இடையிடையே சதுரமாயுள்ள மாடங்களில், இலாபிதுகள் செந்தெளர்கள் அல்லது புராணகால வீரர்கள் ஒருவர்க்கொரு வர் துவந்துவ யுத்தங்களிலீடுபட்டிருப்பதுபோன்ற ஈருருவச் சிலைகள் அழகு படுத்துகின்றன. கடைசியாக, தூண்களின் பின்னல், உயரத்திலே, கருப்பக்கிரு கத்துச் சுவரிலே மெத்திச் செய்யப்பட்ட தொடர்ச்சியான உருவங்கள், பண் தினிய நோன்புக் காலத்தில் நகரமாந்தர் தேவியின் கோவிலுக்கு ஊர்வலமாகச் செல்வது போன்ற உருவச்சித்திரங்கள் விளங்குகின்றன. இவற்றின் கலையழகை மிகைபடக் கூறமுடியாது. (இவற்றிற் பலவற்றை எல்சின் பிரபு 1866 இல் இங்கி லாந்துக்குக் கொண்டுவந்தார். அவை இப்பொழுது பிரித்தானிய நூதனசாலையி லிருக்கின்றன.) அக்காலத்துக்கு முன்பு சிறந்த சிற்பிகள் பலர் அதென்சில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால் அப்பொழுது, பெரும்பாலான உருவங்களைத் தானே அமைத்தும், பலவற்றில் நுணுக்க வேலைகளைத் தன்கையினுற் புனைந் தும் வைத்தவனை பீதியாசு என்னும் பெருஞ்சிற்பியின் மேற்பார்வையிலேயே நகரத்தின் சிற்பிகள் பலரின் கைத்திறன் முழுதும் ஒருங்குசேர்த்து உன்னத

ஒளிப்படம் XV

புரோபிலாயியா என்னுந் தோரணவாயிலினுட் புகுந்து செல்லும் ஒருவர்க்குப் பாதீனன் தோன்றும் காட்சி இது. 1687 இல் துருக்கியர் தற்காப்புக்கெனவைத்த வெடிமருந்துப் பெட்டிக்கு, எதிர்த்துவந்த வெனீசியப்படை தீவைத்ததனால் அது வெடித்து இவ்வாலயத்தின் மத்தியபகுதியைத் தகர்த்துவிட்டது. தோரிக்குமுறையிலமைந்த கட்டிட நுணுக்கங்களை 16 (அ) படத்தின் விவரக்குறிப்புக்களுடன் ஒப்பிட்டறிக.

பாதீனனின் எழின்மிகுதோற்றத்தினை எந்த ஒளிப்படமும் பூரணமாயெடுத்துக்காட்ட முடி வதில்லை. சலவைக் கற்றூண்களின் மங்கிய பொன்னிறத்தைக்கூட அவை சரிவரப்பிரதிபலிப்ப தில்லை.

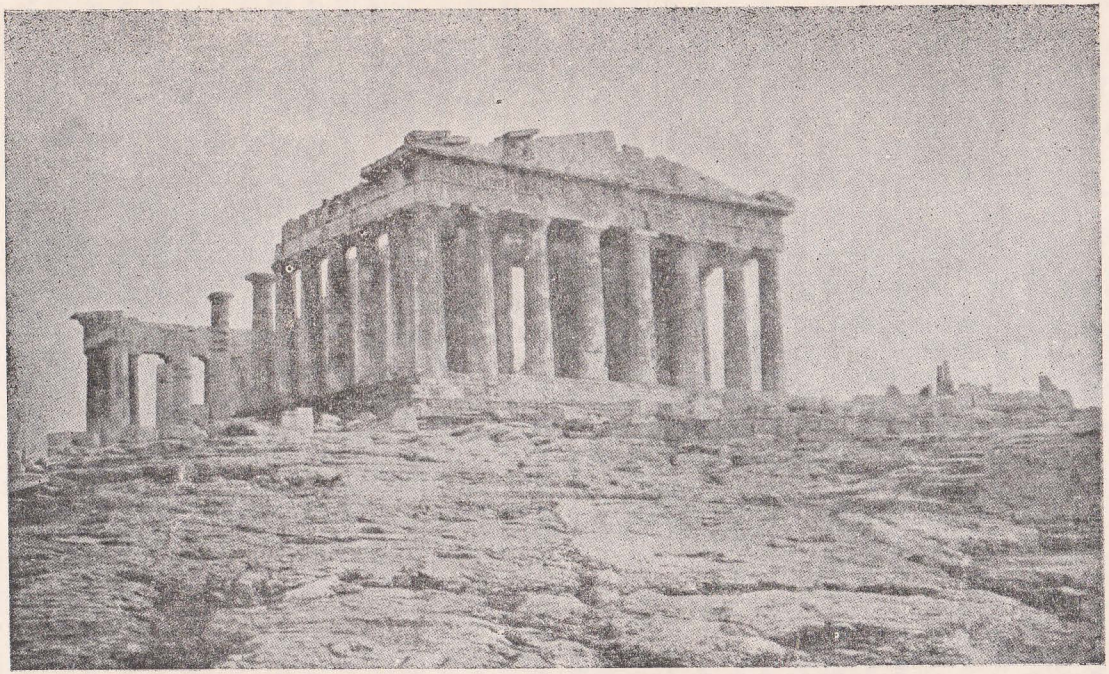

பார்தினன் : மேற்இலிருந்து பார்க்குந் தோற்றம்

மான கலைக்கோயிலாயெழுந்தது பாதீனனென வழங்கிய கன்னியின் திருக் கோயில். அதனைப்போலக் கலையழகு நிரம்பிய ஒரு கட்டிடச் சிற்பத்தை உலகம் ஒருபோதும் கண்டதுமில்லை; இனிமேல் காண்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுமெனக் கூறவும் முடியாது. காலத்தினுலழிந்து கொண்டிருக்கும் அத்தப் பாதீனன் கோயிலின் தோற்றம் இப்பொழுதும் மக்கள் மனத்தில் ஒரு தெய்வீக அற்புத உணர்ச்சியை ஊட்டுகின்ற தென்றல் அந்தக் காலத்திலே புத்தொளிவீசிய அதன் சலவைக் கல் வேலைகளும்,[1] ஒன்றுபோல மற்றொன்று அமைந்த ஒழுங்கும் அளவுத் திட்டங்களும், சிற்பியின் கையிலிருந்து உருப்பெற்றுவந்த புதுமைக்கோலத் துடன் திட்பநுட்பங்களும் வாய்ந்து மிளிர்ந்த சிற்பங்களும், கண்டோரை என்னதான் செய்திருக்க முடியாது. தேவியின் திருக்கோயிலுக்குத் தகுந்த ஒரு கட்டிடமாயமைந்தது மட்டுமன்றித் தாம் புதிதாயடைந்த தேசீயப் பெருமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்வதற்கேற்ற ஒரு கற்றளியாகவும் அது அமையும் என்று அதனைக் கட்டிமுடித்த மக்கள் பெருமிதமடைந்தனர். மாளிகையின் நுழைவாயிலினுள்ளே மிகப்பெரிய அளவில் ஆயுதந்தாங்கிய உருவிலே அதீனபதியின் சிலையை வெண்கலத்தில் வடித்தெடுத்து அமைத்தபோதே பீதியாசு தன் கைத்திறனைக் காட்டியிருந்தான். ஆதலால் பாதீனன் திருக்கோயிலின் கருப்பக் கிருகத்தில் நிறுவுதற்குரிய அதீனபதியின் பெருஞ்சிலை செய்து முடிக்கும் மகத்தான பொறுப்பையும் அவனிடமே ஒப்படைத்தனர். மிகவும் விலையுயர்ந்த பொருட்களைக் கொண்டு அவனும் வேலையை ஆரம்பித்தான். மரத்தினால், புற உருவமொன்றை முதலில் இயற்றிக்கொண்டு (ஆடையின் பகுதிகளுக்குப் பொன்னும் உடலின் தசைப்பகுதிகளுக்குத் தந்தமுமாக) அதற்குத் தந்தமிழைத்துப் பொன்போர்த்து அச்சிலையை உருவாக்கினன். அதீனபதி தன் பக்கத்திலே தாங்கிநின்ற கேடயத்திலும் தலைமீதணிந்த கிரீடத்திலும் பொற்கொல்லர் தம் கைவினைத்திறனெல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்டன. இருந்தாலும் பெரிக்ளிசின் திட்டங்கள் தீர்க்கதரிசனமும் அவதானமும் நிறைந்தனவாதலால் தேவியின் சிலையிலுள்ள பொன் தகடுகளையெல்லாம், நிதிநெருக்கடியொன்றேற்படுமானால் இலகுவாகப் பெயர்த்தெடுத்து நாணயம் அடிக்கும் நாணயசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லக்கூடியவகையில்தான் பொருத்திவைத்தனர்.

447 இல் பாதீனன் தேவாலய வேலைகள் ஆரம்பித்தன; 438 இல் அவ்வேலைகளெல்லாம் முடிந்து அதீனபதியின் சிலையும் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது. இவையெல்லாம் நிறைவேறினலும் பெரிக்ளிசின் எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகவுமில்லை; பேரரசின் பெருநிதியம் தீர்ந்து போகவுமில்லை. எனவே, மலைவாயிலுக்குக் காவலாகப் புரோபிலாயியா என்னும் பிரமாண்டமானதொரு தோரணவாயிலை நிருமாணிக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தனர். அத்துடன் அயலிலமைந்திருந்த நீண்ட கற்பாறை யொன்றின்மேல் பல்லாண்டுகளின் முன்னரே யாரம்பிக்கப்பட்ட வெற்

1. ஒளிமிகுந்த வண்ணச் சித்திரங்களும் அக்காலத்தில் அதன் சோபையை மிகுதியாயெடுத்துக் காட்டியிருக்கும். இப்பொழுதும் வண்ணப் பூச்சுக்களிருந்த அடையாளங்களை நாம் காணக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஆனல் சலவைக் கல்லின் வெண்மை மங்கிப் பழுப்படைந்த பொன்னிறமாக மாறிவிட்டது.

றித்திருமகளின் கோயிலான நிக்கே[1]யையும் பூர்த்தியாக்கினர்கள். அக்குரோப் பொலிசை அழகுபடுத்தும் திருப்பணிகளெல்லாம் இத்துடன் பூர்த்தியாயின. பெரிக்கிளிசும் உள்ளம் நிறைந்து ஆறுதலடைந்தான். ஆனால் சனதனமான ஒரு விசித்திர மனப்பான்மை கொண்ட அதினிய மக்களைப் பெரிக்கிளிசின் திட்டங்களாலும் திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. மிகத்தொன்மையான காலத்திலே, அழகுக் கலைகளைப்பற்றிய சிந்தனையேயில்லாமல் மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட அதீனைபதியின் திருவுருவத்தை, ஏற்கனவே பாரசீகர் தகர்த்தழித்த அவ்வாலயத்திலே வைத்து அதினியர் வழிபட்டு வந்தனர். அழிந்தொழிந்த அவ்வாலயத்துக்குப் பதிலாகச் சிறந்த ஒன்றை நிருமாணிக்கும் வரையில் பரம்பரையாய் வழங்கி வந்த அவ்விடத்திலேயே சிறிது காலத்துக்கெனக் கட்டிய ஒரு கோயிலிலேயே அத்திரு உருவம் இருந்தது. ஆனால் அதனைப் பெரிக்கிளிசு பாதினியன் தேவாலயத்துக்கே எடுத்துச் செல்ல எவ்வளவோ முயன்றும் குருமார் அதற்குத் தடையாயிருந்தனர். தொன்மையான அவ்வுருவச்சிலை அங்கிருந்து அகற்றப்படவேயில்லை. எரெச்சதியம் எனக் கூறப்படுகிறது. பாரசீகர் காலத்துக்கு முந்திய கோயிலிலமையிலே சனதனக் கட்சியின் பலம் ஓங்கிவளர, அப்பழம்பதியிலேயே ஓர்ஆலயம் எழுப்பவேண்டுமென்ற தீர்மானம் (420) ஏற்பட்டது. அப்புதிய கட்டிடமே எரச்சதீயம் எனக்கூறப்படுகிறது. பாரசீகர் காலத்துக்கு முந்திய கோயிலிருந்த இடத்துக்கு இன்னும் அப்பாலே வடகோட்டிற்கணித்தாக இக்கோயிலிருந்தது. அற்றிக்காவின் புராதனமான எரச்சதீய வழிபாட்டுடனும், பொசீதன் வழிபாட்டுடனும் கலந்துதான் அங்கே அதீனை வழிபாடும் நடைபெற்றது. அக்கோவில் கட்டிட அமைப்பு அசாதாரணமாயும் ஒழுங்கற்றதாயும் இருந்தது. அதற்கு

1. எவ்வாறுயினும் இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியிலேதான் இக்கோவிலின் மேன்மாடத் தமைந்த காலதர்களில் மெத்திச் செயப்பட்ட சுவர்ச்சிற்ப வேலைகளும் முடிவடைந்து பூரணமாயின. எனினும் கோவில் வழங்கத் தொடங்கிய காலம் எறதாழ 420 என்றே கருதப்படுகிறது.

ஒளிப்படம் XVI

(அ) "றீசியம்" என்னும் தேவாலயத்தின் ஒரு தோற்றம். (ஆரம்பத்தில் ஈபீசுத்தீசு தேவாலயமாகவே இது விளங்கியிருக்க வேண்டுமென்று துணிபப்படுகிறது.) தோரிய முறையிலமைந்த வேலைப்பாடுகளை அவதானிக்கவும்: மட்டப்போதிகைகளுடன் கூடிய உருளை வடிவக் கம்பிக்கோடுகளமைந்த தூண்களும் அதன்மேலுள்ள உத்தரவரிசையில் அதேவகையிலமைந்த மூப்பட்டைகளும், அவற்றினிடையே பதிக்கப்பட்ட "உத்தரதுவாரம்" என வழங்கப்படும் தட்டைக் கற்களும் காணப்படுகின்றன. இங்கே இக்கற்கள் செதுக்கி வேலை செய்யப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை; ஒருவேளை வர்ணந் தீட்டப்பெற்றிருக்கலாம். எனைய தேவாலயங்களில் இவை செதுக்கி வேலை செயயப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. இனி இவ்வரிசைக்கு மேல் அமைந்துள்ள முக்கோணவடிவான இடைப்பகுதி உண்டு. இப்பகுதியில் வழக்கமாகச் செதுக்கிச் செய்யப்படும் சுவர்ச் சிற்பங்கள் காணப்படுவதுண்டு. தூண்களுக்கடியிலும் மூலத்தானச் சுவர்களிலும் சுவர்ச்சிற்பங்கள் காணப்படும். (ஆ) பார்தீனன் ஆலயத்தின் கீழைந்தத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கப்படும் சுவர்ச்சிற்பங்களில் ஒருபகுதி. இதிலே கடவுளர் மூவர் காணப்படுகின்றனர்.

இச்சிற்பங்களின் உடலமைப்புக்களிலும் உடைகளிலும் காணப்படும் நுணுக்கமானவேலைப்பாடை அவதானிக்கவும். இச்சிற்பங்களிலே காணப்படும் கைவினைத்திறனை நோக்கினால் ஒரு வேளை பீதியாசே தன்கையினால் இந்த நுட்பவேலைகளைச் செய்திருக்கக்கூடும் என்று சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது.

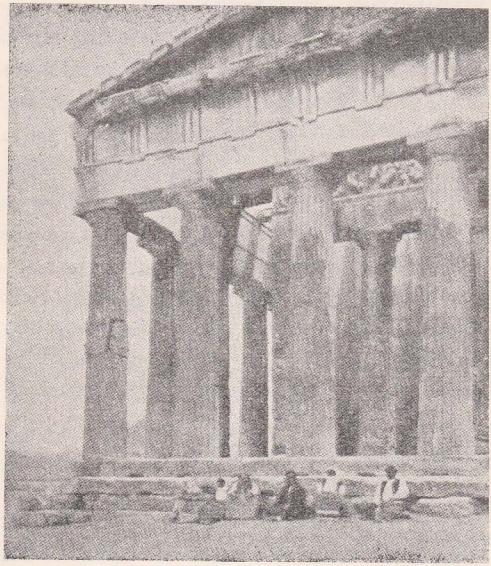

திசியம்

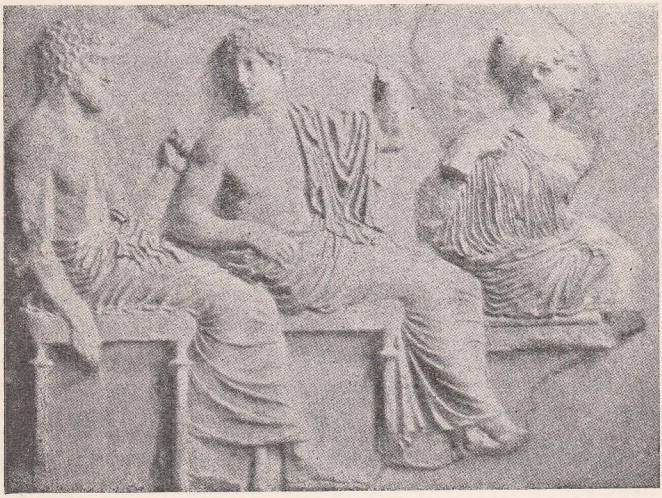

பார்தினன் மேல்தள வேலைப்பாட்டில் ஒரு பகுதி

இரண்டு முகப்பு மண்டபங்களுமமைந்திருந்தன. ஒருமுகப்பின் தூண்களுக்குப் பதிலாய்ப் புகழ்பெற்ற சிற்பவேலைப்பாடமைந்த பெண்ணுருவச் சிலைகளே மேல் தளத்தைத் தாங்கிநின்றன. கட்டிடமும் அயோனியமுறையைப் பின்பற்றியதாயிருந்தது. தோரிக்கு முறைபோலன்றிச் செதுக்கிச் செய்யப்பட்ட நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகளுடனும், தூண் தலைகளில் முறுகிய செம்மறியாட்டுக் கொம்புகள் போலமைந்த போதிகைகளுடனும் அது காணப்பட்டது. ஒடியுத்தன்மையுள்ள தூண்ணிய வேலைகளுடன் கூடிய அச்சிறு கோயில் அதன் பக்கத்தே எளிமையும் கட்டுப்பாடும் விளங்கும் பாதீனியனுலயத்தின் கம்பீரத்தை மிகுதியா யெடுத்துக் காட்ட உதவியது. பக்கத்திலே நிமிர்ந்து நிற்கும் உன்னதமான கலைக்கோவிலின் தோற்றத்துடன் எரச்சதீயத்தின் தோற்றத்தை ஒருபோதும் ஒப்பிட முடியாது. எனினும் பனுதீனிய யாத்திரைக்குரிய ஊர்வலங்கள் ஆண்டுதோறும் பயபக்தியுடன் நடந்து வந்தன. தந்தத்தினுலும் பொன்னுலும் பீதியாசு அழகுற அமைத்த மாபெருஞ் சிலைக்கே மக்கள் வழிபாடியற்ற வேண்டுமெனப் பெரிக்கிளிசு விரும்பியிருந்தாலும் அந்தச் சிறிய ஆலயத்தில் வீற்றிருந்த கொடூரமான அப்பழஞ் சிலையையே மக்கள் தொடர்ந்தும் வணங்கி வரலாயினர்.

2. சமயமும் புலவர்களும்

கண்மூடித்தனமான சனதனக் கொள்கைகளுக்கும் முற்போக்கிலட்சியங்களுக்குமிடையேயான இந்தப் போராட்டம் ஓமர்காலத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வருகிறதெனக் கூறலாம். ஈபுருக்களைப் போன்று, சமயக் கொள்கைகளை ஆழமாகப் பற்றிக் கொள்ளும் தன்மை கிரேக்கரிடமில்லையாயினும் அவர்களிடம் சிந்திக்கும் ஆற்றல் மிகுந்திருந்தது. அவர்களுடைய சிந்தனையின் பேருய்த் தோன்றிய இலக்கியங்களிலெல்லாம் கடவுளைப் பற்றியும் மனிதனைப்பற்றியும் ஏதோ ஓரளவு தத்துவ விசாரங்கள் ஊடுருவியிருத்தலைக் காணலாம். எனவே பெரிக்கிளிய காலத்துப் புலவர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை நாம் ஆரம்பிக்குமுன் அதற்கு முந்திய காலத்திலே பரவியிருந்த சமயக் கொள்கைகளைப்பற்றி ஓரளவு கூறுதல் வேண்டும்.

மிகத்தொன்மையில் சரித்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஆதிமக்களிடம் பரவியிருந்த தெய்வசம்பந்தமான மூடநம்பிக்கைகளும் மயக்கமான கொள்கைகளும் பின்பு வரன்முறையான, காரணகாரிய சம்பந்தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட சீரிய கொள்கைகளாய்த் திருத்தமடைந்து வந்தன என்பது ஓமர் காவியங்களால் தெரியவந்த வரலாற்றினை ஏற்கெனவே எடுத்துக்காட்டினேம். ஆதிகால மக்களின் அந்தப் புராதனமான தெய்வக் கொள்கைகளினுல் கண்ணுற் காணப்படாத இயற்கையின் சக்திகளையும், இறந்து போனவர்களுடைய ஆவிகளையும் திருப்திப்படுத்தச் சாந்தி செய்தலே மக்களுடைய சமயக் கொள்கையாயிருந்து வந்தது. அந்தச் சக்திகளை (அதிகமாக எருது பாம்பு போன்ற) மிருகங்களின் உருவிலே வைத்து வழிபாடியற்றி வந்தனர். வழிபாட்டு முறைகளுமோ கொடூரமானவையாயும், சில சமயங்களில், மிருகத்தனமானவையாயும், நரபலியுடன் கூடியனவாயும் காணப்பட்டன. ஆனுல் வடக்கிலிருந்து ஆக்கேயியர் இந்நாட்டுக்கு வந்த காலத்தில் உயர்ந்த தெய்வக் கொள்கைகளையும் தம்முடன் கொண்டு

வந்தனர். அதனால், வெறுக்கத்தகுந்த பழங் கொள்கைகள் மறைந்து புதிய வழி பாட்டு முறைகள் தோன்றின. மனித உருவங்களுடன், மனிதருடைய ஆசா பாசங்களையும் விருப்பு வெறுப்புக்களையும் கொண்டுள்ள சியுசு, அதீனை, பொசீ தன் முதலிய புதிய தெய்வங்கள் பலவற்றையும் அவர்கள் கொண்டுவந்தனர் என்ற செய்தியை ஓமர் இயற்றிய காவியங்களாலும் பிறவற்றாலும் அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஓமர் பெயரால் வழங்கிவந்த அத்தனை வசன காவியங் களிலும் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றைப் பற்றிய கோட்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. அறிவுக்குப் பொருந்தாத மூன்னைப் பழங்கதைகளெல்லாம் பரிசுத்தமாகி உயர்ந்த புராணமாயுருப்பெற்றன. புலவர்களுடைய சிந்தனைக்கு விருந்தான கதைகள் பலதோன்றி, இறவாத புகழுடன் பல்லாண்டுக்காலம் வழங்கிவந்தன. அக்கதைகள் மூலம் கடவுளரும் பண்பினால் உயர்ந்து, தெளி வான பவித்திரத்தன்மை யெய்தி, ஓளவுக்குக் கற்பனைகடந்த பொருளாயும் விளங்கினர். இதனால் அவுலிசு என்னுமிடத்தில் ஐவிசீனியாவைப் பலியிட்ட அச் சம்பவத்தில் காணப்பட்ட பயங்கரமான அப்பழங்காலச் சமயச் சடங்குகள் பற் றிய செய்திகளைப் புனிதமாக்கி அழகுபடுத்தி வைத்தனர். (அக்கன்னிகைக்குப் பதிலாகப் பலிபீடத்திலே ஒரு பொன்மானை அற்புதமாகத் தோன்றச் செய்து ஆர்த்தீமிசு அவளைக் காப்பாற்றினள் எனப் பிற்காலப் புலவர்கள் ஒரு திருத்தஞ் செய்து அச்சம்பவத்திலிருந்த அநாகரிகத் தன்மையை மறைத்துவிட்டனர்.) ஒரு காலத்திலே ஆந்தை முகம்படைத்த தேவியாயிருந்த அதீனைவும் இத்தகைய மாற்றங்களேற்பட்டபின், அழகெல்லாமொருங்கு சேர்ந்த கன்னித் தெய்வமாகி, ஒழுக்கம், கம்பீரம், சாந்தம் என்னும் பண்புகளைக் கொண்டவளாயும், தன் தந் தையான சியுசுதேவனின் தலையினின்றும் தோன்றும்போதே பூரணவலிமை பெற் றவளாயும் தோன்றி மனிதனிடமுள்ள ஆற்றல்களுக்கும் அருங்கலைகளுக்கும் அதி தேவதையாகி விளங்கினள். என்ன மாற்றங்களேற்பட்டபோதிலும், அதீனை வழி பாட்டிற் காணப்பட்ட அத்தொன்மைப் பழக்கங்களைப் பெரிக்ளிய சகாப்தத்தி லும் மக்கள் மறந்துவிடவில்லை. பீதியாசு இயற்றிய அவ்வுருவச்சிலையினும், அது தாங்கி நின்ற பொற்கேடயத்தின் மறைவிலே பண்டை மிருக உருவம் பயங்கர மான பாம்பு வடிவங்கொண்டு பதுங்கிக் கிடப்பதுபோற் செய்யப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறே பழங்காலத்துச் சமயச் சடங்குகள் புனிதப்படுத்தப்பட்டு, பொருந் தாத காரியங்களெல்லாம் தவிர்க்கப்பட்டன. ஆயினும் மிக வெளிப்படையான அம்சங்கள் சில அப்படியேயிருந்தன. அநாகரிகமான நடனங்களுடனும் அரு வருக்கத்தகுந்த கூத்துக்களுடனுமே தயோனீசியசு விழா நடைபெற்று வந்தது.

ஒளிப்படம் XVII

அயோனியக் கட்டிட முறையிலமைந்த, ஒடிந்துபோகக்கூடிய வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட எரச்தியத்தின் வடபாலமைந்த மண்டபத்தின் தோற்றம்; செம்மறியினது கொம்பின் உருவி லமைந்த தூண்தலைப் போதிகைக்கட்டைகள் (இப்பொழுது உடைந்துபோயின) நல்ல அடித் தளங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கும் மெல்லிய தூண்களின் வரிசைகள். மேலுத்தரம் தோரிக்குமுறையைவிடப் பாரமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. தூண்களிலும் பிற வற்றிலும் செதுக்கிவிட்ட சிற்பவேலைகள் இன்னும் அழியாமலிருக்கின்றன. 16 ஆம் ஒளிப் படத்திற் காணப்படும் தோரிக்கு முறையுடன் ஒப்பிட்டறிக.

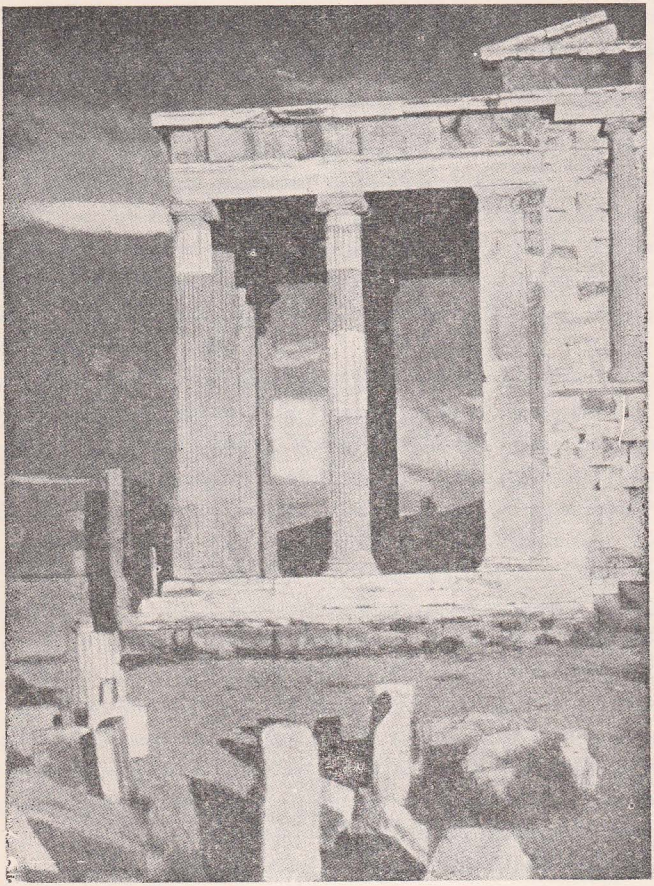

எரச்தீயம்

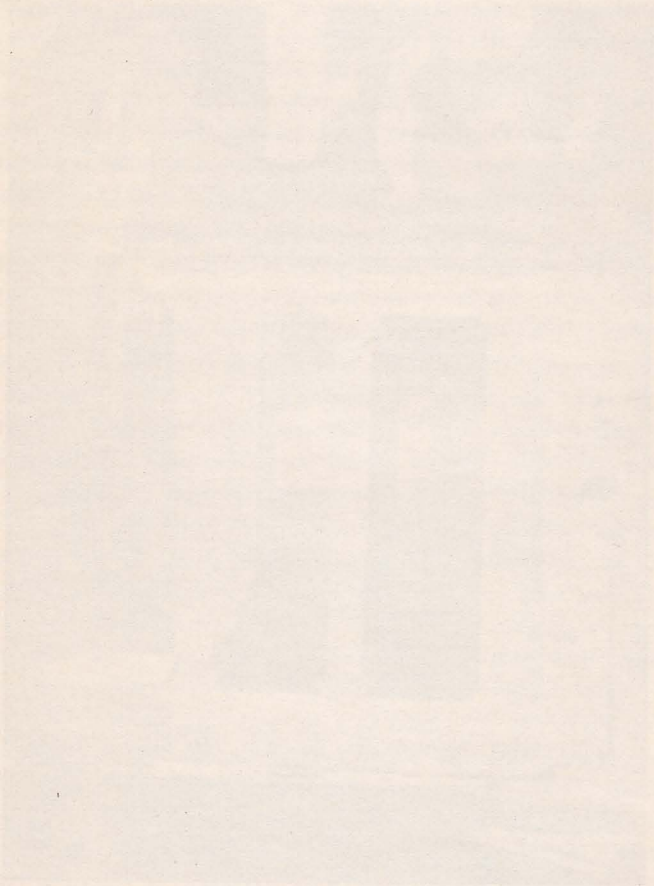

ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயும் அதென்சில் குற்றவாளிகளை யாகப்பசுக்களாக்கி நரபலியிடும் வழக்கம் முற்றுமொழிந்து போகவில்லை.[1] இதனால் மக்களுடைய உள்ளத்தினை நிறைவாக்கி உயர்வடையச் செய்யக்கூடிய அம்சங்கள் அப்புதிய தெய்வக் கோட்பாடுகளிலும் அமைந்திருக்கவில்லை யென்றுதான் கூறவேண்டும். அருளாந்தன்மையற்றுக் கருத்திலிருத்தி வழிபடவும் முடியாமல் விலகிநின்ற கடவுளரான சீயுசு, அதீனை முதலான தேவர்கள் மக்களுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ள முடியாமற் போயினர். அதனால் அப்பண்டைக்கால வழக்கங்களையே மக்கள் பின்பற்றிக்கொண்டிருந்ததில் வியப்பேதுமில்லை. பீதியாசு இயற்றிய அழகுமிக்க தெய்வீகச்சிலையை நாடாமல், பயங்கரத் தோற்றத்துடன் எரச்சதியத்தில் வீற்றிருந்த அப்பழஞ் சிலைக்கே மக்கள் வழிபாடியற்றிவந்த காரணமும் இதுவேயாயிருக்கக் கூடும்.

சிறந்த வைதிக முறையிலமைந்த இவ்விருவகைக் கோட்பாடுகளிலும் பிரதானமான குறைபாடுகளும் இரண்டு இருந்தன. எளனிய மக்களுடைய சிந்தனைகளிலே—சிறப்பாக அதீனியருடைய சிந்தனைகளிலேயே—அவை பிரதிபலிக்கவுஞ் செய்தன. இக்குறைபாடுகளுள் முக்கியமானது மரணத்தின்பின் ஆன்மாவின் நிலைபற்றியது. ஓமர் காவியங்களிலும், பொதுவாகக் கிரேக்க புலவர்கள் பலருடைய காவியங்களிலும் அந்த நிலை மிகப் பயங்கரமானதாகவே காணப்படுகிறது. ஒடிசியிலே, இறந்துபோன வீரருடைய ஆன்மாக்கள் நுண்ணிய ஆவியுருவங்களாகி, நிலையற்று, வெளவால்களைப்போலங்குமிங்கும் பறந்து திரிந்தபடியே, உக்கிரமான களபலியிலே உதிரங்குடிக்கத் தாகங்கொண்டு திரியுமெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலுலகத்து ஒளியுடன் கூடிய வாழ்வுக்குப் பதிலாய் இருண்டு இன்பமற்றுக்கிடக்கும் ஏதாசின் கீழுலகை ஆண்களும் பெண்களும் வேண்டாவெறுப்புடனும் அச்சத்துடனுமே ஏற்பர் என ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் நாடகக் காப்பியங்களும் கூறின. அந்த ஏதாசின் உலகத்தில் மிக அபூர்வமான துறவிகளும் பாவிகளுமே சிறப்பான வாழ்வும் கொடிய தண்டனையும் முறையே பெறுவராம். சாதாரணமானவர்களுக்கு அவ்வுலகில் கிடைக்கும் ஒரே இன்பம், அவர்கள் பூவுலகவாழ்வில் பெற்றிருந்த மகிழ்ச்சிகளை எண்ணியிருத்தல் மட்டுமேயாம். எனவே இவற்றைவிடச் சிறந்த அமரவாழ்வுக்காக மக்கள் ஏங்கி நின்றனரென்றுல் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. மர்மமான வேறு தெய்வக் கொள்கைகள் மூலம் அவர்களுக்கு அந்த ஆறுதலும் ஓரளவு கிடைத்ததென்றும் கூறலாம். ஆனால் எவ்வளவு தூரம் அவர்கள் அவ்வழியிலே திருப்தியடைந்தனரெனக் கூற முடியாது. மர்மமான அத் தெய்வக் கொள்கைகள் தாமும் எப்பொழுதிருந்தாரம்பமாயின என்பதையும் உத்தேசமாகத்தான் கூற வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அவற்றுக்காதாரமாயிருந்த தயோனீசியசு வழிபாடு மிகப் பழங்காலத்திலேயே வடக்கிலிருந்தே வந்திருத்தல் கூடும். இவ்வழிபாடு பரவத் தலைப்பட்ட ஆதி நாட்களில் 'திராட்சா தெய்வ' பக்தர்களான அவர்களுடைய மிதமிஞ்சிய செயல்களைக் கண்டு மக்கள் நடுநடுங்கினரெனப் பழங்கதைகள்

1. இந்த "யாகப்பசுக்களை" உண்மையிலேயே கொன்றனரா என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பாரசீகப் போர்களின்போது அதீனியமக்கள் நரபலி கொடுத்திருக்கிறார்களென்பதிலையமில்லை.

கூறுகின்றன. நடிச்சாமத்துப் பேயாட்டங்களும் மலைப்பக்கங்களில் பக்கானல்களின் வெறியாடல்களும் அளவுக்குமிஞ்சியிருந்ததனால் தயோனீசிய வழிபாட்டு முறையினடிப்படைக் கொள்கை வரம்பு மீறிய இன்ப நுகர்ச்சியே யென எண்ணிவிடக்கூடாது. வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாய், இளவேனிற் காலத்தில் மரங்கள் தழைக்கவும், திராட்சைக் கொடிகளிலிருந்து பசுந்தளிர்கள் தோன்றவும் காரணமாயிருந்த இயற்கையின் சக்தி அவர்களுடைய உடலில் ஏற்படுத்தும் புளகாங்கிதமும் உள்ளத்திலேற்படுத்தும் ஆனந்தக் களிப்புமே அதுவெனக் கொள்ள வேண்டும். ஈலியுசிசு என்னுமிடத்திலேயே இத் தயோனீசிய வழிபாடு, தானியத்தேவதையான திமெத்தார் வழிபாட்டுடனும், ஆண்டுதோறும் பாதாள உலகம் சென்று மீண்டும் பூவுலகில் தோன்றும் (திமெத்தார் மகளான) பெர்ச்சபோனியின் வழிபாட்டுடனும் தொடர்புடையதாயிருந்தது. மிக இரகசியமான முறையில் நடைபெற்றுவந்த இக் கூட்டுவிழாக்களுக்காகவே, ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஈலியுசிசு அற்றிக்காவுடனிணைந்த காலந்தொட்டு அதென்சிலிருந்து ஆண்டுதோறும் யாத்திரைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுவந்தன. திவர்த்திகளினூடே, இரவோடிரவாகப் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்துக்குத் தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடிப்பாடித் தம் உணர்ச்சிகளைப் பெருக்கி ஒரு பரவச நிலைக்குத் தம்மையாளாக்கிக்கொண்டு இந்த யாத்திரைக் கூட்டத்தினர் செல்வர். ஆங்குச் சென்றதும் அவர்கள் தம் சமயச்சடங்கென்று நடத்தும் நகைப்புக்கிடமான முணுமுணுப்புக்களை மங்கிய ஒளிபொருந்திய மண்டபத்திலிருந்து முடித்துக் கொண்டு வாழ்வு வளர்ச்சி என்று சொல்லப்பட்ட பெரும் சக்தியின் வசப்பட்டு ஆவேசங்கொண்டு வெறியாடல்களில் பங்குபற்றுவார்கள். இஃதிவ்வாறுக, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டவற்றையும் ஆராய்ந்தறியும் ஞானியான ஓர்பியுசு என்பவனுடைய பெயரால் தோன்றிய இயக்கமொன்று ஆறும் நூற்றாண்டிலே கிரேக்கதேசம் முழுவதிலும் பரவி, அதீதமான ஓர் உலகினிரகசியங்களைப்பற்றி மக்கள் நன்கறிய வழி செய்தது. தத்துவஞானியான பைதகோரசை (572—497) உள்விட்ட இந்த ஓர்பியாசாரியர்கள் சிறப்பாக மனிதனிடமுள்ள ஆத்மீக சக்தியை வளர்க்க முயன்றனர். தங்களுடைய கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு உணர்ச்சிமிக்க தயோனீசியசு வழிபாடே ஏற்றதென அதனைப் பற்றிக் கொண்டனர். அவர்களுடைய ஆதிக்கத்திலே இத்தத்துவ இயக்கம், அநேகமாக, 'கிறித்துவ திருச்சபை' என்று நாம் கூறக்கூடிய முறையில் உருவாயிற்று. அச்சபையிலே தீட்சை பெற்றவர்களே அங்கத்தவராயிருந்து, சமயச் சடங்குகள் செய்யும் உரிமை பெறுவதற்காக விரதங்களாலும், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கமைந்த வாழ்வினாலும் நீண்ட தவங்களியற்றித் தம்மைப் புனிதமாக்கிக் கொண்டனர். பண்டைய சமயக் கொள்கைகளில் இல்லாத பழிபாவம் என்ற உணர்ச்சி அப்பொழுது ஏற்பட ஆரம்பித்ததோடு அவற்றிலிருந்து விலகி நடந்துகொள்ளும் மார்க்கங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளும் மறுபிறப்புக்களில் அவற்றின் பலாபலன்களை அனுபவிக்கவே வேண்டிவருமென்ற உறுதியான நம்பிக்கையும் ஏற்படலாயின. இத்தகைய சமய உணர்ச்சிகள் பெரிதும் பரவத் தலைப்பட்டதிலாச்சரியமடைவதற்கும் இடமில்லை. சீயுசு முதலான ஒலிம்பிய தேவக்களில் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை முற்றுக அற்றுப்போன பின்பும் பல நூற்றாண்டுக் காலமாக ஈலியுசிசு ஒரு யாத்திரைத்தல

மாக விளங்கி வந்ததென்றும், அப் பெருமைக்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் ஓர் பியாசாரியர்களேயாவர். அவர்கள் கிறித்துவ மதம் தோன்ற வழிவகுத்து வந் தனரெனக் கூறினும் மிகையாகாது.

வைதிக மார்க்கத்தில் இரண்டு குறைபாடுகளிருந்தனவென்று முன்னர் கூறி னேம். அவற்றுளிரண்டாவதாகக் காணப்பட்டது நாம் இதுவரையில் கூறிவந்த ஒழுக்கக் குறைவேயாகும். எலனிய புராணங்களில் காணப்பட்ட தேவர்கள் ஒருகால் தெய்வத்தன்மையுள்ள பெரிய சக்திகளைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனல் அவர்களுடைய வரலாறு நம்மை அதிர்ச்சியடையச் செய்வனவாகும். சீயுசின் காதல் லீலைகளைப்பற்றிய செய்திகள் கடவுள் தன்மைக்கு ஏற்றவையல்ல. ஏர்மீசு என்னும் தெய்வம் வஞ்சகர்களினதிதேவதையாயிருந்ததாம். தயோனீசியசோ மதுவுண்டு மயங்கி, வரம்பு மீறிய காமக் களியாட்டங்களிலீடுபடும் ஒரு தெய்வ மாக, அத்தெய்வத்தின் பெயரால் அதென்சில் நடைபெற்ற விழாக்களின் பகுதியா யமைந்த நாடகங்களில் காட்டப்பட்டதென்றும் இத்தகைய தெய்வங்களிடத்தில் மனிதன் கட்டுப்பட்டு ஒழுக்கமாயிருக்க முடியாது. அவர்கள் பலம் மிகுந்தவர் களென்பதற்காக ஒருவேளை அவன் கட்டுப்பட்டிருந்திருக்கலாமேயன்றி அவர் கள் நல்லவர்கள் என்பதலலென்று. எனவே பழைய கடவுட் கோட்பாட்டின் அடிப்படையான குறைபாடு இதுவேயாகும். மெய்ப்பொருளைத் தேடியறிய வேண்டுமென்ற தணியாத வேட்கையும் விசாரமும் உயர்ந்த சிந்தனையாளர் பலரிடமுமிருந்த தென்பதனை ஆராம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஈபுருக்களிடையேயிருந்த தீர்க்கதரிசிகள் செய்ததுபோல அவர்களும் தாம் கண்டறிந்த உண்மைகளைப் பாடல்களாயெழுதி வைத்தனர். அக்காலத்தில் கிரேக்க தேசத்திலே புலவர்களே தீர்க்கதரிசிகளாயுமிருந்தனர். பண்டைக்காலத்துப் புராணங்களுக்கு அவர்கள் தமது சொந்த முறையில் விமரி சனங்கள் கூறவும், திருத்தங்கள் செய்யவும் முயன்றதோடு ஒரோவிடங்களில் அவற்றை முற்றாயழித்துவிடவும் முயன்றிருக்கின்றனரென்பதைப் பின்னர் காண் போம். இத்தகைய புலவர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவன் சிசிலியைச்சேர்ந்த இமேரியாவிலிருந்த சிதெசிகோரசு என்பவனுவன். பலர் கூடிப் பாடுவதற்கேற்ற பாடற்றொகுதிகளைப் பாடிய புலவரிலே இவனே முதல்வன் எனலாம். கிரேக்க தேசத்தில் இவனியற்றிய பாடல்களை அறியாதவர் கல்வியறிவற்றவர் என்ற இகழ்ச்சிக்காளாக வேண்டியிருந்ததனல் யாவரும் அவற்றைப் படித்து வைத்தி ருந்தனர். பழங்காலத்து அநாகரிகமான கட்டுக்கதைகளிலும் ஆழ்ந்த நீதிகளைக் கற்பித்து, சிதெசிகோரசு புதுமை செய்துவைத்தான். அந்திரீயுசு மாளிகையை அசுத்தப்படுத்தி உதிரஞ் சிந்திய கதைக்கு ஒரு புதிய உருவங்கொடுத்து, தன் கணவனை ஆகமீமினனைக் கொன்ற கிளித்தெமனெசித்திரா என்னும் பழிகாரியை அவள் பெற்ற பிள்ளையே கொன்று பழிதீர்த்துக் கொண்டானென்பது போலப் பல திருத்தங்களைச் செய்துவைத்தான். இப்புலவனுக் கடுத்தபடியாகப் பூவோ திய நாட்டில் வாழ்ந்த பிந்தார் (522—448) என்பவனைக் கொள்ளலாம். இவனைச் சிந்தனையாளன் என்று சொல்வதிலும், இசைவல்லானென்பதே பொருத்த முடைத்தாகும். இசைப்பாடல்களை ஆற்று வெள்ளம்போலத் தங்குதடையின்றிப் பாடுவதில் இவனுக்கிணையானவரில்லை யெனினும் இவனுடைய பாடல்களில்

பொருளாழம் அதிகமில்லை யென்றே கூறவேண்டும். குடியாட்சி முறைகளால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அறிவியல்துறைகளைவிட, இவன் பண்டைக் காலத்துப் பெருங்குடி மக்களாட்சியின் ஆடம்பரங்களையே பெரிதும் விரும்பியிருந்தானெனத் தெரிகிறது. மனித வாழ்க்கையைப்பற்றி இவன் கொண்டிருந்த கருத்துக்களும் பிற்போக்கானவையாகவே காணப்பட்டன. தெல்பிய சூருமார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனுகையால் அவன் மத சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவற்றை உயர்வாகவே பேணிவந்தான். கடவுளரின் ஒழுக்கவீனமான பண்புகளையும் கண்டித்துப் பேச அவன் ஒருபோதும் முன்வரவில்லை. ஆனல் அவற்றுக்குச் சமாதானங் கூறிக் கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர்களைத் திருப்திப் படுத்த முனைந்தான். காமக்களியாடல் சம்பந்தமாகக் கடவுளர் மீது சுமத்தப் பட்ட குறைபாடுகளை யெல்லாம் சாதுரியமாக மறைக்க முயன்று, எராக்கிளிசு முதலான மாவீரர்கள் அப்படியான சம்பந்தங்கள் இல்லாவிட்டால் தோன்றியிருக்க முடியாது எனக் கூறினன். மேலும், இத்தகைய வீரர், புகழுக்காகவும் பெருமைக்காகவும் செய்த தியாகங்களையும் வீரச் செயல்களையும் எடுத்துக்கூறி மனித சமுதாயத்துக்குப் போதித்தான். மத்திய காலத்துக்குப் பொருந்தாததும் எளனிய சம்பிரதாயமானதுமான ஒரு வீரத்தையே அப்பழங்கதைகளினிலட்சியமாக எடுத்துக்காட்டினன். கோவேறு கழுதைச் சவாரியில் வெற்றியடைதல் போன்ற அற்ப காரியங்களைப்பற்றியே பிந்தார் தன் கவிதைகளைப் பூனைந்தாலும், அக்கழுதைகளின் உரிமையாளருடைய குடிப்பெருமையை மிகுதியாக எடுத்துக் கூறி அக்கவிதைகளில் வீரப்பிரதாபம் தொனிக்கும் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வைத்தான். வேறு பல நீண்ட கவிதைகளில் பாரசிகரை எதிர்த்து வெற்றி கொண்ட கிரேக்க வீரத்தைக் கொண்டாடுகிறன். எனினும் அவன் பிரபுக்களினத்தையே முற்றுகச் சார்ந்தவனுயிருந்தான். ஏனைய பூவோதியரைப் போலப் பாரசீகரோடு சமாதானமாகப் போதலையே விரும்பினுனையாலும், (சிசிலியின் வல்லாளனை ஈரனைப் போன்ற) செல்வப் பிரபுக்களைப்பற்றிக் கவிதைகளெழுதினுனேயன்றிப் பொதுமக்களைப் பற்றி ஏதும் எழுதவில்லையாகையாலும், பிந்தார் தன்னிடத்து உண்மையான புலமையிருந்தும் அதற்குரிய புகழையடையத் தவறிவிட்டான். அக்காலத்திலே நூல்கள் மிக அரிதாயிருந்தன. கல்விச்சாலைகளிலும் ஓமர், ஈசியது என்போரியற்றிய இலக்கியங்களையே பெரும்பாலும் மனப்பாடம் செய்து வந்தனர். எனவே புலவனெருவன் பொதுமக்களிடையே தன் செல்வாக்கைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேறு வழிகளைக் கையாள வேண்டியிருந்தது. அதென்சிலே நாடக மேடைகள் அப்படியான ஒரு சிறந்த வழியைக் காட்ட உதவியாயிருந்தன. அதனலேயே ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அதீனியப் புலவர்களிற் சிறந்தவர்கள் உயர்ந்த வீரகாவிய நாடகாசிரியர்களாயிருந்தனரெனலாம்.

நாடகங்கள் சமயச்சடங்குகளுளொன்றுகத் தயோனீசியசு விழாக்களிலிடம் பெற்றனவென்பதனை நாம் நினைவுகூரவேண்டும். அதென்சு முழுவதும் திரண்டு சென்று, அக்குரோப்பொலிசின் தென்பாரிசத்திலமைந்த திறந்த வெளியரங்கில் நடைபெற்ற நாடகங்களைப் பார்த்தல் வழக்கமாயிருந்தது. முறையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட நாடகாசிரியர் மூவர் பரிசு பெறுவதற்காகத் தம் நாடகங்களை

நடத்துவர். அக்கால வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய ஒருசிலவற்றைத் தவிர, புராணக் கதைகளிலிருந்தே ஒவ்வொரு நாடகாசிரியனும் நான்கு நாடகங்களை அரங்கேற்றுவான். சதிச் செயல்கள் சம்பந்தப்பட்ட நாடகங்கள் மூன்று புறப் பொருள் கொண்டனவாயும், 'வன தேவதை நாடகம்' என வழங்கிய ஒன்று அகப்புறப்பொருள்களிரண்டும் கொண்டதாயும் அந்நாடகங்கள் நான்கும் அமைந்திருக்கும். நீதிபதிகளே பரிசை வழங்குவராயினும், நீண்ட அந்நாடகங்களை மக்கள் சலிப்பின்றி உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பார்த்துக் களிப்பர். உலக சரித்திரத்தில் இத்தகையதொரு சிறந்த கூட்டம் சேர்ந்ததில்லையாதலால், தன் கருத்தை மக்களிடையே பரப்ப விரும்பிய சிந்தனையாளனெருவனுக்கு இணையற்ற வாய்ப்பு இந்நாடகங்கள் மூலம் கிடைத்ததென்றே கூறவேண்டும். புலவர்கள் பலர் பரிசுகளைப் பெறமுயன்றிருக்கின்றனரென்றும் முதற்பரிசைப் பெற்றோரும் பலராவரென்றும் நாம் அறிகிறோம். எனினும் அவர்களுடைய பெயர்களைத் தவிர வேறொன்றையும் நாம் அறிய முடியவில்லை. எனினும் மூன்று புலவர்களுடைய நாடகங்களே, அவற்றிற் காணப்பட்ட சிறப்பியல்புகளுக்காகப் பின்வந்த அலக்சாந்திரிய காலத்து விமரிசகர்களால் விதந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சில நாடகங்கள் காலத்தாலழிந்துபடாமற் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தமைக்கும் இதுவே காரணமாயிருக்கலாம். ஏச்சிலியுசு, செபோக்கிளிசு, யூரிபிதிசு என்னும்மப்புலவர்கள் மூவரிலும் ஏச்சிலியுசு உயர்ந்த புலமையும் ஆழ்ந்த சிந்தனையுமுள்ளவனாயிருந்தான். சாத்துவீகமான போக்கும், பழமைபேண் மனப்பான்மையும், தூயதன்மையுமுள்ள கலைஞனாயிருந்தவன் செபோக்கிளிசு. யூரிபிதிசோ யதார்த்தவாதியாயும், கடவுள் நம்பிக்கையற்றவனாயுமிருந்தான். அவர்களுடைய கலைத்திறமைகளையும் சிந்தனைச் செல்வங்களையும் இப்பொழுது விரிவாக ஆராய்தல் நன்று.

சாலமிசில் நடைபெற்ற போரிலே ஏச்சிலியுசும் தன் நாட்டுக்காகப் போர் செய்தான் என்றும், வெற்றிவிழாக் கொண்டாடியபோது ஆடல்பாடல் நிகழ்த்திய சிறுவர் கூட்டத்திலே செபோக்கிளிசும் ஒரு சிறுவனாயிருந்தானென்றும், அந்த ஆண்டிலேயே யூரிபிதிசு பிறந்தான் என்றும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளால் தெரியவருகிறது. எனவே இம்மூன்று புலவருள் மூத்தவனை ஏச்சிலியுசு பாரசீக யுத்தம் நடந்த காலத்துச் சம்பவங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவனாய் அதீனிய மக்கள் உள்ளத்திலே இடம்பெற்றுவிட்டான். காலப்போக்கிலே அழிந்து மறைந்து வந்த அதீனியப் பரம்பரையினர்தாமும், தம் நகரம் பெருமையுடன் விளங்கிய காலத்தில் ஏச்சிலியுசு (525—456) ஒரு தீர்க்கதரிசியாய்த் திகழ்ந்தானென்றும், அவ்வாறு அது பெருமையுற்று விளங்குவதற்கு வேண்டிய அறிவைப் போதித்த சான்றோனுமவனே என்றும் பிற்காலத்திலே கருதிவந்திருக்கின்றனர். எவ்வாறாயினும் அவன் தன் காலத்தில் பெரிதும் போற்றப்பட்டான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஈலியுசிசிலே ஓர் உயர்குடியிலே தோன்றியவனாயிருந்தும் அவன் வைதிக சம்பிரதாயங்களை அப்படியே கண்மூடித்தனமாகக் கொண்டாடவில்லை. அக்காலத்தில் வழங்கிய சமய தத்துவக் கோட்பாடுகளை நன்காராய்ந்து அடிப்படை உண்மையைக் கண்டு தெளிய முயன்றான். கடவுளர் பலர் என்று எண்ண, தத்துவ விசாரங்களிற் பழக்கப்பட்ட அவனுடைய உள்ளம் இடந்தர

வில்லை. ஒன்றே கடவுள் என்ற உண்மையைத்தான் அது பற்றிக்கொண்டிருந்தது. மனித வாழ்வின் சிக்கல்களையும் அவ்வாழ்விலே இனந் தெரியாமல் வந்து குறுக்கிடும் துன்பங்களின் காரணங்களையும் ஆராய்ந்தறிய அவன் முயன்று கொண்டே வந்திருக்கிறான். 'சீயுசு யாராயிருந்தாலுமென்' அவனே சர்வ வியாபகமான சக்தி எனவும், 'துன்பங்களை யநுபவித்தே மனிதன் தன் ஞானத்தையடைய வேண்டு' மென்பது அதன் நியதி என்றும் ஏச்சிலியுசு கருதினான். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தனி மனிதனுக்கும் அவனுடைய ஊழூக்குமிடையிலுள்ள தொடர்பு எத்தகைய தென்றறிவதிலும் அவன் ஆராய்ச்சி சென்றது. சிதெசி கோரசைப் போலவே, அத்திரீயுசு மாளிகையின் கதையில் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்த பயங்கரக் கொலைகள் மூன்றையும் ஆராய்ந்து, நல்லவர் கெட்டவரென்ற பேதம் பாராமல் குடும்ப சாபமொன்று அல்லற்படுத்திவைத்த தென்பதனை விளக்கி, **ஓரேசதீயா** என்னும் பெயரில் மூன்று தொடர் நாடகங்களை எழுதியுள்ளான். முதல் நாடகத்திலே துரோய் நகரை நிர்மூலமாக்கிவிட்டு அந்த இறுமாப்புடன் தன் நகருக்கு மீண்ட ஆகமீமினனைக் கிளித்தெமெனசித்திரா என்ற அவனுடைய மனைவி கொலை செய்துவிடுகிறாள். இரண்டாவதிலே அவள் பெற்ற பிள்ளையான ஓரேசதிசு தன் தாயைக் கொன்று பயங்கரமாகப் பழிவாங்கிவிடுகிறான். மூன்றுவதிலே 'மாதுருகத்தி' என்னும் பழி அவனைத் துரத்து செல்வதுபோலவும் அதற்குப் பயந்து அவன் ஏரியோப்பகசில் போய் அதீனிய திருச்சபையினால் குற்றமற்றவனென்ற தீர்ப்பினைப் பெற்று உய்வதுபோலவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மனிதன் செய்யும் தவறுகள் மாத்திரமே காரணமல்லாவிடினும் தப்பமுடியாத இந்த விதியின் சதிச்செயல் பற்றிய இக்கதை, இலக்கியங்களிலே ஈடிணையற்ற பயங்கரத் தன்மை பொருந்தியது என்றே கூறவேண்டும். பாத்திரங்களும் மனித இயல்புக்குள் கட்டுப்படாத தன்மையுடையனவாகவே கற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பைசாசத்தின் மறு அவதாரமான கிளித்தெமெனசித்திரா என்னும் பாத்திரத்தின் இரக்கமற்ற தன்மையை ஒப்பிடுங்கால், புறத்தே பழிக்கஞ்சாதவளாய்த் தோன்றினும் அகத்தில் இரக்கமற்று இரவு வேளைகளில் சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திப் பழிகளைச் செய்யத் தயங்காத மக்பதின் மனைவி என்ற பாத்திரம் கூட இணை நிற்க முடியாது. உயர்ந்த இலக்கியநடை கைவரப்பெறுத ஒரு புலவன் இத்தகைய கற்பனைகளை எழுதமுடியாது. ஏச்சிலியுசின் வாக்கலங்காரமான நடை இதற்கு மிகவும் பொருத்தமாயமைந்திருந்தது. 'சூழம்பிய தலைமயிரும் பயங்கரமாக நீண்டு அடர்ந்த புருவங்களும்' என அரித்தபேனீசு நகைச்சுவை பொருந்தக் கூறும் சொற் கூட்டங்களைப்போல வாசாலகமாய்ப் பேசக்கூடிய ஒலி பேதங்கள் பல கொண்ட சொற்களைக் கையாளுதலிலே அவன் இன்பங்கண்டான். அவனுடைய நாடகங்களில் பெரும்பாலும், பலர் கூட்டமாக சேர்ந்து பாடக்கூடிய அற்புதமான பாடல்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. அவனது காலத்திலும் அப்படிப் பாடும் முறை நாடகங்களிலே முக்கியமான அம்சமாகவேயிருந்தது. நடிகர்களும் தாம் பேசவேண்டிய வசனங்களை மனப்பாடமாக்கி ஒப்புவித்துவந்தார்களாகையால் அந்நாடகங்கள் மேடைப்பிரசங்கங்கள் போன்றிருந்தனவேயன்றி இக்காலத்து நாடகங்களைப்போலமைந்திருக்கவில்லை.

இனி, நாடகத்துறையிலே காட்சி அமைப்புக்களைப் புகுத்தி, ஏககாலத்தில் இருவர் மட்டுமே மேடையில் தோன்றி நடித்துவந்த வழக்கத்தை மாற்றி மூன்றாவது நடிகனுந் தோன்றக்கூடிய வழி செய்து, தனது நாடகங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கலைப்பிரிவாக விளங்கச் செய்து, சேர்ந்து பாடுபவர்களைவிட நடிகர்களுக்கே முக்கிய இடமளித்து, சோக நாடகங்களைத் திருத்திச் செப்பனிட்ட பெருமை செபோக்கிளிசு (496—406) என்பவனையே சேரும். ஏச்சிலியுசினுடைய வசன அமைப்புக்களைவிட செபோக்கிளிசினது நடையில் கட்டுப்பாடும் இனிமையும் உண்டு. நாடகங்களிலே அவலச் சுவையின் எல்லையைத் தொட்டு இரக்க உணர்ச்சிமிகுந்து பார்ப்போரைத் துடிக்கச் செய்யும் உத்தியைச் சிறந்த முறையில் கையாளக்கூடியவன் என்பது அவனெழுதிய இடிப்பசு, ஆண்டிகோனி என்னும் நாடகங்களிலுல் நன்கு தெரிகிறது. அதனையும் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடனேயே செய்துவைத்திருக்கிறான். உணர்ச்சிமிகுந்த இடங்களை அமைக்கும் போதும் செபோக்கிளிசு தான் ஒரு கலைஞன் என்பதனை மறக்காத இயல்புள்ளவனுதலால் அந்த நாடகாசிரியர் மூவருள்ளும் கிரேக்கப்பண்பு மிகுந்தவனுய்த் திகழ்ந்துள்ளான். சமய சம்பந்தமான பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு நாடகமைக்கும் ஆபத்தான வேலையில் அவன் ஒருபோதும் ஈடுபடவில்லை. அவன் எப்பொழுதும் வைதிக சம்பிரதாயங்களையே அநுசரித்துவந்திருக்கிறான்; நகரத்துப் பொதுசன சேவைகளில் பெரும்பங்கு கொண்டுழைத்திருக்கிறான்; 443 இல் பேரசின் பெருநிதியைக் கையாளுந் தலைவனுயிருந்தான்; 440 இல் சாமிய புரட்சியை அடக்கச் சென்ற படைக்குத் தலைமைதாங்கிச் சென்றான்; இவ்வாறே தனது நீண்ட வாழ்நாள் முழுவதும் பெரும் புகழுடன் வாழ்ந்திருக்கிறான்.

இங்கே கூறப்பட்ட நாடகாசிரியர்களுள் இளையவனை (480—406) யூரிபிதிசு என்பவனது நாடகங்களுக்கும் செபோக்கிளிசின் நாடகங்களுக்கும் கலையம்சங்களிலும் அறிவூட்டும் தன்மையிலும் அதிக வேற்றுமைகளிருக்க முடியாது. (அடுத்த நூற்றாண்டிலேதான் அவனுக்கென ஒரு தனிச்சிறப்பு ஏற்பட்ட போதிலும்) யூரிபிதிசு தனது வாழ்நாளிலே ஒருபொழுதாயினும் புகழுடன் விளங்கவில்லை. அதனுல் அவன் பொதுமக்களுடன் அதிகம் தொடர்பு கொள்ளாமல் விலகி, கடற்கரையை அடுத்த ஒரு குகையிலே மனவெறுப்புடன் இருந்து தன் காலத்தின் பெரும்பகுதியை இலக்கியப்பணியிலே செலவிட்டான். அவனுடைய வாழ்நாளின் கடைசிப்பகுதியிலே நாடுகடத்தப்பட்டு மசிடோனிய மன்னனொருவனுடைய சபையிலே இருந்து வருந்தினன். சித்தனையிலும் கலையிலும் அவன் புரட்சிகரமான கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தான். தன் வாழ்விலே வெற்றி பெறுமல் வருந்தியதற்கும் இதுவே காரணமெனக் கூறலாம். 'மனிதன் எவ்வாறு வாழவேண்டுமென்பதனையே நான் கற்பனை செய்கிறேன்; ஆனுல் யூரிபிதிசோ மக்கள் வாழ்க்கையை உள்ளவாறே சித்திரிக்கிறான்' என்று செபோக்கிளிசு கூறியிருக்கிறான். சுருங்கக் கூறினுல் யதார்த்தவாதிகளில் முதல்வனைக் கருத வேண்டியவன் யூரிபிதிசேயாகும். அவனுடைய யதார்த்தவாதம் மக்களை நடுங்கச் செய்தது. மிகப் பழங்காலத்து வசன காவியங்களில் அக்கால வழக்கத்துக்கேற்ப அமைந்திருந்த மூரட்டுத்தனமான பாத்திரங்களை எடுத்து அவற்றிலே தன்னைச்

சூழ்ந்திருந்த மக்களுடைய உண்மையான உணர்ச்சிகளையும் இயல்புகளையும் ஏற்றிப் புதிய முறையில் கற்பனை செய்து கூறினன். தனக்கு முந்திய ஆசிரியர்கள் எடுத்தாண்டு பழக்கப்படாத யேசன் மீதியா போன்றவர்களுடைய கதைகளையே அவன் தனக்குதவியாகத் தேர்ந்தெடுத்தான். அந்நிய நாட்டுப் பெண்ணொருத்தி கிரேக்க தேசத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டுத் தன் கணவனால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் தாங்கொணாத் துயர்கொண்டு தன் கணவனைக் கொன்று பழிவாங்கும் கதையே அவனது **மீதியா** என்ற நாடகமாகும். அவ்வாறு பெண்கள் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதை யூரிபிதிசு தானே கண்டிருக்கின்றனதலால் அவர்கள் நிலைக்கிரங்கி, அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைத் தனது நாடகக்கலையின் மூலம் உலகுக்கு விளக்க முற்பட்டான். வாழ்க்கையில் துர்ப்பாக்கியசாலிகளிடத்தும், மெலியாரிடத்தும், சிறப்பாகப் பெண்களிடத்தும் அவன் மிகவும் கருணை கொண்டிருந்தான். ஆயினும் அவர்களது மெலிந்த நிலையையும் உணர்ச்சிகளையும் எடுத்துக்காட்டியதோடு நில்லாமல், அவர்களிடையே அடங்கியிருந்து சமயா சமயங்களில் வீறுகொண்டெழும் வலிமையினையும் சித்திரித்துக் காட்டியதனால் அவன் பெண்களை வெறுப்பவனென்று ஒதுக்கப்பட்டான். அவனெழுதிய **பெய்திரா, மீதியா** என்னும் நாடகங்களைக் கொண்டு அவனை மதிப்பிட்டார்களேயன்றி அவனுடைய ஐவிசீனியாவைக் கொண்டோ அல்லது **அலசெசிதிசு** என்னும் நாடகத்தைக் கொண்டோ அவனை மதிப்பிடவில்லை. சோக நாடகங்களை எழுதும் ஆசிரியர்களிடம் மனித வாழ்வின் இருண்ட பகுதியையே நோக்கும் வழக்கம் காணப்படுவதுண்டு. அந்த நியதிக்கு யூரிபிதிசு புறம்பானவனல்லன். அத்துடன் மத சம்பந்தமான பிரச்சினைகளையும் அவநம்பிக்கையுடனேயே கையாண்டமையால் அவனது தாழ்வு மனப்பான்மை நன்கு உறுதியாக இடங்கொண்டு விட்டது. யூரிபிதிசினுடைய நாடகங்களில் தெய்வங்களும் தேவதைகளும் மாபு பிறழாத உருவத்துடனேயே தோன்றுதல் வழக்கம்; இதுவே நமது சந்தேகத்தைத் தூண்டவுங் காரணமாயிருக்கிறது. கசப்பான உண்மைகளை எடுத்துச் சித்திரிக்கும் நாடகமொன்றின் முடிவிலே, கதையின் சிக்கல்களை வேறுவிதமாக விடுவிக்க முடியாத நெருக்கடியிலே அப்போலோ தெய்வத்தை அல்லது அதிஞ்பைதித் தேவதையை மாயத்தால் தோன்றச் செய்து கதையை நல்ல முறையில் முடியச் செய்வதனாலே தெய்வத்தின் மதிப்பு உயருமென்று எவ்வாற்றானுங் கூறமுடியாது. அக்காலத்தில் வழங்கி வந்த சமயக் கோட்பாடுகளையும் புராணங்களையும் இழிவுபடுத்தி, அவற்றைச் சாதாரண மனிதத்தன்மைகளோடு ஒப்பிட்டு, மக்களுக்கு அவற்றில் அவநம்பிக்கை யேற்படுத்த வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு மிக நுணுக்கமான கற்பனைகளைப் புகுத்தி, இப்படியான கோட்பாடுகளை மனிதர் நம்பி வாழலாமா என்பதைப் பார்ப்பவர்களே முடிவு செய்துகொள்ளக் கூடியவகையில் தானெழுதிய நாடகங்களை யூரிபிதிசு அமைத்தான் எனப் பேராசிரியர் வேரனும் வேறு சிலரும் கருதுகிறார்கள். சமயக் கோட்பாடுகளையே பெரிதும் புகுத்தி அவனெழுதிய பக்காய் என்ற நாடகத்திற்கூடதயோனீசியசாகத் தோன்றும் மாயமான அவ்வந்நியன் சில சமயங்களிலே ஒரு போலிச் சீர்திருத்தக்காரனைப்போல் தன்னால் மதமாற்றஞ் செய்யப்பட்டவர்களை வேடிக்கையான மாயக்கதை சொல்லி ஏமாற்றுபவனுகவும் சில சமயங்

களில் உண்மையான ஒரு மதவாதிபோலவும் காணப்படுகிறுன். இப்படியான ஒரு பாத்திரத்தைக் கற்பனை செய்து அதனுல் புலவன் என்ன கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறுன் என்பது புலனுகவில்லே. பன்மையில் 'கடவுளர்' எனக் கூருமல் ஒருமையிலே 'கடவுள்' என அடிக்கடி கூறுவதனுல் அவனேக் கடவுள் நம்பிக்கையற்றவனெனக் கூறவும் முடியாது. கிரேக்க வைதிகக் கோட்பாடுகளி லுள்ள மயக்கங்களேயும் சிக்கல்களேயும் ஊடுருவிச் சென்று ஆழ்ந்த தத்துவ மான பரம்பொருளே அறியும் நுண்மாணுழைபுலம் மிக்கவனுயிருந்திருக்கிறுன் யூரிபிதிசு. எவ்வாருயினும், அதென்சை நிர்மூலமாக்கி (முடிவில் அந்நகரை இற வாத புகழுடையதாகச் செய்த) சோபிசு இயக்கமென வழங்கும் அறிவுப் புரட்சி இயக்கத்திலே, அக்கால அறிஞர்களுள் யூரிபிதிசே மிக அதிகமான பங்குகொண்டிருந்தான். சமயக் கொள்கைகளும் மதங்களும் வளர்ந்து வந்த இதே காலத்தில்தான் சோபிச இயக்கமும் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இவ்வியக் கத்தினேப்பற்றி மேலே நாம் எடுத்துரைக்க இருக்கும் செய்திகளிலிருந்து யூரி பிதிசின் கொள்கைகளெவ்வாறமைந்திருந்தன என்பதை நன்கறியலாம்.

3. தத்துவஞானியரும் சோபிச இயக்கத்தினரும்

இதுவரையில் நம் ஆராய்ச்சிக்குட்பட்டிருந்த காலத்திலே எலனிய உலகமெங் கணும் இன்னெருவிதமான தத்துவ விசாரணேயும் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. சமயப் பிரச்சினேகளினின்றும் வேறுபட்ட தத்துவ முறையிலே, அல்லது விஞ்ஞான வழியென்று சொல்லக் கூடிய ஒரு முறையிலே தான் அவ்வளர்ச்சி நடைபெற்றிருக்கிறது. ஆரும் நூற்முண்டின் தொடக்கத்திலேயே, மிலெத்துசு நகரைச் சேர்ந்த அயோனியனை தேல்சு என்பவன் (624—546) இயற்கையில் தோன்றும் உற்பாதங்களுக்கு விஞ்ஞான முறையிலான விளக்கங்கள் கூற முற் பட்டான் என்பதனே முன்னேரத்தியாயத்திலறிந்தோம். அவனுடைய ஆராய்ச் சியைத் தொடர்ந்து ஏனைய அயோனியரும் உலகினே ஆக்கி அவ்வுலகெங்கும் பரந்துள்ள அப்பொருள் எது என்ற அடிப்படைத்தத்துவத்தை அறிவதிலே தம் புலனேச் செலுத்திவந்தனர். இக்காலத்துப் பௌதிக ஞானியர்க்குக் கிடைத் திருக்கும் விஞ்ஞானக்கருவிகள், அவர்களுக்குங் கிடைத்திருந்தால் அவர்களும் மின்னணுக்களின் தத்துவத்தைக் கண்டறிந்திருப்பர். ஆனுல் அக்கருவிகளேக் கண்டு பிடிப்பதில் கிரேக்கர் வல்லுநர்களாயிருக்கவில்லே. உரோமரைப்போலப் பொறியியலறிவையும் அவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லே. விஞ்ஞான முறையிலான ஆராய்ச்சிகளேப் பற்றிய எண்ணமோ அல்லது நுட்பமான பரிசோதனேகளேப் பற்றிய எண்ணமோ அக்காலத்தில் அவர்களிடமேற்படவில்லே; மிகப் பிற் காலத்திலேயே அத்தகைய எண்ணங்கள் உதித்தன. அதனுல் அப்பழங்காலத் தத்துவஞானியர் தமது புலன்களேயும், நுண்ணிதினுராய்ந்தறியும் அற்புத ஆற் றலேயுமே பெருந்துணேயாகக் கொண்டு தமது ஆராய்ச்சிகளே நடத்தி வந்தனர். எனவே அடிப்படையான உண்மைகள் பற்றி அவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனுகத் தோன்றிய கோட்பாடுகள், சில இடங்களில் நம்பமுடியாத கருத் துடையனவாயிருந்தாலும் வேறுசில இடங்களில் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகை யில் ஆழ்ந்த கருத்துடையனவாயுமிருந்தன.

ஏறத்தாழ 500 இல் எபிசியுசில் வாழ்ந்த ஈராக்கிளீதியுசு என்பவன் இயற்கை எப்பொழுதுமே மாறிக் கொண்டிருப்ப தெவ்வாறென்பதையும், அளவுக்கதிக மான வெப்பநிலையில் திடபதார்த்தங்கள் திரவமாயும், திரவம் ஆவியாயும், ஆவி முடிவிலே ஒன்றுமில்லாமலும் மாறிக் கொண்டு போவதெவ்வாறு என்பதையும் கண்டு, எல்லாவற்றிலும் கலந்துள்ள உண்மைப் பொருள் அக்கினியேயென்றும், மாற்றமடைந்து கொண்டிருத்தலே உலக நியதி யென்றும் எடுத்தியம்பினன். ஆற்றுநீர் இடையறாது ஓடிக் கொண்டேயிருப்பதால் ஒரேநீரில் இரண்டு முறை இறங்கமுடியாது. அதுபோலவே 'உலகிலுள்ள அனைத்தும் மாறுதலுக் குள்ளாகியபடியேயிருக்கின்றன' என்று அவன் கூறினன். மாயக்கண்ணாடியில் மாறிமாறித் தோன்றும் காட்சிகளைப் போன்ற அற்புதத் தோற்றங்களைக் கொண்டதோருலகையே ஈராக்கிளீதியுசு கண்டான். ஒருகணம் நாம் உண்மை யென்று நம்புவது மறுகணம் அப்படி யில்லாமல் மாறிவிடுமானால் அந்த உலகைப்பற்றி நிரந்தரமான உண்மையறிவைப் பெறுவது துர்லபமாயிருந்தது. நிலையற்றதெனக் கூறும் இக் கொள்கைகளை முற்றுக எதிர்த்தவன் (ஏறத்தாழ 500 இல் வாழ்ந்த) பார்மெனீதீசு ஆவன். இத்தாலியின் தென்பகுதியிலுள்ள எலியா என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த அவனும் ஓர் அயோனியனேயாவன். மிகப் பழங் காலத்தவனை அவனுடைய மூடிபுகள் பல இன்றும் செய்யுளுருவில் நமக் குக் கிடைக்கக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. உலகின் பொருளெல்லாம் மாற்றத்துக் குட்படுதல் நியதியேயாயினும் அவை நிரந்தரமானவை என ஒரு பொதுக் கொள்கையை அவன் நிறுவினன். ஆற்றின் நீர் என்றும் தாழ்ந்த நிலத்தை நோக்கி ஓடியபடியே இருந்தாலும் ஆறு ஆறுகவே இருக்கும். அதுபோல இயற் கைக் காட்சியின் வியத்தகு தோற்றங்கள் யாவும் வெற்றுக்காட்சிகளும் மாயத் தோற்றங்களுமாயிருப்பினும் அவற்றினுட்பொருளாயிருக்கும் மெய்ப்பொருள் மாற்றத்துக்குட்படுவதில்லை. எங்கள் புலங்களின் வழியாக நாம் காணும் உலகின் புறத்தோற்றங்கள் அனைத்தும் இடையீடின்றி மாற்றமடைந்துகொண்டேயிருக் கின்றன ; மிக நுட்பமானதாயினும் கணந்தோறும் மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டே யிருப்பதனால் ஒரே பொருள் இரு வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஒரேவிதமாகத் தோன்றுவதில்லை. காணும் கண்ணின் நிலைக்கேற்பவும், சூரிய ஒளியின் தன்மை யைப் பொறுத்தும், குறிப்பிட்ட ஒரு பொருள் வேறு பல பொருள்களுடன் கொண்டுள்ள தொடர்புகளுக்கியையவும் மாற்றங்கள் நிகழும். எனவே இக்காலத் தத்துவஞானியும் ஈராக்கிளீதியுசு கூறியதை ஒப்புக்கொள்வான். அதுபோலவே, புலன்கள் காரணமாக வேறுபட்ட தோற்றங்கள் காணப்படினும் சாசுவதமான பரம்பொருள் ஒன்றுண்டு எனவும் அப்பொருளில் மக்களுடைய உள்ளம் உறுதி யான நம்பிக்கை கொண்டு அதனை ஆராய்ந்து அறிய இடையறாது முயலவேண் டும் எனவும் பார்மெனீதீசு கூறுவதையும் ஒப்புக்கொள்வான். இந்த அறிவில் மனிதனின் மனத்தின் பங்கு என்ன என்பதை ஆதிகாலத்துத் தத்துவ ஞானி யர் என்றுமே உணர்ந்திருக்கவில்லை. சின்ஞியாவிலுள்ள சலசோமினியில் (500-428) வாழ்ந்த அனச்சகோரசு ஓளவுக்கு அதனைப்பற்றியும் அறிந்திருந் தான். உலகத்துப் பொருட்களெல்லாம் எண்ணிறந்த 'விதைகள்' அல்லது (நாம் கூறுவதுபோல) அணுக்களின் பல்வேறு விதமான கூட்டங்களே

என எடுத்துக் கூறினன். இவ்விதைகளை இவ்வாறு ஒரு வழியில் ஒரு பொருளாகவும் பிறிதொருவழியில் வேறொரு பொருளாகவும் சேர்த்து வைத்த சக்தி யாதாயிருக்கலாமென மேலும் ஆராய்ந்து, அதுவே 'மனம்' என்னும் ஒரு சக்தி என்று விவேகமாக ஒரு முடிவை மேற்கொண்டான். அனக்சகோரசு கூறிய 'மனம்' என்பது மிக அரிதிலறியக் கூடிய நுட்பமான ஒன்றுயினும் ஏனைய பொருள்களைப்போல் அதுவும் ஒரு பொருள் என்றே கருதப்படுவதனால், சிறந்த ஆராய்ச்சியின் ஆரம்பத்திலேயே ஆராய்ச்சியாளன் தன் குறைபாடுகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளான். இவ்வாறுகவே இத்தத்துவாராய்ச்சியாளரனைவரும் தேல்சு சிந்தித்தவாறே பௌதிகப் பொருட்கள் என்ற முறையில் சிந்தனையைச் செலுத்தி வந்தனரேயன்றி, உண்மையான தத்துவஞானம் என்று சிந்தனை செய்யவில்லையென்பது புலனுகிறது. சூரியனை உருகிய நிலையிலுள்ள ஒரு கல் என்றும், 'அது பெலோப்பொன்னீசின் அளவு விசாலமான' தென்றும் அனக்சகோரசே கூறுவதிலிருந்து அவர்கள் பௌதிக அறிவிலும் எவ்வளவு ஆரம்ப நிலையிலிருந்தனரென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். பரந்து உயர்ந்த இலட்சியங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், பைதகோரசின் (572-497) கோட்பாடுகள்தாமும் முடிவிலே தோல்வியைத்தான் கண்டன. ஆனால் அது வேறுவகையிலேற்பட்ட தோல்வியென்பது உண்மையே. சாமோசிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட பைதகோரசு, இத்தாலியின் தென்பகுதிக்குச் சென்று, பரிசுத்தமான ஓர்பிய நியதிகளுக்கமைந்து கடுமையான துறவு பூண்டிருப்பதென்ற கட்டுப்பாட்டை முதலாவதாகவும், தத்துவார்த்த சிந்தனைகளிலீடுபட்டிருப்பதென்ற நிபந்தனையை இரண்டாவதாகவும் கொண்ட சகோதரத்துவ சங்கம் அல்லது சீடர்குழாம் என்னும் ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தான். இணையில்லாத அத்துறவி, இசை, கணிதம் என்னுமிரண்டிலுமே தன் சிந்தனை முழுவதையும் செலுத்தியிருந்தான். இசை நுணுக்கங்களில் எட்டு அட்சரங்களைக் கொண்ட கால நிர்ணயங்களைக் கண்டு பிடித்தான்; எண் கணிதத்திலே பல விதிகளைக் கண்டான்; இன்னும் பலவற்றை ஆராய்ந்தறிந்ததுடன் பூமி உருண்டை வடிவினது என்ற உண்மையையும் எடுத்தியம்பினன். ஆனால் ஏனைய அயோனியர் போல, பொருட்கள் எவ்வாறு உண்டாயின என்பதுபற்றிய விளக்கங்களைக் கூறப்புகுந்தபோது, அவைகளுக்கேயுள்ள இயல்பான முறையில் அடிப்படைத் தத்துவமாக எண்குறியீடுகளே அமைந்துள்ளன எனக் கூறினன். பின்னர் வெவ்வேறு பிரிவுகளின் சிறப்பியல்புகளைப்பற்றி நம்பமுடியாத கோட்பாடுகளைக் கண்டு பிடிக்க முற்பட்டு, நீதிபரிபாலனத்துக்கு நான்கு என்ற எண்ணையும், திருமணத்திற்கு ஐந்து, சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏழு என்றிவ்வாறே சங்கேத எண்களை ஆதாரமாகக் கூறினன். இதனால் காரணகாரிய சம்பந்தமான சிந்தனைகள் மறைந்து, தன்னை மறந்த ஒரு பரவச நிலையில் அகத்தே தோன்றும் அடையாளக் குறிப்புக்களால் குறிப்பிடும் கொள்கைகள் தோன்றலாயின. தத்துவஞான வளர்ச்சியிலே இச்சிந்தனையாளரெல்லாம் சிறந்த முயற்சிகளைச் செய்துள்ளனரென்பது உண்மையே யெனினும், திடமான முடிபுகளைக் கண்டு பிடிக்கக்கூடிய சாத்தியங்களை அவர்களணுகவில்லை. ஆனால் திறமான கல்விமுறையொன்றைக் கண்டுபிடிக்க அவர்கள் முயன்றபோது உண்டான அநுபவபூர்வ

மான ஆராய்ச்சியிஞலே தத்துவார்த்த முடிபுகளும் எதிர்பாராத வகையிலே கிடைத்தன. எனவே இக்கல்வி முறைக்கான ஆராய்ச்சி எவ்விதம் நடைபெற்ற தென்பதில் நம் கவனத்தைச் செலுத்துவோம்.

கிரேக்க நாடுகளின் கல்வி நிலேபற்றி யாராயுங்கால் அதென்சிலே நிகழ்ந்த அபிவிருத்தி வேலேகள் பல நமக்குத் தெரியவருகின்றன. ஆனல் சிபார்த்தாவில் நிகழ்ந்தவற்றிலோரளவும் — அதாவது கட்டுப்பாடாக வாழும் பயிற்சியும், உடற்பயிற்சியும் தவிர வேருென்றும் அங்கு நிகழவில்லேயென்பதும் — ஏனேய இடங்களில் நடைபெற்ற வேலேகளில் மிகக் குறைவாகவுமே நாமறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. சோலனின் காலத்திலிருந்து அதென்சிலே பிள்ளேகள் ஏதாவதொரு பாடசாலேக்குச் செல்லவேண்டுமென்ற நியதியிருந்து வந்திருக்கிறது. அங்கே அவர்கள் எண்ணுமெழுத்தும் பயின்றனர். மெழுகிலே எழுத்தின் வரிவடிவங் களேப் பதியவும், எண்சட்டங்களினுதவியுடன் எண்பயிற்சி பெறவும், ஓமர் ஈசி யசு முதலியவர்களுடைய நூல்களிலிருந்து வாசிக்கவும் மனப்பாடஞ் செய்ய வும் அவர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கப்பட்டது. இவற்ருேடு இசைப்பயிற்சியும் உடற்பயிற்சியும் இல்லாவிட்டால் கல்வி பூரணமாகாதென்ற கொள்கையும் அக் காலத்திருந்தது. மிகவும் ஏழையாயுள்ளாரைத் தவிர ஏனேயோரனேவரும் யாழோ குழலோ வாசிக்கும் பயிற்சி பெறுதல் வழக்கமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு அதினியப் பெருமகனும் தன் இரவுச்சாப்பாடு முடிந்ததும் ஒரு பாடலாயினும் பாடக்கூடியவனுயிருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சிறப்பாக இலக் கியம் பயிலவும், இசைபயிலவும் தனிப்பட்டவர்கள் கல்விச்சாலேகளேயமைத்து நடத்தி வந்துள்ளனர். அதுபோல உடற்பயிற்சி நிலேயங்களுமாங்கிருந்தன. அவற்றிலே ஓடுதல், மல்யுத்தம் செய்தல், குத்துச்சண்டையிடுதல், நீளம்பாய் தல், ஈட்டியெறிதல், இன்னும் நடனமாடுதல் முதலியவற்றில் தகுந்த மேற்பார் வையிலே இளேஞர் பயிற்சிபெற்று வந்தனர். ஒவ்வொராண்மகனுக்கும் இத்த கைய கல்வி வசதி அவனது ஆரும் வயதிலிருந்து பதினெட்டாம் வயதுவரை இலவசமாகக் கிடைத்தது. அதன்பின் இரண்டாண்டுக் காலத்துக்கு அவன் அதென்சு நகரினும், அற்றிக்காவின்[1] எல்லேக் காவல் தளங்களிலும் படைப் பயிற்சி பெறவேண்டுமென்ற அரசாங்கக் கட்டுப்பாடும் இருந்தது. ஆயினும் பதி னென்கு வயதின்பின் அவனுடைய எழுத்தறிவு நன்கு நிரம்பி விடுமாதலால் அவன் தனது மிகுதிக்காலத்தில் பெரும் பகுதியை மற்போர்ப் பயிற்சிக் கூடங் களிலேயே கழிப்பான். எனவே பதினென்கிலிருந்து பதினெட்டு வரையுள்ள நான்காண்டுக் காலத்தினும் வேறும் அறிவு வளர்ச்சிக்கான துறைகள் கிடையா விட்டால் அவனது உள்ளநிலே பாழாய்விடும். எனவே, அதென்சில் ஐந்தாம் நூற் ருண்டிலே வாணிபம் அரசியல் ஆகிய துறைகளில் ஏற்பட்ட இளர்ச்சிகளாலும் ஆர்வத்தினுலும் பிள்ளேகளும் பெற்ருேரும் தூண்டப்பெற்று, அந்த வீண்காலத் தைப் பயன்படுத்தக் கருதினர். கேட்டார்ப்பிணிக்குந்தகைய பேச்சுவன்மை யைப் பெறுவதற்குரிய வாய்ப்புக்களே மக்கள் சபை வாயிலாக அக்காலத்துக்

1. எனினும் இந்த "எபெபீசு" களின் பயிற்சி நான்காம் நூற்ருண்டிலிருந்தே நடை பெற்று வந்த தென்பதை நம்புவதற்குரிய காரணங்களும் எவ்வாறே இருக்கின்றன.

குடியரசு முறைகள் வழங்கிவந்தன. நீதிச்சபைகளிலும் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. 'புதிதாக ஏதாவது கேட்கவேண்டும்' என்ற அறிவுப்பசி கொண்ட மக்கள் முன்னரே எடுத்தியம்பிய வானசாத்திரம் கேத்திரகணிதம் இன்னுமிவை போல என்னென்ன சாத்திரங்களெல்லாம் புதிதாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் மென்மேலு மறியவேண்டுமென்ற பேராவல் கொண்டிருந்தனர்.

இதுகாறுங் கூறிவந்த தத்துவஞானியருள் ஒருவரேனும் அதென்சிலே தோன்றவில்லை யென்பதனை வாசகர்கள் கவனிக்காமலிருக்க முடியாது. எனவே கல்வியறிவில் முதிர்ச்சி யடையவேண்டுமென்ற பேராவலைத் தணிக்கப் பிறநாட்டிலிருந்து தத்துவஞானியர்களை அழைக்கவேண்டியிருந்தது. (கைவினைஞரையும், வணிகரையும் பிறநாடுகளிலிருந்து வரவழைத்ததுபோல) இவர்களையும் அழைப்பதில் பெரிக்கிளிசு பெரிதும் ஊக்கங்காட்டி வந்தான். அதென்சு நகரத்துக்குச் செல்ல அவர்களும் ஆயத்தமாகவேயிருந்தனர். கல்விநிலையில் உயர்வடைய வேண்டுமென்று மக்கள் அறிவுத்தாகம் கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் எலனிய உலகின் பல பகுதிகளிலும் அறிஞர் பலர் தோன்றி அறிவுச் செல்வத்தை விருத்திசெய்தனர். பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும், சிறப்பாக மகிஞகிரேசியாவிலும் சின்ஞசியாவிலும் சோபிசதர் அல்லது அறிவைப் புகட்டுவோர் எனத் தங்களைக் கூறிக்கொண்ட ஞானியர் தோன்றினர்கள். கணிதம், வானசாத்திரம், இயற்கைச் சரித்திரம், புவியியல், சரித்திரம், அரசியல், நீதிசாத்திரம், வரைதல், ஓவியம், இசை என்பனவற்றோடு, வாக்கலங்காரமான பேச்சுவன்மைப் பயிற்சி முதலிய எந்தக்கலையாயினும் தம்மாற் போதிக்க முடியுமெனக் கூறினர். இத்தகைய சோபிசதரில் பலர் இருந்திருக்கிறார்களென்பதிலையமில்லையாயினும் அவர்களுடைய பெயரையன்றி வேறொன்றையும் நாம் கேள்விப்படவில்லை. ஆயினும் ஒரு சிலர் சிறந்த பெருமையுடன் திகழ்ந்து மிருக்கின்றனர். திரேசிலுள்ள அபதீரா என்னுமிடத்தில் (485-410) தோன்றிய புரதகோரசு என்பவன் மிகவும் புகழ் பெற்று விளங்கினன். சமூகத்திலே ஒருவன் நல்லவனாய் வாழ்வதற்கு வேண்டிய வாழ்க்கை நெறிகளைத் தான் கற்பிக்க முடியும் என அவன் கூறியதாக அறிகிறோம். 'இளைஞனே, என்னுடன் நீ பழகினாயானால் முதல் நாளிலே சிறந்தவனாவாய்; அடுத்தநாள் இன்னும் சிறப்படைவாய்; இப்படியே நாள் தோறும் சிறந்து விளங்கிக் கொண்டே போவாய்' எனப் புரதகோரசு கூறியதாக அறிகிறோம். உலக நடைமுறையோடு ஒட்டிய பெறுபேறுகளையே கருதிச் செய்யும் கட்டுப்பாடான பயிற்சிகளையே அவன் போதித்து வந்தான். மெய்ப்பொருள் என்பதிலே அவனுக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை. 'உலகியற் பொருள்களுக்கெல்லாம் அளவுகோல் மனிதனே' என்பது அவனுடைய சித்தாந்தம். அதனால் மனிதனுடைய வழக்கத்துக்கும் அவனுடைய தேவைக்கும் ஏற்பத்தான் நல்வினை தீவினை என்பவை அமையவேண்டும் என்ற அளவுக்கு நெறிமுறைகள் தாழ்த்தப்பட்டன. கீழைத்தேச மொன்றில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்கட் கூட்டமொன்றின் கொடுமையை எடுத்துக் கூறும் போது, ஏரதோத்தசு, புரதகோரசின் நூலிலிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்துக் காட்டி, கிரேக்க மக்கள் மூப்படைந்த தம் பெற்றோரை எரித்து வந்தனர் என்ற

றிந்த அம்மக்கள் மூப்படைந்த தமது பெற்றோரைப் பிடித்து உண்டுவந்தன ரெனக் கூறுகின்றனர். புரதகோரசின் கொள்கையை ஒழுக்கவியல் முழுவதற்கும் ஏற்ற நன்னெறியெனக் கொண்டால் அநர்த்தமே விளையும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. (ஏறத்தாழ 430 இல்) சியோசுத் தீவிலே விளங்கியவன் புரோதிக்கியசு என்னும் சோபிசதன். தீராத நோயாளியாயிருந்தாலும் அவன், சிலேடையமைத்துப் பேசுதல், பல பொருள்படப் பேசுதல் முத லிய சாமர்த்தியமான பேச்சுக்களில் வல்லவனாயிருந்தான். விவாதம் செய்வதில் புரோதிக்கியசு எவ்வாறு சிறப்புற்று விளங்கினனே அவ்வாறே, இலயந்தினி என்னுமிடத்தில் (483-376) விளங்கிய கோர்க்கியாசு என்னும் சிசிலியன் வாக் கலங்காரத்தில் சிறந்து விளங்கினன். அவனுடைய அலங்காரமான பேச்சில் துலங்கிய கவிதைநடை துசிதீதிசு என்னும் சரித்திராசிரியனை உள்ளிட்ட பல ரைக் கவர்ந்தது. அப்பேச்சுக்களிற் காணப்பட்ட பரந்த சமநோக்கு, மூரண் பட்ட சொல்லடுக்கு என்பவற்றுக் கெடுத்துக்காட்டாக மரணச் சடங்கொன் றிலே பேசுவதற்கென அவன் அமைத்துதவிய உரையொன்றிலிருந்து ஒரு வச னத்தை எடுத்துக்காட்டலாம் : 'எனவே அவர்களிறந்தபோது அன்பும் அவர்க ளுடன் கூடச் செத்துப்போகவில்லை ; ஆனால் உடல்களில் தங்கியுள்ள இறவாத தன்மையுள்ள அவ்வன்பு உடல்களுமல்ல ; அவை வாழாதபோதும் அது வாழுகி றது.' எலிசபெத்தின் காலத்து வசனகர்த்தாக்கள் இக்கோர்க்கியாசுக்கு ஒரு வகையிலும் கடமைப்பட்டவரல்லராயினும் அவர்களுடைய வசன நடைக்கும் அவனுடையதற்கும் சிறந்த ஒற்றுமை இருப்பதைக் காணலாம். இந்தச் சோபி சதர்களுளெல்லாம் மிகவும் சிறந்து விளங்கியவன் எலிசு என்னுமிடத்தில் (ஏறத்தாழ 430 இல்) வாழ்ந்த இப்பியாசு என்பவனவன். பல கலைகளிலும் வல்லவனாய்ப் பலவித்தைகளிலும் சமர்த்தனாய் விளங்கிய இந்த இப்பியாசு ஒரு முறை ஒலிம்பிய விழாவிலே தோன்றியபோது 'அவனணிந்திருந்த உடைகளும் கொண்டு சென்ற பொருட்களும் எல்லாம் தன் கைப்படச் செய்த பொருட் களாயிருந்தன. கணையாழி, எண்ணெய்க்குவளை, பாதரட்சைகள், துணிமணிகள், பாரசீகத்துக் கச்சு' எல்லாமே அவன் செய்த பொருட்கள். இன்னும் காவியப் பாடல்கள், சோக நாடகங்கள், ஆவேசப் பாடல்கள், வசனநூற் கட்டுரைகள் என்பன பற்றியோ பேசவேண்டியதில்லை. எதைப்பற்றி என்ன கேட்டாலும் விடைகொடுக்க ஆயத்தமாயிருந்தான். சரித்திரம், கட்டிடக்கலை, கேத்திர கணிதம், வானசாத்திரம், கணிதம், இலக்கணம் எதை வேண்டுமானாலும் அவன் கற்பிக்க ஆயத்தமாயிருந்தான். தொடர்பாக ஐம்பது பெயர்களை ஒருமுறை கேட்டால், அவற்றை யெல்லாம் அப்படியே ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய ஞாபகசத்தியைத் தூண்டும் ஆச்சரியமான வித்தை யொன்றையும் அவன் கண்டுபிடித்திருந்தான். அறிவுத்துறைபோகிய இத்தகைய பண்டிதர்களைக் காண்பதற்கு வாலிபரும் வயோதிபரும் ஆவல்கொண்டு பெருங்கூட்டமாய்த் திரண்டு சென்றனர் என்றால் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. உடற்பயிற்சிக் கூடங்களிலே மணலில் முக்கோணங்களையும் வட்டங்களையும் வரைந்து பார்ப்ப தில் மாணவர் அரைவாசிப் பொழுதைக் கழித்தனர். அனக்சகோரசு என்ற தத்துவஞானியின் சமூகத்திலிருந்து அவனுடைய ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்துக்

களைக் கேட்பதில் விருப்பங் கொண்டிருந்த அப் பெரிக்கிளிசு என்னும் பெரிய வனே சோபிசதர்களின் தொடர்பையும் பெரிதும் விரும்பியிருந்திருக்கிறான். ஒரு சமயம் புரதகோரசு என்ற சோபிசதனோடு பெரிக்கிளிசு பேசிக்கொண்டிருக் கையில் பந்தயக் குதிரையொன்றுக்கு நேர்ந்த விபத்தைப் பற்றிய பேச்சும் வந்தது. அப்பொழுது, கொல்லீட்டியை எறிந்தவனே அக்குதிரையின் சாவுக்கு முழுப் பொறுப்பாளி என்று ஒருவன்கூற மற்றவன், அவ்வாயுதமும் பந்தய நிர்வாகியுமே காரணம் எனக்கூற விவாதம் காலையிலிருந்து நண்பகல் வரையில் நீண்டதெனக் கதையுண்டு. நாம் முன்பே கூறியதுபோலக் கற்றறிந்தோர் வந்து அதென்சில் குடியேறுதலையும், அத்தகையோரை அடிக்கடி அந்நகர்க்கு வந்து போகச் செய்தலையும் பெரிக்கிளிசு தன் கொள்கையினொரு பகுதியாகக் கொண்டிருந்தான். தேச சஞ்சாரத்திலே இயல்பாக நாட்டம் கொண்ட சோபி சதர் பலர் ஆங்குச் சென்றுள்ளனர். தம் வாழ்க்கைச் செலவுக்குப் பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டியிருந்தமையினால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் மாணவர் எங்கிருந்தனரோ அங்கெல்லாமவர்கள் சென்றனர். அவர்களுட் சிலர் தாம் போதிக்கும் பாடங்களுக் கெல்லாம் பெருந்தொகைப் பணத்தை வேதனமாகக் கேட்டுப் பெற்றனர். சிசிலியிலே ஒருமுறை சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தே இப் பியாசு அறுநூறு பவுணைச் சம்பாதித்திருக்கிறான். பத்துப் பென்சு செலவில் கற்கக்கூடிய ஒரு பாடத்தைப் போதிப்பதற்குப் புரோதிக்கியசு இரண்டு பவுணைப் பெற்றுள்ளான் என்பர். அதீனியரின் கல்வி நிலையில் இருந்த குறை பாடு இதுகாறும் கூறியவற்றால் விளங்கும். மற்றவர்களின் கவனத்தைத் தம்பாலீர்ப்பதற்காக அவர்கள் பிரபலமடைய வேண்டியிருந்தது. எனவே நேர் வழியினின்று மெய்ப்பொருளை ஆராய்தலை விடுத்து, விரைவாக ஏதாவது அறி வைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென அவர்கள் விழைந்ததுமியல்பே யாகும். (இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த) பெல்மனீய முறையைப் போலவோ அல்லது பத்திரிகைத் தொழிற்பயிற்சியைப்போலவோதான் அவர் களுடைய கல்வி முறையுமமைந்திருந்ததேயன்றி உண்மையான தத்துவ ஞானியருடைய ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிகள் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் அமையவில்லை. அன்றியும் அவர்களுடைய கோட்பாடுகளிலுள்ள குறைபாடுகள் சிந்தனைக்குப் பொருந்தவுமில்லை, மாற்றுக்கொள்கைகள் தோன்ற இடங்கொடுக் கவுமில்லை. இத்தகைய அபிப்பிராய பேதங்கள் பின்னால் சில நன்மைகளுக்கும் ஏதுவாக விளங்கப்போதலைக் காண்போம்.

இதுவரையிலே நாமறிந்த சோபிசதர், தத்துவஞானியர் என்பவருள் அதீனி யரைப்பிறந்தவனொருவனேயேனும் கண்டிலேம். ஆயினும் தன் வாழ்நாளி லேயே மிகுந்த புகழ்பெற்று மற்றவர்களுடைய பெருமையை யெல்லாம் மங்கச் செய்து திகழ்ந்தவனொருவனும் உளன். உலகின் சிந்தனை வளர்ந்த சரித்திரத் திலே, கிரேக்க நாட்டில் தோன்றிய சிந்தனையாளருளெல்லாம் அவன் தலைசிறந்து விளங்கினான்; சிற்பத் தொழில் செய்பவனுயிருந்தும் அத்தொழிலில் அதிகம் சிரத்தையில்லாதவனுயிருந்தான்; பிதுங்கிய கண்களும், சப்பைமூக்கும், பெரிய தொந்தியும் கொண்டு பார்ப்பதற்கு விகாரமான தோற்றமுடையவனுயிருந்த அவன் பெயர் சோக்கிரதீசு. அவன் வாலிபப்பருவமெய்தியபின்பும் ஓர் ஊதிய

மும் பெருமல் இளைஞர்க்குரிய கல்விப் போதனைகளையே நடத்தி வந்தனனென அறிகிறோம். தன் கொள்கைகளைப் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு கூட்டத்தையும் அவன் அமைத்து வந்ததாகவே தெரிகிறது. அக்கூட்டத்தினருள் உடல் நலங்குறைந்த வனும் மங்கிய பார்வையுடையவனுமான சீரபன் என்னுமொருவனும் இருந்தான். சோக்கிரதீசு நாற்பது வயதாயிருக்கும்போது ஒரு நாள் இச் சீரபன் தெல்பியைத் தரிசித்து, சோக்கிரதீசிலும் சிறந்த அறிஞன் வேறுயாருமுளரோ என்று அங்கிருந்த தெய்வ பீடத்தை வினவினன். 'ஒருவருமிலர்' என்ற பதில் தான் அவனுக்குக் கிடைத்தது. இச் செய்தியைக் கேட்டுத் தன்னடக்கம் நிறைந்த அப்போதகாசிரியன் ஆச்சரியத்திலும் அதிர்ந்து போனன். அவன் பொத்திடேயியா என்னுமிடத்துக்குச் சேனையில் ஒருவனுகச் சென்றிருந்த போது ஒருகால் ஓரிரவு முழுவதும் அவ்விடத்துக் குளிரையும் தன் சகாக்களின் திகைப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் தன்னை மறந்த சிந்தனையில் ஏகாக்கிர சிந்தையுடன் நின்று, பொழுது விடிந்த பின்னரே தன் சிந்தனை கலையப் பெற்று உதயசூரியனை வணங்கிக்கொண்டு தன் கடமைகளைக் கவனிக்கச் சென்றனென ஒரு கதையுமுண்டு. அவன் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் இயல்புள்ளவனு யிருந்திருக்கிறனென்பதையே இதுபோன்ற கதைகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. அதன் பின்னர் தன் தத்துவ விசாரணையில் புதியதொரு வழியை மேற் கொண்டான். தெய்வபீடம் தன்னைப்பற்றிக் கூறிய புகழ்ச்சிக்குத் தான் எவ் வாற்றலும் அருகதை யற்றவனெனக்கூறி, அக்காலத்திற் புகழ்பெற்று விளங்கிய அறிஞரிடமெல்லாஞ் சென்று அவர்கள் போதித்து வந்த போதனைகளிலடங்கி யுள்ள தத்துவங்களை எடுத்துக் கூறும்படி கேட்கலானன். விவாதித்து உண் மையை அறியவல்ல சோக்கிரதீசு அவர்கள் கூறியவற்றைத் தருக்கமுறையிலா ராய்ந்து அவற்றில் உண்மை எதுவுமேயில்லை என்பதைக் கண்டு பிரமித்துப் போனன். உண்மை வீரம் யாது என ஒருவனைக் கேட்க அவன், போர்முறைகளை நன்கு தெரிந்து கொள்ளாமல் போர் செய்பவனை நல்ல போர்ப்பயிற்சி பெற்றவ னிலும் சிறந்தவனெனக் கூறுவான். அப்பொழுது சோக்கிரதீசு, நீந்தத் தெரி யாமல் தண்ணீருட் குதித்துச் சுழியோட முயல்பவனை உதாரணமா யெடுத்துக் காட்டி, வீரத்தைப் பற்றித் தவறான விளங்கங் கூறியவன் தன் அறியாமையைத் தானை அறிந்து கொள்ளும்படி செய்து, ஆபத்துக்களை நன்காராய்ந்து அவற் றுக்கேற்றபடி யொழுகும் அறிவுடைமையே உண்மை வீரம் என்றுகூறி விளக்க மும் கொடுப்பான். இந்த முறையிலே விவாதம் நீண்டு வளர, சோக்கிரதீசின் தருக்கநியாயங்களுக்காற்றாத எதிரி சிறிது சிறிதாக விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டே போக நேரும். தம்மிடம் ஞானமில்லை யென்பதை மற்றவர்களுணரா மலிருப்பதுபோலன்றி, சோக்கிரதீசு தனக்குத் தெரியாதன பல உள என்பதை யாவது தெரிந்து வைத்திருந்தான். வழங்கிவந்த வழக்கங்களையும், ஏற்றுக்கொள் ளப்பட்ட கோட்பாடுகளையும் தாக்குவதாயமைந்த இவ்விமரிசனங்கள் தத்துவ ஞான வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற ஒரு வழியை அமைத்துக் கொடுத்தன. தான் சந்திக் கும் அறிஞருடனெல்லாம் விவாதம் புரிந்து கொண்டே யிருந்தாலும், சோக்கிர தீசு தனக்கெனச் சொந்தமான கொள்கைகளையுமுடையவனாயிருந்தான். பண் டைத் தத்துவஞானியர் பலரும் அறிவோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளிலீடு

பட்டிருந்தனரேயன்றி ஒழுக்கநெறி சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளை நடத்தவில்லை. மற்றும் பைதகோரிய ஞானியர் ஒழுக்க நெறிகளையே மிகமுக்கியமாக வலியுறுத்திவிட்டு அறிவு சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளை மாயையென ஒதுக்கி வைத்துவிட்டனர். இவ்விரு சார்பினரும் பெற்றிருந்த அறிவுச் செல்வத்தையெல்லாம் ஒன்றுகச் சேர்த்து, நல்லொழுக்க மென்பது அறிவின் முதிர்ச்சியினால் ஏற்படுவதே என்றும், நன்மை பயப்பது எது என்பதனை ஒருவன் அறிந்தால் அதனையே நிச்சயமாகச் செய்வானெனவும் சோக்கிரதீசு விளக்கிக் கூறினன். வாழ்க்கையின் சிக்கல்களைத் தீர்க்கச் சோக்கிரதீசு எடுத்துக் கூறியவெல்லாம் அதற்கு முன்பு வழங்கிய கொள்கைகளிலும் அதிகம் ஏற்றமுடையனவாகத் திகழ்ந்தன. 'மனிதவாழ்வின் வசதிகளையும் தேவைகளையும் பொறுத்தே நன்மை தீமைகள் நிர்ணயிக்கப்படும்; இன்று உண்மையாயிருப்பது நாளை பொய்யாகும்; எனக்கு நன்மையானது உனக்குத் தீமையாகும்; என்றெல்லாம் மெய்ப்பொருளில் நம்பிக்கையற்றவர்கள் எடுத்தாண்டகோட்பாடுகளை மறுத்து, மனிதனுடைய கொள்கைகளும் வழங்கங்களும் மாறினும், என்றும் மாறுத நிலையான பேருண்மையொன்றுண்டு; அதனை ஒவ்வொருவனும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து அடைய முயல வேண்டும் என எடுத்தியம்பினன். உண்மைகளைப் போதிப்பவர் அப்போதனைகளின்படி தாமே ஒழுகவும் வேண்டும். சோக்கிரதீசு தன் போதனைகளின்படி தானும் ஒழுகி வந்தான். மனையை மறந்து வாழ்வை மறந்து (அவன் தான் ஊதியம் பெறுவதில்லையே) தன் வாழ்நாள் முழுவதுமே மெய்ப்பொருளின் தியானமாயிருந்தான். தன் உள்ளொளி காட்டிய வழியிலேயே தன் வாழ்க்கையையுமமைக்க முயற்சித்தான். முடிவிலும் அவ்வுண்மை வழியையே கடைப்பிடித்து மரணத்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டான். நாட்டுமக்களே தனக்கு மரண தண்டனையை விதித்திருக்கும்போது அந்தக் கட்டளையை ஏற்று நடத்தலே ஒரு மனிதன் செய்யவேண்டிய முதற்கடமையாகுமெனக் கூறித் தன்னைச் சிறையிலிருந்து தப்பிச் செல்லும்படி புத்திமதி சொல்லி வழியும் வகுத்துக் கொடுக்க முன்வந்த தன் நண்பர்களுக்குப் போதித்தான். நேர்மையான வழியில் வாழவேண்டும். மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் நடக்க வேண்டும் என்றின்ன பலவாக அவன் செய்த போதனைகளை யெல்லாம் பிற்காலச் சந்ததியினர் தம் உள்ளத்தில் போற்றி அதன்படி நடக்க ஏதுவாயிருந்தது அவன் செய்த அந்த மாபெருந் தியாகமேயாகும். அப்போதனைகளெல்லாம் பேச்சளவோடு இருந்திருந்தால் இவ்வாறு போற்றுதலுக்குள்ளாக முடியாது. அவனுடைய அறிவுரைகளை யெல்லாம் காரணகாரிய சம்பந்தத்துடன் வகைப்படுத்தித் தத்துவஞான விளக்கங்களாகப் பிளேட்டோ விரிவுரைகள் எழுதினும், உபதேசங்களைச் செய்த ஆசாரியனுடைய பண்பாடும் சீலமிகுந்த வாழ்க்கை முறையுமே மாணவனுடைய எழுத்துக்களின் ஆதாரமான உள்ளுணர்வாயிருந்து உதவி செய்தன என்க.

'இளைஞர்களுடைய உள்ளத்தைக் கலைத்து நேர்மையற்ற வழிகளிலலையச் செய்கிறார்கள்' என்ற குற்றத்தைச் சுமத்தியே சோக்கிரதீசுக்கு மரணதண்டனை வழங்கப்பட்டது. சோபிதசரனைவருக்கு மெதிராகச் சுமத்தப்பட்ட குற்றமும் அதுவேயாகும். சாதாரண மனிதனோடு சம்பந்தப்பட்டவரையில் அக்குற்றச்

சாட்டு உண்மையென்பதிலையமில்லை. அறிவினுலேற்பட்ட புதிய விழிப்புணர்ச்சி யொவ்வொன்றும் கூடவே அமைதியின்மையையும் ஏற்படுத்தியது. மறுமலர்ச்சிக் காலத்துமக்கள் பண்டைக் கிரேக்க ஆசிரியர்களிடமிருந்து பெற்ற ஞானத்தினுல் கட்டுப்பாடற்ற ஆன்ம விசாரங்களிலீடுபடலாயினர்; சமயக் கோட்பாடுகளி லுள்ள குறைநிறைகளே யாராய்ந்தனர்; பாரம்பரிய வழக்கங்களேயெல்லாம் காற்றிற் பறக்கவிட்டனர்; அதனுற் சிலசமயங்களில் அறநெறி பிறழ்ந்து இழி செயல்களேச் செய்யவுந் தலேப்பட்டனர். விவிலிய நூலிற் கண்ட உண்மைகளிலும் பண்டைய நெறிமுறைக் கட்டுப்பாடுகளிலும் மக்கள் அவநம்பிக்கை கொள்ளும் படி செய்த கல்வியறிவும் அதனேடு தொடர்ந்த அரைகுறையான விஞ்ஞான உண்மைகளும் விக்டோரிய காலத்து உரிமைகளுக் கெதிரான அறிவுப்புரட்சி யொன்றை நமது காலத்திலேற்படுத்தியதுபோலவே அதீனியரை, அவருள்ளும் இளேஞரை மயங்கச் செய்தவை அக்காலத்திற் பெருகிவந்த புரட்சிகரமான கொள்கைகளே யென்க. கடவுளரின் ஒழுகலாறுகளே யாராயப்புகுந்த அவர்கள், ஒழுக்கமென்பதொன்றும் உண்டோ எனச் சந்தேகிக்கத் தலேப்பட்டனர். பல பொருள்படப் பேசும் வித்தையைக் கற்று அதனைத் தம் வீடுகளில் தமது பெற்ருேரிடமே பரீட்சித்துப் பார்க்கவும் முயன்றனர். தாம் கற்ற வித்தையைக் கொண்டு ஆசாரியர்களேயே திருப்பி மடக்கிய சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. எந்த ஒரு மாணவனேயும் வழக்குரைப்பதில் வல்லவனுக்கத் தன்னுல் முடியுமென்றும், அப்படிச் செய்யத்தவறினுல் தனக்குப் பணம் கொடுக்கவேண்டியதில்லே யென் றும் உத்தரவாதமளித்து வந்த போராசிரியனெருவன் தன் மாணவனுலேயே ஏமாற்றப்பட்ட கதையொன்றுண்டு. 'என்மீது வழக்குத்தொடர்ந்து வெற்றி யடைய முடியுமா? அப்படி வெற்றிகாண்பீரேல் உமது உத்தரவாதப்படி நான் பணங்கொடுக்க வேண்டியதில்லே. நீர் தோற்ருல் அப்பொழுதும் உமக்குப் பணங் கிடையாது' என்று கூறி அம்மாணவன் தன் ஆசிரியனே ஏமாற்றிவிட்டான். இது போன்ற ஒருசில சந்தர்ப்பங்களேத்தவிர, சோபிசதருடைய போதனைகள் அவர் களேப் பின்பற்றிவந்த மாணவர்களினது ஒழுக்க நெறிகளேப் பாதித்தனவென்றே கூறவேண்டும். சோக்கிரதிசினுடைய மதிப்புக்குப் பாத்திரமான அல்சிபயதீசு போன்ற ஒருசிலர் ஒழுக்கக்கேடான வாழ்க்கையையே மேற்கொண்டிருந்தனர். அரசியலிலும் பயங்கரமான விளேவுகளே ஏற்பட்டன. அரசியல் தலேவர்கள் பலர் தோன்றித் தமது சாதுரியமான நாவன்மையினுல் பெருந்தன்மை தன்னடக்கம் முதலான சிரிய பண்புகளேப் புறக்கணித்துவிட்டு, எடுத்ததற்கெல்லாம் குறை கூறித் தம் சுயநலமொன்றையே குறியாய்க் கொள்ளும் வழக்கத்தினேப் பொது மக்களிடையே தூண்டிவிட்டனர். புதுமுறையான அச்சிந்தனேப் புரட்சிகள் பற் றிய குறிப்புக்களில்லாமல் அதென்சிலே ஐந்தாம் நூற்ருண்டின் கடைசி மூப்ப தாண்டில் நிகழ்ந்த சரித்திர நிகழ்ச்சிகளேத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடி யாது. கல்வியறிவைப் பரப்பவென்றெழுந்த அவ்வியக்கத்திலே தீமைகளிருந்தது போல நன்மைகளுமிருந்திருக்கின்றன. சோபிசதர்கள் தோன்றவில்லையானுல் சோக்கிரதீசுமில்லே; சோக்கிரதீசு தோன்றவில்லையானுல் பிளேட்டோவுமில்லே. அவர்களெல்லாம் தீங்கிழைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனே கருமமாற்றி னர்களென்று கூறவும் முடியாது. அன்றியும் கல்வியபிவிருத்தி சம்பந்தமாக

அவர்கள் செய்தன எல்லாம் தம்காலத்து மக்களிடையேயும் அடுத்து வந்த சந்ததியினரிடையேயும் ஏற்படுத்திய பலாபலன்கள், பதினேழும் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவிலே மைக்கியவெல்லியின் கொள்கைகளாலேற்பட்ட பலாபலன்களைப் போன்றவை. அறிவின் வளர்ச்சி யென்பது எவ்வளவுதான் தடுக்கமுடியாததாயும் பலனளிக்கவல்லதாயுமிருந்தாலும் அதில் ஆபத்துக்களும் நிறைந்திருந்தன வென்பதும் உண்மையே.

எனவே அறிவு வளர்ச்சி இயக்கங்களுக்கு அங்கே எதிர்ப்புக்களும் பல இருந்தன. ஏறத்தாழ 450-385 இல் வாழ்ந்த சிறந்த கவிஞனை அரித்தபேனீசு என் பவனியற்றிய, நகைச்சுவை மலிந்த கவிதைகளிலெல்லாம் அக்காலத்துச் சனதனக் கட்சியின் குரலே ஒலித்தது. அறமல்லாதனவற்றை அறமெனக்கூறி வாதாடியவர்களை அவன் பரிகசித்தான்; மரதன், சாலமிசு முதலிய இடங்களில் வீரம் விளைத்தவர்களின் வழித்தோன்றல்களாயிருக்க வேண்டிய இளைஞரையெல்லாம் மற்போர்ப் பயிற்சிக்களங்களுக்குச் செல்லவிடாமல், வெந்நீர் முழுக்காட்டி உடல்பிடித்து உளைவு தீர்க்கும் நிலையங்களுக்கனுப்பி, கூடெழுந்த மார்புகளுடன் விளங்கும் காற்றடைந்த பைகளின் சந்ததிகளாகவுத் தோன்றச் செய்த அவ்வறிவளர்ச்சி இயக்கத்தினரை அரித்தபேனீசு எள்ளிநகையாடிக் கவிதைகள் செய்தான். சோக்கிரதீசினைக்கூடத் தானெழுதிய நகைச்சுவை நாடகமான **மேகங்கள்** என்னும் நூலிலே சிறிது வரம்பு மீறியே அரித்தபேனீசு பரிகாரம் செய்துள்ளான். தன் 'சிந்தனைக்கடை'யிலே அந்தரத்தில் தொங்கும் உறியொன்றிலிருந்து கொண்டு, சோக்கிரதீசு வானமண்டல ஆராய்ச்சியிலிருப்பதுபோலவும், இரத்த சோகைபிடித்த மாணவர் கூட்டம் அவன் சொல்லும் அறிவுரைகளைக் கேட்டு இன்புறுமாவலோடு கீழே காத்து நிற்பதுபோலவும், தான் பெரிய அறிஞனென் பதைக்காட்டச் சோக்கிரதீசு இடையிடையே ஏதாவது அர்த்தமற்ற வெற்றுரைகளைச் சொல்வதுபோலவும் அந்நூலிலே அரித்தபேனீசு சித்திரித்துக் காட்டியிருக்கிறான். சோக்கிரதீசின் சிறந்த முயற்சிகள் நிகழ்ந்ததும், அவற்றுக்கு அரித்தபேனீசின் கண்டனங்கள் எழுந்ததும் பெலோப்பொன்னீசியப் போர் நிகழ்ந்த அக்காலத்திலேயேயாகும். எனவே நிலைமை மிகவும் சீர்குலைந்துபோக முன்னமே அவற்றைத் தடைசெய்யவும் தலைப்பட்டிருந்தனரெனத் தெரிகிறது. அரசியலிலும் சமயக் கோட்பாடுகளிலும் ஊறிப்பயின்ற சிலர் முதலில் பார்தீனனுலையத்தை நிர்மாணிக்கும் முயற்சிக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்துப் பின்னர் அப்பண்டைக்காலத்து அதீனுபதித்திருவுருவை அங்கே பிரதிட்டை செய்வதையும் எதிர்த்தனரென்பதை ஏற்கெனவே யறிந்துள்ளோம். அவர்களே மீண்டும் பெரிக்கிளிசின் சகாக்களான சிந்தனையாளரின் போக்குகளையுங் கண்டித்துள்ளனரென்பதை நாம் திடமாக நம்பலாம். சிறப்பாக அனக்சகோரசு ஒருவனையே வன்மையாகக் கண்டித்து, கடவுளர்மீது அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தினனென்றும், வானுலகத் தேவர்களைப்பற்றி இழிவான கொள்கைகளைப் பரப்பினனென்றும் அவன் மீது குற்றஞ் சுமத்தினர்கள். அதற்குரிய தண்டனையும் அனக்சகோர

1. அனக்சகோரசை விளங்கியது மிகவும் முற்பட்ட காலத்திலே என்று கூறக்கூடிய காரணங்களுமுள. ஆயினும் எதனையும் தீர்மானமாகச் சொல்லமுடியவில்லை. அவ்விளக்கங்கள் மூன்றும் ஏககாலத்தில் நடைபெற்றனவென்றே புளூட்டார்க்கு கூறுகிறான்.

சுக்கு வழங்கப்படவே அவன் அதென்சைவிட்டு ஓடிப்போய் (435)[1] இலம்பசகியசு என்னுமிடத்தில் தங்கித் தனது ஆராய்ச்சி வேலைகளைத் தொடர்ந்து நடத்தினனென்பர். அனக்சகோரசின்மீது சுமத்திய குற்றச்சாட்டுக்களிலொருபகுதி பெரிக்கிளிசையுந் தாக்கியதாகும். அவனும் தெய்வநிந்தனைக் குற்றத்துக்கு அப்பொழுது ஆளாகாவிட்டாலும், பொது நிதியை வீணே செலவுசெய்தானென்ற குற்றம் அப்பொழுது அவன்மீது சுமத்தப்பட்டது. அவனுடைய சகாவான பீதியாசின் மீதும் பார்தீனன் சிலை செய்து பொன்னை விரையமாக்கினன் என்ற குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. அச்சிலையில் பொருந்தியிருந்த பொன்தகடுகளைப் பிரித்தெடுத்து நிறுத்துக் காட்டி அவன் குற்றவாளியல்லனென நிரூபித்தும் பீதியாசு சிறைத்தண்டனை யனுபவிக்கவே நேர்ந்தது. அவன் சிறையிலேயே (435) மாண்டனனென்பர். பெரிக்கிளிசையும் குற்றவாளியாகக்கண்டு பெருந்தொகையான அபராதம் விதித்தனர் (430). ஆனால் சிபார்த்தப் போர் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே இச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது. சிறந்த அரசியல் ஞானியான அவனுடைய சேவைகள் அப்போது நாட்டுக்கு அத்தியாவசியமாயிருந்தமையால் பெரிக்கிளிசின் கையிலேயே அதிகாரம் மீண்டும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவன் மீது குற்றஞ் சுமத்தியது எத்துணைக் கீழ்த்தரமான செயலென்பது தானே வெளிப்படையாய்விட்டது. பெரிக்கிளிசு புகழுடன் விளங்கிய காலத்தில் அவன் அதென்சுக்குச் செய்த நன்மைகளை அச்சிறிய அரசியற் பகைமைகள் காரணமாயெழுந்த மனக்கசப்புக்களும், தொடர்ந்து பின்வந்த ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த தவறுகளும் மறைத்துவிட நாம் இடமளிக்கக்கூடாது. பொது மக்களினிலட்சிய வீரனாக, அவர்கள் நலனுக்கெல்லாம் ஒரு பாதுகாவலனாக, அவர்கள் கொடைகளுக்கொரு வழிகாட்டியாக மட்டுமே அவன் அமைந்திருந்தானென்பதோடமையாது, சரித்திரத்தில் எக்காலத்திலுமே காண முடியாத அறிவுவளர்ச்சி இயக்கங்களுக்கேதுவாயிருந்த சிந்தனையாளர் கூட்டத்துக்கு ஓர் உயிர்நாடியாயும் விளங்கியுள்ளான். அவர்களிற் பலர் அவனுக்கு நண்பர்களாயும் அறிமுகமானவர்களாயுமிருந்திருக்கின்றனர்; பெருந்தன்மையோடு அவன் காட்டிவந்த ஆதரவினால் அவர்களனைவருமே பெரிதும் உற்சாகமடைந்திருந்தனர். அதென்சுக்கு நேர்ந்த இடர்களையும் அதன் வீழ்ச்சியையும் பற்றி மேலே ஆராயப் புகுமுன் அந்நகரத்தின் பெருமைக்கும் சிறப்புக்குங் காரணமாய் வாழ்ந்த கலைஞர்களும், கவிஞர்களும், சிந்தனையாளர்களுமென்ற அற்புதமான அக்கூட்டத்தினரைப்பற்றி ஒரு கணம் சிந்திப்போமாக. சமய போதனைகளுக்கே இருப்பிடமாக விளங்கிய ஒலிம்பியசீயசுவின் சிலையைப் பீதியாசென்னும் சிற்பி இயற்றினன். செபோக்கிளிசின் நாடகங்களிலே காணப்பட்ட கலை நுணுக்கங்களும் குண சித்திரங்களும் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்வனவாயமைந்திருந்தன. யூரிபிதிசை ஏதாசில் சந்திப்பதற்காகவேனும் நாம் இறக்கலாம் என மக்கள் கூறினர். இக்காலத்தில் சேக்பியரின் இன்பியல் நாடகங்கள் புகழ்பெற்று விளங்குவதுபோல அக்காலம் விளங்கிய நாடகங்களை இயற்றியமைத்தான் அரித்தபேனீசு. ஏரதோத்தசுவோ சரித்திரத்தின் தந்தை

என்றே புகழ்பெற்றான். (பெரிக்கிளிய கூட்டத்தினர்க்குப் புறம்பானவனையிருந் தாலும் யாவரும் விரும்பும் பெருந்தகையாயிருந்த) துசிதீதிசு, ஏரதோத்தசி லும் சிறந்த சரித்திராசிரியனைய் விளங்கினான். வக்கு வன்மையும், விடாமுயற்சி யும், எவரிடமும் அன்புகாட்டும் உள்ளமும் உலவில்லாச் சிந்தனையுமுடையவனாக வாழ்ந்தான் சோக்கிரதீசு. இவர்களையெல்லாம் விடப் பார்த்தீனன் ஆலயத்தின் அழகுச் சிற்பங்களையும் சலவைக்கற்படிமங்களையும் அதனதனிடத்திற் பதித்து வைத்த அருங்கலைஞர் பலரும், இக்காலத்து நூதனசாலைகளை அலங்கரிக்கும் பண் டைக்காலப் பொருட்களாய் விளங்கும் மட்பாண்டங்களுக்கு வர்ணந்தீட்டியவர் களும், கல்லறைச் சிற்பங்களைச் செய்த சிற்பியரும் எனப் பெயர் விளங்காத பல் லோர் வாழ்ந்திருந்து சிறப்பித்தனர். இன்னும் இவ்வற்புதக் கலைகளையெல்லாம் அறிந்து அநுபவித்துத் தம்மிடையே வாழ்ந்த அருங்கலைஞர்களையெல்லாம் போற் றிப் பெருமைப்படுத்திய பொதுமக்களை என்னென்போம்! இன்று மன்செசுத ரில் வாழும் மக்கள் தொகையில் காற்பங்கு தொகையினரே இத்தனை சிறப்புக்கு மிடமாயிருந்த பெரிக்கிளியகாலத்து அதென்சில் வாழ்ந்தனரென்க.

அத்தியாயம் XI

பெலோப்பொன்னீசியப் போர்—முதற்களம்

445 இல் செய்து கொள்ளப்பட்ட அந்த 'முப்பதாண்டு' சமாதான உடன் படிக்கையின்படி பெருநிலப் பகுதியில் சிபார்த்தாவும், கடற்பகுதிகளெங்கும் அதென்சும் தங்கள் தங்களதிகாரங்களைச் செலுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற தெளி வான உடன்பாடு இருந்திருக்கின்ற தென்பதை நாம் நினைவிற் கொள்ளவேண் டும். அவ்வுடன்பாடு நன்கு நடைபெற்றும் வந்தது. சரித்திரத்திலே எக்காலத்தி லும் கண்டிராத அளவுக்குக் கிரேக்க தேசம் முழுவதையுமே கொடிய துன்பங்க ளுக்குள் ஆழ்த்தியெழுந்த போர் ஆரம்பித்தபோதும் இவ்விருநாடுகளும் முத லில் நேருக்குநேராய்க் கலந்து கொள்ளவில்லை. சிபார்த்தாவின் சிறந்த நேசநா டான கொரிந்துடனேதான் போர் தொடுக்கப்பட்டது. முற்கூறிய சமாதானம் ஏற்பட்ட அக்காலத்திலே கொரிந்தை ஓரளவு சாந்தப்படுத்தி வைத்திருந்தார்க ளெனினும் அந்நாடு திருப்தியடைந்திருக்கவில்லை. அதென்சின் மேல்நாட்டு வாணிபத்துக்குக் கொரிந்தினால் ஏற்பட்ட இடையூறு நிரந்தரமானதாயிருந்து மூள்ளாயுறுத்தி வந்தது. சமாதான உடன்பாடு நிகழ்ந்து பன்னீராண்டு கழியு முன்னரே அதென்சும் கொரிந்தும் பல இடங்களிலே நேருக்குநேராக மோத வேண்டி யேற்பட்டது.

இவ்விருநாடுகளுக்குமிடையிலேற்பட்ட முதற் கைகலப்பு மேற்கிலே நிகழ்ந் தது. கோர்சீரா என்னுந் தீவிலே கொரிந்து பன்னெடுங்காலமாகத் தன் குடி யேற்றங்களை நடத்திவந்திருக்கிறதென்பதை நாம் ஏற்கெனவே யறிந்துள் ளோம். கோர்சீரியரும் இல்லீரியக் கரையோரப் பகுதியில் எப்பிதாமுனுசு என்னும் தமது சொந்தக் குடியேற்றங்களை நிறுவிக்கொண்டனர். இந்த எப் பிதாமுனுசிலே 435 இல் குழுவாட்சிக் கட்சி, குடியாட்சிக் கட்சியென்ற இரு பகுதிகளுக்குமிடையிலே கைகலப்பு ஏற்பட்டது. குடியாட்சிக் கட்சியினர் முத லிலே கோர்சீராவின் உதவியை நாடினர். ஆனால் கோர்சீரியர் உதவி செய்ய மறுத்துவிட்டனர். பின்னர் அவர்கள் கொரிந்தை வேண்டக் கொரிந்தும் சில படைகளை அனுப்பிவைத்தது. தாய்நாடாயிருந்தாலும் தமது சொந்த விவகாரங் களில் கொரிந்து தலையிடுவதைக் கோர்சீரியர் விரும்பவில்லை. இதனால் தாய் நாட் டுக்கும் சேய் நாட்டுக்குமிடையிலே மனக்கசப்பேற்பட்டு ஈற்றில் கைகலப்பில் முடிந்தது. கோர்சீரியரிடமிருந்து கடற்படை பலம்மிகுந்ததாகையால் கொரிந்தி யர் நன்கு தாக்கப்பட்டனர். ஆயினும் கொரிந்து தன் கடற்படையைப் புதுக்க நிர்மாணித்து வந்ததையும், அது தம்மைத் தாக்கிப் பழிவாங்கு மென்பதையும் அறிந்த கோர்சீரியர் வேறு நேசநாடுகளைச் சேர்ந்து கொள்வதே விவேகம் என் றெண்ணி அதென்சிடம் உதவி கோரினர். இது சம்பந்தமாகக் கொரிந்தியர்க் கும் அதீனியர்க்குமிடையில் நீண்ட விவாதம் ஏற்பட்டது. கொரிந்தியப் பிரதி நிதிகள் அதென்சு அவ்வாறு தலையிடுவதை வன்மையாகக் கண்டித்தனராயினும்

கோர்சீரியருடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்வதென்றே அதென்சு முடிவு செய்தது. பலமிக்க அத்தீவினோடு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தமொன்றையும் செய்து கொண்டது. இத்தகைய உடன்படிக்கைகளைச் செய்வதற்கு அதென்சுக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டெனினும், 'முப்பதாண்டுச்' சமாதான உடன்படிக்கை அக்கணத்திலிருந்தே பங்கமடையத் தொடங்கியது. இரண்டாண்டுக்கால மாக ஆயத்தங்கள் செய்தபின் 433 இல் கொரிந்தியரின் புதிய படையொன்று கோர்சீரியரைச் சிபார்த்தாவில் எதிர்த்து வெற்றியடையும் தருணத்திலிருந்

பெலோப் பொன்னீசியப் போர்.

தது. ஆனால் அதுவரையிலும் போரின் போக்கை அவதானித்துக்கொண்டு நின்ற அதீனியக் கடற்படை திடீரெனக் குறுக்கிட்டுக் கோர்சீரியர் முற்று யழித்து போகாவண்ணம் காப்பாற்றிவிட்டது. (யாரிழைத்த தவறு காரண மென்று கூற முடியாவிட்டாலும்) சமாதான உடன்படிக்கை முறிந்துபோவதற் குரிய முதல்நிகழ்ச்சி இதுவேயாகும் (433).

அதற்குரிய இரண்டாவது முயற்சியும் மிகவிரைவிலேயே நிகழ்ந்தது. சாளி சியக் குடாநாட்டைச் சேர்ந்த நகரங்களனைத்தும் அதீனியப் பேரரசைச் சார்ந்தவை. மசிடோனிய மன்னனை பேர்திக்காசு என்பவன் அந்நகரங்களிலே தந்தரமாகப் பகையுணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டிருந்தான். பேரரசை எதிர்த் துக் கிளர்ச்சிகள் தோன்றக்கூடிய சூழ்நிலையுமங்கே உருவாயிற்று. கொரிந் தியாலமைக்கப்பட்ட பொத்திடேயியா என்னும் நகரமே அங்குள்ளவற்றுட் செல்வாக்குடன் விளங்கிய நகரமாகும். அதனையாண்ட அரசப் பிரதிநிதிகளை யும் கொரிந்தே ஆண்டுதோறும் அனுப்பி வந்தது. (சிபோதாவில் நிகழ்ந்த சம்பவமும் ஏற்கெனவே கொரிந்தின் பகையைத் தூண்டியிருந்தமையினால்) இப்பகுதிகளிலும் கலகங்களேற்படக் கூடுமென்றெதிர்பார்த்துத் தானே காரி யத்தில் முந்திக்கொள்வதற்காக, கொரிந்திய அரசப் பிரதிநிதிகளைத் துரத்தி விட்டு நகரத்தின் சுற்று மதில்களை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கும்படி பொத் திடேயியாவுக்கு அதென்சு முடிவான கட்டளையைப் பிறப்பித்தது (432). இவ் வாறு பயமுறுத்தப்பட்ட அந்நகரத்தார் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற் குக் கொரிந்தின் உதவியை நாடினர். அத்துடன் தம் அண்டை நாடுகளையும் பேரரசுக்கெதிராகப் புரட்சி செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். புரட்சியும் எழுந் தது. அதீனியக் கடற்படை பொத்திடேயியாவை அணுகுவதன் முன்னமே கொரிந்திய சேனைதிபதியொருவன் நகருட் பிரவேசித்து ஆயத்தமாயிருந்தான். நகரை முற்றுகையிடச் சென்ற அதீனியப் படை, உடன்படிக்கையின்படி சமா தானமாயிருக்க வேண்டிய ஒரு நாட்டின் படைகளோடுதான், வெளிப்படை யாகவே மோதிக்கொள்ளும்படியாயிற்று.

இவ்வாறே உடன்படிக்கையின் முடிவுக்கு ஏற்ற இரண்டாவது நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் வளர்ந்து பெரும் போரொன்று மூளக் கூடிய சூழ்நிலையும் உருவாயிற்று. ஒருவர்க்கொருவர் சந்தேகமும், பகைமையும் கொள்ளலாயினர். ஐரோப்பிய மகாயுத்த ஆரம்பத்திலே பிரான்சுக்கும் சேர்ம னிக்குமிடையிலிருந்ததுபோன்ற ஒரு நிலை அந்த நாட்களிலே சிபார்த்தாவுக்கும் அதென்சுக்குமிடையில் நிலவிற்று. 445 இல் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையை யும் மீறிய அவநம்பிக்கையும் யுத்த பீதியும் காணப்பட்டன. என்றோ ஒரு நாளைக் குப் போர் மூளவேண்டியதே என்பதைப் பெரிக்கிளிசும் உணர்ந்தான். அப்படி நிகழ்ந்தால் அதென்சின் கடற்படைகள் மிக்க பலம் வாய்ந்தவையென்பதனை உறுதிப்படுத்தி, அவை பெறும் வெற்றிக்குப் பரிசிலாகக் கொரிந்துடைய மேல் நாட்டு வாணிபத்தினைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். பாதுகாப்பு ஒப்பந்தமொன்றை இயற்றிக்கொள்ள விரும்பியபோது அவன் தயங்காமல் ஒப்புக்கொண்டதற்கும் இதுவே காரணமென்க. போர் செய் தேயாக வேண்டுமெனத் தனக்குள் விரைவிலே தீர்மானித்துக்கொண்டு, எதிரியை அறைகூறியழைப்பதுபோல வெளிப்படையான ஆக்கிரமிப்பு ஒன்றை நடத்தி னான். அளவிறந்த பலங்கொண்டது அதென்சின் கடற்படையென்பதை முகத்தி லறைந்தாற்போல எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென்ற உறுதியுடன் கொரிந்தின் அயலிலே விளங்கியதும் அதன் நேசநாடாயிருந்ததுமான மேகாராவின்மீது

போர்தொடுத்தான். ஈசிய சங்கத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளில் எந்தத்துறையிலும் மேகாராப் பொருட்களை இறக்குமதிசெய்யக் கூடாது எனத் தடைவிதிக்கும் தீர்மானமொன்றை 432 இல் கார்கால ஆரம்பத்தில் அதீனிய மக்கள்சபை நிறை வேற்றியது. வாணிபத்தையே நம்பியிருந்த ஒரு நாட்டுக்கு இப்படியான ஒரு தீர்மானம் மிகக் கொடிய விளைவுகளையேற்படுத்தியது. போரின் இறுதி நாட்க ளிலே மேகாரிய மக்கள் அடைந்த பரிதாப நிலையை அரிதீதபேனீசு, அபத்த மான, ஆனால் உண்மையில் பரிதாபமான உதாரணமொன்றின்மூலம் விளங்கப் படுத்துகிறான். மேகாரிய விவசாயி ஒருவன் வறுமையின் கொடுமையைத் தாங்க முடியாமல் தன் பெண்குழந்தைகளைப் பன்றிக்குட்டிகள்போல் உடையனியச் செய்து சந்தைக்கு விற்கக் கொண்டு சென்றுனெனக் கூறுகின்றான். இக்கொடு மைக்குள்ளான மக்கள் தம் கைகளை அகல விரித்துக் கொண்டுபோய் அதீனிய சங்கத்தை அணைத்திருந்தார்களானால் பெரிக்கிளிசின் அரசியல் ஞானம் மகத் தான வென்றியெய்தியிருக்கும். பெலோப்பொன்னீசியர்க்கும் அவர்களது நேச நாட்டாரான பூவோதியர்க்குமிடையிலிருந்த தொடர்பைத் துண்டித்து அவர் களுடைய படைகள் பூசந்தியின் வழியாக அற்றிக்காவினுட் பிரவேசிக்க முடி யாமற் செய்திருக்கலாம். ஆனால் மேகாராவோ துன்பங்களெல்லாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டு பொறுத்திருந்தது. அகம்பாவம் நிறைந்த இவ்வாக்கிரமிப்புச் செயலின் தன்மையைக் கொரிந்தியரும் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டனர். அவர் களுடைய சொந்த மனக்குறைகளும் வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தன. அதனால் அவர்களடுத்தபடியாகச் செய்யக்கூடியதாயிருந்தது சிபார்த்தாவைச் செயலில் இறங்கும்படி தூண்டிவிடுதலேயாகும். அதற்காகச் சிபார்த்தாவுக்குத் தூதுவ ரையுமனுப்பினர்கள். ஆனால் சிபார்த்தாவிலோ இரண்டுபட்ட அபிப்பிராயம் நில விற்று. தமது சுபாவப்படி ஆரஅமரச் சிந்தித்துச் செயலிலிறங்கவே சிபார்த் தருள் ஒரு பகுதியினர் விரும்பினாலும் போர் செய்தேயாக வேண்டுமென ஒரு கட்சி கிளம்பி மக்களனுமதியையும் பெற்றுக்கொண்டது. எனவே சிபார்த்தா தனது கூட்டணியைச் சேர்ந்த நாடுகளின் சங்கமொன்றைக் கூட்டி முறையா கப் போர்ப் பிரகடனமும் செய்தது. உலகில் உள்ள மற்றைய சமுதாயங்களைப் போலவே, கிரேக்க நாடுகளும் பகை மேற் செல்லப் புறப்படும்பொழுது எதிரி யைக் காட்டிலும் தமக்கே அறவழியிலான ஆதரவு பெரிதும் உண்டு எனக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பின. மத சம்பந்தமான காரியங்களிலே குறைகண்டு பிடித்து ஒருவரை யொருவர் குற்றங்கூறுதலே இராசதந்தரமெனக் கருதும் அக் கால வழக்கப்படி பெருந்தன்மையற்ற முறையில் ஒருவரை யொருவர் குற்றங் கூறினர்கள் (432—1). இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு சைலனையும் அவ னுடைய சதிக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஈவிரக்கமின்றிக் கொன்ற பழி காரக் குடும்பத்தினரான அல்சமியோனிதாயரை அரசியலதிகாரங்களிலிருந்து நீக்கிவிடுமாறு சிபார்த்தர் அதீனியரைக் கேட்டனர். அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரதானமான அங்கத்தவனாயிருந்தவன் பெரிக்கிளிசேயாவன். அதீனியரும் அதற் குச் சும்மா இருந்துவிடவில்லை. சிபார்த்தர் தம் வெண்கலமாளிகையிலிருந்த அதீனைபதியின் கோயிலிலே போசேனியசை இரக்கமின்றி அடைத்துவைத்துக்

கொன்ற செய்தியை எடுத்துக்காட்டிப் பழித்தனர். பலமிக்க அப்பேரரசுகளி ரண்டும் சிறுபிள்ளைத்தனமான பேச்சுக்களிலாரம்பித்துப் பெரும்போரில் இறங் கின. கிரேக்க தேசத்தைப் பாழ்படுத்தவே அப்பெரும் போர் அடிகோலப் போகிறதென்பதையன்றி வேறொன்றும் கூறமுடியாது. பெலோப்பொன்னீசிய நாடுகளில் ஆக்கேயியா ஆர்கோசு என்பவை தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளும், பூசந்திக்கப்பாலுள்ள நாடுகளில் பூவோதியா, வடலோகிரிசு, போகிசு என்பன வும், வடமேல் கரையிலமைந்த கொரிந்தியக் குடியேற்றங்களும் சிபார்த்தா வுடன் சேர்ந்து நின்றன. அதீனுவுக்குதவியாகப் புதிதாயுடன்படிக்கை செய்த கோர்சீரா சேர்ந்தது; அக்காணனியாவின் பெரும் பகுதி சேர்ந்தது; 461 இல் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையினால் கட்டுண்ட தேசாலி சேர்ந்தது; திறை, செலுத்தியும் செலுத்தாமலும் இருந்த பேரரச சங்கத்து நாடுகளும்[1] சேர்ந் தன. இவ்வாறே இரு பக்கத்தினரும் தத்தம் பலங்களைத் திரட்டிக்கொண் டெழுந்தனர்.

பெலோப்பொன்னீசியப் போர் என வழங்கிய அப்போர், படைக்கலங்களை மட்டுமே கவனிப்பதானால், உலக சரித்திரத்தில் மிகவும் அற்பமான ஒரு நிகழ்ச்சியாகத் தோன்றும். எனினும் சிறப்பாக இரண்டு காரணங்களால் நாம் அப்போரைப்பற்றி நன்கு அவதானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஓலோருசு வின் மகனை துசிதீதிசு என்ற புகழ்பெற்ற சரித்திராசிரியன் அப்போர்ச் சம்ப வங்களை எழுதியிருக்கிறான் என்பதுவே முதற்காரணம். உணர்ச்சிகள் மிகுந்து மூரண்பாடுகள் செறிந்து இடையிடையே சிக்கலான நடையிலியன்ற அவனு டைய சரித்திர நூல், கலியின் நுணுக்கங்களைக் கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கும் பெருமையினும், பாரபட்சமற்ற கொள்கையினும் சிறந்த இலக்கியமாய் விளங்கி, தன்னகத்தே அற்புதமான விவரங்களைக்கொண்டு உள்ளக் கிளர்ச்சியூட்டுவதா யமைந்திருக்கிறது. சரித்திரமெழுதுவதிலே துசிதீதிசு ஈடுபடாமலிருந்திருந்தால் தலைசிறந்த நாடகாசிரியனாய் விளங்கியிருப்பான். நாடகாசிரியனுக்குரிய கூர்த்த மதி அவனிடத்துமிருந்தமையினால், ஒரோவிடங்களில் மூரண்பாடுகளை மிகைப் படுத்திக் கூறிவிட்டானெனினும், நிகழ்ச்சிகளை உள்ளது உள்ளவாறே அவன் கூறும்போது புறப்பொருளின் வீரச்சுவை ததும்புவதையும் காணலாம். அவனி டம் சிறப்பாயமைந்திருந்த இப்புலமையினால், சம்பவங்களின் போக்கைப் படிப் பவர் மனதிற் பதியச் செய்வதற்கும், கதாபாத்திரங்களின் உட்கிடக்கையை ஆராய்வதற்குமாக, அப்பாத்திரங்களின் கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் அப் படித்தானிருக்க வேண்டுமென்று கற்பனை செய்து நீண்ட வசனங்களையிடை யிடையே அமைத்துவைக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறான். இலக்கியப் புலமையைவிட விஞ்ஞானரீதியில் அமைந்த அமைப்பே அந்நூலைச் சிறப்பிக்கிற தெனக் கூறலாம். பெரிக்கிளிய சிந்தனையாளர் கூட்டத்தின்மீது பேரபிமானங் கொண்டவனதலாலும், புதிய தத்துவாராய்ச்சிகளில் ஆர்வம் நிறைந்தவனதலா

1. ஆரம்பத்தில் நடுநிலைமை வகித்த ஆக்கேயியா பின்பு சிபார்த்தா பக்கம் சேர்ந்தது. வட மேல்கரையில் கொரிந்தின் குடியேற்ற நாடுகளில் அம்பரேசியா, அனகதோரியம், ஈனியாதாய், இலியூக்காசுத்தீவு என்பன முன்னணியில் திகழ்ந்தன. தேசாலியில் உயர்குடிமக்களிலனேகர் அதீனியர்க் கெதிராயிருந்தனர்.

லும் அவன் தான் கண்டு கேட்ட எல்லாவற்றுக்கும் காரண காரிய சம்பந்த மான விளக்கங் கொடுக்க முற்பட்டிருக்கிறான். மூடநம்பிக்கையூட்டும் கதைகள் மூலமாகவும், சொந்தப் பகைமையை வெளிப்படுத்தும் அநாகரிகமான உதார ணங்கள் மூலமாகவுமே, ஏரதோத்தசு விளங்கப்படுத்தும் இடங்களைத் துசிதீ திசு, தனிப்பட்ட அக்கறைபாத்திரங்களின் உட்கிடக்கைகளை அல்லது தேசிய மனப்பான்மைகளை எடுத்துக்காட்டுவதன்மூலம் விளங்கச் செய்யும் தெளிந்த உள்ளுணர்வைப் பெற்றிருந்தான். தனது நூலுக்குத் தோற்றுவாயாகப் புரா ணக் கதைகளிலிருந்து திரட்டிய ஆதிகாலச் சரித்திரத்தை எழுதப் புகுந்த போது, ஒரு சில இடங்களில் அவன் தவறான முடிபுகளைக்கொண்டானென்பது ஒருபுறமிருக்க, விஞ்ஞானக் கண்கொண்டுதான் அக்கதைகளை ஆராய்ந்துள்ளா னென்பது புலனாகும். கிடைக்கும் ஆதாரங்கள் எவ்வாறு பொருந்துகின்றன என்பதனை ஆராய்வதில் துசிதீதிசு காட்டிய புலமையே அவனைப் பெரும் சரித் திராசிரியனாக்கிவைத்தது. தனது காலத்திலே நிகழ்ந்த சம்பவங்களை எடுத்துக் கூறிய இடத்திலும் ஒருபாற் கோடாது நடுநின்று ஆராயுந் திறமையை வெளிப் படுத்தியிருக்கின்றான். இத்தகைய சீரிய பண்பிலே அவனுக்கிணையான சரித்தி ராசிரியர்கள், இருந்தால், ஒருசிலரே இருக்க முடியும். அவன் தனது நூலிலே விவரித்துள்ள சம்பவங்கள் பலவற்றில் தானுமே ஒரு பாத்திரமாக ஈடுபட்டுள் ளான். இருந்தாலும் அவற்றோடு சம்பந்தப்படாதவன்போல அவற்றின் வேறாகி நின்று ஆராய்ந்து சரித்திரமெழுதிய பெருமையை வியக்காமலிருக்க முடியாது. போரில் முதலில் ஏழாண்டுக்காலமும் அவன் எவ்வளவு தூரம் பங்குபற்றியிருந் தானென்பதை ஓரளவு ஊகத்திலேயே கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் 424 இல் ஈசியன் பிரதேசத்தின் வடபகுதியிலே தளபதியாகப் பணியாற்றியுள்ளா னென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்பொழுது அம்பிபோலிசு என்னும் பகு தியை இழப்பதற்கு அவனே காரணமாயிருந்திருக்கிறானெனக் குற்றஞ்சாட்டப் பட்டு இருபதாண்டுக்காலம் நாடுகடத்தப்பட்டான். பெரிக்கிளிசின் கொள்கை யில் அபிமானம் கொண்டவனானும், தான்தோன்றியாய் மூளைத்த அரசியல் வாதியொருவன் மக்கட் கூட்டத்தினுணர்ச்சிகளை அளவுக்குமீறித் தூண்டிவிடு வதைத் துசிதீதிசு சகித்துக்கொண்டிருந்திருப்பானென எதிர்பார்க்க முடியாது. அதிலும் தன்னை அவமானப்படுத்தக் காரணமாயிருந்தவனென்று கருதப்பட்ட கிளியன்மீது அவனுடைய தாக்குதல் மிகவுங் கடுமையாயிருந்தது. ஆனால் அதென்சு நகரத்தை அவன் வெறுக்கவில்லை. தனது நகரை அவன் மனமார நேசித்திருந்தானென்பதில் ஐயமில்லையாயினும் கண்டிக்க வேண்டிய இடத்தில் கண்டித்துள்ளான். அதுபோல எதிரிகளைப் போற்றவேண்டிய இடத்தில் போற் றியுமுள்ளான். நாடுகடத்தப்பட்டுப் பல விடங்களிலுமலைந்து திரிந்த காலத் தில் உண்மையை உணர்வதற்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் அவனுக்கு இரண்டு பக்கத் திலும் கிடைத்தன. அவ்வாறு தான் கண்ட உண்மையை அஞ்சாமலும் ஒரு தலைச் சார்பின்றியும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளான். கடைசிக் காலத்திலேதான் அவனுடைய ஆற்றல் தளர்வுற்றதெனக் கூறவேண்டும். போர் முடிந்தபின்

அதென்சுக்கு மீண்டுவந்திருந்தானுயினும், தனது நாடு வீழ்ச்சியடைந்துபோன செய்தியைச் சொல்லக்கூடிய மனதிலே அவனிடம் இருக்கவில்லே. தனது சரித்திர நூலே முடிக்காமலே[1] விட்டும் விட்டான்.

ஐரோப்பாவின் பிற்கால சரித்திரத்திலே தரைப்படையிலும் கடற்படையிலும் தனித்தனி பலங்கொண்ட நாடுகளுக்கிடையே, 'யானே திமிங்கிலத்துடன் பொருதல்' போல, அடிக்கடி நிகழ்ந்த போர்களுக்குச் சிறந்ததோரெடுத்துக் காட்டாக, மிகப் பழங்காலத்திலேயே நிகழ்ந்த பெரும் போராயிருப்பதுவே, இதனேப்பற்றி நாம் நன்கறிந்திருக்க வேண்டுமென்று மேலே கூறியிருப்பதற்கு மற்றொரு காரணமாகும். சிபார்த்த சேனேயைத் தரையிலே வெல்லுதல் அரிதென்பதைப் பல இடங்களிலும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம். மேலும் பெலோப் பொன்னீசியப் படைகளும் பூவோதியப் படைகளும் சேர்ந்திருக்கையில் எந்த அதீனியப் படையும் வெற்றி பெறலாமென்ற எண்ணத்துடன் போர் செய்ய முடியாது. ஆனுல் அதென்சின் கடற்படையையும் மற்றவர்கள் வெல்லுவதரிது. நிதிநிலேயும் தாராளமாக இருந்தமையினுல் (பொத்திடேயியப் படையெடுப்பினுலேற்பட்ட செலவுகள் போக மேலும் 6,000 தாலந்துகளேப் பெரிக்கிளிசு அக்குரோப்பொலிசில் வைத்திருந்தான்) எத்தகைய போர் நிகழ்ந்தாலும் அதனேத் திறம்பட நடத்துவதற்குத் தன் கடற்படை எங்கெங்கெல்லாம் என்னென்ன தேவைப்படுமோ அவற்றைக் கொடுத்துதவ அதென்சு சித்தமாயிருந்தது. அதென்சு நகரமக்களான[2] தண்டுவலிப்போரைக் கொண்ட அக்கடற்படை அரிய பயிற்சியைக் கொண்டதாயும், சுறுசுறுப்பான போர் முறைகள் நன்கு கைவரப் பெற்றதாயும் இருந்தமையினுல் பகைப் படைகள் எதிர்நிற்க முடியாமற்போயிற்று. சிபார்த்தரொரு காலத்திலும் கடலோடிகளாயிருக்கவில்லே. அவர்களுக்குதவியாக வந்த கொரிந்தியரின் கடற்படை கோர்சீராக் கடற்படையைத்தானும் புறங்காணக்கூடிய அளவில் அமைந்திருக்கவில்லே. (கோர்சீரா இப்பொழுது அதென்சுடன் சேர்ந்திருந்த தென்பதை நாம் நினேவிற்கொள்ள வேண்டும்.) போர் முயற்சிகளிலீடுபட்டு வாணிபம் தடைப்பட்டிருந்த அந்த நேரத்தில் கொரிந்து பெரியதொரு கடற்படையைத் திரட்டிக் கொள்ளவும் முடியாமலிருந்தது. பாரசீகத்தினது உதவிகள் கிடைக்கும் வரையில் அதென்சு கடலிற் செலுத்திவந்த அதிகாரத்தை ஒருவராலும் அழிக்க முடியவில்லே. இதற்கிடையில் அதென்சு தரையில் காட்டிவந்த எதிர்ப்புக் கனேத்தாமும் முறியடிக்க முடியாமற்போய்விட்டது. அதென்சிலமைந்திருந்த காவலரண்கள் திடீர்த் தாக்குதல்கள் எவற்றையும் புறங்காணக்கூடிய பலம் பொருந்தியிருந்தன. தனது கைத்தொழில் நகரமான பீரீயுசினுடனும், இன்னும் வெளியுதவிகள் கிடைக்கும் இடங்களுடனும் அதென்சு கொண்டிருந்த தொடர்புகள் மிகவும் பாதுகாப்புடனமைந்திருந்தமையினுல் அந்நகரை முற்

1. அச்சரித்திர நூல் முடிவு பெறுமலிருந்தமைக்குப் போராசிரியர் மூரே கொடுத்த விளக்கமிதுவேயாகும். ஆனுல் துகிதிதிசு தனது நூலே எழுதிமுடிக்க முன்பே உயிர்நீத்திருக்கலாம். அவனிறந்ததும் 399 ஆம் ஆண்டிலாயிருக்கக்கூடும்.

2. ஆனுல் போரின் பிற்பகுதியிலே நகர மக்களுக்குப் பதிலாகப் பிற இடங்களிலிருந்து கூலிக் கமர்த்தியவர்களேத் தண்டு வலிக்க நியமித்தனர்.

முகையிடுவதைப்பற்றிப் பகைவர் நினைக்கவும் முடியாமலிருந்தது. பகைவ ரணுகமுடியாத பலமிக்க ஒரு தீவுக் கோட்டையாகவே அதென்சு விளங்கிற்று. தரையிலே போர் செய்ய இடங்கொடுக்காமல் அதீனியர் தம் பகைவரை ஏமாற்றிவந்தனர். பயனற்ற படையெடுப்புக்களினாலும், காத்திருந்து வீண் காலம் போக்குதலினாலும் பகைவர் தம் பலமழிய விட்டுத் திடீர் திடீரெனத் தாக்குவதற்காகப் பல விடங்களிலும் நிறுத்திவைத்திருந்த தம் படைகளைக் கொண்டு அதீனியர் அடிக்கடி எதிரிகளைத் தாக்கியும் வந்தனர். பெரிக்கிளி சின் தந்தரம் இவ்வாறிருந்தது. இந்த முறை நீடித்திருந்தால் எதிரிகள் பல மிழந்து சோர்வடைய அதென்சு நிச்சயமாக வெற்றியடைந்திருக்கும். ஆனால் அதற்கும் இரண்டு காரியங்கள் ஒழுங்காயிருக்க வேண்டும். முதலில் அதீனியர் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அமைந்து நடக்க வேண்டும். (ஆனால் அதீனியரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களிடமிருந்த அளவுகடந்த உற்சாகம் கட்டுப்பாடான ஒழுங்குக்கு இடந்தராது.) இரண்டாவதாகச் சங்கநாடுகளெல்லாம் ஒரேமாதிரி யான விசுவாசத்துடன் நடந்துவர வேண்டும். ஆனால் அவற்றுள் மூரண்பாடு கள் தோன்றினவென்பதைப் பின்னால் அறிவோம். நேசநாடுகள் அதென்சைக் கைவிட்டால் திறைப்பொருள் கிடைக்காமற்போகும். திறை கிடைக்கவில்லையா னால் அதென்சுக்கு இன்றியமையாத சேனைபலத்தைப் பேணமுடியாது.

2

போரென்று முதலில் இரத்தஞ்சிந்தியது அற்றிக்கு நாட்டிலன்று. பூவோதி யச் சமவெளியின் ஓரமாகச் சைதீரன் குன்றின் வட சரிவையணைந்துள்ள பிளாத்தேயியா என்னும் சிறுநகரத்திலேயே போர் ஆரம்பித்தது. மரதனில் அதீ னியர் உதவிசெய்த காரணத்தினால் அவர்களுக்கும் பிளாத்தேயியருக்குமிடையில் நட்புறவுகள் பலப்பட்டிருந்தன. அதனாற் பொறுமை கொண்டிருந்த அயல்நாடு கள், மற்றைய இடங்களிற் போர் தொடங்க முன்னமே, பிளாத்தேயியாவை நேர் மையற்ற முறையில் தாக்கத்துணிந்தன. இரவோடிரவாக தீபர் படை நகரத்துட் புகுவதற்கு வழி செய்யப்பட்டது. சற்றுமெதிர்பாராதவகையில் பகைவர் நகரத் துட் புகுந்தமையால் அங்குள்ள மக்கள் சரணகதியடைய வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பகைவர் தாமடைந்த வெற்றியை நிலைநாட்டிக்கொள்ள முடியாமற்போ யிற்று. பகற்பொழுது விடிந்ததும் மக்கள் உணர்ச்சி பெற்றுவிட்டனர். நகரத்துட் பிரவேசித்த படை மிகச் சிறியதென அவர்கள் கண்டுகொண்டதுதான் தாமதம், அவர்களை வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு (தீபிசுடன் சமாதானப் பேச்சுக்களை யாரம்பித்திருந்ததையும் பொருட்படுத்தாமல்) கொன்று குவித்துவிட்டனர். 'இதனைக் கண்ட இலசிதாமனியர் அற்றிக்காவின்மேற் படையெடுத்துச் செல்லத் தீர்மானித்துப் பெலோப்பொன்னீசியக் கூட்டணிக்கு வேண்டிய படையுதவியும் பிற உதவிகளும் செய்து கொடுப்பதற்கொருப்பட்டு வெளிநாட்டிலிருந்து படை யெடுப்புக்களை ஏற்பாடு செய்யும்படி கோரினர்கள்' எனத் துசிதிதிசு கூறுகிறான். 431 ஆம் ஆண்டிலே அப்பொழுது வசந்தகாலமாகும். சகல ஆயத்தங்களையும் செய்துகொண்டு சிபார்த்த மன்னனை ஆர்ச்சிதாமுசு என்பவனது தலைமையிலே அக்கூட்டணியின் சேனையொன்று பூசந்தியிலிருந்து புறப்பட்டு, மேகாரிதப்

பிராந்தியம் வழியாக, மேலும் ஏதாவது சமாதானவழிகள் தோன்றக்கூடுமோ வென்னுமெண்ணத்துடன் காலங்கடத்தியபடியே ஆறுதலாகச் சென்று, எல்லைப்புறக் கோட்டையாயிருந்த ஈனெய் என்னுமிடத்தில் பயனற்ற தாக்குதலொன்றையும் நடத்தி, பின்னர் ஈலியுசிசுவினயலிலுள்ள இடங்களை அழித்துத் துவைத்து, சிறு பற்றைக் காடுகளையும் புதர்களையுந் தாண்டி அதென்சின் சமவெளியையடைந்து, அக்குரோப்பொலிசின் எதிரிலே தோன்றிற்று. அற்றிக்கு நாட்டு மக்களதற்கிடையிற் தமது ஆடுமாடுகளையெல்லாம் பாதுகாப்பாக யூபோயியாவுக் கனுப்பிவிட்டுத் தாமும் அரண்மிகுந்த நகரத்தினுட் சென்று தங்கிக்கொண்டனர். தாமெல்லாம் பாதுகாப்பாக அக்குன்றிலிருந்தாலும் தமது செல்வங்கொழிக்கும் வயல்புலங்களும் ஒலிவந்தோப்புக்களும் எரிந்து சாம்பலாவதையும் அவற்றினின்று கிளம்பும் புகைமண்டலம் சமவெளியைக் கடந்து வரும் எதிரியின் சேனையை மறைப்பதையும் எத்துணை மன வேதனையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்திருப்பர் என்பதை நாம் நன்கு கற்பனை செய்துகொள்ளலாம். பகைவரை எதிர்த்துத் தாக்க வேண்டுமென்ற உள்ளத் துடிப்பு அங்கே மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் பெரிக்கிளிசு தனது சாதுரியமான பேச்சுக்களால் அத்துடிப்பினைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தான். ஆகையினால் சிறிய குதிரைப்படையொன்று மோதிக்கொண்டதைத்தவிர உண்மையான போர் எதுவும் அப்பொழுது ஏற்படவில்லை. பெலோப்பொன்னீசிய சேனையும், தனது உணவு முதலியன குறையவே அதிக நாட்களுக்கு அங்கே தங்க முடியாதெனக்கண்டு, உடனேயே தமது சொந்த விவசாய நிலங்களை நாடிப் பூவோதியா வழியாகக் கலைந்து சென்றது. 431 இல் நேர்ந்த இத்தகைய இடர்ப்பாடுகள் பின்னரும் ஆருண்டுக் காலத்துள் நான்குமுறை அதென்சுக்கு ஏற்பட்டன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் நாம் கற்பனை செய்யுமளவுக்கு அங்கே போழிவெதுவுமேற்படவில்லையென்றே கூறவேண்டும். பயிர்களை அழிப்பதென்பது சாதாரணமான வேலையன்று. சூனியக் குடாவரையிலே பகைவருடைய சேனை ஒருமுறை சென்றிருந்ததாயினும் அவர்கள் ஆறு வாரங்களுக்கு மேல் அற்றிக்கு நாட்டிலொருபோதும் தங்கவில்லை. சில காலங்களில் இன்னும் குறைவாகவே தங்கினர்களென்றுதான் கூறவேண்டும். இன்னும் அந்நாடோ மிகப் பெரிதாயிருந்தமையால் அவ்வளவு குறுகிய காலத்துக்குள்ளே அதனை முற்றுயழித்து விடவும் முடியாது. அதீனிய மக்கள் தமது விவசாயத்தின் பலனை நன்கு அனுபவித்தனர் என்றே தெரிகிறது. நகரத்துக்கு வெளியே நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவர்களை அதிகம் பாதிக்கவில்லையாயினும் நகரத்தினுள் நிகழ்ந்தவை அவர்களை மிகவும் கொடுமைப்படுத்திவிட்டன.

அகதிகள் கூட்டமங்கே அபரிமிதமாக வந்து சேர்ந்தது. வெற்றிடங்களிலெல்லாம் அவர்கள் தங்கினர்கள். தேவாலயங்கள்போன்ற புனிதமான இடங்களையும் மக்கள் தங்குவதற்குப் பயன்படுத்தினர்கள். அந்த நீண்ட நெடுஞ் சுவர்களுக்கிடையிலும் குடிசைகள் கட்டப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் கூட்டம் தாங்க முடியாமலிருந்தது. சுகாதார முறைகளை அநுசரிக்கத் தெரியாத ஒரு நகரத்திலே இத்தகைய மக்கட் கூட்டம் நெருங்கி வாழ நேர்ந்தால் என்ன

விபரீதங்கள் ஏற்படுமோ அவையெல்லாம் அதென்சில் ஏற்பட்டன. 430 ஆம் ஆண்டு வசந்தகால இறுதியிலே கொள்ளை நோயென்னும் பயங்கரமான வியாதி பரவத் தொடங்கியது. கீழ்திசையிலிருந்தே அந்நோய் பரவத் தலைப்பட்டதெனக் கருதப்பட்டது. அந்நோயின் தன்மைகளைப்பற்றித் துசிதிதிசு விவரித்திருக்கிறான். தொண்டையடைப்பும், தொண்டையிலிருந்து இரத்தம் வருதலும், கொடிய இருமலும், அவற்றைத் தொடர்ந்து வலிப்புகளும் உடலினுள் ளுறுப்புக்களில் நோவும் ஏற்பட்டன. உடல் கறுத்து இரணங்கள் வெடித்தன. அந்நோய்கண்டவர்கள் உடல் வெப்பத்தினால் உடலிலே சீலை துணி படுவதையும் தாங்க முடியாமல் தண்ணீரிலமிழ்ந்திக் கிடந்தாலோ என்றேங்குவார்களாம். ஏழாம் நாளிலோ ஒன்பதாம் நாளிலோ அவர்கள் ஆவியும் நீங்கிவிடும். துசிதீதி சினைப்போல ஒருசிலர் அக்கொடுமைகளினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தனர்; இன்னுஞ் சிலர் சிறிதுகாலத்துக்கு ஏதோ ஒருவாறு காலந்தள்ளிவிட்டுக் கடைசியில் உயிர்துறந்தனர். பெரிக்கிளிசுதானும், முன்னர் குறிப்பிட்ட அந்த அவமானச் செய்தி நிகழ்ந்த சிறிது காலத்தின்பின் 429 இல் அந்நோய்க்கே பலியானான்; அந்நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டவரெவரும் பின்னர் பூரண சுகமடைந்தனரெனக் கூறமுடியாது. அந்த ஆண்டிலும் அடுத்த ஆண்டின் பெரும்பகுதியிலும் அதென்சு நகரை அந்த வியாதி சூறையாடிக்கொண்டேயிருந்தது. பொத்திடேயியாவுக் கணித்தாகப் பாசறையமைத்திருந்த சேனை வீரரிடையேயும் அக்கொள்ளை நோய் பாவிச் சேனைவீரர் பலரைப் பலிகொண்டது. குடிசனத் தொகையிலே ஏறக்குறையக் காற்பங்கினர்[1] மாண்டுபோயினர். அதனால் மக்களிடையே அறநெறிக் கட்டுப்பாடுகள் யாவும் சீரழிந்துபோயின. செய்வதின்ன தென்றறியாமல் மக்கள் திகைத்தனர். சுயநலம் காரணமாகவும் சந்தேகங்கள் காரணமாகவும் பெருந்தன்மை மனிதாபிமானம் என்ற பண்புகள் கைநழுவிப்போயின. அதீனியரின் ஆத்மசக்தியே அழிந்து சிதறிப்போயிற்று. போர் முடிந்த பின்பும் அவர்கள் பண்டு தம்மிடத்திற் சிறந்திருந்த அடக்கம் சிந்தனைத் தெளிவு என்ற தன்மைகளைப் பெற முடியாமற்போயினர். பிற்காலத்தில் ஆங்கு நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி நாம் அபிப்பிராயம் கூறப் புகும்போது அதீனியர்பட்ட இன்னல்களையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

429 இல் பகைவர் சேனை அற்றிக்காவை விட்டுத் திபரின் வேண்டுகோளின்படி பிளாத்தேயியாவை நிர்மூலமாக்கச் சென்றதிலிருந்து அவர்களும் இந்நோயின் பயங்கரத்தைக் கண்டு அதிர்ந்துவிட்டனரெனத் தெரிகிறது. பழிக்குப் பழிவாங்குவோம் என அதீனியர் அச்சிறு நகரவாசிகளுக்கு உறுதியளித்திருந்தும், வெளிப்படையான போரிலிறங்கினால் அது கொடிய விளைவுகளுக்கேதுவாகுமெனக் கருதி அவ்வாக்குறுதியைப் பின்னர் காப்பாற்றாமல் விட்டு விட்டனர். எனவே தீபிசு சிபார்த்தா ஆகியவற்றின் கூட்டணியைப்

1. கோபிலேதரில் 4,000 பேரும், ஏனைய வகுப்பினரில் "கணக்கிடமுடியாத அளவும்" மாண்டுபோயினர் என்பதுவே துசிதிதிசின் கணக்கு.

பிளாத்தேயியாவே தனித்து நின்று எதிர்த்தது. அக்காலத்து முற்றுகை முறைகள்[1] பலவும் கையாளப்பட்டனவெனினும் பிளாத்தேயியா அவற்றை ஒவ்வொரு முறையும் முறியடித்துவந்தது. பகைவர்கள் மதிலின் ஒரு பக்கத்துக் கெதிரிலே மண்குன்றமொன்றைக் குவித்து அதன் மீதேறி நகருட் பிரவேசிக்க முதன்முறை முயற்சி செய்தபோது பிளாத்தேயியர் மதிலையு முயர்த்தி அவர்கள் தாண்ட முடியாதபடி செய்தனர். மண்குன்று மதிலுக்கும் மேலாக வளர்ந்தபோது அவர்கள் அதன் அடிப்பக்கத்திலே கன்னமிட்டு மண்குன்று இடிந்து தகர்ந்துபோகும்படி செய்தனர். பின்னர் கழிமண் தடிதண்டு முதலாயினவற்றை இடையிலிட்டு நிரப்பியதனால் இம்முயற்சி பயனற்றுப்போகவே அவர்கள் தமது பாதுகாப்பு முறைகளை வேறுவிதமாக அமைத்தனர்; மதிலினெப்பகுதியில் ஆபத்து உண்டாகுமெனக் கருதினரோ அங்கே உட்புறமாக இன்னொரரணையைக் கட்டியெழுப்பினர். உயரமான மேடைகளை அமைத்து அவற்றின்மேல் கவண்களை நிறுத்திப் பிரமாண்டமான மரக்குற்றிகளை எறிந்து எதிரிகள் கொடுவந்த எந்திரங்களின் முனைகளைத் தகர்த்தனர். கடைசியில் பகைவர் தீப்பந்தங்களை மதில்களின் மேலாலெறிந்து நகரைத் தீமூட்ட முயற்சித்தபொழுது தெய்வ சித்தமாகப் பேரிடியுடன் கூடிய பெருமழை பொழிந்து

1. போர்முறையில் முற்றுகை பற்றிய குறிப்பு :— கிரேக்கரைப் போலப் போர் முறைகளிற் சிறந்த ஒருசாதியினரிடையே முற்றுகையிட்டுப் போர் செய்வதில் அதிகம் திறமை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இத்தோமிக்குன்றிலிருந்த கோபிலைதருக் கெதிராகச் சிபார்த்தர், அவர்களை வெளியேற விடாமல் தடுத்துக் கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருந்ததைத்தவிர வேறெதுவும் செய்யமுடியாமற் போயினர். பெலோப்பொன்னீசியப் போர் ஆரம்பித்த காலத்தில் அதீனியரும் தங்கள் சகாக்களைவிட அதிகமாக ஒன்றும் முன்னேறியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வெற்றிகரமாக ஒரு நாட்டினுட்புகுந்த பகைவனின் கையிலேயே அந்நாட்டின் உணவு வசதிகள் சிக்கிவிடுமாதலால் யுத்தகளத்தில் பட்டினியால் தோல்வியேற்படுதல் நிச்சயமாகி விடுகிறது. ஆகையினால் இயற்கையிலோ விஞ்ஞான முறையிலோ பலமாக அரண் செய்யப்பட்டதும், பாரமான ஆயுதந்தாங்கிய கோபிலைதர் படையினால் உடைக்கமுடியாததுமானதாயிருப்பினும் ஒரு கோட்டையைப் பிடிப்பதற்கு வேறுவகையான முயற்சிகளிலீடுபடுதல் மிகை. எவ்வாறாயினும் பெலோப்பொன்னீசியப் போர் நிகழ்ந்த காலத்திலிருந்துதான் படைகொண்டு தாக்குதலில் உண்டான விரிவான முறைகளைப்பற்றிச் சரித்திர ஏடுகளிற் காண்கிறோம். ஏதோ ஒரு புதுமையைக் கண்டதுபோலத் துசிதிதிசுவும் அப்போர் முறைகளை விவரித்திருக்கிறான். அந்த முறைகள் யாவும் பாரசீகத்திலிருந்து அயோனியர் மூலமாகப் பெறப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. கிரேக்கருடைய போர் முறைகளிலும் பார்க்க அந்தப் புதிய முறைகள் பலவழிகளில் முன்னேற்ற மடைந்திருந்தன. எவ்வாறாயினும், போர் நிகழ்ந்தபொழுது பல புதுமுறைகள் கையாளப்பட்டன. பெலோப்பொன்னீசியரும் சிபார்த்தர்தாமும் இப்புது முறைகளிற் குறைந்தவர்களாயிருக்கவில்லை. முற்றுகைக்குரிய எந்திரங்களைப் பைலோசுக் கெதிராய் நடந்த யுத்தத்திலுமுபயோகிக்க வேண்டியிருந்தது. அதீனியர் சிராக்கியுசை முற்றுகை செய்தபோது உபயோகித்த விஞ்ஞான முறைகளைப் போன்றவையே பிளாத்தேயியாவுக்கு எதிராக நடத்திய தாக்குதலிலும் உபயோகிக்கப்பட்டன. பெலோப்பொன்னீசியப் போரில் அநுசரித்த முறைகளைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம் : (1) மதில்களாலும் அகழிகளாலும் சூழ்ந்து கொள்ளுதல், (2) உயர்ந்த எணிகள் முதலானவற்றினுதவியுடன் மதில்களைக் கடந்து தாக்குதல், (3) மதில்களினத்திவாரத்தில் கன்னமிட்டுப்புகுதல், (4) முற்றுகை எந்திரங்களை உபயோகித்தல். புதிய போர் முறைகளைப் பற்றி இன்னும் விவரமாக அறிய வேண்டின் குருண்டி எழுதிய "துசிதிதிசுவும் அவன் தன்காலத்தைப்பற்றி யெழுதிய சரித்திரமும்" என்னும் நூலைப் பார்க்க. இக்குறிப்பும் அதனையே ஆதாரமாகக் கொண்டது.

காப்பாற்றியது. எனவே பகைவர் சேனை நேர்முகமாகத் தாக்குதலை விடுத்து நகரை வளைத்து முற்றுகையிடத் தொடங்கியது. பிளாத்தேயியாவைச்சுற்றி இணை மதிலொன்றை அமைத்தனர். தம்மைச் சூழ்ந்து பிறிதொருபடை வந்து முற்றுகையிடாமலிருக்கவும் தம்மால் முற்றுகையிடப்பட்டவர்கள் தப்பிப்போக விடாமலும் அவ்விணைமதில் பயன்பட்டது. இவற்றுக்கு இடைப்பட்ட பகுதியின் மீது கூரையமைத்து அவ்விடத்தில் சிறப்பாகப் பூவோதியரைக்கொண்ட படையொன்றை மாரிகாலம் முழுவதும் தங்கியிருக்கும்படி செய்து பிளாத்தேயியரைப் பட்டினிபோட்டு வாட்டினர். ஆனால் அடுத்த இளவேனிற்காலமுங் கழிந்து முதுவேனிலும் முடிவுற்றது; முற்றுகை மட்டும் தளரவில்லை. பிளாத்தேயியாவுக்கு இனிமேல் அதென்சிலிருந்து உதவி வரப்போவதில்லை என்று நிச்சயமான பின்பு அடுத்த ஆண்டில் மாரிகாலத்து நடுப்பகுதியிலே பிளாத்தேயியருட் சிலர் எப்படியாவது தப்பிச் செல்லவேண்டுமென உறுதி பூண்டனர். மாரிகாலத்து மையிருள் செறிந்ததோரிரவிலே, உயர்ந்த ஏணிகளினுதவியுடன் சுற்றுமதிலைத் தாண்டிச் சென்று, பிரமித்து நின்ற பகைவர்படையினொருபகுதியைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்ள வேறோர் தப்பிச் சென்று இருளில் மறைந்தனர். முதலில் தீபிசு இருக்குந்திசையில் செல்வதுபோல அவர்கள் போக்குக்காட்டிவிட்டு இருளிலே மறைந்து அதென்சுக்கே போனார்கள். இவ்வாறு ஆபத்துக்களேதுமின்றி அங்கே இருநூறுபேர் வரையில் சென்றிருப்பரெனக் கூறப்படுகிறது. பிளாத்தேயியாவி லடைபட்டிருந்தோரில் மிகுதியானோர் பட்டினிக்கொடுமை தாங்க முடியாமல் அடுத்த கோடைகாலத்திலே பகைவரிடம் சரணடைய அவர் களையெல்லாம் (427) பகைவர் கொன்றொழித்தனர். அவ்வாறு கொலையுண்டோரும் ஏறக்குறைய இருநூறுபேராவர். பிளாத்தேயியாவில் நடந்த இச்சம்பவத்தைப் பகைவரின் முற்றுகைக்குச் சிறந்த ஒரு வெற்றியெனக் கூற முடியாது.

அதீனிய வீரர் ஆங்காங்கு பிரிந்து நின்று போர் செய்தல் கூடாதெனப் பெரிக்கிளிசு கட்டுப்பாடு செய்திருந்தான். பெரும்போரில் ஈடுபட்டதனால் அதென்சுப்படையில் ஆட்பலமும் குறைந்துபோயிருந்தது. தனது நேச நாடான பிளாத்தேயியாவுக்கு அதென்சு உதவி செய்யாமல் கைவிட்டதற்கு இவற்றைக் காரணமாகக் கூறலாம். அதீனியத் தரைப்படை போர்முயற்சிகளேதுமின்றிச் சும்மா இருந்தது எனக் கருதுதல் தவருகும். பொத்திடேயியாவைச் சுற்றி ஏற்படுத்தப்பட்ட முற்றுகை ஒன்றே 432 இல் ஆரம்பித்து 430 வரையில் இடையீடின்றி நீடித்திருந்திருக்கிறது. அந்த முற்றுகையிலே ஏறக்குறைய எண்ணூயிரம் கோபிலேதர் ஈடுபட்டிருந்தனரென்பர். தத்துவஞானியாய் விளங்கிய சோக்கிரதீசும் அவர்களுளொருவனாயிருந்தான். அந்த முற்றுகையில் அதென்சுக்கு 2,000 தாலந்துகள் செலவானதோடு பெருந்தொகையான உயிர்ச்சேதமும் ஏற்பட்டதாம். பொத்திடேயியரும் பசிக்கொடுமை தாங்க முடியாமல் மனித இறைச்சியை உண்ணுமளவுக்குச் சென்ற பின்புதான் சரணடைந்தனர். அந்த முற்றுகைக்கு அப்படி ஒரு முடிவு காணும் வரையில் அதீனியர் தரைப்பகுதிகளில் வேறு போர்களிலீடுபட விரும்பவில்லை. அக்காலத்திலேயவர்கள் போர் முயற்சிகளின்றிச் சும்மா இருப்பதற்கும் அப்போது நிலவிய சூழ்நிலை இடந்தர

வில்லை. 428 இல் அதென்சின்னுதிக்கத்துள்ளிலிருந்த நாடுகளுள் மற்றுமொன்று புரட்சி செய்யத் தொடங்கி அதென்சுக்குத் தொல்லை கொடுத்தது. போர் தொடங்கிய காலத்தில் 'எல்லாசின் விடுதலைக்கு' உழைத்த வீரர் தாமே எனச் சிபார்த்தர் இறுமாந்திருந்தனர். அதீனிய சங்க நாடுகளிடையே நிலவிவந்த அதிருப்தியும் சிபார்த்தாவின் அந்தப் போக்குக்கு அநுசரணையாயிருந்தது[1]. ஆசியக்கரையை அடுத்த தீவுகளுட் பெரியதான இலசபொசு தனக்கெனச் சுதந்திரமான ஒரு சேனையை வைத்திருந்தது. தனது சுதந்திரத்துக்குப் பகைவராலிடையூறுகளேற்படும்போதெல்லாம் அது தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அச்சேனையைப் பயன்படுத்திவந்தது. 428 இல் இலசபொசுத் தீவினுக்குப் பெலோப்பொன்னீசு உதவியளிப்பதாக வாக்குறுதியளிக்கவே அது வெளிப்படையாகப் புரட்சியிலிறங்கியது. சுற்றுமதில்களாலரண் செய்யப்பட்ட ஐந்து நகர்ப் பிரிவுகளைக்கொண்டது அத்தீவு. அவற்றுள் நான்கு நகரங்கள் அரசியற் காரணங்களுக்காக ஒரு கூட்டாகச் சேர்ந்து மித்திலீனி என்னும் நகரையே தலைமையாயேற்றுக்கொள்வதற்கிருந்த சமயத்தில் அதீனியர் அந்நகரைத் தம் கடற்படையினுலும் தரைப்படையினுலும் முற்றுகையிட்டனர். அடுத்த ஆண்டிளுரம்ப காலத்திலே சிபார்த்தத் தளபதியொருவன் எவ்வாறே கரவாக அந் நகருட் பிரவேசித்து, எதிரிகளைப் பழிவாங்க உதவிகள் நிச்சயம் கிடைக்குமென அங்கிருந்தவர்களுக்குறுதி கூறினன். அதன்படி ஒருவிதமான உதவியும் கிடைக்காமையினல் மித்திலீனியிலிருந்தவர்கள் மனந்தளர்ந்தனர். கோடைக்கால ஆரம்பத்தில் அந்நகருமதீனியர்க்குச் சரணடைந்தது. சரணடைந்து ஒருவாரமுமான பின்புதான் பலம் பொருந்திய பெலோப்பொன்னீசியப் படையொன்று துணிந்து அவ்விடத்தினயலிற் சென்றது[2]. இலசபியக் கைதிகளை என்ன செய்வதென்று அதீனிய மக்கள் சபையே தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது. கொள்ளை நோயின் கொடுமையினலைதிர்ந்துபோயிருந்த அதீனியர் தமது புகழ்பெற்ற சங்கத்து நாடுகளனைத்தையும் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தாலன்றித் தமக்கு விமோசனமில்லையெனக் கருதினர். பெரிக்கிளிசும் காலமாய்விட்டான்; கிளியனென்றொருவன் தான்தோன்றித் தலைவனுயெழுந்தான். உரத்துச் சத்தமிட்டுப் பேசக்கூடியவன் அவன். எடுத்ததற்கெல்லாம் குறைகண்டுபிடிக்குமவனுடைய தலைமையில் கூடிய மக்கள் சபை, இலசபியக் கைதிகளை மிகக் கொடுமையாகத் தண்டித்து ஏனையோருக்கும் அதனை உதாரணமாய்க்காட்டிப் பயமுறுத்தவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தது. உடனே இலசபொசுத்தீவில் உள்ள வாலிபரையெல்லாம் கொன்று பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் அடிமையாக விற்கும்படி ஒரு போர்க்கப்பலிலே வீரர் கூட்டமொன்றையனுப்பினர்கள். இத்தகைய கொடிய தீர்மானம்

1. சாலிசிதிசுக்கு 424 ஆம் ஆண்டளவில் பிராசிதாசு என்பவன் படையெடுத்துச் சென்றதிலிருந்துதான் இப்படியான வேலைகளில் அதிக சிரத்தை காட்டப்பட்டது.

2. அப்படி அங்கே சென்றது அதீனியப் படையாய்த்தானிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய ஈசியன்தீவினர், பெலோப்பொன்னீசியப் படைகளை எதிர்ப்பதற்குக் கரையை நோக்கி வந்தனராம். ஆனல் வந்தது பெலோப்பொன்னீசியப்படை யென்றறிந்ததும் அவர்கள் திகைத்து விட்டனரெனத் துசிதிதிசு கூறுகின்ருன்.

முறையற்றது என்ற எண்ணம் அதென்சு முழுவதிலும் பரவிற்று. அடுத்தநாட் காலையிலேயே சபை மீண்டும் கூடியது. நீண்ட விவாதங்களின் பின்னர் மாற்றுத் தீர்மானமொன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. உடனேயே மற்றுமொரு போர்க்கப்பலை யனுப்பினர்கள். இருபத்து நான்கு மணி நேரத்துக்கு முன்பு சென்ற அக்கப்பலை இந்த இரண்டாவது கப்பல் சென்று மறிப்பதென்பது மிகவும் சிரமசாத்தியமான காரியமேயாகும். ஆதலால் இந்த இரண்டாவது கப்பலில் தண்டு வலிப்பதற்கெனப் பலர் அமர்த்தப்பட்டனர். தண்டு வலித்துக்கொண்டே உணவை உண்ணவும், ஒரு கூட்டம் வலிக்கும்போது மற்றொருகூட்டம் உறங்கவும் ஏற்ற வசதிகள் செய்து இடையிலெங்குந் தங்காமல் நேரே செல்லக்கூடிய வகையில் வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்தே இரண்டாவது கப்பலை அனுப்பிவைத்தனர். எவ்வாறுயினும் முதற் சென்ற நாவாய் இலசபொசுத்தீவை முந்தியே அடைந்தது. எனினும் கொடுமைகளாரம்பிக்குமுன்பே தக்க தருணத்தில் இரண்டாவதும் சென்று சேர்ந்துவிட்டது. படுகொலைகள் நிகழாமல் தவிர்க்கப்பட்டன. ஆனால் இச்சம்பவம் நிகழ்ந்து பன்னீராண்டுகளின்பின் மீலோசுத் தீவினர் இழைத்த ஒரு சிறு குற்றத்துக்காக அதே தண்டனையை அதென்சு விதித்தது. ஆனால் இலசபொசுத்தீவினர்க்காக இரண்டாம் முறை சிந்தித்ததுபோல மீலோசுக்காகச் சிந்திக்கவில்லை. பெருந்தன்மையான கொள்கைகளுடனியன்ற அதீனிய அரசியல் போகப்போகக் கீழ்த்தரமான முறைகளையும் கையாளத் தொடங்கியதென்பதற்கு இஃது ஓர் அறிகுறியாகும்.

அதீனியருடைய யுத்த தந்தரங்களைப்பற்றி இதுவரை கூறிய சம்பவங்களிலே தற்காப்பு முறைகளையே பெரும்பாலும் கூறியுள்ளோம். அதனால் அதீனியர் எதிர்த்துத் தாக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஒருபொழுது மீடுபடவில்லையென எண்ணி விடுதல் கூடாது. பெரிக்கிளிசு விவேகம் நிறைந்தவனுகையால் தரைப்படைகளை அதென்சுக்கு வெளியே சென்று போர் செய்ய அநுமதிப்பதில் மிகக் கவனமாயிருந்தான். பெலோப்பொன்னீசியப் படைகளினபாயம் நீங்கிவிட்டதென்றறிந்த பின்னரே அவன் அதீனியப் படைகளை மேகாராவின் மேற் செல்ல அனுமதித்தான். எதிரியைத் தாக்கப் போகாமல் நகரத்து மதில்களின் பாதுகாப்பிலே பதுங்கிப் புழுங்கிக்கொண்டிருந்த அவர்களுடைய ஆத்திரந் தீரவும் அப்படையெடுப்பு உதவியாயிருந்தது. இன்னும் பகைவர் சேனையின் கவனத்தைத் திருப்பவோ, அன்றித் திடீரெனத் தாக்குவதனால் அவர்கள் தைரியமிழந்து போகும்படி செய்யவோ அதீனியக் கடற்படைகள் நடத்திவந்த தாக்குதல்களை நாம் புறக்கணித்து விடக்கூடாது. 431 இல் பெலோப்பொன்னீசைச் சுற்றியும் வட மேல்பகுதியை நோக்கியும் படையெடுத்துச் செல்லும்படி நூறு போர்க்கப்பல்களைப் பெரிக்கிளிசு அனுப்பினன். அக்கப்பல்கள் சென்ற இடமெல்லாம் பகைவர் தாக்கப்பட்டனர்; பகைப்புலங்கள் தீக்கிரையாயின. எங்கும் பயமும் நடுக்கமுமே நிலவின. அடுத்த ஆண்டிலும் பெரிக்கிளிசு தானே தலைமைதாங்கிச் சென்று அப்படிப் பயங்கரமான சாகசங்களை நடத்தினன். இந்நிகழ்ச்சி நடந்து சிறிதுகாலத்தின் பின்னர், அவனுக்கு அவமானம் நேர்ந்த நாட்களிலே, போரில் முக்கியமானதொரு திருப்பம் புதிதா யேற்பட்டது. போர்மியோ என்னுமொருவனுடைய தலைமையிலே கொரிந்தியக்குடாவை அடைத்து நிற்கும்படி இருபது

கப்பல்களைக்கொண்ட சிறிய படையொன்று நௌபாத்துசு என்னும் கடற்படைத் தளத்துக்குச் சென்றது. அப்படையின் முயற்சிகள் நியாயமான வெற்றியைக் கொடுத்தன. ஆனால் நௌபாத்துசுத்துறையைச் சேர்ந்த உள்நாட்டிலும் சில படையெடுப்புக்களை மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்ததனால் ஆட்பலம் குறைவாயிருந்ததென்றே கூறவேண்டும். குடாவின் ஆதிக்கத்தைப் பெறுவதற்கும் கடுமையான போர் செய்யவேண்டியிருந்தது. மேல் திசைச் சிசிலியுடனும், கிரேக்க தேசத்தின் வடமேல் பகுதிக்குச் செல்லும் வியாபாரப் பாதையின் கரையோரங்களில் விளங்கிய நாடுகளுடனுமே கொரிந்து தன் வாணிபத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. பெலோப்பொன்னீசியரும் தமது அம்பரேசிய நண்பர்களின் ஆலோசனையின்படி 429 இல் அதீனியச் சார்புடைய அக்காணனியாவின் மேற் படையெடுக்கச் சித்தமாயிருந்தனர். போர்மியோவையும் அவன் படைகளையும் சந்திக்காமல் விலகிக் கடலின் குறுக்கே சென்று உள்நாட்டு வழியாகச் சித்திராதுசு என்னுமிடத்தின் மீது படையெடுத்தனர். ஆனால் அப்பகுதி போர் செய்வதற்கு வசதியில்லாத காட்டுப்பிரதேசமாயிருந்தது. அங்கு வாழ்ந்தவர்களும் ஏனைய கிரேக்கரைப் போலன்றி அங்குமிங்குமாயிருந்த சிறுச்சிறு கிராமங்களிலேயே வாழ்ந்தனர். நகர வாழ்க்கையையும் நாகரிகத்தையும் அவர்களறிந்தவரல்லர். முறையான போர் செய்யாமல் பதுங்கியிருந்து தாக்கும் முறைகளையே அவர்கள் கையாண்டார்கள். பெலோப்பொன்னீசியக் கோபிலேதர்க்குமட்டுமன்றிப் பின்னர் வேறு படைவீரர்க்கும் அவர்கள் பெருந் தொல்லை கொடுத்தனர். அவர்களுடைய நிர்ப்பந்தங்களைத் தாங்கமுடியாமல் பெலோப்பொன்னீசியர் பின்வாங்கிச்சென்று அவமானப்படவேண்டியதாயிற்று. இதற்கிடையில், இவர்களிவ்வாறு பின்வாங்கியதையறியாத கொரிந்திய கடற்படையொன்று ஏறக்குறைய ஐம்பது கப்பல்களுடன் புறப்பட்டு இவர்களுடன் சேர்ந்து எதிரியைத் தாக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கும்போது வழியிலே போர்மியோவின் படை எதிர்த்து நின்றது. வீரர்தொகை குறைவாயிருந்தும் அதீனியப்படை துணிந்து நெருங்கியதைக்கண்டு திகைத்துப்போன கொரிந்தியர் தற்காப்பு முறைகளை நாடலாயினர். இச்செய்கை அதீனியக் கடற்படையின் உலையாத வீரத்துக்கோரெடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தது. தம்மைப் பின்புறமாக வந்து எதிரிப்படை தாக்காமலிருக்கவேண்டு மென்று எண்ணிப் பரந்துநின்ற கொரிந்தியப்படை, வியூக அமைப்பில் வளைந்துவந்து செறிந்து ஒன்றுகூடி நின்றது. சுறுசுறுப்புமிக்க அதீனியக் கடற்படைக்கு இது நல்ல வாய்ப்பளித்தது. சுற்றி வளைத்துவந்து கண்ட இடங்களிலெல்லாம் தண்டுவலிப்பவர்களைத் தாக்கியும், திடீரென உள்ளே பாய்ந்து கப்பல்களிலிருந்தோரைத் தாறுமாறாகத் தாக்கித் தகர்ந்தும்விட்டனர். அதனால் கொரிந்தியர் பின்வாங்கும்படியாயிற்று. எனினும் மீண்டுமொருமுறை பலம் திரட்டிக்கொண்டு எண்பது கப்பல்களில் எதிர்த்து வந்தனர். போர்மியோவுக்கு அப்பொழுதும் உதவிப்படை வந்து சேரவில்லையாதலால் செய்வதின்ன தென்றறியாமல் தன் கப்பல்களை நௌபாத்துசு துறைக்குள் செலுத்தினன். அங்கே நங்கூரமிட்டிருந்த ஒரு வியாபாரக் கப்பலின் பின்புறமாக அவனுடைய போர்க்கப்பல்களுளொன்று, எதிர்பாராத வகையில் வளைந்து திரும்பி, துரந்துவந்து எதிரிகளின் முன்னணியில் உள்ள கப்பலொன்றைத்

தாக்கியது. இத்திடீர்த்தாக்குதலைக் கண்டதும் பின்னால் வந்த கப்பல்கள் தடைப்பட்டுத் தவித்தன. அதனைக்கண்ட அதீனியக் கடற்படை முழுவதுமே ஒன்றுய்த் திரண்டு கொரிந்தியப்படையைத் தாக்கத் தலைப்பட்டன. கொந்தியக் கப்பல்கள் வந்தவழியே திரும்பி ஓட்டமெடுத்தன. போர்மியோ அடைந்த இவ் விரு வெற்றிகளும் மேலைக்கடல்களிலே அதீனிய ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டின. கொரிந்தியக் குடாக் கடலை முற்றுக அடைத்துவைக்கச் சிறந்த வழியேற்பட்ட துடன் உள்நாட்டினும் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய பெரிய வாய்ப்பினையும் அவ் வெற்றிகள் ஏற்படுத்திவைத்தன.

426 இல் தெமோதெனிசு என்றொரு வீரன் படைகளின் தலைமையை ஏற்று நடத்தினன். உடனுக்குடன் சாதுரியமான செயல்கள் புரிவதிற் சிறந்த அதீனிய ருள்ளும் அவன் மிகச் சிறந்த வீரனுயிருந்தான். சம்பிரதாயமான வழிகளை மாத்திரம் கைக்கொள்ளாமல் சமயத்துக்கேற்றபடி சிந்தித்துப் புதிய வழிகளைக் கையாளும் விவேகமுள்ளவனுயுமிருந்தான். ஈற்றேலிய மலைநாடுகளைத் தாக்கி அவ்வழியே சென்று மேல்திசையிலமைந்த பூவோதியாவின் மீதும் படையெடுத் துச் செல்வதற்குரிய திட்டங்களை வகுத்தான் என்பதைப் பின்னர் அறிவோம். ஈற்றேலியர் நாகரிகத்தில் முதிர்ந்தவரல்லர். அதீனியர் மீது வெறுப்புக் கொண்டவர்களேயாயினும் அவர்கள் ஓரளவுக்குப் பலமிக்க பகைவர் எனக் கூற முடியாது. ஆயினும் அக்காணனிய நாட்டைச் சிபார்த்தர் சாதாரணமா யெண்ணியது போலவே தெமோதெனிசும் ஈற்றேலியரின் எதிர்ப்பு சாதாரண மானதாகவேயிருக்குமென எண்ணிவிட்டான். கடத்தற்கரிய மலைக்கணவாய் களுக்கிடையே சுறுசுறுப்புடன் சஞ்சரிக்கும் ஈற்றேலியர் கையில் தெமோ தெனிசின் கோபிலெதர்படை மிகவும் இடருற்றது. ஈட்டி அம்பு முதலான எறி கருவிகளை எதிரிகள் மீது மழையெனப் பொழிந்து திகைக்க வைத்துவிட்டனர் ஈற்றேலியர். தெமோதெனிசின் படை தாக்கினால் மலைகளுட் சென்று மறைந்துவிடுவர். இத்தகைய தாக்குதலினல் தெமோதெனிசு மிகவும் நொந்து போய் நௌபாத்துசுவைச் சென்றடைந்தான். இப்படியாக ஈற்றேலிய நாட்டு மக்களிடம் படித்த பாடத்தைப் பின்னெருகால் சிபத்தீரியாவில் கடல் நடுவே யகப்பட்டிருந்த சிபார்த்தரிடம் காட்டினன் என்பதையும் பின்னர் காண்போம்.

இதற்கிடையில் வடக்கே நடைபெற்ற மோதல்கள் கடைசியில், கொரிந்தியக் குடாக்கடலின் வாயிலிலமைந்த தளங்களின் அதிகாரத்தைப்பற்றிய போரா யுரு வெடுத்தன. சிபார்த்தர் நௌபாத்துசுத் துறையை அபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென உறுதிகொண்டு செயலினுமிறங்கினர். ஆனல் தக்க சமயத்திலே தெமோதெனிசின் விவேகம் அவர்களைப் புறங்கண்டது. பின்னர் அம்பரேசியரின் அநுசரணையுடன் அவர்கள் ஒல்பாய் என்னுமிடத்திலிருந்து அக்காணனியரைத் தாக்கச் சென்றபோது தெமோதெனிசு அங்குத் தோன்றி அவர்களைத் துன்புறுத் தினன். அதற்காற்றுத சிபார்த்தர் தமது அம்பரேசிய நண்பர்களைத் தவிக்க விட்டுத் தாம் விலகிக்கொள்வதாக அவனுடன் இரகசிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, குதிரைகளுக்குப் புல்லுப்பிடுங்கவும், மூலிகைகள் சேகரிக்கவும், காட் டில் கம்பு வெட்டவும் போவதுபோலச் சிபார்த்தரெல்லாம் ஒருவர் இருவராகச் சென்று கலைந்து விட்டனர். பாவம், அம்பரேசியர் தனித்து நின்று விதியின்

பயனை அநுபவிக்க வேண்டியதாயிற்று. அந்த இடத்திலேயே அவர்களிற் பலரை அக்காணனியர் கொன்றொழித்தனர். நிகழ்ந்த சம்பவத்தை யறியாமல் அம்பரே சியர்க்குதவி செய்வதற்காக வந்த பெரும்படையொன்றை அது இனைப்பாறியி ருந்த இடத்திலே பாதி நித்திரையாயிருந்த சமயத்தில் வளைத்துக்கொண்டு ஒரு வன்கூட மிஞ்சி விடாமல் அக்காணனியர் கொன்று தீர்த்தனரெனக் கூறப்படு கிறது. அங்கு நடந்த உயிர்ச் சேதங்களின் கொடுமைகளைப்பற்றி விவரித்தால் யாருமே நம்ப மாட்டார்களென்று துசிதீதிசுதானும் எழுத மறுத்துவிட்டான். வடமேல் பகுதியில் ஆதிக்கத்துக்காக நடைபெற்ற போராட்டங்கள் இந்த வெற் றியின் காரணமாக அதென்சுக்கே சாதகமாய் முடிந்தன. அப்பகுதிகளில் விளங் கிய அனகதோரியம், ஈனியாதாய் என்னுமிடங்களை இரண்டாண்டுக் காலத் திலேயே தம்வசமாக்கிக்கொண்டு இலியூக்காசு என்னும் ஓரிடத்தைத் தவிரக் கொரிந்தியர்க்கு வேறு தளமே இல்லையெனும்படி செய்தனர் அதீனியர். ஒரு காலத்திலே பலமிக்க கடற்படையைக் கொண்டிருந்த கோர்சீரா அப்பொழுது புகழழிந்து சீர்குலைந்து ஒன்றுமில்லாமலிருந்தது. நட்புநாடு என்று ஒருவகை யாலும் அது உதவி செய்யவில்லை. பின்னர் அதென்சு தன்னெதிக்கத்தினை விருத்தி யாக்கும்போதும் அது எதிர்ப்புக்காட்டக் கூடிய நிலையிலும் இருக்கவில்லை. மிக வும் கொடிய கட்சிப் பூசல்கள் அந்நாட்டினை இரத்தக்களரியாக்கிவிட்டன. குழு ஆட்சி, குடியாட்சி என்று கட்சிவெறி கொண்ட மக்கள் ஒருவரையொரு வர் தாக்கி அத்தீவு முழுவதையும் சீரழித்துவிட்டனரெனத் துசிதீதிசு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கைக்கலப்புக்களும் படுகொலைகளும் மிகுந்து ஒரே படுகளமா யிருந்ததாம் அத்தீவு. அக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளை உற்று நோக்கும்போது கோர் சீரா தற்கொலை செய்து கொண்டது என்றுதான் கூறவேண்டும். அதிரியாற்றிக் குக் கடற்பிராந்தியங்களில் அதென்சின் செல்வாக்கைப் பரப்ப இச்சம்பவங்கள் வழிவகுத்துக் கொடுத்தன. சிசிலியில் தம் செல்வாக்கினை மிகுதிப்படுத்த வேண்டுமென அதீனியர் பேராவல் கொண்டிருந்தனர். அத்தீவினுடனே வாணி பத் தொடர்புகொண்டு பெரும் பொருளீட்டுவது ஒருபுறமிருக்க, அங்கிருந்து பெலோப்பொன்னீசுக்குப் போகும் தானிய ஏற்றுமதியைத் தடை செய்வதனால் பலவித நன்மைகளையடையலாமென அதீனியர் கருதினர்கள். அங்கிருந்த கொரிந்தியக் குடியேற்றமான சிராக்கியுசைத் தாக்கிய இலயந்தினிக் காதரவா யிருக்க கி. மு. 427 ஆம் ஆண்டிலேயே இலாச்செசு என்பவனுடைய தலைமை யில் அதீனியப்படையொன்று அங்கே அனுப்பப்பட்டது. அப்படையினால் அதிக நன்மைகளேற்படவில்லை. ஆனால் ஒல்பாயில் போர் நிகழ்ந்த அடுத்த ஆண்டிலே புதிய படைப்பிரிவொன்று அங்கே சென்றது. இப்படையெடுப்பு மற்றுமொரு வீரச் செயலுக்கு—பைலாசை அதீனியர் கைப்பற்றியமைக்கு—மறைமுகமான காரணமாயிருந்ததென்றே கூறவேண்டும்.

போர் நடந்த இத்தனையாண்டுகளில் இருபக்கத்தாரில் எவராவது மற்றப் பக்கத்தாருடைய பகுதிகளில் ஒன்றையேனும் பிடித்துத் தமது ஆதிக்கத்தை நிரந்தரமாக நிலைநாட்டி வைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை. போரின் கடைசிப் பகுதியிலே சிபார்த்தர் அப்படியான ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். ஆண்டு

தோறும் சிறுச்சிறு படையெடுப்புக்களை மேற்கொண்டு ஆறுமுறையாகச் செய்த கொடுமையிலும் பார்க்க பன்னிரண்டு மாத காலத்திலே அவர்கள் அற்றிக்காவில் செய்த கொடுமை பெரியது. தரையில் போர் செய்வதைப் பெரிக்கிளிசின் கொள்கை தடுத்திருந்தமையால் சிபார்த்தருக்கு அது சாத்தியமாயிற்று. ஆனால் கடைசியில் அத்தடையை மீறிய சம்பவமொன்று நிகழ்ந்தது. அது தற்செயலாக நடைபெற்றதெனினும் ஓளவுக்குத் தெமோதெனிசின் ஊக்கத்தினாலேற்பட்ட தென்றும் கூறலாம். 420 இல் சிசிலியிலுள்ள பட்டினங்களிலே அதீனியப் பேரர

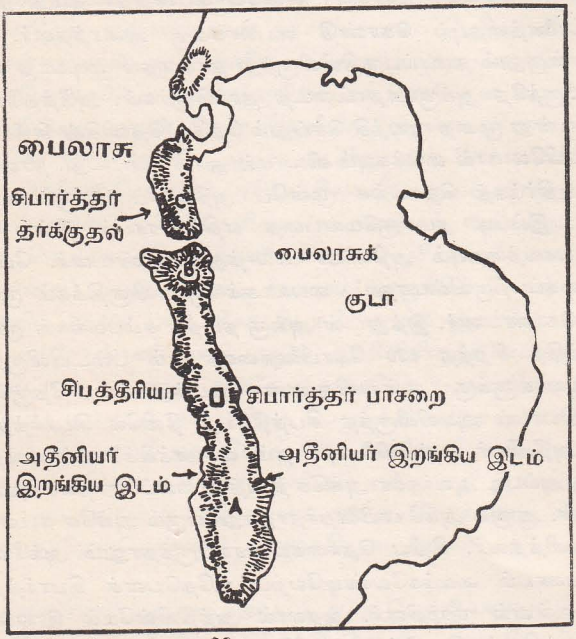

A சிபார்த்தப் புறநிலை
B பழங்கோட்டை. சிபார்த்தர் கடைசியில் நின்ற இடம்
C தெமோதெனிசு செய்துகொண்ட அரண்கள்

சுக்குப் பலன் தரக்கூடிய சாத்தியங்களைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகப் புறப் பட்டுச் சென்ற கடற்படையொன்று காலநிலை சீராயமையாத காரணத்தினால் மெசீனியக் கரையிலே, பயன்படுத்தப்படாமற் கிடந்த ஒரு துறையிற் சென்றொ துங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது. அவ்விடத்தில் குடாக்கடல் விலாச மாய்ப் பிறைவடிவிலமைந்திருந்தது. அதன் வாயிலின் குறுக்கே சிபத்தீரியா என்ற தீவு பயனற்ற வனந்தரமாய் நீண்டுகிடந்தது. பிறைவடிவான அக்குடா வின் வட முனையிலமைந்திருந்தது பாழ்வெளியான பைலாசுக் குடாநாடு. சிறந்ததொரு காவற்கோட்டையை அமைந்துக்கொள்வதற்கு அது மிகவும் பொருத்தமான இடமென்பதை விவேகியான தெமோதெனிசு யூகித்துக்கொண் டான். மதில் கட்டும் வேலையும் உடனேயே ஆரம்பமாயிற்று. அங்கே சென்ற

படைகளுக்கு அவன் தலைமைதாங்கிச் செல்லாதிருந்தும், தன்னுடன் ஒரு சிறிய படைப்பிரிவை நிறுத்திவிட்டு மற்றவர்களைப் போகும்படி கூறிவிட்டான். அற்றிக் காவிலிருந்து அட்டூழியங்கள் செய்து கொண்டிருந்த சிபார்த்தச் சேனை அக்கணமே தம் நாட்டுக்கு மீண்டதிலிருந்து அச்செய்தி அவர்களுக்கு எத்துணை கலக்கத்தை யுண்டுபண்ணியிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது புலனுகிறது. தெமோதெனிசின் சதி அவர்களுக்கு முக்கிய பிரச்சினையாகிவிட்டது. எதிரி பைலாசிலே தளமொன்றை அமைத்துக் கொள்வதானுல் மெசீனியாவிலுள்ள ஈலட்டுக்கள் துணிந்து புரட்சி செய்யலாமன்றே? எனவே சிபார்த்தர் தமது தரைப்படை, கடற்படைகளைத்தையுங் கொண்டு பைலாசுக்கு விரைந்தனர். எத்துணைப் படைகள் சென்றுலும் தரைப்பகுதியிலிருந்து தாக்குதல் முடியாத காரியமாகையால் கடலிலிருந்தே அக்குடாநாட்டைத் தாக்கினர்கள். அடுத்தடுத்து மூன்று நாட்களாக மூன்று முறை முயற்சி செய்தும் தெமோதெனிசின் சிறிய படை எதிரிகளைக் கடையிலே கால் வைக்கவும் விடாமல் துரத்திவிட்டது. நான்காம் முறை சிபார்த்தர் எதிர்க்கத் தொடங்க முன்பே அதீனியப் பெரும்படை ஆங்குத் தோன்றியது. இப்படி நடக்குமென்பதை எதிர்பாராமல் நின்ற சிபார்த்தக் கப்பல்களெல்லாவற்றையும் அதீனியர் வளைத்துக்கொண்டனர். போர் செய்து அவற்றைக் கைப்பற்றிவிட்டாலும், பைலாசுக் குடாவினுதிக்கம் முழுவதையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இத்துடன் அங்கு நடந்த சம்பவங்கள் முற்றுப் பெறவில்லை. வீரத்திற் சிறந்த 420 கோபிலேதரைத் தம் படையிலிருந்து தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்கு என்னவிதமான ஆபத்துக்கள் நேருமென்பதைச் சிறிதும் சிந்தியாமல் அயலிலிருந்த சிபத்தீரியத் தீவிலே சிபார்த்தர் நிறுத்தி வைத்தனர். அதீனியர் அத்தீவினையும் தம் வசமாக்கிக்கொள்ளாமற் காத்துக் கொள்வதற்கு அப்படி அவர்களை அங்கே நிறுத்தி வைப்பது நல்லதென அவர்கள் எண்ணினர்கள். ஆனுல் அக்கோபிலேதர்நானூறுபேரும் அங்கே கடல் நடுவிலகப்பட்டுத் தத்தளித்தனர். சிறிய தொகையினராயிருந்தாலும் அக்கோபிலேதரின் உயிர்களைப் பணயம் வைக்கவேண்டியேற்பட்டதேயெனச் சிபார்த்தாவிலுள்ள அதிகாரிகள் உள்ளங் குமுறினர். ஆதலால் அத்தீவின்மேல் இருபக்கத்தாரும் கவனஞ் செலுத்தினர். சிபார்த்தரின் நிலை ஆபத்தாக இருந்ததனுல் அவர்கள் சமாதானத்தை நாடினர். தமது போர்க் கப்பல்களையெல்லாம் அதீனியரிடமே நம்பிக்கைக்காக ஒப்படைத்துவிட்டு அதென்சுக்கே சமாதானத் தூதுவரையனுப்பினர்கள். ஆனுல் அதென்சிலுள்ள அதிகாரிகள் மிகக் கடுமையான நிபந்தனைகள் விதிப்பதைக் கண்ட தூதுவர்கள் வெறுங்கையோடு மீண்டனர். அதீனியரும் விவாதங்களிலவர்களை ஏமாற்றிவிட்டு அக்கப்பல்களைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் தாமே வைத்துக்கொண்டனர். எனினும் சிபத்தீரியாவில் தங்கியிருந்த சிபார்த்தர் வெல்லற்கரியவராகையால் அதீனியரும் அத்தீவின்மேற் படையெடுக்கத் துணியவில்லை. ஆனுல் நாள் தவருமல் அவர்கள் தம் காவற் படைகளையனுப்பி அத்தீவினைச் சுற்றிக் காவல்காத்து வந்தனர். தீவிலகப்பட்டிருந்த நானூறு சிபார்த்தக் கோபிலேதர்க்கு உணவளிக்கச் சில நீச்சல் வீரர் தாமாக முன்வந்தமையால் அவர்கள் மிகவும் சிக்கனமாயிருந்து தம் உயிரை ஒருவாறு காத்துக் கொண்டனர்.

அதென்சிலிருந்த மக்கள் அப்பொழுது மிகவும் ஆவேசம் கொண்டிருந்தனர். கிளியனென்பவன் தன் வாக்குவல்லமையினால் தளபதிகளின் வீரத்தைக் குறைத்துப் பேசினான். 'அவர்களிலே நானுமொருவனாயிருந்தால் எப்பொழுதோ காரியம் முடிந்திருக்கும்' என்று கூறித் தன்னை உயர்த்துவதுபோலத் தளபதிகளைப் பழித்துரைத்தான். 'செய்து முடி' என்று அவனையே தாண்டியது நிக்கியாசு என்ற மக்கள் சபை. தன் தலையிலே வந்து விடிந்ததைக் கண்ட கிளியன் மெதுவாக நழுவப்பார்த்தான். இருதலைக் கொள்ளியாய்த் தவித்த கிளியனை மக்கள் சபை விடவில்லை. கடைசியில் படைத்தலைமையை அவனே ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. எவ்வளவுதான் வாசாலகமாகப் பேசினாலும் அவன் தனது வீரத்தை நன்கறிவான். காரியங்களை எவ்வாறு நடத்த வேண்டுமென்பதைப்பற்றித் தெளிவாகத் தனிசுக்கும் அவனுக்குமிடையில் தெளிவான உடன்பாடுகளிலிருந்தன. அவற்றின்படி அவன் நேசநாடுகளிலிருந்து படைவீரரைத் திரட்டினான். அதீனியக் கோபிலைதரிடையே அவன்படைக்கு ஆள் சேர்க்கவில்லை யென்பதை நன்கு அவதானிக்க வேண்டும். ஈசியன்தீவுகளில் குடியேறியிருந்த கிளெருச்சிகள் என்னும் மக்கட் கூட்டங்களிடையே கவண்கல் எறிவதிலும், விற்பயிற்சியிலும் சிறந்திருந்தவர்களே அவன் திரட்டிய வீரராவர். எயிற்ரேலியரிடம் கற்ற பாடத்தைப் பயன்படுத்தும் காலமும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு நாளதிகாலையில் 12,000 படைவீரர் சிபத்தீரியாவில் இறங்கினர்கள். காட்டுத்தீயொன்றும் தற்செயலாகப் பரவியதனால் அத்தீவிலிருந்த பற்றைகளும் எரிந்து சாம்பராய்விட்டன. அதனால் அங்கே ஒதுங்கவோ பதுங்கவோ இடமில்லாமலிருந்தது. அம்பு மழையும் கல்மாரியும் பொழிந்து அந்த நானூறு சிபார்த்தக் கோபிலைதரும் பின்வாங்கி ஓடிப்போய் வடபாலுள்ள மேட்டு நிலங்களை யடைந்தார்கள். ஆனால் மலைகளிலுங் குன்றுகளிலும் நன்கு ஏறி இறங்கிப் பயின்றுள்ள மெசீனியப் படையொன்று பின்புறமாக வந்து சேரக்கண்ட சிபார்த்தர் தம் காரியம் முடிந்ததென்றெண்ணிச் சரணாகதியடைந்தனர்.

பல வழிகளாலாராய்ந்து பார்த்தாலும் அந்த வெற்றி பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த தொன்றெனவே கூறவேண்டும். அதிருப்தி கொண்ட ஈலட்டுக்கள் பாதுகாப்பாயிருத்தற்கேற்ற கோட்டையாகவும், பின்னரேற்படவிருந்த படையெடுப்புக்களை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு ஏற்றதளமாகவும் அமைந்த பைலாசைத் தமது ஆதிக்கத்துட் கொண்டுவந்தமையே அதீனியர் அந்த வெற்றியினும் பெற்ற முதற்பயனாகும். (சிபார்த்தாவுக்குரிய சைதீரா என்ற தீவினும், ஏபிதௌருசு என்னுமிடத்தினண்மையிலிருந்த மீதானு என்னுங் குடாநாட்டினும் இப்படியான சிறுசிறு தளங்களை அதீனியர் பின்பு கைப்பற்றினர்.) கைதிகளாகச் சிறைப்பட்ட சிபார்த்தர் தொகையிற் குறைந்தவராயிருந்தாலும் சிபார்த்த அதிகாரிகளின் கௌரவத்துக்குப் பெரிய இகழ்ச்சியை உண்டுபண்ணியது அவ்வெற்றியின் இரண்டாவது பலனாகும். அவர்களுள் 120 பேர் நகரத்துப் பிரசை என்ற உரிமைக்குப் பூரண தகுதி படைத்தவர்கள்; 3000 பேருக்கு உட்பட்டவர்களே சிபார்த்தாவில் அச்சிறப்புக்குரியவர்கள். அத்தகைய சிறப்புப் பொருந்தியவர்களை இழப்பது சிபார்த்தர்க்குப் பெரும் மானக்கேடான செயலாகும். ஆகையால்

எத்தகைய கொடிய நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டாயினும் சமாதானஞ்செய்து அவர்களை மீட்க விரும்பினர். இன்னும், சிபத்தீரியாவிலடைந்த வெற்றி கடைசியாகச் சிறந்த ஒரு பலனையும் அளித்தது. மிகவும் ஆழ்ந்த யுத்த தந்தரங்களிலீடுபடுவதற்கு ஏற்ற வாய்ப்புக்களை அதினியர் பெறுவதற்கு அவ்வெற்றியே காரணமாயிருந்தது. வெல்லற்கரியவர் சிபார்த்தர் என்ற பழம் பெருமையை அதினியர் தாம் பெற்ற வெற்றியினால் தகர்த்துவிட்டனர். எக்காளமிட்டு ஆரவாரிக்கும் அதினியர் சூழ்ந்து நின்ற நெடுஞ்சாலைகளில் அந்த 300 கைதிகளும் கந்தலுடைகளுடன் நடந்து சென்ற செயல், வென்றியெய்தியவர்களிடம் சமாதானத்தை நாடிச் செல்வதாகவே தோன்றியது.

சும்மா கேட்டாலே சமாதான உடன்பாடு-அதுவும் நல்ல கண்ணியமான முறையில் ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அப்பொழுது அதென்சிலே பதவியிலிருந்தவர்களுடைய எண்ணங்கள் வேறு விதமாயிருந்தன. தரைப்பகுதிகளிலே போர் முயற்சிகளில் அதினியப் படைகள் ஈடுபடுதலைத் தடுத்து வைத்திருந்த பெரிக்கிளிய கொள்கைகள் எல்லாம் சிபத்தீரியாவில் பெற்ற வெற்றியின் பின்னர் தூர ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டுவிட்டன. எதிரிகளை எங்காயினும் அடர்த்துத் தாக்க வேண்டுமென்பதே அந்நாட்களில் நிலவிவந்த கொள்கையாகும். 424 இல் கிளியனின் ஆதரவுடன் தெமோதெனிசு மேகாராவையும் அதன் துறைமுகமான நிசாயியாவையும் கடுமையாகத் தாக்கத் திட்டமிட்டான். அந்நகரிலேயும், கோர்சீராவிலிருந்ததுபோல், கட்சிப் பூசல்கள் மிகக் கொடுமை செய்தன. இதனால் நகரத்து மதிலரண்களுள் இருந்த ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் தமது எதிர்க்கட்சிக்காரர் தம்மைத் தாக்கிப் பழிவாங்கக்கூடுமெனப் பயந்து, அதினியரை நகரினுள்ளே புகுவதற்கு உதவிசெய்ய இரகசிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். துறைமுக வாயிலின்கண் அமைந்திருந்த மிஞ்வா என்னும் தீவினை அதினியர் ஏற்கெனவே கைப்பற்றிக் கொண்டனராகையால் அவர்களுடைய படையெடுப்புக்களுக்கு அத்தீவு ஏற்றதொரு படைத்தளமாயமைந்தது. பின்னர் தெமோதெனிசு ஒருநாளிரவிலே படைப்பிரிவொன்றைக் கப்பலிலனுப்பி, நகரையும் துறையையுமிணைத்து நின்ற நீண்டசுவர்களினயலில், வாயிலுக்கணித்தாயிருந்த களிமண்ணைடுக்கும் பள்ளத்திலே பதுங்கியிருக்கச் செய்தான். அப்பொழுது, காட்டிக்கொடுக்க உடன்பட்ட கட்சியிலொருசிலர் தாம் வழக்கமாகக் கடலில் வள்ளஞ் செலுத்தப் போவதுபோலப் புறப்பட்டு, வள்ள மொன்றையும் வண்டியிலேற்றிக் கொண்டு நகரவாயிலின் கதவைத் திறந்துவிட்டனர். பதுங்கியிருந்த அதினியரும் அதே சமயத்தில் பாய்ந்து வாயிலைத் தாக்கி நீண்ட சுவர்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். நகரைப் பிடிப்பதற்கும் வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. அவற்றிலும் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் முன்னைச்சரிக்கையான

ஒளிப்படம் XVIII

(அ) பைலாசின் கடற்கரைத் திட்டுக்களும், அதற்கப்பால் சிபத்தீரியத்தீவும் வலப்பக்கத்திற் காணப்படுகின்றன. குடாக்கடலின் அணையாக நிவந்தெழுந்த கரையோரத்து மலைகளை மிகத் தொலைவிற் காணலாம். (ஆ) அற்றிக்கா நாட்டின் அந்தத்திலமைந்துள்ள சூனிய முனையும் அதன்மேலமைந்த தேவாலயமும் தோன்றும் காட்சி.

பைலர்சு

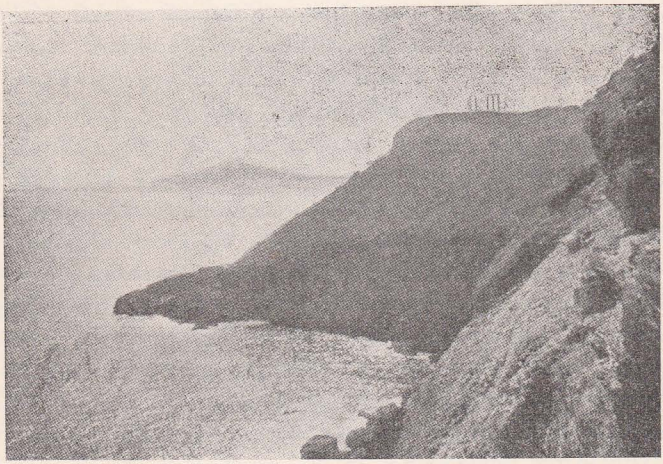

சூனிய முனை

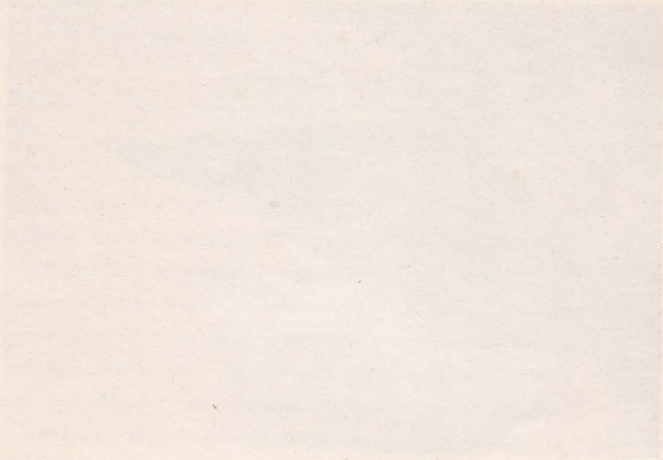

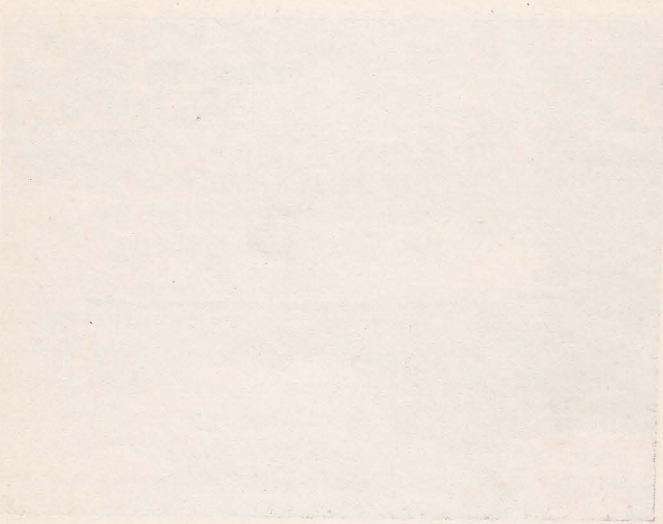

ஒழுங்குகளைச் செய்து வைத்திருந்தனர். எதிரிகள்மீது திடீரெனப் பாய்ந்து தாக்க வசதியாக நகரவாயிலைத் திறப்பது போலப் பாசாங்கு செய்து திறந்து விடுவது மாத்திரமன்றித் தற்செயலாகக் கைகலப்பு ஏற்பட்டுக் கண்டபடி மக்கள் கொலை செய்யப்பட நேர்ந்தால் தம்மை யடையாளங் காட்டிக் கொள்ளத் தமது உடலில் எண்ணெய் பூசிக் கொள்வதாகவும் திட்டமிட்டு வைத்திருந்தனர். ஆயினுமத் திட்டம் சமயததில் வெளிப்பட்டு விட்டது. சதிச் செயல்கள் நடைபெறுகின்றன என்பதனை எதிர்க்கட்சியினர் எவ்வாறே உணர்ந்து கொண்டனராகையால் வாயிற் கதவுகளைத் திறக்க மறுத்துவிட்டனர். எனவே துறைமுகத்திலிருந்த படைகளை முற்றுகையிடுதலொன்றையே அதீனியர் செய்யக்கூடியதாயிருந்தது. துறைமுகமும் இரண்டு நாட்களுக்குள்ளே கைப்பற்றப்பட்டது. இவ்வாறு நிசாயியாவை அவர்கள் கைப்பற்றியதும் மேகாராவும் எக்கச்சக்கமாக அதீனியர் கையிலே சிக்கிக்கொண்டது. இத்தகைய பராக்கிரமங்களால் உற்சாகங்கொண்ட தெமோதெனிசு தனது நீண்டநாளைய ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகப் பூவோதியாவின்மீதும் படையெடுக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்படையெடுப்பைப்பற்றிய திட்டங்களும் மிகக் கவனமாக வகுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவற்றுக் கெதிரான சூழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன. தெமோதெனிசு தானே ஒரு படையுடன் கொரிந்தியக்குடாவிலுள்ள சிபாய் என்னுமிடத்திற்குச் சென்று பூவோதியாவைத் தென்மேற்கிலிருந்து தாக்குவதென்றும், வடமேல் திசையிலே, பூவோதியருள் அதீனிய அபிமானமுள்ள ஒரு பகுதியினர் எதிர்த்தெழுந்து எல்லைப்புற நகரமாகிய சாயிரோனியாவைக் கைப்பற்றுவதெனவும்; இதற்கிடையில் அதென்சிலிருந்தே கோபிலைதப் பெரும்படையொன்று புறப்பட்டுப் பூவோதியாவின் கிழக்கெல்லையைக் கடந்து கடற்கரையிலுள்ள தீலியம் என்னும் கோவிலைச் சேர்ந்த பகுதியை, பைலாசில் நடந்ததுபோலக் கைப்பற்றிப் பலப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டு மெனவும் ஏற்பாடாகியது. இந்த முக்கோணத் தாக்குதல்கள் ஏககாலத்தில் நடைபெறுவதில்தான் வெற்றி தங்கியிருந்தது. ஆனால் மறைவாகச் செய்த திட்டங்களெல்லாம் வெளிப்பட்டு எல்லாமே தலைகீழாய்ப் போயிற்று. பூவோதிய குடியாட்சிக் கட்சியினரும் புரட்சியிலிறங்கப் பயந்திருந்துவிட்டனர். திட்டமிட்டதிலும் சிறிது முன்னதாகவே தெமோதெனிசு சிபாயைச் சென்றடைந்துவிட்டான். அத்துடன் செய்தியறிந்த எதிரி தயாராக அங்கு நிற்பதையுங் கண்டான். இப்போகிராதிசு என்பவன் திட்டத்தின்படி தீலியத்தையடைந்து அவ்விடத்தைப் பலப்படுத்திப் படைவீரரையும் கோவிலில் நிறுத்திவைத்தானுயினும் அவன் அற்றிக்காவின் எல்லையைக் கைப்பற்ற முன்பே தீபியப்படைகள் எதிர்த்து வந்தன. அப்பொழுது நடைபெற்றதான் பெலோப்பொன்னீசியப் போரில் முதன்முதல் நடந்த நேரான கைகலப்பாகும். அந்நிகழ்ச்சியிலிருந்தே கிரேக்கரிடையே புதிய போர் முறைகள் உருவெடுக்கத் தலைப்பட்டனவாகையால் அதனைச் சிறப்பான ஒரு சரித்திர நிகழ்ச்சியாகக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவர்க்கொருவர் இடைவெளி விடாமல் தமது கேடயங்களுடன் நெருங்கி நீண்ட எட்டு வரிசைகளில் நின்றபடியே எதிரிப் படையைத் தாக்குவதே கோபிலைதரின் பண்டைய போர் அணிவகுப்பு முறை

யாகும். அப்படித் தாக்கும்போது தள்ளியும் இடித்தும் எதிரியின் அணி வகுப்பை உடைக்கவோ தளர்த்தவோ முயற்சி செய்வர். ஆனால் தமது வழக் கத்தை மாற்றித் தமது வலப் பக்கத்து அணியில் நின்ற வீரரை எட்டுக்குப் பதில் இருபத்தைந்து வரிசையில் நிற்கவைத்தனர். இவ்வாறு வீரர் தொகை யைக் கூட்டியதனால் அப்பக்கத்திலே எதிரி எவ்வளவு எதிர்ப்புக் காட்டினாலும் அப்பகுதியைத் தாக்கித்தகர்த்து அணிவகுப்பிலே உடைப்பை ஏற்படுத்தினர். அதீனிய அணிவகுப்பின் ஒரு பகுதியிலே உடைப்பு உண்டானதும் எதிரிகள் உட்புகுந்து அப்படியே சேனை முழுவதையும் வளைத்துக் கொண்டனர். கோபிலே தரின் அணிவகுப்பு உடைபடாமல் அப்படியே இருக்குமளவும் வீரரும் நன்கு பாதுகாக்கப்படுவராதலால் உயிர்ச்சேதம் அதிகம் ஏற்பட இடமில்லை. அணி வகுப்பு உடைந்து விடிலோ தனித்து நிற்கும் கோபிலேதனைப் பின்புறத்திலும் பாதுகாக்க அவனுடைய கேடயம் போதாது. அந்த நிலையில் அவன் தன்னைத் தான் பாதுகாக்கவே விரும்புவான். அதனால் அவன் விரைவாக யுத்தகளத்தை விட்டு ஓடப்பார்ப்பான். அப்படி ஓடும் போதும் தனக்குப் பாரமாயும் இடைஞ் சலாயும் உள்ள கேடயத்தை எறிந்து விட்டே ஓடுவான். இக்காரணங்களால் ஒரு சேனைக்குத் தோல்வியேற்படுமானால் அது மிகப் பாரதூரமான தோல்வி யாகவே இருக்கும். வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட சேனை ஒன்றில், 3,000 வீரர் உயிர்விட வெற்றிபெற்ற சேனையில் உயிரிழந்தவர் எண்மரே யென்று திட்டவட்ட மான கணக்குக் குறிப்பொன்றும் காணப்படுகிறது. தீலியத்தில் அதீனியப்படை தோல்வியடைந்தபோது ஓராயிரம் வீரர் உயிரிழந்தனரெனத் தெரிகிறது. உயிர் தப்பியவர்களிலே இப்போகிராதிசும் ஒருவனவன். அவர்கள் பலப்படுத்தி வைத் திருந்த தளம் எதிரிகளால் முற்றுகையிடப்பட்டது. அந்த முற்றுகையிலே தாக்கும் மூனையும் துருத்தியுங் கொண்ட புதுவிதமான எந்திரப்பொறி யொன்று தீப்பந்தங்களை எறிவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டிருந்ததெனத் தெரிகிறது. மதிலைக் காத்துநின்ற வீரரை விரைவாக விரட்ட அத்தீப்பந்தங்கள் பெரிதும் உதவின. தீலியத்தில் அதீனியர் பலப்படுத்திவைத்த தளம் எதிரிகளின் கையில் சிக்கியது (424). அந்த முயற்சிகளில் அதீனியர் படுதோல்வியடைந்தனரென்றே கூற வேண்டும். அப்படை யெடுப்புக்குக் காரணமாயிருந்தவனும் பெருமையிழந் தான். பைலாசில் பெற்ற வெற்றி தந்த புகழெல்லாம் போய் அதீனியரின் செல் வாக்கு மிக விரைவில் மங்க ஆரம்பித்தது. அதற்குமுன் நிகழ்ந்த போர் முயற்சி களெல்லாம் அதென்சுக்கே சாதகமாயிருந்தன. ஆண்டுதோறும் படையெடுத்து அதென்சின் வீரத்தைத் தகர்க்க எதிரிகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் வீணாயின. இப்படியான போர்களினால் அதென்சு அல்லற்பட்டிருந்தும் ஈசியப் பிரதேசங்களில் தான் செலுத்திவந்த பரிபூரண ஆதிக்கத்தினாலும் அதிரியாற் றிக் கடலோரமாகக் கைப்பற்றிவைத்திருந்த இடங்களின் தொடர்பினாலும் தன் வாணிபத்தையும் விருத்திசெய்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. இத்தனைக்கும் சிபார்த்தாவின் நேச நாடுகளிடையே கொரிந்து கொடுமையாகத் தாக்கப்பட் டது; மேகாரா பட்டினியால் வாடியது; சிபார்த்தாவும் தன் தலைவாயிலான பைலாசில் எதிரிகள் கோட்டைகட்ட மனம்புழுங்கி, ஈலட்டுக்கள் தம்மை மிஞ்சி விடப் போகின்றனரே யென்றேங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதென்சின் நேச நாடு

களிடையே பகைமையை வளர்த்து அவற்றைப் பிரித்துவிட்டால் தமக்கு வெற்றி கிடைக்குமெனச் சிபார்த்தர் நம்பியிருந்திருப்பரேல் அந்நம்பிக்கையுந் தவிடுபொடியாயிற்று என்றுதான் கூறவேண்டும். சிபார்த்தா அப்படியான தந்தரங்களைக் கையாளவும் உதவியளிக்கவும் முடியாத நிலையிலிருந்த தென்பதை இலசபொசுத் தீவினுக்கு நேர்ந்த கதி நன்கு எடுத்துக் காட்டிவிட்டது. அப்படியான முயற்சிகளிலிறங்க எண்ணியிருந்த ஏனையோருக்கு அஃதோ செச்சரிக்கையாயுமிருந்தது. பொத்திடேயியாவும் அப்படியொன்றும் பெரிதாகச் சாதித்து விடவில்லை. சாலிசிதியப் பிரதேசத்திற் புரட்சிகளிலீடுபட்ட சிலபல நகரங்களை அதீனியர் தாக்கித் தகர்க்காமலிருந்ததும் உண்மையே. ஆனால் அவை பிரிந்து போவதால் அதீனியப் பேரரசின் செல்வாக்குக்குப் பங்கமேற்படுவதாயிருக்கவில்லை. என்றாலும் பேரரசின் வீழ்ச்சி அங்கேதான் முதற்கண் ஆரம்பமாயிற்று எனக் கூறவேண்டும். அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களிடையே சிபார்த்த வீரனெருவன் தோன்றி அண்டையிலுள்ள நாடுகள் பலவற்றையும் அதென்சின்மீது அதிருப்தி கொள்ளச் செய்து அதீனியப் பேரரசுக் கெதிராக அதன் அங்க நாடுகளிடையே பயங்கரமான புரட்சியொன்றைப் பெருமளவில் உருவெடுக்கச் செய்தான். அதென்சிலும் மக்களிடையே உற்சாகங் குன்றத் தலைப்பட்டது. அதனால் கட்சிப் பிளவுகள் தோன்றின. சமாதானத்தை விரும்பிய கட்சிக்கும் போர்வெறிகொண்ட பிரிவுக்குமிடையே கொள்கையளவில் முரண்பாடுகளுந் தோன்றி அவை வளர்ந்து முற்றிவந்தன.

3

அதன்பின்னர் சில ஆண்டுகளாக அதென்சில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் முழுத் தாற்பரியத்தையும் நன்கறிய வேண்டுமானால் அதன் உள்நாட்டு அரசியல் நிலை எவ்வாறிருந்ததென்பதை முதலிலே கூறவேண்டியதவசியமாகிறது. அதீனிய மக்கள் சபையைப் பெரிக்கிளிசே ஒரு சர்வாதிகாரிபோலத் தன் வாழ்நாள் முழுதும் சிறிய இடையீடுதானுமின்றி ஆண்டு வந்துள்ளான். அவனுக்குப்பின் அப்பதவியை அவனைப் போலத் திறமையுடன் நிர்வகிக்கக்கூடிய திறமைசாலிகளெவருமே தோன்றவில்லை. அதென்சில் பரவிய கொள்ளைநோய் சிறந்த கர்ம வீரர் பலரைக் கொள்ளை கொண்டுவிட்டது. எனினும் அப்பதவியை நிர்வகிக்கப் பல அபேட்சகர்கள் முன்வந்தனர். பெரிக்கிளிசு உயிர்நீத்த இரண்டோராண்டுகளில் கிளியனென்பானெருவன் தோன்றிப் பெரிக்கிளிய முறைகளுக்கு நேரே விரோதமாக நிர்வாகத்தை நடத்தினான். தோல் வாணிபத்திலீடுபட்டிருந்த கிளியன் பொதுமக்களுள் ஒருவனாகவேயிருந்தான். பெரிக்கிளிசு என்ற பெருங்குடிமகனிடம் காணப்பட்ட உயர்ந்த குறிக்கோள், பெருந்தன்மை என்ற பண்புகள் கிளியனிடம் இல்லாமற் போனது அதென்சின் துர்ப்பாக்கிய மென்றே கூறவேண்டும். சோபிசதர்களுடன் நேரில் பழகியிராவிட்டாலும் அவர்களுடைய கவர்ச்சியான சொல்லடுக்குகளை நன்கு பயின்றிருந்தான். 'வல்லான் வகுத்ததே வழி', 'காலத்துக்குத் தக்கபடி நடப்பதன்றி ஒழுக்கமென ஒன்றுக்குக் கட்டுப்படவேண்டியதில்லை' என்றின்ன பலவாகச் சோபிசதர்கள் கூறிச் சென்ற போதனைகளைக் கடைப்பிடிப்பதில் அவன் நிகரற்று விளங்கினான். நயத்தாலும்

பயத்தாலும் அதென்சு கட்டிக்காத்துவந்த பேரரசுக் கொள்கைகளைக் கிளியன் உதறித்தள்ளினான். அவனைப் பொறுத்தமட்டில் அந்நகரத்தினரசியல் தன்னலமொன்றையே குறியாகக் கொண்டிருந்தது. ஆயுத பலத்தினாலேயே அதென்சு அதிகாரம் செலுத்தவேண்டும் என அவன் விரும்பினான். பலாத்காரம் ஒன்றே தம் நாட்டுக்கு நன்மையைத் தேடித்தரவல்லது என்ற எண்ணத்தை மக்கள் மனதிலே தன் சாதுரியமான பேச்சுக்களாற் பதியச் செய்து வந்தான். இன்னும் வீரமும் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் விவேகமும் அவனிடம் காணப்பட்டன. 'தடைகளை எதிர்த்துச் செல்' என்பதே அவனுடைய ஆப்த வாக்கியமாயிருந்ததென்பர். மிருகத்தனமாக ஈவிரக்கமற்ற போர் செய்யவேண்டுமானால் அதற்கேற்றவன் கிளியனே என்பதிலையமில்லை. மக்கள் சபையிலவனை யாதரிப்பவர்களிற் பெரும்பாலோர் சமூக நிலையிற் குறைந்தவர்களேயாவர். தொழிலில்லாதவர்களும், வாழ்விலின்பங் காணுதவர்களுமே அவனைப் பின்பற்றினர். சும்மா இருந்து சம்பளம் வாங்கும் பஞ்சாயத்தினர் பதவிகளையும் இன்னும் சிறந்த பதவிகளையும் அதிகரிக்கச் செய்வதாக அவன் கூறிய வெற்றுரைகளைக்கேட்டுப் பலர் அவனைப் பின்பற்றலாயினர். அத்துடன் வாணிபத்திலீடுபட்டிருந்த பெருந்தொகையான மக்களையும் அவன் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டான். போர்கள் நெடுங்காலம் நடைபெற்று வந்தாலும் அவர்களுடைய வாணிபத்துக்கு இடையூறு ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. அதென்சுக்குக் கடலாதிக்கம் பெருகப் பெருக கிரேக்க வாணிபம் முழுவதையும் அதீனிய வணிகரே கைப்பற்றிக்கொண்டனர். எதிரிகள் நாட்டுக் கப்பல்களின் போக்குவரத்தைத் தடைசெய்து, அதீனியக் கப்பல்கள் சுதந்திரமாகப் போக்குவரவு செய்ய அப்போர்கள் பேருதவியாயிருந்தன. அவற்றிற் பெறும் வெற்றிகளுக்குப் பரிசாகத் தமக்கு அதிக செல்வாக்கு ஏற்படுமெனப் பீரீயுசில் வாழ்ந்த வணிகர் ஆவல்கொண்டிருந்தனர்; அதுகாலவரை சிசிலி, மேற்குநாடுகள் முதலியவற்றில் நடைபெற்றுவந்த கொரிந்திய வாணிபத்தை இனிமேல் தாம் கைப்பற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென விழைந்தனர்.

இனி, மேலே கூறிய நன்மைகளைப் பொருட்படுத்தாத கட்சிகளும் பல அதென்சிலிருந்தன. அப்படியான கட்சிகளிலே, உயர்குடித்தோன்றிய மக்கட் கூட்டத்தினை முதலில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். பண்டைச் சனதனக் கொள்கைகளை உடையவர்களாயிருந்த அவர்கள் முன்பு, சீர்திருத்தங்கள் பல செய்த பெரிக்கிளிசையே முள்ளாயுறுத்தி வந்தனர். குடியரசுக் கொள்கைகள் பரவத் தலைப்பட்டபோது தாம் ஒன்றும் செய்யமுடியாதெனக்கண்டு பெருமையோடு ஒதுங்கியிருந்துவிட்டனர். எனினும் சிபார்த்தாவுடன் நட்புரிமை பூண்டிருக்கவேண்டுமென்ற அச் சிமனிய கொள்கையில் உறுதியான நம்பிக்கை உடையவர்களாயிருந்து வந்தார்கள். தனகராவில் போர் நிகழ்ந்த காலத்திலே எதிரியுடன் சேர்ந்து சதிசெய்ததையும், 412 இல் சிசிலியில் நிகழ்ந்த கொமைகளுக்குப்பின் சதிச் செயல்களிலீடுபட எத்தனித்ததையும் அவர்கள் அப்பொழுது மறந்திருக்கக்கூடும். எனினும் யுத்தஞ் செய்தலே அவர்கள் இப்பொழுது மனமாரவெறுத்தனர். அதனை நிறுத்திவிட எந்த ஒரு அற்பகாரணம் அகப்பட்டாலும் அவர்களுக்குப் போதும்போல இருந்தது. அவர்களையன்றி அவர்கள் கொள்

கைக்கு நேர்விரோதமான கொள்கைகளை யுடையவர்களும் ஆங்கிருந்தனர். இடையறாத போர்களினால் அல்லற்பட்டிருந்த பெருந்தொகையான விவசாயிகள் போர் ஒழிந்து சமாதான வாழ்வு ஏற்படவேண்டுமென் றேங்கிக்கொண்டிருந் தார்கள். 425 ஆம் ஆண்டுவரை ஒவ்வோர் இளவேனிற் காலத்திலும் தமது நன் செய் புன்செய்களையும் பழத்தோட்டங்களையும் எதிரிகளின் அட்டகாசத்துக்குப் பலியாகும்படி விட்டுவிட்டு ஓடிப்போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு ஏற் பட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. அதனாலவர்களடைந்திருந்த அதிருப்தி அப்பொழுது வெளிப்பட்டது. அரித்தபேனீசு எழுதிய சிருங்கார நாடகங்களிலெல்லாம் அந்த விவசாயிகளின் அவலக்குரல் ஒலித்ததைக் காணலாம். நிக்கராதுசு என் பவனின் மைந்தன் நிக்கியாசு என்ற அரசியல் தலைவனொருவன், மிதவாதிகளான அவர்களின் கட்சியை எடுத்துப் பேச முன்வந்தான். அக்காலத்திருந்த படைத் தளபதிகளுள் மிகவும் நம்பிக்கையானவனாயிருந்தவன் நிக்கியாசு. ஆனால் விவேகமோ சிந்தனைத்திறமையோ அவனிடம் கிடையாது. தெய்வ பக்தி மிகுந்து மூடநம்பிக்கை யென்ற அளவுக்கு அவனிடத்தில் ஊறிப்போயிருந்தது. எந்நேர மும் தனக்கு உசாத்துணையாகச் சோதிடனொருவனை வைத்துக்கொள்வது அவ னுடைய வழக்கமாயிருந்தது. தன் திட்டங்களைத் தானே பாழ்படுத்திக் கொள் ளும் வகையில் அளவுக்குமிஞ்சிய கவனம் செலுத்துவான். தனது வாழ்விலோ கொள்கையிலோ அளவோடிருந்ததில்லையாதலால் நல்லோர் மதிப்பினை அவன் பெற முடியாமற்போய்விட்டது. ஆனால் படைத்தளபதியென்ற அளவில் சிறுச் சிறு படையெடுப்புக்கள் பலவற்றை மேற்கொண்டு வெற்றியீட்டிய புகழ் அவனுக் குண்டு. எனினும் பெரிக்கிளிய யுத்த தந்தரங்களையே அவனும் கைக்கொண்டு வந்ததனால் மக்கள் சபையிலே பெரும்பான்மையானவர்கள் அவனுடைய கொள்கைகளை யாதரிக்கவில்லை. பைலாசில் வெற்றிபெற்ற கிளியனின் புகழ் ஓங்கி வளர இவனுடைய செல்வாக்குக் குறைவதாயிற்று.[1]

'தாக்கி முன்னேறு' என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துவந்த கிளியனின் யுத்த தந்தரம் பெரிக்கிளிசு முன்னர் வகுத்த தற்காப்பு முறையை மிஞ்சி விட்டது. ஆரம்பத்திலே சிபத்தீரியா மேகாரா என்னுமிடங்களில் வெற்றியை யும், பின்னர் தீலியத்திலே படுதோல்வியையுங் கொடுத்த அந்த யுத்த தந்தரம் அவனுடைய கொள்கையின் ஒருபகுதியேயாகும். அவன் தலைமையிலே அதென்சு இப்பொழுதெல்லாம் தன் கீழடங்கிய நாடுகளில் வெளிப்படையாகவே வல்லாட்சி செலுத்த ஆரம்பித்துவிட்டது. மிருகபலமொன்றே வெற்றியைத் தருவது எனக் கிளியன் நம்பியிருந்தான். சங்கத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளெவையேனும் புரட்சிச் செயல்களிலீடுபட்டால் அவற்றில் வாழ்ந்தோரனைவரையும் படுகொலை செய்யும்படி அவனேவினனென்பதை முன்பே அறிந்துள்ளோம். மிகவும் பணிவுடன் அடங்கியொடுங்கியிருந்த நாடுகளிலோ அவன் வரிச்சுமைகளை

1. தளபதிகள் குழுவுக்கு ஆண்டுதோறும் நடைபெற்ற தெரிவிலிருந்து கட்சிகளின் செல்வாக்கு மாறிமாறியிருந்ததெனத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் நிக்கியாசு எப்பொழு தமே அக்குழுவின் தலைவனாயிருந்து வந்துள்ளான். சிறப்பான அதிகாரமொன்றின் காரண மாக அப்பதவியை முன்பு பெரிக்கிளிசு தானே நிர்வகித்து வந்திருக்கிறான்.

ஏற்றத் தயங்கவில்லை. போர்களின் காரணமாகச் சங்கத்துப் பெருநிதியம் கரைந்து போயிற்று. பொத்திடேயிய முற்றுகை ஒன்றுக்கே 2,000 தாலந்துகள் செலவாயின. அதீனியர் தாமே அந்நிதி நிலையைச் சரி செய்வதற்குப் பெரு முயற்சிகள் செய்தனர். 428 இல் சொத்துக்களின் மீது வரிவிதிப்பதை அவர்கள் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டிருந்தும் பொருளாதார நிலை சீரடையவில்லை. அதனால் 425 இல் கிளியன் தன் எண்ணப்படியே கருமமாற்ற முற்பட்டான். நேச நாடுகள் கொடுக்கவேண்டிய திறைப்பணத்தை இருமடங்காகவும் சில இடங்களில் மும்மடங்காகவும் செலுத்தும்படி கட்டளை பிறப்பித்தான். தேவை அவ்வளவு அதிகமாயிருந்தது. ஆனால் முன்னெப்பொழுதுமில்லாத கொடுமை யிருந்ததுடன் அக்கட்டளையை மற்றவர்களுடன் கலந்தாலோசியாமலும் செய்த படியால் அவனுக்கு எதிர்ப்புக்களும் தோன்றின.

அதென்சின் தான்தோன்றித்தனமான போக்குக்கு சாளிசிதியக் குடாநாடே முதலில் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது. ஒலிந்துசு என்ற பகுதியிலும் இன்னும் பல நகரங்களிலும் பொத்திடேயியாவில் ஆரம்பித்தது போலவே புரட்சிகளாரம் பித்தன. ஆனால் பொத்திடேயியாவுக்கு நேர்ந்த கதி மற்றை நகரங்களுக் கேற்படவில்லை. அவையெல்லாம் பேரசின் பிடியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டன. 424 இல் மசிடோனிய மன்னனை பேர்திக்காசுடன் சேர்ந்து அவை யாவும் ஒன்றுபத்திரண்டு புரட்சி செய்ய வேண்டுமென்றுலோசித்துச் சிபார்த்தாவிடம் உதவிகோரின. சிபார்த்தருக்கும் இத்தகைய எண்ணங்களேற் கெனவே இருந்திருக்கின்றன. 426 இல் தேமோபிலாயினண்மையிலே ஈராக்கி ளியா என்னுமிடத்திலே படைத்தளமொன்றை அமைத்து வடநாடுகளிலாரம் பிக்க எண்ணியிருந்த போர் முயற்சிகளுக்கு அதனை ஒரு தங்குமிடமாக்கச் சிபார்த்தர் கருதியிருந்தன ரெனத் தெரிகிறது. எவ்வாறுயினும் சாளிசிதிசின் வேண்டுகோளுக்குச் சிபார்த்தா இசைந்து, பைலாசிலும் வேறுபல இடங்களி லும் செய்த வீரச் செயல்களாற் புகழடைந்து விளங்கிய பிராசிதாசு என்பவனை அனுப்பினர்கள். பிராசிதாசு சிபார்த்தனாயிருந்தும், அவனிடம் துணிவும் நாவன்மையும் இராசதந்திரமும் இருந்தமையால் அத்தகைய தீரச் செயல்க ளுக்கு அவனையன்றி வேறு யாரையுந் தெரிந்தெடுத்திருக்க முடியாது. தாமா கவே முன்வந்த வீரர்களையும் ஈலட்டுக்களையும் கொண்ட ஒரு படையுடன் அவன் தேசாலி வழியாகச் சாளிசிதிசை யடைந்து அங்கே இன்னும் அரைகுறையான மனத்துடனிருந்த வேறு நகரங்களையும் புரட்சியிற் சேரத் தூண்டினன். அடுத்த நடவடிக்கையாகச் சாளிசிதிசையும் திரேசையுமிணைக்கும் நெடுஞ்சாலையில் விளங்கிய பிரதான நகரமான அம்பிபோலிசை அவன் தாக்கினன் (424). அங்கே காவலாயிருந்த அதீனியச் சிறுபடை, அவசரச்செய்தி யொன்றை யனுப்பிச் சித்திராசிரியனை துசிதீதிசின் தலைமையில் தாசோசினயலில் தங்கி நின்ற கடற்படையை உதவிக் கழைத்தது. அப்படை வந்து சேருமுன்பே பிராசி தாசு சித்திராயிமன் என்னும் பாலத்துறையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அம்பி போலிய வாசிகளுக்குப் பலவிதமான நன்மைகளைப் பெற்றுத்தருவதாகக் கூறி அவர்களையும் தன்னுடன் சேர்ந்து அதீனியரை எதிர்க்கும்படி வேண்டினன்.

துசிதீதிசு அவ்விடத்துக்குச் சென்றபோது காலம் கடந்துபோய்விட்டது. அதனால் அதீனியர் அம்பிபோலிசை இழக்க நேர்ந்தது. அம்பிபோலிசை இழந்ததனால் ஏற்பட்ட மனவருத்தம் அதீனியரை எவ்வளவு வாட்டியதென்பதைத் துசிதீதிசுக்கு விதித்த தீவாந்தர தண்டனை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. பொற் சுரங்கங்கள் விளங்கும் பங்கியசு மலைக்குன்றை எதிரிகள் கைப்பற்றிவிட்டாலும் அவர்களால் அக்குன்றினுக்கும் ஆபத்தேற்படக்கூடுமென்று அதீனியர் கவலைப் பட்டனர். பிராசிதாசு திரேசு நாட்டையடிப்படுத்தி வைத்திருந்தான். அதீனிய நாட்டுக்குத் தானியக் கப்பல்களை அனுப்பும் இடமான எல்லசபந்து திரேசுக் கப்பாலேயே இருந்தது. அதனால் அதீனியர் திகைத்துப்போயிருந்ததிலும் ஆச்சரியமில்லை. இதற்கிடையில் சிபார்த்த அரசாங்கம் தனது சொந்தத் தளபதி பெற்ற வெற்றிகளைக்கண்டே பொறுமை கொண்டது. அதனால் அவனுக்கு மேலும் படைத்துணையனுப்ப மறுத்துவிட்டது. இருந்தும் பிராசிதாசு சாளிசிதியக் குடாநாட்டிலேயே தன் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தித் தன் சொந்த விவேகத்தினாலும், திடீர்த் தாக்குதல்களினாலும் ஒன்றன் பின்னொன்றாகப் பல நகரங்களைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டான். இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ட அதீனிய மக்களுடைய உள்ளத்திலே சமாதானஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் வளர்ந்து வந்தது. பெரிக்கிளிசுபோல இருபக்கத்தினரையும் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் கிளியனிடமில்லை. போரில் நாட்டங்கொண்ட முற்போக்கு வாதிகளின் தலைவனாயிருந்ததன்றி மிதவாதிகளுக்குத் தலைமைதாங்கக் கிளியனால் முடியாது. எனவே நிக்கியாசின் தலைமையில் மிதவாதிகள் ஒன்றுகூடிச் சிபார்த்தாவுடன் சமாதானஞ் செய்துகொள்ளத் தூதனுப்பும்படி வற்புறுத்தினர். நீண்டநிலையான சமாதானத்துக்கு ஒருதோற்றுவாயாக ஓராண்டுக்கால உடன்படிக்கையொன்று 423 ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்திலே செய்து கொள்ளப்பட்டது.

பிராசிதாசுவானாலென்ன கிளியனானாலென்ன, நிக்கியாசு இவ்வாறு சமாதான முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருப்பதைப்பற்றிப் பொருட்படுத்தவில்லை. சாளிசிதிசிலே சண்டைகள் நடந்துகொண்டேயிருந்தன. சிபார்த்தாவுடன் சேர்ந்து கொள்ள ஒரேயொரு நகரம் முன்வந்தது. அதீனியப் பேரரசுக்கு இனி வருங்காலமாபத்துச் சூழ்ந்ததாயிருக்குமாகையால் கலகஞ் செய்த நேசநாடுகளுடன் சமாதான ஒப்பந்தஞ் செய்து கொள்வதால் ஒருபலனுமில்லையெனக் கிளியன் வாதாடினான். அடுத்தவருடத்து இளவேனிற் காலத்திலே அவன் தன் சாகசங்களைக் காட்ட ஆரம்பித்தான். உடன்படிக்கையின் காலம் முடிவடைந்ததும் தானே ஒரு சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு அம்பிபோலிசை மீட்கச் சமர்க்களஞ் சென்றான். அதீனியக் குதிரைப்படைகளும், கோபிலைதரும், நேசநாடுகள் பலவற்றின் படைகளும் சேர்ந்த ஒரு சேனையுடன் கிளியன் சென்று சித்திராயிமன் கழிமுகத்திலிறங்கி, நகரத்தின் நிலையை அறிவதற்காக நதியின் கீழ்க்கரையோரமாகத் தன் சேனையை நடத்திச் சென்றான். அம்பிபோலிசுக் கோட்டையினுள்ளிருந்த பிராசிதாசும் அவன் வீரர்களும் கிடைக்கும் முதற் சந்தர்ப்பத்திலேயே எதிரிகளைத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாய் நின்றனர். கோட்டையினுள்ளே குதிரை

களும் மனிதரும் நடமாடும் காலடிகளைக் கோட்டைவாயிற் கதவினடிப்பக்கத் தாற் காணக்கூடியதாயிருக்கிறதென்ற செய்தியைக் கிளியன் கேள்விப்பட்டது தான் தாமதம் தன் படைகளை உடனே பின்வாங்கிச் செல்லும்படி கட்டளை யிட்டான். அநுபவசாலியான ஒரு யுத்த வீரனுல் இப்படியான கட்டளையை இட்டிருக்கமாட்டான். கிரேக்கக் கோபிலேதன் ஒவ்வொருவனும் தன் கேடயத்தை இடக்கரத்திலேயே தாங்கிச் செல்வதுதான் வழக்கம். எனவே வாயிற்கதவைத் தாண்டிச் செல்வதனுல் கேடயத்தினுல் மறைக்கப்படாத வலப்புறம் எதிரியின் தாக்குதலுக்கு வசதியாகத் திறந்தபடியே இருக்கும். (எதிரியை வலப்பக்கத் துக்கு வர விடாமல் அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்க இப்பொழுது வலப்பக்கத்தையே எதிரிக்குக் காட்டிக் கொண்டு கிளியனின் படை திரும்பிச் செல்லவேண்டியிருந்தது.) எதிர்பார்த்திருந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிரிச்சேனை யும் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாய்ந்து தாக்கியது. கிளியனின் சேனை சின்னபின் னப்பட்டு அவனும் அவன் ஆட்களும் ஓட்டம்பிடித்தனர். அப்படியோடுகையில் அவன் தன் பின்னலிருந்துவந்த அம்புக்கிரையாகி வீழ்ந்திறந்தான். பிராசி தாசும் வெற்றிகிட்டும் சமயம் வீழ்ந்து படுகாயமுற்றான். அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு நகரத்துட் செல்கையிலேயே அவனுயிரும் பிரிந்தது.

போரிலே உலகும் உலக்கையும் போலிருந்தவர்களென அரிந்தபேனீசினுல் வருணிக்கப்பட்ட இவ்விருவரும் உயிர்துறக்கவே, சிபார்த்தாவிலும் அதென்சி லும் சமாதான வாழ்வுக்கு அடிகோல விரும்பியிருந்த கட்சியினர் இருமடங்கு வேகத்துடன் முனைந்தார்கள். நிக்கியாசு ஒருபுறத்திலும், பிலீத்தனச்சு என்ற மன்னன் மற்றொருபுறத்திலும் நின்று சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி, 421 ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்திலே, அதாவது போர் தொடங்கிச் சரியா கப் பத்து ஆண்டு கழிந்தபின், சமாதான உடன்படிக்கையை முற்றுவித்தனர். பொதுவாகப் போரிற் கைப்பற்றிய பகுதிகளை ஒவ்வொருவரும் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவது என்பதே உடன்படிக்கையின் கொள்கையாயிருந்தது. அதனுல் சிபார்த்தரின் பெறற்கருஞ் செல்வமான வீரரைச் சிறையிலிருந்தும் விடுதலை செய்ய அதென்சு ஒப்புக்கொண்டது. இன்னும் மீதானவைக் கைவிட்டது; சைதீராவையும் தியாகஞ் செய்தது. ஒலிந்துசு போன்ற சில சாளிசிதிய நாடு களின் சுயாதீனத்தில் தான் தலையிடப்போவதில்லை என விலகி, சமாதான உடன் படிக்கையின் நிபந்தனைகளுக்கு மனப்பூர்வமாகக் கட்டுப்பட்டு நடுநிலைமை வகிக்கவும் ஒப்புக் கொண்டது. ஆனுல் சிபார்த்தர் ஒப்புக்கொண்டபடி அம்பி போலிசைத் திருப்பிக்கொடுக்க மறுத்தமையால், அதென்சும் தன்படைகளைப் பைலாசிலிருந்து வெளியேற்ற மறுத்துவிட்டது. இதனுல் அவ்விருநாடுகளும் போரிலே தாம் கைப்பற்றிய முக்கியமான இடங்களை விட்டுக்கொடுக்கவில்லை யென்பது தெளிவாகிறது. உடன்படிக்கையில் காணப்பட்ட சலுகைகளைச் சிபார்த்தாவின் முக்கியமான நேசநாடுகள் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதிற் காட்டிய நிபந்தனைகளிலே கொரிந்து இழந்த வடமேல் பகுதிகளைப்பற்றியோ அல்லது மேகாரியத்தறையான நிசாயியா பற்றியோ ஒன்றுமே கூறப்படவில்லை. இன்னும், மற்ற நாடுகள் போரினுல் நட்டமடையப் பூவோதியா மட்டும் போரி

ஞல் நன்மையடைந்தது. அத்துடன் தீலியத்திலே வெற்றிபெற்றதனல் இறுமாந் திருந்த பூவோதியர் ஏதோ தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய நலன்களைத் தராமல் ஏமாற்றிவிட்டனர் என்றெண்ணிக்கொண்டு, அற்றிக்கு நாட்டினெல்லையில் அண் மையிலே தாம் கைப்பற்றிக் கொண்ட பஞகதம் என்ற கோட்டையைத் திருப்பிக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டனர். மேற்கூறிய காரணங்களால் இருபகுதியினரும் சமாதான உடன்படிக்கையை ஒற்றுமையாகக் காத்துக் கொண்டனர் என்ப திலும் பார்க்க, ஒற்றுமையாய் மூறித்துக் கொண்டனரென்று கூறுதலே பொருத்தமுடையதாகும். அதென்சுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டு மென்ற அவசரத்தில், சிபார்த்தா தன் சொந்த நலன்களை மட்டுமே கவனித்துக் கொண்டு, தனது நேசநாடுகளின் கோரிக்கைகளை அலட்சியம் செய்துவிட்ட தென்பதே உண்மை. எனவே உடன்படிக்கைதானும் போரில் கலைத்துப்போன இருபெரும் நாடுகளுக்கிடையில் செய்து கொள்ளப்பட்டதென்று கொள்ளுதலே எல்லா வகையாலும் பொருந்தும். போருக்கு ஆதிகாரணமாயிருந்த எதனையும் அவ்வுடன்படிக்கை தீர்த்துவைத்ததாகத் தெரியவில்லை. மேலும், சமாதானத் துக்குத்தானும் அது வழிகோலவில்லை யென்பதைப் பின்னர் காண்போம். இந்த இடத்தில் கிளியனின் கொள்கையே ஓரளவு பொருத்தமான தெனலாம். சாளிசி தியக் குடாநாட்டிலே கலகஞ் செய்தவர்களுடன் சமாதானஞ் செய்து கொள்ள உடன்படாததுபோலவே அவன் எதிரியுடனும் சமாதானஞ் செய்திருக்க மாட் டான். ஆனல் நல்லெண்ணங் கொண்ட நிக்கியாசு இரண்டையுமே செய்துவைத் தான். எனினும் அவனுடைய குறுகிய கொள்கைகளே நாட்டின் எதிர்காலத் தில் நம்பிக்கையைத் தந்தன என்றும், அவையே பேரழிவைத் தேடித்தந்தன என்றும் இருவேறு அபிப்பிராயங்களே என்றும் நிலவுவனவாயின.

அத்தியாயம் XII

இடைநிகழ்ச்சியும் சிசிலியும்

1. அல்சிபயதீசும் மந்தினியாவும்

அதென்சுடன் சமாதானஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அவசரத்தில் தமது நன்மைகளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் சிபார்த்தா (421 இல்) சமாதான ஒப்பந்தஞ் செய்து கொண்டதே யென்று அதன் நேசநாடுகள் பெரிதும் மனக்கொதிப்படைந்தன. உடன்படிக்கை எழுதிய உடனேயே சிபார்த்த அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளிலேற்பட்ட மாற்றங்கள் மேலுமவற்றிடையே திகைப்பையும் வெறுப்பையும் அதிகரிக்கச் செய்தன. மூப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் சிபார்த்தர் ஆர்கோசுடன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின் காலவெல்லை முடியுந் தருணத்திலிருந்தது. தங்கள் பண்டைய எதிரியும் பெலோப்பொன்னீசின் வைரியுமான ஆர்கோசு அச்சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அதென்சுடன் ஒப்பந்தஞ் செய்து கொள்ளக்கூடுமென்ற பயத்தினால் தாம் முந்திக் கொள்வதே புத்தியாகு மென்று சிபார்த்தர் கருதினர். அதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளையும் தாமதியாமல் ஆரம்பித்தனர். அதீனியரும், பண்டைச் சிமனிய கோட்பாடுகளுக்கிணங்கச் சிபார்த்தர் செய்த ஒழுங்குகளை வரவேற்றனர். எனவே போரிலீடுபட்டு நின்ற முக்கியமான எதிரிகளிருவர் அதுமுடிந்து ஆறேழு வாரகாலத்திலேயே நிரந்தரமான சமாதானங் காண உறுதி பூண்டு, உலகினைப்பாகத்துங் காண்டற்கரிய நண்பர்களாகி விசுவாசப் பிரமாணங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். இந்த நடவடிக்கை ஏனைய நாடுகளிடையே பீதியையும் பரபரப்பையும் ஏற்படுத்திவிட்டது. அதனால் அவை தம்மைத்தாமே காத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்ற ஊக்கத்தினால் ஒன்று சேர்ந்தன. சிபார்த்தாவின் நேசநாடுகளுள் அரைவாசிக்கு மதிகமானவற்றிலே இப்படியான அதிருப்திகள் பல நிலவிவந்தன. எலிசு மந்தினியா என்ற நாடுகள் தமது நிலப்பகுதிகளில் சிபார்த்தா உரிமை கொண்டாடுவதைப் பெரிதும் வெறுத்து ஆர்கோசுடன் சேருவதற்கு விரும்பின. சிபார்த்த அதீனிய உடன்படிக்கையினால் தானடைந்த இன்னல்களை உத்தேசித்துக் கொரிந்தும் அவ்வாறே செய்ய முன்வந்தது. பூவோதியா, மேகாரா என்பவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டுதான் கொரிந்து ஆர்கீவியரைச் சேர முதலில் எண்ணியிருந்தது. ஆனால் ஆர்கீவியக் குடியரசுக் கொள்கைகளில் தீராத சந்தேகங்கொண்டிருந்த அவ்விரு நாடுகளையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளக் கொரிந்தினால் முடியவில்லை. அந்நாடுகளிரண்டும் சேராவிடினும், ஆர்கோசு, கொரிந்து, எலிசு, மந்தினியா ஆகிய நான்கின் கூட்டமே சிபார்த்தாவுக்கு நடுங்குதுயர் தந்தது. அத்துடன் அதன் கூட்டணியில் சேர்ந்திருந்த வேறுபல நாடுகளும் பிரிந்து போகக் கூடிய சூழ்நிலையுமுருவாகிக் கொண்டிருந்தது. எனவே தனக்கு ஆபத்து நெருங்கிவிட்டதென்ற பயத்தினாலோ, அல்லது போழிவு நிச்சயமேற்படப் போகிற தென்ற கலக்கத்தினாலோ, 420 இல் புதிய

எபர்கள் பதவியேற்ற ஆரம்ப நாட்களில் அதென்சின் தொடர்பினைத் துண்டித்துக் கொள்ளவும் சிபார்த்தா மறைமுகமாக முயன்றதுண்டு. ஆனால் அதற்குமுன் பைலாசை மீட்டுக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது எனக் கருதிற்று. பைலாசுக்குப் பதிலாக அற்றிக்கு நாட்டினெல்லையிலே பூவோதியர் கைப்பற்றிய பனுகத மென்ற காவற் கோட்டையை அதீனியரிடமொப்படைத்துவிடும்படி பூவோதியரைத் தூண்டவேண்டும். பூவோதியருடன் சிபார்த்தர் தம் தொடர்புகளைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளாவிடில் அவ்வேண்டுகோள் பலன் தராது. பூவோதியத் தொடர்புகளைச் சிபார்த்தர் புதுப்பித்தால் புதிய நண்பர்களான அதீனியர் மனங் கோணுவர். மேலும் பூவோதியரோ அதீனியர்க்கு விரோதமான கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். எனவே சிபார்த்த எபர்களின் முயற்சிகளும் வேண்டுகோளும் பயனற்றுப் போயின. பனுகதக் கோட்டையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும்படி சிபார்த்தர் பூவோதியரைக் கேட்கவே அவர்கள் ஆத்திரங் கொண்டு அதனைத் தரைமட்டமாக்கிவிட்டனர். அதனைக்கண்ட அதென்சு கடுஞ் சினங் கொண்டது. பைலாசைச் சிபார்த்தரிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக அவர்களுடைய தொடர்பையே துண்டித்துக் கொண்டு, சிபார்த்தா பயந்தது போலவே, ஆர்கீவியக் கூட்டணியில் அதென்சு சேர்ந்துவிடுமோ எனவும் எண்ணவேண்டிருந்தது. எவ்வாருயினும் அதென்சில் அப்பொழுது இரண்டு விதமான ஆலோசனைகள் நிலவின. பூவோதியர் வெளிப்படையாகவே காட்டிக் கொண்ட பகைமையை ஒரு பொருளாகக் கருதாமல் சிபார்த்த உறவுகளைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நிக்கியாசு ஆலோசனை கூறினன். ஆனால் பகைவரைத்தாக்கிப் புறங்காண்டலே செய்யத்தகுவ தென்ற ஆலோசனையையே மக்கள் ஏற்றுக் கூடியவகையில் எடுத்துக் கூறிக் கொண்டு நிக்கியாசுக் கெதிரான புதிய தலைவனொருவன் அரசியலரங்கிலே தோன்றினன். தீமையின் உறைவிடமாய் அந்தகரிலே நெடுங்காலம் வாழ்ந்த அல்சிபயதீசு என்ற அப்புதிய தலைவன் பெரிக்கிளிசின் மருகனுவன்.

அடக்கமும் நிதான புத்தியும் இல்லாதிருந்தானுயினும் அரியசாதனைகளில் வல்லவனுயிருந்த அல்சிபயதீசைப்போல விளங்கிக் கொள்வதற்குக் கடினமான ஒரு பாத்திரத்தைக் கிரேக்க சரித்திரம் முழுவதிலுமே காண்பதரிது. பாக்கியலட்சுமியின் கடாட்சம் அவனுக்குப் பரிபூரணமாயிருந்திருக்கிறது. குடிப்பிறப்பு முதலியனவும் நன்கு அமையப்பெற்றவனுயிருந்தான். எடுப்பான அவனுடைய தோற்றத்தைப் பற்றியே அந்நகரத்தில் எப்போதும் பேச்சாயிருந்தது. அவனுடைய பழக்கவழக்கங்களில் காணப்பட்ட வசீகரமும் மதிநுட்பமும் கிழச் சோக்கிரதீசுனுடைய உறுதிகுலையாத உள்ளத்தையே கொள்ளைகொண்டுவிட்டனவென்பர். அவன் பேச்சிற் காணப்பட்ட குழைவிலிருந்து, உத்தரீயத்தை வீசிக் கொள்ளும் ஒய்யாரம் வரையிலே அவனிடம் காணப்பட்ட பழக்கங்களெல்லாவற்றையும் அந்நகரத்து இளைஞர் பின்பற்றி வாழ்வதற்கமைந்ததோ ராதரிசமாக அவன் திகழ்ந்தானென்க. சோபிசத இயக்கத்தவரின் தனித்தனியான கொள்கைகளிற் பயின்றவனுதலால், பண்டைய வழக்கம், நெறிமுறைக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றை அவன் ஒருபோதும் மதித்ததில்லை. அவனுடைய சொந்த வாழ்க்

கையில் கூறப்பட்ட அருவருப்பான கதைகளிலே காற்பங்கினையேனும் உண்மை யென ஏற்றுக்கொள்வதானால் அவனுடைய வாழ்வு நீண்ட நெறி கெட்ட வாழ்வு என்றே கூறவேண்டும். ஒழுக்கக் கேடு, வீண் ஆடம்பரம், நெறிமுறைகளைப் புறக் கணிக்கும்தன்மை என்பன அல்சிபயதீசின் வாழ்க்கையில் நிறைந்திருந்தாலும் அவனிடங் காணப்பட்ட மேதாவிலாசம் பலரையுங் கவர்ந்தது. அவருள்ளும் சிறப்பாகக் கிளியனை முன்பு பின்பற்றி நின்ற கட்சியினரை மிகவுங் கவர்ந்த தெனலாம். அப்பொழுது அரசியல் மேடைகளில் புதிதாய்த் தோன்றிச் சிறந்த பேச்சாளனாய் விளங்கிய ஐப்பர்போலுசுவின் மூரட்டுப்போக்குகளைக் காட்டி லும் அல்சிபயதீசு ஆற்றிய வீரச் செயல்களே மக்களுள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. நிக்கியாசு நிறுத்தி நிறுத்தி எடுத்துரைத்த விவாதங்களைவிட அல்சி பயதீசின் விவேகமான பேச்சுக்கள் பலவிடங்களில் சிறந்து விளங்கின.

இவ்வாருக 420 ஆம் ஆண்டில், ஏறக்குறைய ஒரே சமயத்தில் ஆர்கோசிலிருந் தும் சிபார்த்தாவிலிருந்தும் தூதுவர்கள் அதென்சைச் சென்றடைந்தனர். அதீ னிய உறவை மனப்பூர்வமாய் நாடிச்சென்றவர் ஆர்கீவியர். சிபார்த்தரோ பைலாசை மீட்கும்வரையும் காலங்கடத்தும் கபட நோக்கங் கொண்டிருந்தனர். பூவோதியருடன் புதுப்பித்துக்கொண்ட உறவுகள் காரணமா யெழுந்த பகை யுணர்ச்சிகளனைத்தையும் கைவிட்டுத் தீர்க்கப்படாமலிருந்த வேற்றுமைகளை யெல்லாம் அக்கணமே தீர்த்து வைக்கக்கூடிய அதிகாரங்கள் தமக்குக் கொடுக் கப்பட்டுள்ளனவென்று சிபார்த்தத் தூதுவர் அதீனிய மந்திரிசபையின் முதற் கூட்டத்தில் உத்தரவாதமளித்தனர். அவர்களுடைய பேச்சை அதீனிய மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்களே என்பதை உணர்ந்த அல்சிபயதீசு, கீழ்த்தர மான தந்தரமொன்றைக் கையாள எண்ணினன். சிபார்த்தாவிலிருந்துவந்த தூதுவரைத் தானும் ஆதரிப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டான். ஆனால் அதற் குப் பதிலாக அவர்கள் தாம் மந்திரிசபையில் கூறியதுபோலப் பெரிய அதிகாரங் களொன்றையும் தம் நாட்டு அரசாங்கம் தமக்கு வழங்கியிருக்கவில்லை யெனப் பின்னர் கூட இருந்த மக்கள் சபையில் கூறவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டான். அவனுடைய நயவஞ்சகமான செயலை அறியாத சிபார்த்தத் தூதுவர்களும் தமக்கு அதிகாரம் உண்டென்ற கூற்றை மறுத்துக் கூறினர். அவ்வாறு அவர்கள் மக்கள்சபையில் கூறியதுதான் தாமதம் அல்சிபயதீசு பாய்ந்து சென்று நேரத் துக்குநேரம் பேச்சு மாறும் தன்மையை எடுத்துக்காட்டி (அவர்கள் நடத்தை யும் அப்படித்தான் இருந்தது) அவர்களுடைய பேச்சுவார்த்தைகளையெல்லாம் நிராகரிக்கும்படி செய்துவிட்டான். கூடியிருந்த மக்கள் சபையும் திடீரென ஏற் பட்ட பூமியதிர்ச்சியின் காரணமாக இடையிலே கலைந்தது. எனினும் சிபார்த்தத் தூதுவரைப்பற்றி மக்கள்சபையிலேற்பட்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்ற முடிய வில்லை. அதனால் அதென்சு சிபார்த்தாவைப் புறக்கணித்துவிட்டு மிக விரை விலேயே ஆர்கோசுடன் ஒப்பந்தஞ் செய்து கொண்டது. இவ்வாருகக் கிரேக்க தேசத்தின் பெருநிலப்பகுதி, ஏறக்குறையச் சமபலமுள்ள, இருவேறு அரசியற் கொள்கைகளைக் கொண்ட, பகை முகாங்களாகப் பிரிந்தது. ஆர்கோசு, அதென்சு, மந்தினியா, எலிசு ஆகிய குடியரசுக் கூட்டமொருபுறமாகவும், மறு

புறத்தில் குழு ஆட்சிக் கொள்கையில் பற்றுக் கொண்ட சிபார்த்தா பூவோதியாவையும் தேகாவையும் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டு, சிறிதுகாலம்வரையில் ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வரமுடியாமல் நின்ற கொரிந்தையும் கடைசியாகச் சேர்த்துக் கொண்டது.

இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையிலே போர் மூளாமல் இருக்க முடியாது. ஆயினும் மூண்டிய போரிலே கலைத்துப்போயிருந்த அதீனியப் பொதுமக்கள் சமாதான வாழ்வையே பெரிதும் விழைந்தனர். எனவே அவர்கள் 418 இல் அல்சிபயதீசை மீண்டு மொருமுறை தளபதிகளுளொருவனுய்த் தெரிவு செய்ய மறுத்துவிட்டனர். சாத்வீக வாழ்வைப் பெரிதும் விரும்பிய நிக்கியாசு அதீனியரைச் சாந்தப் படுத்தியே வைத்துக்கொள்வானென்று சிபார்த்தர் எண்ணியதனுல், தம்மூடன் பழங்சாலத்திலிருந்தே பகைமைகொண்டிருந்த ஆர்கோசின்மேற் படையெடுத்துச் சென்றனர். ஏசிசு என்ற மன்னன் தலைமையில் ஆர்கீவிய சமவெளிக்குச் சென்ற படை 'கிரேக்க சரித்திரத்தில் காணப்பட்ட படைகளுள் மிகச் சிறந்த' ஒன்றுகும். அங்கே எதிர்த்து நின்றவர்களை அப்படை கடுமையாகத் தாக்கவே அவர்கள் தோல்வியுறவேண்டியேற்பட்டது. ஆர்கோசின் வீழ்ச்சிதானும் மணித்தியாலத்துக்கு மணித்தியாலம் உறுதியாகிக் கொண்டு வந்தது. எனினும் அத்தகைய அழிவு ஏற்படமுன்பே, ஆர்கோசில் அப்பொழுது குடியரசுக் கொள்கைகளுக்கு எதிராயிருந்த ஒரு கட்சியுடன் ஏசிசு, இரகசிய ஒப்பந்தமொன்று செய்துகொண்டு தன் படைகளை வெளியேற்றினுன். இத்துடன் எல்லாம் முடிவுற்றன என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. அதீனியர் போர் செய்யப் புறப்படமாட்டார்களெனச் சிபார்த்த ரெண்ணிய எண்ணத்தை அல்சிபயதீசின் தளராத ஊக்கமும் முயற்சியும் வீணுக்கிவிட்டன. தளபதிகளுளொருவனுகத் தன்னைத் தேர்ந்தெடுக்காவிடினும், அதென்சு நகரத்து வீரரையே கொண்ட பெரும் சேனையொன்றுடன் தகுந்த அதிகாரங்களையும் பெற்று ஆர்கோசுக்குப் போகும்படி அதே மக்கள் சபை அனுமதி கொடுக்கக்கூடியவகையில் தன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திக்கொண்டான். அங்கே சென்றதும் அவன் ஆர்கீவியரைத் தூண்டி ஏசிசுடன் செய்து கொண்ட புதிய ஒப்பந்தத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு வீரப் போர் புரியும்படி ஏவினுன். அவர்களும் அதீனியப்படைகளுடனும் தம் நேச நாட்டுப் படைகளுடனும் பெலோப்பொன்னீசின் மத்திய பாகத்திலணிவகுத்துச் சென்று ஆர்க்கேடியாவிலே பிரவேசித்துச் சிபார்த்தச் சேனையை அறைகூவியழைத்தனர். போர் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே, வெல்லற்கரிய வீரர் சிபார்த்தர் என்ற புகழ்பெற்ற அவர்களைப் போருக்கறை கூவியழைக்கும் தைரியம் யாருக்குமே இருந்ததில்லை. ஆனுல் ஆர்கீவியரின் இந்த அழைப்பு, சிபத்தீரியாவிலேற்பட்ட அவமானம் சிபார்த்தருடைய மனேவலிமையையும் பெருமிதத்தையும் எவ்வளவுதூரம் தளர்த்திவிட்ட தென்பதற்கோரெடுத்துக்காட்டாயிருந்தது.

வறண்ட பிரதேசமாய் உயர்ந்த மலைகளிடையே அமைந்திருந்த ஆர்க்கேடிய நாடு இரண்டு சமவெளிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதாயிருந்தது. இவற்றுள் வடபாலமைந்த சமவெளியிலே ஆர்கீவிய-அதீனியப்படை தமக்கு நட்பான மந்தினியா நகரின் முன்னிலையிலே அணிவகுத்து நின்றது. சிபார்த்தாவிலிருந்து

வந்த ஏசிசு மன்னனும் தேகா நகரைக் காத்துக்கொண்டு தென்பாலமைந்த சமவெளியிலே தன்படைகளை அவசர அவசரமாக அணிவகுத்தான். இவ்வாறே இருபக்கத்துப் படைகளும் சமவெளிகள் கூடுமிடத்தில் சந்தித்தன. சிபார்த்தரப்பொழுது மனத்தளர்ச்சியடைந்திருந்தனரெனினும் அவர்களை வெல்லுதலசாத்தியமென்றே தோன்றிற்று. எது அசாத்தியமென்று கருதப்பட்டதோ அதுவே நடக்கப்போகிறதென்ற அளவிற்கு ஆர்கீவியப்படைகளுக்கே சாதகமாய் முடியும்போலிருந்தது. கிரேக்க கோபிலேதர் ஈடுபடும் போர்களெல்லாவற்றிலும் அணிவகுப்பின் வலக்கோடியில் நிற்கும் கேடயந்தாங்கிய வீரன் அக்கேடயத்தால் மறைக்கப்படாத தன் உடற்பகுதியில் எதிரி தாக்கத் தாக்க அதற்காற்றுமல் ஒருபக்கத்துக்கு நகர்ந்துகொள்வான். அவனை அடுத்து நெருக்கமாய் நிற்பவனுமவனைத்தொடர்ந்தபடியே நகரவேண்டியேற்படும். இவ்வாறே அடுத்தடுத்த வீரர்கள் நகர்ந்து கொடுக்க வலப்புறத்து அணிவகுப்பு எதிரியின் இடப்புறத்து அணியை விலகிச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். மந்தினியாவிலும் நிகழ்ந்த போரில் இதுவே நடந்தது. ஏசிசு மன்னன் தன் அணிவகுப்பின் இடப்பாகத்தை எதிரிகள் வளைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்களே யென்றஞ்சி, அப்பகுதியில் நின்று போர் செய்த வீரரைச் சிறிது சிறிதாக இடப்பக்கமாய் நகர்ந்துகொள்ளும்படி கட்டளையிட்டான். அப்படி நகருவதனால் நடுவிலேற்படும் இடைவெளியை வலப்பக்கத்தில் நின்று போரிடும் தளபதிகள் உடனுக்குடன் ஓடிச் சென்று நிரப்பவேண்டு மெனக் கூறினன். ஆனால் அத்தளபதிகளோ தமக்குப் போர்முறைகள் நன்கு தெரியுமென்ற மமதையினால் அவன் கூறியதைப் புறக்கணித்துவிட்டனர். அதனால் படையணிவகுப்பின் நடுவிலேற்பட்ட இடைவெளி அகன்று விசாலமாகிக் கொண்டே வந்தது. அதனைக்கண்ட ஆர்கீவியப் படை அவ்விடத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றது. ஏசிசு மன்னனுடைய சேனை ஒழிந்தது என்றெண்ணிய சமயத்தில் தளபதிகள் சமயசஞ்சீவியாயோடிப் போய்க் கைகொடுத்தனர். முதலிலவர்கள் மன்னனிட்ட கட்டளையை உதாசீனம் பண்ணினாலும் தக்க சமயத்தில் வலப்பாகத்து அணியின் வேலையைத் தாமே செய்தனர். தம்மை எதிர்த்து நின்ற அதீனியப் படையை நெருக்கி அடர்த்துக் கலக்கிவிட்டு அப்படை கலங்கி நிற்கத் திடீரென நழுவிச் சென்று, துன்புறுத்தப்பட்டுநின்ற தம் இடப்பாகத்துச் சேனைவீரருடன் சேர்ந்து எதிரிகளை எதிர்பாராத வகையிலே தாக்கினர்கள். இவ்வாறு வாகை சூடிய சிபார்த்தருக்கு அவ்வென்றி தனிச்சிறப்பைக் கொடுத்தது. சிபத்தீரிய அவமானத்தைத் துடைத்துச் சிபார்த்தர் பெரும்புகழடைய அது காரணமாயிற்று. மந்தினியா எலிசு முதலாம் நகரங்களை அது சிபார்த்தாவுடன் மீண்டுமிணைத்து வைத்தது. ஆர்கீவியரே சிறிதுகாலமடிமைப்பட்டிருந்து பின்னர் தம் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டினரேனும், பெலோப்பொன்னீசில் சிபார்த்தாவினதிகாரமே மீண்டுமொருமுறை ஓங்குவதாயிற்று. இவ்வாறாக அதென்சு தரைப்போரிலீடுபட்ட இரண்டாவது முயற்சி தோல்வியாய் முடிந்தது. தனது மாமன் இத்தகைய முயற்சிகளாலனுபவித்த சங்கடங்களை அல்சிபயதீசு நன்கறிந்திருந்தால் விவேகமாய் நடந்திருப்பான்.

இந்தத் தோல்வியினால் அதென்சிலே உள்நாட்டு அரசியலில் முன்னெப்பொழுதும் இல்லாத கொந்தளிப்புகள் உண்டாயின. உணர்ச்சிகள் கொதிப்படைந்தன; கட்சி வேற்றுமைகள் நாட்டைக் கலக்கியடித்தன. தெற்கே படைகளையனுப்பியவன் அல்சிபயதீசே யெனச் சனதனக் கட்சியினர் குற்றஞ்சாட்டினர். அனுப்பிய படைகளைப் பெரிதாக அனுப்பவில்லையே யெனக் குடியரசுக் கட்சியினர் நிக்கியாசின்மீது குற்றஞ் சுமத்தினர். இவர்களில் நாடுகடத்தப்படவேண்டியவன் யாரென்பதைத் தீர்மானிக்க வாக்கெடுப்புக்கு ஏற்பாடாயிற்று. அதன்பலனுப் அதென்சில் ஒன்பது நாட்களாக நடந்தது வெறும் கேலிக் கூத்தேயாகும். அந்த 'ஓட்டாஞ்சல்லி' வாக்கெடுப்பினால் நாடுகடத்தப்பட்டவன் அல்சிபயதீசு மல்லன்; நிக்கியாசுமல்லன். ஆர்ப்பரித்துப் பேசி ஆபத்துக்களையே தேடிவைக்கும் அரசியற் பிரசங்கியான ஐப்பர்போலுசே தண்டிக்கப்பட்டான். இவ்வாறு ஒன்றிலேயாரம்பித்துப் பிறிதொன்றுய் முடிந்த பரிகாசத்துக்கிடமான அந்த வாக்கெடுப்பு முறையை அத்துடன் ஒழித்தும் விட்டனர். ஒவ்வொரு தலைவனும் தன் கட்சியைச் சேர்ந்த மக்கள் எப்படி வாக்களிக்க வேண்டுமென்று போதிப்பதனை விடுத்து ஒருவர்க் கொருவர் பகைமைகொண்டிருந்த அவர்கள் ஏதோ இரகசிய உடன்பாடு செய்திருந்தனரென்பதே உண்மை. எனவே அடுத்த சில ஆண்டுகளாய், கொள்கையிலொற்றுமையில்லாவிட்டாலும் அதிகாரங்கள் பதவிகளென்பவற்றிலே—வைதிகக் கொள்கையில் தலைநின்ற தலைவனுக்கும், நகரத்தில் ஒழுக்கங்கெட்ட தலைவனெனக் கருதப்பட்ட வாலிபனுக்குமிடையிலே—ஓர் ஒற்றுமையிருந்துவந்ததைக் காணலாம். ஒவ்வொருவனும் தன் சொந்த வழியிலே முன்னேற்றங்காண முயன்றிருக்கிறுன். எரச்சதியமென்ற தேவாலயத்தை நிக்கியாசு அக்குரோப்பொலிசில் கட்டிக்கொண்டிருக்க, ஒலிம்பிய விளையாட்டுப் போட்டிகளிலே தேர்ச்சவாரிகளில் அல்சிபயதீசு வெற்றியீட்டிக் கொண்டே தன் செல்வாக்கினையும் வளர்த்துவந்தான். இருவர் சிந்தனைகளும் ஒன்றுகவே யிருந்திருக்கின்றன. தங்களதிகாரத்துக்கடங்கியிருந்த நாடுகளைக் கண்டிப்புடன் நடத்த வேண்டு மென்பதில் இருவரும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தனர். முன்னர் சமாதான ஒப்பந்தமானபோது திருப்பி ஒப்படைக்கப்படாமலிருந்த அம்பிபோலிசை மீட்டுக் கொள்வதற்காக (உண்மையிலவனைத்தடுத்தும்) நிக்கியாசு வடக்கே செல்லத் திட்டமிட்டான். அல்சிபயதீசும் தன் வழக்கப்படியே கண்ணியமற்ற முறையில் மீலோசுத் தீவினைத் தாக்குவதற்குத் திட்டமிட்டான். தேலிய சங்க நாடுகளில் மீலோசு ஒருபொழுதுமே அங்கமாயிருந்ததில்லை யெனினும், நிக்கியாசு 426 இல் ஒருமுறை அதனைத் தாக்கியுள்ளான். கிளியனும் அத்தாக்குதலை ஒரு வெற்றியென்றே கொண்டு அடுத்த ஆண்டிலே திறைப்பொருள் தொகை விதித்தலைப் புனராலோசனை செய்தபோது அத்தீவினையும் அங்கத்துவ நாடுகளுளொன்றுகச் சேர்த்துக் கொண்டான். ஆனால் மீலியரோ அதென்சுக்குத் திறை கொடுக்காமல் விட்டதோடமையாது சிபார்த்தப் பொது நிதிக்குப் பொருள் கொடுத்துதவினர். தோரியப் பரம்பரையில் வந்த மீலியர் சிபார்த்தாவை அநுசரித்து நடத்தலியற்கையேயானாலும் அதன் பொருட்டு அவர்களநுபவித்த தண்டனையோ சொல்லுந்தரமன்று. சிபார்த்தாவைச் சார்ந்து நின்ற ஒரே காரணத்துக்காக அதீனியர் மீலோசைத்

தாக்கினர்; ஆறுமாத காலமாய் முற்றுகையிட்டுக் கொடுமைப்படுத்திப் பட்டினத்தைக் கைப்பற்றினர். அங்கிருந்த ஆண்களையெல்லாம் துடிக்கத் துடிக்கக் கொன்றொழித்துவிட்டுப் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அடிமைகளாய் விற்றனர். கடல் முழுவதும் தன்னுணையே செல்ல வேண்டுமென்றும், தனது சாம்ராச்சிய நாடுகளிலே குழப்பம் என்பது ஓரிடத்திலேனும் தலைகாட்டக்கூடாதென்றும் அதென்சு தான் செய்த அக் கொடுஞ் செயல்மூலம் எல்லாசு முழுவதற்கும் எடுத்துக் கூறுவதுபோலிருந்தது. அப்படிச் செய்தமைக்குக் காரணமும் அதுவேயென்றுதான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. தன்கீழுள்ள நாடுகளிலெல்லாம் கட்டுப்பாடுகளைக் கடுமைப்படுத்தி வைத்தது. முந்திய நெருக்கடி காலத்திலே, கிளியன் ஏறுமாறான வரிச்சுமையை ஏற்படுத்தியிருந்தும் அது 421 இல் ஓரளவுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. கிளியனுடைய வரிமதிப்பிலும் அப்பொழுதுள்ளது குறைவேயென்றாலும் தாங்க முடியாததாகவே கருதப்பட்டது. நேசநாடுகள் தத்தமக்குரிய நாணய முறைகளை வழங்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதீனியப் பேரரசின் நாணயமே எங்கும் வழங்கவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில் அதென்சிலிருந்த வணிகப் பெருமக்களுடைய ஆவலோமிகப் பெரிதாய் வளர்ந்துவிட்டது. பயங்கரமான திட்டங்களும் பல உருவாயின. காதேச்சு நாட்டையும் வென்றடிப்படுத்த வேண்டுமென்றும் பேசிக் கொண்டனர். அவர்களுடைய பேராசையிற் பிறந்த வெறியினால் அதென்சு பெரியதொரு தீரச் செயலிலிறங்கத் துணிவு கொண்டதைப் பார்க்கும்போது ஆச்சரியப்படாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆயினும் அச்செயல் மிக விரைவிலேயே, பின்னொருபோதும் தலைதூக்க முடியாத பேரழிவையே தேடிவைத்து, அதென்சு தன் அதிகாரச் செருக்கினாலிழைத்த சர்வாதிகாரத்தனமான கொடும் பழிகளின் பலனை அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டது. 415 இல் அதீனியப் பெருங்கடற் படை சிசிலியை நோக்கிப் பாய்விரித்தது.

2. சிசிலிய சரித்திரம்

சிசிலித் தீவின்மீது அதென்சு படையெடுப்பதற்கேதுவாயிருந்த சம்பவங்களைப் பற்றி யாராயுமுன்னர், அத்தீவின் முன்னைச் சரித்திரத்தைச் சிறிது நோக்குதல் பொத்தமுடையதாகும். அங்கிருந்த பல நகரங்களிலும் பெரும்பாலும் கிரேக்க இனத்தவரே வசித்துவந்தனர். எனவே சிசிலியையும் எலனிய உலகின் ஒரு பகுதியாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய அந்த நாட்களிலேயே ஈசியன் கடலினிருமருங்கிலும் சிறந்துவிளங்கிய கிரேக்க நாடுகள் சிசிலியின் கரையோரங்களில் புதுப்புதுக் குடியேற்றங்களை நிறுவுவதில் பேரார்வம் காட்டிவந்தன. காலக்கிரமத்தில் அக்குடியேற்றங்கள் பல்கிப்பெருகி வளர்ந்தன. அத்தீவிலே ஆதிக் குடிகளாயிருந்த சிக்கானி, சிசேலி என்னும் இருவகுப்பினரும் உள்நாட்டின் மலையுச்சிகளுக்கும் தீவின் மேல்பகுதிக்கும் துரத்தப்பட்டனர். (சிசேலி என்ற வகுப்பினர் இத்தாலியக் குடாநாட்டிலிருந்து வந்தோராவர்.) மேல் பகுதியிலேயும் பினீசியர் தம் வாணிப நிலையங்களை யமைத்திருந்தனர். சுதேசிக் குடிமக்

கள் சிலரைத் தம் பண்ணையாட்களாகக் கிரேக்க ஆக்கிரமிப்பாளர் வைத்திருந்தனரென்றுந் தெரிகிறது. அங்கே கிரேக்கர் பெருங்குடிமக்களாய்த் திகழ்ந்து அறிவானும் அரசியலாற்று முறையானும் மிகவும் முன்னேற்ற மடைந்தனர். மேல்நாடுகளில் வாழ்ந்த இக்கிரேக்கர் மிக விரைவிலே தத்துவம் விஞ்ஞானம் என்னுந் துறைகளில் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு அயோனியக் கிரேக்கரையுமே மிஞ்சி நின்றனர். விவசாயத்திலீடுபட்ட மக்களிடையேயன்றி, வாணிபத்திலீடுபட்டவர்களிடையேதான் வல்லாளருந் தோன்றுதல் வழக்கம். அயோனியரிடையே அவர்கள் தோன்றியது போலவே சிசிலிய நகரங்களிலும்

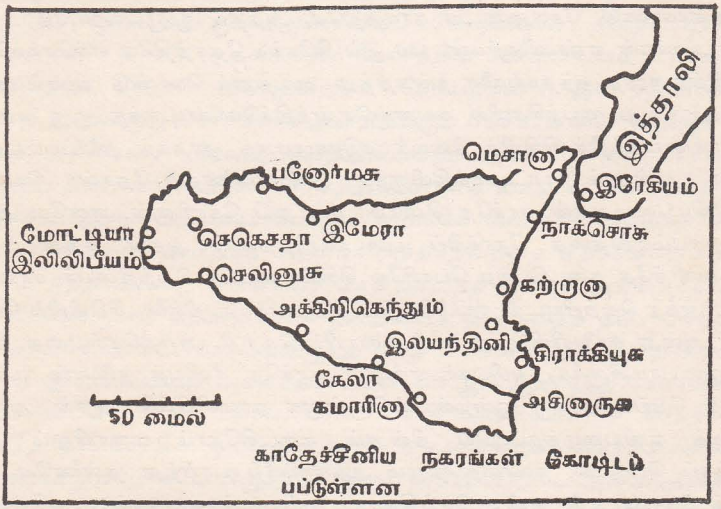

காதேசுசுக்கும் சிசிலிக்குச் சென்ற படைகளுக்குமிடையில் நிகழ்ந்த போர்களை விளக்கும் சிசிலியின் படம்.

அவர்களிற் பலர் தோன்றினர். அவ்வல்லாளருள்ளும் மிக்க பலம் வாய்ந்தவர்களாயிருந்தவர்கள் கேலா நாட்டைச் சேர்ந்தோரேயாவர். அவர்களுடைய வரிசையில் கடைசியில் தோன்றிய கேலன் என்பவன் (491–478) பலமிக்க நகரமான சிராக்கியுசைக் கைப்பற்றித் தன் அரண்மனையையும் அவ்விடத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டதுடன் நாட்டின் தென் கிழக்கிலிருந்த பகுதிகள் பலவற்றையும் தன்னடிப்படுத்தினன். அதுவுமின்றித் தன்னைப்போலவே வல்லாளனாயிருந்த தேரன் என்பவனுடன் விவாக சம்பந்தத்தினால் உறவுகளையு மேற்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். சிசிலியிலேயிருந்த கிரேக்க நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று கட்டுப்படாமல் சுதந்திரமாகவேயிருந்தன. அவை அடிக்கடி பூசல்களிலீடுபட்டாலும் முற்றுமழிந்து போகாமல் நிலைத்திருப்பதற்கு நெருக்கடிகள் தோன்றிய காலங்களில் அத்தகைய சம்பந்தங்கள் பெரிதும் உதவியாயிருந்தன. அச்சம்பந்தங்கள் ஏற்படவில்லையானால் அந்நாடுகளின் நாகரிக வளர்ச்சி என்றுமே தலையெடுக்காமல் அழிந்து போகக்கூடிய சூழ்நிலையுமொன்றும் உருவாக இருந்தது.

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே இலவந்தைனிய வணிகரான பினீசியர் தம் வியாபார நிலையங்களை மத்தியதரைக் கடலின் மேற்குக் கரையோரத்திலாங் காங்கு நிறுவியிருந்தனர். அவற்றுளொன்றான காதேச்சு என்ற பட்டினம் ஏழாம் ஆரும் நூற்றாண்டுகளில் பெருமைமிக்கதோர் கடற் போரரசாய் வளர்ந்து வந்தது. காதேச் சீனியர் தம் அயலிலுள்ள ஆபிரிக்க, சிபானியக் கரையோர நாடுகளிலும் அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்ததுடன் பினீசிய நகரங்களான மோட்டியா, பனோர்மசு, அதன் மேல்பகுதி என்பவற்றையுங் கைப்பற்றிச் சிசிலியிலும் கால்வைத்தனர். அதன்பின் பெரியதொரு கூலிப்படையை உருவாக்கி வைத்துக்கொண்டு, கேலனுடைய காலத்திலே, அத்தீவு முழுவதையுமே அடிப்படுத்த அவர்கள் எண்ணினர்கள். 480 இல் கிரேக்க தேசத்திலே எச்செர்ச்செசு அனுசரித்த யுத்த தந்தரங்களை நன்கறிந்து வைத்துக் கொண்டு தங்கள் தாய் நாட்டவர் வேறு முயற்சிகளில் கவனஞ்செலுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தைப் பயன்படுத்திச் சிசிலித் தீவைக் கடுமையாகத் தாக்கத் தலைப்பட்டனர். இமேரா என்னும் பட்டினத்திலிருந்த வல்லாளனைத் தேரன் வென்று துரத்திவிடவே, அவன் காச்தே சீனியரிடம் உதவி கோரினன். எனவே அவர்கள் அப்பட்டினத்தை நோக்கிப் படையெடுத்தனர். அதன் சுற்று மதிலகளுக் கணித்தே நடைபெற்ற போரிலே சிசிலியடைந்த வெற்றியைச் சாலமிசு எய்திய அந்த வெற்றியுடன் ஒப்பிடுவதில் எள்ளவுந் தவறில்லை. சிசிலியில் போர் நடந்த அன்று காலையிலிருந்து மாலைவரையில் வெற்றி யாருக்கென்பதை நிச்சயிக்க முடியாமலிருக்க, அமிலகர் என்னும் காச்தே சீனியத் தலைவன் 'பால்' என்னுந் தெய்வத்துக்கு ஒன்றன்பின்னொன்றாக நரபலியிட்டு அதன் அருளை வேண்டிக் கூவியழைத்தபடியே நின்றும், கடைசிநேரம் வரையிலும் அது கிடைக்கப் பெறாமல், கவலித்தெழும் அக்கினியிற் பாய்ந்து தன்னையே பலியாக்கிக் கொண்டான் என்ற செய்தியைப் பண்டைக் கதைகள் கூறுகின்றன. கேலன் தேரன் என்பவர்களுடைய படைவீரரின் ஆற்றலை அற்றைப் போரில் 'அநாகரிகப் பகை'வருக்குச் சிசிலி அடிபணியாமல் வெற்றிகொள்ளக் காரணமாயிருந்தது. ஆறு ஆண்டுகளின் பின்னரும் ஒருமுறை நேப்பிள்சினருகேயமைந்த குமாய் என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற போரிலும் அத்தகைய தொரு வெற்றி கிடைத்தது. வடஇத்தாலியைச் சேர்ந்த எத்துருசிக்கன் இளவரசர் என வழங்கிய 'அநாகரிகப் பகை'வர்களிடமிருந்து இத்தாலியின் தென்பால் விளங்கிய எலனிய நாகரிகத்தைக் கேலனுடைய இளவலான ஈரன் காப்பாற்றினனென்பர்.

சமய சந்தர்ப்பங்களில் சிசிலியர் ஒன்று கூடினரேனும் பண்டிருந்ததுபோலத் தனித்துவாழும் பழக்கமே அவர்களிடம் நிலைபெற்றிருந்தது. தேரனுக்குப் பின் அரச பதவியை ஏற்றவனை திராசிதீயசுவுக்கும், குமாய் வீரனும் பிந்தாரையா தரிப்பவனும் பெருமைமிக்க இளவரசனுமாய் விளங்கிய ஈரனுக்குமிடையிலே போர் மூண்டது. அதனால் அவ்வல்லாளரிருவருடைய ஆட்சிகளும் பல மிழந்து விரைவிலேயே முடிவெய்தின. காதேச் சீனிய அபாயம் ஒழிந்ததோடு வல்லாளருடைய தேவை அத்தியாவசியமென்ற நிலையும் உண்மையிலே தீர்ந்து விட்டது. அவ்வல்லாளர்க்குப் பின்தோன்றிய குடியாட்சிகள் தாமும் ஒன்

ரூய்ச் சேர்ந்து ஒரே யரசாயிருக்க விரும்பவில்லை. தோரியர் அயோனியர் என்ற பண்டைய வகுப்பு வேற்றுமைகள் பின்னுமதிகமாகி இனப்பூசல்களைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டேயிருந்தன. கொரிந்தியப் பெருங் குடியேற்றமான சிராக்கியுசைச் சுற்றித் தோரியப் பரம்பரையில் தோன்றியிருந்த பட்டினங்கள் பல போராரவாரஞ் செய்து நின்றன. அவற்றுடன் மிகவும் பகைமை கொண்டிருந்தது இலயந்தினியேயாகும். 427 இல் அதென்சின் உதவியை நாடிய பட்டினமும் இதுவேயாகும். அதனைத் தொடர்ந்தே முன்கூறிய பேரிடர்களும் ஏற்படவேண்டியிருந்தன. இலயந்தினி அதென்சிடம் உதவியை நாடியது இருவகையில் பொருத்த முடையதாகும். அயோனியப் பெருமையை நிலைநாட்டிய புகழ் அதென்சுக்கே உண்டு. அதுவுமன்றிக் கொரிந்தின் கொடிய பகை நாடாயும் அது விளங்கிற்று. மேலும் அவ்வுதவியைக் கேட்பதற்காக இலயந்தினியிலிருந்து சென்ற தூதுவனை கோர்கியாசு என்ற பெரும் பேச்சாளனின் வாக்குச் சாதுரியமும் அதீனியரை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டது. அவன் சாதுரியமாயெடுத்துக் காட்டிய நியாயங்களை அதீனியர் ஏற்றுக்கொண்டு தமது கடற்படையை அனுப்பினர்கள். ஆனால் அப்படை போகும் வழியிலே பைலாசில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் காரணமாகத் தாமதிக்க வேண்டியிருந்ததென்பதை ஏற்கெனவே யறிந்துள்ளோம். ஈற்றிலப்படை சிசிலியைச் சென்றடைந்த பின்பும் அங்கிருந்த மக்களை மீண்டு மொருகால் தற்காலிகமாக ஒன்றுகூடச் செய்ததைத் தவிர வேறெதையும் சாதிக்கவில்லை. பிறநாட்டிலிருந்து வந்த பகைப்படை யொன்றின்மூன் உள்நாட்டு இனக்கலகங்கள் மறைந்துவிட்டன. 425 ஆம் ஆண்டிலே கேலாவில் கூடிய மகாசபையில் 'சிசிலி சிசிலியர்க்கே' என்ற கொள்கையைச் சிராக்கியுசைச் சேர்ந்த ஏர்மகிராதீசு முதன்முறையாக உருவாக்கினன். சொல்லளவிலே அக்கொள்கை சிறப்பாகவே யிருந்தது. ஆனால் அதீனியப்படை அவ்விடத்தை விட்டகன்ற உடனே சிராக்கியுசு இலயத்தினிமீது பாய்ந்து அதனைச் சின்னபின்னப்படுத்திவிட்டது. அதனால் சிராக்கியுசின் அண்டை நாடுகள் மிகவும் பயந்து அதன் போக்கிலே சந்தேகமுங் கொண்டன. மீண்டும் இனப்பகைகள் கட்டவிழ்ந்தன. அதனால் அதென்சின் உதவியை நாடிப் புதிதாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. அதென்சுடன் பண்டிருந்தே உறவுகொண்ட செகெசதாவே அப்புதிய வேண்டுகோளை விடுத்தபட்டினமாகும். இருந்தாலும் அதீனியர் முதலில் தூதுவர்களை யனுப்பி அப்பட்டினத்தின் செல்வச் செழிப்பை யாராய்ந்து வரச்செய்தனர். ஆனால் செகெசதரோ தமது நாட்டுப்புறங்களிலுள்ளவர்களிடமிருந்து பொன்னுலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட பண்டங்களையும் பாத்திரங்களையும் இரவல் வாங்கி, அத்தூதுவர்களைத் தனித்தனி யழைத்து மரியாதை செய்பவர் எவராயினும் அவ்வவர்களுடைய தனியுடைமை யெனக் காட்டி நன்றாக ஏமாற்றி விட்டார்கள். அதன் பயனாக, ஊருக்கு மீண்ட அத்தூதுவர்கள் கைநிறையப் பரிசுப் பொருட்களுடன் சென்றதுமன்றிச் சிசிலியின் ஆடம்பரங்களைப் பற்றியும் செல்வச் செழிப்பைப்பற்றியும் கதைகதையாய்ச் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஏமாந்துபோனது உண்மையேயானாலும், சிசிலியைப்பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை முற்றிலும் தவறானது என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. அங்கிருந்த வல்லாளரான இளவரசர்களினுட்சி முறைகளும்,

காதேச்சு, இத்தாலி, கிரேக்க தேசம் என்பவற்றுடன் நடத்திவந்த வியாபாரமும் சிசிலியப் பட்டினங்களில் தாய்நாட்டிலே காணமுடியாத அளவு செல்வச் செழிப்பையும் சுகபோக வாழ்வையும் ஏற்படுத்தி வைத்தன. உயர்ந்த இனத்து நார்ப்பட்டு, மெல்லிய பஞ்சணை, படுக்கைகள், சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த விலை மதிப்பற்ற தட்டங்கள் முதலிய யாவும் அங்கே அபரிமிதமாகக் கிடைத்தன. அக்காரசு என்னுமிடத்திலிப்பொழுதும் காணக்கூடிய அத்தேவாலயங்கள் முன்னாளில் அக்குரோப்பொலிசின் அழகுக்கலைகளையே மிஞ்சி நின்றன. சேணம் பூட்டிய கோவேறு கழுதையின்மேல் சவாரி செய்வது பெரிய ஆடம்பரம் என்று அதென்சில் கருதிய காலத்திலே சிசிலியில் வாழ்ந்த பிரபுக்கள் சிறந்த வண்டிகளில் சவாரி செய்தனர். விதவிதமான உணவுப் பதார்த்தங்களை ரசிப்பவர்கள் சிராக்கியுசிய பாகமுறைகளையே சிலாகித்துப் பேசுவர். எனவே அதீனியர் சிசிலியின்பால் கவர்ச்சி கொண்டதிலோ, அன்றேலவர்கள் தம் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான சிராக்கியுசுக் கெதிராக நேசநாடுகள் சிலவற்றை ஒன்று சேர்த்து வைக்கு மெண்ணத்தில் முனைந்து நின்றதிலோ, இவற்றுக்கு மேலாகத் தாமே பெருஞ் செல்வத்தைப் பெறவேண்டுமென்றெண்ணியதிலோ ஆச்சரியமொன்றுமில்லை.

3. சிசிலியப் படையெடுப்பு

அப்படையெடுப்புக்கு முயற்சிகள் நடைபெற்றபோதும் அதென்சில் எதிர்ப்புக்களில்லாமலில்லை. தனது ஈசியப் பேரரசினைப் பரிபாலிப்பதே அதென்சுக்குப் போதிய வேலையாயிருக்க, மேற்கொண்டும் ஆபத்தான வேலைகளிலீடுபடுதல் புத்தியாகாதென்றுணர்ந்த நிக்கியாசு சிசிலியப் படையெடுப்பை எதிர்த்து வாதாடினான். அதென்சினளவு விசாலமேயுள்ள சிராக்கியுசு நகரமும் ஆற்றல் மிக்கதொரு பகை நகரமென்பது உண்மையே. ஆனால் அல்சிபயதீசோ சிசிலியின் ஆற்றலைக் குறைத்துப் பேசி, அரசியற் சூழ்ச்சிகளினால் மாத்திரமே அத்தீவிலரைப் பகுதியை வெற்றிகொள்ள முடியுமென்று இறுமாப்புடன் கூறினான். சிராக்கியுசை — அத்துடன் காதேச்சையும்கூட — வென்று பெறும் அளவிறந்த செல்வத்தினால் தம் தாய்நாட்டினண்மையிலுள்ள பகைவரையெல்லாம் அடக்கி, காலடியில் கொண்டு வந்து விடமுடியுமென்று மக்கள் சபையில் உறுதி கூறினான். அப்படியான ஆரவாரமான பேச்சைத்தான் அக்காலத்து மக்கள் சபை ஏற்றுக்கொண்டது. கிளியனுடைய தைரியமான திட்டங்களுக்கெல்லாம் அதீனிய மக்களில் வணிகர் கூட்டமே ஆதரவளித்தது. அதுபோலவே அல்சிபயதீசின் கொள்கைகளை வணிகமக்களே பெரிதும் ஆதரித்தனர். படையெடுப்பினை மேற்கொள்ள வேண்டுமென வாக்களித்தவரிற் பல வணிகர் அப்படையுடன் தாமும் சுதந்திரமான வியாபாரிகளாய்ச் சென்று அப்படையெடுப்பின் பயனுய்க் கிடைப்பவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் எண்ணியிருந்தனரென்று தெரிய வருகிறது. நிக்கியாசு, அல்சிபயதீசு, இலமாச்சியுசு ஆகிய மூவரிடமும் படைத்தலைமை கூட்டாக ஒப்படைக்கப்பட்டது. படையுமோ மிகப் பெரிதாகவே திரட்டப்பட்டது. மக்கள் சபையின் ஆர்வத்தை எப்படியாவது குறைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே நிக்கியாசு படையின் அளவு மிகப் பெரி

தாயிருக்கவேண்டுமென்று கூறினன். திரட்ட முடியாத அளவைக் கூறினல் அவர்கள் மனஞ்சோர்ந்து அம்முயற்சியைக் கைவிடக்கூடும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கிருந்தது. இருந்த ஆர்வமோ மிகப் பெரிதாக இருந்தமையால் உணவுக் கப்பல்களும் பிறவும் நீங்கலாக 130 போர்க் கப்பல்களையும் 5,000 கோபிலதரையும் அவனுக்களித்தனர். மேலும் படையெடுப்புக்கு வேண்டிய நிதியுதவிக்காக ஆறுவருட சமாதான காலத்துச் சேமிப்பனைத்தையுமே செலவழிப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதேனியர் தம்மிடமிருந்த சகலத்தையும் அப்போருக்காகத் தியாகஞ்செய்ய முன்வந்ததைப்போலச் சரித்திரத்திலெவராவது எப்பொழுதாயினும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை (415).

படையெடுப்புக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்வதிலே திங்கள் மூன்று கழிந்தது. படைகள் புறப்பட நாளுங் குறிப்பிட்டாயிற்று. ஆனல் அன்று நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி சரித்திரம் முழுவதையுமே மாற்றியமைக்கக் கூடியதாயிருந்தது. எல்லைகள் வழிகளுக்கதிதேவதையான ஏர்மிசுவுக்குரிய கற்சிலையொன்று அதேனிய னெவ்வொருவனுடைய வீட்டு முகப்பிலும் தேவாலய முன்றிலிலும் இருப்பது வழக்கம். சதுரத்தூணென்றின் மேல்புறத்தில் தலைபோலச் செதுக்கப்பட்ட அக்கல்லுருவங்களெல்லாவற்றிலும் உள்ள முகங்களை யாரோ வேண்டுமென்றே விகாரப்படுத்திவிட்டனர். அதிகாலையிலெழுந்த அதேனியர் இதனைக் கண்டு திடுக்குற்றனர். மதசம்பந்தமான உணர்ச்சிகளால் அவர்களுடைய மனம் எவ்வளவுக்குப் புண்பட்டதென்பதை அளவிட்டுக் கூறமுடியாமலிருந்தது. கத்தோலிக்க நாடொன்றில் வாழும் மக்கள் அதிகாலையில் எழுந்து தமது தேவாலயங்களின் பலிபீடங்களெல்லாம் சிதைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பரேல் எவ்வாறு மனம் பதைப்பரோ அவ்வாறிருந்தனர் அன்றைய அதேனியரும். எல்லோரும் திகைத்துப் போய் நின்றனர். பெரும்படையொன்றை வழியனுப்பும் சமயத்திலே பிரதிகூலமான அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு சகுனக்குறி சொல்பவர்கள் மனம் மறுகினர். யாரதனைச் செய்திருக்கக் கூடுமென்பதை ஆராய்ந்தறிய முடியாமலிருந்தது. அல்சிபயதீசுக்குக் கலகக்காரரான நண்பர் பலரிருந்தனர். ஆனல் படையெடுப்பைத் தடுக்கக்கூடிய ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதற்கு ஒரு போதும் அவன் அநுசரணையாயிருந்திருக்கமாட்டான். படையெடுப்பதில் விருப்பமில்லாத நிக்கியாசைச் சொல்லலாமென்றல் அவனிடம் இயல்பாயமைந்த சாத்வீகம் அவனைச் சந்தேகிக்க இடந்தராது. கற்சிலைகள் சிதைக்கப்பட்டிருக்கும் விதத்தை அவதானிக்குமிடத்து யாரோ ஒருசிறு கூட்டத்தினர் மதுவெறியில் நடத்திய செயலாகக் கொள்ளவும் இடமில்லை. கொரிந்தியரோ அன்றேல் சிராக்கியுசியரோ பணங்கொடுத்துச் சிலரை ஏவியிருக்கக் கூடுமென்றே பலரும் நம்பினர். அல்சிபயதீசுக்குப் பகைவராயுள்ள சிலர் அவனைக் குற்றவாளியாக்கித் தண்டிக்க நல்ல சமயம் வாய்த்த தென்றெண்ணி அவனும் அவன் தோழர்களும் ஈலியுசிசு சம்பந்தமான தெய்வீகமான மறைபொருளைப் பரிகசித்து, மதத்தைப் பழித்து முன்னொரு சமயம் சிறுமை செய்த சம்பவத்தை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தத் தொடங்கினர்கள். எனினும் அவன் நாட்டைவிட்டுப் போகும் வரையும் அவன்மீது குற்றஞ்சுமத்தும் வேலையைச் செய்யக் கூடாதென்று அதனைப் பிற

போட்டு வைத்தனர். படையும் புறப்பட்டுச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டது. அப் பெரும் போர்ப்படை நாட்டைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லும் போதிருந்த அற்புத மான காட்சியையும், மக்களிடையே நிலவிய பிரிவுத் துன்பத்தினையும் எடுத்துக் கூறிய துசிதிதிசு, அதென்சின் மக்களனைவருமே கடற்முறையில் வந்து கூடிநின் றதையும், பிரியமனமில்லாமற் பிரிந்தாலும் அங்கே திரண்டு நின்ற வாணிபக் கப்பல்களின் பெருமைகண்டு அவர்களுள்ளத்திலேற்பட்ட அளவில்லாத நம்பிக் கைகளையும், சங்கநாத மெழுந்தவுடன் நிலவிய பேரமைதியையும், கப்பல்களி லும் கரையிலும் நின்றோரனைவரும் பறையறைவோரின் குரல்கேட்டு ஒரே தொனியில் தோத்திரப் பாடல்களை இசைத்தமையையும் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் வருணிக்கின்றான். 'பின்பு மாலுமிகளெல்லாம் சேர்ந்து வீரப்பாடல் களை உயர்ந்த குரலெடுத்து முழக்கித் தெய்வங்களுக்கு மதுவை அர்ப்பணித்து முடிந்ததும் கடற்பிரயாண மாரம்பமாயிற்று. கடலிலே சிறிது தூரம் வரையில் ஒன்றன்பின்னொன்றுகச் சென்ற கப்பல்கள் பின்னர் ஒன்றையொன்று துரத் திக்கொண்டே ஈசினு தீவுவரையில் விரைந்து சென்றன. இவ்வாறெல்லாம் மகிழ்ச்சி யாரவாரங்களுடன் புறப்பட்ட வீரருள் ஒருசிலரே அதென்சுக்கு மீண்டு வரும் பாக்கியத்தைச் செய்திருந்தனர்.

அப்படையெடுப்பின் மூப்பெருந்தளபதிகளும் மூன்று விதமான கொள்கை களைக் கொண்டிருந்தனர். இலயந்தினி, செகெசுதா என்னும் பட்டினங்களுக்காக மட்டுமே போராட வேண்டுமென்பதும் வேறு பொறுப்புக்களை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதென்பதுமே நிக்கியாசின் எண்ணமாகும். ஆனால் அல்சிபயதீசின் திட்டம் வேறுவிதமாயிருந்தது. சிசிலியில் விளங்கிய நகரங்களிலே மனக்கசப்புக் கொண் டிருந்த நகரங்களையெல்லாம் ஒன்றுகச் சேர்த்து, சர்வாதிகார ஆட்சிபுரியத் தலைப்பட்ட சிராக்கியுசுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட, ஏதாவது அரசியல் தந்தரங் களைக் கையாளவேண்டுமென்பது அவனுடைய கொள்கையாயிருந்தது. இவர் களிருவரையும்விட இலமாச்சியுசு ஒரு போர் வீரனுக்குரிய முறையில் சிந்தித் தான். சிராக்கியுசில் உள்ளோர் தகுந்த ஆயத்தங்களை மேற்கொள்ளுமுன்பே திடீரெனத் தாக்கவேண்டுமென்று திட்டமிட்டான். ஆனால் நடைமுறையில் அம் மூவருடைய கொள்கைகளில் ஒன்றையேனும் சரிவர அனுசரிக்க முடியவில்லை. சிராக்கியுசுத் துறையினை அரைகுறையாக வேவுபார்த்தறிந்தபின் திடீரெனத் தாக்கும் திட்டம் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டது. அல்சிபயதீசின் கொள் கைக் கேற்பப் பிரசாரங்களை ஆரம்பிக்க முன்னமே நாட்டுக்குத் திரும்பிவிடும் படி அவனுக் கழைப்பு வந்துவிட்டது. படைகள் புறப்பட்டுச் சென்ற அந்த இடைக்காலத்தில் ஏர்மீசு தெய்வ நிந்தனை சம்பந்தமான விவாதங்கள் மூற்றி யதே அதற்குக் காரணமாகும். அந்தோசிதிசு என்பவனொருவன் அத்தெய்வ நிந்தைக்குச் சார்பாயிருந்தோரென்று பொய்யான கதையைக் கூறிப் பலரைக் காட்டிக்கொடுக்க முன்வந்தான். அவர்களெல்லாம் கொல்லப்பட்டனர். அல்சிபய தீசையும் அக்குற்றத்துக்காக நீதிச்சபைமுன் நிறுத்தி விசாரணை செய்தனர். அவனுக்குத் தீவாந்தர சிட்சை விதிக்கப்பட்டது. அவனும் அத்தண்டனையைப் பயன்படுத்திக் கண்ணியமற்ற முறையிலே தன் சுபாவப்படி கொள்கையை

மாற்றி எதிரிக்கு உதவியான ஆலோசனைகளைக்கூறி அதீனியரைக் கெடுக்கும் எண்ணத்தோடு சிபார்த்தாவுக்கே வழிக்கொண்டான். அங்கே அவன் இரண்டு கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறினான். ஒன்று, அற்றிக்கு நாட்டிலே நிரந்தரமான ஒரு கோட்டையை அமைத்துக் கொள்வது. மற்றொன்று, சிபார்த்தத் தளபதி யொருவனைச் சிராக்கியுசுக் கனுப்பி அங்கே தற்காப்பு முறைகளைப் பலப்படுத்திக் கொள்வது. அல்சிபயதீசு எடுத்துக்கூறிய அவ்விரு கொள்கைகளுமே அதீ

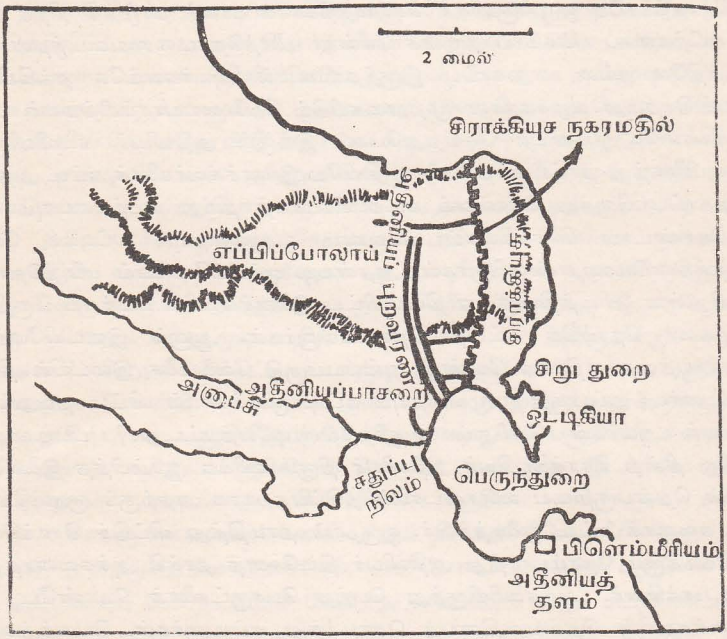

சிராக்கியுசின் முற்றுகையை விளக்கும் படம்.

னியரின் அழிவுக்கடிகோலுவனவாகும். சிபார்த்தரோ மறுப்பெதும் கூறுமல் அக்கொள்கைகளிரண்டையும் சிரமேற் கொண்டு செயலாற்றினர்.

415 ஆம் ஆண்டிற் பெரும்பகுதி அப்பொழுது கழிந்திருந்தது. சிராக்கியுசுக் கண்மையில் நிக்கியாசு தன் படைகளை இறக்கி அங்கே பயிற்சி குறைந்தவராய் நின்ற போர் வீரரை நேருக்கு நேராயெதிர்த்துப் புறங்கண்டான். ஆயினும் அவ் வெற்றியைத் தொடர்ந்து முன்னேறிச் செல்ல மாரிகாலமும் அதன் குளிரும் தடையாய் நின்றன. அதஞல் அவன் பாதுகாப்பான இடமொன்றைத் தேடி ஆறியிருக்கும்படியாயிற்று. எனவே 414 இல் இளவேனிற் காலம் ஆரம்பிக்கும் வரையில் தீவிரமான போர்முயற்சிகளொன்றுமே நடைபெறவில்லை. அவ்விடைக் காலத்தைச் சிராக்கியுசியர் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். ஏர்மோகிராதீசு என்பவனைத் தளபதியாயும் நியமித்தனர். போர்வீரர்க் கெல்லாம் சிறந்த பயிற்சி களளிக்கப்பட்டன. பாதுகாப்பு முறைகளும் பலப்படுத்தப்பட்டன. சிராக்கியு

சுக் கோட்டையின் பிரதான மாளிகை 'தீவு' என வழங்கிய ஒட்டிகியா என்ற குடாநாட்டுப் பகுதியில் விளங்க, பட்டினத்தின் ஏனைய பகுதிகள் விசாலமான அக்குடாநாட்டின் கடற்கரையோரம் முழுவதிலும் பரந்து கிடந்தன. பட்டினத்தின் மேற்கே சிறிது சிறிதாயுயர்ந்து சில இடங்களிற் கடத்தற்கரிய குன்றுகளையுடையதாயும் குறிப்பாக வடபகுதியில் மட்டும் கடந்து செல்லக்கூடியதாயும் விளங்கியது எப்பிப்போலாய் என்னும் மலைத்தொடர். அந்த இடத்திலே சிராக்கியுசியர் தற்காப்பு ஒழுங்குகளைச் செய்வதற்காகக் காலந் தாழ்த்தி நிற்க அதீனியர் கடற்கரைப் பக்கமாய் நழுவிச் சென்று மலைத்தொடரை யடைந்தனர். அவ்விடத்திலே நல்ல பாதுகாப்பு இருந்தமையால் அவர்களங்கே தங்கியிருந்து கொண்டு தமது வழக்கமான முற்றுகையிடும் வேலையையாரம்பித்தனர். பிளாத்தேயியாவிலே தீபனியர் செய்ததுபோல இங்கும் அதீனியர் கடலினிருகரைகளையுமிணைத்து நாட்டின் தரைப்பகுதியிலே இணைச்சுவர்களைக் கட்டி அதற்குள் பாதுகாப்பாயிருந்து கொள்ளக் கடற்பக்கமாகத் தமது கடற்படையும் வளைத்துக்கொண்டால் சிராக்கியுசுப் பட்டினம் முழுவதையும் பட்டினி போட்டு வதைக்கலாமென எண்ணினர்கள். அதன்படி எப்பிப்போலாய் மலைத்தொடரின் நடுவிலுள்ள ஓரிடத்திலிருந்து திட்டமிட்ட இணைச்சுவரின் வடக்குப் பகுதியைக் கடற்கரை நோக்கிக் கட்டத் தொடங்கினர்கள். ஆனால் இடையிலேற்பட்ட தோராபத்தை எதிர்க்க வேண்டி அவ்வடபகுதி வேலைகளை இடையில் நிறுத்திவிட்டனர். (அப்பகுதி முழுவதையும் கட்டி முடிக்காமல் விட்ட தவறுக்காகப் பின்னர் அவர்கள் பெரிதும் வருந்தவேண்டியேற்பட்டது.) பட்டினத்தைக் காத்து நின்ற சிராக்கியுசியர் அதீனியர் நிருமாணிக்க ஆரம்பித்த இணைச்சுவர்களின் தென்பகுதியை வளரவிடாமல் தடுப்பதற்காக அதற்குக் குறுக்கே தாம் ஒரு சுவரைக் கட்ட முனைந்தனர். ஒருநாள் தாமதித்து விட்டுச் சிராக்கியுசியர் ஓய்வெடுக்கும் நேரம்பார்த்து அதீனியர் திடீரெனத் தாக்கி அச்சுவரைத் தரைமட்டமாக்கினர். அச்சுவரிலிருந்து பெற்ற பொருட்களைக் கொண்டே தமது இணைச்சுவரின் தென்பகுதியைத் தொடர்ந்து கட்டினர்கள். பெருந்துறையை அவ்விணைச் சுவர்கள் வேகமாய் நெருங்கிவந்தன. அதனால் அச்சுவர்கட்டும் வேலையை இரண்டாம் முறையும் தடைசெய்யச் சிராக்கியுசியர் முயன்றனர். கரையோரமான கழிநிலப் பகுதியையடுத்துப் பெருங் கட்டைகளை நிலத்துள்ளிறுக்கி மதில்போலமைத்த அந்த இரண்டாவது தடையையும் அதீனியர் முறியடித்துவிட்டுத் தமது வேலையைத் தொடர்ந்தனர். ஆனால் அந்தக் கைகலப்பிலே இலமாச்சியுசு கொல்லப்படவே, எதையும் தாமதமாகவே செய்யும் இயல்பினையுடைய நிக்கியாசே படைத்தலைமை முழுவதையும் தாங்கவேண்டியேற்பட்டது. இணைச்சுவர்களின் தென்பகுதி வேலைகள் முடிவுற்றன வெனினும் வடபகுதிச் சுவர்கள் கட்டப்படாமலே யிருந்தன. அதனையும் முடிக்காமல் விட்டதைப் போன்ற தவறு வேறொன்றுமில்லை. அந்த வடபகுதியின் வெளியினூடாகக் கிலிப்பியுசு என்ற சிபார்த்த வீரன் பட்டினத்துட் புகுந்துவிட்டான். எதிரிகளாற் சூழப்பெற்று இடருற்றிருந்த சிராக்கியுசியர்க்கு அவன் உறுதிகூறி உணர்ச்சியூட்டினன். அல்சிபயதீசின் துராக்கிருதமான வேலைகள் பலனளித்தன. சிராக்கியுசியர் தம் எதிரிகளையே ஆபத்துக்குள்ளாக்கி விட்டனர் (414, கோடை).

படையெடுப்பின் இரண்டாம் கட்டம் அப்பொழுது ஆரம்பமாயிற்று என லாம். அல்லலும் தொல்லையும் ஆபத்துக்களுந்தான் அதீனியர் அவ்விரண்டாங் கட்டத்திலடைந்தனர். இலமாச்சியுசைப்போல வீராவேசமான தாக்குதல்களை நடத்தி நிக்கியாசுக்கு உதவியாயிருக்க அப்பொழுது யாருமேயில்லை. அத்துடன் கொடிய நோயும் பீடித்துக் கொண்டதனால் நிக்கியாசிடமிருந்த அற்ப சொற்ப மான உற்சாகமும் அற்றுப்போனது. கிலிப்பியுசின் முயற்சிகளைத் தடை செய் யாமல் விட்டதும் பாரதூரமான விளைவுகளுக்கேதுவாகி முடிவிலே பேரழிவை யேற்படுத்திவிட்டது. அந்தச் சிபார்த்தனைக் காலாகாலத்திலே தடை செய்யா மல் விட்டதனால் அவன் சிசிலியிலேயே ஒன்றுக் கொன்று நட்புறவு கொண்டி ருந்த நகரங்களிலிருந்து அவசர அவசரமாக 3,000 பேரைச் சேர்த்துக்கொண் டதுமன்றி வீராவேசங்கொண்டு எதிர்க்கக்கூடிய உற்சாகத்தையும் சிராக்கியுசிய ரிடையே தூண்டிவிட்டான். அவனுடைய தூண்டுதலினாலே மூன்றாவது குறுக் குச் சுவரொன்றை எப்பிப்போலாய் மலைத்தொடரை யடுத்துக் கட்டத்தொடங்கி னார்கள். அதீனியர்க்காபத்தைக் கொடுக்கும் அவ்விடைவெளியை மூடித் தம் மிணைச்சுவரின் வடக்குப் பாகத்தைக் கட்ட நிக்கியாசு ஆரம்பித்திருந்தும் சிராக்கியுசியர் அம்முறை அவனுடைய முயற்சிகளை நிறைவேற விடாமல் தமது குறுக்குச் சுவரைக் கட்டி முடிப்பதில் வெற்றி கண்டனர். அக்குறுக்குச் சுவரை மலைத்தொடர் நீளத்துக்குக்கட்டி உயர்ந்த நிலப்பகுதியைத் தமது ஆதிக்கத் திலே வைத்துக்கொண்டு அதீனியரை அவர்களுடைய இணைச்சுவர்களுக்குள்ளே அமைந்த ஒடுக்கமான பகுதியிலும், தெற்கே துறைமுகப் பகுதியில் சுகாதாரத் துக் கொவ்வாத கழிநிலப்பகுதியிலும் நெருக்கி அடைத்து இடர்ப்பட விட்ட னர். அத்துடன் அமையாது, சிராக்கியுசிய குதிரை வீரர்களும் தம்மை யெதிர்ப்பா ரெவருமின்மையால் பலவிடத்தும் திரிந்து பிளெம்மீரியக் குடாவிற் குமப்பால், துறைமுகத்தின் தென்பால், கரையோரமாயமைந்த பகுதியில் அதீ னியர் தம்முணவுப் பொருட்களைச் சேமித்து வைக்கவும் தமது கடற்படையினர் தங்கி இளைப்பாறவும் அமைத்துக்கொண்ட பாசறையினையும் தாக்கித் துன் புறுத்தலாயினர். தனது வீரர்முற்றுகையிடுவதற்குப் பதிலாகத் தாமே முற் றுகையிடப்பட்டிருக்கிறார்களென்பதை நிக்கியாசு உணர்ந்தான். சிசிலியின் பல பாகங்களிலுமிருந்து சிராக்கியுசுக்குப் படைத்துணைகளனுப்பப்படுவதையும் அவனவதானித்தான். அப்படையெடுப்புக்களினால் பலனெதுவுங் கிடைக்குமென முன்னரெப்பொழுதும் நம்பியதில்லையாயினும் அப்பொழுதிருந்த நிலையிலவன் முற்றாகவே நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டான். எனவே மாரிகாலமுந் தொடங்க அவன் தன்னைத் திருப்பி யழைக்கும்படி மிகப் பரிதாபமான ஒரு கடிதத்தைத் தாய்நாட்டுக்கு எழுதியனுப்பினான். படைகளைத் திருப்பியழைப்பதா, அன்றேல் இன்னுமென்றையனுப்பி அவற்றிற்கு உதவி செய்வதா என்பதை அதீனியர் தீர்மா னிக்க வேண்டியிருந்தது. நிலைமையைச் சரியாக மதிப்பிட்டுக் கொள்ளாமல் தமது வீரத்தில் அளவுகடந்த நம்பிக்கை கொண்டு இரண்டாவது தீர்மானத் தையே ஏற்றுக்கொண்டனர். எழுபது போர்க்கப்பல்களையும் 5,000 கோபிலை தரையும் கொண்ட உதவிப்படை யனுப்பப்பட்டது. பைலாசு வீரனும்,

ஆபத்து வேளைகளில் சாதுரியமாய் நடக்கக்கூடிய விவேகியுமான தெமோதெனிசு அப்புதிய படைத்தளபதிகளிருவருள் ஒருவனுயிருந்தான்.

413 ஆம் ஆண்டுமாரம்பிக்க மூன்றுவதும் கடைசிக்கு முந்தியதுமான கட்டமாரம்பமாயிற்று. அப்பொழுதுதான் கடலிலும் போர் நிகழ்ச்சிகளைக் காணக்கூடியதாயிருந்தது. எண்பது போர்க்கப்பல்களைக் கொண்ட பலமிக்க தொரு கடற்படையை ஏர்மோகிராதீசும் கிளிப்பியுசும் சேர்ந்து அந்த மாரிகாலத்திலேயே உருவாக்கியிருந்தனர். இளவேனிக்கால ஆரம்பத்திலே அதீனியருடைய பிளெம்மீரியக் கடற்படைத்தளத்தை அப்புதுப்படையினுதவியுடன் கடலிலும் தரையிலுமாகத் துணிவுடன் நின்று தாக்கினர்கள். தரைப்பகுதியில் கிராக்கியுசியரே வென்றனர். அதனால் அப்பகுதியினதிக்கம் முழுவதும், முக்கியமாகத் துறைமுகமும் அவர்கள் கைக்கு வந்தது. அதீனியக் கடற்படையுமோ மிகவும் சிரமப்பட்டே வெற்றியடைந்தது. ஆனால் அதீனியர் தம் கடற்படைத்தளத்தை மாற்றித் துறைமுகத்திலே பாசறையின் எதிரில் கடற்கரையிலேயே தமது கப்பல்களை நிறுத்திவைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாயினர். அவர்களுடைய நிலையுமோ மிகவும் மோசமடைந்தது. வெளித்தொடர்புகள் அற்றுப் போய்விடுமோ என்றுமஞ்சவேண்டியிருந்தது. அற்பமான வெற்றிகளே கிடைத்தனவாதலின் அவர்கள் தைரியத்தையுமிழந்து நின்றனர். அந்த ஒடுக்கமான கடலிடைப்பட்டுத் தம்முடைய போர்த்திறமைகளும் பயன்படா தொழியப் போகின்றதே யென்பதையும் அவர்களுணர்ந்தனர். அடுத்தடுத்த வாரங்களில் நிகழ்ந்த சண்டைகளும் அந்தப் பயத்தை மிகுதிப்படுத்துவனவாயிருந்தன. சிராக்கியுசியர் தம் கப்பல்களில் முன்புறங்களை வேண்டுமென்றே அகன்றனவாயும், பலம் மிகுந்தனவாயும், கட்டையான தடித்த[1] முகப்புக்களுடனுமமைத்திருந்தனர். அதனாலவை செல்லும்போது வேகங்குறைந்திருந்தாலும் ஒடுங்கிய கடலிலே நேருக்கு நேரான தாக்குதல்களிலீடுபடுங்கால் எதிரியினுடைய பலங்குறைந்த கப்பல்களைவிட அவை அதிர்ச்சியைத் தாங்கும் சக்தியை மிகுதியாய்ப் பெற்றிருந்தன. அதீனியப்படையின் நிலைமையோ ஆபத்தாகவேயிருந்தது. நெடுநாட்களா யெதிர்பார்த்திருந்த தெமோதெனிசின் உதவிப்படையும் அச்சமயத்தில் வந்திருக்காவிட்டால் நிலைமை மேலும் அதிக ஆபத்தாயிருக்கும். நல்லவேளையாக அவ்வுதவிப்படையின் வரவு ஓரளவு ஆறுதலையளித்தது.

சிசிலியப் படையெடுப்பின் கடைசிக்கட்டமான நான்காவது கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டோம். தெமோதெனிசு தன் இயல்புக்கேற்ப, மிக விரைவிலேயே, அங்குள்ள நிலைமையை மதிப்பிட்டுக்கொண்டான். எப்பிப்போலாய் மலைப்பிரதேசத்தை மீட்கவேண்டும்; இல்லையேல் ஊருக்கு மீண்டுபோய்விடவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். ஒருநாளிரவு நல்ல நிலவிலே, மேற்குப் பகுதியி

1. நௌபாத்துசுவின் கரையை அடுத்து நடந்தபோரிலே அதீனியக் கடற்படையை வெற்றி கொண்ட கொரிந்தியக் கப்பல்களினமைப்பைப் பின்பற்றி இக்கப்பல்களும் நிருமாணிக்கப் பட்டிருந்தன. முன்னர் போரிமோ என்பவன் பெற்ற வெற்றிகளினுல் அதீனியக் கடற் படைக்கேற்பட்ட புகழ் மங்க, பெலோப்பொன்னீசியக் கப்பல்களே அதீனியக் கப்பல்களிலும் சிறந்தன வென்று புகழ் பெறக் காரணமாயிருந்தவை அந்த நௌபாத்துசுச் சம்பவங்களேயாகும்.

லமைந்த மலைக்குன்றுகளிடையே ஒருவர்பின் னொருவராய்ச் சென்று உச்சியை நெருங்கினர். அங்கே எதிர்பாராத வேலையில் பகைவரைக்கண்டு திகைத்து நின்ற படையின் முன்னணியைத் தாக்கிப் பின்வாங்கச் செய்தனர். பின்பு, வெற்றி கிடைத்ததென்றெண்ணவேண்டிய நேரத்திலே, இரவுத்தாக்குதலை நடத்தும் படைவீரர்க்குரிய வழக்கப்படி ஒழுங்கற்ற கைகலப்பு ஏற்பட்டது. வென்றவரின் ஆரவாரமும் தோற்றோடுபவர்களினவலக்குரலும் கலந்தெழுந்த கூக்குரல்களுக் கிடையே அதீனியப் படைவீரர் அந்த நிலாவெளிச்சத்தில் மலைப்பாறைகளை நோக்கித் தள்ளப்பட்டனர். செங்குத்தான பாறைகளிலே தலைகீழாயுருண்டு விழுந்து மண்டையுடைந்து உயிர்துறந்தனர் சிலவீரர். அவர்கள் பட்ட அவலத் தைக் கண்டு, மேலே போவதற்காயத்தமாய் மலையடிவாரத்திலே தங்கி நின்ற உதவிப்படைவீரரிடையே திகைப்பேற்பட்டது. இனிமேல் ஊர்திரும்புவதே புத்தியாகுமென்பதைத் தெமோதெனிசு விடியற்காலையில் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டான். மக்கள் சபையின் கோபத்துக்காளாகவேண்டுமேயென்ற பயத் தினால் நிக்கியாசு முதலில் மறுத்தாலும், பின்பு மனம்மாறிப் புறப்படச் சித்த மானான். ஆவணி 27 ஆம் திகதி புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளெல்லாம் செய்யப்பட்டபொழுது அன்று சந்திரகிரகணம் சம்பவித்தது. அதனால் அடுத்த பூரணைத்தினம் வரையும் தங்கியிருந்துவிட்டுப் புறப்படுதலே நல்லதாயினும், குறைந்தது மூன்று நாட்களேனும் தாமதித்தே புறப்பட வேண்டுமென்று நிமித்திகர்கள் வேண்டிக்கொண்டனர். நோய், மனமயக்கம், மூடக்கொள்கை என்றின்ன பலவாகக் கலங்கிய நிக்கியாசும் சம்மதித்துப் பிரயாணத்தைப் பின் போட்டான். ஆனால் ஒருவாரம் கழித்து ஆட்பலம் மிகவும் குறைந்த சிராக்கியு சியப் படையொன்று அவர்களைத் தாக்கி, மிகக் கொடுமைப்படுத்திவிட்டது. வீரமும் வெற்றியும் நிலைமாறி நின்ற காலம் அது. அதீனியப்பாசறை மனஞ் சோர்ந்து செயலற்று ஏங்கி நின்றது. அந்நாட்டுக் குடிமக்களில் மீன்பிடிக்கும் சிறுவர்களே தமது வள்ளங்களில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடித்திரிந்து இவர் களைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடினர்கள். அதன்மேல், நல்ல சகுனமோ கெட்ட சகுனமோ, அதீனியர் அங்கே தங்கியிருக்காமல் புறப்படவேண்டிய நிலையேற் பட்டது. துறைமுகத்தின் வாயிலைத் தடுத்துப் பெரும் மரத்துண்டுகளை மிதக்க விட்டு எதிரிகள் தப்பிச் செல்லவிடாமல் சிராக்கியுசியர் தடைகட்டி வைத்திருந் தனர். அத்தடையினை எப்படியாவது உடைத்தெறிவது ஒன்றுதான் அதீனியர் தப்பிச் செல்வதற்குரிய வழியாகும். கடைசி முயற்சியாக அந்த வேலையைச் செய்வதற்கு அதீனிய வீரர் சிலர் புறப்பட்டுச் செல்ல ஏனையோர், என்ன நடக்குமோ ஏதோ என்று பதறியபடியே கரையிலிருந்து பார்த்துக் கொண் டிருந்தனர். துறைமுகவாயிலிலிட்டுவைத்த தடையை உடைத்தெறியச் சென்ற வீரர்க்கும், சிராக்கியுசியர்க்குமிடையில் நடந்த கைகலப்பிலே வெற்றியும் தோல் வியும் மாறிமாறி நிகழக் கரையில் நின்றவர்களும் 'நம்பிக்கை பயம் என்ற இரண்டு விதமான உணர்ச்சிகளால் கலங்கித் தவித்தபடியே உடலை இப்படியும் அப்படியும் ஆட்டி அசைத்துக் கொண்டு நின்றனர்' கடைசியிலே தமது நாவாய் கள் பின்வாங்கிக் கரையை நோக்கி ஓடத்தலைப்பட்டதைக் கண்டதும், 'தாங் கொணாத் துக்கத்திலை எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே அவலக்குரலிற் கதறினர்'

எனத் துசிதீதிசு கூறுகின்றான். கடல்மார்க்கமாய் அதீனியர் தப்பிச் செல்வதும் இனி முடியாதென்பது நிச்சயமாயிற்று (413, செப்டெம்பர்).

கடற்போரிற் சிறந்தவரெனப் புகழ்பெற்ற அவர்களைக் கடலும் இவ்வாறே கைவிட்டுவிட்டது. எனவே தரைமார்க்கமாகத் தப்பிச் செல்வதொன்றே எஞ்சியுள்ள தென நிக்கியாசு தீர்மானித்தான். நோய்வாய்ப்பட்டவர்களும் காயமடைந்தவர்களும் தம்மையுமுடனழைத்துச் செல்லும்படி எங்கி இரங்கி மன்றாடிக் கேட்கவும் அவர்களை அப்படி அப்படியே செத்துமடியும்படியோ அல்லது அடிமைகளாகும்படியோ விட்டு ஏனையவர்கள் பிரிந்து சென்ற பரிதாபத்தையும்; எங்கே போவதென்று தெரியாமல் ஒருவாரமாகத் தென்மேல் திசை நோக்கி ஆறுதலாக வேண்டா வெறுப்புடனும் மனவேதனையுடனும் அவர்கள் வழிநடந்தமையையும்; உள்நாட்டின் மலைவெளிகளில் வெய்யிலின் வெம்மைக் காற்றுது தாகத்தைத் தீர்க்கவும் முடியாமல் தவித்தமையையுமே சென்ற இடமெல்லாம் பகைவர் எதிர்ப்பட்டு ஓயாமல் தொந்தரவு செய்து பழிவாங்கியமையையும்; தெமோதெனிசின் கூட்டத்தார் ஒலிவந்தோப் பொன்றிலே சரணடைந்தமையையும்; நிக்கியாசையும் அவனுடைய ஆட்களையும் அசிநாருசு நதிப் பள்ளத்தாக்கிலே வழிமறித்தபோது அவர்களுட் சிலர் ஆற்றைக் கடக்க முயன்று நீரிலமிழ்ந்தி உயிர்துறக்கப் பலர் அவ்வழுக்குநீரை விழுந்து பருகப் போனபோது அம்புகளால் தாக்குண்டு இறக்க, ஏனையோர் உயிருடன் பிடிபட்டதையும் அக்கிரேக்க சரித்திராசிரியன் எழுதி வைத்த இணையற்ற இதிகாசத்திலே படித்தாலன்றே அதீனியர் தம் கடைசி நாட்களிலடைந்த துன்பமான முடிவை நன்கறியலாம். சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களிற் பலரை அப்படிப் பிடித்தவர்களே தமது வீடுகளில் அடிமைகளாக வைத்துக்கொண்டனர். அத்தகைய தொரு கொடிய விதியும் அதீனியருக்கேற்பட்டதே. ஆனால் அவர்களும் அத்தகைய கொடுமைகளை முன்பு தம் பகைவர் பலருக்கிழைத்தவரேயாவர். எஞ்சியவர்கள் ஏறக்குறைய 1,000 பேர் வரையிலிருந்திருப்பர். ஏற்கெனவே செய்து வைத்த சிறைக்கூடம்போல் விளங்கிய கற்சுரங்கங்களிலே அவர்களெல்லாம் அடைக்கப்பட்டனர். ஆறுமாதகாலத்துக்கு மதிகமாக அக்கற்சுரங்கங்களிலே கிடந்து, பனியால் நனைந்து வெயிலாலுலர்ந்து இறந்தவர்களின் பிரேதங்களை அகற்றவும் முடியாமலிடர்ப்பட்டுப் பலவிதமான கொடு நோய்களுக்காளாகி வருந்தினர்கள். அப்படியுந் தப்பி யொட்டிய ஒரு சிலர் அடிமைகளாய் விற்கப்பட்டனராம். நிக்கியாசும் கொலை செய்யப்பட்டான்; சித்திரவதை செய்தே அவனைக் கொன்றனரென்று பரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. 'கிரேக்கருள்ளே நல்லொழுக்க நெறிகளைப் பயின்று வாழ்ந்த அவனுக்கு அத்தகைய தொரு முடிவு ஏற்பட்டிருக்கவே கூடாது' என்று துசிதீதிசு எழுதியுள்ளான். துசிதீதிசு கூறிய அப்புகழ் மொழிகள் சான்றேனெருவனை உண்மையாகப் புகழ்ந்த புகழ்ச்சியா அல்லது அக்காலத்திலே பயிலப்பட்டுவந்த ஒழுக்க நெறிகளைப் பழிக்கும் நிந்தனையா என்று, நிக்கியாசு அனுபவித்த துன்பங்களையும் தோல்விகளையும் ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, நாம் ஆராயாமலிருப்பது இருப்போமாக.

அத்தியாயம் XIII

பெலோப்பொன்னீசியப் போர்—இறுதிக் களம்

1

பண்டைக்காலத்திலே ஓரிடத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை இன்னோரிடத்து மக்கள் பலநாட் கழித்தே அறியக் கூடியதாயிருந்தது. சிசிலியிலும் அதீனியர்க் கேற்பட்ட பேரழிவைப்பற்றி அதென்சில் சொல்வதற்கு அப்படையெடுப்பிற் சென்றவரிலொருவரேனும் மீண்டு வந்து சேரவில்லை. ஒருநாள் பீரீயசு என்ற பட்டினத்திலே நாவிதன் கடையொன்றிலே சவரஞ் செய்விப்பதற்காகக் காத்திருந்த யாரோ ஓரந்நியன் பொழுது போக்காகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அதீனியர் பட்ட துன்பங்களைப்பற்றிக் கூறினன். அவனதீனிய வீரத்துக்கு இழுக்குப் கற்பித்துப் பழிசுமத்துகிறன் போலிருக்கிறதென்றெண்ணி அவனைப் பிடித்துச் சிறையில் தள்ளிவிட்டார்கள். பின்னர் வந்த சிலரும் அவன் கூறியவற்றையே கூறக் கேட்டு உண்மையை உணர்ந்து அவனை விடுதலை செய்தனர். உண்மையாய் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைக் கேட்ட, அதீனியர் பேரதிர்ச்சியடைந்தனர். படை வீரரையும்,[1] போர்க்கப்பல்களையும், மற்றும் பொருட்களையுமிழந்தமை— வீரப் பிரதாபத்தினாற் புகழ்பெற்ற அவர்களுக்கேற்பட்ட இகழ்ச்சி தமது நாடுகள் கலகஞ்செய்வதற் கொருவாய்ப்பு ஏற்பட்டதேயென்ற கலக்கம் —இப்படிப் பல வழிகளில் அதீனியர் மனமுடைந்து போயினர். இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக அவ்வாண்டினரம்பத்திலே (413) மீண்டுமொருமுறை தாக்குவதற்கேற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறதென்று சிபார்த்தரும் எண்ணி ஆயத்தங்களை மேற்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். அல்சிபயதீசு கூறிய புத்திமதிகளை அநுசரித்து எசிசு மன்னனும் அற்றிக்கு நாட்டிலே புகுந்து, தூரத்து மலைகளுக்கிடையிலே, பூவோதிய எல்லைக் கணித்தாக, தெசீலியா என்னுமிடத்தில் கோட்டையொன்றை நிறுவினன். அதென்சின் அரசமாளிகையிலிருந்து கூர்ந்து நோக்குவோர் கண்களுக்குத் தோற்றக்கூடிய அக்கோட்டை அதீனியப் பாதுகாப்புக்குப் பல வழிகளாலும் இடையூறுயிருந்தது; நிலத்தை நல்ல முறையில் விளைவிக்க அக்கோட்டை இடையூறுயிருந்தது; அற்றிக்கு நாட்டு விவசாயிகளின் ஆடுமாடுகளை யுத்தகாலத்திலே பாதுகாத்துக் கொடுக்கும் யூபோயிய நாட்டுடன் அன்தென்சு தரைமார்க்கமாய்க் கொண்டிருந்த தொடர்பினை அது துண்டித்துவிட்டது. காணுமலோடிப்போகும் அடிமைகளுக்கு அக்கோட்டை இலகுவில் சென்றடையக்கூடிய ஒரு புகலிடமாயிருந்தது. (அவ்வாறோடிப் போனவர்கள் 2,000 பேரெனக் கூறப்படுகிறது). அக்கோட்டை அங்கே இருந்தமையால், எத்தனையோ பண்ணைகளை மூடிப் பண்ணை வீடுகளின் கூரை ஓடுகளையுமே அகற்ற வேண்டியதாயிற்று. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இலெளரிய வெள்ளிச் சுரங்கங்களையே மூடி அங்கு மிகப் பெருமளவில் நடைபெற்றுவந்த நாணயச்சாலையின்

1. 4,000 படைவீரரையும் 240 போர்க் கப்பல்களையும் அதீனியர் அப்படையெடுப்பினூலிழந்து விட்டனரென்று ஐசோகிராதிசு மதிப்பிட்டிருந்தான்.

11—R 18449 (6/64)

வேலைகளையும் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டது. தமக் கேற்பட்டுள்ள பயங்கரமான ஆபத்தின் தன்மையினை நன்குணர்ந்த அதீனியர் தமது பலமெல்லாவற்றையு மொன்று திரட்ட முனைந்தனர். யுத்த ஆலோசனைச் சபைபோலச் செயலாற்றப் பத்து அதிகாரிகளைக் கொண்ட நிரந்தரமான அதி காரசபையொன்று நிறுவப்பட்டது. அபாயங்கள் மிகுந்த காலத்தில் அரசியலைத் திறம்பட நடத்தும் ஆற்றலற்றிருந்த மக்கள் மன்றத்து மந்திரிசபையின் வேலை கள் பலவற்றைக் கையாளும் அதிகாரத்தை அச்சபையினங்கத்தினர்க்கு வழங்கி

பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தத்தின் கடைசிக் கட்டத்தை விளக்கும் படம்.

னர்கள். அவ்வதிகாரிகளின் முயற்சியினால் பலரின் வெறுப்புக்கும் பாத்திரமா யிருந்த திறைப்பொருளறவிடும் வழக்கம் ஒழிக்கப்பட்டது. அதற்குப்பதிலாகப் பீரியசிலும், பேராசைச் சேர்ந்த வேறு துறைகளிலும் ஏற்றுமதி யிறக்குமதி யாகும் பொருட்களனைத்திற்கும் ஐந்து சதவீத வரிவிதிக்கப்பட்டுக் கொடுப்பவர் களும் கண்டபடி குறை கூறுத முறையிலறிவிடவும் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்

டன. அற்றிக்கு நாட்டின் திகாந்தமான சூனியம் என்னும் பகுதியைப் பலப் படுத்தி, அந்த முனையைச் சுற்றிப் போக்குவரவு செய்யும் தானியக் கப்பல்களுக் குத் தகுந்த பாதுகாப்பளிக்கப்பட்டது. இன்னும் கப்பல்கட்டுந் துறைகளனைத் தும் மாரிகாலம் முழுவதிலும் ஓயாது வேலை செய்து பன்னிரண்டு மாதகாலத் துக்குள் 150 போர்க்கப்பல்களை நிருமாணித்துக் கடலில் மிதக்கவிட்டனர். இவையெல்லா மிருந்தும் 413 ஆம் ஆண்டு முடியும்போதே அடுத்த ஆண்டில் எத்தகைய விளைவுகள் ஏற்படப்போகின்றன என்பது ஓளவு தெரிந்தேயிருந் தது.

அப்படியான பயங்கரச் சூழ்நிலை உருவாவதற்கும் ஏதுக்களில்லாமலில்லை. அதினியப் பெரும்படைக்கேற்பட்ட கதியை அதென்சின் அதிகாரத்துக்குட் பட்டிருந்தநாடுகள் பலவும் கேள்விப்பட்டதனால் துணிவுகொண்டு தம்மை அவ் ததினிய அதிகாரத்தினின்றும் விடுவித்துக்கொள்ள எண்ணிய நாடுகளுக்கும் சிபார்த்தாவுக்குமிடையிலே இராசதந்தர உறவுகளாரம்பித்திருந்தன. பேர சின் கடற்படை முழுவதுமே அழிந்து போனதனால் நிலைமை முழுவதுமே பெரிதும் மாறிவிட்டதென்பதை அவை உணர்ந்தன. பெலோப்பொன்னீசு தகுந்த படைத்துணையளிக்குமென் றெதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதற்கிடையில் புதிய தேசமொன்றும் முன்வந்து ஊக்கமும் ஆதரவும் அளிக்கச் சித்தமாயிருந் தது. தனது குடியேற்ற நாடுகளை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை மறவாமலிருந்த பாரசீக தேசமே புதிய ஊக்கத்தையேற்படுத்திய நாடாகும். அதென்சின்மீது வெறுப்புக்கொண்டிருந்த நாடுகளிலே புரட்சிக் கொள்கைகளைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள், சார்தீசு மாகாணத் துத் திசாபேணீசும், எல்லசபந்துப் பிரதேசத்துப் பாணபாசுசு என்பவனு மாகிய பாரசீக மண்டலாதிபதிகளிருவரேயாவர். சியோசு என்னும் தீவு முத லில் புரட்சிசெய்ய ஆயத்தமாய் நின்றது. அத்துடன் சியோசிலே சிறந்த கடற் படையுமொன்றிருந்தது. அதுவரையில் அதினியருக்குப் பேருதவியாயிருந்த அக்கடற்படையை எதிரிகள் தமக்குப் பயன்படுத்த முனைந்தனர். மிலெத்துசு, இலசபொசு முதலான பல்வேறு நாடுகளும் ஒன்றைப் பார்த்தொன்று புரட்சி செய்யக் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு நின்றன. முன்பு பாரசீக ஆதிக்கத்தி லிருந்த நாடுகள் இப்பொழுது அனுப்ப எண்ணிய கடற்படைகளுக்குரிய செலவினைரு பகுதியைப் பாரசீகத் தங்கமாகவே கொடுப்பதாயிருந்தால் பார சீக மன்னவன் அந்நாடுகளிலுரிமை கொண்டாடுவதற்கொரு தடையுமிருக்கா தென்று சிபார்த்தா வழக்கம்போலச் சுயநலம் பேசத் தொடங்கியது. சிபார்த் தர் தொகையிற் கூடியவர்களென்றே அல்லது சிறந்த கடலோடிகளென்றே கூறமுடியாது. எனவே தமது கப்பல்களைச் செலுத்துவதற்குத் தண்டு வலிப்ப வர்களைக் கூலிக்கமர்த்த வேண்டிய நிர்ப்பந்த மிருந்தது. அதற்குரிய செலவை ஈடுசெய்ய அந்நாட்டின் பொருளாதார நிலையுமிடங் கொடுப்பதாயில்லை. எனவே சிபார்த்தர் பாரசீகத் தங்கத்தைக் கேட்டதிலும் காரணமிருந்தது. எனவே, மிக இன்றியமையாததாயிருந்தும் தம்மிடம் ஒரு கடற்படையில்லாதிருந்த குறையை நிவர்த்தி செய்து, நல்ல உபயோகமுள்ள, நிரந்தரமான, கடற்படை

யொன்றை ஏற்படுத்திக்கொள்ள, சிபார்த்தர் பாரசீகத்துடன் செய்துகொண்ட ஒழுங்குகள் வசதியளித்தன. இதனால், சமவெளிகளிலும் கடலோரக் குன்று களே யடுத்தும் நின்று யுத்தஞ் செய்துதான் ஒரு முடிவுகாண வேண்டுமென்ற நிலை மாறி, ஈசியன் கடற் பிரதேசத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலமைந்த தீவுகளி லும் சிறுச் சிறு குடாக் கடல்களிலும் நின்றே யுத்தஞ் செய்யக்கூடிய நிலை அவர்களுக் கேற்பட்டது.

இவ்விதம் பயங்கரமாக மாறிய சூழ்நிலைகளிலே அதென்சு துணிந்து நின்று காலாகாலத்திற் செய்யவேண்டியதைச் செய்தது; சிசிலியப் படைப் பிரிவொன் றுடன்கூடிய பெலோப்பொன்னீசியக் கடற்படையொன்று அயோனியாவுக் குத் தப்பிச் சென்றுவிட்டதேயானலும், கொரிந்திலிருந்து சென்ற பலமிக்க கடற்படையொன்றை அதென்சு தனது நாட்டைச் சேர்ந்த கடலிலே தடுத்து நிறுத்திவிட்டது; இலசபொசுத்தீவினையும் மீட்டு, சியோசியப் படைகள் வெளி யேறுமலும் தடைசெய்தது; எல்லசபந்துப் பிரதேசத்திலே தனது பேரர சின் பகுதிகளாய் விளங்கிய இடங்களனைத்தையும் சீர்குலைய விடாமற் பார்த் துக்கொண்டது. ஆயினும் அதீனியர் எவ்வளவோ முயன்றும் தென்பாலிருந்த மாகாணங்களிலே மனக்கசப்பு விரைவாக வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. 411 ஆம் ஆண்டில் உரோட்சு வெளிப்படையாகவே எதிர்த்தெழுந்த செய் தியை நாம் காண்கிறோம். பொதுவாக அதீனியப் பேரரசெங்கணும் நடந்த புரட்சிகளில் அயோனிய அங்கநாடுகளிலே, சாமோசு ஒன்றே அதென்சுடன் விசுவாசமாக நின்றது. சியாமியருடைய உறவுகளை மேலும் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, அதீனியர், அங்கே சுயஆட்சி முறைகளை ஏற்படுத்தி, அந்நாட் டின் குடியரசுத் தலைவர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்று, அக்கொள்கைக்கெதி ரான கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைத் திட்டமிட்டுத் துன்புறுத்திவந்தனர். அதென் சுக் கேற்பட்ட ஆபத்துக் காலத்திலே சாமோசின் உதவியை இவ்வாறு பலப் படுத்திக்கொண்டு, ஈசியக் கடலிலே அதீனியக் கடற்படைக்கொரு பிரதான தளமாக அதனை அமைத்துக் கொண்டனர். தன் நகரத்து வீரர்களையே முக் கியமாகக்கொண்ட அக்கடற்படையிலேயே அதென்சின் எதிர்காலம் முற்றுகத் தங்கியிருந்தது. சிசிலியிலே அதீனியர்க்குப் பேரழிவு ஏற்பட்டபோதிலும் அவர்களுடைய போராற்றல் குறையவில்லை. கடற்போரிலே அதென்சின் பெரு மையை நிலைநாட்டுவதற்கு மாத்திரமன்றி, உள்ளூரிலே தலைநகரத்திலுருவா கிக்கொண்டிருந்த ஆபத்தான சூழ்நிலையிலும் மிகத் திறமையுடன் விளங்கி னர்களென்பதை விரைவிலே காண்போம்.

அரசியல் வாழ்விலே பண்டைக்கால மக்களுக்கும் இக்காலத்திலே நமக்கு மிடையில் ஒரு பிரதானமான வித்தியாசம் உண்டென்பதை நாம் காணலாம். பிரதிநிதித்துவத் தெரிவுகளிலே பலவிதமான பெறுபேறுகளைத் தரும் முறை களைக் கிரேக்கர் கையாண்டு பார்த்தனரேயன்றி அவர்கள் நமது காலத்தில் வழங்கிவருவதுபோன்ற கட்சிமுறையொன்றை அனுசரிக்கவில்லை. தலைவர்கள் மாறும் போதெல்லாம் கொள்கைகளிலும் மாற்றங்களேற்பட்டன. கிளியன் தல பதியாய்த் தெரிவுசெய்யப்பட்டதும் நிக்கியாசு கடைப்பிடித்துவந்த கொள்கை

கூர எவ்வாறு மாற்றிக்கொண்டானென்பதை ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம். ஆனால் கிளியனின் கொள்கைகளையும் நிக்கியாசின் கொள்கைகளையும் எதிர்த்த ஒரு கட்சி அந்நாட்களிலிருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் அஃதொருபோதும் அரசியலதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி நடத்தக்கூடிய சிறப்பைப் பெற்றிருக்க வில்லை. குடியரசு முறைகளை அனுசரித்துவந்த நகரங்களனைத்திலுமே இருந்து வந்த தீவிரமான சனதனக் கொள்கையுடையவர்களுடைய கட்சியொன்று அதென்சிலும் இருந்தது. அரசியற் சட்டங்களை எவ்வாறேனுந் திருத்தியமைத் துப் பழைய ஆட்சிமுறைகளை வழங்கச் செய்யவேண்டு மென்றே அக்கட்சி யினர் பெரிதும் விரும்பினர். தமது எண்ணங்களை நிறைவேற்ற அவர்கள் நடை முறையிலிருந்த அரசாங்கத்துக் கெதிராகச் சதிச் செயல்களை மேற்கொள்ளுத லொன்றையே நம்பியிருந்தனர். குடியரசு பயனற்றது என்பதைப் பொதுமக் களுக் கெடுத்து விளக்கச் சிசிலியப் படையெடுப்பும் அதனாலேற்பட்ட பேரழிவு களும் அவர்களுக்கு வாய்ப்பாயிருந்தன. தமது கொள்கைகளை நகரமக்களேற் றுக்கொள்ளக்கூடியதாக அவர்களுள்ளங்களைப் பண்படுத்த வேண்டியது தம் தலையாய கடனென்பதை யுணர்ந்தனர். ஆதலினால், அப்படையெடுப்பின் பய னாக நாட்டிலேற்பட்ட குழப்பநிலை தமது கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு வாய்த்த பொன்னை சந்தர்ப்பம் எனக் கருதினர்கள். இன்னுமொன்றை நாம் மனத்திலே கொள்ளவேண்டும். அதென்சிலே மிகத் தீவிரமான குடியரசுவாதி களிருந்ததுபோலப் பலர் மிதவாதிகளாயுமிருந்தனர். எதிரிகளைத் தாக்குவ தனாலேயே தமது பேராசின் பெருமையை நிலைநாட்ட வேண்டுமென ஆவேச மாகப் பேசிப் பொதுமக்களினுணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் அரசியல் தலைவர்களு டைய அதிதீவிரக் கொள்கைகளை வெறுத்தவர்களும் பலர் சிறந்த குடியரசு வாதிகளாயிருந்திருக்கிறார்கள். பெருநிலச் சொந்தக்காரரான இவர்கள் தெசீலி யாவிலே பகைவரெழுப்பிய கோட்டை காரணமாகத் தங்களுடைய பண்ணை களிலும் சுரங்கங்களிலும் சொந்த வீடுகளிலுமே ஆளடிமை வேலைகளாற் பெரி தும் இன்னலனுபவிக்க நேர்ந்தது. எனவே தமது செல்வச் செழிப்புக்கு இறுதி தேடுவதாயமைந்த கண்மூடித்தனமான போக்கினைத் தடுத்து அரசாங்கத் தைச் சீர்படுத்த வேண்டுமெனத் தமக்குள்ளேயெண்ணிக் கொண்டனர். இத்த கைய எண்ணங் கொண்டிருந்த மிதவாதிகளான மக்கட்கூட்டத்தைத் தம் பக்க மாகத் திருப்பி அவர்களுடைய ஆதரவை முற்றுகப் பெறுவிட்டாலும், ஓரளவுக் காவது அவர்களுடைய ஆதரவைப்பெறக் குழுவாட்சிக் கட்சியைச் சேர்ந்த அச் சிறு கூட்டத்தினர் முன்வந்தனர். எது எவ்வாறுயினும் 412 ஆம் ஆண்டு மாரி காலமுமாரம்பிக்க அதென்சிலே தலைவர்களும் கூடிக்கூடி ஆலோசிக்கலாயினர். குழுவாட்சிக்கட்சி ஆங்காங்கு பல இரகசியக் கூட்டங்களைக் கூட்டிவைத்தது. திட்டங்கள் பல வகுக்கப்பட்டன. நடைமுறையிலிருந்துவந்த குடியரசின் கொள்கையிலே சீர்திருத்தங்கள் பல செய்யவேண்டுமென்று வெளிப்படையா கவே பேசத் தொடங்கினர். வரிச்சுமையைத் தாங்கும் செல்வந்தர்களே அப் பணத்தைச் செலவு செய்யும் வழிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் உரிமை பெற்றிருக்க

வேண்டும்; அதற்காக வாக்குரிமையும் மட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும் என்றெல்லா மாலோசிக்கப்பட்டது. இன்னும் சில பகுதிகளில் பயங்கரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய திட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டன.

இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையிலேதான் அல்சிபயதீசின் நயவஞ்சகமான வேலைகள் மீண்டுமொருகால் தலைகாட்ட ஆரம்பித்தன. தீரச் செயல்களில் வல்லவனை இவ்வல்சிபயதீசு சிபார்த்த அரசனின் தேவியுடன் கொண்டிருந்த தகாத நட்பின் காரணமாகத் தன் நண்பர்களை அவசர அவசரமாக விட்டுப் பிரிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அங்கிருந்து அவன் சின்ஞசியா சென்றடைந்தான். அங்கே திசாபேணீசின் அரண்மனையிலிருந்துகொண்டு, தன்னை அதினியர் மீண்டுமழைத்துக் கொள்ளக்கூடிய திட்டங்களைச் சாதுரியமாக வகுத்தான். தன்னிடம் அரசியல் தலைமைப் பதவி கொடுக்கப்பட்டால் அந்தப் பாரசீக மண்டலாதிபதி சிபார்த்தாவுக் களித்துவந்த பொருளுதவியைத் தடுத்து அதனை அதென்சுக்களிக்கும்படி தூண்டத் தன்னால் முடியுமென்பதை அதினியருணரும்படியும் செய்தான். குடியாட்சி நிலைத்திருக்கு மந்நாட்டிலே நயவஞ்சகச் செயல் புரிந்த தனக்கு வரவேற்புக் கிடைக்குமென்பது சந்தேகமென்பதை உணர்ந்திருந்தான். ஆதலால் அதென்சில் அரசியல் உடனேயே குழுவாட்சியாக மாறவேண்டுமென்பது திசாபேணீசின் நிபந்தனைகளிலே முக்கியமான தொன்றுமெனத் தந்தரமாக அறிவித்தான். பாரசீக மண்டலாதிபதியைப்போலவே அல்சிபயதீசும் அதினிய அரசியலமைப்பைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை—மேலும் அது ஒரு வல்லாட்சியா யிருந்திருக்குமானால் அதனையே அவன் பெரிதும் விரும்பியிருப்பான். ஆனாலும் குழுவாட்சியை விரும்பியவன்போலவே தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு, சாமோசிலிருந்த அதினியக் கடற்படையில் உயர்ந்த பதவிவகித்தவருள் தன்னைப்போலவே எண்ணங்கொண்டிருந்த சிறு கூட்டத்தினரைச் சேர்த்து, அவர்களுளொருவனை பிசாந்தரென்பவனை அதென்சுக்கனுப்பி மக்கள் சபையின் முன்னே, தனது திட்டத்தைச் சமர்ப்பிக்கும்படி செய்தான். தலைநகரிலே பலவிதமான மனவேற்றுமைகள் நிலவிவந்த காலமது வாதலால் பிசாந்த ரெடுத்துக்கொண்ட முயற்சி இலகுவில் முடிந்தது. அக்குழுவினர் வகுத்துக்கொண்ட முறையிலே காரியங்களை ஆரம்பிக்கலாமென்று மக்கள்சபை வழங்கிய அதிகாரத்துடன் அவனும் சாமோசுக்கு உடனே மீண்டான். ஆனால் காரியம் நடைமுறைக்கு வந்தபொழுது அல்சிபயதீசு வகுத்திருந்த திட்டங்களெல்லாம் தவிடுபொடியாயின. பகைவரொருவனை மற்றொரு பகைவனுடன் மோதவிட்டு இருவர் வலியுமழிந்து போகவேண்டுமென்பதொன்றே திசாபேணீசு என்ற அம்மண்டலாதிபதியின் கருத்தாயிருந்தது. அல்சிபயதீசின் ஆலோசனையுடனேயே அவனக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் அவன் சிபார்த்தாவுக்கன்றி அதன் பகை நாடான அதென்சுக்கு எந்தவிதமான உதவியுஞ் செய்யப் போவதில்லையென்பதை அல்சிபயதீசு தெரிந்துகொண்டான். எனவே அவ்வாண்டின் தொடக்கத்திலே அல்சிபயதீசின் முயற்சி அத்துடன் முடிந்ததென்றே கருதவேண்டியிருந்தது; அவன் தன் நாட்டுக்கு மீண்டு செல்லலாமென்றெண்ணியிருந்ததும் பகற்கனவாயிற்று.

அதென்சிலும் நிலைமை எவ்வகையானும் சீரடைந்திருந்ததென்று கருத இடமில்லை. குழுவாட்சியைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமெனத் தொடங்கிய உற்சாகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமலிருந்தது. மக்களிடையே புதிய நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது. அரசியல்வாதிகளும் அதற்கேற்ற முயற்சிகளிலீடுபடத் தொடங்கியிருந்தனர். அவர்களைத் தடுப்பதும் இலகுவான காரியமாயிருக்கவில்லை. அத்தகையோரிலே தேராமினிசு என்பவனும் அந்தீபனும் முன்னணியில் திகழ்ந்தனர். மிதவாதிகளின் தலைவனாயிருந்தவன் தேராமினிசு, பண்டை அரசியல் முறைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதை அவன் தன் னிலைட்சியமாகக் கொண்டிருந்தான். அதாவது, கிளித்தெனிய முறையானியன்ற சர்வசன வாக்குரிமையால் இயங்கும் அரசாங்கத்தை விடுத்து, மட்டுப் படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையுடனியங்கும் அரசாங்கமொன்றையே அவன் விரும் பினன். அதனாலவனுடைய விரோதிகளவனை ஒரு சந்தர்ப்பவாதியென் றெள்ளி நகையாடினர். வலக்காலுக்குமிடக்காலுக்கும் ஒரே மாதிரிப் பொருந்தக் கூடியதும் முழந்தாள்வரையில் மறைப்பதுமான பாதரட்சையொன்றை அக்காலத் தில் நாடகங்களில் நடித்த நடிகர்களணிந்து வந்தனர். அத்தகையதொரு 'செருப்பு' என்றே அவனை அவர்கள் பரிகசித்தனர். மற்றும், அந்தீபனை சிறந்த ஆற்றல்களுள்ளவனாயிருந்தான். சட்ட நிபுணன் என்று மவனைக் கூறலாம். ஆனால் அரசியலிலே அவன் குழுவாட்சியையே வெளிப்படையாக ஆதரித்துவந்தான். அரசியல் தந்தரங்கள் யாவும் அவனிடத்திலியல்பாகவே யமைந்திருந்தன. மேடைகளில் தோன்றுவதையோ அன்றேல் வெளிப்படையான வேலைகளிலீடுபடுதலையோ அவன் தன் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் அந்தரங்கமாக நடமாடும் சூத்திரதாரிபோல இயங்கி, யுத்திகளை வகுத்தும், குறிப்புக்களைக் கொடுத்தும், தனது திட்டங்களை மூடிமறைத்து, தாமடையப்போகும் குறிக்கோளின்னதுதா னென்பதைக் கடைசிவரையில் வெளிக்காட்டாமல் திசாபேணீசையே ஏமாற்றி வந்தான். திட்டங்கள் யாவும் மிகமிக அந்தரங்கமாயிருந்தன. உண்மையில் அவற்றை யறிந்திருந்தவரெவர் அறியாதிருந்தவரெவரென்றே தெரியாமலிருந்தது. இதற்கிடையில் அவர்களுக் கேற்பட்ட எதிர்ப்புக்களை அடக்குவதற்கும் கட்டுப்பாடான இளைஞர் கூட்டமொன்றேற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் இருண்ட இரவு வேளைகளில் பயங்கரமான மாறுவேடங்களில் திரிந்து குடியரசுவாதிகளில் தலைசிறந்த இரண்டொருவரைப் பலி கொண்டனரென்றுங் கூறப்படுகிறது. இளவேனிற்காலத்திலே அதென்சுக்குச் சென்ற பிசாந்தர் குடியாட்சி யியக்கத்தைத் தூண்டிவிடுவதற்கேற்ற வசதிகள் கிடைத்ததும் இத்தகைய சூழ்நிலைகளங்கிருந்தமையாலேயாமென்க. சித்திரை மாச முடிவிலே சதிச் செயலுமாரம்பமாயிற்று.

குழுவாட்சிக் கட்சியினர் திட்டங்களை மிகவும் சாதுரியமான முறையிலே வகுத்திருந்தனர். தளபதிகள் பதின்மரிடமும் ஏற்கெனவே அனுமதியும் பெறப்பட்டிருந்தது. அரசியற் சட்டத்துக் கமைந்தே எல்லாம் நடைபெறுவது போன்ற[1] ஒழுங்கிலே திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அவ்வொழுங்குக்கமைய மக்

1. பின்வருஞ்செய்தி துசிதீதிசு எழுதியதையே ஆதாரமாகக் கொண்டதெனினும் நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் கூறியனவும் அதனை வலியுறுத்துகின்றன.

கள் சபையைக் கூட்டி, அரசாட்சியைச் சீர்திருத்துவதற்கேற்ற சட்ட திட்டங் களே வகுக்கவேண்டுமென்றும், அவற்றைக் குறித்த ஒரு காலவெல்லைக்குள் மக் கள் வாக்குக்கு விடவேண்டுமென்றும் அதிலே தீர்மானித்தனர் (411). தார்க் கலியன் என்னும் மாதத்தின் 14 ஆம் நாளிலே மக்கள்சபை மீண்டுமொருகால் கூடிற்று. ஆனால் வழக்கம்போல நகரத்தின் மதிலரண்களுள் பாதுகாப்பான இடமாயமைந்த நிக்சிலே கூடாமல் வடமேல் பாகத்து வாயிலிலிருந்து ஏறக் குறைய ஒருமைல் தொலைவிலிருந்த கொலோனசு என்னுமிடத்திலேயே அப் பொழுது மக்கள்சபை கூடியது. மிகத் தீவிரமான குடியரசுக் கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்த சாதாரண மக்கட் கூட்டம் அங்கு பிரசன்னமளிக்காமற் செய்வ தற்காகவே அம்முறை மக்கள் சபையை அவ்விடத்தில் கூட்டினரென்பது வெளிப் படை. தெசிலியாவிலே சிபார்த்தர் நெருங்கி நிற்க, அவர்களில் மேலும் சிலர் இன்னுமணிமையில் நிற்க, நிராயுதபாணிகளான சாதாரண மக்கள் தம மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியாத அத்தூணைத் தொலைவிலுள்ள இடத்துக் குச் செல்ல முடியாதன்றே. கோபிலேதராகப் பணியாற்றிய உயர்ந்த வகுப் பைச் சேர்ந்த மிதவாதிகளே தங்கள் ஈட்டி கேடயம் முதலிய ஆயுதங்களுடன் அப்படி ஆபத்தான ஓரிடத்துக்குச் செல்லத் துணிவர். இவ்வாறுகக் குழுவாட் சிக் கட்சியினருக்கு ஆதரவளிக்கச் சித்தமாயிருந்த கூட்டமொன்றுதான் கொலோனசில் கூடியது. அதனால் சதிகாரருடைய திட்டங்கள் யாவும் சுமுக மாக நிறைவேறின. பிசாந்தர் கொண்டுவந்த பிரேரணைக் கிணங்க நானூறு பேரைக்கொண்ட புதிய அரசாங்க சபையொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று தீமானிக்கப்பட்டது. (கிளித்தெனிய சட்ட அமைப்புக்கு முந்திய காலத்து அரசியல் அமைப்பையே இந்த நானூறு என்ற எண்ணம் குறிப்பதாயிருந் தது.) குழுவாட்சிக் கொள்கையுடையோரும் மிதவாதிகளுமான அவர்களிடையே தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பெயர்களை ஏற்கெனவே பதிவு செய்து வைத்திருந்த னர். எனவே நானூறு பேர்களையும் உடனேயே தெரிவு செய்து அரசாங்க சபையையும் அமைத்துவிட்டனர். மிதவாதிகளையே பெரும்பான்மையாய்க் கொண்டிருந்த அவ்வரசாங்க சபையுடன் குழுவாட்சியொன்றியங்குதலரிது என்பதை அதனை அமைப்பதற்குத் தந்தரமாகத் திட்டம் வகுத்தவர்கள் உணரலாயினர். எனவே அவர்கள் தமது அந்தரங்க நோக்கத்தை வெளிப்படுத் தாமல், அப்படியான திருத்தியமைக்கப்பட்ட வாக்குரிமையுடனியங்கும் குடி யாட்சிதான் தங்களுடைய நோக்க மென்றும் அதற்காகத்தான் அப்படியான திட்டங்களை வகுத்தனரென்றும் காட்டிக்கொண்டனர். அதனை மேலும் வலி யுறுத்துவதற்காகக் காலக்கிரமத்தில் நகரமக்கள் என ஐயாயிரம் பேரைப் பதிவு செய்யவும், அவர்களிடத்திலேயே ஆட்சியின் பொறுப்பு முழுவதும் இருக்கச் செய்யவும், நானூற்றுவரைக்கொண்ட அப்புதிய அரசாங்கசபைதானும் அவர் களுக்கே கட்டுப்பட்டிருக்கச் செய்யவும் வேண்டிய ஒழுங்குகள் நடைபெறுவ தாய்க் காட்டிக்கொண்டனர். ஆனால் அவையெல்லாம் மிதவாதிகளை ஏமாற்று வதற்கேற்ற வெற்றுப் பேச்சுக்களாயிருந்தனவேயன்றி அந்த ஐயாயிரம்பேர் யாவர் என்பது ஒருபோதும் வெளிப்படையாகவில்லை. அப்படியொரு பதிவு இருக்கவேண்டுமென்பதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் அப்படியான பேச்

சுக்களினுல் மிதவாதிகளே அப்போதைக்குத் திருப்தியடையச் செய்தனர். அடுத்த முயற்சியுமுடனே தொடர்ந்தது. தற்காலிகமாக அமைத்த அவ்வரசாங்கத்திடமிருந்த ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கவர்ந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பத்தைக் காத்திருந்தார்கள். அன்று மாலையிலேயே கொலோனசு மகாசபை கூடிந்தபின்னர் அந்த நானூறு பேரும் சந்தை வெளியில் கூடி அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் அடங்கும்வரையில் அதிக ஆடம்பரமின்றி அங்கு மிங்குந் திரிந்து விட்டு, வீரமிக்க இளைஞர் கூட்டமொன்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு, தமது குத்தீட்டிகளையு மங்கிகளுக்கடியில் மறைத்தவாறே அரசாங்க சபைக் கட்டிடத்துள் நுழைந்து, அங்கிருந்த பழைய ஐந்நூறு அங்கத்தவர்களையும் விரட்டித் துரத்திவிட்டனர். இவ்வாறே அரசியற் புரட்சியை நிறைவேற்றி, அதென்சின ரசியலைக் குழுவாட்சிக் கட்சியினர் தம் வசமாக்கிக்கொண்டனர்.

இவ்வாருன அரசியற் சதியிலீடுபட்ட கூட்டத்தினர் ஒரு பிரதானமான அம்சத்தை எண்ணிப் பார்க்கத் தவறிவிட்டனர். சாமோசிலே தங்கியிருந்த பல மிக்க அதீனியக் கடற்படையிலே அதிகாரிகளாயினுமென்ன, சாதாரண வீரர்களாயினுமென்ன யாவருமே குறைந்த வகுப்பினராயும், குடியரசுக் கொள்கைகளினூறிப்போனவர்களாயுமே யிருந்தனர். அவர்கள் அப்பொழுது அதென்சிலில்லாமலிருந்தமையினுலே குழுவாட்சிக் கட்சியினர் தமது சதிச் செயலை இலகுவில் நிறைவேற்ற வாய்ப்பாயிருந்தது. ஆயினும் அந்தப் புதிய அரசியலமைப்பையும் அதனுலுண்டான அதிகாரங்களையும் மதிக்க முடியாதெனக் கண்டிப்பாய் மறுத்துவிட்டனர். தாய்நாட்டிலே குடியரசுக் கட்சி பதவியிழந்து போனமையால் அவர்கள் தமது படைத்தலைவர்களைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி விட்டுத் திராசிபுலசு, திராசிலியசு என்னும் புதியவர்களைத் தலைவர்களாக்கி அவர்கள் தலைமையிலே மீண்டு போய் புதிதாயமைக்கப்பட்ட அரசாங்க சபையினங்கத்தவர் நானூறு பேரையும் பதவியிலிருந்து நீக்க வேண்டுமென்ற துடிப்புடன் புறப்பட்டனர். அப்பொழுது அல்சிபயதீசு முன் வந்தான். தாய் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்லுதல் பைத்தியகாரத்தனமான செயலாகும்; அதனுல் அயோனியாவையும் எல்லசபந்தினையுமே இழக்க நேரும்; ஆதலாலச் செயலிலீடுபடுதல் தவருகுமெனக் கூறி அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தினன். தனக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தீவாந்தர தண்டனையையும் நீக்கிவிட்டனரென்பதையறிந்த அல்சிபயதீசு திசாபேணீசின் அரசமாளிகையை விட்டு நீங்கிச் சாமோசுக்குச் சென்று அங்கிருந்துகொண்டே கடற்படையினர்க்கும் ஆறுதல் கூறிவிட்டுத் தாய்நாட்டிலே புதிய கட்சியினர் வாக்களித்தபடி நகரமக்களாக ஐயாயிரம்பேரைப் பதிவு செய்யும் திட்டத்தை உடனேயே மேற்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தித் தூதனுப்பினன். அதென்சின் புதிய அரசாங்க சபையிலே தேராமினிசுபோன்ற மிதவாதிகளின் கையை ஓங்கச் செய்ததுடன் அவர்களதுவரையில் சந்தேகப்படாதிருந்த குழுவாட்சிக் கட்சியினர்மீது சந்தேகப்படவும் ஆரம்பிக்கச் செய்தன அல்சிபயதீசு மேற்கொண்ட அந்த நடவடிக்கைகள். அதனுலவை சாமோசில் மட்டுமன்றி அதென்சிலுமே நிலைமை சீர்குலைந்து போகாவண்ணம் காப்பாற்ற ஏதுவா

யினவெனலாம். காலமும் நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது. அந்தீபனும் அவனுடைய சகாக்களும் தமது முதல் திட்டத்தை நிறைவேற்றி அரசியலதிகாரங்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு இரண்டாவது திட்டத்திற் செயற்பட ஆயத்தமாகித் தமது உண்மையான உருவத்தையும் வெளிப்படுத்தினர். கீழ்த்தரமான முறைகளைக் கடைப்பிடித்து, அதனால் அதிகாரத்தையும் தம் கையிலேயே வைத்துக்கொள்ளலாமென்ற பேராசையுடன் அவர்கள் அதென்சைக் காட்டிக்கொடுத்து எதிரிகள் வசமொப்படைக்கவும் சித்தமாயிருந்தனர். சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளை யாரம்பித்துவைத்து, அவை குடியரசுக் கட்சியினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதுபோனலும், அந்த இடைக் காலத்தைப் பயன்படுத்திப் பிரியுசுத் துறையின் கோட்டைக் கயலில் ஈசோனியா என்னுமிடத்தைப் பலப்படுத்தும் வேலைகளை மேற்கொண்டனர். குடியாட்சிக் கட்சியினைச் சேர்ந்த கடற்படையின் தாக்குதலேற்பட்டால் அதனை எதிர்ப்பதற்காகவே இந்த முயற்சி நடைபெறுகிறதென அவர்களப்பொழுது காட்டிக் கொண்டாலும் அவர்களினந்தரங்கநோக்கம் வேருயிருந்தது. துறைமுக வழியால் உணவுப் பொருட்களை நகரத்துட் கொண்டு செல்வதைத் தடுத்து நகர மக்களைப் பட்டினியால் வாட்டிப் பயமுறுத்தி, பின்னர் தகுந்த தருணம் வாய்த்ததும் சிபார்த்தக் கடற்படை வந்திறங்க வழி செய்வதே உண்மையிலவர்களுடைய நோக்கமாயிருந்தது. தேராமினிசும் கடைசியில் விழித்துக்கொண்டான்.

சம்பவங்கள் அதன்பின் மிக வேகமாகவே நிகழத் தொடங்கிவிட்டன. ஒரு நாள் சந்தை வெளியிலே மக்கட் கூட்டம் செறிந்திருக்கவும், அரசாங்க சபைக் கட்டிடத்தின் வாயிற்புறத்தருகே குழுவாட்சிக் கட்சியினருள் பிரபலமான பிரினிச்சியுசு என்பவன் கொலை செய்யப்பட்டான். அந்தப் புதிய நாணூறு அங்கத்தவர்க்கும் எதிராக எழுந்த ஒரு புரட்சியினாரம்பமாயமைந்தது அக் கொலைச் சம்பவம். பிரியுசுத் துறைக்கயலிலே கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்த வேலையாட்களும் அவர்களைக் கண்காணித்துவந்த அதிகாரியின்மீது ஒருநாள் திடீரெனப் பாய்ந்து அவனைக் கட்டி ஒரு வீட்டினுட் பூட்டிச் சிறை செய்தனர். தேராமினிசும் தொந்தரவுகளைப் பொறுக்க முடியாமல் அவற்றைக் கவனிக்கப் போவதுபோல அவ்விடத்துக்கு விரைந்தான். அங்கே நடைபெற்ற கலகங்களை விவரிப்பது அசாத்தியம். கணநேரத்தினுள் அநேகர் திரண்டு கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கோட்டையை இடித்துத் தகர்க்க ஆரம்பித்து விட்டனர். குழுவாட்சிக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களையெல்லாம் சுற்றி வளைக்கும்படி மிதவாதிகள் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டனர். இரண்டொரு நாட்களில் அங்கே சிபார்த்தப் படையும் தலைகாட்டியதை அவதானிக்கும்போது மிதவாதிகள் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கை நல்லவேளையாகக் காலாகாலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டதென்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. சுவரரண்களின் மீதெல்லாம் காவல் வீரர்களை நியமித்துவைத்தார்கள். போர்க்கப்பல்களெல்லாம் ஆயத்தமாய் நின்றன. எதிரி தாக்க முற்பட்டால் எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் ஆயத்தமாயின. ஆனால் சிபார்த்தரோ நிலைமையை உணர்ந்து தம் வழியை மாற்றிக்கொண்டு பூபோயியாவை நோக்

கிப் போயினர். அதீனியரும் ஆறுதலடைந்து எதிரிகளைத் துரத்து செல்லும் படி தம் நகரத்துப் படைகளை யேவினர். அந்த அளவிலே அதீனியர்க் கேற் பட்ட நெருக்கடி தீர்ந்துவிட்டதெனக் கூறிவிடமுடியாது. துரத்து சென்ற அதீ னியப் படைகள் எரித்திரியாவுக்கயலிலே தோற்கடிக்கப்பட்டன. அச்சமயம் பார்த்து யூபோயியாவும் புரட்சியிலிறங்கியது. அப்புரட்சியின் காரணமாக அதென்சுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்குமாலை அதைப்போலக் கொடியதொன் றிருக்குமெனக் கூற முடியாத அளவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும். அதென்சுக்குத் தேவையான உணவுத் தானியத்தின் பெரும் பகுதியை விளைவித்து வந்தது யூபோயியாவேயன்றே. சிபார்த்தரும் தமது வெற்றியைப் பயன்படுத்தத் தவறி யது ஆச்சரியமேயாகும். அதனால் அதென்சும் தனக்கேற்படவிருந்த பேரா பத்திலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்டது. அப்பொழுது நிலவிய குழப்ப நிலையும் முடிவிலே பெரும் நன்மையாகிக் குழுவாட்சியை ஒழிக்க ஏதுவா யிற்று. மக்கள்சபையும் பின்னர் வழக்கம்போல நிகிசிலே கூடிப் புதிதாய்த் தெரிவுசெய்யப்பட்ட நானூறுபேரையும் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டது. பெய ளவில் ஐயாயிரம்பேரெனப் பதிவாயிருந்தாலும் நகரத்திலே படைக்கலப் பயிற்சியுடைய மிதவாதிகளான நகர மக்களனைவரது கையிலுமே ஆட்சிப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிசாந்தரும் அவனைச் சேர்ந்த குழுவாட்சிக் கட்சியினர் பலரும் தப்பியோடித் தெசீலியாவையடைந்தனர். அவர்கள் சிபார்த்தருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனரென்பதற்கு அவர்கள் தெசீலியா வில் சரணடைந்ததும் ஒரு சான்றுயமைந்தது. அந்தீபனே மரணதண்டனை யடைந்தான். மூதலிலேயிருந்து ஏமாற்றப்பட்டு வந்தாலும் நேர்மைதவறாது நடந்துவந்த தேரமினிசு தான் வகுத்த திட்டங்களை ஈற்றிலே செயற்படுத்த ஆரம்பித்தான். அவன் வகுத்த 'பண்டைய அரசியல்முறை' அப்பொழுது நடைமுறைக்கு வந்தது. முன்னர் கூறப்பட்ட அந்தச் 'சிலர்' 'பலர்' என்ற வகுப்பினருடைய அதிகாரங்களை விவேகமாகக் கலந்தியற்றிய அந்தக் கலப்பு அரசாங்கமே (411—வசந்தம்) அதென்சு அதுவரையிற் கண்ட அரசியலமைப் புக்களுள் சிறந்த தெனத் துசிதிதிசுவும் புகழுகின்றார்.

3.

நானூற்றுவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிய பொழுதிருந்த சூழ்நிலையிலும் பயங்கரமான ஒன்றை அதென்சு ஒருபோதும் எய்தியிருக்க முடியாது. துறை யிலே பாதுகாப்பில்லை; நிதிநிலையோ சீரழிந்துபோயிருந்தது; எதிரிகளுக்குப் பயந்து பயந்தே அதீனியர் தங்கள் வயல் புலங்களையுந் தோப்புக்களையுங் கவ னிக்க வேண்டியிருந்தது; யூபோயியப் புரட்சியுடன் உணவு நிலையிலும் குறை வேற்பட்டது; அதீனியப் பேரரசினைச் சேர்ந்த நாடுகளில் பாதிக்குமேல் புரட் சிகள் நடைபெற்றன; படை வீரரிடையே மனவேற்றுமை யில்லையானாலும் அவர்கள் செயலிழந்திருந்தனர். அந்த நிலையில் அதென்சைக் காப்பாற்ற எவ் வகையான வழியும் இல்லையென்றே கூறவேண்டியிருந்தது. எனினும் ஓராண்டுக் காலத்திலே அதென்சு தனக்கே யுரித்தாயிருந்த கடலதிகாரத்தை மீண்டும் பெற் றுக்கொண்டது. வெற்றியீட்டக்கூடிய பலம் கிடைக்காவிட்டாலும் சமாத

னத்தை நிலைநாட்டக்கூடிய அளவு பலத்தை அது பெற்றுக்கொண்டதென்று கூறலாம். ஆச்சரியப்படத்தக்க இந்நிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் அல்சிபயதீசின் முயற்சிகளேயாகும். நானூற்றுவரைப் பதவிநீக்கம் செய்வதற்காக மக்கள் மாமன்றத்திலே முதன் முதலில் நிறைவேறிய தீர்மானங்களோடு அல்சிபய தீசைத் தாய்நாட்டுக்கு மீண்டுவரும்படி யழைக்கும் தீர்மானமும் ஒன்றாகும். எனினும் அவன் நேரே அதென்சுக்குச் செல்லாமற் கடற்படையுடனேயே தங்கிவிட்டான். சிபார்த்த அதீனியப் பகைமைக்கு எங்காவது ஒரு தீர்வுகாண வேண்டியதவசியமானால் அதனை ஈசியக் கடலிலேயே காண்பதுதான் நல்ல தென அவனுணர்ந்தான். அக்கடலிலும் அப்பொழுது தென்பகுதியைவிட்டு வடபகுதியிலுள்ள ஆசியக் கரையோரத்துக்கே களம் மாற்றப்பட்டிருந்தது. சாமோசிலே தங்கியிருந்த அதீனியப் படையுடன் பலப்பரீட்சை நடத்தச் சிபார்த்தரொருபோதும் துணியவில்லை. 411 ஆம் ஆண்டு வசந்தகாலத்திலே, சிபார்த்தத் தளபதியான மிந்தாருசு என்பவன், திசாபேணீசு காற்றடித்த பக்கத்துக்கெல்லாம் திரும்புதலை யுணர்ந்து, அவன் படைகளை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வானென்ற நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டான். ஆனால் வடக்கிலிருந்த பாணபாசசு நிச்சயம் உதவிசெய்வானென்ற நம்பிக்கையுடன் மிந்தாருசு எல்லசபந்தை நோக்கிச் சென்றான். பொந்திய தானியக் கப்பல்களையே முற்றாய் நம்பிக்கொண்டிருந்த அதீனியர்க்கு அச்செயல் பேரிடர் தருவதாயிருந்தது. அங்கே பைசாந்தியம் என்னும் பகுதியைக் காத்துநிற்க அவர்கள் படைப்பகுதியொன்றை நிறுவியிருந்தனரேனும் அச்சமயம் அப்படைப்பகுதியிலேயும் புரட்சி ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனால் சாமோசிலிருந்த பெரும் படையுடன் திராசிபுலசு அவ்விடத்துக்குத் தக்க சமயத்திலே சென்று நிலைமை மோசமடையாமல் காப்பாற்றினான். அப்படி அவன் செய்கையிலே சிபார்த்தப் படையைச் சைனோசிமா அல்லது 'நாய் மூனைக்குன்று' என்னும் மூனைக்கு அயலிலே சந்தித்துத் தாக்கினான். போர் ஆரம்பமான காலத்திலிருந்து இரு பக்கத்துப் பிரதான படைகளும் முதன் முறையாக நேருக்கு நேர் மோதிக்கொண்ட சந்தர்ப்பம் அதுவேயாகும். எதிர்பார்த்தபடி மிந்தாருசு தோல்வியடைந்தான். ஆயினும் அவன் முற்றுகச் செயலற்று ஒதுங்கியிருந்துவிட்டான் என்று கூற முடியாது. 410 ஆம் ஆண்டு இளவேனிற்கால ஆரம்பத்தில் அவன் மீண்டுமொருகால் போர் முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். அப்பொழுதும் அதீனியர் சிசிக்கியுசு என்னுமிடத்தினயலில் அவனை வளைத்துக் கொண்டனர். எனினும் போரிலே வெற்றி தோல்வியை நிச்சயிக்க முடியாமலிருந்தது. அப்பொழுது அல்சிபயதீசு புதிய படையொன்றுடன் சென்று உதவி செய்தான். அதனால் அதீனியருக்கே வெற்றி நிச்சயமாயிற்று. எதிரிகள் புறங்காட்டி ஓடித் தமது கப்பல்களைக் கரைநோக்கிச் செலுத்தினர்கள். அங்கேயும் சிறிதளவு எதிர்ப்புக் காட்டினாலும் முடிவிலே அவர்கள் தம் கப்பல்களை விட்டு ஓடிவிட்டனர். அக்கப்பல்களை அதீனியர் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். 'கப்பல்களை இழந்தோம்; மிந்தாருசு இறந்துவிட்டான்; படை வீரரைப் பட்டினி வாட்டுகின்றது; செய்வகையறியாது கலங்குகின்றோம்' என்று சிபார்த்தப் படையினர் தம் தாய்நாட்டுக்கனுப்பிய சுருக்கமான செய்தி, அற்றை நாள்

நிகழ்ச்சிகளே விளக்கமாகக் காட்டுகிறது. இப்படி ஒரே தாக்குதலுடன் அதென்சு மீண்டும் தன் கடலாதிக்கத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டது. அதென்சு தனக்கேற்பட விருந்த பொல்லா விதியையும் புறங்கண்டதென்றே கூறவேண்டும்.

ஆயினும், பகைவரின் ஆற்றலோ, பேரரசில் ஆங்காங்கு நிகழ்ந்த புரட்சிகளோ, உள்நாட்டின் கொந்தளிப்புக்களோ எதுவும் அதென்சுக் கெதிராகச் செய்ய முடியாத ஒரு தீமையை நகரமக்களிடங் காணப்பட்ட மூடத்தனமும், குடியரசுக் கோட்பாடுகளிலமைந்திருந்த வெறிச் செயல்களும் செய்துவிட்டன. அரசியல் நிலைமை மீண்டும் மாறத் தொடங்கியது. 'கோபிலீத வாக்குரிமை' எனத் தோமினிசு இயற்றிவைத்த சட்டத்தின் காரணமாகத் தமது வாக்குரிமைகளே இழக்க, சிசிக்கியுசில் வீரம்விளைத்த கடற்படை வீரர்கள் சித்தமாயிலலே. எனவே குடியரசு என்பது (முன்பில்லாவிட்டாலும்) அப்பொழுது தன் மூழுத்தன்மையை யெய்தியது. மக்கள் சபையுந் தன் பண்டைய அதிகாரங்களனைத்தையும் பெற்றிருந்தது. பொல்லாத வேளைக்கு அது தனது பழைய பண்பற்ற முறைகளையு மனுசரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. எனவே அச்சபையில் கீழ்மக்களும் கண்டபடி நுழைந்து அதனைச் சீர்குலையச் செய்தனர். இசைக் கருவி செய்யுந் தொழிலிலீடுபட்டிருந்த கிளியபன் என்பவனுடைய சாதுரியமான பேச்சுக்களைக் கேட்டு மக்கள்சபை மயங்கிக் கட்டுண்டுவிட்டது. இத்தகைய பதவியில் மூற்காலத்திலிருந்தவர்களைவிட ஆற்றல் குறைந்தவனுய்—நேர்மையில் அதினுங் குறைந்தவனுய்—இருந்தும் முன்னைக் கிளியனுடைய அடிச் சுவட்டையே இக்கிளியபனும் பின்பற்றினன். அவனைப்போலவே இவனும் பணம்படைத்த வணிகனுயுமிருந்தான். ஏழைகளுக்கு உபகாரச் சம்பளமென்று, 'இரண்டு வெள்ளிக் காசு' என வழங்கிய ஒரு திட்டத்தை வருந்துத் தன்னை யாதரித்த பொதுமக்களின் சுயமரியாதைக்கு இழுக்குத் தேடினன். இன்னும் கிளியனைப்போலவே இவனும் மிகத் தீவிரமான ஏகாதிபத்திய வாதியாய் விளங்கினன். (அதனலும் மிகப் பாரதூரமான விளைவுகளேற்பட்டன.) தளர்ந்து போன அதிகாரங்களை மீண்டும் பெறவேண்டுமென ஒரு சபலத்தை யேற் படுத்தி, கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், பகுத்தறிவு என்னும் பண்புகளையிழந்து, துணிச்சலான வழிகளை மேற்கொண்டு அதென்சு இரக்கமற்ற செயல்கள் புரியவும் கிளியபன் கடைப்பிடித்த நாசகரமான கொள்கைகள் காரணமாயிருந்தன. சமாதானப் பேச்சுக்கள் தீர்மானமாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டன; சிபார்த்தருடைய நிபந்தனைகளை அதென்சு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நிலையிலுமில்லையென்பதுண்மையே. போரிலே இழந்த பகுதிகளனைத்தையும், அதாவது ஆசியக் கரையோரத்திலே கலகஞ்செய்த நாடுகளை மட்டுமன்றி யூபோயியாவையுமே நிரந்தரமாய்க் கைவிட்டுவிட வேண்டு மென்பது அதென்சினலொப்புக் கொள்ளக்கூடிய நிபந்தனையல்லவே. எனவே அதற்குப் பதில் போர் ஒன்றேயாகும். கிளியபனுடைய ஆதரவிலே போரைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு வேண்டிய உத்வேகமுங் கிடைத்தது. அப்புதிய ஆவேசத்திலே ஆச்சரியப்படத்தக்க வீரமிருந்த தெனினும், புதிதாய் மூளைத்த அற்ப சந்தேகங்களாலும், ஒருவரையொருவர் குற்றஞ்சாட்டியதாலும், அவநம்பிக்கையினலும் அந்த வீரம் நேர்மையற்றதாயும் மனக்கசப்புடன் கூடியதாயுமேயிருந்தது. பெரிக்

கிளிய காலத்தில் அதென்சிலே காணப்படாத பலாத்காரச் செயல்கள், சதிகள் முதலியவற்றை, அற்பகாலமே நிலவிய குழுவாட்சி, அங்குள்ள அரசியல் வாழ்விலே புகுத்தியதுடனமையாது, தாழ்ந்த வகுப்பு மக்களிடையே, பழிக்குப் பழிவாங்கவேண்டும், பதினுக்குப்பதில் செய்யவேண்டுமென்ற ஒரு மனப் பான்மையையு மேற்படுத்திவிட்டுச் சென்றது. அதன் காரணமாக நச்சுத்தன் மையான புல்லுருவிபோன்ற ஒரு சிலர் தோன்றி, பணம்படைத்தவர்கள் தகுதி படைத்தவர்கள் என்றின்னோரை அவர்கள் தம் ஆரம்ப நிலையில் எவ்வாறிருந் தனரென்பதைத் தேடியறிந்து, எப்பொழுதோ நடந்து மறந்துபோன சம்பவங் களைக் கிளறியெடுத்து இல்லாத பொல்லாதவற்றையும் புனைந்து குற்றஞ்சாட்டி நியாயசபைகளின் முன்னிலையில் நிறுத்தினர்கள். பிரான்சிலே ஒருகால் நில விய 'குடியரசுப் பயங்கரத்'தை நினைவூட்டும் வகையிலமைந்த அச்சூழ்நிலை யிலே அதென்சிலிருந்தவர்களும் அப்படியான குள்ள நரிகளின் சூழ்ச்சிகளி லிருந்து தப்பமுடியாமலிருந்தது. யூரிபிதிசு முதலான சிலர் தீவாந்தர தண்ட னையை மகிழ்ச்சியுடனேற்று, அதென்சை விட்டு நீங்கி, வேறு ஆதரவான இடங் களை நாடிப்போகவும் விரும்பினர்கள். மேலும் பொறுப்பான பதவியிலுள்ள வர்கள்மீது தேசத்துரோகம் முதலான பாரதூரமான குற்றங்களைத் தாராள மாகச் சுமத்தும் கொடுமையான வழக்கமும் இருந்தது. இதனால் அதென்சை நெருங்கியுள்ள ஆபத்திலிருந்து அதனைக் காக்கக்கூடிய இரண்டொரு உண்மை யான ஊழியர் அதென்சிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட சம்பவங்களைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது ஆராய்வோம்.

அத்தகைய தண்டனையடைந்தோரிலே முதலாவதாகக் கூறப்படவேண்டியவன் அல்சிபயதீசேயாகும். சிசிக்கியுசிலே நிகழ்ந்த வீரப்போரின் பின்னர் அவன் படைத் தலைமையேற்று அரியசாதனைகளைச் செய்துள்ளான். 408 இல் பைசாந்திய மென்னும் பகுதியை மீட்டு, கருங்கடல் மார்க்கமாக நடைபெற்ற தானிய வாணிபத்திலே பகைவர் தலையிட்டு இடர் விளைவிக்காமல் பாதுகாத்து வைத்தான். புத்தாண்டும் பிறந்தபோது அவனை வெற்றி வீரனுக்குரிய சகல விருதுகளுடனும் வரவேற்று அதென்சு மகிழ்ந்தது. அவன் முன்னுட் களிற் செய்த கொடுமைகள் யாவும் மறந்துபோய்விட்டன. அவற்றை மறப்ப தற்கேதுவாக அவனும் பல சிறப்புக்களைச் செய்தான். சிபார்த்தர் தெசீலியா வில் சென்று தங்கிய நாள் தொட்டு ஈலியூசிசுக்குச் செல்லும் வருடாந்த ஊர்வலம் கட்டாயமாக நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தது. அத்தெய்வீக ஊர் வலத்தைப் போர் வீரர் பாதுகாப்புடன் மிகவும் சிறந்தமுறையில் மீண்டும் நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை அல்சிபயதீசு செய்து கொடுத்தான். 407 ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்திலே அவன் பிரதம சேனாதிபதியாய் நியமிக் கப்பட்டு, நூறு கப்பல்களைக் கொண்ட புதிய கடற்படையொன்றுடன் அயோ னியக் கரைநாடுகளை நோக்கிச் சென்றான். அந்நாடுகள் அப்பொழுது மீட்கப் படாமலேயிருந்தன. எதிரிகளைப் போருக்கிழுப்பதற்கேற்ற தருணத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு மாரிகாலம் முழுதும் காத்து நின்றான். பின்னர் 406 ஆம் ஆண்டு இளவேனில் பிறக்க அவன் தரைப்பகுதிகளில் சிறு சண்டைகளை நடத்

தப் போயிருந்தான். அப்படி அவன்போக அவன் கீழிருந்த தளபதி தனக் கிடப்பட்ட உத்தரவுகளே வேண்டுமென்றே புறக்கணித்துவிட்டுப் போர் செய்ய ஆரம்பித்தான். நோட்டியம் என்னுமிடத்திலேற்பட்ட எதிர்ப்பைத் தாங்க முடியாமல் அதீனியப் படை பின்வாங்க வேண்டியேற்பட்டது. இச்செய்தி அதென்சில் வெளியானதும் அல்சிபயதீசின் பகைவரிடையே அடங்கிக் கிடந்த வெறுப்பும் பொறுமையும் பீறிட்டெழுந்தன. அவனெய்திய வெற்றிகளே அவனை அவற்றுக்கெதிராக அதுவரையிற் காத்துநின்றன. ஆனாலிப்பொழுதோ அவன் செய்யாத ஒரு தவறுக்காக அவனைப் படைத் தலைமையிலிருந்தும் நீக்கிப் பின்னரெக்காலமும் அவனை அப்பதவிக்கு நியமிக்காதபடியும் செய்துவிட்டனர். அப்பொழுதே அவன் எல்லசபந்திலிருந்த தனிப்பட்ட ஒரு கோட்டையிற் சென்று தங்கி அங்கே வாளாவிருந்து அப்போரின் மிகுதி எப்படி நடைபெற்றதென்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இவ்வாறே பெரிய விவேகியும், அரசியல் தந்தரங்களில் தனக்கிணையற்றவனுமாய் விளங்கிய அல்சிபயதீசின் சேவையை அதென்சு இழந்துபோகக் காரணமாயிருந்தது அங்குள்ள மக்களிடம் குடிகொண்டிருந்த சனபுத்தியேயாகும். அல்சிபயதீசுதானும் ஆதிநாட்களில் இதே சனபுத்தியுடையவனுயிருந்து பெருந்தீமைகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தானென்பதை நாம் முன்பே யறிந்துள்ளோம்.

நோட்டியத்தில் அதீனியரடைந்த தோல்வி அவர்களுக்குப் பல வழியிலும் சகுனப் பிழையானதொரு நிகழ்ச்சியாகும். அதீனியக் கடற்படையை வெட்ட வெளியான கடலிலே பகைப்படையொன்று வென்றதென்று சரித்திரத்திலே குறிக்கப்பட்ட முதல் நிகழ்ச்சியாக அது அமைந்துவிட்டது. சிபார்த்தாருடை அந்த வெற்றிக்கும் முக்கியகாரணமாயிருந்தவன் அப்பொழுது அவர்களுடைய கடற்படைத் தலைமையை ஏற்றிருந்த ஒரு பெரிய வீரனேயாகும். இலைசாந்த சென்னும் பெயருடைய அவ்வீரனிடத்திலேயே அவர்களுடைய எதிர்காலம் முழுவதும் தங்கியிருந்தது. சிபார்த்தரிடையே பொதுவாகக் காணமுடியாத சிறப்பியல்புகள் சுதந்திரமான போக்கும் விடாமுயற்சியுமே. இவற்றைப் பிராசிதாசு, கிளிப்பியசு என்பவர்கள் கொண்டிருந்ததுபோலவே இலைசாந்தரும் கொண்டிருந்தான். ஆனால் இம்மூவருள்ளும் சிறந்தவனிவனே யென்பதில் ஐயமில்லை. அசிரத்தை, கபடம், கவர்ச்சியின்மை முதலான குணங்கள் இலைசாந்தரிடமிருந்தாலும் பொருளோடு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களில் அவன் அளவு கடந்த நேர்மையுடன் நடந்துகொண்டது மிகவும் ஆச்சரியமே. அதுவுமன்றி யுத்த தந்தரங்களில் எத்துணைக் கவனமிருந்ததோ அத்துணைக் கவனமாகவே கொள்கையையுங் கடைப்பிடித்துவந்தான். பாரசீகத்துப் பொருளுதவியே தங்கள் வெற்றிக்கு முக்கிய காரணமென்பதை அவன் படைத் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டபொழுதே உணர்ந்தான். அதேசமயத்தில் பாரசீக மன்னனை தாரியுசுவும் யுத்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் விதத்திலிருப்தியடைந்தான். பொறுமைக்காரரான மண்டலாதிபதிகளிருவரும் தகுந்தபடி ஒத்துழைக்காமலிருந்தமையினாலேயே யுத்த நடவடிக்கைகள் முறையாக நடைபெறவில்லையென்பதையும் அவன் யூகித்துக்கொண்டான். எனவே திசாபேணீசை

நீக்கிவிட்டுத் தனது இளைய மகனை சைரூசு என்பவனைச் சார்தீசுக்கு அனுப்பி, சின்ஞசியாவின் மேற் பகுதியிலிருந்த பாரசீகத்துப் படைகளின் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான். இலீசாந்தரும் அரசியல் விவகாரங்களைச் சாங்கோபாங்கமாக அவனுக்கெடுத்து விளக்கி, சிபார்த்தாவின் போர் முயற்சிகளுக்கெல்லாம் சைரூசும் தன் மனப்பூர்வமான ஆதரவை நல்கவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தினான். இவ்வாறே பொருளாதார வசதியை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டதும், தண்டுவலிக்கப் பலரைக் கூலிக்கமர்த்தி, முன்னெப்பொழுதுமில்லாத அளவு வீரமுந் தகுதியும் வாய்ந்த கடற்படையொன்றை ஏற்படுத்திக்கொண்டான். அதினியருக்கு இப் புதிய கடற்படை பேரிடர் விளைவிப்பதாயிருந்ததென்பதற்கு நோட்டியத்து நிகழ்ச்சிகளே சான்றாகும். ஆயினும் அதே படையை மறுமுறை அதினியர் சந்தித்தபொழுது நிலைமை முற்றிலும் மாறியிருந்தது. படைத் தலைமைப் பதவியிலிருந்து இலீசாந்தரை நீக்கிவிட்டார்கள். வீரனொருவனுக்குச் செல்வாக்கு அதிகரித்துக்கொண்டே போனால் அரசாங்கத்துக் காபத்தேற்படும் என்ற மனப்பயம் சிபார்த்தரிடையே நிலவிவந்தது. அதனால் சிபார்த்த அரசாங்கம், படைத் தலைமைப் பதவியில் ஒரு வீரனை ஓராண்டுக்குமேல் நிலைக்க விடுவதில்லை. இந்த அற்புதமான சட்டத்தின் காரணமாகவே இலீசாந்தர் படைத் தலைமையைத் துறக்க நேர்ந்தது. அந்த இடத்திலே அவனுக்குப் பதிலாக அனுபவத்தாற் குறைந்த கல்லிகிராதிதாசு நியமிக்கப்பட்டான்.

அப்புதிய தளபதிக்கு ஆரம்பத்திலே கிடைத்ததெல்லாம் வெற்றியாகவேயிருந்தது. அல்சிபயதீசின் பின்பு படைத் தலைமையேற்று நடத்திய கோனனென்பவனை இலசபொசுத் தீவிலே வெற்றிகொண்டான். பின்பு அவனையும் அவனுடைய அதினியப் படையையும் மித்திலினியென்னு மிடத்திலே வளைத்துப் போர் செய்தான். அதினியர்பாடு மிகவும் சங்கடமாயிருந்தது. கோனைக் காப்பாற்ற அவர்கள் பெரும் முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டியதவசியமாயிற்று. நிலைமையை உணர்ந்து அதினியரும் முழுமனதுடன் பாடுபட ஆரம்பித்தனர். கப்பல்கட்டுந் துறைகளிலே வேலைகள் மனோவேகத்தில் நடைபெற்றன. அரை குறையாகச் சாரங்களில் தங்கிநின்ற பெருங் கப்பல்களின் வேலைகளைத் துரிதமாக முடித்தனர். பழுதடைந்த சிறு கப்பல்களும் விரைவிலே திருத்தியமைக்கப்பட்டன. அடிமைகளுக்கெல்லாம் விடுதலையளிப்பதாயுறுதி கூறி அவர்களை உற்சாகப்படுத்திக் கப்பல்களிலே தண்டுவலிக்கும் சேவையிலீடுபடும்படி வற்புறுத்தினர்கள். குதிரைப் படையைச் சேர்ந்த உயர் குடிமக்களான இளைஞர் பலர் அந்த அடிமைகளோடு கூடவே பக்கத்திலுள்ள ஆசனங்களிலே சமமாக உட்கார்ந்து உற்சாகப்படுத்திச் சென்றனரென்ற செய்தி பொராச்சரியந்தருவதாகும். அவ்வாறு புறப்பட்ட படையிலே இருந்த தளபதிகள் எண்மராவர். படைக்கு அனுபவம் போதாது என்ற மனப்பயத்தினால் எட்டுத் தளபதிகளை நியமித்திருந்தும் அப்படை ஆர்கினூசாய் என்னுந் தீவிற் கணித்தாக கல்லிகிராதிதாசு என்பவனுடைய படையைச் சந்தித்தபொழுது வழக்கப்படி அடர்த்துத் தாக்குவதற்குப் பதிலாகத் தற்காப்பு முயற்சிகளைத் தேடலாயிற்று. முன்பெல்லாம் பகைப்படையைக் கண்டால் அதினியப் படை

பாய்ந்து தாக்கும். அதற்குப் பயந்து பகைவர் படை பரந்து நிற்குந் தனது கப்பல்களை ஓரிடமாகச் சேர்த்துத் தற்பாதுகாப்புக்காக ஒன்றுய்ச் சேர்ந்து கொள்ளும். அந்த நிலைமாறி அப்பொழுது அதீனியப் படையின் கப்பல்கள் ஒன்றுகூடித் தம்மைக் காக்க முற்பட்டன. அப்படியிருந்தும் கல்லிகிராதிதாசு படுதோல்வியடையும்படி அதீனியர் போர் செய்தனர். கப்பல்கள் இரண்டு மோதிய அதிர்ச்சியிலே அந்தச் சிபார்த்தத் தளபதியும் கடலுள் வீழ்ந்து உயிர்துறந்தான். அமிழ்த்தப்பட்டனவும் பிடிபட்டனவுமாக ஏறக்குறைய ஏழு பது கப்பல்களைச் சிபார்த்த சேனை இழக்க நேர்ந்தது. எஞ்சியிருந்த கப்பல்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு ஓடித் தப்பிக் கொண்டன. இவ்வாருக அதீனியக் கடற் படையினர் காட்டிய வீரம் அதென்சின் மானத்தை மீண்டுமொருகால் காப் பாற்றிவைத்தது. அதுபோலவே அந்நகர மக்களின் அவசரபுத்தியும் மீண்டு மொருகால் தலைதூக்கியதனால் அந்த வெற்றியாற் கிடைத்த பெருமையை அனுபவிக்க முடியாமற் கெடுத்துவிட்டது..... யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது வடக்கிலிருந்து பலமான காற்றொன்று வீசியதனால் கடலிலே கொந் தளிப்பு ஏற்பட்டது. கப்பல் செலுத்துந் தொழிலில் புதியவர்களான அம்மாலு மிகள் அதனால் நிதானந் தவறிவிட்டனர். வெற்றிகொண்ட அத்தளபதிகள் இடையிலேற்பட்ட இந்த இடையூறுகளால் தாம் வகுத்த திட்டங்களைக் குழப் பிக்கொண்டனர். சங்கடத்தில் சிக்கிக்கொண்ட தம் வீரரைக் காப்பாற்றுவதா அல்லது வெற்றிமேல் வெற்றியென்று தொடர்ந்து செல்வதா என்று தீர்மா னிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவர்கள் அவ்விரண்டிலைதையுமே செய்ய வில்லை. கடற் கொந்தளிப்பிலகப்பட்ட பெருங் கப்பல்களிலிருந்த வீரரெல் லாம் கப்பல்களோடு கடலிலமிழ்ந்திவிட்டனர். பெருமளவில் உயிர்ச் சேதமேற் படப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்தளபதிகளை அதென்சு வன்மையாகக் கண்டித்தது (406). அவர்களை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி விசாரித்துத் தண் டிக்க வேண்டுமென்று அரசியல் தலைவர்கள் ஆர்ப்பட்டஞ் செய்தனர். அதனை யறிந்த அத்தளபதிகளுள் இருவர் நாட்டை விட்டோடி விட்டனர். ஏனையோர் நடப்பதைக் காண்போமென்ற துணிவுடன் ஊர்திரும்பினர்கள். அவர்களு டைய போதாத வேளைக்கு விசாரணை நடத்திய தினமும் அப்பத்தூரியா என்ற கொண்டாட்டம் நடத்திய தினமும் ஒன்றுயிருந்தது. இறந்தவர்களுக்காக நடத்தும் குடும்பக் கொண்டாட்டத்திலே மாண்டுபோன கடற்படை வீரரின் உறவினர்கள் தம் துக்கத்துக்காகக் கறுப்பு உடைகளுடன் காட்சியளித்ததைக் கண்ட பொதுமக்களுடைய உள்ளத்திலே, அத்தளபதிகளின் கவனக்குறை வன்றே அவ்வீரரின் மரணத்துக்குக் காரணம் என்ற எண்ணம் நன்கு உறுத் தியது. அடுத்தநாள் மக்கள்சபை கூடியபொழுது, விசாரணைகளைத் தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டிராமல் வாக்கெடுப்புக்கு விடவேண்டு மென்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து, அத்தளபதிகளுக்கு மரணதண்டனை விதிக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. இது முற்றிலும் சட்டவிரோதமானது. மரணதண் டனையை ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி விதிப்பதற்கே சட்டம் இடந்தரும். இத் தீர்ப்பைப் பலர் எதிர்த்தனர். அன்று ஆலோசனைச் சபைக்குத் தலைமை வகித்த தத்துவஞானியாகிய சோக்கிரதீசு இத்தீர்ப்புக்கு உடன்பட மறுத்துவிட்டான்.

எனினும், எதிர்ப்பெதுவும் பலனளிக்கவில்லே. பழிவாங்கும் எண்ணமே நிறை வேறியது. வாக்கெடுப்பின் மூலம் தளபதிகள் உடனேயே கொல்லப்பட வேண்டு மென்பது உறுதியாயிற்று. தளபதிகளுள் பெரிக்கிளிசின் மகனும் ஒருவன். இவ் வாறுக அதென்சுக்கு வீழ்ச்சி நெருங்கிய காலத்தில் அது தான் பெரும் புகழு டன் விளங்கிய நாட்களே எண்ணிப் பார்க்கத் தவறி விட்டது.

பெரிய மக்கட்கூட்டம் ஒன்று தனது சொந்த மூடத்தனத்தினுல் வீழ்ச்சி யடைந்த காலமொன்று இருக்குமானுல் அது இதுவேயாகும். அந்த நேரத்தி லும் சமாதானத்தை விரும்பியிருந்தால் அது சுலபமாகக் கைகூடியிருக் கும். பழைய நிபந்தனேப்படி சிபார்த்தர் தெசீலியாவை விட்டுச் செல்லவும் எனேய இடங்களில் அவரவர்களிருந்தபடியே இருக்கவும் இணக்கம் தெரிவிக் கப்பட்டது. ஆனுல் அந்த நிபந்தனேக்கு உடன்பட்டால் புரட்சிகளிலீடுபட்ட தனது நேசநாடுகளிலே அதென்சுக்கு உரிமையில்லாது போய்விடுமெனத் தோன்றியது. இதுபற்றிக் கூடிய மக்கள் சபையிலே கிளியபன் போர்க்கவசங்களே யணிந்தபடியே மதுமயக்கத்தோடு சென்று அந்த நிபந்தனேக்குடன்படும் தீர் மானத்தை நிறைவேற்ற விடாமல் தடுத்துவிட்டான். பொருள்தேடுவதில் உள்ள சிரமங்களே நன்கறிந்தவனை அவன் தன் செயலின் விளேவை நன்கு உணர்ந் திருக்க வேண்டும். அதீனியப் பேரரசின் பொதுநிதியம் வீண் செலவுகளிலே கரைந்து போனதால் நிதி நிலேயின் சீர்கேடு வெளிப்படையாய்த் தெரிந்தது. பொன் முலாம் பூசிய செப்பு நாணயங்களேயே அரசாங்கம் அப்பொழுது வழங்கி வந்தது. அக்குரோப்பொலிசிலே காணிக்கையாகச் சேர்ந்த பொன்னும் வெள் ளியும் உலேயிலிட்டு உருக்கப்பட்டு விட்டன. பாரசீகத்துப் பொன்னேக் கொண்டு பகைவர் தம் கடற்படைக்குத் தண்டுவலிப்பவர்களேக் கூலிக்கமர்த்திக்கொள்வது போல தம்மாலும் செய்யமுடியவில்லேயேயென்பதனே அதீனியருணர்ந்தனர். இப் படியாகத் தன்னம்பிக்கையிழந்து ஆத்திரமே மிகுந்திருந்த அதீனியர், தாம் சிறைபிடித்த சிபார்த்த வீரரின் வலக்கரங்களேத் துண்டித்தனர்; மேலும் சில கைதிகளேச் சித்திரவதை செய்து கொன்றனர்.[1] ஆனுல், தம்மாலான முயற்சி களனேத்தையும் செய்தும் அதீனியர் பலங்குன்றிக்கொண்டேபோக, சிபார்த்தர் பலம் நாளுக்குநாள் ஓங்கி வளர்வதாயிற்று. சைரூசு விடுத்த பிரத்தியேகமான ஒரு வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, இலேசாந்தரைப் பெரும் படைத்தளபதியாய் நிய மிக்காவிட்டாலும் அத்தகைய அதிகாரங்களேக் கொடுத்து மீண்டுமொருமுறை அனுப்பினர்கள். (சிபார்த்த அதிகாரிகள் தமது அரசியற் சட்டத்தை மீறி, சாதாரண மனிதனெருவனே அவனுக்கு மேலதிகாரியாகவும் நியமித்தனர்.) இலேசாந்தரும், சைரூசும் ஒன்றுகச் சேர்ந்து திட்டமிட்டு, அதென்சைப் பணிய வைக்கும் முடிவான முயற்சிகளில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டார்கள்.

அப்பொழுது அதீனியர் படைக்குத் தளபதியாயிருந்தவன் கோனன். அவனே இலேசாந்தரும் போரில் நேருக்குநேர் சந்திக்காமல் தந்தரமாக விலகிச் சென்று எல்லசபந்திலே மிகவும் வசதியான இடமொன்றை நோக்கிச் சென்றன் (405).

1. 430 இல் போர் தொடங்கிய காலத்தில் இப்படி அநாகரிகமான தண்டனேயை வழங்க ஆரம்பித்தவர்கள் சிபார்த்தரே. அதென்சைச் சேர்ந்த கடல் வணிகரை மட்டுமன்றி, நடுநிலேமை நாட்டு வணிகரையும் சிறைபிடித்துச் சித்திரவதை செய்தார்கள்.

அங்கே நீரிணையைக் கைப்பற்றி, அதீனியருடைய தானியக் கப்பற் பாதையைத் தடைசெய்யலாமென்ற நம்பிக்கையுடன் இலம்பசகியுசு என்னுமிடத்தை முற்று கையிட்டுக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இலேசாந்தரிப்படிச் செய்ததையறிந்த கோனன், கிடைத்த கப்பல்களேத் திரட்டிக்கொண்டு யுத்த சந்நத்தனுய் அவ் விடஞ் சென்ருன். அங்கே நீரிணையினுட் சென்று, இலம்பசகியுசிலே பகைவர் தங்கியிருந்த இடத்துக் கெதிரிலே, கடலின் மறுபுறத்தில், கலிப்பொலிக்குடா நாட்டின் கடற்கரை வெளியிலே, ஈகசபதாமி அல்லது ஆட்டாறு என்னும் ஆற் றின் கழிமுகத்தயலிலே, அதீனியர் தம் கப்பல்களுக்கு நங்கூரமிட்டுத் தங்கினர் கள். ஆனுல் அந்த இடம் அதீனியர்க்கு மிகவும் ஆபத்தானதென்பதை யுணர்ந்த அல்சிபயதீசு தான் தனித்து வாழ்ந்த மலேக்கோட்டையினின்று மிறங்கிச் சென்று அவர்களே எச்சரிக்கையாயிருக்கும்படி சொன்னன். எனினும் அவர்கள் அவனேப் பரிகசித்தனுப்பிவிட்டனர். நான்கு நாட்களாய் அவர்கள் நீரி ணையின் குறுக்கே சென்று பகைவரைப் போருக்கிழுக்க முயற்சித்தும் அவர் கள் கடத்திவிட்டார்கள். ஐந்தாம் நாளுமவ்வாறே சென்று திரும்பிவந்து நங் கூரமிட்டு வீரர்களெல்லாம் கப்பலேவிட்டிறங்கிக் கரையிற் சென்று உணவருந் தப் புறப்பட்ட சமயம் பார்த்து, அவர்களின் பின்னே சென்ற நாவாயொன்றி லிருந்து சமிக்ஞை கொடுக்கப்பட்டது. கேடயமொன்று பளிச்சிட்டது. கண் மூடித் திறப்பதற்குள் இலேசாந்தருமவனுட்களும் அதீனிய வீரர்மீது பாய்ந்த னர். அதீனியர் செயலற்றுப் பகைவர் கையிலகப்பட்டனர். சில கப்பல்களி லிருந்த வீரர்கள் இறங்காமலே இருந்தனராகையால் கோனனும் அவர்களுடன் தெற்கே நெடுங்கடலே நோக்கி ஓடித் தப்பிக்கொண்டான். ஆனுல் அங்கே நங் கூரமிட்டிருந்த 170 கப்பல்களேயும் இலேசாந்தரின் படை கைப்பற்றிக்கொண் டது. அந்தக் கைகலப்பிலே அகப்பட்ட மூவாயிரமோ நாலாயிர மதீனிய வீரர்களே அடுத்தநாள் துடிக்கத் துடிக்கக் கொன்றெழித்தனர். இத்தகைய தீவினேயை முன்னிலஞ்சாமற்செய்த அதீனியர்க்கு அதேவிதி இப்பொழுது வந்து மூண்டது. சில நாட்களின்பின் ஒருநாளந்திப் போதிலே இந்த அவலச் செய்தி அதென்சின் நீண்டநெடு மதில்களேயுங்கடந்து நரகத்தை எட்டி மீளாத் துயரத்தை ஏற்படுத்தியது. 'அன்றிரவு அங்கே யாருமே துயில்கொள்ளவில்லே; இறந்துபோன தங்களுடைய வீரரைப்பற்றி அவர்கள் சிந்தித்ததனுல் தூங்க வில்லேயென்று சொல்ல முடியாது; ஆனுல் முன்னமே மீலியர்க்கும் மற்றும் கிரேக்க இனத்தைச் சேர்ந்த பலருக்கும் எவ்வளவு கொடுமைகளேச் செய் தோம்; அவற்றை நாமே அனுபவிக்கும் விதி இப்பொழுது நமக்கு வந்தெய் தியதே என எண்ணிக்கொண்டிருந்தமையினுலேயே அவர்கள் தூங்காமற் கண் விழித்திருப்பர்' என்று செனேபன் கூறுகின்ருன்.

படையழிந்தது; தானியக் கப்பற் போக்குவரத்துக்கள் துண்டிக்கப்பட் டன; சாமோசு[1] ஒன்றைத்தவிர ஏனைய நேசநாடுகளெங்கும் புரட்சியும் கல கங்களும் நிகழ்ந்தன; சிபார்த்தருடைய தரைப்படைகள் வாயிலே அடைத்து

1. சாமோசின் குடியரசுவாதிகள் குழுவாட்சிக் கட்சியினரின் கொடுமைகளுக்குப் பயந்து தனித்துநின்றனர். அதனுலவர்களுக்கு அதீனியப் பிரசாவுரிமை வழங்கப்பட்டசெய்தி முன் னேரத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுளது.

நின்றன. அவர்களுடைய கடற்படையோ பீரியுசு துறையை அடைத்து நின்றது. இவ்வாறுக அதென்சின் நிலை பரிதாபமாயிருந்தது. அதன் வாழ்வே முடிந்தது என்றுதான் கூறவேண்டும். தீபர்களோ அதென்சை முற்றுயழித்து விட வேண்டுமென்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு நின்றனர். அதென்சுக் குரித்தான துறைகளைத் தீபர் பிடித்துக் கொண்டுவிடக்கூடு மென்ற பொறுமையினுலும் அச்சத்தினுலும் சிபார்த்தர் மட்டும் சிறிது இரக்கங்காட்டி நின்றனர். அதென்சு எதிர்காலத்திலே தலையெடுக்காதிருக்கும் பொருட்டு அந்த நீண்ட நெடு மதில்களைத் தகர்த்துவிட வேண்டுமென்பதையே அவர்கள் முதல் நிபந்தனையாக விதித்தனர். அந்நிபந்தனைக் கிணங்கக் கிளியபன் மறுத்துவிட்டானென்பதை நம்பமுடியவில்லை. இலைசாந்தருடன் சமாதானம்பேச தோராமினிசு அனுமதி பெற்றுளையினும் தன் நகரத்து மக்களுக்குப் புத்திவரும்வரையில் அவனந்த முயற்சியை மேற்கொள்ளவில்லை. பட்டினியும், சாவும், ஏக்கமுமாக மூன்று மாதத்துக்கும் மேற்பட்ட காலங் கழிந்தது. அதனுல் மக்கள் மனப் போக்கும் திசைமாறியது. சேனைப் பொறுப்புக்களை யலட்சியஞ் செய்தானெனக் கிளியபன்மீது குற்றஞ்சாட்டி அவனுக்கு மரணதண்டனை விதித்தனர். அத்துடன் தோராமினிசையும் சிபார்த்தாவுக்குச் சென்று ஏதாவது ஒருவகையிலே சமாதான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவரும்படி வேண்டினர்கள். நீண்ட நெடு மதில்களையும் பீரியுசு துறையின் அரண்களையும் தகர்க்க வேண்டும்; பன்னிரண்டு கப்பல்களைத் தவிர ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு விடவேண்டும்; பிறநாடுகளில் உரிமை ஒன்றுமிருக்கக்கூடாது; சிபார்த்தாவுக்கடங்கிய ஒரு நேசநாடாயிருக்கவேண்டும் (404, சித்திரை); இவையே சமாதான நிபந்தனைகளாயிருந்தன. அந்நிபந்தனைகளுறுதியானபொழுது வாகைசூடிய சிபார்த்தர் அவற்றை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதில் எள்ளளவுந் தயங்கவில்லை. இலைசாந்தர் பீரியுசு துறையிலே இறங்கினர். பெண்கள் குழலூதி இசையெழுப்ப, மிகுந்த உற்சாகங்கொண்டு, கிரேக்க தேசம் விடுதலையடைந்த நாள் அதுவேயென்ற இறுமாப்புடன் அந்நெடுமதில்களைத் தகர்க்கும் பணியிலீடுபட்டான்—பேதமையிருந்தவாறென்னே!

இரண்டாம் பாகம்

அத்தியாயம் XIV

புதிய சகாப்தம்

1. நகர–அரசு, அதன் உச்சநிலையிலே

அதென்சும் இவ்வாறே வீழ்ச்சியடைய, 'ஆண்டின் இளவேனிற்காலமும் கழிந்தது.' கிரேக்க சரித்திரம் எப்பொழுதுமே ஒரே தன்மைத்தாயிருப்ப தில்லை. உண்மையில் நாம் கருத்தூன்றிப் பார்க்க வேண்டிய முக்கியமான பல சம்பவங்கள் இன்னுமிருக்கின்றன. சிபார்த்தா இரண்டாம் முறையும் தலை மைப் பதவியைப் பெற்றதெனினும் அதனைத் தகுந்த முறையிலே பயன்படுத்த வகை தெரியாது கெடுத்துக்கொண்டது. மற்றும் தீபிசு ஒரு சிறிது காலம் முதன்மையெய்தியும் தடுமாறிக்கொண்டேயிருந்தது. நிலைதளர்ந்து போயிருந்த இராச்சியமொன்றின் அரியணையை அபகரித்து, அதுமுதல் திருட்டுத்தன மாக, ஆனால் தொடர்பாக முன்னேறி வந்த மசிடோனிய மன்னனை பிலிப்பு, எத்தகைய எதிர்ப்பும் இல்லாமல் கிரேக்க தேசம் முழுவதற்குமே உரிமை கொண்டாடினன். இந்நிகழ்ச்சிகளெல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல அவனுடைய மைந்தன் அலக்சாந்தரின் வீரப் பிரதாபங்கள் உலகனைத்தை யும் நடுங்கவைத்தன. இலவந்துப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளனைத்தி லும் எலனிய கலாசாரம் பரவியது மற்றுமொரு சிறப்பாகும். என்ன இருந் தாலும், நான்காம் நூற்றாண்டிலே வாணிபச் சிறப்பிலும் திகழ்ந்த அதென்சுக் கும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே பேரரசின் தலைநகராய் விளங்கிய அதென்சுக்கும் இடைநின்ற சில ஆண்டுக்கால நிகழ்ச்சிகளால் அதென்சைப்பற்றி நாம் அறிந் துள்ள பெருமைகளைப்போல இனி எங்குமே காண முடியாது. அந்நகரின் இள வேனிலோடு முதுவேனிற்காலமுமே போய்விட்டது. கார்காலம்கூட ஆரம்பித் திருந்ததென்று கூறலாம். புகழ் மங்கிப்போனாலும் அந்நகரத்து மதில்களைப் பற்றிய பேச்சு ஓய்ந்துவிடவில்லை. நிலைமை சிறிது சிறிதாக வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டு போனாலும் அந்நகரின் பண்டைய எழில் அங்குமிங்கும் இன்னும் தோன்றுமலில்லை. அறிவுத் துறையிலே அங்கு வளர்ந்து வந்த மேதாவிலாசம் இன்னுமே முற்றுகப் பயன்படுத்தப்படாமல் எஞ்சி நிற்கின்றது. என்ன இருந் தாலும் அந்நகரைவிட்டு ஏதோ ஒன்று போய்விட்டதென்றே கூறவேண்டி யிருக்கிறது. தன்னை மறந்த உள்ளத் துடிப்புடன் கூடிய காளைப் பருவம் நீங்கி விட, ஆத்மவிசாரமும், தெளிவின்மையுங்கொண்டு எடுத்ததற்கெல்லாம் குறை கூறும் நடுத்தர வயதுப் பருவம் வந்தெய்தியதுபோல உணர்ச்சிகளிலே ஒரு விகற்பம் தோன்றிவிட்டது. ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுய் மாறும் மயக்க நிலை யென்றுகூட அதனைச் சொல்லலாம். இதுவே முடிவுகாலம். கார்காலத்தின் பின் னர் தோன்றுவதுதானே கூதிர்காலம். சுதந்திரத்தைப் பறிகொடுத்த அதென்சு அடங்கி ஒடுங்கி, முற்காலத்துச் சிறப்புக்களின் கோதாய், வரட்டுத் தத்துவங்

களுக்கிருப்பிடமாய், வெற்றுப் பேச்சுக்களின் நிலைக்களனுய், உல்லாசப்பிர யாணிகள் சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்தற்கேற்ற ஒரு பாழூராய், போலிக் கௌர வம்கொண்ட உரோம வாலிபர் விரும்பிச் சென்று கலைபயிலும் கழகமாய் இனி மேல் மாறவேண்டியதுதான்.

நகர-அரசாயிருந்த அதென்சின் புகழ் மங்கியகாலம் உண்மையில் நான்காம் நூற்றாண்டேயாகும். அரசியலமைப்புக்களுள் சிறந்ததாய், கிரேக்க நாட்டு மக் களிடையே வழங்கிய 'பொலிசு' என்னும் அமைப்பு சரித்திரத்திலேயே ஈடு இணையற்றதொன்றாகும்;[1] தற்காலத்திலே நாடுகள் என வழங்கும் அரசிய லமைப்புக்களுடன் அதனையும் சேர்த்து எண்ணிவிடக் கூடாது. இங்கிலாந் திலே உள்ள சிறியதொரு மாவட்டப் பிரிவினளவு அல்லது அதற்குச் சிறிது அதிகமான அளவுள்ள ஒரு நிலப்பகுதியே அக்காலத்து நகர-அரசு என நாம் கொள்ளவேண்டும். பொதுவாக, அது ஒரு பள்ளத்தாக்கிலோ அன்றேல் ஒரு சமவெளியிலோதான் அமைந்திருக்கும். வரண்ட மலைகள் அப்பள்ளத் தாக்கினை அல்லது சமவெளியைச் சூழ்ந்து நிற்க, பட்டணமும் அதன் அரச மாளிகையும் அதன் நடுவிலே விளங்கும். அந்தச் சமவெளியில் வாழ்ந்தா லென்ன, பிறவிடங்களில் வாழ்ந்தாலென்ன, அச்சமவெளியைச் சேர்ந்த சுதந் திரமான ஒவ்வொருவனுக்கும் அந்நகரத்தின் பிரசை என்ற உரிமை இருந் தது. ஆதலால் அந்நகர — அரசின் அரசியல் வாழ்வு அப்பட்டணத்தையே மையமாகக் கொண்டிருந்தது. அவன் தன் தேசிய வாழ்வைக் கொண்டாட அங்குதான் செல்வான்; நகரத்துப் படையிலே சேவைபுரியவும் அவன் போக வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அது ஒரு குடியரசாக இருந்தால், அவ் வரசின் கொள்கையை நிர்ணயிப்பதிலும், சட்ட திட்டங்களை வகுப்பதிலும் அவனும் சென்று பங்குபற்றுவான். இக்காலத்திலே நாம் அரசியல் வாழ்வில் பங்குபற்றுவதென்பது பெரும்பாலும் நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கொருமுறை வாக் களிப்பதுடன் முடிந்துவிடுகிறது. நமது நாளாந்த வாழ்விலே அரசியலுக்கும் நமக்கும் மிகத்தூரம்; நேரடியான தொடர்பு மிகக் குறைவு. ஆனால் அதேனிய னெருவனுக்கு அது வேறுவிதமாயிருந்தது. தன்னுடைய சொந்த வாழ்வுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய மிக முக்கியமான அரசியற் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக அவன் அழைக்கப்படுவான். அந்நாட்டின் போர்க் கப்பலிலே போய் அந்நிய நாட்டுக் கரையிலே வீரமரணமெய்த வேண்டிய நிலைமையும் அவ னுக் கேற்படும். சில வேளைகளில் அவன் செய்யும் தீர்மானங்களின் விளைவாக மலைக்கணவாய்கள் வழியாகப் பகைநாட்டினர் உட்புகுந்து அவனுக்குச் சொந்தமான ஒலிவந்தோப்பினையோ வயல்களையோ அழிக்கவுங்கூடும். அல்லது காலம் நன்மையாயிருந்தால் நாட்டின் சுரங்க வளம் மிதமிஞ்சிய வருமானத் தைக் கொடுக்க அவனுக்கும் எதிர்பாராதவகையிலே அதில் பங்கு கிடைக்கவும் வழியுண்டாகும். இத்தகைய சூழ்நிலைகளால் அவன் மக்கள்சபையிலே பிரசன் னமாயிருக்க வேண்டியது மிகவும் முக்கிய கடமையாகும். ஆதலால் தொழில்

1. பண்டைக்காலத்திலே உரோம நகரமும் இதற்கோரெடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிற்று. இத்தாலியின் வடக்கிலும் மத்தியிலும் மத்தியகாலத்தில் விளங்கிய நகரங்களும் வகைக் குறைய இத்தன்மையனவேயாகும்.

காரணமாகப் பிற இடங்களுக்குச் செல்லாமலிருந்தால் அவன் சபைக்குப் போவான். அவ்வளவுதான் அவனுடைய கடமை என்று கூறிவிடமுடியாது. மந்திரிசபையிலே சேவை செய்வதற்கு அவன் தேர்ந்தெடுக்கப்படவும்கூடும். அந்தப் பேறு அற்பமான தொன்றன்று. அப்படி மந்திரிசபையிலங்கத்தவனுயிருக்கும்போது அவனே ஒருநாள் ஆள்பதியாகி, அரசமாளிகையில் வாழவேண்டியு மேற்படலாம். சமூக நீலையில் அவனைப்படியிருந்தாலும், வேறுபல பதவிகளே யும் அவன் நிர்வகிக்க நேரும். ஆர்க்கோனுகவோ, அந்திய நாடுகளில் தூதுவனு கவோ, நாடக விழாக்களில் அவற்றின் தரமறிந்து கூறும் நீதிபதியாகவோ, இன்னும் அவனுடைய சொந்தக் கிராமத்தில், அல்லது கோவிற்பற்றில், எத்த னையோ பதவிகளே நிர்வகிக்க வேண்டியிருக்கும். இக்காரணங்களால் அதீனியன் ஒவ்வொருவனும் அரசியல் வாழ்விலே மிகுந்த உற்சாகத்துடன் ஈடுபட்டான் அல்லது அவன் தன் நாட்டிலே நாம் கற்பனேபண்ண முடியாத அளவு பேரபிமானம் கொண்டிருந்தான் என்பதிலாச்சரியமில்லே.

உரிமையைப் பெறுபவர்கள் கடமையும் செய்ய வேண்டும்; தன் பதவியிலே பெருமைகொள்ளும் அதீனியன், கடமைகளேச் செய்வதிலும் பெருமைகொண்டிருந்தான். நாட்டுக்காகப் போர் செய்தலே அவன் தான் பெற்ற பிரசாவுரிமைக்காக ஆற்ற வேண்டிய இயல்பான பணியெனக் கருதினுன். வறியவனுயிருந்தால் போர்க் கப்பலில் தண்டுவலிக்கும் சேவையைச் செய்வான். சிறிது வசதியுள்ளவன் கேடயந் தாங்கிக்கொண்டு கோபிலேதப் படையிலே பணியாற்றுவான். ஆனுல் பணம்படைத்தவர்கள் சமாதான காலத்திலும் நாட்டுக்காகக் கடமை செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல இருந்தன. கட்டாயமாக வரி விதிக்கும் வழக்கத்தினே அவர்கள் விரும்பவில்லே. போர்க்காலங்களில் மாத்திரம், அத்தியாவசியம் தேவையெனக் கண்டால், அதனே யேற்றுக்கொள்வர். (சாதாரணமாக அதிகாரிகளுக்கு வேதனம் வழங்குதல் முதலிய செலவுகளுக்குத் துறைமுகத் தீர்வை, நீதிமன்றங்களில் சேரும் அபராதம், அரசாங்கமே நடத்தும் சுரங்கங்களிற் கிடைக்கும் வருமானம் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொள்வர்.) பொதுச் சேவைகளில் அவரவர்க்கேற்ற முறையில் ஈடுபடக்கூடிய வாய்ப்பு எங்கெல்லாம் கிடைக்குமோ அங்கெல்லாம் மக்கள் தாமாகவே முன்வந்து கடமையாற்றினர். தயோனீசிய விழாக்கள் போன்ற திருநாட்களில் நாடகங்களே யரங்கேற்றுதல், இசைப் போட்டியில் பங்குபற்றும் கூட்டத்தினரைப் பயிற்றுதல், பொதுமக்களிடையே விளேயாட்டு, உடற்பயிற்சி, படகோட்டுதல் போன்ற களியாட்டங்களே ஒழுங்கு செய்தல் முதலியவற்றுக்கெல்லாம் பணம்படைத்த பிரமுகர்களே தமக்குள் முறைவைத்துப் பொருளுதவியளித்துவந்தனர். இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாகப் போர்க்காலத்தில் நாட்டின் கடற்படையைச் சேர்ந்த நாவாயைப் பழுதுபார்த்துத் திருத்தமான முறையில் வைத்துக்கொள்ள ஏற்படும் வருடாந்தச் செலவைத் தனி மனிதனே ஏற்றிருந்தான். இவ்வாறே தேசியப் பணியென்பது எந்த விதத்திலமைந்திருந்தாலும் அதனேச் செய்வதில் ஒருவர்க்கொருவர் கூடிய ஆர்வம் காட்டியதோடு, அதனேச் செய்வதில் தனிப்பட்ட பெருமையுங்கொண்டிருந்தனர்.

'திரையாகி*' ஒருவன் மற்றவனுடைய படகிலும் தன் படகே சிறந்ததாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புவான். 'கோரிகியுசு†' ஒருவன் தான் அரங்கேற்றும் நாடகமே பரிசிலைப் பெறவேண்டுமென்று பாடுபடுவான். அதீனியர் இப்படிக் கோலாகலமாய்ச் செய்த பொதுப்பணிகளின் தொகையை அவர் தமக்கெதிராய் வழக்குகள் தொடரப்படுங் காலங்களில் அவர்களுடைய கட்சிக்காரர் அடிக்கடி எடுத்துக்கூறி அவர்கள் தன்னடத்தையுடையவர்களென்பதை நிலைநாட்டுவர். கோரிகியுசு ஒருவன் தான் வென்று பெற்ற பரிசிலை நகரத்திலே பிரதானமான இடமொன்றிலே நிறுத்திவைப்பதுமுண்டு. பரிசில்களை இப்படி முக்காலிகளின் மீது நிறுத்திவைத்த காரணத்தினால் 'முக்காலித் தெரு' என ஒரு வீதிக்கே பெயருமமைவதாயிற்று. அவற்றைத் தாங்கி நின்ற சித்திர வேலைப்பாடமைந்த அடித்தளங்களுள் ஒன்றை இன்றும் அங்கே காணலாம்.[1]

பொதுப்பணியிலே அக்கால அதீனியர் காட்டிய ஆர்வம் அங்கு நிலவிய குடியரசின் உன்னத நிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இக்காலத்திலே வழங்கும் பொதுவுடைமை என்ற கொள்கையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவில்லை. தொழில் துறைகளை அரசாங்கமே ஏற்று நிர்வகிப்பதில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையிருக்கவில்லை. அரசாங்கக் காரியாலயங்களில் காணப்படும் அநாவசியமான கட்டுப்பாடுகளையும் அதிகாரங்களையும் அவர்கள் வெறுத்தனர். சட்டதிட்டங்களையும் மிகச் சுருக்கமாகவே அமைத்து வைத்திருந்தனர். பொருளாதார ஒழுங்குகளும் மிகச் சாதாரணமானவையாகவேயிருந்தன. நகர்காவற்பகுதியிலே பணியாற்றுவதைச் சுதந்திரமான அதீனியப் பிரசைகள் அடியோடு வெறுத்தனராகையால் அந்நியநாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட அடிமைகளையே அவ்வேலைக் கமர்த்தினர்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அரசியல் பயின்றவர்களையும் நிபுணர்களையும் நம்பாமல் சுதந்திரமானவர்களாயும் தன்னம்பிக்கையும் தைரியமும் உள்ளவர்களாயுமிருந்த புதியவர்களிடமே நிர்வாகப் பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்தனர். அதனாலன்றே நாம் ஏற்கெனவே அறிந்ததுபோலக் கிளியன் போன்ற வணிகனொருவனிடம் சேனைகளின் பொறுப்பை நிர்வகிக்கும் ஆபத்தான வேலையை ஒப்படைக்கவும், செபோக்கிளிசுபோன்ற கவிஞனொருவனிடம் நிதி நிலையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பினை ஒப்படைக்கவும் அவர்கள் துணிந்தனர். இன்னும் அப்படியான பொறுப்புக்களை நிர்வகிப்பவர்களும் மக்கள் சபையின் சேவகர்களாயிருந்தனரேயன்றி அதற்கு அதிகாரிகளாயிருக்கவில்லை. மந்திரிசபைக்கும், மக்கள் மாமன்றத்துக்கும் கட்டுப்பட்டே அவர்கள் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் அவர்கள் தம் பதவிக்கால முடிவிலே தாம் நடந்து கொண்ட விதத்தைப்பற்றி மக்கள்சபை கேட்டால் அதற்கு விளக்கங் கொடுக்க வேண்டியவர்களாயுமிருந்தனர். அதீனியர்க்குச் சுதந்திரம் என்பது

* திரையாகி : மூன்றுவரிசைத் துடுப்புக்களைக் கொண்ட நாவாயின் தலைவன்.

† கோரிகியுசு இசைநாடகங்களையரங்கேற்றும் நாடகாசிரியன்.

1. இலிசிகிராதிசு என்பவனமைத்த ஞாபகச் சின்னம் அக்குரோப்பொலிசின் தென் திசைக் கிலுள்ள குன்றின் மீதே காணப்படுகின்றது.

வாழ்வோடு கலந்த ஒரு கோட்பாடாயிருந்தது. மேலும் அக்காலத்திலே அதீனியரைப்போல் உள்ளம் நிறைந்த பக்தியோடு தம்மையே நாட்டுக்கு அர்ப்பணித்த சாகிய மொன்றைக் காண்பதரிது. (இந்தத் தனித் தன்மையொன்றுதான் அவர்களுடைய அரசியற் பெருமைக்குக் காரணமாயிருந்தது.) தம்மை மறந்து தியாக மொன்றையே பெரிதென மதித்துத் தம் தாய்நாட்டிற்காக உடலையும் உயிரையுங் கொடுத்துச் சேவை செய்தனர். கடமைகளை அலட்சியம் செய்பவனுக்கு அதென்சில் இடமிருக்கவில்லை. போரிலே தன் கேடயத்தைப் பறிகொடுத்த ஒருவனைத் தெருவிலே திரியும் சிறுவரும் எள்ளி நகையாடுவர். சாதாரணமாகப் பொதுவாழ்விலும் நகரத்தினரசியலிலும் பட்டுக்கொள்ளாமல் ஒருவன் விலகியிருக்க விரும்பினால் அவனிடம் மனித இயல்பே இல்லையென்று முடிவு செய்துவிடுவார்கள். தனக்காக மாத்திரமே ஒருவன் வாழ்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லையாதலால் யூரிபிதிசு போன்று ஒதுங்கி வாழ்ந்த ஒருவன் பிரபலமாயிருந்திருக்க முடியாது. சமுதாயம் முழுவதற்குமே நன்மையாயிருக்கும் வகையிலே தனி மனிதனுடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் கூடியளவு வலிமைபெற்று விருத்தியடையச் செய்தலே கிரேக்க நகர—அரசினுடைய குறிக்கோளாயிருந்ததென்று சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம். தாய்நாட்டுக்காகப் போர்புரியப் பயன்படும் என்று தன் உடலை உறுதியானதாக்கி வைத்துக்கொள்வான். அதன் கலாசார விருத்தியிலே தானும் சிறந்த பங்கு கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினால் அவன் தன் அறிவை விருத்தி செய்வான். தாய்நாடு இல்லையென்றால் தானுமேயில்லையென்றே அவனுணர்ந்திருந்தான். அவனுடைய வாழ்விலே அவனுக்குச் சகலமுமாயிருந்தது தாய்த்திருநாடு ஒன்றே. நாட்டின் சிறப்புக்களிலே பங்குபற்ற முடியாமல் ஒதுக்கப்படுவதை மற்றெல்லாத் தண்டனைகளிலும் கொடியதாகக் கருதினான்; நாட்டை விட்டுத் தூரத்தப்பட்டாலோ தன் வாழ்வு முடிந்ததென்று மாழ்கினான்.

தேசாபிமானத்துக்குச் சிறந்தவர் கிரேக்கரெனப் புகழ்வது மிகை; தேசாபிமானமென்பது அவர்களுடைய இயல்பான பிறவிக்குணம். கிரேக்க மக்களுக்கு ஒரு குணம் உண்டு என்றால் அது தேசாபிமானம் என்பதுதான். காதலர் மனைவியரைக் காதலிப்பதுபோலவே 'அவர்கள் நாட்டையும் காதலித்தனர்' என்று தனது நாட்டு மக்களைப்பற்றிப் பெரிக்கிளிசு கூறியது உபசாரவார்த்தையன்று. மரணச் சடங்கொன்றிலே அவன் பேசியதாகக் கூறப்பட்ட அச்சிறப்புச் சொற்பொழிவிலிருந்தே இந்தப் புகழுரையைத் துசிதீதிசு நமக்கெடுத்துக் காட்டியுள்ளான். அதென்சிலப்பொழுது சுருக்கெழுத்தாளர் யாருமிருக்கவில்லையாதலால் அப்புகழுரையிற் காணப்படும் வாக்கலங்காரம் சரித்திராசிரியனுடைய புனைந்துரையென்றே கொள்ளவேண்டும். எனினும் அக்காலங்களில் மக்களிடையே நிலவியிருந்த உயர்ந்த லட்சியங்களை நோக்கும்போது அப்புகழுரையும் சிறந்த அவ்வரசியல் ஞானியின் கூற்றென்றே நம்பவேண்டியிருக்கிறது. மேலும், அவன் கூறிய அதே சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலி செய்தவண்ணமிருந்ததையும் நாமறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. அதென்சு எய்தியிருந்த பெருமையை ஓரளவாவது எடுத்துக் கூறுமாற்றல் வேறு சொற்களுக்கில்லை. எனவே பெரிக்கிளிசின் சொற்பொழிவிலிருந்து ஒருசில பகுதிகளை

ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுதல் நலமாகும். சிபார்த்தாவுக் கெதிராய் நடந்த யுத்தத்தின் முதலாண்டு முடிவில், தம் நாட்டுக்காக உயிர்கொடுத்த வீரருக்குஞ் சலி செய்தபோது அச்சொற்பொழிவு நிகழ்த்தப்பட்டது. துக்ககரமான அச்சந்தர்ப்பத்தில் உடன் பயனுக என்ன கிடைக்கவேண்டுமோ அதனையுந் தாண்டி அப்பாற் சென்றுவிட்டது அவனுற்றிய சொற்பொழிவு. தனது நாட்டு மக்களின் பெருமைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி, கேட்டவர்களுடைய உள்ளத்திலே வீரா வேசமும் உணர்ச்சியும் பொங்கச் செய்தான்.

'சிலர் என்ற வகுப்பினரிடத்திலன்றிப் பலர் என்ற வகுப்பினர் கையிலேயே நம் நாட்டினரசியல் தங்கியிருக்கின்றமையினுல் இதனைக் குடியரசு என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றோம். ஆனுல் அரசியற் சட்டங்களின்மூலம் எல்லோரும் அவரவர் சொந்த வாழ்க்கையிலே சமத்துவமான நீதியைப் பெறும் வாய்ப்பு உண்டு. எந்த ஒரு துறையிலே திறமையைக் கண்டாலும் அதனை நம் பொது மக்கள் வரவேற்றுப் பெருமைப்படுத்துகின்றனர்..... பொதுவாழ்வில் எல்லோருக்குமே சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதுபோல ஒருவர்க் கொருவர் கொண்டுள்ள நாளாந்தத் தொடர்புகளிலும் நாம் அத்தகைய கொள்கையுடனேயே பழகிவருகிறோம். அயலவன் தன் சொந்த வழியிலே மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தால் அதனைக் கண்டு நாம் பொருமைப்படுவதுமில்லை; சுடுசொற் பேசுவதுமில்லை; நீண்ட மனத்தாங்கலை ஏற்படுத்தாவிட்டாலும் உற்று நோக்குவாருள்ளத்தை உறுத்துந் தன்மையுடைய அற்ப காரியங்களைத்தானும் நாம் செய்திலை. நாம் ஒருவர்க்கொருவர் தனிப்பட்ட முறையிலே கொண்டுள்ள தொடர்புகளிலோ அல்லது பொதுக்காரியங்களிலோ திறந்த மனத்துடனும் கெழுமிய அன்புடனும் சட்ட திட்டங்களுக்கமைய நடந்துகொள்கிறோம். போற்றுதலுக்குரியவற்றைப் போற்றுகிறோம்; அதிகாரத்தை ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டால் பின்னர் அவர் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்கிறோம். சமூக நிலையிலே தாழ்ந்தவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் சட்டங்களுக்கு முக்கியமாக அடங்கி நடக்கும் பழக்கம் நம்மிடையே உண்டு. எழுதாத சட்டங்களும் பல உள; அவற்றை நாம் மீறி நடந்தால் நமக்கு அவமானமே வந்தெய்தும்; அத்தகைய சட்டங்களுக்குச் சிறப்பாக நாம் பணிந்து நடக்கிறோம். அன்றாட வேலையுடன் நமது நகர வாழ்வு முடிந்து விடுவதில்லை. உள்ளத்துக்குப் புத்துணர்ச்சியூட்டுவதில் நமது நகரத்துக் கினையான வேறென்றைக் காண்பதரிது. ஆண்டு முழுவதும் போட்டிகளும் தியாகச் செயல்களும் உண்டு. பொதுக்கட்டிடங்கள் யாவும் நாள்தோறும் நம் கருத்தையுங் கண்ணையும் கவர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன..... ஆடம்பரமற்ற தூய அழகினையும், மனிதத்தன்மையோடு கூடிய விவேகத்தினையும் நாம் பெரிதும் விரும்புகிறோம். போலிக் கௌரதத்திற்காக நாம் செல்வத்தைப் போற்றுவதில். ஆனுல் அரியசாதனைகளுக்கு அது ஆதாரமாயிருப்பதனுல் அதனைப் போற்றுகிறோம்.....நம் நகரமக்கள் தமது சொந்தக் கடமைகளையும் கவனித்துக்கொண்டு பொதுக்கடமையையுங் கவனிக்கிறார்கள். ஆனுல் நகரத்தின் பொதுக்கடமையிலே தமது சொந்தக் கடமை குறுக்கிட விடமாட்டார்கள். பொதுவாழ்விலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பவனைச் "சாந்தமானவ"னென்று மற்ற நாட்டு மக்கள் கூறுவதுபோல நாம் கூறுவ

தில்லே. நமக்கும் மற்றவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசம் இதுதான். அவனே "உத வாதவன்" என்று நாம் ஒதுக்கி விடுகிறோம். கொள்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட வற்றையெல்லாம் நாம் நேரிற் கூடி விவாதித்துத் தீர்மானித்துக் கொள்வோம்; பேச்சும் செய்கையு மொத்துவராதென்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லே. ஆனுல் தீர விவாதித்து முடிவுகாணுமல் செயலிலீடுபட்டால் அது தோல்வி யிலே முடியுமென்ற கோட்பாட்டையுடையவர்கள் நாங்கள். ஆபத்தான காரி யங்களிலே துணிந்து ஈடுபடுபவர்கள் என்றும் முதலிலே மிகவும் தயங்குப வர்களென்றும் இரண்டு விதமாக நம்மைப்பற்றி மற்றவர்கள் கூறுவதுண்டு .....நன்மை செய்வதிலும் நாம் ஏனைய சாகியத்தவரிலும் வேறுன தன்மை மைக் கொண்டிருக்கிறோம். சலுகைகளே மற்றவர் நமக்குச் செய்யப் பெற்று அதனுல் நண்பர்களே நாம் சம்பாதிப்பதில்லே; அவற்றை நாமே மற்றவர்களுக் குச் செய்வதனுலேயே நாம் மற்றவர்களோடு நட்புக் கொள்கிறோம்..... சுருங்கச் சொன்னுல் நமது நகரம் கிரேக்கதேசம் முழுவதற்கும் ஓர் அறிவுச் சுடராய்த் திகழ்கின்ற தென்றே கூறுவேன். மனிதனுக்கு மனிதன் சுதந்திர மான ஊக்கத்திலோ, பலபடியான அரியசாதனைகளைச் செய்வதிலோ, உடல் வளம் விவேகம் என்பவற்றினுலுண்டான தன்னம்பிக்கையிலோ அதினிய மக் கள் மற்றவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள். போலிக் கௌரவத்துக் காகப் பேசப்படும் வெற்றுச் சொற்களல்ல இவை. நமது பண்பாடுகள் காரண மாக நாம் அடைந்துள்ள உன்னத நிலேயே இதற்குச் சான்று. நமது நகரத்துக் கேற்பட்ட சோதனைகள்போல இக்காலத்தில் வேறெந்த நகரத்துக்கும் ஏற் பட்டிருக்குமென எவருமே கனவுதானும் கண்டிருக்க முடியாது. ஆக்கிரமித் தெழுந்த எந்த வைரியும் எங்கள் நகரத்தில் வந்து இடர்ப்பட நேர்ந்தால் அவன் மனக்கசப்புக் கொள்வதில்லே; இந்த நகரத்துக்கு அடிமைபூண்ட ஏனைய நாடுகள் தாமும் தமது சுதந்திரத்தை இழந்து சிறுமைப்படுவதாக எண்ணி வெட்கப்படுவதுமில்லே. அத்தகைய பெருமை எங்கள் நகரத்துக் குண்டு. நமது உன்னத நிலேயை எடுத்துக்காட்டும் சின்னங்களும் சான்றுகளும் பலவாக இருக்கின்றன. அவற்றை இக்காலத்து மக்கள் கண்டு எப்படி அதிச யிருக்கிறார்களோ அதுபோலவே இனிவரும் சந்ததியினரும் ஆச்சரியப்படுவ ரென்பதறுதி. ஓமரோ அன்றி வேறு புலவனே வந்து நம்மைப் புகழவேண்டு வதில்லே. அந்தப் புகழ்ச்சி ஒருகணம்தான் மகிழ்ச்சி தரும். ஆனுல் நமது உண்மையான வீர வாழ்வோ அவர்களுடைய கற்பனைகளைக் கடந்து விளங்கும். கடல்மீதும் தரைமார்க்கமாகவும் துணிந்து முன் சென்று வழிகாட்டியாயிருப் பவர்கள் நம்மவர்களே. இவர்கள் ஆங்காங்குள்ளவர்களேத் தண்டித்தும், கைதாக்கிவிட்டும் அழியாத நினேவுச் சின்னங்களேத் தங்கள் குடியேற்றங்கள் தோறும் நிறுவியுள்ளனர்[1].'

பெரிக்கிளிசு அல்லது (நீங்கள் விரும்பினுல்) துசிதிதிசு தீட்டிய சொல்லோவி யத்தை வெறும் கற்பனையென்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. மேலே எடுத்துக் கூறிய உண்மைகளே விளக்குவதற்கு வேண்டிய ஏதுக்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ள

1. இது சிம்மேரன் என்பவருடைய மொழிபெயர்ப்பாகும்.

இலக்கியங்கள் கலைச் செல்வங்கள் என்பவற்றிலே பலப் பல காணலாம். அதனால் அச்சொற்கள் உண்மையாக ஒலிக்கின்றன. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே, எத்தனையோ அல்லல் தொல்லைகளை யனுபவித்தாலும், அதென்சு, மிக்க மகிழ்ச்சிக்குரியதோரிடமாய் விளங்கிற்று. அந்த நாட்களிலே வாழ்ந்திருக்கக் கிடைத்தால் அது ஒரு பாக்கியமே. 'பெரிக்கிளிய காலத்து அதீனியச் சமூகமே சரித்திரங்கண்ட தேசிய அமைப்புக்களுக்குள் தலைசிறந்ததாகும்' எனத் திரு. சிம்மேரன் கூறுகிறார். அது உண்மையாகவேயிருக்கலாம். ஆனால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே அந்த உன்னத நிலை மங்கத் தொடங்கிவிட்டது. தமது நாட்டுக்காக உயிர் கொடுத்த உத்தம வீரருடைய கல்லறைகளின் பக்கத்திலே நின்று பெரிக்கிளிசு ஆற்றிய அதே சொற்பொழிவை ஆழ்ந்து நோக்கினால் அது அதென்சு நகரத்தின் மரணச்சடங்குச் சொற்பொழிவென்றும் கூறலாம். ஈகசபதாமிச் சம்பவங்களுக்குப் பின்னர் துசிதீதிசு அச்சொற்பொழிவை எழுதும்போது அதென்சின் உயர்ந்த சக்தியே குழியிற் புதைக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கருதியிருக்கவுங்கூடும். அடுத்துவந்த நூற்றாண்டிலே அதென்சு என்னவாயிருந்திருக்கு மென்பதைப்பற்றியே இனி நாம் விவரிக்க வேண்டும். அது அதிகம் கவர்ச்சியான கதையாயில்லாவிட்டாலும். சரித்திரத்திலே உளதத்துவம் வளர்ந்த வரலாற்றை விளக்கும் காலமாகையால், கருத்தூன்றிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

2. நகர–அரசின் வீழ்ச்சிக்கான அறிகுறிகள்

நான்காம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த அதீனியருட் சிறந்தவர்கள் அதென்சின் வீழ்ச்சி ஆரம்பித்து விட்டதென்ற உண்மையை நன்குணர்ந்திருந்தனர். தெமோதெனிசு அதைப்பற்றியே இடித்துக் கூறிவந்துள்ளான். நாட்டு மக்கள் கடும் பயிற்சிகளை மேற்கொள்வதில்லை, தமக்காகப் போர் செய்வதற்குக் கூலி கொடுத்துப் படைவீரரை அமர்த்துகிறார்கள் என்றெல்லாம் அவன் குறைகூறியிருக்கிறான். இவர்கள் முதலில் தம்மைப்பற்றித்தான் சிந்திப்பார்கள். நாட்டைப் பற்றிய சிந்தனை இவர்களுக்கு இரண்டாம் பட்சமானதுதான். அதென்சின் பெருமைக்காகத் தமது மூதாதையர்கள் எழின்மிகு மாடங்களைக் கட்டி வைத்து விட்டுப்போக, இவர்கள் தமது சொந்தச் சுகத்துக்கும் பெருமைக்குமாகக் கட்டிடங்களைக் கட்டிக்கொண்டதோடு நில்லாமல், கடந்த காலத்துப் பெருமக்கள் வாழ்ந்த குடிசைகள் எளியவை, தாம் கட்டிக்கொண்ட வீடுகளோ ஆடம்பரமான மாளிகைகள் என வீண் பெருமையும் பேசிக்கொள்வார்கள். பொதுச் சேவைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. மக்கள்சபைக் கூட்டங்களுக்குப் போதிய அங்கத்தவர்களை வரச் செய்வதற்காக வேதனங் கொடுக்கும் வழக்கமும் ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. நான் என்ற தன்மையை மறந்து பணியாற்றிய முன்னோர்களது பெருமை அப்பொழுது பொதுவாழ்வி லீடுபட்டவர்களிடமற்றுப் போயிற்று. தற்புகழ்ச்சியே எங்கும் மலிந்திருந்தது. மதுக்கடைகளில் குடிவகைகளை எடுத்துப் பரிமாறும் சிற்றூர் தன் தொடையில் தட்டிக்கொள்வதுபோன்ற அநாகரிகமான முறைகளைக் கைக்கொண்டு, மக்கள்சபையில் கூடியுள்ளவர்களைத் தான் விரும்பிய நேரம்வரை

யில் காத்திருக்கச் செய்வதும், பின்னர் ஏதோ முக்கியமான காரியங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பவன்போலக் காட்டிக்கொண்டு அவர்களைக் கலைந்து போகச் செய்வதுமான வழக்கங்களைக் கிளியபன் மேற்கொண்டான். அவனைப் பின்பற்றி மற்ற அரசியல்வாதிகளும் அப்படியான வழக்கங்களை மேற்கொள்வதுதான் நாகரிகமெனக் கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டனர். தெமோதெனிசும் அவனுக்கு மாறான அரசியல்வாதிகளுமே ஒருவர் மற்றவருடைய சொந்தக் குறைபாடுகளை எடுத்துப் பேசிக் கீழ்த்தரமான முறைகளில் தாக்கிக் கொள்ளத் தலைப்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறெல்லா மிருந்தபோதும் முந்திய காலங்களில் வாழ்ந்த பெருமக்களைப்போல வைராக்கிய சித்தமும், கட்டுப்பாடான ஒழுக்கங்களும் பூண்ட தேசாபிமானிகளும் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்களிற் பலர், ஒழுக்கக்கேட்டுக்கு ஏதுவாயிருந்த கோட்பாடுகளை வெறுத்து, தம் வாழ்விலே சிபார்த்தரைப்போலக் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளைக் கைக்கொண்டொழுகி வந்தனர். என்றாலும் சிறப்புமிகுந்த அந்தக் காலம் போய்விட்டது; அது போய்விட்டதென்பதை மக்கள் உணர்ந்துமிருந்தனர். காலத்தின் போக்கு— வீழ்ச்சிக்கான அவ்வறிகுறி — சனுதனக் கொள்கையுடைய அரித்தபேனீசை நடுங்கவைத்தது. அதனால் புதிய நடைமுறைகளும், அவற்றாலுண்டான அதிர்ச்சிகளும், பயங்கர விளைவுகள் ஒழுங்கீனங்கள் என்பனவும் எல்லாம் பழமையைச் சீர்குலைக்கக் காரணமாயின என்று அவன் மிகக் கடுமையாகக் கண்டித்திருக்கிறான்.

பொருளாதாரக் குறையே வீழ்ச்சிக்கு ஓரளவு காரணமாயிருந்தது[1]. அதீனிய மக்களின் உடல்வளத்தினை அங்கு பரவிய கொள்ளைநோய் உறிஞ்சிக் கொண்டுவிட்டது. தெசீலியாவைச் சிபார்த்தர் பிடித்து வைத்திருந்தமையினால் அதீனிய நாட்டுப்புறங்களின் பயிர்ச்செய்கை குன்றிப்போய்விட்டது. இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட பகைமைகள் காரணமாகக் கிரேக்க தேசத்தின் பல பகுதிகளில் இவ்விதமான இடர்ப்பாடுகள் ஏற்பட்டிருந்தன. வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் எங்கும் பரவியிருந்தது. அடிமைகளைக்கொண்டு குறைந்த சம்

1. நான்காம் நூற்றாண்டிலே கிரேக்கமக்களின் வீழ்ச்சிக்கும் ஓரளவு காரணமாயிருந்தது காட்டுக்காய்ச்சலென்னும் நோயாயிருக்கலாமென ஊகிக்கப்படுகிறது. அந்தவிதமான ஒரு நோய்க்குரிய அறிகுறிகள் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்ததாய்த் தெரியவில்லை. சதுப்புநிலமான பூவோதியாவின் விவசாயிக்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகள் பலவற்றை எடுத்துக் கூறவந்த ஈசியது இதினைப்பற்றிக் குறிப்பாகவேனும் கூறியதாயத் தெரியவில்லை. (கப்பல் கட்டுதல் முதலாயினவற்றுக்காக) காடுகளிலிருந்த மரங்களை வீழ்த்தியதனால் மழைவீழ்ச்சி குன்றிப்போயிருக்க அதனால் ஆறுகள் வரண்டுபோயிருக்கவுங்கூடும். அதனால் கொசுக்கள் நன்குபெருக வசதியான குளங்குட்டைகளதிகரித்திருக்கக்கூடும். எவ்வாறே "காய்ச்சல்" என்ற பதம், அரித்தபேனீசு, செனோபன் முதலிய ஆசிரியர்களுடைய நூல்களில் அடிக்கடி பயின்று வருதலைக் காண்கிறோம். 400 ஆம் ஆண்டளவிலே இந்நோய் அதென்சு நகரத்திலே தொடர்பான காய்ச்சலாகவும், விடாமல் தொடர்ந்துகாயும் காய்ச்சலாகவும் மக்களைப் பீடித்து வாட்டியதென இப்போகிராதிய விரிவுரைகள்மூலம் தெரியவருகின்றது. கி.மு. 420 இல் இப்புதியநோய் பரவியபொழுது சாதாரணமான வைத்தியர்கள் இதனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமற்போகவே அச்சிலிப்பியசு (ஔடதங்களின் அதிதேவதை) என்னும் தெய்வவழிபாடு வழக்கத்தில் வந்ததென்று ஊகிக்கிறார்கள்.

பளத்துக்கு வேலை செய்யக்கூடிய வாய்ப்புக்களிருந்தமையினால் சுதந்திரமாக வேலை செய்பவர்களுக்குத் தொழில் வசதியற்றுப் போயிருந்தது.

சிராக்கியுசு, தாரேந்தும் என்னும் நகரங்களும், சின்னசியாவிலுள்ள பட்டினங்கள் பலவும் பொருட்களை உற்பத்தி செய்ய ஆரம்பித்ததும், அதன் காரணமாகப் பண்டைக் கிரேக்க கைத்தொழில்கள் மறைந்து போனதும் இத்தப் பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தத்தினாலேற்பட்ட மறைமுகமான ஒரு விளைவு என்றே கூறவேண்டும். எனவே மக்கள் தம் தாய்நாட்டைவிட்டுத் தொழில் வளமுள்ள வேறுவேறிடங்கள் செல்லத் தலைப்பட்டனர். நாடுகள் தோறுஞ் சென்று கல்விபோதிக்கும் ஆசிரியர்களும் ஊருராகச் சென்று வைத்தியஞ் செய்யும் மருத்துவர்களும் அக்காலத்தில் பலராயிருந்தனர். இன்னும், பிறருக்காகப் போர்செய்து பொருளீட்டிய போர்வீரர் பலரையும் அக்காலத்திலே சிறப்பாகக் காணக்கூடியதாயிருந்தது. சைரூசு மன்னனுடைய படையிலே ஆர்க்கேடியரும் ஆங்கேயியரும் சேர்ந்து பாரசீகத்துக்குச் செல்ல, அதென்சு பிலிப்புக் கெதிராகப் போர் செய்வதற்கு வீரர்களைக் கூலிக்கமர்த்த வேண்டியிருந்தது. இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதாயிருந்தால் நகர—அரசாயிருந்த அதென்சு, தனக்கெனச் சிறப்பான உரிமைகள் வசதிகளென்பனவற்றைப் பெற்றிருந்தும் தனிமனிதனுடைய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய முடியாமலிருந்தது. அதென்சே எல்லாம் என மக்கள் அபிமானங்கொண்டிருந்த காலம் மாறிவிட்டது. ஒவ்வொருவனும் தனது சொந்த நலனைத் தானே தேடிக்கொள்ள வேண்டிய நிலை வந்தெய்தியது.

மற்றுமோர் ஆழமான கருத்தில் பார்க்கும்போதும் நகர—அரசு தன் பூரணத் தன்மையை இழந்துவிட்டது; அதன் வீழ்ச்சிக்குரிய இரண்டாவது காரணம் உளதத்துவ முறையிலாராயப்படவேண்டியதாகும். முந்திய நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியிலே சோபிசதர் செய்த போதனைகள்பல மக்களுடைய மனதிலே ஆழமாகப் பதியத் தொடங்கியிருந்தன. அதென்சின் தலைவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களாலும், அவர்களுடைய செயல்களினாலும் அப்போதனைகள் எத்துணைச் செல்வாக்குப்பெற்றிருந்தன என்பதனை நாம் ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். கிளியன், அல்சிபயதீசு, இன்னும் மற்றுமுள்ள தலைவர்களுடைய வாய்மொழியிலே, சுயநலத்தையே முக்கியமாகக் கருத வேண்டுமென்ற கொள்கையை வெளிப்படையாகவே வலியுறுத்திக் காட்டியுள்ளான் துசிதீதிசு. ஒரு நாட்டின் போக்கினை மாற்றுவதற்கு அதனைவிடச் சிறந்த கொள்கையிருக்க முடியாதென்பதைப் பலரும் மறைமுகமாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். அப்படியானால் அந்நாட்டின் மக்கள் தம் சொந்த வாழ்வில் எப்படியிருந்திருப்பர் எனக் கேட்கக்கூடும். அந்தவிதமான கொள்கைகள் சிறந்த மக்களை உருவாக்குமெனக் கூறமுடியாது. சுயநலமென்பது இருபுறமும் கூரான ஆயுதத்துக்குச் சமானமானது. சோக்கிரதீசின் மாணவர்களைப்போல இக்கொள்கைகளைப் பயின்ற இளைஞர் பலர் எதற்கெடுத்தாலும் குதர்க்கமே பேசிப் பண்டைப் பழக்க வழக்கங்களைப் பிறரிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள விரும்பாமல், கடைசியில் ஒன்றையுமே ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விட்டு விட்டனர். சோக்கிரதீசு

மாத்திரம் உயர்ந்த லட்சியங்களைக் கைக்கொண்டு நாட்டுப்பற்றில் அசையாத உறுதிபூண்டு நின்றனையினும் அவனுடைய மாணவர் அவ்வாறு நடந்திலர். தாமாகச் சிந்தித்து முடிவுசெய்தலே சிறந்ததென்று அவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டதனால், அவர்கள் தங்களுடைய தீர்ப்பே, பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நெறிமுறைகள் சமயக் கோட்பாடுகளெல்லாவற்றிலும் மேலானது என்று முடிவுசெய்துகொண்டனர். சோக்கிரதீசுக்கு அடுத்தபடியிலுள்ள ஆசிரியர்களின் மாணவர்களுடைய நிலையும் அவ்வாறேயிருந்தது. நாட்டுக்குச் செய்யவேண்டிய பொதுவான கடமைகளைப்பற்றி அக்கால இளைஞர்கள் சிறிதும் கவலைகொள்ளவில்லை. தேசாபிமானம் என்பது அவர்களுக்கு நகைப்புக்கிடமான ஒன்றாயிருந்தது. சுருங்கக் கூறினால் அங்கு நிலவியது தன்னலமொன்றையே பெரிதெனக் கொண்ட ஒரு தேசீயவாதமாகும். எனவே சமூகத்தை ஒன்றாய்க் கட்டிவைத்திருந்த பண்டைய கட்டுப்பாடுகள் அற்றுப் போயின. மனித வாழ்வுக்கு அனைத்துமாயிருந்தது தாய்நாடுதான் என்ற கொள்கை இப்படிச் சீர்குலைவதாயிற்று.

அரசியல் வாழ்வினும் சமூக வாழ்வினும் இவ்வாறே சீர்கேடுகளாரம்பித்திருந்தனவாகையால், மக்களும் அறிவுத்திறமற்றவர்களாய் மாறியிருக்கக்கூடுமென்றெண்ணுதல் தவறு. நான்காம் நூற்றாண்டிலே புலவனொருவனும் தோன்றவில்லை; துசிதீதிசு போன்ற சரித்திராசிரியனு மாங்குதிக்கவில்லை. என்றாலும் பாரசிகப் போர் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து அறிவுத்துறையிலங்கே சிறந்த முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. ஐந்தாம் பட்சமான நாடகக் காவியங்களை எழுதிய நூற்றுக்கணக்கான இளம் புலவர்களிருந்தனரென்று அரித்தபேனீசு குறைகூறுகிறான். நாடகத்தையோ காவியத்தையோ நன்கு நயந்து அநுபவிக்கக் கூடிய அறிவுத்திறமை அக்காலத்து அதீனிய மக்களிடமிருந்ததென்பது புலனாகிறது. அவனே இயற்றிய தவளைகள் என்ற இன்சுவைக் காப்பியத்திலே ஏச்சிலியசு, யூரிபிதிசு என்பவர்களின் நடைகளை ஒப்பிட்டுக் காட்டும்போது அவ்வாசிரியர்களின் மேற்கோள்களை எடுத்தாண்ட இடங்களை அந்நாடகக் கதையைக் கேட்கும் மக்கள் நன்கு விளங்கிக்கொள்வர் என்ற நம்பிக்கை அரித்தபேனீசுக்கிருந்தது. யூரிபிதிசில் உள்ள ஒரு கூட்டுப் பாடல் முழுவதையுமே மனப்பாடமாக ஒப்புவிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாயிருந்தமையால் சிசிலியப் படையெடுப்பில் சிறைப்பட்ட கைதிகளிற் பலர் விடுதலையடைந்தனர். இப்பொழுது லண்டன் மாநகரிலுள்ள நாடகாபிமானிகள் பலருக்குச் சகப்பியர் செரிதன் முதலாமாசிரியர்களுடைய நூல்களிலே அப்படியான ஒரு பரீட்சை நடத்தினால் மிகச்சிலரே தேறக்கூடும். 'அதீனிய சாகியத்தினாற்றலை மதிப்பிட்டால் நமது சொந்த ஆற்றலைவிடக் குறைந்தபட்சம் இரு மடங்காவது அதிகமென்றே கூறவேண்டும். அதாவது ஆபிரிக்க நீக்கிரோவரின் ஆற்றலிலும் நமது ஆற்றல் எத்துணை அதிகமோ அத்துணையதிகமானது அவர்களுடையது' என்று தற்கால அசிரியரொருவர் அறுதியிட்டுக் கூறியதை நாமும் தடையில்லாமல் ஒப்புக் கொள்ளலாம். இந்த ஆற்றல்கள், சிந்தனைகள், சாதுரியங்கள், கற்பனைகள் யாவும் நான்காம் நூற்றாண்டிலே புதிய துறைகளிற் பயன்படுத்தப்பட்டன. நகாவாழ்வின் பொதுநலத்துக்காக என்னென்ன காரியங்களைச் செய்யலா

மென இதுவரையில் சிந்தனை செய்து வந்தவர்கள் அப்பொழுது தம்மைப்பற்றியும் தத்துவ விசாரங்கள்பற்றியும் சிந்தனை செய்யத் தலைப்பட்டனர்; சிறப்பான தொழில்களைப்பற்றியும் அவர்கள் சிந்தனை செய்ததுண்டு. சுருங்கக் கூறினால், மனிதன் தன்னைப்பற்றியும் தனது சொந்த நலன்கருதியும் முதன் முதலாகச் சிந்தனை செய்யத் தொடங்கினனெனலாம். அறிவு விருத்திக்கேற்ற சம்வாதங்களில் ஈடுபடுதலை விரும்பி, இளைஞர் பலரும் தமது உடற்பயிற்சிகளைக் கைவிட்டனர். ஆன்மாவைப்பற்றிப் பேசுவதும், ஆசாபாசங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சிகள் செய்வதுமாயிருந்தனர். கலாசாரம் என்பது பிரதான கொள்கையாயிற்று. சமயவழிபாடுகளுக்குப் பதிலாகத் தத்துவ விசாரங்கள் இடம்பெற்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மக்கள் முயற்சி செய்வதற்கேற்ற வழிதுறைகள் மிகவும் சுருங்கிவிட்டன. பெரிக்கிளிசு கூறியதுபோல ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அதீனியன் தனக்குக் கிடைத்த தொழில் எதுவாயினும் அதனைச் செய்யச் சித்தமாயிருந்தான். புலவனொருவன் பொருளாதார நிபுணனாய் மாறக்கூடும்; வணிகன் சேனுபதியாவன்; சாதாரண மனிதனே வேலேந்தும் வீரனாய், அவலச்சுவைமிக்க நாடகத்தை நயக்குமாற்றல் பெற்ற வித்தகனாய், ஆடலரங்கிலே மல்யுத்த வீரனாய், இசைவல்லானாய், இசைக்கருவியை வாசிக்குமாற்றலுள்ளவனாய், கூட்டு நடனங்களில் சேர்ந்து ஆடல்புரியக் கூடியவனாய், நீதிமன்றத்திலே நீண்ட உரைநிகழ்த்தும் வாக்குவல்லமையுடையவனாய், இன்னும் தேவையேற்பட்டால் அரசியல் தலைவனாயும் மாறக்கூடியவனாயிருந்தான். ஆனால் நான்காம் நூற்றாண்டோவெனில் தொழில்களிலே தனித்தனி உயர்ந்த பயிற்சி பெறும் காலமாயிருந்தது; மேற்கூறியவையெல்லாம் அவ்வத் தொழிலிலே சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களுடைய கையிலேயே தங்கியிருந்தன. தொழில்முறையாகப் பயின்று தேர்ச்சிபெற்ற போர்வீரன், உடற்பயிற்சிக்காரன், நியாயவாதி, பொருளாதார நிபுணன், கலைஞன் என்று இத்திறத்தோரையே காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. இக்காலத்திலே நாம் காணும் நாகரிகத்துக்கேற்றவகையிலே அங்கு நிகழ்ந்த பிரத்தியேகப் பயிற்சிகள் நம் கவனத்தைக் கவர்வதாயிருக்கின்றன. அவற்றிலே நன்மைகள் பல இருந்தன என்பதிலையமில்லையாயினும், அந்த வளர்ச்சியிலே தீமையின் கலப்புக்களில்லையென்று கூறமுடியாது. மனித இனம் வளர்ச்சியடைய வேண்டியதுண்மையே. ஆனால் அதற்குச் சுயநலமே பெரிதெனக் கருதி மக்கள் வாழ்ந்த அக்காலமே சிறந்தது என்று கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. பெரிக்கிளிசும் அவனது தூணர்களும் அரசியலே ஏற்று நடத்திய காலத்திலும் பார்க்கத் தெமோதெனிசு, பிளேட்டோ முதலியவர்களின் காலத்திலேதான் நகரம் சிறப்புற்றிருந்ததென்றே வளமுடையதாயிருந்ததென்றே எடுத்து நிலைநாட்டுதலசாத்தியம்.

எனவே தனித்தன்மையும் சிறப்புப் பயிற்சிகளைப் பெறுதலுமே இப்பொழுது நாமாராயப் புகுந்துள்ள காலத்தின் இரட்டையம்சங்களாய் விளங்கின. அதன் வரலாற்றை ஆராய்வதன்முன், சமூகம் கலாசாரம் என்பவற்றின் பல்வேறு துறைகளிலே இந்த இரட்டையம்சம் எத்தகைய செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்தது என்று ஆராய்வது நல்லது. இலக்கியங்களை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம். அவை மக்களின் ஆத்மீக உணர்ச்சியை வளர்க்கத் தவறிவிட்டன என்

பதையே முதலாவதாக நாம் அவ்விலக்கியங்களில் அவதானிக்கக்கூடியதா யிருக்கின்றது. புலமைச்சிறப்பு அற்றுப் போய்விட்டது. உயர்ந்த நாடகா சிரியரெவரும் அக்காலத்திலே தோன்றவில்லை. பிந்தாரைப் போன்றவனெனக் கூறக்கூடியவனொருவனும் உதிக்கவில்லை. அக்காலத்தில் வசனகாவியங்களே சிறப்பாக விருத்தியடைந்தன. நான்காம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வசன நூலா சிரியர்களிலேகர் அக்கலியில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். துசிதிசு இலக்கியத் துறையிலே வெற்றி பெற்றானெனினும் ஒரு தளபதியாயிருந்து வெற்றிபெற்றானின் அதனையே பெரிதும் விரும்பியிருப்பான். ஆனால் அப்படி யான ஒரு சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் இரு பெருந் தத்துவ ஞானிகளாய் விளங்கிய பிளேட்டோ அரித்தோதில் என்பவர்கள் மானவ நிலையிலிருந்தனரென்பதைத் தவிர அதற்குமேல் ஒன்றும் கூறமுடி யாது. அதீனிய வீதிகளிலும் சந்திகளிலும் கூடும் மக்கட் கூட்டத்தினை விட் டுத் தனித்துக் காண்பதற்கரிய சோக்கிரதீசைப் போலன்றி இவர்கள், தம் சுற் றம் சூழலை விட்டுத் தனித்து ஒதுங்கியிருந்தனர். அதென்ன இல்லையென் றாலும் இவர்கள் தம் வேலையைத் தடையின்றி ஒழுங்காகவே செய்திருப்பர். தம் காலத்தின் பெரும்பகுதியை இவ்விருவரும் பிறநாடுகளிலேயே செலவழித் துள்ளனர். பிளேட்டோ தன் போதனைகள் எழுத்துவேலைகள் என்பனவற்றிலே பலவற்றை அதென்சிலேயே செய்தானெனினும் சிராக்கியுசில் விளங்கிய வல்லாள னை தயோனீசியசின் அரண்மனைக்குச் சென்று வந்துள்ளான். மசிடோனியா விலே சிதாகிருசு என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்தவன் அரித்தோதில். அவன் மூன் றாண்டுக்காலம் மகா அலக்சாந்தருக்கு ஆசிரியனாயிருந்திருக்கிறான். தத்துவ ஞானியர் என்ற வகையிலே இவ்விருவரையும் சரித்திரத்தில் கண்ட ஆழ்ந்த சிந்தனையாளருள்ளே சிறந்தோர் வரிசையில் வைத்தெண்ண வேண்டும். ஆனால் எனைய உலகிலேற்பட்டுவந்த மாற்றங்களை இவர்களறியாமலிருந்தது ஆச்சரி யமே. இருவருமே அரசியல் வாழ்வில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். 150 வகையான வெவ்வேறு அரசியலமைப்புக்களின் விவரங்களை அரித்தோத்தில் சேகரித்து எழுதியுள்ளான். பிளேட்டோவின் நூல்களுள்ளே சிறந்தது குடிய ரசு என்னும் நூல். திறமையான அரசாங்கம் எது என்ற ஆராய்ச்சியை அந் நூலிலே அவன் உரையாடல் முறையாக எழுதியுள்ளான். எனினும் இத்தத்துவ ஞானியிருவருள் எவருமே நகர—அரசு என்ற பரம்பரையான குறுகிய எல் லையைக் கடந்து அப்பாலும் ஏற்படக்கூடிய அபிவிருத்திபற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. பிளேட்டோ கண்டதெல்லாம் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத அற்புதமான கனவு களே. அரித்தோதில் எழுதிய நூல்கள் சாத்திரரீதியாகவும் குறைநிறைகளை எடுத்து விளக்கும் தன்மையிலும் அமைந்துள்ளனவெனும் அவனை போராசிரி யன் என்ற அளவிலேதான் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

அக்காலத்தில் 'நியாயவாதிகள்' என ஒருவகையினரும் வசன நூல்களை எழுதுபவர்களாய் விளங்கினர்கள். நீதிமன்றங்களில் வழக்காடும் கட்சியி னர்க்கு வேண்டிய விரிவுரைகளை எழுதி உதவும் பணியை இவர்கள் செய்து வந்தனர். அதீனிய சட்டத்திலே, வழக்காளியானாலென்ன எதிரியானாலென்ன

தன் கட்சியை விளக்கித் தானே உரை நிகழ்த்த வேண்டுமென்ற நியதி யிருந்தது. அதனாலேயே இத்தகைய எழுத்தாளர்கள் ஆங்குத் தோன்றியிருந் தனர். சிசிலியிலிருந்து வந்து குடியேறியவனும், மெற்றிக்க இனத்தைச் சேர்ந் தவனுமான இலிசியாசு என்பவனே ஆரம்பத்திலிந்த 'நியாயவாதிக'ளுள் தலைசிறந்து விளங்கினன். தன்னே நாடிவரும் கட்சிக்காரருடைய குணவியல்பு களே அநுசரித்து, அவற்றுக்குப் பொருத்தமாய் விரிவுரையெழுதுவதில் அவன் அதிசமர்த்தனாயிருந்தான். மூடனொருவன் அரசாங்கத்திலே பெற்றுவந்த உபகாரச் சம்பளத்தை இழக்க வேண்டிய சந்தர்ப்ப மேற்பட்டபொழுது அவ னுடைய கட்சியை ஆதரித்துப் பேசுவதற்காக எழுதிய கட்டுரை இரக்க உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதில் மிகச் சிறந்த இலக்கியமாக விளங்கிற்று. இலி சியாசு எழுதியவற்றை ஒருவர் படித்தால் பின்னர் அவனுடைய கட்சியை ஆதரிக்காமலிருக்க முடியாது. தெமோதெனிசும் ஒரு 'நியாயவாதி'யாகவே விளங்கினன். அவன் ஒரு அரசியல்வாதியென்றே நாமறிந்துள்ளோமாயினும், அவனிடத்திலே சட்டநூற் பயிற்சியுமிருந்ததென்பதையும் நாம் பலவிடத்தும் காண்கின்றோம். எதிர்த்து வாதாடினாலென்ன, ஆதரித்து நியாயம் பேசினா லென்ன அவனுடைய பேச்சுக்கள் மிகவும் கொடூரமாகவேயிருக்கும். அவன் தன் பேச்சுத்திறமையினால் மசிடோனிய பிலிப்பை மற்றவர்கள் என்றுமே இழி வாகக் கருதும்படி செய்துவிட்டானென்று கூறுவர். தனக்கு மாறுனவர்களுக் கெதிராய் அவன் தன் சொல்லம்புகளைத் தொடுத்தபோதெல்லாம் அவர்கள் பகை நாட்டிலிருந்து ஊதியம் பெற்றுவாழும் தேசத்துரோகிகளென்றே குற் றம் சாட்டப்பட்டனர். (அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கிலக்கானவர் பலரும் அவன் காலத்திலேயே வாழ்ந்தோராவர்.) தெமோதெனிசு தான் எடுத்துக்கொண்ட ஒவ்வொரு காரியத்தையும் ஒன்றில் ஒரே இழிவாகத் தாழ்த்திப் பேசுவான்; அல்லது மிக உயர்வாகச் சிலாகித்துப் பேசுவான். அவனுடைய பேச்சுக்களிலே காணப்பட்ட கொடுமை, ஆவேசம், உணர்ச்சித்துடிப்பு என்ற தன்மைகளுக்கு ஈடாக, சிசரோ, பர்க்கு என்பவர்களின் பேச்சையோ அல்லது வேறெந்தப் பேச்சாளனுடைய பேச்சையோ எடுத்துக்காட்ட முடியாது. தெமோதெனிசின் காலத்திலேயே ஐசோகிராதீசு என்ற எழுத்தாளனும் வாழ்ந்துள்ளான். சொற் பொழிவுகளே எழுதும் எழுத்தாளனாயிருந்தாலும் அவனைச் சிறந்த 'நியாய வாதி' என்று கூறுமல் அரசியற் கட்டுரைகளே எழுதி வெளியிட்டவனென்று கூறுவதே பொருந்தும். நகர்—அரசிலேற்பட்டிருந்த குறைபாடுகளை அக்காலத் திலிருந்த பலருள்ளும் அவனே நன்கு உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அதனால் அவன் துணிந்து தெமோதெனிசின் கொள்கைகளை எதிர்த்து, ஐக்கியமான கிரேக்க நாடுகளுக்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதி மசிடோனிய பிலிப்புக்கே உண்டு என்று வாதாடினான். பெரிக்கிளிசு கொண்டிருந்த இலட்சியங்களி லிருந்து நாம் இப்பொழுது நெடுந்தூரம் விலகிச் சென்று விட்டோம். நாம் ஆராய்ந்துவரும் இந்த நான்காம் நூற்றாண்டிலே சரித்திராசிரியர் பலர் சிறப் பாக மதிக்கப்படவில்லை. ஐசோகிராதீசினுடைய வழியைப் பின்பற்றிவந்தவ னான எபோரசு என்பவன் தோரியப் படையெடுப்புக்கள் நிகழ்ந்த காலத்தி லிருந்து 340 ஆம் ஆண்டுவரையும் நிகழ்ந்த சரித்திர சம்பவங்களைத் தொகுத்து

முற்றுமடங்கிய ஒரு வரலாற்று நூலாக எழுதினுன். அவன் சிறந்த எழுத்து நடையைக் கையாண்டானெனினும் தனக்கு முன்பிருந்த எழுத்தாளர் கூறிய வற்றையே கொஞ்சம் புதுமையாக்கித் தந்துள்ளான். சியோசிலே வாழ்ந்த தியோபொம்பியுசு என்பவனும் சிசிலியைச் சேர்ந்த திமீயுசு என்பவனும் சிறந்த சரித்திராசிரியர்களாயிருந்தனரென்று கூறுவதிலும் பார்க்க இலக்கிய கர்த்தாக்களாயிருந்தனரென்பதே பொருத்தமாகும். உண்மையான போர் முறை களே அவர்கள் நன்கு தெரிந்துகொள்ளாத காரணத்தினுல் ஒழுங்கான சரித் திர நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதற்குப் பதிலாகக் கவர்ச்சியான ஒரு வரலாற்றுக் கதையாக எழுதுவதிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தினர்கள். இவர்களனைவரி லும் வேறுபட்ட தன்மையுள்ள செனேபன் என்ற அதீனியனும் இருந்திருக் கிறுன். அவனுடைய கண்டனங்கள் பேச்சளவில் நின்றுவிடவில்லே. அவன் கையாண்ட நடையே அவனுடைய குணத்தைப் புலப்படுத்துவதாயிருக்கிறது. தெளிவும், ஒளிவு மறைவின்றிப் பேசுந்தன்மையும், ஒரு பக்கம் சார்ந்து பேசாத பண்பும் அவனெடுத்துக் கொண்ட பொருளைத் தெளிவாக விளங்கச் செய்தது போலத் துசிதீதிசினுடைய நடையிலேயும் காண்பதரிது. அவன் உலக அநுபவ மிக்கவனுயிருந்திருக்கிறுன். (அதென்சிலே மதிப்புக் குறைந்து கொண்டு வந்த கட்சியையே ஆதரித்துவந்தானுயினும்) அரசியல் விவகாரங்களிலே அதிகமான ஆர்வம் காட்டிவந்துள்ளான். இன்னும், பாரசீக தேசத்தின் நடுப்பகுதிவரை யிற் சென்று மீண்ட பத்தாயிரம் கிரேக்க கூலிப் படைகளின் அணிவகுப்பிலே பிரதானமான ஒருவனுயிருந்த அவனே அப்படையெடுப்பின் கதையையு மெழுதிவைத்துள்ளான். செனேபனெழுதிய இந்தக் கதையையும் பிறசரித்திர நூல்களேயும்விட அவனுடைய எழுத்துக்களிலே, ஒருவனுடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் என்ற புதுவகையான இலக்கியத்தின் தோற்றமும் காணப்படுவது சிறப் பான ஓரம்சமாகும். தனது ஆசானை சோக்கிரதீசினுடைய வாழ்க்கைச் சரித மொன்றை அவன் எழுதியுள்ளான். இவன் சிபார்த்த மன்னனை ஏசிசிலெளசு என்பவனுக்குக் கீழ் சேவை புரிந்தவன். அந்த மன்னனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளான். மகாசைரூசு என்பவன் வளர்க்கப்பட்ட விதத் தைப் பற்றியெழுதிய கதையிலே சரித்திர உண்மைகளேவிட நெறிமுறைக ளும் வீரச் செயல்களுமே பெரிதும் விரித்துரைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. எனி னும் நான்காம் நூற்ருண்டின் எழுத்துக்களிலே காணப்படும் சிறப்பியல்பான தனி மனிதப்பண்பு இங்கே வெளிப்படுகிறது. நாடகங்களிலும் அந்தத் தன்மை யைக் காணலாம். அதனுல் அரித்தபேனீசின் வழிவந்த நாடகாசிரியனென ஒருவனும் தோன்றவில்லே. இந்நூற்ருண்டிலே மூன்றிலிரண்டு பாகம் வரையிலே வழங்கிவந்த 'நடுத்தரமான அகப்பொருள் நாடகங்கள்' என்று சொல்லப்பட்ட நாடகங்களிலே, எடுத்துப் பேசக்கூடிய சிறப்பியல்புகள் ஒன்றுமேயில்லே. ஆனுல் 'புதிய அகப்பொருள் நாடக'மான மினந்தரில் புதுமையான அம்சம் ஒன்று காணப்படுகிறது. பண்டைய அரித்தபேனீய அகடவிகடங்களேவிட, நகைச்சுவை குறைந்ததாயினும் நாளாந்த வாழ்விலே காணும் ஆசாபாசங் களின் உண்மைத் தோற்றத்தைக் காணக் கூடியதாயிருந்தது. நாடக பாத்திரங் களும் வெறுங்கற்பனைப் பொருளாயில்லாமல் உண்மையான மனிதராயிருந்

தனர். இவையேயன்றி, நாடகங்களிலே இதுவரையில் புகுத்தப்படாதிருந்த காதல் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளும் படிப்படியாகத் தலைகாட்ட ஆரம்பித்திருந்தன. வீரனுக்கும் தலைவிக்குமிடையிலே பிறக்குங் காதல், உறவினரின் தலையீடு காரணமாகவோ தெய்வாதீனமாகவோ அது தடைப்படுதல், பெண்ணைக் களவிற் கவர்ந்து செல்லல், தாய்தந்தையறியாது காதலனுடன் கரந்து செல்லல், இன்னும் மறைமுகமான காமக்களியாடல்கள் என்பன நாடகங்களின் கருப்பொருட்களாயமைந்தன. இப்படியான பொருட்களை அமைத்து நாடகங்களை எழுதும் வழக்கம் பின்னர் நிலைத்தும்விட்டது. இந்த அகப்பொருள் நாடகங்களில் காணப்பட்ட விவேகம், கற்பனைத்திறன், மனித உணர்ச்சிகளை எடுத்து விளக்கும் பண்பு என்பவற்றையே இக்காலத்திலெழுதப்படும் நவீனங்கள் பலவும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

மனிதனுடைய தனித்தன்மை இலக்கியங்களிற் புதிதாய்த் தோன்றியது போலவே அக்காலத்துக் கலைகளிலும் தலைதூக்கி நின்றதனால் அவை ஆத்மீக உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதில் தாழ்வுற்று நின்றன என்பதைக் காண்போம். அதென்சின் தனிச் சிறப்பாய் விளங்கிய மட்கலங்களிற் காணப்பட்ட கைவினைத்திறன் குன்றத்தொடங்கியது. சிசிலியிலே அதீனியரின் படையழிந்ததோடு அவர்களுடைய மேல்நாட்டு வாணிபமும், சீர்குலைந்துபோகலாயிற்று. இத்தாலியரும் தமக்குத் தேவையான பண்டங்களைத் தாமே செய்ய ஆரம்பித்தனர். அதீனியரும் கலைநுணுக்கங்களைப் போற்றுமல் வியாபார நோக்கத்துடன் தமது மட்பாண்டங்களைச் செய்யத் தலைப்பட்டதனால் அவர்கள் வனைந்த கிண்ணங்களிலும், பூச்சாடிகளிலும் விளங்கிய ஓவியங்கள் ஒரே அச்சில் வார்த்தெடுத்தவைபோலவும், முன்போலக் கற்பனைவளமோ, உணர்ச்சித் திறமோ அற்ற வெற்றுச் சித்திரங்களாகவும் காணப்பட்டன[1]. கட்டிடக் கலையிலும் பார்தீனனுலையமோ, எரச்சதீயமோ பெற்றிருந்த புகழுக்கிணையாக நான்காம் நூற்றாண்டில் ஒன்றுமே புகழடையவில்லை. ஆயினும் அதென்சின் நகர்ப்புறத்திலே கவர்ச்சியான ஞாபகச்சின்னங்கள் சில அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கொரிந்திய முறை இக்கலைகளில் புதிதாய்ப் புகுத்தப்பட்டிருந்தமையினால், கொடிசெடிவகைகளையே மிகுதியாய்க் கொண்டமைந்திருந்த அவற்றின் போதிகை வேலைப்பாடுகள் சில எழிலுடன் விளங்கின. அடக்கம், நுட்பமான வேலைப்

1. மரணச் சடங்குகளில் நிவேதனங்கள் படைப்பதற்குப் பயன்படத்தக்க புதுவிதமான கிண்ணவகை யொன்றை ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே செய்துவந்தனர். கிண்ணத்தின் மேற் புறத்தை வெண்ணிறமாயமைத்து அதன்மேல் கவர்ச்சியான ரேகைச் சித்திரங்களை வரைந்து ஊடே ஊடே கண்ணைப்பறிக்கும் சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை முதலாகிய வண்ணங்களைத் தீட்டியிருந்தனர்.

ஒளிப்படம் XIX

இளைஞனொருவனுடைய வெண்கலச் சிலை. இடோலினை என வழங்கப்படும் புகழ்மிக்க இச்சிலை இப்பொழுது புளோரன்சில் இருக்கிறது. இக்காலத்து விமர்சகர்கள் இதன்காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டினிறுதி யெனக் கூறினாலும், அங்கங்களின் அமைப்பிலே காணப்படும் குழைவும், உடலின் வளைவிலே அடக்கமாய்த் தோன்றும் கவர்ச்சியும் நான்காம் நூற்றாண்டுக்குரிய தனிச் சிறப்புக்களாம். XXIII ஆம் ஒளிப்படத்தையும் XX ஆம் ஒளிப்படத்தையும் ஒப்பிட்டறிக.

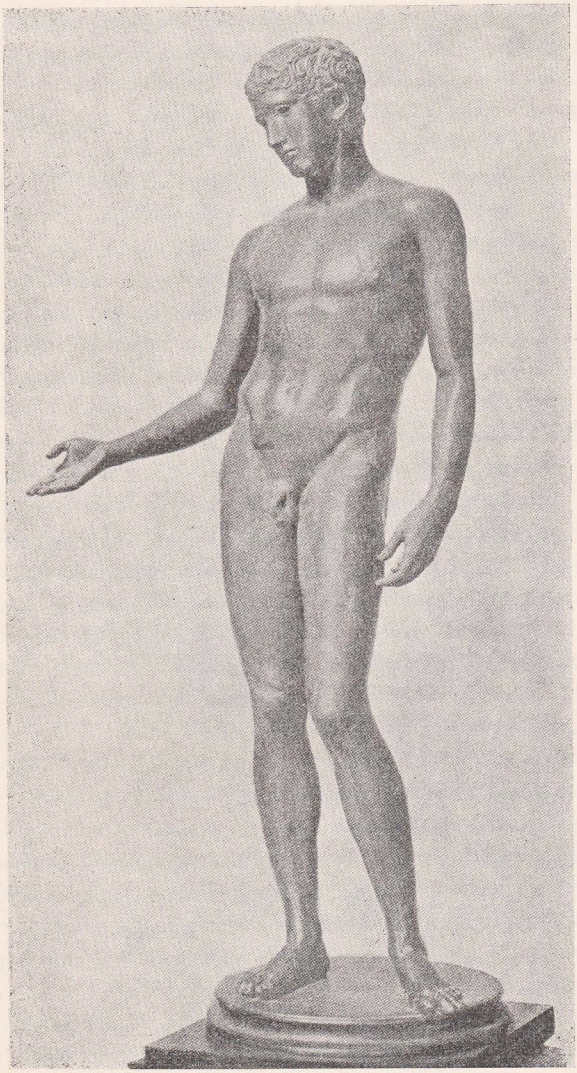

வாலிபன் : வெண்கலச்சிலை

பாடு என்று முந்திய நூற்றாண்டின் கலைப் பொருட்களின் சிறப்புக்குக் காரணமாயிருந்த பண்புகளில் அதிக கவனம் அப்பொழுது செலுத்தப்பட்டதாய்த் தெரியவில்லை. சிற்பவேலைகளாகிய ஒரு துறையிலேமட்டுந்தான் நான்காம் நூற்றாண்டு சிறந்திருந்தது. எனினும் இத்துறையிலும் அதே கவனக்குறைவை அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. இதற்கு முந்திய சரித்திர காலத்திலே பீதியாசு என்ற அதீனியப் பெருஞ் சிற்பியும், அவன் காலத்தே வாழ்ந்த ஆர்கீவிய இளைஞனை பொலிக்கிளிதிசு என்ற சிற்பியும் மிகவும் கட்டுப்பாடான ஒரு அடக்கத்தையே தமது கலைகளில் பிரதிபலிக்கச் செய்தனர். தந்தரமான வேறு பல உத்திகளைக் கையாண்டு தாங்கள் செய்த உருவங்களின் அழகை மிகுதிப்படுத்த அவர்கள் முயன்றதாய்த் தெரியவில்லை. உருவங்களை அமைக்கும் போது அவற்றின் நிலை, அளவுப் பிரமாணங்கள் என்பவற்றினுல் ஒரு கம்பீரமான தோற்றத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்பதே அச்சிற்பிகளின் குறிக்கோளாயிருந்ததென்பது புலனுகிறது. மனித உருவ அமைப்புக்குப் பண்டைய நூலோர் வகுத்த அளவுப் பிரமாணங்களுக்கமையவே பொலிக்கிளிதிசு என்ற சிற்பி, தான் செய்த தோரிபோருசு என வழங்கும் ஈட்டி ஏந்தும் வீரனுருவனுடைய சிலையைச் செய்து வைத்திருந்தான். ஆனுல் நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து இவ்வழக்கத்திலொரு மாறுதலேற்படத் தொடங்கியது. எக்காலத்தவாலும் புகழப்பட்ட பிராய்ச்சிதெலிசு என்னும் சிற்பி, மற்றெவரும் கையாளாத திறமையுடன் மனித உருவச் சிலைகளைச் சமைக்குந் திறனுடையவனுயிருந்தான். ஆனுல் அவற்றினமைப்பு முறையிலே அவன் கையாண்ட சில உத்திகள் அவனுக்கு அநுகூலமாயிருந்தன என்று கூறுவதற்குப் பதிலாகப் பிரதிகூலமாயிருந்தனவென்றே கூறவேண்டும். அவன் தான் செய்த உருவங்களின் நிலையிலே ஒரு ஒய்யாரமான தோற்றத்தைக் கொடுத்து அதனலவற்றின் அங்க அமைப்புக்களில் கவர்ச்சிதரும் குழைவு ஒன்றைக் காட்டினுலும் பீதியாசு வடித்தெடுத்த யுத்த வீரர் சிலைகளிலும், பொலிக்கிளிதிசு சமைத்த விளையாட்டு வீரர் சிலைகளிலும் காணப்பட்ட தறுகண், உற்சாகம் முதலிய பண்புகளை அவனுல் பிரதிபலிக்கச் செய்ய முடியவில்லை. ஒலிம்பியா என்னுமிடத்தில் மோகன வடிவங்கொண்டு எழிலுடன் விளங்கும்படி அவன் சமைத்த ஏர்மிசின் சிலையைப் பார்ப்பவர்கள், அந்த ஏர்மிசு நெடுந்தூர ஓட்டப் பந்தயமொன்றை ஓடி முடிப்பானே என்று ஐயங்கொள்ளாமலிருக்க முடியாது. சிகோபாசு, இலிசிப்பியசு என்ற மற்றும் சிற்பிகளின் வேலைகளிலே வலிமையும் ஆற்றலும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன; எனினும், அக்கால வழக்கத்தினைப் போலும், அவர்கள் உடற்கட்டிலே வலிமையைக் காண்பதற்குப் பதிலாக உள்ளப் பண்பிலே உறுதியைக் கண்டனர். துன்பங்களை அநுபவித்ததனுலுண்டான ஒரு தீவிரத்தன்மையே அவர்கள் செதுக்கிவைத்த சிற்பங்களின் முகத்திலே பிரதிபலிக்கக் காண்கிறேம். மக்களுடைய உள்ளத்திலே அடங்கிக் கிடந்த ஒரு தன்மையைச் சலவைக்கல்மூலம் வெளிப்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியே அது எனக் கூறவேண்டும். இலக்கியங்களில் கண்டதுபோலவே மனிதனுடைய தனித்தன்மையைத்தான் இங்கும் நாம் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த சிற்பி தனிப்பட்ட ஒருவனுடைய முகத்திலோ, உடலமைப்

பிலோ காணப்பட்ட சிறப்பியல்புகளைச் சிற்பங்களாக வடிக்குமார்வத்தை அடக்கி வைத்துவிட்டுப் பாரம்பரிய வழக்கினை யனுசரித்துப் பொதுவான சிறப் பியல்புகளையே வெளிப்படுத்த முயன்றுன். ஆனல் நான்காம் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த சிற்பியோ ஒருவனுடைய முகத்திற் காணப்படும் ஒரு சுருக்கம், அல் லது உயர்ந்த கதுப்பு, அல்லது புடைத்திருக்கும் ஒரு நரம்பு, என்றின்ன பிற தனியடையாளங்களை அப்படியே சமைக்கத் தயங்கவில்லே. இவ்வாறு சிலைகளை இயற்றும்போது உள்ளதை உள்ளபடியே சமைக்கும் யதார்த்த வாதம் மிகுந்தி ருந்தமையால் அந்தத் தனித் தன்மையென்ற பண்பே பல துறைகளிலும் வெளிப்பட்டதென்று கூறவேண்டும். இன்னும், அக்காலத்திலே, உண்மையில் வாழ்ந்த பெரியோர்களை அப்படியே பிரதிமை செய்துவைக்கும் வழக்கமும் ஒன்று இருந்தது. ஐந்தாம் நூற்ருண்டில் அவ்வழக்கம் அரிதாகவேயிருந் திருக்கிறது; பெரிக்கிளிசின் தலையெனச் செய்துவைத்த அச்சிற்பத்திலே சாந் தமும் உயர்ந்த நோக்கும் கலந்த இலட்சியமான ஒரு தோற்றப் பொலிவையே காண்கிறேம்—அரசியல் ஞானத்தின் உருவெளித் தோற்றமாயிருக்கிறது அச் சிலையுரு. ஆனல் நான்காம் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த சிலைகளில் இந்தக் கற்பனை வளத்தைக் காண்பதரிது; உள்ளது உள்ளபடியே தானமைந்திருந்தது. அலக் சாந்தருடைய முகத்தோற்றத்திலிருந்த பொலிவினை எழிலுற அமைத்து வைத்திருக்கும் தன்மையினையும், அரித்தோதிலுடைய முகத்திலே காணப்பட்ட கொரேமான பார்வையை அப்படியே சமைத்து வைத்திருப்பதையும் பார்க்கும் போது இப்பொழுது வெலிங்டன், பிற்று முதலியவர்களுடைய சிலைகளை நாம் பார்ப்பதுபோன்ற தெளிவுடன் விளங்குகின்றன. தெய்வச் சிலைகளில் அப்பொழு தும் இலட்சிய பாவமே காணப்பட்டதெனினும், சாந்தமும் விகல்பமற்ற கம்பீர மும் இருக்கவேண்டிய இடத்திலே மனித உணர்ச்சிகளும் ஆசாபாசங்களும் ஓரளவு கலந்த தோற்றமே காணப்படுகிறது. பிராய்ச்சிதிலிசு இயற்றிய, புகழ் மிக்க அபுரோதைது போன்ற தேவதைகளின் சிலைகளிலும் பெண்மைக்குரிய அடக்கமும் உணர்ச்சிகளுமே காணப்படுகின்றன. வயதின் முதிர்ச்சியினு லேற் பட்ட தளர்ச்சியும் சுருக்கமும் அப்படியே உயிருள்ள சிலைகளாய் வடிக்கப்பட்டி ருக்கின்றன. மனித உருவிலன்றி வெறும் பொம்மைகள் போலச் செய்யப்பட்டு வந்த குழந்தை உருவங்களும் நான்காம் நூற்ருண்டிலே களிதுளும்பும் முக பாவங்களுடன் உண்மையான வடிவிலே செய்யப்பட்டன. சுருங்கச் சொன்னுல் இந்த நான்காம் நூற்ருண்டின் கலைகள் யாவும் அக்காலத்தின் உணர்ச்சிகளை அப்படியே பிரதிபலிக்கும் கண்ணடியா யமைந்திருந்தன எனலாம்.

விளையாட்டு வீரர்க்கும் உருவச்சிலைகள் செய்யப்பட்டிருந்தமையினுல் உடற் பயிற்சிகளுக்கும் விளையாட்டுகளுக்கும் கிரேக்க சரித்திரத்தில் இப்பொழுது நாமாராய்ந்து வருங்காலத்திலும் அதற்கு முந்திய காலத்திலும் முக்கியமான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததென்று தெரிகிறது. ஆதலாலதனேப்பற்றியும் ஈண்டு கூறவேண்டியே இருக்கிறது. எந்த ஒரு சாகியமாயினும் — ஆங்கிலேயர்கூட — பண்டைக் கிரேக்கரைப்போல உடற்பயிற்சி விளையாட்டுக்களில் அத்துணை ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டிருந்ததாய்த் தெரியவில்லே. ஐந்தாம் நூற்ருண்டிலே அதென்சு நகரமக்கள், தமது வயது, சமூக நிலே முதலியவற்றின் ஏற்றத்

தாழ்வுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தினமும் விளையாட்டரங்குகளுக்குச் சென்று சிறிது பொழுதுபோக்குவதை வழக்கமாய்க் கொண்டிருந்தனர். இளைஞருக்கான கல்வியிலே மல்யுத்தப் பயிற்சிக்கூடம் முக்கியமான தோரிடத்தை வகித்தது. சிபார்த்தாவிலோ நகரத்துப் போர்வீரர்க்கு இவ்வுடற்பயிற்சிகள் மிகவும் இன்றியமையாதனவாயிருந்தன. இக்காலத்தில் நாங்கள் விளையாட்டுக்களில் பொழுதைக் கழிப்பது அத்தகைய நோக்கங்களுக்காக அன்று. அப்பொழுதெல்லாம் பலர் ஒரு கட்சியாக நின்று கூடி விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் மிக அரிதாகவேயிருந்தன; அத்தகைய விளையாட்டுக்களைப்பற்றி அவர்களறிந்திருக்கமாட்டார்களென்றே கூறவேண்டும். உடலுறுதியையும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டையும் விளையாட்டுக்கள்மூலம் பெறுவதையே அக்காலத்தில் கிரேக்கர் தம் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய மல்யுத்தங்களும் ஓட்டப் பந்தயங்களும் மிகவும் கொடிய சாதனைகளாகவேயிருந்தன. பனியென்றும் மழையென்றும் வெயிலென்றும் பாராமல் திறந்த வெளியிலே ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டுப் பயிற்சிகளைச் செய்து எந்தக் காலநிலையையும் தம் உடல் தாங்கக் கூடியதாகப் பழக்கிக்கொண்டனர். ஒவ்வொரு பயிற்சியும் துன்பங்களைத் தாங்கிச் சகித்துக்கொள்ளும் மனவுறுதியை விருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடனேயே திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஓட்டத்தில் பயிற்சி பெறுவதற்கமைந்த இடம் காலடி எடுத்து ஓடமுடியாத மணற்பாங்கான நிலமாயிருந்தது. பாரமான போர் உடைகளனைத்தையும் அணிந்தபடியேதான் ஓட்டப் பந்தயங்கள் அடிக்கடி நிகழ்வது வழக்கம். குத்துச்சண்டைகளிலீடுபடுபவர்கள் தோலுறைகளை அணிவது தம் கையிலுள்ள எலும்புகள் முறிந்துவிடாமலிருத்தற் பொருட்டேயன்றிக் குத்துக்களையும் இடிகளையும் மெத்தென்றிருக்கச் செய்வதற்காகவன்று. அதிக சிரமமில்லாத வளையெறிதல், ஈட்டி எறிதல் முதலிய விளையாட்டுக்களிலும் பார்க்க மிகக் கொடுமையான மல்யுத்தங்களையே சிறப்பாகப் பயின்றுவந்தனர். அப்பயிற்சியிலே கொடுமையில்லாத பகுதி எதுவுமேயில்லை. 'பான்கிரேசன்' என்ற மல்யுத்த முறையையே அக்காலத்தில் பெரிதும் விரும்பினர்கள். அந்த மல்யுத்த முறையிலே வீரர்கள் நிலத்தில் விழுந்தாலும் யுத்தம் தொடர்ந்து நடக்கும். நிலத்திற் கிடந்தபடியே கட்டிப்புரண்டு நெரித்துத் தாக்கி எவனுவது ஒருவன் சரணடையும் வரையில் யுத்தத்தை நிறுத்தமாட்டார்கள். அடித்தல் உதைத்தல் முதலிய எவ்விதமான கொடுமையையும் அந்த யுத்தத்திலீடுபடுபவர்கள் கையாள உரிமையுண்டு. கடித்தலும் கண்ணைத் தோண்டுதலும் மாத்திரமே விலக்கப்பட்ட செயல்களாகும். ஆனால் கழுத்தை நெரித்தல் இடம் பெற்றிருந்தது. அதனால் உயிருக்கே ஆபத்து நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இப்படியான விளையாட்டுக்களுக்கெல்லாம் உற்சாகமளிப்பதற்காக அகில கிரேக்கப் பந்தயங்களும் போட்டிகளும் நடைபெறுவது வழக்கம். அவற்றுள் ஒலிம்பிய விழாவே தலைசிறந்து விளங்கியது. இக்கொண்டாட்டங்கள் முதலில் ஓளவுக்குச் சமயச் சார்புடையனவாகவே ஆரம்பித்தன. ஆனால் ஆரும் நூற்றாண்டளவிலே அவ்விழாக்களிற் கொண்டிருந்த ஆர்வம் வளர்ந்து தேசிய விளையாட்டுக்கள் என்ற அளவுக்கு விருத்தியடைந்தது. இந்த

விளையாட்டுக்களையும் உடற்பயிற்சிச் சாதனைகளையும் பார்ப்பதற்காகக் கிரேக்க நாடுகள் பலவற்றிலுமிருந்து மக்கள் வந்து கூடுவதலால் ஒலிம்பியா என்ற இடத்தில் இரண்டு வாரகாலத்துக்கு ஒரே கோலாகலமான உலகப் பிரசித்திபெற்ற களியாட்டு விழா நடைபெறும். சமூக நிலையிலே தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவன் என்ற பேதம் ஆட்டங்களில் ஈடுபடும் வீரனுக்கில்லை. மீன் வியாபாரி ஒருவனும் சிறந்த விளையாட்டு வீரனாக ஒருமுறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். ஒலிம்பியா விலே அவ்வீரர்கள் பெறும் பரிசு வெறும் காட்டு ஒலிவமரத்தின் இலைதழைகளாலான ஒரு முடியேயாயினும், அவன் தன் தாய்நாட்டிலே மிகப் பெரிய கௌரவத்துடன் வரவேற்கப்படுவான்; விலையுயர்ந்த பல பரிசுகள் அங்கே அவனுக்கு வழங்கப்படும்; மக்கள் ஒன்றுகூடி அவனை வாழ்த்துவர்; அவனுடைய சிறப்புக்களை யமைத்துப் பாடல்களுமியற்றப்பட்டன; அவனுக்கு அந்நாட்டின் அரசாங்கம் பெருந் தொகையான மானியத்தை வழங்கும்; அல்லது நகர மண்டபத்திலே அவன் தன் வாழ்வு முழுவதும் இலவசமாக உணவருந்தும் உரிமையை நல்கும். ஒலிம்பிய வீரனொருவனைத் தெய்வமாகப் போற்றி அவனிறந்த பின்னரும் அவனுக்கு வழிபாடாற்றிய சம்பவமொன்று சரித்திரங்களாலறியப்படுகிறது. இத்தகைய கொடிய பந்தயங்கள் இரண்டு விதமான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தனவென்பதை நாமறிவோம். பொழுதுபோக்குக்காகவே யென்ற நிலைமாறி ஒவ்வொரு விளையாட்டிலும் தனித்திறமையெய்த வேண்டுமென்ற ஆர்வம் தலைகாட்ட ஆரம்பித்தது. இதனால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே இத்தகைய விளையாட்டுக்களில் தனிப் பயிற்சியளிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் தோன்றலாயினர். பெலோப்பொன்னீசியப் போர் நடைபெற்ற காலத்திலே அதினியரை விளையாட்டு வீரர் நிறைந்த ஒரு சாகியமெனக் கூற முடியாமலிருந்தது. பணம்படைத்த வாலிபர் குதிரையேற்றம், சூதாட்டம் முதலியவற்றிலே பொழுதைக் கழிக்க ஆரம்பித்திருந்தனர். சோபிசதர்களுடன் அறிவை வளர்க்கும் உரையாடல்களிலும் பலர் ஈடுபட்டிருந்தனர். அப்பொழுது விளையாட்டுப் பயிற்சிகளில் ஓரளவு ஆர்வம் இருந்ததுண்டெனினும் 'விளையாட்டு வீரன்' என்ற பதம் அதனைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தவனையே குறிப்பதாயிருந்தது. எனவே தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் விளையாட்டுப் பயிற்சிகளை விரிவான திட்டம்போட்டு நடத்துவதிலேயே செலவிட்டு, அதனையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்த ஒரு புதிய தொழில் நிபுணனை நான்காம் நூற்றாண்டில் நாம் காண்கிறோம். அளவுக்கு மிஞ்சிய மாமிச உணவை உட்கொண்டு (கிரேக்கரின் வெறுப்புக்குரிய செயல்) உடலின் மேற் பகுதியை மட்டும் முறுக்கேறிய தசைகளை உடையதாகச் செய்து ஒழுங்கற்ற அமைப்புக்கொண்டிருந்த இவர்களுடைய உடம்பிற்கும், விளையாட்டுப் பயிற்சியை முற்காலத்திலே பொழுதுபோக்காகக் கைக்கொண்டு கவர்ச்சியான தோற்றத்தைப் பேணிவந்த

ஒளிப்படம் XX

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிற் செதுக்கப்பட்ட வெசுட்மக்கொற்று அத்திலீற்று என்ற இளைஞனின் தலையுருவம். பதினாலாம் நூற்றாண்டுச் சிற்ப அழகைப் பாதிக்கும் மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சியின சாயலே யின்றி, இவ்வுருவம் கம்பீரத்துடன் ஆனால் கருணைத் தோற்றத்துடனும், முகக் குறிப்புடனும் அமைந்துள்ளது.

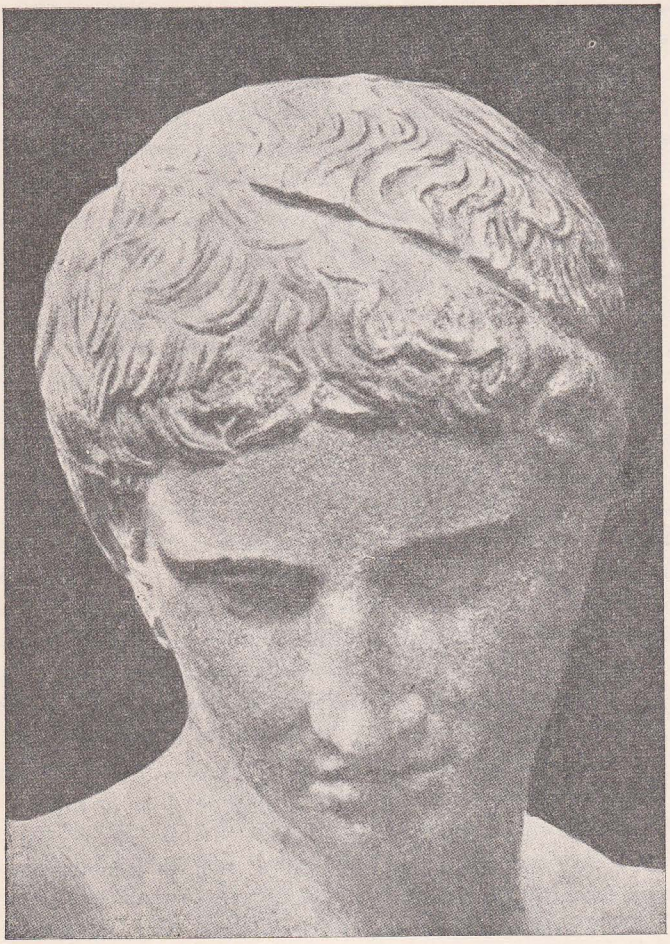

வாலிபன்–தலை : ஐந்தாம் நூற்றாண்டு

அவர்களுடைய உடம்பிற்கும் அநேக வித்தியாசம் உண்டு. எவ்வாருயினும் ஒழுங்கற்ற வளர்ச்சியைப் பெற்ற புதிய உடற்பயிற்சிக்காரர் போர்ச் செயல்களுக்கு உதவாதவரென விலக்கப்பட்டனர். எப்பொழுதுமே போர் வீரராயிருக்க வேண்டுமென விரும்பிய சிபார்த்தர், உடல்வளர்க்கும் சிறப்புப் பயிற்சிகளை விலக்கி வைத்தனர். அதனல் ஒரு காலத்தில் ஒலிம்பிய வீரருள் தலை நின்ற சிபார்த்தர்கள் பின்னர் பந்தயங்களிலீடுபடுவதையும் நிறுத்தி விட்டனர்.

நான்காம் நூற்ருண்டின் இன்னெரு சிறப்பியல்பினையும் நாம் இங்கே காணலாம். தந்தரமான புதுப் புது முறைகளைக் கையாள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதனலும், விரிவான பயிற்சிகள் மேலும் தேவைப்பட்டனவாகையினலும் பயிற்சிக்கூடங்களுக்கு அடிக்கடி போகவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அதனல் போர்[1] செய்தலேயே தொழிலாக்கி கொண்ட ஒரு பிரிவினர் புதிதாகத் தோன்றலாயினர். அவர்களுடைய தோற்றமே அந்த நூற்ருண்டின் பெரிய சாபக்கோடாயிருந்ததென்றும் கூறுவர். நீண்டகாலம் பணியாற்றுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டு தம் பெயர்களைப் பதிவுசெய்யும் வழக்கம் அவர்களிடையே ஏற்பட்டது. பெராய் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த யேசனும், மசிடோனிய பிலிப்பும் போன்ற வீரர்கள் தங்கள் வெற்றிக்கெல்லாம் முக்கியமாக வேண்டற்பாலது நிலையானதொரு சேனையே என எண்ணினர்கள். அப்படியான போர்ப் படைகள் கிடைக்கக் கூடியதாயிருந்தமையினலேயே போர்களும் மூடிவில்லாமல் நீண்டுகொண்டிருந்தன. இத்தகைய கூலிப் படையைச் சேர்ந்த ஒருவன் தான் கொள்ளையடித்துச் சம்பாதிக்கும் பொருட்களைக் கொண்டே தன் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியிருந்தமையினல் அவனுடைய தொழில் ஒழுக்கக் கேட்டையே பெரிதும் வளர்ப்பதாயிருந்தது. இன்னுமவனுடைய குணவியல்புகளைப்பற்றிப் பலரும் பலவிதமாய்க் கூறுவர். சமூகத்தில் மிகவும் இழிந்த நிலையிலுள்ளவர்களிடையேதான் இவர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனரென்றும் சிலர் கூறுவதுண்டு. பெலோப்பொன்னீசிய யுத்தத்திலீடுபட்டிருந்த பழுத்த வீரருடனே செனேபன் என்பவனும் சேர்ந்து சேவை செய்துள்ளானுகையால் அவன் அவர்களிடையே பல நல்லவர்களையும் கண்டிருக்கிருன். அக்காலத்து நகைச்சுவை நாடகங்களிலே இக்கூலிப்படையினர் ஆறலைத்துச் சூறைகொள்ளும் வன்கணரைாகவே காட்டப்படுகின்றனர். இவர்களுட் பலர் நெறியற்ற வாழ்வு நடத்தினர். சேவைக்காலம் முடிந்து படை கலைக்கப்பட்ட நேரங்களில் இவர்களுடைய நிலை மிகவும் தர்மசங்கடமானதாயிருந்திருக்க வேண்டும். கீழைத் தேசங்களின் மத்திய பகுதியிலே நடந்த படையெடுப்புக்கள் முடிந்து படை கலைக்கப்பட்டபொழுது, பிரயாணத்தினல் களைத்துச் சோர்ந்து, ஒரு நாள் இயுச்சீன் என்னுமிடத்தினயலிலே கடற்கரையில் வந்திறங்கிய ஆருயிரம் பேர் மன உளைச்சலோடு தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்ற பரிதாபக் காட்சியைக் கண்ட கிரேக்க நகரவாசிகளின் மனவேதனையைக் கூறுவதரிது. சிபார்த்த நகரத்தினரைத் தவிர்த்துவிட்டுப் பார்த்தால் போரைத் தொழிலாகக் கொண்டி

1. தம நாட்டினின்றும் வெளியேறிச் சென்று குடியேற்றங்களை நிறுவிக்கொள்ளும்வகையில் ஆர்கேடிய புவியியல்பு அமைந்திருக்கவில்லையாதலால் அவர்களிடையேதான் கூலிப் படைவீரர் பெரும்பான்மையாகத் தோன்றினர்.

ருந்தவர்கள் மிகக் குறைவே. ஆயினும் சிலர் நெபுச்சாத்துநெசாருடைய படையிற் சேர்ந்து சேவைசெய்துள்ளனரெனத் தெரிகிறது. போர்வீரர் நிறைந்த ஒரு சமுதாயமாகக் கிரேக்கர் விளங்கினலும் அவர்கள் அதனையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. சேனையொன்றை நிலையாக வைத்திருப்பதனலுண்டாகும் அரசியற் சிக்கல்களை அவர்கள் நன்குணர்ந்திருந்தனர். எனினும் பெலோப்பொன்னீசியப் போர்காரணமாய் யுத்த தந்தரங்கள் விருத்தியடையத் தொடங்கியிருந்தன. கோபிலீதருடைய பரம்பரையான போர் முறைகளை அவசியம் சீர்திருத்த வேண்டியிருந்தது. நுண்ணிய ஆயுதங்களைக்கொண்ட போர்வீரர் அந்தப் போரிலே புதிய முறைகளைக் கையாண்டிருப்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். உரோட்சுவிலிருந்து கவண்வீரரும், கிறீற்றிலிருந்து வில் வீரரும் அப்பொழுது கூலிப்படைகளாயமர்த்தப்பட்ட செய்தியை முன்னரே கண்டோம். இத்தகைய புதிய முறைகளுக்கேற்ற பயிற்சிகளைக் கோபிலீதரும் பெறவேண்டியிருந்தது. அதனல் தமது போர் முறைகளிலே அணிவகுப்புக் குலையாமல் விரைவாகச் சென்று தாக்கும் பயிற்சிகளைப் பெற்றனர். அப்பியாசங்கள் வரவரக் கடினமாகிக் கொண்டுவந்தன. கல்வி கற்பதிலே சாத்திர நூற் பயிற்சிகள்போலப் போர் முறைகளையும் ஆராய்ச்சியுடன் பயிலத் தொடங்கினர்கள். சேனைகள் ஒவ்வொன்றிலும் கோபிலீதரே முக்கியமான பாகமாயமைந்திருந்தனராயினும் நான்காம் நூற்றண்டிலே புதிய யுத்தமுறைகள் தோன்றிய காரணத்தினல் சாதாரண போர் வீரனும் விவேகமுள்ளவனயிருக்க வேண்டியிருந்தது. எவ்வாறயினும் நாட்டின் நிதிநிலைமை சீராயிருக்குமானல், கட்டுப்பாட்டுக்கமைந்த கூலிப்படையொன்றை நிரந்தரமாய் வைத்துக்கொள்வதனல் நன்மையுண்டு என்பதை உணர்ந்தனர். அக்காலத்தில் அப்படி ஒரு படையை அமைத்துக்கொள்வதற்கு எல்லா வசதிகளுமிருந்தன என்பதை நாம் இதுகாறுமாராய்ந்தவற்றிலிருந்து அறியக்கூடியதாயிருக்கின்றது. நீண்ட போர்களால் தனி மனிதனுடைய பொருளாதார நிலை சீர்கேடுற்றதனலும், அரசியற் கட்சிகளுக்கிடையே பூசல்கள் ஏற்பட்டதனலும் பலர் தாம் வாழ்ந்துவந்த நிலபுலங்களை விட்டுத் துரத்தப்பட்டனர்; தொழிலின்றி அலைந்தனர். எவனொருவன் தம்மைக் கூலிக்கமர்த்துவானை அவனுக்காகப் போர்செய்யச் சித்தமாயிருந்தனர். எசமானரை விட்டு ஓடிப்போன அடிமைகளும் கூலிப்படையிற் சேர்க்கப்படுவதற்கு வாய்ப்பாயிருந்தனர். இதன்பயனகைப் பெருந்தொகையான கிரேக்கர் பிறநாடுகளுக்குக் கூலிப்படையினராய்ச் சென்றனர்; காதேச்சுக்குச் சென்றனர் சிலர்; பாரசீகத்துக்குச் சென்றனர் சிலர். இசியுசு என்னுமிடத்திலே அலக்சாந்தரை எதிர்த்த தாரியுசு மன்னனுடைய படையிலே

ஒளிப்படம் XXI

பெரிகிளிசின் முகம்; இது கிறசில சின் சிற்பமாயிருக்கக்கூடும். கற்பனைகளில் மூழ்கியிருப்பனவாகக் காணப்படும் கண்களினமைப்பையும் அங்க அமைப்பில் அடக்கமாயத் தோன்றும் பெருந்தன்மையையும் கவனிக்க. தனிப்பண்புகள் பெரும்பாலும் வெளிப்படையில்லை. பக்கத்திலுள்ள அலக்சாந்தரின் சிலையோடு ஒப்பிடும்போது இதிலே தனித்துவம் என்பது குறைவாகவே காணப்படுகிறது. அலக்சாந்தரின் உருவச் சிறப்பம் மகிடோனிய அங்க அலங்கரிப்புக்களை நுணுக்கமாகக் காட்டுகிறது. (இது இப்பொழுது உலூவேயில் இருக்கிறது).

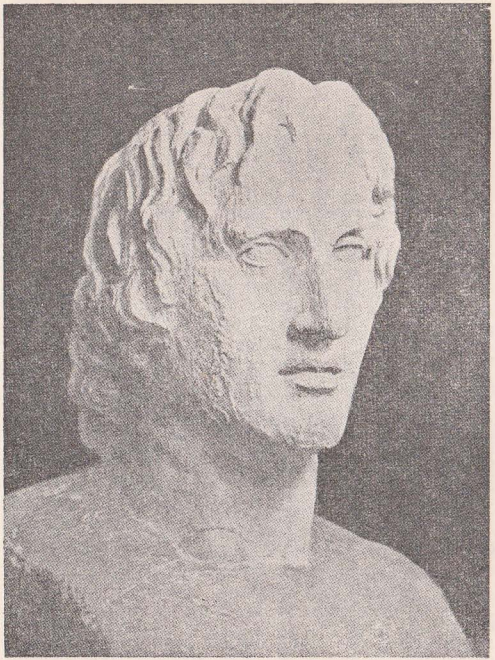

அலக்சாந்தர்

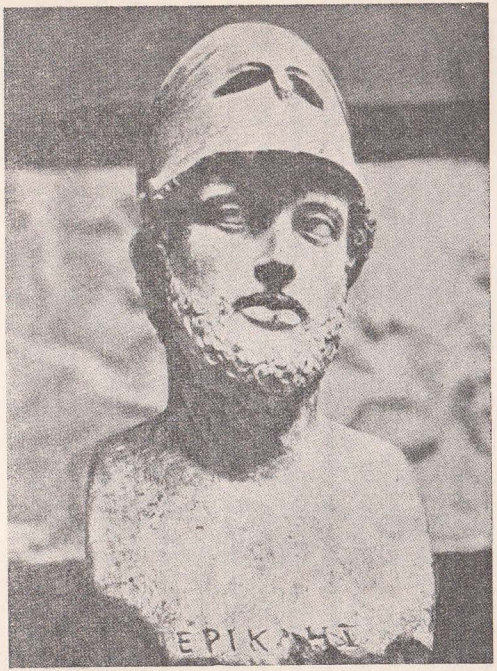

பெரிக்கிளிசு

10,000 பேராவது கூலிப்படையினராயிருந்திருக்க வேண்டுமெனத் தெரிகிறது. கிரேக்க தேசத்துக்கண்மையிலும் இக்கூலிப்படையினர்க்குத் தொழில் வசதியிருநதிருக்கிறது. வியாபார நோக்கங் கொண்டிருந்த அதீனியர், சிறப்பாக இக்கூலிப்படைகளினுதவியுடனேயே பிலிப்பை எதிர்த்தனர். சமயத்துரோகிகளான போசியரும் தெல்பியின் பெருநிதியைக் கவர்ந்து அந்நிதியுதவியுடன் பெரியதொரு கூலிப்படையை ஏற்படுத்தியபோது அதனைப் பிலிப்பு எதிர்த்தழிக்க வேண்டியிருந்தது. இவையெல்லாவற்றிலும் சிறந்த உதாரணமாக நம் கவனத்தைக் கவர்வதொன்றுண்டு. பாரசீகத்திலே சைரூசு நடத்திய புகழ் பெற்ற படையெடுப்பிலே கிரேக்கக் கூலிப்படை வீரர் செய்த வீரச் செயலை நாம் கவனிக்காமலிருக்க முடியாது. கிரேக்க சரித்திரத்துக்கு இவ்வரலாறு அத்தியாவசியமான பகுதியன்றெனினும், பேரரசனுடைய ஆட்சியிலே அடிப்படையாயிருந்த பலவீனத்தை இப்படையெடுப்பு எதிர்பாராதவகையில் வெளிப்படுத்தியமையினாலும், கிரேக்க தேசத்தின் சரித்திர இலக்கியங்களிலே சிறந்ததாக இதனைச் செனோபன் எழுதிவைத்திருப்பதனாலும் இதற்கொரு சிறப்புண்டு. இவ்விரு காரணங்களுக்காக நாமும் இதனைப்பற்றி ஈண்டு ஆராய்தல் பொருத்தமுடைத்தாகும்.

பாரசீக அரசவம்சத்திலே வீர உணர்ச்சி குன்றிவந்த அக்காலத்திலே காண்பதற்கரிதான மனவுறுதியும் விடா முயற்சியும் கொண்ட இளைஞனை சைரூசு என்னுமிளவரசன் விளங்கினான். அவன் இலேசாந்தருடன் நடந்து கொண்ட முறைகளிலிருந்து இந்த உண்மை தெளிவாகிறது. தன் தந்தையான தாரியுசு காலமானபின் தனது மூத்த சகோதரன் 404 ஆம் ஆண்டில் அரியணை ஏறியதும் அவனிடமிருந்து தான் அதனை அபகரித்துக் கொள்ள வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஆற்றல் மிக்க கிரேக்கர் கையிலே ஆயுதத்தைக் கொடுத்துப் படையை நடத்திச் சென்றால் யாருமே எதிர்த்து நிற்க முடியாதென்பதை அவன் அனுபவபூர்வமாக அறிந்துள்ளான். எனவே கிளியார்ச்சியுசு என்ற சிபார்த்தனொருவனை அழைத்து அவன் மூலம் 11,000 கிரேக்க கோபிலைதரையும், நுண்ணிய ஆயுதந்தாங்கும் வீரரில் ஒரு சிலரையும் சேர்த்தான். சிசிலி, இத்தாலி, திரேசியக்கரை நாடுகள், பூவோதியா, அக்காணனியா, இன்னும் பெலோப்பொன்னீசு முதலிய எலனிய உலகெங்கணுமிருந்து படைவீரர் திரட்டப்பட்டனர். அதென்சிலிருந்து சென்றவீரர் சிலரேயாயினும் அவர்களுள்ளே செனோபனும் தலைப்பட்ட ஒரு வீரனைச் சென்றிருந்தான். சைரூசின் அதிகாரத்திலிருந்த ஓரிலட்சம் வீரரைக் கொண்ட ஆசியப்படையுடன் இவர்களும் சேர்ந்து அதன் வலிமையைப் பெருக்கினர். 401 ஆம் ஆண்டிலே படையெடுப்பும் ஆரம்பமாகிக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றது. பிசிதியா என்னுமிடத்திலே கலகஞ் செய்யும் ஒருசிலரை அடக்குவதற்கே இப்படையெடுப்பு நடத்தப்படுகிறதென்று முதலிற் சொல்லிக்கொண்டார்கள்; எனினும் கிளியார்ச்சியுசு ஒருவனுக்கு மட்டும் உண்மை தெரியும். படைகள் சென்ற வேகத்திலே பிசிதி

1. மாதமொன்றுக்கு வேதனமாக அரைத்தாரிக்குக் கொடுப்பதா யொழுங்கு செய்யப்பட்டது. இது நாளொன்றுக்கு 4½ பென்சு அல்லது சாதாரணமான ஒரு தொழிலாளியின் சம்பளத்திற் பாதியளவாகும்.

யாவையுந்தாண்டி அப்பாலுஞ் சென்று தெளரூசு என்னும் மலைப்பிராந்தியத்தை அடைந்தன. அங்கே சிலிசியாவில் அரசப்பிரதிநிதியாயிருந்தவன் விசுவாச மற்றவனு யிருந்தபடியால் அப்பகுதியிலுள்ள மலைக்கணவாய்கள் விற்கப்பட்டன. மலைக்கணவாய்களைத் தாண்டிப் படைகள் தார்சியுசு என்னுமிடத்தை அடைந்தன. அங்கேதான் படையெடுப்பின் உண்மையான நோக்கத்தைக் கிரேக்கவீரர் அறிந்தனர். மூன்று மாதகாலத்துக்கு நடந்து சென்றுதான் ஆசியாவின் மத்திய பகுதியை அடையலாம்; தங்களுக்கு வழங்கப்படும் சம்பளம் அந்த நடைக்கு எவ்விதத்தானும் போதாதென்று அதற்கு மேலே செல்ல மறுத்துவிட்டனர். ஆயினும் அவர்கள் தம் இயல்புக்கேற்ப விவாதித்து, மேற்கொண்டு செய்யப்பட வேண்டிய வேலைகளைப் பற்றியும் சம்பளம் வழங்குதலைப் பற்றியும் பேசித் தீர்மானிக்க உடன்பட்டனர். கிளியார்ச்சியுசும் கட்டுப்பாட்டை வற்புறுத்தாமல் ஒதுக்கி விட்டு, சிறிது மனம்வைத்து ஆராய்ந்து பார்க்குமாறு அவர்களை வேண்டிக் கொண்டான்; என்ன நேர்ந்தாலும் தானும் அவர்கள் பக்கமே நிற்பதாக வாக்குறுதியளித்தான்; அந்த வாக்குவாதத்திலவன் உண்மையில் கலங்கி அழுதேவிட்டான். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்த சைரூசு அவர்களுடைய சம்பளத்தை இருமடங்காக உயர்த்துவதற்கு ஒப்புக் கொண்டான். அதனால் அவர்களும் மேற்கொண்டு நடக்கச் சித்தமாயினர். அவ்விடத்திலும் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்த ஒரு பேடி அவர்களை எதிர்க்கத் துணிவின்றி, அங்குள்ள கணவாய்களை அவர்கள் கடந்து சீரியாவுக்குள்ளும் நுழையவிட்டுவிட்டான். அவ்விடத்திலிருந்து அவர்கள் உள்நாட்டுப் பகுதிகளை நோக்கித் திரும்பினர்கள். அப்பொழுதுதான் சைரூசு, பாபிலோனைக் கைப்பற்றுவதே தனது அடிப்படையான நோக்க மென்பதைப் பகிரங்கமாகக் கூறினன். அப்படையெடுப்பின் முடிவிலே கிடைக்கும் இலாபத்திலே அவர்களுக்குப் பங்கு கொடுப்பதாயும் வாக்குறுதியளித்தான். அதனால் உற்சாகங்கொண்ட கிரேக்க வீரர் பாலைவனப் பிரதேசத்தில் பிரவேசித்தனர். 'அந்த வனந்தரத்திலே பெருமரமெதுவுமே கிடையாது. ஒருவகையான புளிப்பும் மயக்கமுந்தரக் கூடிய சாற்றினையுடைய சிறு செடிகளும், வாசனை நிறைந்த வேறு செடிகளுமே எங்கும் நிறைந்து கடல் போலப் பரந்திருந்தன. அங்கே காட்டுக் கழுதைகள், தீக்கோழிகள், கவரிமானினங்கள், வேகமாயோடக் கூடிய பறவையினங்கள் முதலிய பலவிதமான பிராணிகள் சஞ்சரித்தன. இவையெல்லாம் கிரேக்கருடைய கண்களுக்குப் புதுவிருந்தாயிருந்தன'. எவ்வாறுயினும் படைவீரரெல்லாம் உற்சாகமாகச் சென்றனர். வண்டிகளும் திருப்தியான முறையிலே உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டு சென்றன. தாபசகியுசு என்னுமிடத்திலிருந்து

ஒளிப்படம் XXII

(அ) இப்போது பிரித்தானிய கண்காட்சிச் சாலையிலிருக்கும் சோக்ரதீசு உருவமொன்று, மெய்யியலறிஞரின் பிரசித்தி பெற்ற தட்டை நாசியையும், வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் ஆர்வமுடைய கண்களையும் கவனிக்கவும்.

(ஆ) தெமோதெனிசின் சிலையின் படமொன்று, மூன்றரை நூற்றாண்டிற் செதுக்கப்பட்ட தாயிருக்கலாம். பெயர்பெற்ற பேச்சாளனின் கரடுமுரடான உடற்கட்டையும், கோணலான நாசியையும் இவ் உருவம் தெளிவாகச் சித்திரிக்கின்றது.

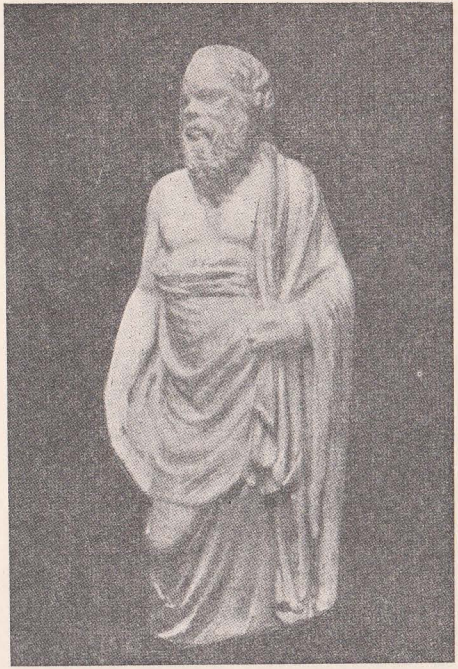

சோக்ரதீசு

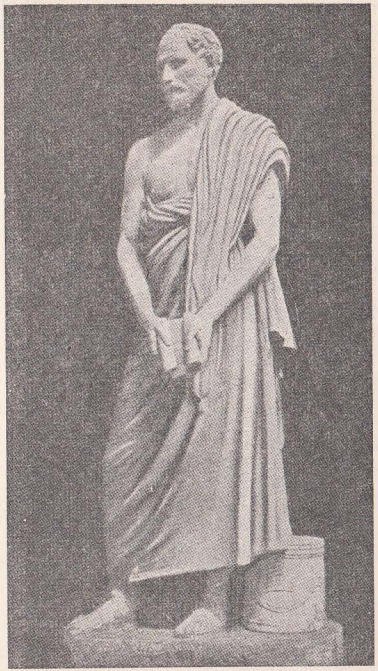

தெமோதெனிசு

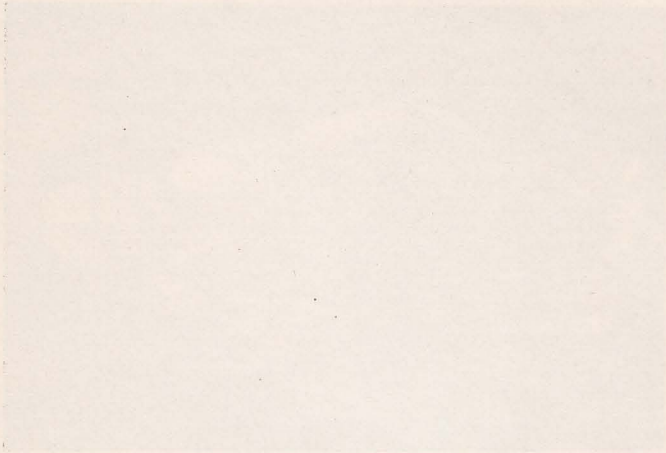

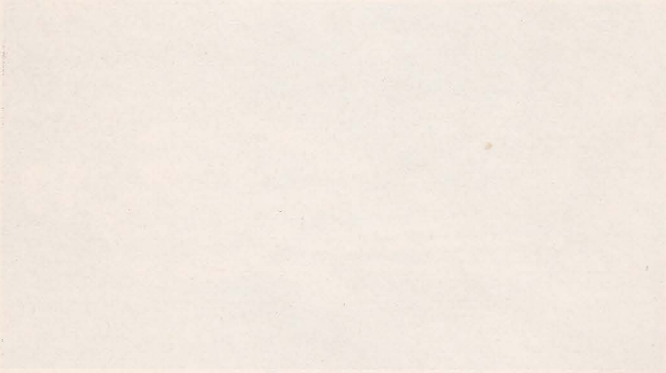

பாபிலோனியாவரையில் உள்ள 400 மைல் தூரத்தை அப்படை மூப்பத்தைந்து நாட்களிற் கடந்து சென்றது. பாபிலோனை அடைவதற்கு முன் சிறிது தூரத்திலே அர்த்தச்சர்ச்சசு என்ற மன்னன் நாற்பதுமைல் நீளத்துக்குக் கட்டி வைத்த காவற்சுவர் குறுக்கிட்டது. ஆனால் ஏற்கெனவே அளவுக் கதிகமாய் நிரம்பியிருந்த சேனைக்கு (4,00,000 பேரைக் கொண்டிருந்ததென்று கூறப்படுகிறது) மேலும் துணைப்படையை அவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சைரூசின் படை யாதொருவிதமான எதிர்ப்புமின்றிக் காவற்சுவரைக் கடந்து

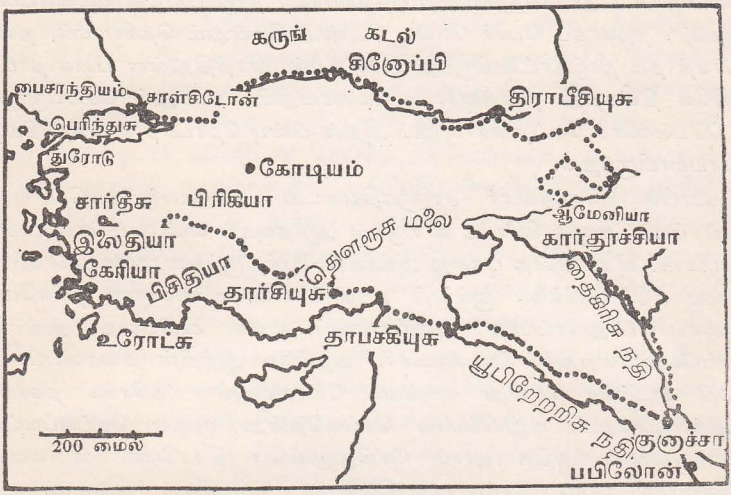

பத்தாயிரம் வீரர் சென்ற வழியைக் காட்டும் படம்.

சென்றது. திடீரென ஏற்பட்ட இந்த ஆபத்தை எதிர்ப்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைப் பாபிலோனும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. குனேச்சா என்னுமிடத்திலே போர் ஆரம்பமாயிற்று. சைரூசும் தந்தரமான முறைகளைக் கையாண்டு போரினை வெற்றிகரமாகவே நடத்திவந்தான். அர்த்தச்சர்ச்சசுவை அடிபணியவைத்துவிட்டால் அவனுடைய கீழைத்தேசப் படைகளெல்லாம் மாயமாய் மறைந்து விடுமென்பதைச் சைரூசு உணர்ந்திருந்தான். ஆதலால் தன் தமையனை அர்த்தச்சர்ச்சசு இருக்குமிடந்தேடிச் சேனைகளின் மத்திய பாகத்தை நோக்கிச் சென்றான். தனது வலப்பக்கத்திலணிவகுத்து நின்று போர் செய்த கிரேக்க சேனையை உள்நோக்கி நெருங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அந்த இடத்திலே நிலைமை பாதகமாக மாற ஆரம்பித்துவிட்டது. அப்படி நெருங்கினால் தமது வலப்பக்கம் வலுவிழந்துவிடும் என்ற பயம் கிரேக்கரிடம் இயல்பாகவே இருந்ததனால் கிளியார்ச்சியுசு அணிவகுப்பு முறையை மாற்றச் சம்மதிக்காமல் தனது பத்தாயிரம் வீரருடன் பாரசீகப் படையின் இடப் புறத்தைத் தாக்கி நிர்மூலமாக்கிவிட்டான். வெற்றி நிச்சயம் என்று சைரூசும் அடங்காத ஆர்வத்துடன் மத்தியில் நின்ற பகைவர் படையை உடைத்துக் கொண்டு பேரசனுக்குக் காவலாய் நின்ற வீரரையும் வென்று முன்னேறினான்.

ஆனல் அவனுடைய கண்மூடித்தனமான ஆவேசம் எல்லாவற்றையும் கெடுத்து விட்டது. தன் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான தமையனைக் கண்டதும் மிகுந்த ஆவேசங்கொண்டு தன் குதிரையைத் தூண்டிவிட்டு அவனைத் துரத்திச் சென் ருன். ஆனல் அந்த ஆவேசத்தில் கண்டபடி போர் செய்து கொண்டுநின்ற படைகளின் நடுவிலே அகப்பட்டுக் கண்ணிலே காயமும்பட்டு வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவனை அக்கணத்திலேயே மாய்த்துவிட்டனர். தங்கள் தலைவனிறைத்த தைக்கண்ட ஆசியப்படைகள் சிதறியோடிவிட்டன. அவர்களுடைய பாசறையும் சூறையாடப்பட்டது. வெற்றிபெற்ற பத்தாயிரவர் திரும்பிவந்து தம்தலைவனையும் காணுமல், எதற்காகப் போர் செய்ய வேண்டு மென்றும் தெரியாமல், தன்னந் தனியாகத் தம் தாய்நாட்டிலிருந்து 1000 மைல் தூரத்திலுள்ள பகை நாட்டின் மத்தியிலே திகைத்து நின்றனர். அதுவரையிலும் யாராலும் செய்யமுடியாத வீரச் செயல்களைச் செய்தனராயினும் அதன் பின்பு தொடர்ந்து வந்த நிகழ்ச்சி கள் மாயமாயிருந்தன.

இந்நிலையில் கிரேக்கவீரர் சரணுகதியடைய எண்ணுவர் எனவே எவரும் எதிர்பார்ப்பர். ஆனல் கிரேக்க வீரருக்கு அத்தகைய எண்ணம் ஏற்படவில்லை. வெல்லற்கரிய வீரர் என்ற புகழை அவர்கள் பெற்றிருந்தனராகையால் யாருமே அவர்களை எதிர்க்கவில்லை. குள்ளத் தந்தரங்களில் வல்லவனை திசாபேணீசு அவர்களைப் பாதுகாப்பாக அனுப்பிவைப்பதாகக் கூறியதை அவர்களும் உண்மையென ஏற்றுக் கொண்டனர். தைகிரிசு ஆற்றின் கரையைப் பற்றி மேலேறி வடக்கே சென்று கருங்கட லோரமாயுள்ள கிரேக்க நகரங்களை நோக்கிச் செல்லும் வழியிலேயே செல்வதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனல் அவர்கள் அதிக தூரம் செல்லுமுன்பே திசாபேணீசின் சுயரூபம் வெளிப்பட்டுவிட்டது. கிரேக்க தளபதிகளைவரைப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த வென்று தன் கூடாரத்துக் கழைத்தான். கிளியார்ச்சியுசு உட்பட ஐந்து தளபதிகளும் ஆய்ந்தோய்ந்துபாராமல் அவனழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு சென்றனர். அங்கே அத்தளபதிகளைவரையும் பிடித்துக் கொலைத்தண்டனை விதிப் பதற்காகப் பாரசீக அரண்மனைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். வேறுபடைகளானல் தலைவர்களை இழந்த அந்த நிலையிலே சின்னபின்னப்பட்டிருக்கும். ஆனல் இவர் களப்படிச் சீர்குலைந்துவிடவில்லை. தம் சாகியத்துக் கியல்பாகவுள்ள சுதந்திர உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவகையில் அந்தப் பத்தாயிரம் வீரரும் உடனேயே மாபெ ருங் கூட்டமாகக் கூடிப் புதிய தலைவர்களைத் தெரிந்து, (இத்தலைவர்களுள்ளே செனேபன் மிகுந்த பராக்கிரமசாலியாகப் போற்றப்பட்டான்) அத்தலைவர் களுக் கடங்கித் தமது பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்து வடக்கு நோக்கிச் சென் றனர். அந்த நடைபிரயாணத்திலவர்கள் அனுபவித்த இன்னல்கள் சொல் லுந்தரமல்ல. தாம் வழியிற் கண்ட பயங்கரமான பழங்குடிமக்களைப் பற்றி யும்; உடலெங்கும் பச்சைகுத்திக் கொண்டிருந்த மொசினெய்சி இனத் தவரைப்பற்றியும்; அளவுக்கு மிஞ்சிக் கொழுத்திருத்தலே அழகின் சின்ன மென்று கருதிய அவர்கள் கொழுத்த பன்றிக் குட்டிகள் போன்றிருந்த தம் சிறு வர்களை அணிவகுத்த காட்சி பற்றியும்; வழியிலே தாம் உண்டுவந்த அதிசய மான உணவுகள் பற்றியும்; பேரீஞ்சின் மதுவையுண்டு தீராத தலைவலி ஏற்

பட்டதைப்பற்றியும்; தேனுண்டு தாமெல்லாம் மதுமயக்க மெய்தியதுபற்றியும்; பழங்குடிமக்களைப்போலத் தாமும் புற்குழாய் மூலம் பார்லி மதுவை உறிஞ் சிக் குடித்ததைப்பற்றியும் இன்னும் பலவற்றையெல்லாம் செனோபன் தான் எழுதிய வரலாற்றுக்குறிப்பிலே விவரமாகவும் உணர்ச்சிததும்பும் வகையிலும் எழுதிவைத்துள்ளான். அவர்களுக்கு உணவு பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது மட்டுமன்றித் திசாபேனீசினுடைய படைகளும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தாக்கி வந்தன. ஈற்றிலே குருதித்தானம் அல்லது கார்துச்சியா என்ற மலைப்பிர தேசத்தை அவர்கள் சென்றடைந்தபோது பயங்கரமான மலைச்சாதி மக்கள் எதிர்த்துத்தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். சாலியின் திருப்பங்களிலே உயர்ந் தோங்கி நிற்கும் மலைச் சரிவுகளில் பதுங்கி நின்ற அம்மலைச்சாதியினர் பெரும் பாறைகளை அவர்களுடைய தலைக்குமேலே உருட்டிவிட்டனர். கணவாய்களிலே சுதேசிகள் எதிர்த்துச் சண்டையுமிட்டனர். ஓரிடத்திலே ஆர்மீனிய மண்டலாதி பதியின் சேனையுடன் கடும்போர் செய்தே நதியொன்றைக் கடக்கவும் வேண்டி யிருந்தது. மார்கழி மாதமானதும் ஆர்மீனியமலைகளிலே பனிப்புயலிற் சிக்கி, உறை பனியில் விறைத்து இந்தப் பத்தாயிரவர் பட்ட துன்பம் சொல்லி முடியாது. முன்னணியிற் சென்றவீரர் முடிவிலே மலையுச்சி யொன்றை யடைந்த போது தூரத்திலே கடல் தெரிவதைக் கண்டு ஆனந்த மிகுதியினற் பெருங் கூச்சலிட்டனர். செனோபனுடன் பின்னணியிற் காவலாய்ச் சென்ற வீரர் அக் கூச்சலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டனர். முன்னர் ஒரு கிராமத்து மக்கள் இவ்வீரரை எதிர்த்தபோது அக்கிராமத்துக்குத் தீமூட்டிவிட்டுச் சிலரைக் கொன்று, பதுங்கி யிருந்து தாக்கிய மற்றுஞ் சிலரைப் பிடித்து அவர்கள் வைத்திருந்த, பசுக் கன்றுத் தோலாலான சிறு கேடயங்களைக் கைப்பற்றினர்கள். ஆதலினல் அப் பொழுதும் யாரோ புதிய எதிரிகள் முன்னணிப்படையைத் தாக்குவதனலேயே அக்கூக்குரலெழுந்த தென்றெண்ணிச் செனோபனும் அவனுடன் பின்னணிக் காவலாய்ச் சென்ற படைகளும் பயந்துவிட்டனர். அக் கூச்சலைக் கேட்டுப் பலரும் அவ்விடத்துக் கோடிச் சென்று பார்த்துவிட்டு மேலும் பெருங் கூச்ச லிடவே சத்தம் பெரிதாகி வளர்ந்தது. ஏதோ புதிய சண்டை யொன்றுதான் மூண்டிருக்க வேண்டு மென்றெண்ணிச் செனோபனும் பயந்தான். எனவே அவன் குதிரையொன்றிலேறி, இலிசியாசு என்பவனையும் படைவீரர் சிலரையும் தன்னுடனழைத்துக் கொண்டு கூக்குரலெழுந்த இடத்தை நோக்கிப் பாய்ந் தான். ஆனல் அதே நேரத்தில் வீரர்பலரும் "கடல்! கடல்!" என ஒருவர்க் கொருவர் கூற அக்குரல் கடைசி அணிவரையில் ஒலித்துக் களிப்பூட்டியது. அதனைக் கேட்டு அனைவரும் அவ்விடத்துக்கு ஓடிச் சென்றனர். தமது குதிரை களையும் பொதி சுமந்து வந்த மிருகங்களையும் செலுத்திக் கொண்டு பின்னணிப் படையும் அவ்விடத்தைச் சென்றடைந்தது. அக்குன்றினுச்சியை யடைந்த தளபதிகள் படைத்தலைவர்கள் படைவீரர் அனைவருமே ஒன்றுபோல ஒருவர் தோளில் மற்றவர் தலைசாய்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர். அப்பொழுது யாரோ ஒரு வீரன் ஞாபகச் சின்னமொன்று எழுப்ப வேண்டுமென்று கூறி யதைக் கேட்ட வீரரெல்லாம் கற்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து அவ்விடத்

கிலே ஒரு தூபியை எழுப்பினர்கள். அத்தூபியிலே தாம் கொண்டு வந்த, பதனிடப்படாத பசுத்தோல்கள், ஈட்டிகள், சிறு கேடயங்கள் யாவற்றையும் தொங்கவிட்டு வீர வணக்கம் செய்தனர்.

கிரேக்க வீரர் பதினயிரம் பேரும் உயிர்தப்பி மீண்டு வந்து விட்டார்கள். ஆயினும் தொல்லைகள் இன்னும் எஞ்சியே நின்றன. ஆபத்துக்களே எதிர்க்க வேண்டியிருந்தமையினல் அவர்கள் அதுவரையினும் ஒன்றுய்க் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். ஆனல் இப்பொழுது கட்டுப்பாடுகள் தளர்ந்து அவர்களும் பகுதி பகுதியாய்ப் பிரிந்தனர். ஒரு பகுதியினர் தரை மார்க்கமாகவும் மற்றெருபகுதியினர் கப்பலாலும் திராபீசியுசு என்னுமிடத்திலிருந்து சால்சிடோனுக்குச் சென்றனர். அங்கிருந்து சிபார்த்தத் தளபதியொருவன் அவர்களைப் பைசாந்தியத்துக்கு அழைத்துச் சென்றன். அங்கே அந்நகரம் நிர்மூலமாகாமல் அவர்களால் மயிரிழையில் தப்பியது. அவர்களிற் பலர் அதன்பின்னர் திரேசியத் தலைவனை சியுதேசு என்பவனிடம் படைவீரராய்ச் சேர்ந்தனர். அவனும் அவர்களுக்குரிய சம்பளத்தைக் கொடாமல் ஏமாற்றிவிட்டான். ஈற்றிலே 399 ஆம் ஆண்டில் பாரசீகத்துக் கெதிராகச் சிபார்த்தர் நடத்திய விடுதலைப் போரில் அவ்வீரர் பங்குபற்றினர்கள். ஏசிசிலெளசு என்னும் மன்னவனுடைய காரியாதிகாரிகளுள் ஒருவனைச் செனேபனும் கடமையாற்றியுள்ளான். அவ்வாறு சிபார்த்தாவின் மீது அவன் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு காரணமாகத் தன் தாயகம் திரும்ப முடியாமற் போகவே, ஒலிம்பியாவின் அயலிலே தனக்கு வழங்கப்பட்ட பெரிய பண்ணை நிலத்தில் ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகள் எழுதுவதும் வேட்டையாடுவதுமாகக் காலங்கழித்தான். ஈற்றில் 354 இல் கொரிந்திலே அவன் காலமானன். அவனுடைய இலக்கியங்கள் இறவாத புகழுடன் விளங்கின. உரோமானியர் அவனைத் தமக்கொரு முன்மாதிரியாகக் கொண்டிருந்தனர். யுத்தவீரர் பலர் அவனெழுதியவற்றையெல்லாம் கற்றுணர்ந்துள்ளார்கள்— நமது தளபதி உல்பி என்பவரும் பிறருமே கற்றிருக்கின்றனர். பாடசாலே மாணவர்க்கெல்லாம் பண்டைக்காலத்துக் கலாசாரம் பண்பாடு என்பனவற்றை விளக்குமிலக்கியங்களாக அவனெழுதிய நூல்கள் விளங்கின. ஆனல், பாரசீகத் துப்படைகளின் குறைபாடுகளையும், அத்தேசத்துப் பேரரசனுடைய ஆற்றலின் மையையும், அவனல் நியமிக்கப்பட்டிருந்த மண்டலாதிபதிகளின் துரோகச் செயல்களையும் விளக்கிச் சாங்கோபாங்கமாயெழுதி வைத்த விவரக் குறிப்புக்கள் மற்றுமொரு மாபெரும் வீரனைக் கவர்ந்து மிருக்கலாமன்றே? அலக்சாந்தர் அவற்றைப் படிக்காமலிருந்திருக்க முடியுமா? வீரருள் வீரனை அவன் எழுபதாண்டுகளுக்குப்பின்னர் வெற்றிகரமான படையெடுப்புக்களே மேற் கொண்டிருந்தானையினும் முதன் முதல் கீழைத் தேசங்களுக்கு வழிகாட்டிய பெருமை செனேபன் எழுதிய நூலையே சாரும்.

இப்பகுதியினை முடிக்குமுன்னர் நான்காம் நூற்றுண்டில் அதீனிய வாழ்விலே சிறப்புற வளர்ந்து வந்த ஓரம்சமான நீதிமன்றங்கள் பற்றியும் கூற வேண்டியுள்ளது. பஞ்சாயத்தினரைக் கொண்டு நீதி வழங்கும் முறை ஏற்பட்ட காலத்திலிருந்தே அதீனியருடைய நீதிபரிபாலனத்தைக் கிரேக்க தேசம் முழு

வதுமே மெச்சிக் கொண்டது. பெரிக்கிளீய காலத்தில் அத்துறை மேலும் வளர்ச்சியடைந்து சட்ட திட்டங்கள் பல விவரமாயமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதென்சுப் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டுளமைந்திருந்த ஏனைய நகரங்களிலே பெரிய வழக்குகள் ஏற்படுமானால் அவற்றை யெல்லாம் அதென்சிலேயே விளங்கித் தீர்ப்பளிக்க வேண்டு மென்ற நியதியுமிருந்தது. பஞ்சாயத்தினர் தம் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்வதற்காக அவர்களுக்கு வேதனம் கொடுக்கும் வழக்கமும் அங்கு ஏற்பட்டு அவர்களை மேலும் ஊக்கங் கொள்ளச் செய்தது. பெலோப்பொன்னீசியப் போர் நடந்த காலத்திலே கிளியன் அந்த வேதனத்தைக் கூட்டி மூன்று ஓபோல்கள்[1] அதாவது அரை நாட் சம்பளமாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தான். வேலையில்லாமலிருந்தவர்களுக்கும், வேலை செய்ய முடியாமலிருந்தவர்களுக்கும் அது ஒரு வரப்பிரசாதமாயிருந்தது. நீண்டகாலம் போர் நிகழ்ந்தமையினால், அது முடிவடைந்த காலங்களில் அரசியற் கட்சிகளுக்கிடையேயிருந்த பகைமை காரணமாக வழக்குகளின் தொகையும் பெருகலாயிற்று. அது மாத்திரமன்றி நான்காம் நூற்றாண்டிலே வாணிப முயற்சிகளும் பணவியாபாரம் செய்யும் முறைகளும் மிகவுந் திருந்திய முறையிலே நடைபெறத் தொடங்கின. அதனால் கடன் கொடுத்தல், நிலபுலங்களை ஈடுவைத்தல், கப்பல்களை அடகு வைத்தல் முதலாயினவும் பெருக வழக்குகளும் அதிகரித்தன. எனவே இந்த மாதிரி நீதிமன்றங்களில் வழக்காடுதல் அதீனியருடைய சிறப்பியல்பாயமைந்துவிட்டது. சோலன் எண்ணியது போலவே நீதிமன்றமும் குடியரசு முறைகளில் சிறந்ததொரு சாதனமாய் விளங்கிற்று. அதற்குத் தலைவனாக நீதிபதி என ஒருவன் இருந்தாலும் ஆங்கில நாட்டு நீதிபதி செய்வதுபோல விளக்க முறைகளைக் கட்டுப்படுத்தவோ இன்னபடிதான் தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென வழிவகுத்துக் கொடுக்கவோ முடியாது. தீர்ப்புக் கூறும் பொறுப்பும் உரிமையும் முற்றிலும் பஞ்சாயத்தினர் கையிலேயே இருந்து வந்தது. நமது காலத்திலிப்பொழுது நாம் காண்பதுபோல முடிக்குரிய வழக்கறிஞர் வழக்கை நடத்தும் முறை அக்காலத்தில் இல்லை. சமூக சம்பந்தமான வழக்குகளாயிருந்தாலுமென்ன சட்டத்தை மீறிய குற்றத்துக்காக நடத்தும் வழக்குகளாயிருந்தாலுமென்ன அக்காலத்தில் வழக்குத் தொடர்பவர்கள் தனிப்பட்டவர்களே. அவர்கள் வழக்கை நடத்துவதனால், செல்வாக்குள்ளவர்களாலும், காரியாலயத் தவறுதல்களினாலும் நீதி பிறழ்ந்து போகாமல் இருக்கக் கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இருந்ததாயினும் அதிலே ஒரு பெரிய குறைபாடு மிருந்தது. ஒருவன் தன்னோடு எவ்விதத்தானுந் தொடர்பில்லாத வேறொருவன் மீது வீண் வழக்குத் தொடர்ந்து அலைக்கழிக்கும் பழக்கம் சிலரிடையே வளரத் தொடங்கியது. இந்நாட்களிலே துப்பறிபவர்கள் முடிக்குரிய வழக்கறிஞர்கள் என்னுமிரு சார்பினரும் செய்யும் வேலையை ஒன்றாகச் சேர்த்து அக்காலத்திலே அந்தப் 'புல்லுருவிகள்' செய்து வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் தம்கையிலே சிக்கிய வர்களை அலைக்கழித்து மலைவுறச் செய்தமையால் அவர்கள் மிகவுமவமதிக்கப்பட்டனர். வழக்கைத் தொடர்பவன் தன்பக்கத்துக்குப் பஞ்சாயத்தில் ஐந்திலொரு பகுதியினருடைய ஆதரவைத்தானும் பெறமுடியாமற் போனால் 1000 திராம்களை

1. ஒரு ஓபோல்=1½ பென்சு பெறுமதியான வெள்ளிநாணயம்.

யும், சமூக வழக்காலே சம்பந்தப்பட்ட பணத்தொகையில் ஆறிலொரு பாகத்தையும் அபராதமாய்க் கொடுத்துவிட வேண்டு மென்ற சட்டமுமொன்றியற்றப் பட்டிருந்தமையால் ஆதாரமற்ற வழக்குகள் தொடர்வது ஓரளவு தவிர்க்கப் பட்டிருந்தது. ஆதாரமற்றவழக்குகளில் பஞ்சாயத்தினர் மிகவும் தீவிரமாகக் கவனஞ் செலுத்தி வந்தனராகையால், வழக்காளியொருவன் தனது கட்சியைத் தெளிவுபடுத்தித் தனக்கும் எதிரிக்குமிடையிலே நெடுநாட்பட்ட விரோத முண்டென்பதை நன்கு தெளிவாக்க வேண்டியிருந்தது. வழக்குகளெல்லாமே பஞ்சாயத்தினர் முன்னிலையில் வரவேண்டுமென்ற நியதியிருந்ததில்லை. கொலைக் குற்றங்கள் ஏரியோப்பகசில் விசாரிக்கப்பட்டன. நிலபுலம் சம்பந்தமானவற்றை நடுநிலையாளனொருவன் விசாரிப்பது முண்டு. ஆயினும் பெரும்பான்மையான வழக்குகளே மக்களுடைய நீதிமன்றங்களே விசாரித்து வந்தன. அவை அளிக்கும் தீர்ப்புக்கு மறு தீர்ப்புக்கிடையாது. நீதி விசாரணைச் சபையினர் தொகை யுமோ அதிகம்; 201 அல்லது 401 பேர் அச்சபையில் இருப்பர். சில சமயங்களில் 6,000 பேர் அங்கம் வகித்ததுமுண்டு. அவ்வளவு பெருந் தொகையான அங்கத்தவர் முன்னிலையில், குறிப்பிட்ட ஒரு வழக்கில் இன்னார்தான் பஞ்சாயத்தினராய்க் கடமையாற்றுவர் என்பதும் தெரியாத நிலையிலே இலஞ்சம் வழங்கவோ அன்றேல் செல்வாக்கினைப் பிரயோகிக்கவோ ஒருபோதும் முடியாது.

வழக்குத் தொடரும்போது முதலில் குற்றமிழைக்கப்பட்ட கட்சியினர் சாட்சிகள் முன்னிலையில் தாமே நேரில் அழைப்புக் கட்டளையைக் கொடுப்பர். அதன் பின் இருபகுதியினரும் வழக்கின் தன்மைக்கேற்ற ஒரு நீதிபதியின் முன்னிலையில் தோன்ற அந்த நீதிபதி வழக்கை முறைப்படி ஆரம்பித்துவைப்பர். அடுத்து அதே நீதிபதியின் முன்னிலையில் ஆரம்ப விசாரணை யொன்று நடைபெறும். பின்னர் சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய வாக்கு மூலங்கள் எழுதுவினைஞர்களால் பதிவு செய்யப்படும். ஆரம்ப விசாரணை நிகழுங்கால் குறுக்கு விசாரணைகள் எதுவும் இடம் பெறுவதில்லை. ஆனால் சாட்சிகள் சத்தியப் பிரமாணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. அடிமைகளிடம் சாட்சியம் கேட்க வேண்டியிருந்தால் அவர்களைச் சித்திரவதை செய்து கேட்பதுவே வழக்கமாயிருந்தது[1]. இவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்ட சாட்சியங்களோடு கூடச் சட்டக் குறிப்புக்கள், அவ்வழக்கிலெடு சம்பந்தப்பட்ட பிற செய்திகள் என்பவற்றையும் சேர்த்து ஒரு பெட்டியிலிட்டு அதனை மூடி முத்திரையிட்டு வைப்பார்கள். இவை யெல்லாம் பின்பு வழக்கு விசாரணை நிகழுங்காலத்திலெடுத்துப் படித்துக்காட்டப்படும். திறந்த வெளியிலமைந்த நீதிமன்றத்திலேதான் உண்மையான விசாரணை நிகழும். நீதிச்சபையங்கத்தினரிடையே நாள்தோறும்

1. வழக்குமுடிந்தபின்னர் சாட்சிசொன்ன அடிமைகளை அவர்களுடைய எசமானர் மிகவும் துன்புறுத்துவதுண்டு. ஆதலால் அத்தகைய துன்பங்களிலும் கொடுமையான துன்பங்களுக்குட்படுத்தினால் ஒருவேளை அவர்கள் உண்மை கூறக்கூடுமேயன்றி மற்றெவ்வகையாலும் எசமானனுக் கெதிராக எந்த அடிமையும் சாட்சி சொல்ல மாட்டான் என்பதற்காகவே சித்திரவதை செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். தம் அடிமைகளிடம் கொடுமைப்படுத்தியேனும் சாட்சி கேட்கும்படி யாரேனும் துணிந்து கூறினால் அதனை ஏற்றுக்கொள்வதும் அரிதாகவே யிருந்தது.

காலையில் சீட்டுப் போட்டுப் பார்த்தே அன்றன்றைக்குரிய வழக்குகளை விசாரிக்கும் பஞ்சாயத்தினரைத் தெரிவு செய்வார்கள். ஏற்கெனவே கூறியது போல வழக்காளி, எதிரியாகிய இருபகுதியினரும் தத்தம் கட்சிக்குரிய நியாயங்களை எடுத்துக் காட்டித் தாமே வழக்கை நடத்துவர். அவர்கள் இவ்விதமாக வழக்கை நடத்திய முறையும் கண்டபடி ஒழுங்கற்றுப் பரந்துபட்டதாயிருந்ததென்றே நாம் எண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. ஒருவழக்குக் கொரு நாளாக விசாரணைத் தினங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. கட்சிக்காக வாதாடுபவர்களுக்கும் நேரம் குறிக்கப்பட்டு அதனைக் காட்ட நீரொழுக்குக் கடிகாரங்கள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அப்படியிருந்தும் எதிர்வாதம் செய்பவன் தன் எதிரியைக் குறைத்து இழிவுபடுத்துவதற்காகத் தேவையற்ற வசைகளை யெல்லாம் விவரமாக எடுத்துப் பேசிக் கடந்த காலத்திலும் அவன் ஒழுக்கங் கெட்டவனாக இருந்தவனென்று வழக்குக்குச் சம்பந்தமில்லாதன வற்றையெல்லாம் சாங்கோபாங்கமாக எடுத்துப் பேசவும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தான். பஞ்சாயத்தினருமோ தகுந்த ஒரு நீதிபதியின் உதவியில்லாமையால் சட்ட விதிகளைப் பற்றி அதிகம் பரிச்சயமற்றவர்களாயிருந்தனர். அங்கே வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகள் ஒவ்வோரிடத்துக்கு ஒவ்வொருமாதிரியாகவும் முன்னர் வழங்கப்பட்டவற்றோடு ஒருவகையானும் பொருந்தாதனவாயுமிருந்தன. இரக்க உணர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய விவாதங்களே மிகவும் முக்கியமாயிருந்தன. கந்தலுடையுடுத்துச் சிந்தியமூக்கு மழுத கண்ணுமாயுள்ள சிறுவர்பலரை வழக்குரைப் போனொருவன் அழைத்து வந்து நீதி விசாரணைச் சபைக்குக் காட்டி பெரியதொரு குடும்பத்தைத் தாங்க வேண்டிய பொறுப்புத் தனக்கு உண்டெனக் கூறித் தனக்காக இரக்கங்காட்டும்படி மன்றாடுவான். தனக்கெனச் சொந்தமான குழந்தைகளில்லாவிட்டாலும் அவர்களை இரவலாக அழைத்துவரவோ அல்லது கூலி கொடுத்துக் கூட்டிவரவோ அவன் தயங்கமாட்டான். இன்னும் விசாரணையின் போது ஒருவனுடைய குணநலச் சிறப்புக்களைப்பற்றி நகரத்திற் பொதுவாழ்வீடுபட்டவர்களிடத்தில் விசாரிப்பதுமுண்டு. அரசியல் சம்பந்தமான விவகாரங்கள், வியாச்சியங்களானால் அவற்றுக்கு ஒருவிதமான ஒளிவுமறைவுமின்றி வெளிப்படையாகவே நீதிமன்றத்தில் ஆதரவுதிரட்டுவார்கள். அப்படி ஆதரவு திரட்டும் வழக்கம் அக்காலத்திலே நல்ல பலனையுமளித்துவந்தது. சமூக நிலையிலுயர்ந்தவர்களென்று அவர்களுக்குத் தனி மரியாதை காட்டும் வழக்கம் அதினியப் பஞ்சாயத்தினரிடமில்லை. நாமறிந்தவரையிலங்கே நீதியின் முன்னிலையில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவரென்ற பேதமிருந்ததாய்த் தெரியவில்லை. உடனெத்த நகரவாசிகள் ஒருசில நூற்றுவரின் அறிவுத்திறமையைக் கொண்டு ஒருவன் நேர்மையுள்ளவனு கபடனு என்று தீர்மானித்தனர். இன்னும் மெய்ப்பாடுகளுக்கு அவர்கள் கொடுத்த மதிப்பு இக்காலத்திலே பிரான்சு தேசத்து நீதிமன்றங்களில் வழங்கும் முறைகளுக்கு ஓரளவு இணையாகக் கூறக்கூடியதாயிருந்தது. ஒரு வழக்கின் தீர்ப்பை நிர்ணயிப்பதற்காக வாக்களிப்பது மறைமுகமாகவே நடைபெற்றது. தீர்ப்பிலேயும் ஒருவன் குற்றவாளியாகக் காணப்படும் பட்சத்திலே, தண்டனை எவ்விதமிருக்க வேண்டுமென்பதற்கு மற்றொரு வாக்கெடுப்பு நிகழும். கட்சிக்காரர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நியாயங்களை எடுத்துப் பேசினு

லும் பஞ்சாயத்தினரே குற்றசுற்றங்களை ஆராய்ந்து தீர்மானிப்பர். தீர்ப்புக்களை நிறைவேற்றுபவர்கள் அரசாங்கக் காரியாதிகாரிகள். மரண தண்டனைகளையும் சிறைத் தண்டனைகளையும் நிறைவேற்றும் பொறுப்பு நகர் காவற் பகுதித் தலைவர் பதினைருவருடையது. நாடு கடத்தப்பட்டவனைருவன் மீண்டு திரும்பி வந்தானுகில் உடனேயே கொல்லப்படுவானுகையால் தீவாந்தரசிட்சை என்ற தீர்ப்புத் தானுகவே நிறைவேறிவிடும். அபராதத் தொகைகள் நகரின் பொது நிதியில் சேரும். அவற்றைச் செலுத்தத் தவறினுல் தவறியவர் நகரத்திலே தன் வாக்குரிமையை இழக்க நேரும்.

அதீனிய நீதிமன்றங்களின் நடைமுறைகள் பற்றி இவ்வாறெல்லாம் விவரித்துக் கூறிய பின்னர் ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் நிகழ்ந்த புகழ் பெற்ற வழக்கான சோக்கிரதீசின் விசாரணையைப் பற்றியும் ஈண்டுக் கூறுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும். சிபார்த்தச் சார்புடைய மூப்பது அதிகாரிகளின் ஆட்சியைப் புறங்கண்டு குடியரசு முறைகளைப் பரிபூரணமாக நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தபின், 399 இல், இவ்விசாரணை நடைபெற்றது. மனக்கசப்பும் அதிருப்தியும் நிலவிவந்த காலம் அது. தங்கள் நாடு சீரழிந்து போனமையால் மனைவியா கூலமடைந்திருந்த மக்கள் எவனுவது ஒருவனுடைய தலையிலே அப்பழியைச் சுமத்தக் கங்கணங்கட்டி நின்றனர். அந்தச் சூழ்நிலையிலேதான் சோக்கிரதீசின் மீது குற்றஞ் சுமத்தப்பட்டது. எல்லோருமே அவனைக் குற்றவாளியாகக் கருதவில்லை. அவனைப் போன்றவர்களுடைய போதனைகளே தம் நகரத்துக்குப் புகழ் தேடித் தந்தன என்ற எண்ணமும் பலரிடையே இருந்தது. மக்களுடைய வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான கிரித்தியாசு என்பவனும், மற்றும் அல்சிபயதீசும் சோக்கிரதீசின் சிறந்த மாணவர்களாயிருந்திருக்கின்றனர். கடவுளில்லையென்ற கொள்கையும் நெறிதவறிய நடத்தைகளும் நாட்டில் மலியக் காரணமாயிருந்தது அளவுக்கு மிஞ்சிய சிந்தனை என்றே பலரும் எண்ணினர்கள். சந்தை தெருக்களிலே தற்செயலாகச் சந்திப்பவர்களைப் பிடித்து ஆன்மாவைப் பற்றியும் அதன் இலட்சியங்களைப் பற்றியும் ஏறக்குறைய மூப்பதாண்டுக் காலமாகக் குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்த சோக்கிரதீசின் மீது அவர்களுக்கு வெறுப்பு ஏற்படுவது இயற்கையே. கடவுள் நம்பிக்கையிலும் தேசாபிமானத்திலும் சிறந்தவனென்று கருதப்பட்ட அனீதுசு என்னு மொருவனே சோக்கிரதீசின் மீது வழக்கையுந் தொடர்ந்தான். இதே அனீதுசுதான் 403 இல் திராசிபாலுசுக்கு உதவியாய் நின்று அதென்சிலே மீண்டும் குடியாட்சி முறைகளை நிலைபெறச் செய்தவனுவன். சோக்கிரதீசுக் கெதிராய் அவன் தொடர்ந்த வழக்கில் முக்கியமாக இரண்டு குற்றங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. முதலாவது, நாட்டில் வழங்கிவந்த சனுதனமான சமயக் கோட்பாடுகளில் அவநம்பிக்கை உண்டாகச் செய்து, அந்நியமான பல புதிய தெய்வக்கொள்கைகளைப் புகுத்தியமை; இரண்டாவது குற்றம், 'இளைஞரைக் கெடுத்தமை. மத குருமாரிற் பெரியவர் அல்லது அரச ஆர்க்கோனின் தலைமையிலே கூடிய 501 பஞ்சாயத்தினரின் முன்னிலையிலேயே அந்த விசாரணை நடைபெற்றது. சோக்கிரதீசை, அவனிடத்து அடிக்கடி தோன்றும் உள்ளொளியோ உருவெளித்தோற்றமோ, ஒன்று எச்சரிக்கை செய்திருந்தமையினுல் அவன் தன்கட்சியை எடுத்து வழக்காட

மறுத்துவிட்டான். பிளேட்டோ தான் கவனமாய் ஞாபகப்படுத்தி வைத்திருந்த வற்றிலிருந்து தொகுத்தெழுதிய **மன்னிப்பு** என்னும் கட்டுரையிலிருந்து சோக்கிரதீசு கூறியவற்றை நாம் ஒருவாறு ஊகித்தறியலாம். தனது தொழிலையும் முறைகளையும் பற்றிய விவரங்களை அவன் கூறினான்; நாத்திகம் பேசியதாகச் சுமத்தப்பட்ட குற்றச் சாட்டை மறுத்தான்; தன்னைச் சார்ந்த இளைஞரின் உள்ளப் பண்பைத் திருத்தியதேயன்றிக் கெடுக்கவில்லையென உறுதிப்படுத்தினான்; சோம்பேறிக் குதிரையின்மீது உட்காரும் மாட்டு ஈயினைப்போல, அறிவை விருத்தி செய்யாமல் சோம்பிக்கிடந்த தன் நாட்டு மக்களைத் தூண்டி உற்சாகப் படுத்தும் பணியில் இறைவன் தன்னைப் பணித்திருந்தான் எனவும் கூறினானென்று தெரிகிறது. இதனைத் தகுந்த ஓர் எதிர்வாதமாகக் கொள்ள முடியாது. அதனால் தீர்ப்பும் 61 மேலதிக வாக்குகளால் அவனுக்கு எதிராகவே வழங்கப்பட்டது. பின்னர் அவனுக்கு விதிக்க வேண்டிய தண்டனையைப் பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்ட பொழுதும் அவன் இரண்டாம் முறையாவது தன்னைக் காத்துக் கொள்ள முயன்றானில்லை. அப்படியவன் முயன்றுதானிருந்தானென்றாலும் அது முதல் முறையை விட மோசமானதாகவே இருந்ததென்றே கூறவேண்டும். அனீதுசு என்பவனும் அவனுக்கு உசாத்துணையாயிருந்த மிலெதியுசு என்பவனும் சோக்கிரதீசுக்கு மரணதண்டனையே வழங்க வேண்டுமெனக் கோரினர். அப்பொழுது சோக்கிரதீசு பரிகாசமாக நகைத்து, நாட்டுக்குத் தான் செய்த நன்மைக்காகத் தன்னுயுள் மூடியும் வரையும் நகர மண்டபத்திலே வைத்துத் தனக்கு இலவச உணவளிக்க வேண்டுமல்லவா எனக் கூறினான். என்றாலும் மூடிவிலே பிளேட்டோ முதலானவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டுக் குடன்பட்டுப் பெருந் தொகையான அபராதத்தைச் செலுத்தச் சம்மதித்தான். ஆயினும் முன்னரிலும் அதிக வாக்குகளால் மரண தண்டனையென்றே தீர்ப்பாயிற்று.

எனவே சோக்கிரதீசைப் பதினெருவர் கையில் ஒப்படைத்தனர். ஆனால் தண்டனை உடனே நிறைவேற்றப்படாமல் பின்போடப்பட்டது. அரசாங்கக் கப்பற்படை தெலோசுக்கு யாத்திரை சென்றிருக்கும் சமயத்தில் யாருக்கும் கொலைத் தண்டனையளிக்கக்கூடாதென்பது அதென்சின் சட்டங்களுள் ஒன்று. அதனால் சோக்கிரதீசை ஒருமாத **காலம் உயிருடன்** வைத்திருந்தனர். சோக்கிரதீசின் நண்பர்கள் அவனைத் தப்பிச் செல்லும்படி வற்புறுத்தி அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளையும் வகுத்துக் கொடுத்தனர். சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கமைந்து நடக்க வேண்டுமென்று தானே எற்படுத்திக் கொண்ட ஒழுக்கத்தை மீற முடியாதென்று அவன் தன் நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்க மறுத்துவிட்டான். வாழ்வு முழுதும் பயின்று வந்த ஒழுக்கத்தினை வயது முதிர்ந்து பழுத்த நிலையிலே உதறிவிடத் தன்னால் முடியாதென்று மறுத்தே விட்டான். இறுதி நாளன்று அவனுடைய நண்பர்கள் வழக்கத்திலும் பார்க்க முன்னதாகவே வந்து சிறைச் சாலையில் கூடிவிட்டனர். ஆன்மாவின் நித்தியத்துவத்தைப் பற்றியே அன்றைப் பொழுதை அவர்களுடன் உரையாடிக் கழித்தான். இதனைப் பிளேட்டோ எழுதிய பீதோ என்னுமுரையாடல் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. மாலைப் பொழுதானதும் சிறைக் காவலன் ஆங்கு வந்து அன்றிரவுக்குள் சோக்கிரதீசு இறப்பது நிச்சயமென்று எச்சரித்தான். அதன் பின்பு நிகழ்ந்தவற்றைப் பிளேட்

டோவின் உருக்கமான வார்த்தைகளைக் கொண்டே அறிவோம்[1]—(பிளேட்டோ எழுதியவற்றுள் இதைவிடச் சிறந்த தொன்றில்லை).—"உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகட்டும்" என்று கூறிக்கொண்டே அங்கு வந்த சிறைக் காவலன் தொடர்ந்து, "எது நடைபெற வேண்டியிருக்கிறதோ அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளச் சித்தமாயிருங்கள்—எனது பணி இன்னதென்பதை நீவிர் அறிவீரன்றே" என்று கூறிக் கண்ணீர் சொரிந்தபடி வெளியே சென்று விட்டான். அவ்வாறு கூறிய சிறைக்காவலன் திரும்பியதும் சோக்கிரதீசு அவனைப்பார்த்து, "உனக்கும் நன்மையுண்டாகட்டும். நீ என்ன சொல்கிறாயோ அப்படியே செய்கிறேன்" எனக் கூறிவிட்டு எங்களை நோக்கினார். "அவன் எத்துணை அன்புடையனாயிருக்கிறான். நான் சிறைச்சாலைக்கு வந்த நாள்முதல் எப்பொழுதும் என்னிடம் வருவான். என்னோடு உரையாடுவான். எனக்கு நன்மையாகவே எப்பொழுதும் நடந்து கொள்வான். இப்பொழுதும் பாருங்கள், 'என்பொருட்டாக அவன் எவ்வளவு துன்பமடைகிறான். அவன் சொல்வது போலவே நாம் செய்யவேண்டும், கிரீத்தோ; நஞ்சு கலக்கப்பட்டுவிட்டால் உடனே கிண்ணத்தை என்னிடம் கொடுங்கள். இன்னும் அது கலக்கப்படவில்லையானால் பணியாளைக்கொண்டு உடனே அதனைக் கலந்து கொடுங்கள்" என்றார். "ஆதவன் இன்னும் மலை வாயிலில் விழவில்லையா. எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டு நெடுநேரம் தாமதித்தே பலர் நஞ்சை உட்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். அதற்குப் பின்பே பலர் குடித்து வெறித்து, உணவருந்தி, தம்முறவினரோடெல்லாம் கூடிக் குலாவி மகிழ்ந்துமிருக்கின்றன ரென்பதை நான் அறிவேன். ஆகையால் அவசரப்படாதீர்—இன்னும் எவ்வளவோ நேரமிருக்கின்றது" என்று கிரீத்தோ கூறினான். "ஆமாம், கிரீத்தோ நீ இப்பொழுது யாரைப் பற்றி யெல்லாம் கூறினாயோ அவர்கள் அப்படிச் செய்தது சரியே. அவ்வாறு தாமதம் செய்வதனால் தாம் நன்மையடையலாமென்றெண்ணினார்களாகையால் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டனர். ஆனால் அவர்களைப் போல நானும் தாமதப்படுத்த விரும்பாமல் அவசரப்படுவதும் சரியே. நஞ்சை உட்கொள்வதில் சிறிது தாமதப்படுத்துவதாலும் எனக்கு நன்மை உண்டாகுமென நான் கருதவில்லையே. சமூகத்துக்கு வேண்டாத இந்த உயிரைச் சிறிது நேரம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் என்ன நானே எள்ளி நகையாட வேண்டியிருக்குமன்றே. ஆகையினால் தயவு கூர்ந்து நான் சொல்வதைச் செய்யுங்கள், மறுக்காதீர்கள்" என்று சோக்கிரதீசு கூறினார்.

கிரீத்தோ பக்கத்தில் நின்ற பணியாளைப் பார்த்துச் சைகை செய்யவே அவன் வெளியே சென்றுவிட்டான். நெடுநேரஞ் சென்றபின்பே நச்சுக் கிண்ணத்தை யேந்தி வந்த சிறைக் காவலனோடு அவனும் மீண்டான். காவலனைக் கண்ட சோக்கிரதீசு, "என்னிய நண்பனே, உனக்கு இவற்றில் நிறைந்த அனுபவமுண்டல்லவா? நான் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுவாயாக" என்று கேட்டார். சிறைக் காவலனும் நச்சுக் கிண்ணத்தை அவர் கையிலே கொடுத்து விட்டு, "உமது கால்கள் கனத்துச் சோர்ந்து நடக்க

1. யோவேற்று என்பவருடைய மொழிபெயர்ப்பு.

முடியாத நிலையேற்படும் வரையில் அங்குமிங்கும் உலாவ வேண்டும். பின்பு படுத்துக் கொண்டிராஜல் உட்கொண்ட நஞ்சு தானே வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விடும்" என்று கூறினன். ஒருவிதமான மனக்கிலேசமோ அச்சமோ இன்றி, மகிழ்ச்சியுடனே கிண்ணத்தைத் தன் கையிலே வாங்கிக் கொண்டு, வழக்கம் போலவே காவலனை அன்புகனியப் பார்த்து, "கடவுளுக்கு இதிலே சிறிதை அர்ப்பணிப்பதைப் பற்றி என்ன சொல்கிறாய்? அப்படிச் செய்யலாமா வேண்டாமா" என்று கேட்டார். "சோக்கிரதீசுவே, ஒருவனுக்குப் போதிய அளவு நஞ்சைத்தான் நாங்கள் கலப்பது வழக்கம்" என்று அந்தச் சிறைக் காவலன் மொழிந்தான். "தெரிகிறது, ஆனால் இங்கிருந்து மற்ற உலகத்துக்கு நான் போகும் வரைக்கும் எனது யாத்திரையை நான் விக்கினமின்றி முடித்துக் கொள்ள நான் கட்டாயமாகக் கடவுளை வேண்டுதல் செய்ய வேண்டும். என் பிரார்த்தனை அதுவே. அவ்வாறே அமைவதாக" என்று கூறிக்கொண்டே அந்த நச்சுக் கிண்ணத்தை வாயில் வைத்து ஒருவித பதற்றமும் இன்றி அதனை ஒரு சொட்டும் விடாமல் முற்றுகப் பருகினர். அதுவரையில் அடங்கியிருந்த எங்கள் துக்கம், அவர் கடைசிச் சொட்டு வரையில் உறிஞ்சியதைக் கண்டவுடன் பீரிட்டு விட்டது. நாங்களெல்லோரும் கலங்கிவிட்டோம். என்னையறியாமலே என் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. முகத்தை மூடிக் கொண்டு நான் தேம்பினேன். சோக்கிரதீசுக்காக நான் அழவில்லை. அருமையான ஒரு நண்பனைப் பிரிய நேர்ந்ததே என்ற கவலை தாங்க முடியாமலே நான் கலங்கினேன். என்னைவிடக் கிரீத்தோதான் கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் பெரிதுந் தவித்து வெளியே போய்விட எழுந்தான். நானும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தேன். ஆனால் ஓயாமல் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டு எங்களுடனே நின்ற அப்பொலோதோருசு மனமுடைந்து கதறவே யாரம்பித்துவிட்டான். நாமும் அப்பொழுது கோழைகளாகி விட்டோம். சோக்கிரதீசு மட்டும் சாந்தமாகவேயிருந்தார். "என்ன இது; இந்த மாதிரி ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடக்குமென்றெண்ணி யல்லவா பெண்களெல்லோரையும் ஏற்கெனவே யனுப்பிவிட்டேன். ஒருவன் சாகும்பொழுது மனச் சாந்தியுடனிருக்க வேண்டுமென்று பெரியோர் கூறக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அழாதீர்கள்; மனச்சாந்தியுடனிருங்கள்" என்று ஆவிமயங்கும் அந்த நிலையிலும் நமக்குப் போதனை செய்தார். அவருடைய அச் சொற்களைக் கேட்டு, நமது நிலைக்கு நாமே வெட்கப்பட்டு, நம் கண்ணீரை மாற்றிக் கொண்டோம். அவர் உலாவினர். கால்கள் தள்ளாடும் வரை உலாவிக் கொண்டேயிருந்தார். பின்பு காவலன் கூறியபடியே நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டார். நஞ்சைக் கையிற் கொடுத்த காவலனும் அடிக்கடி அவருடைய பாதங்களையும் கால்களையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். சிறிது நேரம் செல்ல அவன் தன் பலங் கொண்ட மட்டும் அவருடைய கால்களை அழுத்திக் கொண்டே ஏதாவது தெரிகிறதா எனக் கேட்டான். இல்லை என்றார் சோக்கிரதீசு. அவருடைய உடல் சிறிது சிறிதாய்க் குளிர்ந்து கொண்டே போவதை எங்களுக்கும் காட்டினன். "நஞ்சும் இருதயத்தையடைய அதுவே முடிவாகும்" என்றான் காவலன். குளிர்ந்து கொண்டு வந்த உடல் இடுப்பு வரையில் குளிர்ந்தபோது, சோக்கிரதீசு தன் முகத்தை மூடிவைத்திருந்த துணியை விலக்கி, "கிரீத்தோ, அச்சிலீயு

சுக்கு நான் ஒரு சேவல் கொடுக்கவேண்டும். அந்தக் கடனை மறந்து விடாமல் தீர்த்துவிடுவாயா" எனக் கேட்டார். அதுவே அவருடைய கடைசி வார்த்தை. "தீர்க்கிறேன், வேறும் ஏதாவதுண்டா" என்று கிரீத்தோ திருப்பிக் கேட்ட பொழுது ஒரு மூச்சுமில்லாமல் அடங்கிவிட்டது. சிலவினாடிகளில் ஏதோ சிறிய அசைவு ஒன்று தெரிந்தது. பணியாளர் உடனே அவருடைய மேல் துணியை விலக்கினர்கள். அவருடைய கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன. கிரீத்தோ அந்தக் கண்களையும் வாயையும் மூடிவிட்டான்.....' பண்டைக் கால மக்கள் தமக்கு ஏதாவது இன்னல் ஏற்பட்ட காலத்திலே துன்ப நிவர்த்திக்கு அதிதேவையான அச்சிலீயுசு தேவனுக்கு ஒரு சேவலையோ அன்றி வேறெதனையோ பலி கொடுப்ப தாக நேர்கடன் செய்து வைத்துத் தம் துன்பம் நீங்கியபின் அக்கடனைக் கொடுப் பது வழக்கம். அதுபோல உலக வாழ்வென்னும் துன்பத்திலிருந்து தான் விடுதலை யடைந்தாஞகையால் சோக்கிரதீசும் தன் கடனைத் தீர்க்க விழைந்தான் போலும்.

சோக்கிரதீசிலும் சிறந்த ஞானியர் சிலரே வாழ்ந்தனர். அன்பும் தெளிவும் உண்மையும் கொண்ட பண்பினாலும், மெய்ப்பொருளைத் தான் கண்டுணர்ந்தது போலத் தன்னைச் சார்ந்தவர்களும் காண வேண்டுமென்ற தணியாத வேட்கை யினாலும், சாவிலும் வாழ்விலும் தன்னுயிரைத் திரணமாக மதிக்கும் உறுதி யினாலும், மெய்ஞ்ஞானியர் என்று நம் போற்றுதலுக் குரியவர்களுள் உயர்ந்த வராக அவர் போற்றப்படுகிறார். உள்ளத்திலே தெளிவின்றி, எதற்கெடுத்தாலும் குறைகூறி வந்த மக்கள் வாழ்ந்த ஒரு காலத்திலே, உறுதிதளராமல் இறுதி வரை யிலும் மெய்ப் பொருளையே பற்றி நின்று, மனிதன் முதலில் உண்மையை அறிய வேண்டும், பின்பு அதனைப் பற்றி நடக்க வேண்டும், உண்மைமட்டுமே அவனைக் காப்பாற்ற வல்லது, எனத் தான் கொண்ட முடிவுகளுக்குத் தகத் தானே வாழ்ந்து காட்டியவர் சோக்கிரதீசு. அத்தகைய ஒரு கொள்கையினடிப்படை யிலேயே பிளேட்டோவும் ஒரு தத்துவக் கருத்தை உருவாக்கி, சத்தியமும் நன் மையுமே நித்தியமானவை; அவை காலத்துக்குக் காலம் மாறுதலடையுந் தன் மையனவல்ல என்ற போதனைகளை மற்றெவரினுஞ் சிறந்த முறையிலே போதித் தான். தனி மனிதனுடைய ஆசாபாசங்கள் அற்பமானவை; அவனது சிந்தனை களின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு மப்பாற்பட்ட ஒன்று உள்ளது; அதுவே அழிவற்ற பரம்பொருளின் மகாசத்தியென்ற உண்மையை அந்தக் குருவும் சீடனும், நன்குணர்ந்திருந்தனரென்க.

3. தனித்துவம் வல்லாட்சியாயிற்று

தனிமனிதனுடைய நன்மை தீமைகளையே பெரிதென மதிக்கு மந்தத் தனித் துவக் கொள்கைகள் அக்காலத்திலெவ்வாறிருந்தனவென்று இத்துணையும் கூறிய பின்னர் கிரேக்க தேசத்தின் துன்பங்களுக்கு விடுதலை காண உண்மையான மார்க்கம் எதுவென்பது அறிய முடியாத தொன்றன்று. பெலோப்பொன்னீ சியப் போரினால் அலுத்துக் களைத்துப் போனது மன்றிக் கிரேக்கர் அடுத்த இரண்டு தலைமுறைகளாய்த் தற்கொலைக் கொப்பான பூசல்களிலுமீடுபட்டிருந்

திருக்கிறார்கள். இத்தாலியிலே உரோமப் பேரரசின் கடைசிக் காலம் போல எவனே ஒரு தனி மனிதன் தோன்றிக் கலங்கி நின்ற அக்கிரேக்க தேசத்திலும் நிரந்தரமான ஐக்கியம் ஒன்றினை நிலை பெறச் செய்தால்தான் உண்டு என்று நம்பத் தலைப்பட்டனர். இத்தாலியில் நடந்தது போலவே ஒருவன் பின் ஒருவனாகக் கிரேக்க தேசத்திலும் வீரர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுடைய திறமையினால் அப்படி ஓர் ஐக்கியமும் ஏற்படப் போகிறதெனவே மக்களும் நம்பியிருந்தனர். அந்த வீரருள் முதலில் தோன்றியவன் இலேசாந்தர். மக்களையடக்கும் ஆற்றல் அவனிடம் பெரிதும் காணப்பட்டதெனினும் சுயநலமிக்க கொள்கைகளும் பல அவனிடம் காணப்பட்டன. பின்பு ஏசிசிலெளசு தோன்றிப் பாரசீகத்துக் கெதிராகத் தர்மயுத்தமொன்றை ஆரம்பித்தான். அவன் தன்னளவில் சுயநலமற்றவனாயிருந்தானும், சிபார்த்தாவைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனிடம் பெரும்பாலும் காணப்பட்ட தென்பது போகப் போகத் தெளிவாயிற்று. ஈற்றிலே தீபிசு நாட்டைச் சேர்ந்த எப்பாமினோந்தாசு என்னும் மாவீரன் தோன்றி, ஒரு கிரேக்கன் தனது தேச மக்களுக்கு எத்தகைய பணிகளைச் செய்ய வேண்டு மென்பதை முந்தியவர்களிலும் நன்குணர்ந்து பரந்த நோக்கத்துடன் காரியங்களைச் செய்தான். இவர்கள் சாதித்த தொன்றுமேயில்லை. அப்படியிருக்க, தம் நாட்டில் நிலவிச் சீரழிக்கும் கலகங்களை எப்படியாவது ஒழிக்க வேண்டுமென்றும், ஒருவர்க்கொருவர் பொறுமையும் பகையுங் கொண்டு கலகஞ் செய்வதனால் நிலைகுலைந்த தம் நாட்டினை ஐக்கியப்படுத்த வல்லது முடியாட்சியொன்றே யென்றும் மக்கள் பலருமெண்ணத் தலைப்பட்டனர். அக்காலத்திலே சிறந்த தீர்க்கதரிசியும் உயர்ந்த சிந்தனையாளனுமாயிருந்த ஐசோகிராதீசு என்பவன், மசிடோனிய பிலிப்பு ஒருவனே அப்படியானதொரு பெரும் காரியத்தைச் சாதிக்கக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவன் என்றுணர்ந்தான். பிளேட்டோதானும் பழைய நகர-அரசு என்ற முறையிலேயே ஐக்கிய நாடுகளும் உருவாகித் தத்துவ ஞானியான ஓர் அரசனின் ஆட்சியிலே அடங்க வேண்டுமென்று விரும்பினான். இத்தகைய சிந்தனைகள் கிரேக்க தேசத்தின் பெருநிலப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடையே நிலவிவந்த காலத்தில் அந்தச் சிந்தனைகளை உருவாக்கவோ அன்றித் தகர்த்தெறியவோ வல்ல ஒருசக்தி அண்டைநாடொன்றிலே பலம் பெற்று வளர்ந்து வந்தது—சிரோக்கியுசிலே வளர்ந்து வந்த தயோனீசியசின் வல்லாட்சியையே ஈண்டுக் குறிப்பிடுகின்றோம். அவ்வல்லாட்சியிலும் பண பொன்று சிறந்திருக்கக் காணப்பட்டமையினாலேயே கிரேக்க மக்கள் ஐசோகிராதீசு காட்டிய வழியைப் பின்பற்றுவதில் அதிகம் நாட்டங்கொள்ளவில்லை.

தயோனீசியசின் அரசியல் வரலாற்றை இவ்வதிகாரத்திலே கூறுவது சாலவும் பொருந்தும். ஏதோ ஒரு சமயத்தில் கிரேக்கப் பெருநிலப் பகுதியினரசியலில் அவன் தலையிட்டதுண்டெனினும் அவனுடைய அரசியல் வரலாற்றைத் தாய் நாட்டினரசியலோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பார்க்காமல் தனியே பார்ப்பதே பொருத்தமுடையதாகும்.

பண்டு அந்நியனை ஒரு பகைவனுக்கும் உயர்குடி மக்களுக்குமிடையிலே நிகழ்ந்த சிவ மரணப் போராட்டங்களின் நெருக்கடியிலே அவர்களாலடக்கி யொடுக்கப்பட்ட தாழ்ந்த வகுப்பாருடைய அனுசரணையுடன் வல்லாளரான மன்னர் தோன்றி அதிகாரங்களைக் கைப்பற்றியதுபோல இத் தயோனீசியசும் அதிகாரங்களைப் பெற்றுனைனக் கூற முடியாது. காதேச்சு மீண்டும் போர் வேட்டெழுந்தது. கிரேக்க தேசத்திலே கடற்படையிற் சிறந்த இருபெரும் வல்லரசுகளான அதென்சும் சிராக்கியுசும் சிசிலியப் படையெடுப்பின் முடிவிலே தம் வலியழிந்து நிற்க, எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இமேராவில் நடந்த போரிலே தோற்றுப் போயிருந்த காதேச்சுக்கு நாடுபிடிக்கும் ஆசை மீண்டும் தலை தூக்கி நின்றது. எனவே 409 இல் செகெசதாவின் வேண்டுகோளின் போல செலினியுசைத் தாக்க அனிபால் என்னுமொரு வீரன் அனுப்பப்பட்டான். 1,500 கப்பல்களிலே 1,00,000 காலாட்படைகளையும் 40,000 குதிரை வீரரையும் கொண்டு சென்றுனைனக் கூறப்படுகின்றது. அப் பெரும் படையின் தாக்கு தலுக்காற்றுமல் சொல்லொணைத் துயருழந்து செலினியுசு மழிந்தது. செமிதியக் கொடுமைகளுக்குப் பெயர்பெற்ற காதேச்சினியரும் ஆடவர் பெண்டிர் குழந்தை கள் என்ற பேதமின்றி அனைவரையும் கொன்றொழித்தனர். இமேராவும் மிக விரைவில் அதே கதியை அடைந்து அழிந்தது. அமிலகர் முன்பொருக்கால் மனம் பொறுக்கமாட்டாமல் பொங்கியெழுந்த பெருநெருப்பிற் பாய்ந்து தன் னையே பலியிட்டுக் கொண்ட அதே இடத்தில் அவனுடைய ஆவிக்குப் பலியாக இருக்கட்டுமென்று 3,000 கைதிகளைச் சித்திரவதை செய்து கொன்றனர். நகர மிருந்த சுவடே தெரியாமல் அழிந்து போயிற்று. பின்பு மூன்றுண்டுக்காலம் அமைதி நிலவிற்று. அந்த இடைவேளையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சிராக் கியுசிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த ஏமோகிராதீசு என்பவன், தாமாகவே மூன்வந்த சிசிலிய வீரர் சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு செலினியுசை மீட்டான். எனினும் அந்த வெற்றிமிடுக்குடன் சிராக்கியுசினுள் நுழைய முனைந்தபோது அவனைக் கொலை செய்துவிட்டனர். அதனால் காதேச்சை எதிர்க்க வாய்ப்பா யமைந்த ஐக்கியமான தொரு முன்னணியும் சிர்குலேய நேர்ந்தது. 406 இல் அனி பால் மீண்டும் தாக்குதலை ஆரம்பித்தான். அவனுடைய தாக்குதலுக்கு அப் பொழுது இலக்காயிருந்த நகரம் அக்கிராகசு. முன்பு செலினியுசுக்கு உதவி யளித்ததாகக் காட்டிக் கொண்ட சிசிலியர் அப்பொழுது தம்மையே நோக்கி வந்த ஆபத்தை உணர்ந்து வீறு கொண்டெழுந்தனர். அவ்வாறிருந்தும் மூற் றுகை எட்டுமாத காலம் தொடர்ந்தது. உதவிக்கு வந்த சிசிலிய வீரரும் கைவிட் டகன்றனர். தமக்கேற்படவிருந்த விபரீதத்தையறிந்து அந்நகர மக்கள் இர வோடிரவாக வேறிடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அக்கிராகசு நகரும் வீழ்ந் தது. அனிபாலும் உயிர்துறந்தான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே தயோனீசியசு தோன்றினன். சாதாரண மக்களுள் ஒருவனுயிருந்தபோதும் (அரசாங்க எழுது வினைஞருள் ஒருவனுயிருந்தானென்றே கூறப்படுகிறது) அரசியல்வாதிகள் கையாண்ட தந்தரங்களிலெல்லாம் அவனும் வல்லவனுயிருந்தான். சிராக்கியுச மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்ட அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அவன் நன்கு பயன் படுத்திக் கொண்டான். அதீனியப் படையெடுப்பை எதிர்த்து வென்ற அந்நகர

மக்களிடையே குடியரசுக் கொள்கைகள் அளவுக்கு மீறிப் பரவியிருந்தன. அக் கிராகசு நகரைக் காப்பாற்றுவதற் கென்று போன வீரர் அதனை நட்டாற்றில் கைவிட்டது போலத் தவிக்க விட்டு வந்த குற்றத்துக்காகச் சேனைத் தலைவர்கள் மீது அவன் குற்றஞ் சுமத்தினன். சூழ்நிலையும் ஏற்றதாயிருந்தமையால் அவனு டைய பேச்சைப் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். மக்கள் முதலிலே அவனைச் சேனுபதியாகவும், பின்னர் சர்வாதிகாரியாகவுமே நியமித்துவிட்டனர். மீண்டு மவன் சில பயங்கரமான காரணங்களைக் காட்டித் தந்தரமாகத் தனக்கொரு பாதுகாப்புப் படையையுமமைத்துக் கொள்ளப் பொதுமக்களினனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டான்—அது வல்லாட்சியின் தோற்றுவாயென்பதிலையமில்லை.

எல்லா வழியாலும் சிராக்கியுசைத் தனதாக்கிக் கொள்ளவே தயோனீசியசு முனைந்துவந்துள்ளான். தன் பிடியைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமெனக் கண்டால், ஏமாற்றவோ, கொடுமை செய்யவோ, அடக்கு முறைகளைக் கையா ளவோ அவன் ஒருபொழுதும் தயங்கியதில்லை. தனது சொந்த ஆசைகளை நிறை வேற்றிக் கொள்வதற்காகவே, காதேச்சீனியக் கொடுமையிலிருந்து சிசிலியை மீட்கும் பணியையும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தான். தனித்துவக் கொள்கைகள் மலிந்த காலத்தைச் சேர்ந்தவனென்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. தன் சொந்த நன்மைக்குக் குறுக்கே நிற்கும் எந்தச் சட்டத்தினையும் அவன் ஏற்றுக் கொண்ட தில்லை. சமயக் கோட்பாடுகளைத் துச்சமாக மதித்தான். கடவுளர்க் கெழுப்பிய கோயில்களைக் கொள்ளையடித்துத் தனது மாளிகையின் செல்வச்செழிப்பை விருத்தியாக்கிக் கொள்வதற்கும் அவன் சித்தமாயிருந்திருக்கிறான். சொந்த வாழ்விலே அவனை ஒழுக்கங் குறைந்தவனென்றே, கலைகளைப் பற்றிய அறிவற்ற வனென்றே கூறமுடியாது. இயல்பான மூர்க்க குணத்தினாலோ, பழிவாங்க வேண்டு மென்ற சுபாவத்தினாலோ அவன் கொடுமைகள் புரிந்தவனல்லன்; ஏதோ ஒரு கொள்கையினாலேயே அவன் கொடுமைகள் செய்தான். ஆனால் முதலி லிருந்து முடிவுவரை அவன் தானென்ற அகம்பாவமுடையவனாகவே வாழ்ந்தி ருக்கிறான். அந்த வாழ்விலும் நாம் ஒரு சிறப்பை அவதானிக்கலாம். அவன் தன்னந்தனியனாக நின்றே அற்புத ஆற்றலோடு காரியங்களைச் சாதித்து வந்துள்ளான்.

காதேச்சீனியரைத் தந்தரமாகத் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொள்வதே அவ னுடைய முதல் வேலையாயிருந்திருக்கிறது. சீலா, கமோரினு என்னுமிடங்கள் தாக் கப்பட்டபொழுது எதிர்ப்பு நடப்பதுபோலக் காட்டிக் கொண்டு, அக்கிராகசில் நடந்ததுபோல அங்கு வாழ்ந்த மக்களையெல்லாம் வெளியேற்றிச் சுவரரண்க ளைக் காத்து நின்ற வீரரையும் காவலிலிட்டுக் கரந்திருக்கும்படி செய்தான். இத னைச் செய்து முடித்ததும் அனிபாலின் பின் படைத்தலைமையேற்றுக் கொண்டி ருந்த இமில்கோவுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து சிசிலியின் தென்பகுதி, மேல் பகுதி முழுவதையும் எதிரிகள் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு, ஒரு படிமேலே போய்ச் சிராக்கியுசியர் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென ஒரு நிபந்தனையை அவ்வுடன்படிக்கையில் இரகசியமாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்துகொண்டான். சிறிது இளைப்பாறுவதற்கு இது ஒரு சூழ்ச்சியேயாகும். தயோனீசியசின் உள் ளக்கிடக்கையும் அப்படியாகவே தான் இருந்தது. அச்சந்தர்ப்பத்தை அவன்

மிகவும் சாதுரியமாகவே பயன்படுத்தியிருக்கிறான். எப்பிப்போலாய் மலைத்தொடரின் உயர்ந்த பகுதிகளை வளைத்து வலிய சுவரணைன்றை யெழுப்பியதோடு, சிராக்கியுசின் தீபகற்பத்து அரண்மனையான ஒட்டிகியாவிலும் தகர்த்தற்கரிய கோட்டை யொன்றையும் எழுப்பினான். அறுபதினாயிரம் பேர் அச்சுவரணை யெழுப்பும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனரெனக் கூறப்படுகிறது. அவ்வல்லாளனின் அனுமதியின்றி யாருமே அதன் வாயிலை அணுகமுடியாதபடி அதற்கு ஐந்து கபாடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. அவனுடைய ஆட்சியைக் கவிழ்க்க ஏதாவது சூழ்ச்சிகள் நடைபெற்றிருக்குமானால் அவற்றை அந்த இடத்திலே முறியடிக்கக்கூடியதாயிருந்தது (இரண்டொரு முறை அவ்வாறு செய்துமிருக்கிறான்). எதிரியைப் புறங்காண்பதற்கேற்ற பிற ஒழுங்குகளையும் அந்த இடைக்காலத்திலே மிகப் பெருமளவில் செய்துவந்தான். தண்டு வலிப்பவர்களை வழக்கம் போல மூன்று நிரையாக அமர்த்தாமல் ஐந்து நிரையாக அமர்த்தக்கூடிய புது முறையான போர்க்கப்பல்கள் முந்நூறைக்கொண்ட கடற்படையொன்றை நிருமாணித்தான். இத்தாலியப் பழங்குடிமக்களிடையே தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கூலிப் படை வீரரையும் சேர்த்து எல்லாமாக 80.000 பேர்கொண்ட பிரமாண்டமான தரைப்படையொன்றையும் எல்லாரில் எங்கணுமே கண்டிராத முறையில் நிலையாக நிறுவிப் பயிற்சியுமளித்து வந்தான். அவ்வளவோடமையாது அவனுடைய சேனையைச் சேர்ந்த பொறியியல் வல்லுநர் புதுவிதமான முற்றுகை எந்திரங்களையும் கண்டுபிடித்தனர். மூன்றந்தர் நிறையுடைய பெரும்பாறுங் கல்லொன்றை முந்நூறு யார் தூரத்துக்கு எறியக்கூடிய பெருங் கவண்களை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனரெனக் கூறப்படுகிறது (அக்காலத்துப் போர்முறைகளில் அது ஒரு பெரும்புரட்சியென்றே கூறவேண்டும்). இவ்வாறெல்லாம் ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்ட தயோனீசியசு மீண்டுமொருமுறை, 398 இல் காதேச்சீனியரைப் போருக்கழைத்தான். ஐந்தாண்டுக் காலமாக வெற்றியுந் தோல்வியும் மாறிமாறி நிகழ்ந்தன. தீவுக்கோட்டையாயமைந்திருந்த மோட்டியாவைத் தயோனீசியசு ஒரு சமயம் முற்றுகையிட்டுக் கடல் நடுவே மண்மேடிட்டு மரக்கட்டைகளால் கோபுரமமைத்து இதோபிடிபட்டுவிட்டது என்னுமளவுக்குச் சென்றிருந்தான். ஆயினும் அடுத்த ஆண்டிலே இமில்கோ அம்முயற்சிகளெல்லாவற்றையும் முறியடித்துவிட்டுச் சிராக்கியுசின் கோட்டை வாயில் வரையிலும் அடர்த்துச் சென்று பெருமார்ப்பாட்டம் செய்தான். ஆனால் அந்த வேளையில் அவனுடைய பாசறையிலே கொள்ளைநோய் பரவத் தலைப்பட்டது. அத்துடன் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த சிராக்கியுசிலிருந்து வலிய கடற்படைகளும் புறப்பட்டுச் சென்று எதிரிகளை மிகக் கொடுமையாகத் துன்புறுத்தின. தயோனீசியசு விரும்பியிருந்தால் எதிர்ப்படையிலே ஒருவனைக்கூட உயிருடன் மீண்டு செல்லவிடாமல் கொன்றொழித்திருக்கலாம். ஆனால் காதேச்சின் பகை இருந்தபடியே இருந்தால்தான் சிராக்கியுசிலும் தனது அதிகாரம் நிலைத்திருக்குமென்றெண்ணிவிட்டான் போலும். எதிரிப்படைவீரரை வேண்டியமட்டும் துன்புறுத்தி யனுப்பினானேயன்றி அவர்களைக் கொன்றொழித்துவிட அவ்வல்லாளன் விரும்பவில்லை. மேலும் இமில்கோவிடமிருந்து 300 தாலந்துகளைக் கைக்கூலியாகப் பெற்று அவனை அவமானப்படுத்தியும் விட்டான். 392 ஆம் ஆண்

டளவில் உடன்படிக்கையொன்றையுஞ் செய்து அத்தீவிலே மேலந்தத்தில் ஒரு சிறு பகுதி மாத்திரம் எதிரியிடம் எஞ்ச, ஏனைய பகுதிகளனைத்தையும் மீட்டுக் கொண்டான். சிறிது காலம் வரையில் நிலைமை அப்படியே இருந்தது. பின்னர் 383 இலும், அவனுடைய கடைசிக்காலமான 369 ஆம் ஆண்டிலும் மீண்டும் பகைமைகள் தலைதூக்கப் போர்கள் மூண்டன. காதேச்சினியக் கோட்டையாகிய இலிலீபியம் என்னுமிடத்தைக் கைப்பற்றத் தயோனீசியசு எத்தனையோ வீர சாகசங்கள் செய்தும் அவனுக்கது கைகூடவில்லை. அவன் நடத்திய போர் முயற்சிகளனைத்தையும் ஒன்றுகச் சேர்த்துச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் வெற்றியை விடத் தோல்விதான் அவனுக்கெஞ்சி நின்றதென்று கூறவேண்டும்.

கிரேக்க சிசிலியை மீட்பதாகிய ஒரு வேலையுடனேயே அவ்வல்லாளன் அமைந்திருந்தானென்று கூறமுடியாது. காதேச்சுடன் நடத்திய போர்களிலே முதலங்கம் முடிந்திருந்த காலத்திலே, முன்னர் தனக்கெதிரான நடவடிக்கைகளிலீடுபட்டுழைத்த இத்தாலியத் தீபகற்பத்து நகரங்கள் சிலவற்றின் மீது அவனுடைய நாட்டம் சென்றது. (தன்னினத்தவரை அடக்குவதன் பொருட்டு உதவிக்கழைத்துவைத்திருந்த) இலுக்கானியப் பழங்குடி மக்களின் உதவியுடன் மெசானைத் தொடுகடல்முதல் குரோட்டன் நகர் வரையிலிருந்த கிரேக்க குடியேற்றங்களனைத்தையும் தன்வசமாக்கினான். அங்கு வாழ்ந்த மக்களைத் தன்னிச்சைப்படி சிலசமயங்களில் கொடுமைப்படுத்தியும், சில சமயங்களில் சிறிது கருணை காட்டியும் நடத்தியுள்ளான். ஒருமுறை அவன் வெற்றிகொண்டு சிறை பிடித்த கைதிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்து மிருக்கிறான். இருந்தாலும் கைதிகளை ஒன்றிலடிமைச் சந்தைகளில் விற்பதையோ அல்லது எல்லோரையும் தனது தலைநகரத்துக்கு ஒருசேர அனுப்புவதையோ வழக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். சாதாரணமாகக் கிரேக்கர் பலரும் அந்நியரிடம் அவநம்பிக்கை கொள்ளும் இயல்புடையவராயிருக்கவும், தயோனீசியசு மாத்திரம் அத்தகைய வழக்கமில்லா திருந்தாளுகையால், எலனியரல்லாத பிற மக்களுடைய கலப்புத் தனது சிசிலிய மக்களிடையே உண்டாக வேண்டுமென்பதை அவன் தன் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தானெனக் கருதவேண்டியிருக்கிறது. சிராக்கியுசிலே அடிமைகளுக்கு வாக்குரிமையளித்து ஒரு புதிய வகுப்பாரை அங்கே தோன்றச் செய்தான். அயலில் விளங்கிய நாக்சொசு என்னுமிடத்தில் கிரேக்கரை அகற்றி விட்டு அவ்விடத்தில் சிசிலியச் சுதேசிகளைக் குடியேற்றினான். அவ்வாறே கற்றூஞ என்னுமிடத்திலும் கம்பானியக் கூலிப்படை வீரரைக் கொண்ட சமுதாயமொன்றைக் குடியேறச் செய்து, உரோம வீரர் குடியேற்றங்களுக்கு எல்லா வகையாலும் ஒப்பான ஒரு குடியேற்றமாய் விளங்கச் செய்தான். இவை இவ்வாறிருக்க அவன் தன் அதிகாரங்களை வேறும்பல துறைகளிற் பிரயோகித்திருந்தான். சிராக்கியுசின் செல்வச் செழிப்புக்கு முக்கிய காரணமாய் விளங்கியது வாணிபமேயாகும். அதற்கேற்ப அவன் பல இடங்களிலும் வியாபாரத்தளங்களையும் கடற்படைத்தளங்களையும் நிருமாணித்தான். கோர்சிக்கா அவனுடைய கப்பல் துறையாயிற்று. இரும்புச் சுரங்க வளங்களுக்காக எல்லா கைப்பற்றப்பட்டது. இத்தாலியக் கரையோரமாகப் பாதி வழியிலமைந்திருந்த அங்கோனவிலும், போ நதியின் முகத்துவாரத்திலமைந்திருந்த அத்திரியாவிலும் குடியேற்

றங்களை நிறுவி, அத்திரியாற்றிக்கடலையே 'சிராக்கியுசிய வாவி'யாக மாற்றிவிட விழைந்தான். எபிரசு என்னும் பகுதியிலமைந்திருந்த மைலோசு அவனுடைய நேச நகரமாயிற்று. சிபார்த்தாவுடனும் சினேகபூர்வமான உறவுகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதிலவன் பெரிதும் கவனஞ் செலுத்தி வந்தான். இவற்றை யெல்லாம் உற்று நோக்குங்கால் தயோனீசியசின் காலத்திலே அவனுடைய பேரரசே (பேரரசு எனக் கூறுவதும் மிகையன்று) ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் தரைப்படை கடற்படைகளில் வலிமை மிகுந்து விளங்கி நின்றதென்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

வெளியிடங்களிலெல்லாம் நுட்பமான சாதுரியங்களையும், கருணையற்ற கொடுவினைகளையும் எவ்வாறு கலந்து காரியங்களைச் சாதித்து வந்தனனே, அவ்வாறே அவன் சிராக்கியுசின் காரியங்களையும் நடத்திவந்தான். அங்கு வழங்கிவந்த குடியரசு முறைகளை வழக்கம் போலவே செயல்படச் செய்தான். சபைகள் கூடின. நீதிபதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். தயோனீசியசும் சட்டதிட்டங்களுக்கமையாத பதவிகளையும் பட்டங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அமைந்தனவற்றை மாத்திரமே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தான். கூலிக்குப் போர் செய்யும் படைவீரர் பலருக்கும் வேதனங் கொடுக்க வேண்டியிருந்தமையினால் நாட்டிலே வரிச்சுமை அதிகமாயிருந்தது. நகர மக்களுடைய மூலதனத்தில் ஐந்திலொரு பகுதி ஆண்டுதோறும் அறவிடப்பட்டு வந்தது. எவ்வாறாயினும் தயோனீசியசு தன் நகரத்தைப் போதிய அளவுக்குப் பாதுகாத்து அதனை உலக மக்கள் பலரும் உயர்வாக மதிக்கக் கூடிய சிறப்புடன் வைத்திருந்தான். பெரிக்கிளிசைப் போலவே அவனும் தன் நகரத்தைக் கலையழகு விளங்கும்படி திருமாணித்திருந்தான். அரண்மனைச் சபாமண்டபத்தை அறிஞர் பலர் அழகு செய்தனர். பிளேட்டோ அரித்திப்பியசு முதலான தத்துவஞானியர் பலர், கலைக்கும் கலாசாரத்திற்கும் தயோனீசியசு காட்டி வந்த ஆதரவினைக் கவரப்பட்டு ஆங்குச் சென்றனர். நாகரிகமற்ற ஒருவனென்று அவனைக் கூற முடியாது. அருங்கலைவினைதனகவே அவன் வாழ்ந்திருக்கிறான். அவன் கவிபாடுவதில் மிகுந்த ஆர்வமுள்ளவனகவே தன் வாழ்வு முழுவது மிருந்திருக்கிறான். அதென்சில் நடைபெற்ற நாடகப் போட்டிகளுக்குப் பலமுறையும் தான் எழுதிய சோக நாடகங்களை அனுப்பிவந்துள்ளான். ஈற்றிலொருமுறை அவனுக்கு முதற் பரிசும் கிடைத்தது. அந்த மகிழ்ச்சியிலே அளவுக்கு மிஞ்சி மது அருந்தி உயிரையே போக்கிக் கொண்டானெனக் கூறப்படுகின்றது. அவனுடைய ஆட்சியோ ஆடம்பரமும் கவர்ச்சியும் மிகுந்து விளங்கிற்றெனினும் அவனுடைய சொந்த நாட்டு மக்கள் அவனை விரும்பவில்லை; பிறநாட்டவரும் போற்றவில்லை. ஒருமுறை ஒரு விருந்தின்போது தனது நண்பனை தெமோகிளிசின் தலைக்குமேல் மறைவாக ஓர் உடைவாளை மெல்லிய இழை யொன்றிற் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தானென்று கூறப்படுகிறது. மயிரிழையில் கட்டித் தொங்க விடப்பட்ட உடைவாள் என்ற அந்தப் பழமொழியை அவன் எப்படி உண்மை நிகழ்ச்சியாக்கினனே அதுபோல அவன் தலைக்குமேலும் வல்லாளன் என்ற அபவாதமே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சதி, புரட்சி என்று எப்பொழுதுமே பயந்தபடி அவன் காலந்களள வேண்டியிருந்தது. தெரிந்தெடுத்த வீரர் எப்பொழுதும் அவனைச் சுற்றிக்

காவலாயிருந்தனர். அந்த வேலைக்கும் அவன் தனது நாட்டவரை நம்பாமல் பழங்குடி மக்களிடையே அதற்கெனத் தெரிந்தெடுத்த வீரரையே தன் மெய் காப்பாளராக நியமித்திருந்தான். நகரத்தின் மூலை முடுக்குகளெங்கும் அவனுடைய ஒற்றர் உலாவினர். தன்னுயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுமென்று அவன் கருதினால் அத்தகைய சூழ்ச்சிகளை அடக்கக் காட்டுமிராண்டித்தனமாகக் கொடுமைகளைக் கையாளுங் கொள்கையை உடையவனுயிருந்தான். விசாரணையின்றியே நாடு கடத்துவான்; சொத்துக்களைக் கவர்ந்து கொள்வான்; கீழைத்தேசங்களைச் சேர்ந்த வல்லாளர் செய்யும் கொடிய சித்திரவதைகளையுஞ் செய்வான்; சிலுவையிலுமறைந்து விடுவான்; சமயத்துக்கேற்றபடி அலட்சியமாகத் தன் எதிரிகளைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டியெறிதலை வேடிக்கையாகவே செய்வான். இன்னும் சில சமயங்களில் யாருமெதிர்பாராத வகையில் கருணை காட்டியதுமுண்டு. தன்னடக்கத்துடன் கண்ணியமான முறைகளில் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதையோ உலகமக்களின் அபிப்பிராயத்தையோ அவன் பொருட்படுத்தியதில்லை. அதனாலேயே அவனுடைய காலத்து மக்கள் அவனை வெறுத்தனர். கிரேக்கப் பண்பே அவனிடமில்லையென்று கூறலாம். கிரேக்க இனப் பண்புக்கு மாறுகத் தன்னடிமை நாடுகளில் வாழ்ந்த பண்பாடற்றவர்கள், கூலிப் படைவீரர் என்பவர்களது வீரத்தையும் பலத்தையும் பாராட்டிக் கொண்டாடி வந்தானென்பதை முன்னரே அறிந்துள்ளோம். தனது காலத்திலே பண்பாட்டினால் சிறந்து விளங்கிய கலைஞர்களையும் அறிஞர்களையும்விடத் தானொருபடி மிஞ்சியவனுயிருக்க வேண்டுமென்னுமாவலினால், தயோனீசியசு விவேகமில்லாமல் வீண் ஆடம்பரங்களிலீடுபட்டு உள்ளவற்றையே கெடுத்துக் கொள்ளுமளவுக்கு நடந்து கொண்டான். இக்காலத்திலே எதிர்பாராதவகையில் திடீரெனக் கோடீசுவரரான சிலர் கலைஞர்களும் அறிஞர்களும் தமக்குச் சுற்றமாயமைந்திருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாலும் அந்தவாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது தமக்கியல் பாயமைந்த கீழ்த்தரமான பழக்க வழக்கங்களாலும் அளவுக்கு மிஞ்சிய உணர்ச்சித் துடிப்பினாலும் நல்லோர் கேண்மையை அனுபவிக்க முடியாமல் இருப்பது போலவே தயோனீசியசும் அப்பொழுது வாழ்ந்து வந்திருக்கிறான். அவனுடைய சபாமண்டபத்திற்குச்சென்றிருந்த பிளேட்டோவை அவன் அடிமையாக விற்றானென்பர். அவனெழுதிய பாடலொன்றைத் தெரியாத்தனமாக விமரிசனம்செய்த புலவனொருவன் கற்கிடங்கிலே சிறைப்பட நேர்ந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த சம்பவம் மேலும் வேடிக்கையானதாகும். அவனைச் சிறையினின்றும் மீட்டுப் பின்பும் ஒருபாடலைக் கேட்பதற்காகவே தன்னை யழைத்துச் செல்கிறார்களென்பதைக் காவலன்வாய்க் கேட்டறிந்த அப்புலவன் வேறொன்றும் கூறாமல், 'என்னை அந்தக் கற்கிடங்கிலேயே கொண்டுபோய் விட்டுவிடு' என்று கேட்டுக் கொண்டானெனக் கூறப்பட்டது. அப்படித் தம் எதிர்ப்புக்களைச் சாந்தமாகத் தெரிவிக்கும் சமயங்களிலே கிரேக்கருடைய அறிவுத்திறமை வெளிப்படுகிறது. தனக்குச் சமானமானவர்களை அடிமைகள்போல எவனொருவன் கருத முற்படுகிறானை அவனை அவர்கள் தூர விலக்கியே நடந்து கொள்வர். சிறந்த விவேகம், கற்பனைவளம், குன்றாத ஊக்கம், அற்புதமான ஆளுந்திறமை முதலான குணநலங்கள் பெற்றவனுயிருந்தும் தயோனீசியசு இந்தக் காரணத்தினாலேயே

தனகருக் கிடைக்க வேண்டிய பெருமையை இழக்க நேர்ந்தது. அநாகரிகரான காதேச்சினியரின் படையெடுப்புக்களிலிருந்து சிசிலியைக் காத்த அவ்வீரனைப் பாரசிகத்துப் பேரரசனுக்குச் சமானமாக அதீனியர் மதித்தனர். ஒலிம்பியாவிலே சாதாரணமான வீரர் பங்குபற்றுவதாகிய குதிரையேற்றங்களில் அவனேயும் பங்குபற்ற விடுவது அவனுடைய பெருமைக்கு இழுக்காகுமென்று கருதினர்கள். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, முடியாட்சியின் நன்மைகளைக்கருதி அதனை ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக வல்லாட்சியிலே கிரேக்க மக்கள் கொண்டிருந்த வெறுப்பையே அவனுடைய புகழ் வளரச்செய்தது. அவனுயிர்நீத்த போது யாருமே துக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

அவனுடைய மகனுகிய இரண்டாந் தயோனீசியசு அவனளவு வீரமில்லாத வனுகவேயிருந்தான். எனினும் தன் தந்தையிடம் பிரதம மந்திரியாயிருந்த தியன் என்பவனுடைய எண்ணங்களுக்கிசைந்து நடந்தான். தியனும் உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்டவனுய் விளங்கினுன். நடைமுறையிற் கடைப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்குப் பிளேட்டோ கற்பனையில் வகுத்து வைத்திருந்த இலட்சியங்களைப் பின்பற்றிப் பெரிய திட்டங்களை வகுத்துத் தன் நகரைத் திருத்தியமைக்க முயன்றுன் தியன். அவனுடைய முயற்சியின் பயனுக அந்தப் பேரறிஞனும் அதென்சிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டான். அரசசபையைச்சேர்ந்தவர்கள் பெருங் கணித நூல்களைப் பயிலத் தொடங்கினர். இளைஞனை தயோனீசியசும் நற்போதனைகள் பலவற்றைக் கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றுன். ஆனுல் அவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போகும் நிலையும் வந்தது. பிளேட்டோவும் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான். தியனும் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டுத் தீவாந்தர சிட்சையைப்பெற்றுன். பின்னர் 357 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு சிறு படையைத் தனக்குத் துணையாகக்கொண்டு, அவ் வல்லாளன் நகரத்திலில்லாத சமயம் பார்த்து மீண்டும் சிராக்கியுசினுள் நுழைந்தான். பொது மக்கள தாம் வல்லாட்சியிற் கிடந்துழலாமல் விமோசனமளிக்கவே அவன் வந்துள்ளானென எண்ணி, அவனே வரவேற்றனர். என்றுலும் பொதுமக்கள் காட்டிய ஆதரவு மிகவிரைவிலே அனுதரவாய் மாறிவிட்டது. தியனும் தன் முயற்சியைக் கைவிட்டுச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. ஆனுல் இத்தாலிய வீரனை நிச்சியசு என்ற மூடனுடைய தொல்லையிலிருந்து தம் நகரைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகத் தியனே மீண்டுமொருமுறை அமைத்தனர். அந்த உதவிக்காகச் சென்ற தியன் பின்னர் நிரந்தரமாகவே சிராக்கியுசில் தங்கிவிட்டான். ஒட்டிகியா என்ற கோட்டையினுள்ளே தங்கியிருந்த தயோனீசியசும் அவனுக் காற்றுமல் தன்னுடைய எதிர்ப்புக்களைக் கைவிடவே தியனும் தன்னெண்ணப்படி பிளேட்டோவின் இலட்சியங்களைப் பின்பற்றித் தன் சீர்திருத்த வேலைகளை ஒருவித எதிர்ப்புமின்றி நடத்துவதற்கு வசதியாயிருந்தது. ஆயினும் தன் அனுபவத்திலே பலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டிருந்த தியன், எஞ்சியிருந்த தன் வாழ்நாள் முழுவதும், தானே ஏகாதிபதியாகிச் சலக அதிகாரங்களையும் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டான். 354 ஆம் ஆண்டிலே தியனும் கொலையுண்டான். அதன் பின்பு தயோனீசியசின் கை ஓங்கத் தொடங்

கிற்று. சிசிலிய நகரங்கள் பலவற்றிலும் வல்லாளருடைய செல்வாக்கும் மிகுந்தது. 344 ஆம் ஆண்டிலே, சிராக்கியுசிய மக்கள் செய்துகொண்ட வேண்டுகோளுக்கிசைந்து திமோலியன் என்னும் ஒரு வீரனைக் கொரிந்து அனுப்பியது. சிறிய படையொன்றுடன் சென்றடைந்த திமோலியன் சிசிலிய மக்களனைவருடைய உள்ளத்திலும் விடுதலையுணர்ச்சி கிளர்ந்தெழச் செய்தான். பின்பு இரண்டாந் தயோனீசியசை யுள்ளிட்ட வல்லாளரையெல்லாம் தூரத்திவிட்டு 339 இல் புதிதாகத் தோன்றிய காதேத்சீனியப் படையெடுப்பு ஒன்றையும் கிரிமீசியசு என்னும் ஆற்றங்கரையிலே எதிர்த்துப் புறங்கண்டான். இத்தகைய வீரச் செயல்களில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக்கொண்டிராமல், வல்லாளரை அடக்கியதும் வாளாவிருந்துவிட்டான். அவனால் புத்துயிர்பெற்றெழுந்த குடியரசுகளெல்லாம் இருபதாண்டுக் காலமாய்ச் சிறப்புடன் திகழ்ந்தன. ஆனால் 316 இல் குயவனொருவனுடைய மைந்தனை அகதோக்கிளிசு என்பவன் சிராக்கியுசின் அரசியலதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான். முதலாந் தயோனீசியசு போலவே அவனும் காதேச்சீனியருடன் கடும்போர் செய்து ஆபிரிக்கக் கரையிலும் வீரப்போர் விளைத்தான். அத்தகைய வெற்றிகளீட்டிய அகதோக்கிளிசு, சிசிலித் தீவு முழுமைக்கும் எகாதிபதியாகி மசிடோனில் அலக்சாந்தரின் பின்வந்தோனுடன் ஒப்பந்தஞ் செய்துகொண்டு தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டினான். 289 ஆம் ஆண்டிலே அவனிறந்துபடாமலிருந்திருந்தால், நீண்ட நெடுங்காலமாயிருந்த அநாகரிக மக்களான காதேச்சீனியரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து சிசிலியை மீட்டிருக்கவுங்கூடும்.

இவ்வாறே, நாம் முன்னர்க் கூறியது போல இச் சரித்திர காலத்துக்கெனச் சிறப்பாக அமைந்த ஓர் ஊழ்வலி காரணமாக, கிரேக்கரின் தாய்நாட்டிலமைந்த அரசுகள் தம்முள் ஒன்றோடொன்று பொருது வலியழிந்து கொண்டிருக்கையிலே, கிரேக்க சரித்திரத்துக் காதாரமான செய்திகளுக்கு நிலைக்களனுய் அத்தேசத்தினயலிடங்களில் ஆங்காங்கு தனித்தனி வீராய்த்தோன்றிய தனியாட்சியாளர்மூலமாக எலனியம் என்னும் பண்பு பெருகி வளர்ந்து, முன்னைக்காலத்து மக்களின் வெறுப்புக்கும் அருவருப்புக்கும் உரிய அரசியல் முறைகளை உருவாக்கியும் வந்தது. அத்தகைய தனியாட்சியாளருள் தலைசிறந்து விளங்கியவனை மசிடோனிய அலக்சாந்தர் என்பவன் கிரேக்க தேசம் நிர்மூலமாகிவிடாமல் காப்பாற்றியதோடன்றி, தான் படை நடத்திச் சென்று வெற்றி கொண்ட கீழைத் தேசங்களனைத்திலும் அதன் பெருமையை நிலைநாட்டி, ஆடம்பரமாயில்லாவிடினும், அகில உலகிலும் வியாபிக்கும் வகை செய்தான். நகர–அரசின் அரசியலமைப்பிலே கேடுகள் பலவற்றை விளைவித்ததாக நாம் அறிந்த அதே தனித்துவமே அந் நகர-அரசு மனித வர்க்கத்துக்களித்த பெருங் கொடையான நாகரிகத்தினை வளர்த்துப் பேணிக்காக்க மறைமுகமாகவேனும் ஏது வகுத்துவிட்ட தென்று கூறவேண்டும்.

அத்தியாயம் XV

சிபார்த்தாவுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள்

1. இலசாந்தர்

தனது நகரத்து மதில்களைக் காத்துநின்ற படைவீரர் சரணடைவதற்கு முன்பே, ஈகசபதாமி என்னுமிடத்தில் அதீனியப் படைகள் தோல்வியடைந்தும், அதென்சு தான் தனித்துநின்றே தன் தலைவிதியை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதை உணர்ந்துகொண்டது. சாமோசு ஒன்றைத்தவிர அதென்சின் ஏனைய நேசநாடுகளையெல்லாம் போரில் வெற்றிகொண்டவர்கள் தம்முட் பங்குபோட்டுக்கொண்டனர் (சாமோசும் விரைவிலே தகர்க்கப்பட்டழிந்தது). எனவே சிபார்த்தாவின் சரித்திரத்தில் இரண்டாவது முறையாக ஒரு சந்தர்ப்பமும் பேரசொன்றை நிர்வகிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் ஏற்பட்டன. ஆனால் எந்த வகையிலும் அப்பொறுப்பை நிர்வகிக்கக்கூடிய தகுதி சிபார்த்தாவுக்கிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஈசியக் கடற்பிரதேசம் முழுவதுமே அதன் காலடியைத் தேடி வந்தது. அப்படியிருந்தும் சிபார்த்தாவுக்குப் போதிய கடற்படைப்பலம் இருக்கவில்லை. இயல்பாகவோ அன்றிப் பழக்கத்தினாலோ சிபார்த்தா அப்பலத்தையுடையதாயிருக்கவில்லை. பெலோப்பொன்னீசில் அத்தகைய அனுபவம் பெற்றிருந்தும், பேரசாகும் நிலைமை வந்தெய்திய அச்சமயத்தில் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் சிபார்த்தாவுக்கு இல்லாமலிருந்தது. விவேகமான சாதுரியங்களைக் கையாண்டு பெரியதொரு அரசியலை நிர்வகிக்கக்கூடிய ஆற்றலுடையதாக அது என்றுமே விளங்கியதில்லை. அதுவுமன்றிப் படைப்பலத்தினாலேயே ஆட்சியைத் திறம்பட நடத்த வேண்டியிருந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே போதிய ஆட்பலம் சிபார்த்தாவிடமிருக்கவில்லை. கிரேக்க தேசத்திலே வெறென்த நாடும் அடையாத ஓர் அவல நிலையினெல்லையிலேதான் சிபார்த்தாவும் இருந்ததென்பது உண்மை; அதற்குப் பல காரணங்களும் உண்டு. குடியுரிமையைப் பூரணமாகப் பெற்ற மக்கள் அங்கே எப்பொழுதும் குறைவாகவே இருந்திருக்கின்றனர். உயர்குடிமக்களுக் கடங்கி நடக்கும் பெரியோசிகளையும். அடிமைகளான ஈலட்டுக்களையும் தவிரச் சிபார்த்தர் என்பவர் இருபதினாயிரத்துக்குச் சற்றே அதிகமாகத்தானிருந்தனர்.[1] இவருள்ளும் சகல உரிமைகளையும் பெற்ற பிரபுக்களெனப்படுவோர் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் பேரே இருந்தனர் (சாதியாலுயர்ந்தோரின் விருந்துகளின்போது தாராளமாக உதவக்கூடிய தகையை பெற்றவர்களே உயர்குடிமக்களென மதிக்கப்படும் தகைமை பெற்றவர்களாயிருந்தனர்). நான்காம் நூற்றாண்டினிறுதிக் காலத்திலே அத்தொகை மேலும் பாதியளவாகக் குறைந்துவிட்டது. போரினாலேற்பட்ட கொடுமை காரணமாகவே உயர்குடிமக்கள் தொகை

1. சிபார்த்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தொகை 3,00,000 ஈலட்டுக்களும், 25,000 பெரியோசிகளும், 25,000 சிபார்த்தரும், அவருள் 2,000 பேர் மட்டும் பூரண உரிமை பெற்ற உயர்குடிமக்களுமாயிருந்தனரெனக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

அவ்வாறு குறைந்து போகலாயிற்றென்பது தெளிவு. பெரியோசிகளும் ஈலட்டுக்களும் குடியுரிமையற்ற மக்களாகவே அங்கு வாழ்ந்து வந்தனரேனும் அவர்களெல்லோரும் சிபார்த்தப் படையில் போர் வீரராயிருந்திருக்கின்றனர். ஆனல் படையின் முக்கிய பாகமாக விளங்கி ஆபத்துக்களே எதிர்த்து நிற்கவேண்டிய

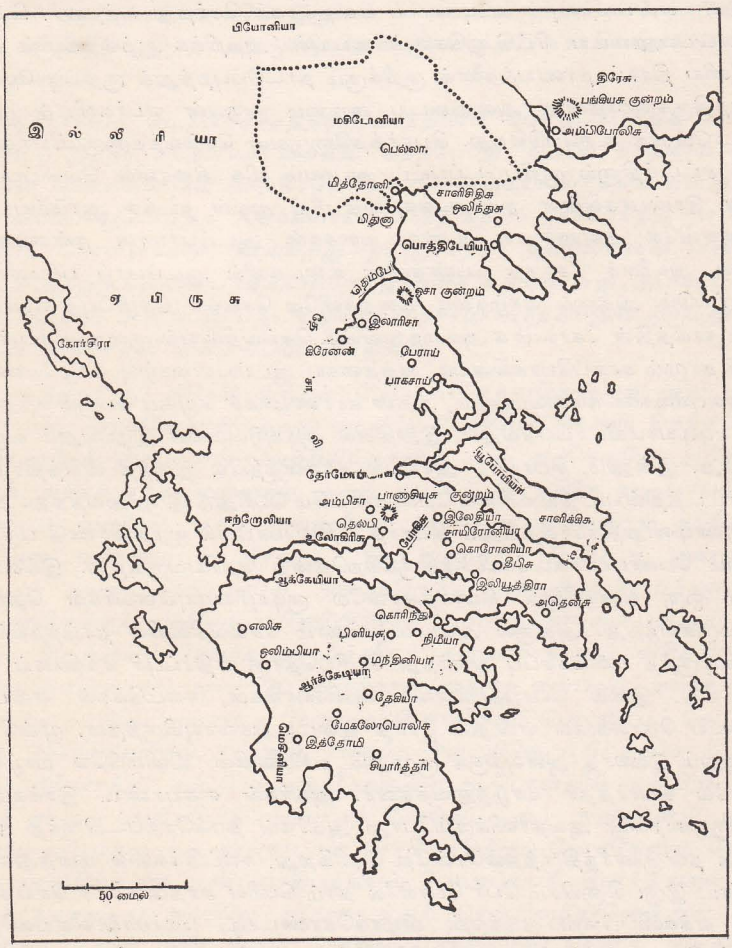

நான்காம் நூற்றாண்டுப் போர்கள்

முழுப் பொறுப்பு உயர்குடி மக்களிடமேயிருந்தது. எனினும் அச்சமயத்தில் புதியதொரு சூட்சுமமான சக்தி யுருவாகி உயர்குடிமக்களின் பெருமைகளைக் குறைக்கும் வகையிற் செயற்படத் தொடங்கியது. பிறநாடுகளை வென்று பெற்ற திரவியங்களும் நேசநாடுகள் செலுத்தும் திறைப் பொருளும் இலசிதாமன் பள்ளத்தாக்கிலே குவிந்து, இலக்கர்ச்ச அரசியலமைப்பின்படி கட்டாயமாக ஒதுக்கி

வைக்கப்பட்ட ஒன்றை-அதாவது பணத்தை-கொண்டுவந்து சேர்த்தது. பாரம் பரியமான இரும்பு நாணயங்களையே பொதுவாக மக்கள் வழங்கி வந்தனர். பொன் வெள்ளி நாணயங்களை வழங்குமுரிமை அரசாங்கத்துக்கு மட்டுமே பிரத்தியேகமாக இருந்தது. அவ்வாறிருந்தும் தனிப்பட்டவர்கள் பொன் வெள்ளி என்பவற்றைக் கட்டிகளாய் மறைவாகச் சேர்த்து வந்தனர். கிலிப்பி யுசு என்பவனுடைய வீட்டு ஓடுகளுக்கிடையில் 'அற்றிக்க ஆந்தைகளின் கூடு' (அதீனிய திராம் நாணயங்களைக் குறிக்கும் நாட்டுப்புறத்துக் குறிப்பு மொழி) மறைந்திருக்கிறதென்று அவனுடைய அடிமை ஒருவன் எபர்களிடம் முறை யிட்டானெனக் கூறப்படுகிறது. சிபார்த்தனொருவன் செல்வந்தனுகும்போது அர சியற் சட்டத்தினுல் குறிப்பிடப்பட்ட அபாயம் மிக விரைவில் வெளிப்படலா யிற்று. இயல்பாகவுள்ள தன்னடக்கத்தை மீறி அவன் நடக்க ஆரம்பிப்பான். தன்னளவிலே அவனுடைய உணவு வகைகள் ஆடம்பரமான தன்மையைப் பெறும். அவனைச் சேர்ந்த பெண்களின் உடைகளில் ஆடம்பரப் பரிமளிப்புக் காணப்படும். அதனுல் வாழ்க்கை முறைகளிலே செல்வச் செழிப்புத் தோன்று வதும் காலத்தின் கோலமாக அமைந்துவிடும். செல்வநிலையில் குறைந்த உயர்குடி மக்கள்தாமும் காலப்போக்கின்படி அத்தகைய ஆடம்பர வாழ்வு வாழவேண்டித் தம் நிலபுலங்களை ஈடுவைப்பதும், அதன் காரணமாகச் சமூகப் பெருவிருந்துக்கு உதவ முடியாமலிடர்ப்படுவதும், இறுதியில் குடியுரிமையை இழப்பதும் வழக்க மாயிற்று. இன்னும், சிபார்த்த அரசியல் சாசனத்திலே இருந்த விசித்திரமான ஒரு சட்டத்தின்படி நில உரிமை பெண்களிடமே பெரிதும் இருந்துவந்தது. அந்த நூற்றாண்டினிறுதிக்காலத்திலும் சிபார்த்த நிலப்பரப்பில் ஐந்திலிரண்டு பகுதியி னுரிமை பெண்பாலாரிடமேயிருந்திருக்கிறதெனத் தெரியவருகிறது. இவ்வாறே ஏதோ ஒரு வகையினுல் சிபார்த்தாவிலே குடியுரிமையுள்ளவர்கள் தொகை மிகவுமருகிவந்தது. அதனுல் அக்காலமெல்லாம் செல்வநிலையில் தாழ்ந்தவர்கள் கொண்டிருந்த மனக்கசப்பு வளர்ந்து பெரியதொரு எதிர்ப்புச் சக்தியாய் உரு வெடுத்தது. இவை யொருபுறமாகப் பெரியோசிகள், ஈலட்டுக்கள் என்பவர் களுடைய தொல்லைகள் என்றும் தீராத இடையூறுகளாயுமிருந்தன. மூன்னைப் பொழுதும் இல்லாத அளவுக்குக் குழுமும் எரிமலையின் விளிம்பிலே வாழ்வது போலவே சிபார்த்தர் வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்கள் கையாண்ட இரக்கமற்ற அடக்குமுறைகளை அவதானிக்கும்போது அவர்கள் தமக்கேற்படவிருந்த அபா யத்தை நன்குணர்ந்திருந்தனரென்றே தெரிகிறது. ஈலட்டுக்களில் மனத்துணிவு கொண்ட இருபதினுயிரம் பேர் போரிலே தாம் பெரிய சாதனைகளைச் செய்தனர் என்ற எக்களிப்பினுல் தமக்குள் விழாக்கொண்டாடி, மலர்மாலைகளையணிந்து ஆலயங்களை வலம்வந்து, தமக்கு விடுதலைக்காலம் கிட்டிவிட்டதென மகிழ்ந்தி ருந்தனர். ஆனுல் மிக விரைவிலேயே அவர்களனைவரும் கொன்றொழிக்கப்பட் டனர். 'அவர்களுள் ஒருவனுவது மற்றவனெவ்வாறு முடிந்தான் என்பதை அறியவில்லை' எனத் துசிதீதிசு கூறுகின்றுன். சிபார்த்தரின் மனப்பயம் எவ்வா றிருந்ததென்பதைத்தான் அப்படியான கொள்கை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சிபார்த்தரிடையே நிலவிய மனப் பயத்தைத் துடைப்பதும் அப்போதிருந்த அரசாங்கத்துக்கிலகுவான காரியமாயிருக்கவில்லை. வெளிநாடுகளில் வீரச்செயல்

களிலீடுபடுவதாயிருந்தால் நாட்டிலுள்ள படைகள் முழுவதையுமே அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. அப்படிப் படைகள் வெளியே சென்றபோதெல்லாம் அங்கிருந்த சிபார்த்தர் மனம் பதைத்தபடியே இருப்பதும் வழக்கமாயிற்று. எனினும் அவர்களுடைய கடுமையான குலாசாரமும், தீவிரமான கட்டுப்பாடுகளும் அவர்கள் உயர்ந்தவர்களாகவே இருக்கக் காரணமாயிருந்தன. கிரேக்கப் பெருநிலப் பகுதியில் அடுத்த தலைமுறையிலும் சிபார்த்தரே சாதியாலுயர்ந்தவராயிருந்தனர்.

ஆனால் ஈசியக் கடற்பிரதேசத்தினதிக்கத்தினைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அந்தச் சந்தர்ப்பம் கைகூடி வந்தபோது அதனை நிர்வகிக்க மேற்சொன்ன குணவியல்புகள் மாத்திரமே போதுமானவையாயிருந்தன என்று கூறமுடியவில்லை. யூரோத்தசு நதிக்கரையிலமைந்திருந்த அச்சிபார்த்த நாட்டின் அரசியற் கொள்கைகளை நிர்வகித்து நடத்திவந்த அதிதீவிரமான சனதனிகளிடம் அதற்கு வேண்டிய ஊக்கமுமிருந்ததெனக் கூறமுடியாது. அப்படியிருக்க அந்தப் பெரும் பொறுப்பை நடத்துவதற்காதாரமாயிருந்தவனும் ஒருவனுளன் அவனே இலைசாந்தர் என்ற பெரிய வீரனுவன்.

சிபார்த்தாவிலும் விவேகி ஒருவன் தோன்றியிருந்தானென்றால் அது அந்த இலைசாந்தர் ஒருவனேதான். அவன் கடலிலே போர்மேற்கொண்டு சிறந்த யுத்த தந்திரங்களைக் கையாண்டு வெற்றியீட்டியதை நாம் ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவன் காட்டிய வீரத்தினை நாமாராயுங்கால் அவனிடம் துணிவும் யுத்த முறைகளைத் தகுந்தபடி கையாளுந் தந்திரமும் இருந்தன என்பதையும், நிர்வாகப் பொறுப்பைத் திறம்படக் கையாளும் விவேகம் அவனிடமியல்பாகவே அமைந்திருந்த தென்பதையும், மக்களுக்குத் தலைவனுயிருக்குந் தகுதியைப் பிறவியிலேயே பெற்றிருந்தானென்பதையும் அறிவோம். இவற்றுக்கு மேலாக மற்றவர்களைத் தன்பால் கவரும் விசித்திரமான தன்மையொன்றையும் அவன் பெற்றிருந்தான். சைரூசு என்பவன் அவனை மனப்பூர்வமாக நம்பியே அவனுக்கு வேண்டிய பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்து உதவி செய்திருக்கிறான். (ஆனால், பாவம், இடையிலே உயிர்துறக்க நேர்ந்த சனல், இலைசாந்தர் தன் சொந்தத் தேவைக்கு அப்பொன்னில் ஒரு சிறு பகுதியைத் தானும் பயன்படுத்த முடியாமற் போய்விட்டது.) அதுவுமன்றி அந்தச் சைரூசு ஒருமுறை தன் தாய்நாடான பாரசீகத்துக்குப் போகவேண்டி நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்தில் தன் மண்டலாதிபத்தியப் பொறுப்பைச் சிபார்த்தனை இலைசாந்தருடைய கையிலே ஒப்படைத்துச் சென்றிருந்தானென்றும் கூறப்படுகிறது. மக்கள் கண்டஞ்சும் கொடிய தோற்றமுடையவனுக இலைசாந்தர் விளங்கினுலும் அவனுடைய போராற்றலைக் கண்டு அவர்கள் வியந்தனர் புலவர் பலர் அவன் புகழ்பாடியுள்ளனர். தெய்வத்துக்குக் கற்றளியெடுப்பதுபோலப் பல நகரங்களில் அவனுக்கும் கற்றளியெடுத்திருந்தனர். இத்தகைய சிறப்புக்களை பலவற்றைப் பெற்றிருந்தும் அவன் மகிழ்ச்சியற்றவனுகவே இறந்தானென்பதுதான் வியப்புக்குரியதாகும். சுருக்கமாகவே அவன் பேசுவான்; ஆனால் அப்பேச்சிற் கேட்போர் மனத்தைப் புண்படுத்தும் விசனமும் கடுகடுப்பும் கொண்ட

முகபாவமே எப்பொழுதும் அவனிடம் காணப்பட்டது. தன் வாழ்க்கையின் இறுதிக்காலத்தில் துக்கந்தோய்ந்தவனுகவுமிருந்தானெனக் கூறப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம்விட அவனிடம் அகம்பாவமும் குடிகொண்டிருந்தது. ஒழுக்க விதிகளைப் புறக்கணித்து விட்டுக்கொடுத்த வாக்குறுதிகளைத் தனக்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் அலட்சியமாக மீறி நடப்பதும் அவன் வழக்கமாயிருந்தது. 'இளைஞரை ஏமாற்றச் சூதாட்டக் கட்டைகள்; பெரியவர்களை ஏமாற்ற வாக்குறுதிகள்' என்று அவனே கூறியுள்ளானும். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதாலை அவன் மற்றெல்லாப் பண்புகளையுமிழக்கச் சித்தமாயிருந்தான். மற்றுமோர் இலைசாந்தர் தோன்றினால் கிரேக்க தேசம் தாங்காது என்று, அவன் காலத்திலே வாழ்ந்த அறிஞனொருவன் குறிப்பிட்டுள்ளான்; ஈகசபதாமியில் நிகழ்ந்த போர்களுக்குப் பின் அவன் ஈசியக் கடற்பிரதேசத்தை அத்துணைக் கொடுமைப் படுத்தி ஒரு வல்லாளனுயிருந்து அரசாண்டு வந்துள்ளான்.

இலைசாந்தர் கண்ட பேரரசு ஓரளவு அதீனிய முறைகளையே பின்பற்றியிருந்ததெனலாம். ஆனால் ஈசியப் பிரதேசத்துப் பட்டினங்களிலும் தீவுகளிலும் குடியரசுக் கட்சியையே முன்னணியில் வைத்து அதீனியர் தம் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டியிருந்தனர். இலைசாந்தரோ அந்த முறையை மாற்றிக் குழுவாட்சிக் கட்சியினரை அதிகாரத்திலிருத்தியும் ஒரோ விடங்களில் பலரைப் படுகொலை செய்தும் தன்னதிகாரத்தை நிலைநாட்டினன். ஒவ்வொரு நகரத்திலும் தெரிந்தெடுத்த பத்துப் பேர்கொண்ட குழுவை நியமித்து அரசியலை நடத்தச் செய்தான். அந்தப் பதின்மர் குழுவுக்குத் தலைவனுகவோ, அல்லது அனுசரணையாக இருக்கவோ ஒரு சிபார்த்தனே தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டான். அவனுக்குதவியாகக் கூலிப்படையுமொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இருந்தலையான இவ்வதிகாரத்தின் அடக்குமுறைகள் மிகக் கொடுமையாயிருந்தன. குழுவாட்சியினங்கத்தவர் பதின்மரும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தமது அரசியற் பகைவர்களிடமுள்ளவற்றைக் கொள்ளையடித்தனர். பெரும்பாலும் இலைசாந்தருடைய நண்பர்களாகவும், கையாட்களாகவுமிருந்த அவ்வதிகாரிகளும், தம் சொந்த நாடான சிபார்த்தாவின் கடுமையான சட்டதிட்டங்களிலிருந்து சற்றே விடுதலை பெற்றிருந்தனராகையால் சிபார்த்தருக்கே உரித்தான முறையில் மனம்போன போக்கின்படி நடந்தும் வந்தனர். அதென்சிலே இப்படியான படைத் தலைமை பெற்றிருந்த கல்லிபியுசு என்னுமொருவன் தன் கைத்தடியைக் காட்டி அதீனிய நகரப் பெருமகனொருவனைத் தெரியாத்தனமாய் அச்சுறுத்தினனும். அவனுடைய போதாத வேளைக்கு அவ்வதீனியனும் பெரிய மற்போர் வீரனுயிருக்கவே கல்லிபியுசு மண்ணைக் கௌவ வேண்டியதாயிற்று. 'சுதந்திரமான மக்களைத் தவருன வழியில் அதிகாரம் செய்யப் புகுவதால் ஏற்படும் ஆபத்துக்கு அது ஒரு நல்ல பாடம்' என்று அச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட இலைசாந்தரே கூறினனும். தன்னால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளைப்பற்றி இலைசாந்தர் அவ்வாறு கூறியிருப்பானென்பது சந்தேகமே. ஆனால் அந்த அட்டூழ்முறைகளைக் கண்ட சுதந்திரமான மக்கள் அனைவரும் அருவருத்தனர். அதென்சு நகரத்திலே நிலவிய வல்லாட்சியை மாற்றிச் சுதந்

திரமான ஆட்சியொன்று நிறுவப்படுமெனக் கூறப்பட்ட வாக்குறுதியைக் காப் பாற்றுமல் ஏதோ ஒரு போலி அரசாங்கமே நிலவியது. அடக்கப்பட்ட நகரங் கள் பலவும் இலேசாந்தருடைய கொடுமைகளுக்காற்றுமல் பெரிக்கிளிசினுடைய ஆட்சியைப்போல அல்லது கிளியனுடைய ஆட்சியைப்போல ஒன்றைத் தவற விட்டுவிட்டோமேயென்று குமுறிக்கொண்டிருந்தன.

அவ்வல்லாட்சிக்கு எதிர்ப்பும், நாம் எதிர்பார்த்ததுபோல அதென்சிலேயே உதயமாயிற்று. சிபார்த்தாவுக்கடங்கிய ஒரு நேசநாடாகவே உடன்படிக்கை யின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த அதென்சும் ஏனைய நாடுகளைப் போலவே அல்லற்பட்டாற்றுதமுங்கியது. மேலே கூறப்பட்ட அக்கல்லிபி யுசினுடைய, தலைமையில் நின்ற படை நகரத்துக் கோட்டையிலே[1] நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஐந்நூற்றுவரைக்கொண்ட மக்கள் சபையிலும் குழு வாட்சிக் கொள்கையில் அதிதீவிரமான பற்றுக் கொண்டவர்களே அங்கத்து வம் வகித்தனர். ஆட்சிப் பொறுப்பை நிர்வகிக்கும் 'முப்பதின்மர்' சபைக் கும் சிபார்த்தச் சார்புடைய முப்பதுபேர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். 411 இல் நிகழ்ந்த புரட்சியிலே பகைவரைச் சார்ந்திருந்தவர்களும், கடைசியாக ஈக சபதாமியிலடைந்த படுதோல்விகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்து நாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்த கயவரெனக் கருதப்பட்டவர்களும் அம்முப்பதின்மர் சபையி லங்கத்துவம் பெற்றிருந்தனர். அவர்களெல்லாம் அப்பொழுது வெளிப்படை யாகவே தம் நாட்டு மக்களுக்கு விரோதமான செயல்களிலீடுபட்டுத் தம்மை விரோதிகள் என்றே காட்டிக்கொண்டனர். மக்களும் அவர்களுக்கு 'வல்லா னர் முப்பதின்ம ரெனப் பொருத்தமான பெயர் சூட்டினர். உயர்குடிப் பிறப் பும், குன்றுத ஊக்கமும், பண்பாடும் தத்துவசாத்திர விருப்பும்கொண்ட இளைஞ ஞை கிரித்தியாசு என்பவன் அவர்களுள் முக்கியமானவனைப் விளங்கினன். அவ னொரு காலத்தில் சோக்கிரதீசின் மாணவனையுமிருந்தவன். அப்படியிருந்ததனா லுண்டான புதிய சிந்தனைகளின் பெறுபேற்றை அப்பொழுது கொடுமையான வழிகளில் வெளிப்படுத்திவந்தான். அவனுக்குதவியாகத் தேராமினிசும் கால வெள்ளத்தின் போக்குடன் இழுபட்டான். ஆயினும் தன் சகாக்களின் கொடுமை களை அவன் ஒருபோதும் முழுமனத்துடன் ஆதரிக்கவில்லை. அந்த முப்பதின் மரின் சொற்பகால ஆட்சி ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒரு பயங்கர ஆட்சியாய் விளங் கிற்று. குடியரசுக் கொள்கையுடையவர்களிற் பிரதானமானவர்களைக் கொலை செய்தும், நாடுகடத்தியும் தொலைத்தனர். அதன் பின்னர் சட்டம் என்ற போர் வையில் நீதியீனமான கொலைகள் பல ஒன்றன்பின்னொன்றாய் நிகழ்ந்தன. பறி வாங்குதல் மட்டுமன்றிக் கொள்ளையடிப்பதும் அக்கொலைகளின் முக்கிய காரண மாகவிருந்தது. செல்வந்தரான நகரமக்கள் பலரும், பணம்படைத்த மெற்றிக் கரிலநேகரும் (இவர்களுக்கெதிராக எந்த நியாயத்தைக்கொண்டும் ஒருவிதமான குற்றமும் சுமத்த முடியாது) சிறை செய்யப்பட்டுக் கொலையுண்டனர். ஆயுதத் தொழிற்சாலையொன்றை நடத்திவந்தவனும் நியாயவாதியான இலியாசின் சகோ

1. சிபார்த்தப்படை எப்பொழுது நிறுத்திவைக்கப்பட்டது? முப்பதின்மர் கேட்டுக்கொண்டி உடனேயா? அல்லது சில காலம் தாமதித்த பின்னரா? என்பன பற்றி மாறுபாடான ஆதாரங்களே கிடைத்துள்ளன.

தானுமான ஒருவனும் இந்த முறையிலே பலியானான். இலியாசும் நாட்டை விட்டோடித் தன்னுயிரைக் காத்துக்கொண்டான். இரத்தஞ் சிந்துதலாகிய இக் கொடும்பணியைச் செய்வதற்குப் பதினெருபேர்கொண்ட நகர்காவற் படை யொன்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் அப்பழியில் பலரையும் பங்கு கொள்ளச் செய்வதற்காக அடிக்கடி சாதாரண மக்களிடமும் அது ஒப் படைக்கப்படுவதுண்டு பிரபல தத்துவஞானியான சோக்கிரதீசையும் ஒரு சமயம் அவ்வேலையைச் செய்யும்படி பணித்தபோது அவன் மறுத்துவிட்டான். ஆளும் கட்சியின் கட்டளைக்குப் பணிய மறுத்த அவனது செய்கை அவனுடைய கடைசிக் காலத்து வீரச் செயல்களுள் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அவ் வேலை செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களும், நெறிமுறைகளைப் பொருட்படுத்தாத வர்களுமான பலர் அதனைச் செய்தும் வந்தனர். இவ்வாறாக அவ்வல்லாளர் மூப்பதின்மரும் மொத்தமாக 1500 உயிர்களைப் பறித்தனரென்று கணக்கிடப் பட்டுள்ளது.

இக்கொடுமைக்கு எதிர்ப்பு இல்லாமற் போகவில்லை. தேராமினிசு என்பவனைப் பற்றிக் குறைநிறைகள் பல கூறப்பட்டபோதிலும், தன் சகாக்களுள் மிதவாதி களான பலரை ஒன்றுகூட்டி எதிர்க்கட்சியொன்றைத் திரட்டிய பெருமை அவ னையே சாரும். சட்டதிட்டங்களுக்கமைந்த அரசியலொன்றையே நிறுவவேண்டு மென அவ்வல்லாளருடைய ஆட்சி ஆரம்பமாகும்போதே வற்புறுத்தினான். தன்னுடைய பழைய கொள்கையின்படி தெரிந்தெடுத்த மூவாயிரம் பேரை நகர மக்களெனப் பதிவு செய்து, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒருவிதமான உரிமையை அவர் களுக்கு வழங்கி, அவர்கள் தற்காப்புக்காக ஆயுதந்தாங்கித் திரியலாமென்றும், அவர்கள்மீது நினைத்தபடி ஒருதலைப்பட்சமாகக் குற்றம் சுமத்தாமல் நியாய மான விசாரணைசெய்தே தீர்ப்பளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் சில சலுகைகளைச் செய்து வைத்தான். மற்ற அரசியலதிகாரங்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. ஆனால், அதிகரித்துவந்த கொடுமைகளுக்கு எதிர்ப்புக்காட்டத் தொடங்கியபோது தான் அவன் தன்னிலும் வலிய சக்தியொன்றுடன் மோதிக்கொள்ள வேண்டி யிருப்பதை உணரலானான். கிரித்தியாசு தன் கொள்கையில் விட்டுக்கொடுக்க இசையமாட்டான்; அதுவுமன்றி எந்த எதிர்ப்பையும் ஆயுத பலத்தாலடக்கவுந் துணிந்து நின்றான். எனவே தேராமினிசுக்கெதிரான சதியை ஒழுங்காக வகுத் தான். குழுவாட்சிக் கட்சியினருள் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான இளைஞர் சிலரை ஒன்றுகூட்டி, அவர்களுக்கு நீண்ட குத்தீட்டிகளை வழங்கி, சபை கூடி யிருந்த ஒரு சமயம் அவர்களை அரசாங்க சபைக் கட்டிடத்தில் அறிமுகஞ் செய்து வைத்தான். அதன்பின்பு சபையிலே கிரித்தியாசு (அவன் சாதாரண மான பேச்சாளனல்லன்) தன் பகைவனை தேராமினிசின் கொள்கை மாற்றத் தைக் கண்டித்துத் தாறுமாறாகத் தாக்கினான். அதற்குப் பதிலிறுக்குமுகமாகத் தேராமினிசு சபைக்கு விடுத்த வேண்டுகோளைக் கேட்டவரனைவரும் உணர்ச்சி யாலுந்தப்பட்டனர். உள்ளத்தைத்தொடும் வகையிலிருந்தது தேராமினிசின் வேண்டுகோள். கிரித்தியாசுக்கோ என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. நானூற்றுவர்கொண்ட மக்கள் சபையில் முன்பொருகால் நடந்த புரட்சியிலே

தேராமினிசு இரு பக்கத்தாருக்கும் பாடினன் என்று எப்பொழுதோ நடந்த பழைய சம்பவத்தை எடுத்துக்காட்டி அக்குற்றத்திற்காக மூவாயிரம்பேர் கொண்ட நகரப் பெருமக்கள் வரிசையிலிருந்த அவன் பெயரை அக்கணமே நீக்கிவிட்டு, சாதாரணமான ஒருவனைப்போல விசாரணையின்றியே அவனைக் கொலை செய்யவேண்டுமென்று பிரகடனப்படுத்தினன். தேராமினிசு பதறிப் போனன். மேடையின்மீது பாய்ந்து ஏறி, நீதி செய்யும்படியும் தன்மீது இரக்கங் காட்டும்படியும் மன்றாடினன். கட்டடத்தின் பின்புறத்திலே நின்ற அவ்வினை ஞர்கள் தங்கள் குத்திட்டிகளில் கைவைத்தனர். சபையிலிருந்த எவருமே அசை யவுந் துணியவில்லை. நகர் காவலர் பதினெருவரும் வந்து அந்தப் பாவி தேரா மினிசைப் பிடித்துப் பலவந்தமாயிழுத்தனர். பயந்து கூச்சலிட்ட அவனைத் தூக் கிக்கொண்டு சந்தைச்சதுக்கத்தின் வழியாகச் சென்று சிறையிலடைத்து அதிக ஆரவாரமில்லாமலே கொடிய நஞ்சைக் குடிக்கக் கொடுத்தனர். அக்காலத்திலே அதென்சில் விருந்துண்பவர்களிடையே வேடிக்கையான ஒரு வினையாட்டிருந் தது. மது அருந்தியபின் அக்கிண்ணங்களிலெஞ்சியிருக்கும் மதுவை வழித்துக் குறிப்பிட்ட ஓரிலக்கினை நோக்கிச் சுண்டிவிடுவர். அப்படிச் சுண்டும்போது ஒவ் வொருவரும் தம் அன்புக்குரியவர் பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சுண்டுதலே வழக் கம். அந்த வினையாட்டைப் பரிகசிப்பதுபோலத் தேராமினிசும் தானுண்ட நஞ் சுக் கிண்ணத்திலெஞ்சியதை வழித்து ஆத்திரத்தோடு சிறைச்சாலைச் சுவரிலே எற்றி, 'இது என் அன்புக்குப் பாத்திரமான கிரித்தியாசுக்குரியது' என்று கூறி னன். உயிர் பிரியுந்தருணத்திலவன் கூறிய அச்சொற்களை அதீனிய மக்கள் நெடுங்காலமாக நினைவில்வைத்திருந்தனர். 'சிலர்' என்றும் 'பலர்' என்றும் விளங்கிய அம்மக்கட் பகுதியினரிடையே நிலவிவந்த கொடிய பகைமை முதிர்ந்து உச்ச நிலையை அடைந்தது. தேராமினிசும் தன் வாழ்விலே சாதிக்க முடியாததைச் சாவின்மூலம் சாதித்துத் தனது சகாக்களின் கொடுமையிலி ருந்து நகரத்தைக் காப்பதற்கு எவ்வளவோ செய்துவைத்தானெனக் கூறலாம்.

தம்மை எதிர்த்துப் பெரியதொரு புரட்சி ஏற்படப்போகிற தென்பதை உணர்ந்து அந்த மூப்பதின்மரும் தாம் செய்துவந்த கொடுமைகளை இரு மடங் காக்கி மக்களைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினர். அவர்களுடைய கொடுமைகளுக் குப் பலியானவர்கள் தொகை பெருகப் பெருக, குடியாட்சிக் கொள்கை யுடையவர்களும் பலர் நாட்டினின்றுந் தப்பியோடினர்கள். இவ்வாறு தப்பிச் சென்ற மக்கள் மேகாராவிலும் தீபிசிலும் ஒன்று கூடினர்கள். திராசிபுலுசு என்னும் வீரனுடைய தலைமையில் சிறியதாயினும், துணிவுமிக்கதொரு படை திரண்டது. அப்படை பூவோதியாவிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று வட அற்றிக்க மலைகளுக்கிடையிலே, எல்லைப் புறத்தில் காவற் கோட்டையாய் விளங்கி நின்ற பைலே என்னுமிடத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. அதனு லாத்திரங்கொண்ட மூப்பதின்மரைச் சார்ந்த வீரரும் திராசிபுலுசின் படையை விரட்டியடிக்கப் புறப்பட்டனர். அங்கே பனிப்புயல் வீசிக்கொண்டிருக்கவும் இரு பக்கத்துப் படைகளுக்குமிடையில் கைகலப்பு ஏற்பட்டது. கடைசியில் மூப்பதின்மரும் அவர்களுடைய வீரரும் பின்வாங்க நேர்ந்தது. பின்பு இள

வேனிற்காலம் ஆரம்பிக்கும் வரையில் காத்திருந்து மீண்டும் தாக்கப் புறப் பட்டனர். ஆனல் அக்காணு என்னுமிடத்திலேயே திராசிபுலுசின் படை அவர்களே எதிர்பாராதபடி வளைத்துத் தாக்கியது. அதற்காற்ருமல் அவர்கள் தம் நகரத்தை நோக்கி ஓடவேண்டியதாயிற்று. இதற்கிடையில் நாட்டை விட் டோடியவர்கள் பலர் பைலேயிலும் சென்று கூடினர்கள். உயர்ந்த மலைக் கோட்டையிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் அவதானித்த திராசிபுலுசு, சம வெளியை நோக்கித் திடீரெனப் படையெடுத்துச் சென்ருன். அவனுடன் சென்ற வீரர் ஏறக்குறைய ஆயிரம்பேர் வரையிலிருப்பர். எப்பொழுதுமே குடி யாட்சிக் கொள்கைகளிற் பற்றுக் கொண்டிருந்த பீரியுசு என்னும் பட்டினத்தை மிக விரைவிலே திராசிபுலுசு கைப்பற்றிக்கொண்டான். அத்துடன் தன் வீரரை மலைச்சரிவிலே வரிசையாக நிறுத்தி வைத்து மிக விவேகமான முறையில் ஏவா யுதங்கள் பலவற்றை எதிரிகளின் மேலெறிந்து தாக்கினன். அந்தப் போரில் கிரித்தியாசு உயிர்துறந்தான். தலைவன் மாண்ட செய்தி கேட்ட குழுவாட்சிக் கட்சியினரும் நிலைதளர்ந்தனர். அவர்கள் பீரியுசுப் பட்டினத்திலிருந்து துரத் தப்பட்டனரெனினும் தம் தலைநகரைக் கைவிடவில்லை. அங்கே தம்முடைய அர சியலைத் திருத்தியமைத்துக்கொண்டு, சிபார்த்தரிடம் உதவி கோரினர்கள். இலைசாந்தரும் உதவி அளித்திருப்பான்; ஆனல் அவன் காலம் மங்கிக்கொண்டு வந்தது. மிகக் கொடிய தனது பகைவனுடைய கொள்கைகளை மாற்றும்படி செய் வதற்கு விரும்பியிருந்த போசேனியசு மன்னனும் அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு சமாதானத்தை ஏற்படுத்த முன்வந்தான். அந்த முப்பதின் மரும் அவர்களுடைய கையாட்களும் உண்மையிலே சிபார்த்தச் சார்புடையவர் களல்லர் என்பதனை உணர்ந்த போசேனியசு பொதுவான ஒரு சுதந்திரத்தை அதீனிய மக்களுக்களித்து அந்த முப்பதின்மரையும் ஆட்சிப் பொறுப்பி லிருந்து நீக்கிவிட்டான். அதன் பின்பு சிபார்த்தப் படையும் திருப்பியழைக் கப்பட்டது. ஓளவு கட்டுப்பாடான வாக்குரிமையையும் ஏற்றுக்கொள்வ தென்ற உடன்பாடு ஏற்பட்டு அதென்சிலே பழைய குடியாட்சி அதன் பூரணப் பொலிவுடன் மீண்டும் விளங்கலாயிற்று. கடந்த பதினெட்டு மாதகாலமாகக் கொடிய அனுபவங்களைப் பெற்றிருந்த அதீனிய மக்கள் குழுவாட்சிக் கொள்கை கள் பின்னர் என்றுமே தலையெடுக்காவண்ணம் அடக்கிவைத்தனர்.

இந்த நிகழ்ச்சிகளால் பொதுவாகக் கிரேக்க தேசத்தின் எல்லாப் பகுதிகளி லுமே ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதென்சிலே குழுவாட்சியின் வீழ்ச்சி மற்றுமுள்ள நாடுகளில் நிலவிவந்த பதின்மராட்சிகளுக்கும் முடிவுகாண்பதற் கோர் எழுச்சியாயிருந்தது. அந்த எழுச்சியைச் சிபார்த்த அரசாங்கமும் எதிர்த் ததாகத் தெரியவில்லை. அவற்றில் தலையிடுவது புத்தியீனமாகுமென்றும் பெரும் பொருட்செலவை ஏற்படுத்துமென்றும் சிபார்த்தர் அனுபவபூர்வமாக அறிந்து மிருந்தனர். இலைசாந்தருடைய கொள்கைகள் அழிந்துவிடப் போகின்றனவே யென்றுமவர்கள் கவலைப்படவில்லை. அவனுடைய பேராசைகளைக்கண்ட சிபார்த்த மன்னனும், எபர்களும் தமது அதிகாரங்களையுமே கவிழ்க்கக்கூடிய மற்றுமொரு வல்லாளன் விரைவிலே தோன்றக்கூடுமெனவும் பயந்தனர். எனவே 402 இல், பெருந் தளபதியாயிருந்த அந்த இலைசாந்தரைத் திருப்பியழைத்து, அவனிட

மிருந்த படைத் தலைமையை மீட்டுக்கொண்டு சமாதானமான முறையிலே அவனைத் தன் பிரயாணங்களை மேற்கொள்ள விட்டனர். அரசாங்கத்தினர் கொண்டிருந்த மனப்பயத்துக்குக் காரணமில்லாமலுமில்லை; சிபார்த்த சிம்மாசனத்தையே குறியாகக் கொண்டு அவன் திட்டங்களை வகுத்து வந்துள்ளான். ஆகையால் அவனைப்பற்றி மீண்டுமொருகால் பேசவேண்டிய சந்தர்ப்பம் நமக்குக் கிடைக்கும். இஃது ஒருபுறமிருக்க, அடுத்த பத்தாண்டுக் காலமும் சிபார்த்தா ஈசியக் கடற்பிரதேசத்தின் அதிகாரியாகவே விளங்கி வந்தது. எனவே இலைசாந்தர் தேடிக்கொடுத்த பெருமை முற்றுமுழிந்து போக வில்லையென்றே கூறவேண்டும். பெலோப்பொன்னீசியப் போரின் இறுதி நாட்களில், எல்லசபந்துப் பகுதி தவிர்ந்த ஏனைய அயோனியக் கரை நாடுகளைச் சிபார்த்தா பாரசீகப் பேரரசுக்கு விட்டுக்கொடுத்ததனால் தன் பெருமையைக் குறைத்துக்கொண்டது என்னவோ உண்மைதான். ஆயினும் அதீனியப் போரசின் பகுதிகளாயிருந்த ஏனைய இடங்களெல்லாவற்றுக்கும் தானே அதிகாரியாய், அவ்விடங்களிலிருந்து ஆண்டுதோறும் திறைப் பொருளும் பெற்று, அப்பொருளைக்கொண்டு சிபார்த்தா தன் கூலிப்படை வீரர்க்குரிய வேதனங்களைக் கொடுத்தும், தன் அரசியலதிகாரங்களை நடத்தியும் வந்தது. அப்பொருளைச் சிபார்த்தா பின்பு மிகவும் கௌரவமான ஒரு பணியில் செலவிட்டு, தான் முன்பு அந்நியர்க் கடிமையாக்கிய அயோனிய நாடுகளை விடுதலை செய்யும் முயற்சியை மேற்கொண்ட செய்தியைப்பற்றி இப்பொழுது ஆராய்வோம்.

2. ஏசிசிலைசும் பாரசீகமும்

ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியிலே, வாணிப முயற்சியொன்றைத் தவிரக் கிரேக்க சரித்திரத்தின் ஏனைய காரியங்களில் பாரசீகப் பேரரசு கலந்துகொள்ளாமல் மறைந்துவிட்டது. பாரசீகத்திலிருந்து படையெடுப்பு ஏற்படுமென்ற அபாய நிலையும் மாறிவிட்டது. ஈசியன் கடலினிரு மருங்கிலுமிருந்த கிரேக்க நாடுகள் சுதந்திரமாகவே தம் கலாசாரங்களை வளர்க்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டும் தங்களிடையே யேற்பட்ட பூசல்களை அந்நியர் தலையீடின்றித் தாமே தீர்த்துக் கொண்டும் வந்தன. கீழைத்தேசத்திலே ஒரு காலத்தில் மிகப் பிரபலமாய் விளங்கிய பேரரசு அப்பொழுது அவர்களுக்கு ஆடம்பரப் பொருட்களை விற்கும் ஒரு நாடாகவும், நாடகங்களில் நகைச்சுவையைத் தோற்றுவிக்க அமைந்த ஒன்றுகவுமேயிருந்தது. எனினும் பெலோப்பொன்னீசியப் போரின் இறுதிக்காலத்திலே நிலைமையெல்லாம் மாறிவிட்டது. சிபார்த்தர் தாம் செய்து கொண்ட முறையற்ற ஓர் உடன்படிக்கையின்படி பாரசீக மண்டலாதிபதி ஒருவன் கொடுத்த நிதி உதவியினால் தம் வெற்றிக்கு வழிவகுத்துக் கொண்டனர். அதனால் கிரேக்க தேசத்தினரசியலிலே பாரசீகம் மீண்டுமொருகால் தலைகாட்ட வேண்டியிருந்தது. அதிலிருந்து ஏதோ ஒரு விதத்தில் கிழக்கு மேற்கு தொடர்புகள் தொடர்ந்து வரலாயின. ஒரு காலத்திலே கொடிய பகைவராயிருந்தவர்களுடன் அந்நியோன்னியமாகப் பழகிக் கூடிக்குலாவச் சேனைத் தலைவர்கள் முன்வந்தனர். காட்டுமிராண்டிகளென வெறுக்கப்பட்டுவந்த அப்பாரசீகரோடு தோளோடு தோள்நின்று சண்டைசெய்ய முன்வந்தனர் சாதாரண வீரர்கள்.

பேரரசனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் பணம் பெற்று அவர்களுடன் தொடர்புகொள்ள அரசியல்வாதிகளுமாவலாயிருந்தனர். இவ்வாறே பல திறத்தினரும் கீழைத்தேச உறவை நாடினர். அதன் விளைவு நன்மையோ தீமையோ என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்காமல், எல்லாரு தன் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்திவிட்டு அகன்ற உலகத் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முன்வந்தது.

அவ்விதமான தொடர்புகளிலே அபாயங்களுமிருந்தன. பாரசீகத்துப் பொன்னும் பொருளும் அபரிமிதமாகக் குவிந்ததனால் சிபார்த்த அரசாங்கத்துக்கே ஆபத்து நேர இருந்த செய்தியை முன்பு அறிந்தோம். கீழைத் தேச ஆடம்பரமான பழக்கங்களோ தொற்றுநோய் போன்றவை. அதனால் கவரப்பட்ட கிரேக்கர் பலர் அப்பழக்க வழக்கங்களுக்கே யடிமையாயினர். பகைமை பூண்டு கெடுப்பதைவிட உறவாடியே கெடுக்கும் இயல்புடையது கீழைத்தேச உறவு என்பது பிற்காலத்தில் உரோம சரித்திரத்தினாலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. பாரசீகம் ஒரு பகை நாடு என்று அஞ்சியிருக்கவேண்டிய நிலை மாறிவிட்டது. பெரும்படையெடுப்புக்களை முன்பு நடத்திவந்த காலத்தில் அது பலமிக்க நாடாகவேயிருந்தது; அந்நாட்டின் காலாட்படைவீரர் கிரேக்கவீரர்க்கு எவ்வாற்றானும் இணையாகாரெனினும் அவர்கள் துணிந்து போர் செய்தனர். இவை யெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பாரசீக மன்னர்கள் ஒழுக்கமுள்ளவர்களாயும், காரியங்களை நிர்வகிப்பதில் அசாதாரணமான திறமை உள்ளவர்களாயும் விளங்கினர்கள். ஆனால் 464 இல் முதலாம் அர்த்தச்சர்ச்சசு அரியணையேறியது முதல் அரசகுலப் பண்புகள் பெரிதும் குறைவுபட ஆரம்பித்துத் தடுக்க முடியாத ஒரு வீழ்ச்சிக்காலம் ஆரம்பித்துவிட்டது. இதிலிருந்து, பாரசீகத்தின் சரித்திரத்திலே முன்பு தாரியுசு, எச்செர்ச்செசு என்பவர்கள் எவ்வளவு முக்கியமான பாகம் வகித்தனர் என்பதும், அளவுக்கதிகமாகப் பெருத்து வளர்ந்திருந்த அப்பேரரசை ஒன்றுகூட்டி நிர்வகிக்க அவர்களுக்கு எத்துணைப் பலம் வேண்டியிருந்த தென்பதும் இப்பொழுது தெளிவாகிறது. அர்த்தச்சர்ச்சசு முதலாகப் பலமற்ற மன்னர்களே ஒருவர்பின்னொருவராய் அரியணையேறினர். அதனால் பாரசீக மண்டலாதிபதிகள் தனித்தனியே தமது சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டிக்கொள்ள முயன்றனர். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது முடியாத செயலாயிற்று. அவர்களுட் பலர் பாரசீகப் பேரரசை வெறுத்தமிருந்தனர். மேலும் சிலர் புரட்சிகளிலீடுபடவும் ஆயத்தமாயிருந்தனர். பாரசீகப் பேரரசு நிலைதளர்ந்துவிட்டது என்பதையே 401 இல், சைரூசின் படையெடுப்பு நிதர்சனமாக்கிவிட்டது. பிரசித்திபெற்ற அப்படையெடுப்பினைப்பற்றியும் அப்படைகள் ஒருவிதமான எதிர்ப்புமின்றியே பாபிலோனின் வாயில் வரை சென்ற செய்திபற்றியும், பாரசீக மன்னனுடைய படைகள் பத்தாயிரம் கிரேக்கவீரர்க்காற்றுது புறங்கொடுத்தமை பற்றியும், பின்னர் எல்லாம் ஏற்கெனவே கூறப்பட்டன. அவற்றின் பலாபலன்கள் முக்கியமானவையாகும். அவைபற்றி இன்னும் நாம் ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இங்கே அவை சரித்திரத்தின் போக்கையே மாற்றியமைத்துவிட்டன என்று கூறுதல் மிகையாகாது. சைரூசின் படையெடுப்பு மக்கள் கண்ணைத்திறந்துவிட்டது. பொருளாதார விருத்திக்கும், வாணிபச் சிறப்புக்கும் பாரசீகம் வாய்ப்பளிக்கும்

என்பதோடமையாது போர் செய்து வெற்றியீட்டவும், அவ்வெற்றியின் பயனுய் எல்லையற்ற பெருநிலப்பகுதிகளையும், மனிதனுடைய கற்பனைக்கும் பேராசைக்கும் அப்பாற்பட்ட பெருஞ் செல்வத்தையுமே பெறலா மெனவும் உணர்ந்தனர்.

சமாதானம் என்ற பேச்சைவிடுத்து, கி. மு. 400 இல் வெட்டவெளிச்சமாகவே ஆக்கிரமிக்கும் போர் ஒன்றைச் சிபார்த்தர் ஆரம்பித்த செய்கை, பாரசீகத்தின் போராற்றல் திடீரெனக் குறைந்துவிட்டதென்ற உண்மையைக் கிரேக்கர் நன் குணர்ந்து கொண்டனர் என்பதையே காட்டுகிறது. தற்காப்பு முறைகளைக் கையாள்வதே அவர்களுடைய ஆரம்பகால மனப்பான்மையாயிருந்தது. சைரூ சின் மரணத்துக்குப்பின் தனது பழைய மண்டலாதிபத்தியத்தைப் பெற்றிருந்த திசாபேணீசு, அண்மையில் பாரசீகத்தோடு இணைந்த அயோனிய நாடுகள் மிக விரைவாகவே தன்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நழுவுவதை அறிந்தான். அதற்காக அவன் கடும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டபோது அவ்வயோனியர் தம்மைக் காக்கும்படி சிபார்த்தாவிடம் விண்ணப்பித்தனர். சிபார்த்த உதவியும் தாமத மின்றியே கிடைத்தது. திபரன் என்ற சிபார்த்தவீரனை அனுப்பினர்கள். முன்பே பிரபலமடைந்திருந்த வீரருட் பலரை அவன் தன் படையிலே சேர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அப்படையினுதவியுடன் சென்று அயோனியரைக் காக்கும் பணி யுடன் நின்று விடாமல் மேற்கொண்டு உள்நாடு சென்று எதிரியின் தேசத்தை யும் நெருக்கினன். அச்செய்கையை எபர்கள்தாமும் ஆதரித்தது ஆச்சரியமே. 399 இல் தேர்சிலிதாசு என்பவன் படைத்தலைமையை ஏற்று, முன்னவன் பெற்ற வெற்றியை மேலும் அதிகமாக்கித் துரோடு என்னும் பகுதியை முற்றுகைக் கவர்ந்து கொண்டான். விடுதலை பெற்றுக் கொடுக்கவென்று ஆரம்பித்த படை யெடுப்பு மிகுந்த வெற்றிகளையுமீட்டுமெனத் தோன்றியது. ஆனால் இந்தக் கடை சித் தாக்குதல் வடபகுதியிலே மண்டலாதிபதியாயிருந்த பாணபாசசு என்ப வனை விழிப்படையச்செய்து. அவன் உடனே திசாபேணீசுடன் சேர்ந்து கிரேக்க வீரர் முன்னேறுதபடி தடுத்தான். அதோடு அவன் பலமிக்கதொரு கடற்படை யையும் ஆயத்தஞ் செய்கிறனென்ற செய்தி எபர்களுக்கு எட்டியதும், அவர் களும் விட்டுக் கொடுக்காமல் மேலும் கடுமையாகத் தாக்கவேண்டுமெனத் துணிந்தனர். அப்படித் தாக்குவதற்கு இன்னும் சிறந்த ஒரு வீரனே படைத் தலைமை தாங்கவேண்டு மென்பதையும் அவர்களுணர்ந்தனர். பாரபட்சமின்றி நிலைமையைச் சீர்தூக்கும் ஒருவன், இலைசாந்தரையே அத்தகைய வீரனைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பான். ஆனால் எக்காரணத்தினலோ அவனைத் தேர்ந்தெடுக்கா மல் விட்டுவிட்டனர். எனினும் தான் நியமித்த ஒருவனே தளபதியாகும்படி செய்தான் முன்னைநாள் தளபதியாயிருந்த அந்த இலைசாந்தர்.

அதிகாரத்தைத் தானே கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று இலைசாந்தர் தன் கடைசிக் காலத்திலே கையாண்ட தந்தரோபாயங்கள் யாவும் உண்மைச் சம்பவங்களாயிருந்தும் கற்பனைக் கதைபோலவே தோன்றுகின்றன. மதசம்பந்த மான மூடப்பழக்கவழக்கங்கள் எலனியப் பண்பாட்டில் மிகவும் ஆழமாகப் பதிந் திருந்தன என்பதையே அவை காட்டுகின்றன. 402 இல் இலைசாந்தரை அவ மானப்படுத்தி அவனுடைய பிரயாணங்களை மேற்கொள்ளும்படி விடுத்ததும்

அவன் தன் ஆவலனைத்தையும் துறந்துவிட்டானெனக் கூறமுடியாது. அதற்கு மாறுக அவன் தானிழந்த அதிகாரத்தை மீட்டுக் கொள்வதற்கும், இன்னும் தடைகளெல்லாவற்றையுந் தாண்டி அரசபதவியையே அடைவதற்கும் திட்டங்களை வகுத்துவந்தான். சிபார்த்தாவில் அரசபதவி யென்பது பெயரளவில் இருந்ததேயன்றி உண்மையான அதிகாரம் ஏதும் அப்பதவிக்கில்லை. அரசனுடைய அதிகாரமானலும் எபர்களுக் கடங்கிய அதிகாரமாகவே யிருந்தது. போர்களிலும் படையெடுப்புக்களிலும்கூட அரசன் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே நடக்க வேண்டியிருந்தது. எனினும் அப்பதவி நிரந்தரமான பதவியாகையால், இலிசாந்தரைப் போன்ற ஒரு விவேகி அப்பதவியை வகிக்க நேர்ந்தால் அது வல்லாட்சியாக மாறிவிடக்கூடும். அரசியலமைப்பு முறைகளைக் கடுமையாகப் பின்பற்றி நடக்கும் ஓர் அரசாங்கமானதால் அவனைப் போன்ற ஒருவன் அரச பதவியை அடைவதில் கடத்தற்கரிய மிகப் பெருயதொரு தடையிருந்தது. குறிப்பிட்ட இரண்டு குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் அப்பதவியைச் சந்ததி சந்ததியாக நிர்வகித்து வந்தனர். அவ்வளவு கட்டுப்பாடாக வந்த வழக்கத்தை மாற்றுவதற்கு ஒரேயொரு வழிதான் இலிசாந்தருக்குத் தோன்றியது—நம் முடைய காலத்தோடு ஒட்டிப்பார்த்தால் அதனை ஓர் அசாதாரணமான வழி யென்றுதான் கூறவேண்டும்—யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதான ஒரு தேவ வாக்கை மக்களிடையே பரப்புவதுதான் அவன்கண்ட அப்புது வழி. இந்த நோக்கத்தை மனதிற் கொண்டு அவன் இலிபியா என்னுமிடத்திலே பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய சீயுசு தேவ கோட்டத்துக்கு யாத்திரை சென்றான். அந்த யாத்திரையின் பலன் என்னவாயிற்றென்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஏதோ ஒருவகையிலே தெல்பிய தேவகோட்டத்துக் குருமாருடைய ஆதரவு அவனுக்குக் கிடைத்தது. அப்போலோ தேவனுடைய குமாரனொருவன் தோன்றிக் கடவுளின் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவான் என்ற மறைபொருளடங்கிய செய்தி யொன்றும் நாட்டிலே பரவத் தொடங்கியது. அந்த விருப்பந்தான் எது என் பதையும் நாம் தெளிவாக ஊகித்தறிந்து கொள்ளலாம். ஆயினும் சில இடையூறுகள் நேர்ந்தன. அத்தெய்வவாக்கும் மிக ஆறுதலாகவே செயற்படத் தொடங்கியது. ஏசிசு என்ற மன்னன் 398 இல் இறந்தபோது அப்பதவிக்குத் தானும் ஓர் அபேட்சகனை முன்வராமல் இலிசாந்தர் இன்னொருவனை அபேட்சகனாக நிறுத்தி அவனை ஆதரித்ததோடு அமைந்திருந்துவிட்டான். மன்னனுக்கு மகன் முறையான ஏசிசிலெளசு என்பவனையே இலிசாந்தர் ஆதரித்தான். அவனுக்கெதிராக அவனுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரனொருவனும் அரசபதவிக்கு அபேட்சகனாய் நின்றானும், அவனுடைய தந்தை வழியைப்பற்றிச் சந்தேகங்கள் தோன்றியமையால் ஏசிசிலெளசே அரசபதவியைப் பெறக்கூடியதாயிருந்தது. தன் கைப்பொம்மையாக ஆட்டக்கூடிய ஒருவனிடமே அரசபதவி கொடுக்கப் பட்டிருப்பதனால் தனது பழைய ஆவல்களைப் பூர்த்தி செய்யும் வாய்ப்புக் கிடத்ததென்றெண்ணி மகிழ்ந்தான் இலிசாந்தர். புதிய அரசனை அடக்கமும் பணிவுமுள்ள ஒரு நடுத்தர வயதினன். ஒருகாலில் ஊனமும் குள்ளமான தோற்றமும் உடையவனாய் அதிகம் பிரபலமற்றவனாயுமிருந்தான். சின்னசியாவிலே

படைத்தலைமை தாங்கும்படி அவனை அனுப்பியபோது அவனுடன் கூடவே சென்றிருந்த இலிசாந்தர், தன்காரியம் கைகூடி விட்டதென்றே கருதினான்; ஈசியப் பிரதேசத்திலுள்ளதிக்கம் மீண்டும் தன் கையிலே வந்துவிடப்போகிறதென மனம் பூரித்திருந்தான்.

ஆனால் ஏசிசிலெளசு தன்காரியத்தைத் தானே பார்த்துக் கொள்வதென்று தீர்மானித்துவிட்டான். புதுமையானதொரு துணிவும் வீரமும் அவனிடம் காணப்பட்டன. புராதன காலத்து ஆகமீமினனைப் போலவே தானும் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கப் பிறந்தவனென்று எண்ணியிருந்தான். அக்காலத்திலே ஆக்கேயியப் படைகள் துரோய் நகரைத் தாக்குவதற்காகப் புறப்பட்டபோது அவுலிசு என்னும் துறையிலிருந்தே புறப்பட்டன. எனவே ஏசிசிலெளசும் அவுலிசு துறையைத் தரிசித்துச் சென்றான். இவ்வாறெல்லாம் உயர்ந்த எண்ணங் கொண்டிருந்த அவன், 'அப் பேரரசனையும் சிறை பிடிக்கத்' தன்னால் முடியுமென்று கற்பனை பண்ணினான். அவன் படைத்தலைமையை ஏற்றபோது ஏதோ திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டவன் போலக் காணப்பட்டான். உணவு பரிமாறும் இடத்தில் மாமிசம் வெட்டிக் கொடுப்பவனுடைய வேலைக்கு இலிசாந்தரை நியமித்து அவனை ஏசிசிலெளசு அவமானப்படுத்தினான். சிறிதுசிறிதாக அவனை ஒதுக்கிக் கடைசியில் முகாலோபனம் செய்வதற்கும் விரும்பாமல் இலிசாந்தரை விலக்கி விட்டான். அதன்பின்னர் நடந்த படையெடுப்புக்களில் தன்னிடம் போர் செய்யுமாற்றலு முண்டென்பதை ஏசிசிலெளசு வெளிப்படுத்தினான். புனிதமான தாய்த் திருநாட்டைப் பகைவர் கையிலிருந்து விடுதலை செய்ய உற்சாகமாகப் புறப்பட்ட இவ்வீரனிடம் அரைகுறையான வேலை எதுவுமே கிடையாது. பாரசீகன் என்பவன் எல்லாசின் விரோதி; அவன் அண்மையிலே சிபார்த்தாவுக்குச் சில நன்மைகள் செய்திருந்தால் அவற்றை மறந்து விடுவது நல்லது; அவனை எதிர்த்துப் போர் செய்வதிலேதான் உண்மையான இன்பம் உண்டு என்பதுதான் ஏசிசிலெளசினுடைய கொள்கையாயிருந்தது. கீழைத் தேசத்து ஆடம்பரங்களிலே சிபார்த்தர் இயல்பாகவே கொண்டிருந்த வெறுப்பு அவனிடம் நன்கு காணப்பட்டது. பாரசீக மண்டலாதிபதி யொருவனுடைய கேளிக்கைக்குரிய நந்தவனத்தை அவன் கைப்பற்றியபோது ஈவிரக்கமின்றி அதனை அழித்துத் துவம்சம் செய்துவிட்டான். (சிபார்த்தரிடம் அரிதிற்காணப்படும்) யுத்த தந்தரங்களில் அசாதாரணமான புது முறைகளைக் கையாளுந் திறமை அவனிடம் இருந்தது. பாரசீகத்துக் குதிரைப்படைகள் எத்துணை அபாயகரமானவை யென்பதை உணர்ந்த ஏசிசிலெளசு தானும் குதிரைப் படைகளைப் பயன்படுத்த முனைந்தான். கிரேக்கரிடையே குதிரைவீரர் மிகக் குறைவு. தேசாலியில் மட்டுமே படைவீரருக்குரிய சிறந்த குதிரைகள் வளர்ந்தன. ஏசிசிலெளசு ஆரம்பித்த இப்புதுமுறை பாரசீகரை அவர்களுடைய சொந்த நாட்டிலேயே சென்றெதிர்த்துக் குதிரைப் படையும் காலாட் படையும் கலந்த அவர்களுடைய வீரரைப் புறங்காண்பதில் பூரணமான பலனைக் கொடுத்தது. (கிரேக்க வீரருள் எவருமே இதற்குமுன் இத்தகையதொரு சாகசத்தைச் செய்திருக்கவில்லை.) பின்னால் வந்த அலக்சாந்தரும் கோபிலிதரையும் குதிரைவீரரையும் ஒன்றாக அணிவகுத்

துப் போர் நடத்தும் யுத்த தந்திரங்களைக் கையாள இப்புது முறையே வழி வகுத்துக் கொடுத்தது. இவற்றைக் கையாண்டதனாலேயே ஏசிசிலெளசும் பரந்த பிரதேசங்களை வெற்றிகொண்டு கைப்பற்ற ஏதுவாயிருந்தது. எனினும் அவை நிரந்தரமாகத் தங்கும் வாய்ப்பு இல்லாமற் போய்விட்டது. அந்த யுத்த முறை களைக் கையாண்டு கரையோரப் பகுதிகளைத் தன்னதிக்கத்தில் வைத்துக்கொண் டதுபோல வடபகுதியிலும் தென்பாலும் தன்னிச்சைப்படி தாக்கியோ, தாக் குவதுபோலக் காட்டியோ பாணபாசுசுவையும் திசாபேணீசையும் ஒன்றுசேர விடாமல் தடுத்து வந்தான். 396 இல் பிரிகியாவை அவன் துணிந்து தாக் கினனென்றும் 395 இல் சார்தீசு நகரத்தின் வாயில்வரையிலே படையெடுத்துச் சென்றனென்றும் தெரிகிறது. ஏசிசிலெளசு வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றதனால் திசாபேணீசு மனமுடைந்து அவமானத் தாங்காமல் உயிர் நீத்தான். அவனுக் குப்பின் தென்பகுதியின் மண்டலாதிபதியான சித்திரௌதீசு என்பவன் ஏசிசி லெளசுக்குப் பொருள்கொடுத்து அப்பகுதியை அவன் மேலும் தாக்காமல் பார்த் துக் கெண்டான். எனவே ஏசிசிலெளசு வடக்கே பாணபாசுசுமீது தன் கவனத் தைச் செலுத்தலானன். அப்பொழுது மலைநாட்டிலே ஏறத்தாழ முந்நூறு மைல் தூரம் சென்று கோடியம் என்னும் இடம்வரையில் தன் தாக்குதலை நடத்தினன். அத்துடன் சின்னசியா முழுவதையுமே பாரசிக ஆட்சியிலிருந்து மீட்டுக் கொள்வதற்கும் திட்டங்கள் வகுக்க ஆரம்பித்தான். யாவரும் வியக்கத்தக்க முறையில் வீரம்விளைத்துப் பெற்ற வெற்றிகளினுற் கிடைத்த பெருநிலப்பகுதி களைச் சரிவர நிர்வகிக்க அவனுல் முடிடியவில்லை. பின்னர் நிகழ்ந்த சம்பவங் களும் ஏசிசிலெளசின் நிலைமையைத் தலைகீழாக மாற்றுவனவாயிருந்தன. சிபார்த்தாவுக்கும் அது முன்செய்த தீவினையின் பயனை அனுபவிக்கும் காலம் நெருங்கிவந்தது. ஏசிசிலெளசு தன் வீரத்தால் அயோனியரை விடுதலை செய்த நன்மையினுலும் அவனுடைய தாய்நாடு பத்தாண்டுக் காலமாய் ஈசியக் கடற் பிரதேசங்களில் புரிந்த அட்டூழியங்களால் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பை மாற்றமுடிய வில்லை. சிபார்த்த அதிகாரத்தின் சுயநலமான நடவடிக்கைகள் தாய்நாட்டின் நகரங்களனைத்திலுமே மனக்கசப்பை வளர்த்துவிட்டன.

தீபிசு, கொரிந்து, ஆர்கோசு, மற்றும் அதென்சு முதலாம் நகரங்கள் பலவும் தம் மனத்துக்குப் பிடிக்காத ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கிக் கிடப்பதை விரும்பாமல் அதனை உதறித்தள்ளவே ஆவல் கொண்டிருந்தன. அந்த ஆவலைத் தூண்டிக் கிரேக்க தேசத்திலே கலகங்களைத் தோற்றுவிப்பதன் மூலம், ஆசி யாவிலே பயங்கரமான செயல்களிலீடுபட்டிருந்த ஏசிசிலெளசின் கவனத்தைத் திருப்பிவிடமேண்டு மென்ற நோக்கத்துடன் தித்திரௌதீசு என்ற மண்டலாதி பதியின் தூதுவனைத் தெமோகிராதீசு என்னும் கிரேக்கனொருவன் சென்றான். சிபார்த்தாவுக்கு எதிரான பிரசாரத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த அவனிடம் ஐம்பது தாலந்து பொன்னையும் அம்மண்டலாதிபதி கொடுத்தனுப்பினன். மனக் கசப்படைந்திருந்த நகரங்களிலேயிருந்த முக்கியமான அரசியல்வாதிகளை அவன் பணம் கொடுத்துத் தன்கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு தான் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் விரைவிலேயே சாதித்துக் கொண்டான். அவனுடைய பிரசாரத்தினு

லேற்பட்ட புரட்சிகளில் முன்னின்றது தீபிசு நகரமே. 395 இல் பூவோதியாவுக்குள் சிபார்த்தர் அனுப்பிய படையை முறியடித்து அதற்குத் தலைமைதாங்கிச் சென்ற இலைசாந்தரையுங் கொன்று ஆரம்ப வெற்றியைத் தீபிசு நகரம் பெற்றுக்கொண்டது. ஆர்கோசு, கொரிந்து, அதென்சு என்னும் நகரங்களின் உதவியுடன் கிரேக்க தேசத்தின் வடபகுதியைத் தம் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமாயிருந்த அதிகாரத்திலிருந்தும் மீட்டுக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பும் தீபிசு நகருக்குக்கிடைத்தது. 394 இல் இக்கூட்டணி பெலோப்பொன்னீசை மீட்கும் போரிலும் துணிந்து இறங்கிற்று. நிமீயா என்னுமிடத்துக்கருகே அக்கூட்டணியின் படைகள் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டுப் பின்வாங்க நேர்ந்தபோதிலும் தெமோகிராதீசு எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி பலித்துவிட்டதென்று ஒருவித திருப்தியும் அக்கூட்டணியைச் சேர்ந்த நகரங்களுக் கேற்பட்டது. ஏசிசிலெளசு தாய்நாடு நோக்கித் திரும்பியிருந்தானென்ற செய்தியே அவர்களுடைய திருப்திக்குக் காரணமாயிருந்தது. ஆசியநாடுகளை அடிப்படுத்த வேண்டுமென்ற தன் ஆவலை அடக்கிக்கொண்டு அரசனுந் தன் படைகளைத் திருப்பித் திரேசியக் கரைவழியாகவும் தேசாலி[1]க்கூடாகவும் நடத்திவரலானான். தன் பகைவரான கூட்டணி நாடுகளைச் சேர்ந்த படையைப் பூவோதியாவிலே கொரோனியா என்னுமிடத்திலே எதிர்த்துத் தாக்கித் துன்புறுத்தினானெனினும் பெலோப்பொன்னீசை உத்தேசித்துத் தான் தாய்நாடு செல்வதே அச்சமயம் புத்தியாகுமென எண்ணிச் சென்றான். அதன் பின்னர் நிகழ்ந்த சம்பவங்களெல்லாம் பூசந்தியையே மையமாகக் கொண்டிருந்தன.

கொரிந்தைச் சுற்றி அந்தப் போராட்டம் ஆண்டுக் கணக்காக வெற்றிதோல்வியின்றித் தொடர்ந்து நடந்துவந்தது. ஒருசமயம் தன் நெடுமதில்களிரண்டையும், துறைகளையுமே கொரிந்து இழந்து நின்றது ; நகரமும் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்தது. அதெனியப் படைகள் ஓரளவு முயன்று கொரிந்துக்குச் சிறிது ஆறுதலளித்தன. இப்பிகிராதிசு என்னுமொரு தளபதி, சிறிய ஏவாயுதங்களிற் சிறந்த பயிற்சி பெற்றிருந்த கூலிப்படையொன்றை நடத்திச் சென்று தாக்கினான். இப்படை ஒரு சமயம் மிகப்பெரிய வெற்றியுமீட்டியது. சிபார்த்தப் படைப்பிரிவில் அறுநூறு கோபிலீதரைக் கொண்ட ஒருபடை கொரிந்திய நகரவாயிலுக் கண்மையிலே போர் செய்துகொண்டிருக்கும்போது இப்பிகிராதிசும் அவனுடைய வீரர்களும் அப்படையை எதிர்த்தனர். சிபத்தீரியாவில் முன்பு நிகழ்ந்தது போலவே இங்கும் நிகழ்ந்தது. ஆனால் இந்தப்போரில் நூண்ணிய ஏவகணைகள் தாங்கிய வீரரின் திறமை மிகவும் விருத்தியடைந்திருந்தது. சிபார்த்த வீரர்களுடைய தாக்குதல்களெல்லாம் வீணாயின. எதிரிப்படை ஒவ்வொரு தாக்குதலின்றும் வெகுலாகவமாகத் தப்பிக் கொண்டது. உக்கிரமாகத் தாக்கிய எதிரிகளைப் புறங்காணலாமென்று சிபார்த்தர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் பயனற்றுப் போயின. சிபார்த்தவீரருடைய ஈட்டிகளின் வீச்சுக்கு எட்டாத

1. சின்னசியாவிலே திறமையான பயிற்சிபெற்றிருந்த குதிரைப்படைகள் அவ்விடத்திலே தேசாலிய குதிரைவீரர்க்கு ஈடுகொடுத்து நின்றிருக்கின்றனவென்பதை இங்கே அவதானிக்க வேண்டும்.

தூரத்தில் நின்றுகொண்டே எதிர்ப்படைகள் அலையலையாகப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்து தாக்கினர்கள். அதனால் சிபார்த்தப் படையிலிருந்த அறுநூறு கோபிலை தரில் ஒருவனுவது எஞ்சாமல் அழிய நேர்ந்தது. அதினியர் பெற்ற இவ்வெற்றி யினால் முடிவான பலனென்றும் கிடைக்கவில்லை யெனினும் அதனால் இரண்டு விதமான நன்மை ஏற்பட்டது. போரிலே புதுமுறைகளைக் கையாளுவதற்கு அவ் வெற்றியே உற்சாகமளித்தது. அத்துடன் பழைய சம்பிரதாயமாயிருந்த முறை களை விடுத்துப் புதிய முறைகளைக் கையாண்டு முன்னைக் கோபிலைத அனிவகுப் போடு பின்னர்த் தோன்றிய புது ஆயுதங்களை உபயோகித்துப் போர் செய்யும் வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளவும் அவ்வெற்றியே வாய்ப்பளித்தது. இதனால் தோல்வியடையும் பக்கத்துக்கு ஏற்படும் அழிவு சொல்லுந்தரமன்று. ஆட்பலம் குன்றி வந்த சிபார்த்தாவுக்கு, ஆறுபகுதிகளையே கொண்ட தனது சேனையில் அறுநூறு கோபிலைதரைக் கொண்ட ஒரு பிரிவை இழந்தது சொல்லொதை நட்டமாகும். மேலும், தாங்கள் வெல்லற்கரிய வீரர் என்ற புகழைச் சிபார்த்தர் இழந்ததனாலும் பெரிய அவமானத்துக்குள்ளாயினர். இதனால் சிபார்த்தாவின் பெருமையும் குன்றத் தலைப்பட்டது. 'கொரிந்தியப் போரி'ன் பலாபலன்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் சிபார்த்தாவுக்குப் பெரிய இழுக்கே ஏற்பட்டிருந்த தென்றுதான் கூறவேண்டும். கிரேக்க தேசத்தின் வடபகுதியிலிருந்த ஆதிக்கம் சிபார்த்தர் கையிலிருந்து நழுவிப் போயிற்று. ஆசியாவில் அவர்கள் மேற்கொண் டிருந்த படையெடுப்புக்களையும் கைவிடவேண்டியதாயிற்று. பெலோப்பொன்னீ சிலாவது தன் கௌரவத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்ளலாமென்றால் அப்பொழு திருந்த நிலையில் சிபார்த்தாவினால் அதுவும் முடியாமலிருந்தது. அத்துடன் பார சீகத்துக் கடற்படைகள் ஈசியக் கடற்பகுதிகளிலேயிருந்த சிபார்த்த அதிகாரத் தைச் சிறிது சிறிதாகக் கவர்ந்துகொள்ள ஆரம்பித்தனவாகையால், தரைப் பகுதிகளைவிடக் கடற்பகுதிகளிலேயே சிபார்த்தாவுக்கு மிகுந்த அன்பம் நேர்ந்தது.

பாரசீகத்துக்கும் சிபார்த்தாவுக்குமிடையில் போர் தொடங்கிய நாட்களி லிருந்து ஆசியப் போர்முனைக்கு ஏசிசிலைசு படையெடுத்துச் சென்ற காலம் வரையில் பாணபாசுசு என்ற அப்பாரசீக மண்டலாதிபதி கடற்படையொன்றை ஆயத்தஞ் செய்துவந்துள்ளானென்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. அப்படை யின் மரக்கலங்களில் தண்டுவலிப்பவர்களாகக் கிரேக்கரே பலர் நியமிக்கப்பட்டி ருந்தனர். அப்படைக்குத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தவனும் ஒரு கிரேக் கனே. கோனன் என்ற அவ்வதினியத் தளபதி ஈகசபதாமி என்னுமிடத்திலே மூன்பு நடந்த போரில் தப்பிச்சென்று தன் விருப்பப்படியே சைப்பிரசுக்குப் போயிருந்தான். தன்னை முன்பு வென்றவர்களைப் பழிவாங்குவதற்கு இப்பொ முது கிடைத்த பொன்னை சந்தர்ப்பத்தை உவந்தேற்றுக்கொண்டான். ஆரம் பத்திலே இரண்டோராண்டுக்காலம் அவன் பெரிய சாதனை எதையும் செய்ய வில்லை. ஆனால், ஏசிசிலைசு தாயகம் நோக்கித் திரும்பியபோது சேனைத் தலைவ னாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த பிசாந்தர் என்பவன் 394 இல் சின்னசியாவின் தென்கிழ் பகுதியில், கினிதாசு என்னுமிடத்தில் கோனனை எதிர்த்தபோது அவ

னுடைய கிரேக்க—பாரசீகக் கலப்புப் படைகளால் நிர்மூலமாக்கப்பட்டான். கினிதூசிலே கோனனடைந்த இவ்வெற்றி சரித்திரப் பெருமைவாய்த்தது. அதற்குக் கைமேற்பலனை ஈசியப் பிரதேசத்தினதிக்கம் பாரசீகர் கைக்கு மாறியது. அத்துடன் சிபார்த்தாவுக் கடங்கியிருந்த சிற்றரசுகள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் நகரத்தில், இலேசாந்தரைப் பின்பற்றி ஏசிசிலெளசு நிறுத்தி வைத்திருந்த சிபார்த்தப் படைகளினதிகாரத்தைக் கவிழ்க்கத் துணிவு கொண்டெழும்பவும் அவ்வெற்றியே ஊக்கமளித்தது. கினிதூசில் நிகழ்ந்த வெற்றியினுல் மறைமுகமான பலனுமொன்று உண்டென்றுல் அது அதென்சின் புகழ் மீண்டும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியமையேயெனக் கூறலாம். கோனனும் தனது நாட்டு மக்களை மறந்துவிடவில்லை. தன் தலைவனுகிய பாணபாசுசுவுக்கு ஒப்பந்தப்படி தான் செய்யவேண்டிய சேவைகளைச் செய்து முடித்ததும், அவனுடைய அனுமதியுடன் தன் படையில் ஒரு பகுதியையும் கொண்டு அதென்சுக்குச் சென்றுன். அங்கே முன்பு ஈகசபதாமியில் நடைபெற்ற போர்களால் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட பிரீயுசுத் துறையின் நெடுமதில்களிரண்டையும் பாரசீகப் பொருளுதவியுடன் மீண்டும் கட்டி முடித்தான். கடத்தற்கரிய அம்மதிலரண்களைக் கட்டி முடித்ததும் அதென்சு பழையபடி தலைதூக்கி நின்றது. சிபார்த்தக் கட்டுப்பாடுகளினின்றும் விடுதலைபெற்ற ஈசியக் கடல் நாடுகள் அதென்சே தமக்குத் தலைமைதாங்க வேண்டு மென்று மெதிர்பார்த்தன. உரோட்சு, எரித்திரியா, இன்னும் சில தீவுகள் என்பனவற்றை ஒன்றுகக்கூட்டி ஒருவிதமான ஒப்பந்தத்தை அதென்சு ஏற்படுத்திக்கொண்டது; இலம்னேசு, இம்பிரோசு, சைரோசு என்னும் நாடுகளைத் தன் ஆதிக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டது. குடியரசுக் கொள்கைகளை, நிலை நாட்டிய வீரனை திராசிபுலுசு அச்சமயம் எல்லசபந்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றுன். அங்கே பைசாந்திய நாட்டின் நட்பினைப் பெற்றுக்கொண்டதோடு, பொன்னிய தானிய வியாபாரத்துக்கு மிகவுமின்றியமையாததாயிருந்த போக்குவரத்துப் பாதையை அதென்சும் உபயோகிக்கக்கூடிய வசதியைப் பெற்றுக்கொண்டான். அதினியக் கடற்படை செய்துவந்த இத்தகைய சீர்திருத்த வேலைகளைக் கண்ட பாரசீகர், நீடுசில் கிடைத்த வெற்றியின் பலன் தம் கையைவிட்டு நழுவ, ஈசியன் கடல் நாடுகளனைத்தும் பழையபடி அதினியர் கைக்கு மாறிவிடுமோ என்றும் அஞ்சலாயினர்.

பாரசீகர் மனத்தெழுந்த இவ்வச்சம் சிபார்த்தருக்கு வாய்ப்பாயிருந்தது. சிபார்த்தாவின் பெருமை குன்றத் தலைப்பட்டிருந்த அக்காலத்தில், பாரசீகத்து உதவியை நாடுதலொன்றே தமக்கு ஏற்றதெனச் சிபார்த்தர் எண்ணினர். உடன்படிக்கையொன்று செய்துகொள்வதற்காகச் சிபார்த்தர் பாரசீகத்துக்கு விடுத்த வேண்டுகோளெல்லாம் அதுவரையில் செவிடன் காதிற் சங்காயிருந்ததென்றுலும் அச்சமயத்தில் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை சூசா என்னுமிடத்தில் உருவாயிற்று. எனவே 388 இல் எபர்களுடைய பிரதிநிதியாகச் சென்ற அந்தலசிதாசு என்பவனைப் பாரசீகப் பேரரசன் மிகவும் உற்சாகமாக வரவேற்றுன். பாரசீகத்துப் படைப்பிரிவு ஒன்றையும் அவனுக்குதவியாக வழங்கினன். சிராக்கியுசைச் சேர்ந்த தயோனீசியசும் தன்பங்

காகப் படையொன்றை உதவினன். இப்படைகளோடு, சிபார்த்த நாட்டுச் சொந்தப் படைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டுபோய் எல்லசபந்தினுதிக்கத்தை அந்த லசிதாசு மீட்டுக்கொண்டான். அதனுல் அதென்சும் மண்டியிட வேண்டியதாயிற்று. போர்செய்வதில் அலுத்துப்போயிருந்த கூட்டணி நாடுகளுக்கும் அதுவரையில் போரார்வம் கொண்டுநின்ற அதென்சே அப்பொழுது சமாதானத்தை மிகவும் வேண்டிநின்ற நாடாகும். 387 ஆம் ஆண்டிலே கிரேக்க நாடுகளின் மகாசபையொன்று சார்தீசிலே கூடியது. அந்நிய நாட்டிலே போய் அந்நியனொருவன் விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளைத் தாம் கேட்டு ஏற்றுக்கொள்வதைக்கண்டு தமது மூதாதையரின் ஆவிகளெல்லாம் அவமானத்தினுல் துடிக்குமேயென்பதைச் சிறிதும் உணராமல் திரிபாசசு என்ற பாரசீக மண்டலாதிபதி எடுத்துரைத்த உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளைக் கிரேக்கப் பிரதிநிதிகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். கிரேக்க நாடுகள் தம்மிடையே கொண்டிருந்த சொந்த வேற்றுமைகளைத் தீர்த்துவைக்க அந்நியனொருவனுடைய எதேச்சாதிகாரமான நிபந்தனைகளை யேற்பதே இழிவு என்பதொருபுறமிருக்க அந்நிபந்தனைகளோ மிகவும் மோசமாயிருந்தன. 'ஆசியக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த நகரங்களும், கிளாசோமினுய், சைப்பிரசு என்னுந் தீவுகளும் தனக்கே உரிமையுடையன என்பதை அர்த்தச்சர்ச்சசு மன்னன் பிரகடனஞ் செய்கிறன். சிறியனவாகவும் பெரியனவாகவும் உள்ள ஏனைய எலனிய நாடுகள் சுதந்திரமாயிருக்க வேண்டுமென்பது அவனுடைய விருப்பம். ஆனுல் இலம்னோசு, இம்பிரோசு, சைரோசு என்பன மூன்றும் பண்டு போல அதீனிய ஆதிக்கத்தினுட்பட்டவையாகவேயிருக்க வேண்டும். இதில் தொடர்புகொண்ட எவராவது இச்சமாதான உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால், அவர்கள் ஒருவராலுலுமென்ன பலராலுலுமென்ன, அவர்களை அர்த்தச்சர்ச்சசுவாகிய நான் என் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் மற்றைய நாட்டவருடன் சேர்ந்து தரையிலும் கடலிலும் எதிர்த்துக் கப்பல்களுடனும் பொருளுதவியுடனும் சென்று போர் செய்வேன்' இதுவே அவ்வுடன்படிக்கையின் வாசகமாகும். அவ்வுடன்படிக்கையினுல் ஆசிய நாடுகளினுரிமையைப் பழைய படி அநாகரிகரான பாரசீகர் கையில் ஒப்படைத்த ஒரு பலன்தான் எலனியர்க்குக் கிடைத்தது. வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது இது ஒன்றேதான். ஆனுல் தாய்நாட்டு நகரங்களில் இதனுல் ஏற்பட்ட விளைவு இன்னதென்பது அப்பொழுது வெளிப்படத் தோன்றவில்லை. ஈசியக் கூட்டணியொன்றைப் புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் எண்ணத்தை அதென்சு கைவிடவேண்டியதாயிற்று; தீபிசும் பூவோதியப் பிரதேசத்திலிருந்த தன் சகோதர நாடுகளிலே தனக்கிருந்த உரிமையைக் கைவிட வேண்டியேற்பட்டது. போரின் காரணமாக ஒன்றுயிணைந்திருந்த கொரிந்தும் ஆர்கோசும் தங்களிடையேயிருந்த தொடர்புகளை அறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆனுல் சிபார்த்தாவுக்கு நேர்ந்த தென்ன? அவ்வுடன்படிக்கையினுல் அது பெற்றது நட்டமா, நயமா? ஆரம்பத்தில் எதுவுமே வெளிப்படத் தோன்றவில்லை. ஆனுல் அவ்வுடன்படிக்கையில் கூறப்பட்ட நிபந்தனைகளைத் தன் சொந்த நலனுக்காக நடைமுறையில் கொண்டுவருகையோ அல்லது தன்னெண்ணப்படி மீறி நடப்பதையோதான் அது செய்துவந்ததென்பதைச் சம்பவங்கள் தெரிவிக்கின்றன. பாரசீகமும் சிபார்த்தாவைப்

பின்புற்றியே நின்றது. சிபார்த்தாவின் பகை நாடுகளிடையே நிலவிய ஐக்கியமும் குலைந்து போயிருந்தது. தன் பிடியிலிருந்து நழுவிச்சென்ற அதிகாரத்தைச் சிறிது சிறிதாகப் பற்றிக்கொள்ள அது முயன்றது. இலேசாந்தர் காலத்தில் செய்துவந்த அட்டூழியங்களையே அப்பொழுதும் சிபார்த்தா செய்து வந்தது. அதனால் சிபார்த்தாவின் அயல்நாடுகள், தாம் அந்த உடன்படிக்கைக் கிணங்கியது பெரிய தவறு என்பதை உணர்ந்து பச்சாத்தாபப்பட்டதிலும் ஆச்சரியமில்லை. 'அரசன் செய்த சமாதானம்' என வழங்கிய அவ்வுடன்படிக்கை எனைய நாடுகளைத்திலுமே நாற்றமெடுத்ததென்று கூறவேண்டும். சமாதானத்துக்குப் பதிலாக ஒவ்வொருவரையும் வாளேந்தும்படிதான் அது செய்து விட்டது.

3. அரசன் செய்த சமாதானம் சிபார்த்தாவினால் வீணாயிற்று

ஐரோப்பாக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த கிரேக்க நாடுகளில் அக்காலத்திலும் அதன்பின்னர் பல சமயங்களிலும் நடைபெற்றுவந்த இனப்பூசல்களில் பேரரசன் ஒரு பற்றற்ற முறையிலேயே தலையிட்டுவந்தானென்று கூற முடியாது. பெலோப்பொன்னீசியப் போர் முடிவடைந்தபோதுதான் சூசா நகரத்துப் பரம்பரைக் கொள்கையும் ஆரம்பித்த தென்பது உண்மையே. நிதி உதவிகளையும் தந்தரோபாயங்களையும் சாதுரியமான முறைகளில் பயன்படுத்தி வந்தமையால் கிரேக்க நாடுகள் ஒன்றுடனொன்று மலைந்து போர் செய்து ஈற்றிலே களைத்துப் போகும் நிலைக்கே தள்ளப்பட்டன. ஆசியக் கிரேக்க நாடுகளில் அவ்வுடன் படிக்கையினுதவியோடு அப்பேரரசன் தன்னுதிக்கத்தை நிலைக்கச் செய்தது மட்டுமன்றி மற்றுமொருபலனையுமடைய எண்ணியிருந்தான். அவனுடைய ஆதிக்கத்திலிருந்த நாடுகளிடையே ஏறக்குறைய அதே சமயத்தில் புரட்சி பற்றிய கருத்துக்களும் தீவிரமாகப் பரவத் தொடங்கின. அப்பொழுது சைப்பிரசை ஆண்டுவந்த ஏவகோரசு என்னும் கிரேக்க இளவரசன் 389 இல் புரட்சி செய்தான். முன்பு, 404 ஆம் ஆண்டிலேயே தனது சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டிக் கொண்ட எகிப்தும் சைப்பிரசின் புரட்சிக்கு உதவிசெய்து அது பிரிந்து போக ஏதுவாய் நின்றது. ஆகவே அந்த ஆபத்தான சூழ்நிலையை எதிர்த்து நிற்கக் கடும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அத்தகைய முயற்சிகளுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதவராயிருந்தவர்கள் கிரேக்கக் கூலிப் படைவீரரே என்பது, முன்னேச் சைரசு நடத்திய பெரும்படையெடுப்பினால் உலகம் நன்கறிந்த உண்மையாகும். ஆனால் அப்பொழுது தமது சொந்த நாடுகளிலேயே போதிய வேலைகள் இருந்ததனால் அவ்வீரர் பிறநாட்டவரிடம் கூலிக்குச் சென்று போர் செய்ய உடன்பட்டிருக்கமாட்டார்கள். வெளியிலுள்ள புரட்சிகளை அடக்குவதற்கு முதலில் கிரேக்க தேசத்திலே சமாதான சூழ்நிலையொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அயோனியக் கரையோர நாடுகளிலிருந்து திரட்டிய படைவீரருடைய உதவியினாலேயே ஏவகோரசு 381 இல் போர் செய்தபோது எதிரிகளுக்கு விட்டுக் கொடுக்காமல் நிற்கமுடிந்தது என்பதை அவதானிக்க வேண்டும். ஆறு ஆண்டுகள் கடந்த பின்னர் இப்பிகிராதிசு என்ற அதீனியத்தளபதியின் தலைமையில் 12,000 கிரேக்க வீரரைக் கொண்ட

சேனையொன்று பாரசீகத்துப் படைகளுடன் சேர்ந்து எகிப்தை மீட்க முயன்றும் தோல்வி கண்டது. கூலிப்படையென்பது இருபுறமூந் தாக்கக்கூடியதன்றே; பேரரசன் கூலிப்படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டதுபோலவே மற்றவர்களும் சேர்த்துக்கொள்ள முடியுமென்பதைக் காலம் உணர்த்திவிட்டது. 366 இல் சின்ஞசியாவிலிருந்த மண்டலாதிபதிகளெல்லாம் கிளர்ந்தெழுந்தபோது பிரிகிய நாட்டதிபனை ஏரியோபாசேனிசு கிரேக்க நாடுகளிலிருந்து கூலிப்படை வீரரைத் திரட்டப் பெரும் முயற்சி யெடுத்துக் கொண்டான். எகிப்தியர் புகழ்ந்து வேண்டிய வேண்டுகோளுக்கிசைந்து தனது மூதுமைப் பருவத்தையும் பொருட்படுத்தாது ஏசிசிலெளசு சிபார்த்த வீரரிடையே கூலிப்படை யொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு நைல் நதிக் கரைக்குச் சென்றிருந்தான். புரட்சியடக்கப்பட்ட தென்னவோ உண்மையேயாயினும் அது பின்வரப்போகும் அபாயத்தை யெடுத்துக் காட்டுவதாகவேயிருந்தது. பாரசீக ஆட்சியின் பலவீனமும் வெளிப்படையாயிற்று. மண்டலாதிபதிகள் கைந்நிறையப் பணமும் தாம் கொள்ளையிட்ட பொருட்களில் பங்கும் கொடுத்தே கூலிப்படை வீரரை அமர்த்தி வைத்திருந்தனர். அவர்கள் கொடுப்பதை விட அதிகமாகப் பணமும் பொருளும் கொடுத்துத் தன்வசத்திலே ஆற்றல் மிக்க சேனையொன்றைக் கொண்டு ஒரு வீரன் தோன்றினன். பிற்காலத்தில் அவனுடைய தாக்குதலிலிருந்து பாரசீக ஆட்சியைக் காக்கக் கிரேக்க நாட்டினிராசதந்திரமெதுவுமே பயன்படவில்லை.

இஃதிவ்வாறாக, நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருந்ததுபோல, 'அரசனுடைய சமாதானம்' மக்களெதிர்பார்த்த அளவு நன்மைகளைத் தரவில்லை. சின்ஞசியாவிலிருந்த நகரங்கள் அரசியல் நிலையில் ஓரளவு தாழ்வுற்றிருந்தாலும், அவை பொருளாதாரம் முதலிய துறைகளில் குறிப்பிடக்கூடிய நன்மையைப் பெற்றிருந்தன. கீழைத்தேசங்களுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகளேற்படவே ஈபீசியுசு என்னும் நகரம் பண்டுபோலச் செல்வநிலையிலுயர்ந்து நன்மதிப்பையும்பெற்றது. சியோசு, உரோட்சு முதலாந் தீவுகளும் புதிய செழிப்பைப் பெற்றன. ஆனால் ஐரோப்பாக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த கிரேக்க தேசத்தின் நிலைமையோ வேறு விதமாயிருந்தது. சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளப்பட்ட நாட்களில் அது தன் சரித்திரத்திலே என்றுமே அடைந்திராத இழிந்த நிலையைத்தான் அடைந்திருந்தது. கொடும் பகைமையும் அற்பத்தனங்களும் மிகுந்த அந்நாடுகளில் அரை நூற்றாண்டுக்காலமாய் நடந்துவந்த பூசல்கள் அப்பொழுதும் தீராமலேயிருந்தன. அடக்கிவைக்கப்பட்ட பகைமை உணர்ச்சி தொடர்ந்தும் அழிவையும் நாசத்தையுமே ஏற்படுத்தியது. நாடுகளுக்கிடையே நிலவிய மனக்கசப்பு சிறிதுகாலம் அடங்கியிருந்தாலும் மீண்டும் தலைதூக்கி உள்நாட்டுக் கலகங்களையும் கட்சிப்பூசல்களையும் கிளப்பிவிட்டது. பிறநாட்டிலே பகைவர்களுக்கெதிராய் அதுவரையில் பிரயோகித்துவந்த சக்திகளையும் உபாயங்களையும் திரட்டி, அப்பொழுது அரசியலதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவும் தனிப்பட்ட முறையில் ஒருவரையொருவர் பழிவாங்குவதற்கும் கீழ்த்தரமான முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். பொதுநலத்தில் சிறிதும் கவனம் செலுத்தாமல் ஒவ்வொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் தத்தம் எதிரிகளைச் சூழ்ச்சியால் நாடு

கடத்தியும், தாம் நாடுகடத்தப்பட்டால் பக்கத்து நகரங்களிலிருந்துகொண்டே தாமிழந்த அதிகாரத்தை மீட்டுக் கொள்ளச் சதித்திட்டங்களை வகுத்து நடத்தியும் வந்தனர். கண்ணியம் என்பது பொதுவாழ்விலிருந்து மறைந்துவிட்டது. பாரசீகத்துப் பொன் கிரேக்க நாடுகளில் புகுந்து இலஞ்சப்பேயைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. சுயநலத்துக்காக மக்கள் எந்த அற்பத்தனத்தையும் செய்ய முன்வந்தனர். கூலிக்குப் போர் செய்யும் வீரர்கள் தரையிலும், கடற் கொள்ளைக் காரர் கடலிலுமாக நாட்டை அலைத்துக் குலைத்துக் கொண்டிருந்தும் சிபார்த்தா அதனைத் தடுக்க எந்தவிதமான முயற்சியையும் மேற்கொள்ளாமலேயிருந்தது. அப்படியாயிருந்ததோடு நின்றுவிடாமல் அது தன் அதிகாரத்தை விருத்தி செய்து கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால் அந்த அவல நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவும் சித்தமாயிருந்தது. ஏறக்குறைய எல்லா நகரங்களிலும் கயவர்களுமிருந்தனர். தத்தம் பதவிகளைப் பாதுகாத்து உறுதிப்படுத்திக்கொளள அவர்கள் சிபார்த்தாவுடன் ஒத்துப்பாடவும் ஆவலாயிருந்தனர். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களைச் சிபார்த்தாவும் விரும்பி யேற்றுக் கொண்டது. எனவே, அடுத்துவந்த சில ஆண்டுகளில் அது நிகழ்த்திய அக்கிரமங்களைக் கவனிக்கும்போது அது தானே முன்னின்று இயற்றிய அச்சமாதான உடன்படிக்கை அதனுடைய கொடிய திட்டங்களை மறைக்கச் செய்து கொண்ட ஒரு சூழ்ச்சியேயாகுமென்பது வெளிப்படையாயிற்று. சிபார்த்தாவின் கொடிய திட்டங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தவன் ஏசிசிலெளசேயாகும். ஈசியன் கடற் பிரதேசத்து நகரங்களிலே தான் முன்பு செய்ததுபோல அப்பொழுதும் ஐரோப்பியக் கிரேக்க நகரங்களிலும் வசதிகிடைத்த இடங்கள் தோறும் சிபார்த்தச் சார்புள்ள கட்சிகளையோ குழுக்களையோ ஆட்சிப்பீடத்திலமர்த்தி வைக்க முயன்று வந்தான்.

மந்தினியாவிலே வாழ்ந்த ஆர்க்கேடியரே முதன்முதலில் அத்தகைய கொடுமைகளுக்கு ஆளாகித் துன்பப்பட்டனர். காரணமெதுவுமின்றியே அவர்களுடைய நகரம் 385 இல் தாக்கப்பட்டது. பெருக்கெடுத்தோடிய ஆறொன்றின் திசையினை மாற்றி அந்நகரத்தை நோக்கிச் செல்லவிட்டு, செப்பமாகக் கட்டப்படாத அந்நகரத்தின் மதில்களை அழித்தனர். நகரத்தையும் கைப்பற்றி அதன் அரசியலமைப்பைச் சிதைத்துச் சிறுச்சிறு கிராமங்களாகப் பிரித்து மக்கள் வாழ்வைச் சீர்குலைத்து அவர்கள்மீது குழுவாட்சியொன்றையும் திணித்து வைத்தனர். பிளியுசு என்னும் நகரத்திலும், நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த ஒருசிலர் கூடிச் சதி செய்து அதுபோன்ற ஆட்சியொன்றை நிறுவிக்கொண்டனர். இத்தகைய கொடுமைகள் கண்டு பெலோப்பொன்னீசு பணிந்துபோக வேண்டியதாயிற்று. இதற்கிடையில சிபார்த்தா கிரேக்க தேசத்தின் வடபகுதியை அடக்கும் முயற்சிகளிலீடுபடத் தொடங்கியது. சமாதான நிபந்தனைகளுக்கிணங்கப் பூவோதியப்பிரதேசத்திலிருந்த தீபிசின் ஐக்கிய நகரங்கள் முன்னமே சுதந்திரமடைந்துவிட்டன. அதனால் தீபிசு சிபார்த்தாவுக்குப் பணிந்திருந்தது. இன்னும் வடக்கே சாளிசிதியக் குடாநாட்டினைச் சுற்றியும் அப்படியான நகரங்களின் கூட்டமொன்று ஒலிநதியுசு என்னும் நகரைத் தலைமையாகக் கொண்டு பலம் பெற்று வளர்ந்து வந்தது. பலம்மிகுந்து வந்த அக்கூட்டணி நாடுகள் தங்கள்

காரியங்களில் தலையிடுதலே விரும்பாத வேறிருநாடுகள் 382 இல் சிபார்த்தாவின் உதவியை நாடிச் சென்றன. சிபார்த்தாவும் படையொன்றையனுப்பி இரண்டு வருடமாக முற்றுகையிட்டிருந்து ஒலிந்துசு நகரைக் கைப்பற்றி அதன கூட டணியையும் குலைத்துவிட்டது.

இந்த வெற்றியுடன் சிபார்த்தா நிறுத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; ஆனல் சாளிசிதியக் குடாநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற அக்காலத்திலேதான் சிபார்த்தா மிகவும் கீழ்த்தரமான முறையிலே தவறிழைத்துவிட்டது. 382 ஆம் ஆண்டிலே போபிதாசு என்தும் சிபார்த்தத் தளபதி யொருவன் தன் படை களுடன் தீபிசு நாட்டுக் கணித்தாய்ச் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது அந் நாட்டினனை இலயந்திதாசு என்னும் நீதிபதியொருவன் அந்நாட்டைப் போபி தாசு கைப்பற்றிக்கொள்ளத் தான் உதவி செய்வதாக இரகசியச் செய்தி யொன்றையனுப்பினன். தனது அரசியலெதிரியொருவனைப் பழிவாங்கும் நோக் கத்துடனேயே அத் துரோகி தன் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்க முன்வந்தான்; போபிதாசும் தன் தாய்நாட்டிலே தனக்குப் புகழ் கிடைக்கும் என்ற நோக்கத் தோடு தீபிசு மீது படையெடுக்க முன்வந்தான். தீபர்களோ சிபார்த்தரோடு சமாதானமாயிருந்து வந்தனராகையால் இப்படியான படையெடுப்பு ஒன்று நிகழும் எனச் சிறிதேனும் சந்தேகப்படவில்லை. அந்நாட்டுப் பெண்பாலார் தமக் குள் மறைவாக ஆண்டுதோறும் நடத்திவந்த சமயச்சடங்கொன்றை அப் பொழுது நடத்துவதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. காத்மீயா என்ற அந்நகரத்துக் கோட்டையைக் காத்து நின்ற வீரர்களெல்லாம் அதற்காக அப்புறப்படுத்தப் பட்டனர். கோடை காலத்து மத்தியான வேளையின் உக்கிரத்துக்காற்றுது ஆண் பாலாரெல்லாம் தம்தம் வீடுகளிலே உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் பார்த்துப் போபிதாசும் அவனுடைய படைவீரரும் திடீரென அந்நகரவாயிலை யடைந்தனர். தேசத்துரோகியான இலயந்திதாசும் அவர்களை நகருட் பிரவே சிக்க அனுமதித்தான். போபிதாசின் படைகள் காவற்குன்றின்மீது பாய்ந்து அதனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன. அந்நகரத்து வீரர் எவருமே உண்மை நிலைமையை உணர்வதன் முன் தீபிசு நகரமும் சிபார்த்தர் கையிலே சிக்கி விட்டது. நாடுகளுக்கிடையிலே கையாளவேண்டிய ஒழுக்க நியதிகளைப் புறக் கணித்துவிட்டுச் சிபார்த்தா புரிந்த கொடுஞ்செயல் கண்டு கிரேக்க தேசம் முழுவதுமே அஞ்சி நடுங்கிற்று. ஆனல் எசிசிலைசு மாத்திரம் தன்கீழுள்ள அத்தளபதியின் செயலை உவந்தேற்றுக் கொண்டு தீபிசு நகரம் சிபார்த்தாவுக் கடிபணிந்துவிட்டதெனப் பிரகடனப்படுத்திக் காத்மீயக் குன்றிலே சிபார்த் தப் படைப்பிரிவு ஒன்றையும் நிறுத்தி வைத்தான். கிரேக்க தேசத்தின் வட பகுதியிலே சிபார்த்த அதிகாரம் இவ்வாறே மேலும் மேலும் உறுதியாக்கப் பட்டது என்பதையே இச் சம்பவங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. பூவோதியப் பிரதேசங்களனைத்திலும் மிகச் சிறிய கூட்டத்தினரைக்கொண்ட குழுவாட்சி களே ஒவ்வொரு நகரத்திலும் நிறுவப்பட்டன. பல இடங்களிலில்லாவிடினும் ஓரிடத்திலாவது சிபார்த்தப் படையும் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விதம் சிபார்த்தா நடத்திய புரட்சிக்கு எதிர்ப்புரட்சிகள் தோன்றுவண்ணம் மிகக்

கடுமையான கண்காணிப்புகளுக்கும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் இவையெல்லாம் வியர்த்தமேயாயின. சிபார்த்தாவின் கொடுமைகளோ எல்லையின்றிப் பெருகி வந்தன. எந்த நகரத்தை அது மிகத் துன்பத்துக்குள்ளாக்கியதோ அந்த நகர மக்களிடையேதான் தேசாபிமான உணர்ச்சியும் வளர்ந்து வலுப்பெற்று வந்தது. ஈற்றிலே அது சிபார்த்தாவின் வாழ்வுக்கே இறுதியாக முடிந்தது.

மூன்றாண்டுகள் கழிந்தன. ஆயிரத்துக்குமதிகமான வீரரைக் கொண்ட சிபார்த்தப்படைப்பிரிவு அப்பொழுதும் காத்மீயக் கோட்டையிலேயே தங்கியிருந்தது. இலயந்திதாசும் தன் அரசியற் பகைவரை ஒன்றில் நாடுகடத்தியோ அல்லது மரணதண்டனை விதித்தோ அழித்துவிட்டுத் தன் தூரோகச் செயலாற் கைப்பற்றிய அதிகார சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். நிலைமை கட்டுப்பாடாகவே இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் இந்த மூன்றாண்டு இடைக்காலத்திலே நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த நீபர்கள் பலர் அதென்சிலே ஒன்றுகூடி, பெலோப்பிதாசு மீலன் என்பவர்களின் தலைமையிலே எதிர்த்தாக்குதல்கள் நடத்தத் திட்டங்கள் வகுத்துவந்தனர். 379 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதத்திலே அத் திட்டங்களும் ஓரளவு பூர்த்தியாகி வந்தன. நீபிசு நகரிலேயே நீதிபதிகளின் காரியதரிசியாயிருந்த ஒருவன் இவர்களுக்காதரவாயுமிருந்தான். அவனுடைய அதரசரணையுடன் இச்சதிக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஏழுபேர் சாதாரண நாட்டுப் புறத்து மக்களைப்போல உருமாறி நகரவாயிலைத் தாண்டி உள்ளே புகுந்தனர். இரண்டொரு நாட் செல்ல அங்கே பெரியதொரு விருந்து வைபவம் நடைபெற்றது. அதில் கலந்து கொண்ட விருந்தினரிற் பலர் இலயந்திதாசின் ஆதரவாளர்களில் பிரதானமானவர்களாயிருந்தனர். திராட்சாரசமே அவ்விருந்தில் பெரிதும் பரிமாறப்பட்டது. மாலைக்காலமானதும் அங்கு விருந்தில் கலந்து கொண்டிருந்த பிரதானமான ஒரு நீதிபதிக்கு ஒரு கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. சதித்திட்டமொன்று உருவாகிவிட்ட தென்பதை உணர்த்தவே அக்கடிதம் அனுப்பப்பட்டிருக்கவேண்டும். இருந்தாலும் அப்பொழுதிருந்த மதுமயக்கத்தில் 'வேலைகளெல்லாம் நாளைக்குத்தான்' என்று அசிரத்தையாகக் கூறிவிட்டு அக்கடிதத்தையும் திறந்து பார்க்காமலே தன் தலையணைக்கடியில் வைத்துவிட்டான். இரவுப் போசனமும் முடிந்து விருந்தினர் நன்றாக மதுவருந்தி மயங்கியிருக்கும் போது முகத்திரையிட்டு மறைத்த பெண்கள் ஏழுபேர் அங்கே அழைத்து வரப்பட்டனர். அவர்களிடமிருந்த கவர்ச்சியோ சாதாரணமானதன்று என இருபொருள்படக் கூறியிருக்கிறான் அந்தக் கபடனை காரியதரிசி. அறையினுட் பிரவேசித்ததுதான் தாமதம் அவர்கள் தங்கள் மாற்றுடைகளைக் களைந்தெறிந்து விட்டுக், கையில் ஆயுதமின்றி மதுமயக்கத்திலிருந்த விருந்தினரனைவரையும் கொன்று தீர்த்தனர். இலயந்திதாசினையும் அவனுடைய இல்லத்திலே அவன் படுக்கப்போகும் சமயத்தில் படுக்கையறையிலேயே வைத்துக் கொலை செய்து தீர்த்தனர். உடனேயே, சிறைச்சாலைக்கும் சென்று அரசியற் கைதிகளாயடைபட்டிருந்த ஏராளமானவர்களை விடுவித்து அவர்களுக்கு ஆயுதங்களையும் வழங்கினர். இதற்கிடையில் நகரமக்களே வீதிகளில் கூடிவிட்டனர். அந்த மழைக்

காலிருட்டில் அன்று அங்கு நடந்த பயங்கர நிகழ்ச்சிகளைக்கண்டு நடுங்கிய சிபார்த்தத் தளபதி அசைவற்றிருந்துவிட்டான். நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் வளர்ந்துவிட்டதென்பது பொழுது புலரவும்தான் தெரிந்தது. நாடுகடத்தப் பட்டிருந்த வீரர்கள் பலரும் வந்துகூடினர்; அதென்சிலிருந்தும் பூவோதிய நகரங்களிலிருந்தும் பல வீரர் வந்து கூடினர்; நகரத்து வீரர்களும் திரண் டெழுந்து எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து காவற்குன்றை நெருக்கிக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். சிபார்த்தப்படைக்குச் சரணகதியடைவதைத்தவிர வேறு வழி யிருக்கவில்லை. ஆனால் அப்படையைத் தாய்நாட்டுக்கு மீண்டும் செல்ல அனுமதித் தனர். பின்னரும் ஒருமுறை சிபார்த்தா, தீபிசு நகரத்தை அடிப்படுத்த முயன்று படுதோல்வியடைந்தது. சாதாரணமாகத் தோற்றதோடு நின்றுவிடா மல் தான் இழந்துவிட்ட அதிகாரத்தைப் பின் எப்பொழுதுமே மீட்டுக்கொள்ள முடியாத வகையில் பைத்தியக்காரத்தனமான ஒரு செயலையும் அது செய்து கொண்டதென்றே கூற வேண்டும். சிபோதிரியாசு என்பவனுடைய தலைமையில் சிறியதொரு படையை ஏற்படுத்தி மாரிகாலம் முழுதும் பூவோதியாவிலே தங்கி யிருக்கும்படி சிபார்த்தா பணித்தது. அங்கே அப்படித்தங்கியிருக்கையில் சிபோ திரியாசின் உள்ளத்திலே விசித்திரமான எண்ணம் ஒன்று உதித்தது. தீபிசு நகரத்தைத் திடீரெனத் தாக்கி வெற்றிகொண்டதுபோல அதென்சையும் தாக்கி வெற்றி கொள்ளலாம் என்ற அவ்வெண்ணத்தைச் செயலாக்கவும் அவன் முனைந் தான். அவன் ஒருநாள் மாலை தன் படைவீரரையு மழைத்துக்கொண்டு சைதீரன் மலைத்தொடரைத் தாண்டி, இரவோடிரவாக அற்றிக்க சமவெளியையுங் கடந்து பொழுது புலருமுன்னரே பீரீயுசுத் துறையை அடைந்து, புலரிக்காலத்து மையிருளிலே அதனைத் தாக்கலாமென்ற நோக்கத்தோடு சென்றான். பீரீயுசுத் துறை மூப்பது மைல் தொலைவிலேதான் இருக்குமென்று கணக்கிட்டது தவறுகப் போய்விட்டது. பாவம், பொழுது புலரும் சமயத்திலே மேலும் பத்துமைல் தொலை நடந்து சென்றால்தான் பீரீயுசுத் துறையை அடையமுடியு மென்பதை அவன் உணர்ந்தான். எனவே தன் எண்ணத்தைக் கைவிட்டுத் தாய்நாட்டை நோக்கித் திரும்பினான். ஆயினும் முதல்நாளிரவு அவன் என்ன நோக்கத்துடன் புறப் பட்டானென்பது வெளியாகி விடவே அதீனியர் மிகுந்த ஆத்திரங் கொண்டனர். சிபோதிரியாசின் முயற்சியைச் சிபார்த்தா மூடிமறைக்க எவ்வளவுதான் முயன்றா லும் அதென்சு, இனிக் காலந்தாழ்த்துதல் தவறென்றெண்ணித் தீபிசுநகருடன் சேர்ந்து கொண்டது. அந்த நாள் தொட்டுச் சிபார்த்தாவின் செல்வாக்குக் குன் றத் தலைப்பட்டது. தீபிசுநகரை வலுச்சண்டைக்கிழுக்க ஏசிசிலைசும் தீப சமவெளியை ஆண்டுதோறும் சூறையாடி வந்தான். என்ன செய்தும் அவனுடைய எண்ணம் பலிக்கவேயில்லை. அதனால் அவன் அந்த முயற்சியைக் கைவிடவேண்டி யதாயிற்று. தீபிசு நகரும் பூவோதிய நகரங்களில் தன்னதிக்கத்தைப் பரப்பி மிக விரைவிலே அவற்றின் தலைமைப் பதவியையும் ஏற்றுக்கொண்டது. தீபிசு அதுவரையிலனுபவித்த துன்பங்களை எண்ணிப்பார்த்தால் அது தலைமைப் பதவி ஏய்தியதை ஓர் அரிய சாதனை யென்றே கூறவேண்டும். பின்னர் அந்நகரம் பெற்ற சிறப்புக்களுக்கெல்லாம் அச்சாதனை ஒரு தோற்றுவாயாயிருந்தது.

ஆனால் இதற்கிடையில் அதனுடன் புதிதாக நட்புரிமைபூண்ட அதீனிய நாடு கடலாதிக்கத்தில் அதனை மிஞ்சியே நின்றது.

ஆசியக் கிரேக்க நாடுகளையெல்லாம் பாரசீகத்தின் பக்கம் சேர்த்து, ஏனைய நாடுகளுக்கெல்லாம் அரசியலுரிமை வழங்கிய அந்த அரசனுடைய சமாதான உடன்படிக்கையினால், அதென்சு செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்துவருதலைத் தடை உடன்படிக்கையினால், அதென்சு செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்து வருதலைத் தடைசெய்ய முடியவில்லை. பைசாந்தியம், சியோசு, மித்திலீனி, உரோட்சு முதலாம் நகரங்களுடன் அதென்சு நட்புறவுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. சிபோதிரியாசு படையெடுப்பின் காரணமாக மீண்டும் போரிலீடுபட வேண்டிய ஒரு நிலைமை ஏற்பட இருந்தபொழுது மற்றைய நாடுகளெல்லாம் ஏதாவது ஒரு கூட்டணியை அமைத்துக்கொண்டு யாவர்க்கும் பொதுவான எதிரியாயிருந்த சிபார்த்தாவின் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்க வேண்டுமென்று எலனிய நாடுகளனைத்தையும் அதென்சு வேண்டிக்கொண்டது. பெருநிலப்பகுதியைச் சேர்ந்த நாடுகளுக்கு அதீனியக் கடற்படை உதவியளிக்க முடியாது. ஆதலால் அந்நாடுகள் அதென்சின் வேண்டுகோளுக்கு அதிகம் செவிசாய்க்கவில்லை. ஆனால் தீபிசு அவ்வேண்டுகோளுக்கு கிசைந்தது; கரையோர நாடுகள் மிகுந்த ஆதரவு காட்டின; இன்னும் தீவுகள் பல அக்கூட்டணியிற் சேர்ந்தன. மூன்பும் ஒரு முறை பல நாடுகளைச் சேர்த்து இப்படியொரு கூட்டணியை ஏற்படுத்திய பொழுது தானிழைத்த தவறுகள் மீண்டும் நேராவண்ணம் அதென்சு முன்யோசனையுடன் நடந்து கொண்டது. சங்கத்தைச் சேர்ந்த அங்க நாடுகளிடம் அறவிடப்பட்ட வரியை முன்போலத் 'திறைப் பணம்' எனக் கூறாது 'அங்கத்துவப்பணம்' எனக் கூறி வந்தது. அங்கத்துவ நாடுகள் யாவும் தயங்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சட்டதிட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டன. தனது நாட்டு மக்கள் சபைக்குள்ள அதிகாரங்களைப் போலவே சங்கநாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சபைக்கும் அதிகாரங்களை அதென்சு வழங்கியது. சங்க நாடுகளின் வெறுப்புக்கு முன்பு காரணமாயிருந்த 'கிளெருச்சி' முறையுமேற்படுமோ என்ற சந்தேகம் அங்கத்துவ நாடுகளிடையே சிறிதும் தோன்றாதிருத்தற் பொருட்டு, 'அதீனியன் எவனுமே அங்க நாடுகளில் நிலபுல உரிமை உடையவனாயிருக்கக் கூடாது' என்ற சட்டத்தையும் இயற்றி வைத்தது. இந்த நேச நாடுகள் சங்கம் கட்டுப்பாடாக நடக்க ஆரம்பத்தில் வழிகாட்டியாயிருந்தவன் களிதிராதீசு என்னும் அரசியல் ஞானியேயாவன். அவன் தீர்க்கதரிசனமும் வாக்குவன்மையு முடையவனாய் விளங்கினன். ஆனால் அச்சங்கத்தின் இராணுவத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களைப் போர்த் தொழில் வீரனாகிய சாபிரியாசு என்பவனே பொறுப்பேற்று நடத்தி வந்தான். இவன் மூன்பு எகிப்து நாட்டிலே கூலிப்படையொன்றை நடத்திச் சென்று அகழியமைத்தல் முதலான போர்க்களப் பயிற்சிகள் பலவற்றில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். தரையில் மாத்திரமன்றிக் கடற்போரிலும் வல்லவனாய் விளங்கினன் சாபிரியாசு. பூவோதியாவை எவ்வாறேனும் மீட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற துடிப்பினால் சிபார்த்தா கடற்படையொன்றை ஒருமுறை அனுப்பி அச்சங்க நாடுகளைக் கலக்க முயன்றது. அப்பொழுது சாபிரியாசு அச்சிபார்த்தக் கடற்படையை நாக்சொசு தீவுக்

கணித்தாக மறித்துத் தாக்கி ஏறக்குறைய முற்றுயழித்துவிட்டான் என்றே கூற வேண்டும். தனது சொந்தப் படையைச் சேர்ந்த இரண்டொரு கப்பல்கள் கடலுள் அமிழ்ந்திப்போகும் நிலையில் இருந்தமையால் அவற்றைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் அவன் சிறிது காலந்தாழ்த்த வேண்டி யேற்பட்டுவிட்டது. அந்தத் தாமதம் ஏற்படாதிருக்குமானால் சிபார்த்தப் படையைச் சேர்ந்த ஒரு கப்பல் தானும் மீண்டு தாயகம் சென்றிருக்க முடியாது. இவ்வெற்றியினால் அவன் ஈசியக் கடற்பிரதேசத்தின் ஆதிக்கத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதுமன்றி, தெலோசு முதலாய பல தீவுகளையும் மீட்டுக்கொண்டான். ஒலிந்துசு, சாளிசிதியக் குடா நாட்டினுள்ள நாடுகளின் கூட்டம் என்பவற்றையும் அதென்சின் இணைப்பு நாடு களுடன் சேர்ந்துகொள்ளும்படி தூண்டினான்.

வெற்றிகள் பல கிட்டியதுண்மையென்றாலும், இந்தப் போர்களின் காரணமாக அதீனிய நிதி நிலையில் தளர்ச்சியேற்பட்டது. தன் சொந்த நாட்டவரிடமே அதென்சு, சொத்துரிமை வரியென ஒன்றையேற்படுத்தியிருந்தும் அது வரவரத் தளர்ச்சியடைந்தே வந்தது. எனவே சிபார்த்தாவுடன் சமாதானப் பேச்சுக்களை யாரம்பித்து உடன்படிக்கையு மொன்றேற்பட வழிசெய்தது. அப்படிச் செய்தும் சிபார்த்தா மீண்டும் போர் முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. சிராக்கியுசிலிருந்து தயோனீசியசு உதவி செய்ய முன்வந்தான். அந்த உதவியுடன் சிபார்த்தா கோர்சீராவைத் தாக்க முனைந்தது. ஆனால் அதீனியப்படையும் தயாராய் அவ்விடத்திற்குச் செல்லவே, சிபார்த்தர் தமது போர் முயற்சிகளைக் கைவிட்டு மீண்டும் சமாதானப் பேச்சிலே நாட்டம் செலுத்தினர்கள். அந்தல சிதாசு என்பவன் இரண்டாம் முறையாகப் பாரசீகப் பேரரசனிடம் சென்று நிலைமையை எடுத்து விளக்கினன். அரசனும் ஆங்கிருந்து தூதுக்குழு ஒன்றை அனுப்பிச் சமாதானப் பேச்சுக்களை யாரம்பிக்கச் செய்தான். 371 இல் சிபார்த்தாவிலே பல நாடுகளையுங்கொண்ட மகாசபையொன்று கூடியது. கலிதிராதீசும் அவனுடைய நண்பன் காளியாசும் அதென்சின் பிரதிநிதிகளாய்ச் சென்றிருந்தனர். பெலோப்பிதாசின் நண்பனை எப்பாமினோந்தாசு தீபிசு நாட்டின் பிரதிநிதிகளாய்ச் சென்றிருந்தான். அந்த மகா சபையிலே பலவற்றையும் சாங்கோபாங்கமாக ஆராய்ந்து சிறப்பான உடன்படிக்கையொன்றை ஏற்படுத்தினர்கள். அதென்சு புதிதாயமைத்துக்கொண்ட சங்கத்தினுரிமையை அந்நாடே வைத்துக்கொள்ளவும், பொதுவாக எலனிய நாடுகளனைத்துமே சுதந்திரத்தைப் பேணிக் கொள்ளவும் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்றால் ஏனைய நாடுகள் தாமாகச் சென்று தாக்கப்பட்ட நாட்டுக்கு உதவி செய்யும் உரிமையும் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் தாங்கிச் சகித்து, ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாக வாழக் கூடிய உண்மையான சமாதானமே அப்பொழுது உருவாயிற்று என்று கூற வேண்டும். நீண்ட நெடுங்காலமாய்ப் போர்களும் பூசல்களுமா யல்லற்பட்ட கிரேக்க தேசம், தானடைந்த அனுபவங்களின் பயனாக நல்லதொரு முடிவுக்கே வந்தது என்று எண்ணக் கூடியதாயிருந்தது. பலகாலமாக மறந்து போயிருந்த உயர்ந்த பண்பட்ட கருத்துக்களை அப்பொழுது வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

கிரேக்கரெல்லாம் ஓரினம்; இனக் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த சமூகத்தவர்; நன்மை தீமைகளில் எல்லோருமே பங்கு கொள்ள வேண்டியவர்கள் என்று பல நாடுகளிலுமிருந்து சென்ற பிரதிநிதிகளும் தாராளமாகப் பேசிக் கொண்டனர். எதிர்காலம் மிகவும் சிறந்து விளங்கப் போகிறதென்ற நம்பிக்கையுடனேயே அச்சமாதான உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளையும் வகுத்தார்கள். சரித்திரப் புகழ்வாய்ந்து விளங்க வேண்டிய அவ்வுடன்படிக்கையிலே, அம்மகா சபையிற் பங்குபற்றிய நாடுகளின் பெயர்களெல்லாம் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து பொறிக்கப்பட்டன. எல்லாம் நன்மையாகவே முடிந்ததெனத் தோன்றிற்று. ஆனால் மகாசபையின் கொள்கைக்கு நேர்விரோதமான பெரும் பிளவு ஒன்று அடுத்த நாட் காலையிலேயே தோன்றும் என எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. இத்தவறிழைத்தவர் யாரென்பதை இன்றுவரையிலும் நிச்சயமாகக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. தீபிசு நகரின் பிரதிநிதியான எப்பாமினோந்தாசு உடன் படிக்கையிலே கையெழுத்திடும்போது பூவோதியா அனைத்துக்கும் தானே பிரதி நிதி யென்று எண்ணியிருந்திருப்பானெனத் தோன்றுகிறது. அயலில் உள்ள நகரங்களில் அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை தீபிசுக்கு உண்டு என்பதை அந்த மகாசபை ஏற்றுக்கொண்டதாகவே அவன் உண்மையில் நம்பியிருந்தான். ஆனால் கையெழுத்திட்ட மறுநாள் சிபார்த்தா அக்கருத்தை மறுத்துரைத்துக் கடுமையாக எதிர்த்துப் பெரியதொரு வாக்குவாதத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. அதனால் ஆத்திரமடைந்த எப்பாமினோந்தாசு உடன்படிக்கையின் வாசகத் தைத் தான் விரும்பியபடியே மாற்றி யெழுதினான். அதனைப் பொறுத எசிசி லெளசும் மிகுந்த சீற்றங்கொண்டு மாற்றியமைக்கப்பட்ட அவ்வாசகத்தை அழித்து விட்டான். நிலைமையோ தர்ம சங்கடமாகிவிட்டது. அப்பொழுது எழுந்த வாக்குவாதம் முற்றி, மகாசபையின் முயற்சிகளனைத்தையுமே பாழ் படுத்திவிட்டது. 'காலியாசின் சமாதானம்' எனப் பெயர்பெற்ற அவ்வுடன் படிக்கை எழுதி ஒரு மாதகாலம் முடியுமுன்பே 'உபயோகமற்ற வெற்றுக் காகிதமாகப்' புறக்கணிக்கப்பட்டது.

அத்தியாயம் XVI

தீபிசு நகரின் எழுச்சி

1. இலியூத்திராவிலிருந்து மந்தினியாவரை

எலனிய உலகின் சரித்திரத்திலே தீபிசு நாட்டு மக்களான தீபர்கள் முன் னணியில் திகழ்ந்த செய்தியெதனையும் இதுவரையில் நாம் காணவில்லே. சில சமயங்களில் அவர்கள் அவமானமடைந்திருந்ததும் உண்டு. ஏனைய நாட்டு வீரர்கள் இத்தீபர்களின் வீரச் செயல்களே நன்கு மதித்து வந்தாலும், பாரசீகப் படையெடுப்புக்களாலல்லற்பட்டு அடங்கியொடுங்கியிருந்தமையால் இவர்களு டைய வீரத்துக்கு இழுக்கும் ஏற்பட்டது. இன்னும் அடுத்த நூற்றாண்டிலே இவர்கள் சிபார்த்தாவுக்குப் பணிந்து தமது கொள்கைகளையும் மாற்றிக் கொண்டதோடு, தெசீலியா பிடிபட்ட நாட்களிலிருந்து அற்றிக்க சமவெளியின் புறவெல்லையிலிருந்த கிராமங்களையும் வயல்புலங்களையும் பகைவர் அழிக்கக் காரணமாயுமிருந்தன என்ற காரணத்தினல் அதென்சு இவர்களே மிகவும் வெறுத்தது. பூவோதியரிடம் மற்றவர்களைக் கவரக்கூடிய சிறந்த கலாசாரங்களு மிருந்ததாய்த் தெரியவில்லே. நிலபுலங்களைப் பயிர் செய்யும் ஓர் அநாகரிகக் கூட்டத்தினரென்றே அவர்களே ஏனையோர் எண்ணியிருந்தனர். நல்ல உடற் கட்டும் சுறுசுறுப்பும் மிக்கவர்களாய் வலிமையும் விளையாட்டுத் திறமையும் தம்மிடமுண்டு என்ற இறுமாப்புக் கொண்ட ஒரு சமுதாயமாகத் தீபர்கள் விளங்கினலும் சிறந்த கலாசாரம் அவர்களிடமிருந்த தென்று கூறமுடியாது. அறிஞர்களோ, கலைஞர்களோ அரசியல் ஞானியரோ இவர்களிடையே தோன்ற வில்லே. எனவே நுண்மதி படைத்த அதீனியர் தீபர்களே மூடர்களென்றே கருதி வந்தனர். ஆயினும் போர்த்திறமையிலே அவர்களே யாரும் குறைத்துப் பேச முடியாது. தீலியத்தில் நடந்த கைகலப்பிலே அதீனியரையே இவர்கள் புறங் கண்ட செய்தி நாம் அறிந்ததே. மேலும் அடுத்த சில ஆண்டுகளில் இன்னும் அரிய சாதனைகளைப் புரிந்தனரென்பதையும் சிறந்த தலைவனொருவனுக்கடங்கிக் கட்டுப்பாடாய் நடந்தால் மிகப் பெரிய சாதனைகளைச் செய்யக்கூடியவர்கள் என்பதையும் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் எடுத்துக்காட்டும். அப்படியான ஒரு கட்டுப்பாட்டினைப் பூவோதிய சரித்திரத்தில் நாம் இதுவரையிலும் காணவு மில்லைத்தான். அற்றிக்கா கொரிந்து முதலிய பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களைப் போல, அகன்று செழித்த இப்பூவோதிய சமவெளியில் வாழ்ந்தவர்கள் ஒரு நகர மக்கள் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் ஒருபொழுதுமே ஒன்றுகூடிய தில்லே. ஓர்க்கோமெனுசு, திசபியாய், கொரோனியா மற்றும் சில சிறுபட்டினப் பாக்கங்கள் முதலியன ஒரு கூட்டணியாகித் தீபிசு நகரையே தலைமையாகக் கொண்டிருந்தாலும் அத்தலைமையை அவர்கள் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண் டிருக்கவில்லே. கூட்டணியைச் சேர்ந்த நாடுகளின் நடுநாயகமாகப் பரப்பளவி லும் பெரியதாக, அந்நாடுகளின் பிரதிநிதிகளெல்லாம் கூடுவதற்கேற்ற நக

ராகத் தீபிசு விளங்கியதோடு அக்கூட்டணியின் கொள்கைகளை உருவாக்கு வதிலும் தன் செல்வாக்கைப் பிரயோகிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஆயினும் அது தன் அதிகாரத்தை விரிவாக்கவோ உறுதிப்படுத்தவோ அடிக்கடி முயன்று வந்தபோதெல்லாம் மற்ற நாடுகள் பொறுமை கொண்டு பொங்கி யெழுந்தன. சிபார்த்தாவும் தீபிசுடன் பகைத்தெழுந்த காலங்களில் அதன் நேசநாடுகளி டையே இப்படியான பொறுமையையும் சந்தேக மனப்பான்மையையும் தூண் டித் தன் பகைநாடான தீபிசின் வலிமையைக் குன்றச் செய்ய முயற்சித்து வந்தது. 371 இல் எப்பாமினோந்தாசு பூவோதிய உரிமை முழுவதும் தீபிசு நகரத்தையே சார்ந்த தென்று கையெழுத்திட்டபோது ஏசிசிலெளசு எதிர்த் தெழுந்ததும் இந்த நோக்கத்துடனேயாமென்க. எப்பாமினோந்தாசு கூட்டிக் காட்டியது போல, சிபார்த்தா தன் நேச நாடுகளுக்காகக் கைச்சாத்திட்டதை எவருமே மறுக்காதிருக்க ஏசிசிலெளசு தீபிசு நகரின் உரிமையை மறுத்துப் பேசியதில் அர்த்தமேயில்லை. தீபிசு நகரைப் பொறுத்தவரையில் அவனுக்குத் தனிப்பட்ட விரோதமும் இருந்தது. அதனால் அவன் ஏதாவது அற்ப காரணத் தைக் கொண்டேனும் போர் தொடுக்க முனைந்து நின்றான். சமாதான உடன் படிக்கையென்ற பேரிலே நேச நாடுகளைப் பிரித்து விட்டால் தனித்து நிற்கும் தீபர்கள் மீது பாய்ந்து வெற்றிகொள்ளலாமன்றே. எதிர்பாராத வகையிலே படையெடுப்பும் ஆரம்பமாயிற்று. பெலோப்பொன்னீசிலிருந்த தமது நேச நாடுகளுடன் கலந்தாலோசிப்பதற்கும் பொறுமையில்லாமல், கிளியம்பரோதசு என்னும் மன்னனைச் சிபார்த்தர் பூவோதியாவினுள் ஏவிவிட்டனர். ஆனால் அவன் இலியூத்திராவினையலிலேயே நேசநாடுகளின் பெரும் படை திரண்டு தன்னை எதிர்த்து நிற்கக் கண்டான்.

முன்பெல்லாம் நிகழ்ந்த போர்களில் யுத்த களத்திலேயே எதிர் நின்று போர் செய்வதைத் தீபர் விரும்பாமல் அரண்களுக்குப் பின்னால் ஒதுங்குவதை வழக்க மாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நிகழ்ந்தது வேறு. அவர் களுள் செல்வாக்கு மிகுந்த எப்பாமினோந்தாசு, பெலோப்பிதாசு ஆகிய இரு தலைவர்களும் பலப்பரீட்சை ஒன்றைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று துணிந்து நின்றனர். போர் நிகழ்ந்த முறைகளைப் பார்க்கும்போதும் அவர்கள் தைரிய மிழக்காமல் துணிந்து நிற்கப் போதிய ஏதுக்களும் இருந்தன வென்றே தெரி கிறது. முன்பு சில குறைபாடுகளிருந்தன வென்பது உண்மையேயாயினும் இப்பொழுது படையிலிருந்தவர்கள் இணையற்ற வீரராயும், போதிய ஆயுத பல முள்ளவர்களாயுமிருந்ததோடு யுத்த ஒழுங்குகளைக் கடைப்பிடிக்கும் கட்டுப் பாடு உடையவர்களாயும் விளங்கினர்கள். அதுவுமன்றி அவர்கள் போரிலே புது முறையான எதிர்த்தாக்குதல்களையும் கையாண்டனர். கிரேக்கப் போர் வீரர் பொதுவாக எதிரிப்படையிலே தளர்ந்த பகுதியைத் தாக்கியே வெற்றியீட்டி வந்த வழக்கத்தையே இதுவரையிலறிந்திருந்தோம். ஆனால் கிளியம்பரோதசு வின் தலைமையில் வெல்லற்கரிய வீரரான சிபார்த்தர் அணிவகுத்து நிற்கும் போது அவர்களை நேரிலேயே தாக்கிப் போர்செய்ய எப்பாமினோந்தாசு தீர்மானித்தான். தீலியப் போரில் வெற்றிகண்டபோது எவ்வாறு அணிவகுக்கப் பட்டிருந்ததோ அதுபோலவே இங்கும் கேடயந் தாங்கிய வீரரை ஐம்பது

வரிசையில் நிறுத்தித் தனது வீரம்மிக்க தீப சேனையை அணிவகுத்துச் சிபார்த்தப் படையின் முன்னிலையில் நிறுத்தினான். இன்னும், இணைபிரியாத நண்பர்களைச் சோடி சோடியாய்க் கொண்டு அங்குமிங்கும் பாய்ந்து தாக்கும் 'புனித வீரர்' என வழங்கிய படையினை அவர்களுக்கு முன் நிறுத்தினான். பக்கங்களில் நின்ற குதிரைப்படையோ சிபார்த்தருடைய குதிரைப் படையை மிக எளிதில் சீர்குலைந்தோடச் செய்தது. கிளியம்பரோதுசு நடத்திச் சென்ற படையின் பக்கங்கள் இவ்வாறு சீர்குலைய, தீபசைனியம் தன் முழுப் பலத்துடனும் முன்னணிப் படைகளோடு மோதியது. சிபார்த்தப் படை பன்னிரண்டு வரிசைகளையே கொண்டதாயினும் ஐம்பது வரிசைகளைக் கொண்ட தீபர் சேனையின் பிரமாண்டமான தாக்குதலைத் தாங்கி நின்றது. இருபக்கத்துப் படைகளும் ஓரடிதானும் முன்னேற முடியாமல் வெற்றி தோல்வியின்றிச் சிறிது நேரம் நின்றன. அப்பொழுது, 'இன்னும் ஓரடி' என்று எப்பாமினோந்தாசு கர்ச்சனை செய்தான். அதற்கு விடையளிப்பதுபோல அவனுடைய தீபர் சேனை தன் முழுப் பலத்தையும் திரட்டிச் சிபார்த்தப் படையைத் தாக்கவே அப்படையணிவகுப்பு உடைந்து சிதறியது. போக்களத்தினின்றும் அவர்கள் கண்டபடி கலைந்து ஓடவே அவர்களுடைய சேனையின் மத்தியிலும் இடப்புறத்திலும் அவர்களுக்குத் துணையாய் அணிவகுத்து நின்ற நேச நாட்டுப் படைகள் தாமும் புறங்கொடுத்தோடத் தலைப்பட்டன. அந்தப் படைகளை எதிர்த்துத் தூரத் தூர ஏணி வடிவிலே[1] அணிவகுத்து நின்ற பூவோதிய வீரர் தீப சைனியத்தின் தாக்குதலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். ஆனால், சிபார்த்த வீரர் எதிர்பாராத வகையில் படையழிந்து ஓடவே அவர்களைத் தாக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் பூவோதியர்க்கு இல்லாமற் போய்விட்டது. எனவே அன்றைய வெற்றி எப்பாமினோந்தாசினுடைய சேனைக்குக் கிடைத்த தனி வெற்றியேயாகும். 'வெல்லற்கரிய வீரர் சிபார்த்தர்' என்ற பழம் பெரும் புகழும் தீபருடைய இவ் வீரத்திலை அழிந்தொழிந்தது. இலியூத்திராவில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களிலிருந்து ஒருண்மை புலப்படுகிறது. நிரந்தரமான சேனையொன்றை நிறுவி அதற்குரிய பயிற்சிகளையும் சிபார்த்த நாடு மாத்திரமே செய்து வந்த வரையில் அது ஏனைய நாடுகளை வெற்றி கொண்டுவந்தது. தேவையேற்பட்ட காலங்களில் மாத்திரம் பிறநாடுகள், தம் தொழிற்சாலைகளிலும், வயல்புலங்களிலும், வேறு தொழில் துறைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தவர்களிடையே போர் வீரரைப் பொறுக்கியெடுத்துப் போர் புரிந்துவந்த அந்த நாட்களில் நிரந்தரமான சேனையை வைத்திருந்த சிபார்த்தர் 'வெல்லற்கரியவர்' என்ற புக

1. இந்த யுத்த தந்திரங்கள் இரண்டு விதமான பயனைத்தந்தன. சேனையின் ஒருபகுதி வெற்றிபெற மற்றப்பகுதி தோல்வியடைவதே பொதுவான வழக்கம். ஆனால் எப்பாமினோந்தாசு தனது இடப்பக்கத்து அணி தன் முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்த பின்புதான் தளர்ந்துபோயிருந்த வலப்புறத்து அணியை எவ வேண்டுமென்று தாமதிக்கச் செய்திருந்தமையால் அத்தகையதொரு தோல்வி ஏற்படாமல் காத்துக்கொண்டான். இன்றும் கிரேக்கப் போர்க்களங்களில் வலப்புறத்து அணியே எப்பொழுதும் வெற்றி கொள்வதை அறிந்திருக்கிறோம். (418 இல் மந்தினீபாவிலே நிகழ்ந்த போரை ஒப்புநோக்கியறிக.) ஆனால் இங்கே சிபார்த்தப்படையின் வலப்புறத்து அணிவகுப்பையே தாக்கி அதனை வெற்றிகொள்வது உறுதி என்று எற்பட்டமையால் அந்த ஆபத்தும் இல்லையென்றுயிற்று.

ழைப் பெற்றிருந்தனர். ஆனால் இப்பொழுது போர் செய்தலும் ஒரு தொழில் என்றுகிப் போர் முறைகளைச் சாத்திரரீதியாய்ப் பயில்வதற்கு மற்ற நாட்டவரும் சிபார்த்தரைப்போல ஆரம்பிக்கவே சிபார்த்தாவின் பெருமை என்றுமே தலைதூக்காதபடி அழிந்தொழியலாயிற்று. இலியூத்திர நிகழ்ச்சிகளினால் சிபார்த்தரடைந்த துன்பமோ மிகக் கொடியது; அவர்களுட் பல வீரர் உயிர் துறந்தும் போயினர். எனினும் அக்கொடிய துன்பத்தை அவ்வீரப் பரம்பரையினர் தாங்கிச் சகித்துக்கொண்டனர். அப்போரிலே மாண்டொழிந்து போன வருடைய உறவினரெல்லாம் நாட்டுக்காக உயிர்கொடுத்த தம் வீரரைப் பற்றிப் பெருமை பேசிக்கொள்ள, உயிருடன் மீண்டு வந்தவர்களுடைய நண்பர்களே அவமானத்தினால் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டனர் என்று செனோபன் கூறுகின்றான். என்ன இருந்தாலும் வட கிரேக்க நாடுகளில் தமது அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளலாமென்ற நம்பிக்கையை இலியூத்திர சம்பவங்களின் பின்னர் சிபார்த்தரிழந்து விட்டனர். தீபிசு நகரத்தின் புகழும் உதயமாயிற்று.

போரில் வெற்றியீட்டிய உற்சாகத்துடன் தீபர் தம் செல்வாக்கினைப் பெருக்கிக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர். அண்டை நாடுகள் பல மீண்டும் தமது பழைய தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முன்வந்தன. போகிசு, உலோகிரிசு, ஈற்றோலியா என்னும் நாடுகள் தீபிசுடன் சேர்ந்துகொண்டன. யூபோயியா தானும் இணைந்து வந்தது. இரண்டோராண்டகவையினுள்ளே, ஈசியன் கடல் தொடங்கி அதிரியாற்றிக்கு வடையிலே பரந்த ஒரு பிரதேசத்தில் விளங்கிய நாடுகளைக் கொண்ட ஐக்கிய இராச்சியமொன்றுக்குத் தலைமைவகிக்கும் பெருமையைத் தீபிசு அடைந்தது. ஆயினும் திடீரென எதிர்பாராத வகையில் முன்னேறிவந்த தீபிசு நகருக்குப் பகைப்புலமும் ஒன்று இல்லாமலில்லை. தேசாலியச் சமவெளியிலே இனக்கலவரங்களுக் குள்ளாகி நாகரிகத்தில் பின்தங்கியிருந்த சிறுச்சிறு நகரங்களிடையே பேரறிஞனொருவன் தோன்றினன். பேராய் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த யேசன் என்பவன் கிரேக்க அரசியல் வானிலே தோன்றிய ஒரு வால் நட்சத்திரமாய் விளங்கினன். திறமையான பயிற்சி பெற்ற வீரர் பலரைக் கூலிக்கமர்த்தியிருந்தான். அத்துடன் விவேகமான இராசதந்திரங்களையும் கையாண்டு அவன் தேசாலிய ஐக்கிய நாடுகளின் தலைவனாய் விளங்கினன். கிரேக்க தேசத்திலேயே சிறந்த குதிரை வீரர் அவனுக்குப் பக்கபலமாயிருந்தனர். அதனால் அவன் தனது சொந்த நாட்டின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் தன் செல்வாக்கினைப் பரப்ப விழைந்தான். கிரேக்க தேசம் முழுமைக்கும் தான் ஆதிக்கஞ் செலுத்த வேண்டுமென்பதோடமையாது, கீழைத் தேசஞ் சென்று பேரரசனையும் புறங்காண வேண்டுமென்ற பேராசையுடன் யேசன், அலக்சாந்தர் காலத்துக்கு முன்பே விளங்கினனென்பதைச் சரித்திர ஆதாரங்கள் காட்டுகின்றன. தீபிசு நகருடன் நட்புரிமையுணக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை மிகவும் விவேகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். அந்நகருக்கு ஆபத்துச் சூழ்ந்திருந்த அவ்வேளையில் அவன் தனது சேனைகளுடன் தென்திசை நோக்கிச் சென்றான். ஆனால் இலியூத்திராவை அவன் அடைவதற்கு முன்பே போர் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. எனினும் சிபார்த்தருடைய பாசறையொன்றைத் தாக்கு

வதற்கு உதவியளிக்க அவன் மறுத்துவிட்டான். பின்பு சமாதான உடன்பாடு ஏற்பட்டதும் அவன் தன் தாய்நாடு திரும்பிவிட்டான். அங்கே சென்றபின் அவன் எத்தகைய திட்டங்களை வகுத்தானென்று கூறமுடியவில்லை. தெல்பியில் நிகழ்ந்த பைதிய விளையாட்டுக்களுக்குத் தான் தலைமைதாங்க வேண்டுமென்று முயற்சிகள் செய்தானெனத் தெரிகிறது. பாரசீக முறைகளை அனுசரித்துப் பொதுவான கிரேக்க ஐக்கிய மொன்றை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன் பெரிய தொரு வேண்டுகோள் விடுக்க எண்ணியிருந்தானென்றும் சிலர் கூறுவர். இன்னும் சிலர் அவன் அப்போலோ தேவாலய நிதிக்குவையைக் கவரத் திட்ட மிட்டானெனவுங் கூறுவர். அவனுடைய எண்ணங்கள் எப்படியிருந்தாலும் அவற்றைச் செயலாக்க விடாமல் சில துரோகிகள் தடுத்துவிட்டனர். தேசா பிமானக் குதிரை வீரரை ஒருநாள் அவன் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத் தில், வாலிபர் சிலர் கடும் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டு வந்து தமது வாக் குவாதத்துக்குத் தீர்ப்புக்கூற அவனை அழைப்பதுபோல அவன் முன்னிலையில் தோன்றித் திடீரெனத் தங்கள் வாள்களையுருவி அவனை வெட்டி வீழ்த்தினர்.

தீபிசு நகருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு பகைவனை யேசன் கொல்லப்பட்டதும் அது தன் ஆதிக்கத்தை வடநாடுகளிலே பரப்பத் தொடங் கியது. அடுத்த சில ஆண்டுகளில் யேசனுடைய மருகனை பேராய் நாட்டு அலக்சாந்தரென்பவனுக் கெதிராகப் பெலோப்பிதாசு பலமுறை படையெடுத் துச்சென்றான்; 364 இல் அவன் தன் எதிரிகளைப் புறங்கண்டு அவர்களைச் சின்ன பின்னப்படுத்தி வெறிகொண்டவன் போலத் துரத்தும்போது தன்னுயிரைப் பலிகொடுத்தானெனினும், அவனீட்டிய வெற்றிகளினால் தேசாலி முழுவதுமே சிறிது காலம் தீபிசு நகரத்துக் கடிபணிந்திருந்தது. பெலோப்பிதாசை விடச் சிறந்த தளபதியாயிருந்த எப்பாமினேந்தாசுக்குத்தான் தீபிசு நாட்டைப் பெருமையடையச் செய்ததில் பெரும்பங்குண்டு. எல்லாசு நாட்டிலே தோன்றிய பெரும் வீரத்தளபதிகளுள் மசிடோனியரான பிலிப்பு, அலக்சாந்த ரென்பவர் களுக் கடுத்தபடியிலே வைத்து மதிக்கத் தகுதவன் இவ் எப்பாமினேந்தாசே யாகும். இவனுடைய போர் முறைகளே பிலிப்பு, அலக்சாந்தர் என்பவர் களுக்கு வழிகாட்டியாயிருந்தனவென்று கூறலாம். போர் முறைகள் சாத்திர ரீதியில் விருத்தியடையத் தொடங்கிய ஒரு காலத்திலே புதுப்புது ஆயுதங்களை உபயோகிக்கவும், புதுமுறையான பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளவும் ஆரம்பித்த துடன் போரிலும் புதிய தந்திரங்களைக் கையாண்டவன் இவ் எப்பாமினேந்தாசு. இலியூத்திராவில் அவனடைந்த வெற்றியிலிருந்து அப்புது முறைகள் எத் தகைய சிறந்த பலனைத் தந்தனவென்பதையும் நாம் கண்டுகொண்டோம். ஆனால் எப்பாமினேந்தாசு சிறந்த தளபதியாயிருந்ததோடு வேறும் பல அருங் குணங்களுடையவனுயிருந்தான். அக்காலத்திலே அவனைப் போலப் பதவியி லிருந்தவர்களிடையே காணப்பட்டது போன்று சுயநலங் கருதிக் கீழ்த்தரமான செயல்களிலீடுபடும் பழக்கம் அவனிடமில்லை. மிகவும் ஆபத்தான ஒருபகைவன் என மற்றக் கிரேக்கரால் ஒதுக்கப்பட்ட தளபதி ஒருவனைத் தனக்கு நண்பனாக்கிக் கொண்ட வீரன்; அரசியல் காரணமாக மக்களை நாடுகடத்தி அப்படிக் கடத்தப்பட்டவர்கள் பிடிபட்டால் அவர்களைக் கொலைசெய்து வந்த தன்

நாட்டின் கொடிய அரசியல் வழக்கத்தை மன்னித்து மறந்த பெருந்தகையாளன்; அவனுடைய கல்விச் சிறப்பே அத்தகைய அருங் குணங்களுக் கெல்லாம் காரணமாயிருக்க வேண்டும். கலைப்பண்பு மிகுந்தவன்; சிறந்த இசைக் கலைஞன்; பைதகோரிய தத்துவத்திலூறித் திளைத்தவன். அவனுடைய நாட்டு மக்களறியாத கலைகளையெல்லாம் அவன் கற்றுத் தேறியிருந்தான். தனது சாதுரியமான வாக்குவன்மையினாலேயே பெருங் கூட்டத்தைத் தன்பாலீர்க்குந் திறம் படைத்துத் தனது இராசதந்திர முறைகளைப் பிரயோகிப்பதனாலேயே இரத்தஞ் சிந்தாத பெரிய வெற்றிகளையீட்டக்கூடிய சாதுரியமுள்ளவனுமாய் விளங்கினன். அத்துடன் பெரிய தளபதிகளுக்கின்றியமையாதிருக்க வேண்டிய தோற்றப் பொலிவும் கவர்ச்சியும் அவனிடமிருந்திருக்க வேண்டும். தனது கட்டுப்பாட்டுள் அடங்கிய வீரர்களின் மனத்தில் மட்டுமன்றி நேசநாட்டு வீரர்களின் மனத்திலும் நம்பிக்கையும் வீரமும் ஊட்டவல்லது எப்பாமினோந்தாசின் கம்பீரமான தோற்றம். அவன் போர்க்களத்திலே அகால மரணம் எய்தாமலிருந்திருப்பானாகில் கிரேக்க தேசம் என்றுமே கண்டிராத ஓர் ஐக்கியத்தை உருவாக்கியிருப்பான். ஆனாலும் எப்பாமினோந்தாசு அப்படி ஐக்கிய கிரேக்க தேசம் என்ற முறையிலே சிந்தித்திருக்கக் கூடும் என்று சொல்ல முடியாது. அவன் பாடுபட்டது எல்லாம் தீபிசு நாடு ஒன்றுக்கேயன்றிக் கிரேக்க தேசம் முழுவதுக்குமன்று. அந்த முயற்சியிலே அவன் சிபார்த்தாவைத் தனிக்கச் செய்து அதன் ஆற்றலை அழிப்பதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். பெலோப்பொன்னீசின் பழம் பெருந் தலைவர்கள் தங்களையல் நாடுகள் மீது தாம் செலுத்தி வந்த அதிகாரங்கள் பறிபோய்விடுமே யென்பதற்கு மாத்திரமன்றித் தமது சொந்தத் தாயகத்தின் பாதுகாப்புக்குமே ஆபத்து ஏற்படுமோ என அவர்களுடைய சரித்திரத்திலேயே முதன்முறையாக அஞ்சி நடுங்கினர். தீப அரசியலும் ஓரளவுக்கு நிதானமானதாயிருந்து, எப்பாமினோந்தாசுக்கும் போதிய சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருந்தால் மாபெரும் வெற்றியே கிடைத்திருக்கும். காலமும் அதற்கு ஏற்றவாறமைந்திருந்தது.

சிபார்த்தருடைய வீரப் பிரதாபத்துக்கு இலியூத்திராவில் விழுந்த அடி பெலோப்பொன்னீசிய நாடுகளனைத்தையுமே அதிரச் செய்தது. ஒவ்வோரிடத்திலும் அதன் அதிகாரம் ஆட்டம் கண்டது. பல்வேறு நகரங்களிலும் சிபார்த்தாவின் ஆதரவில் விளங்கிய குழுவாட்சிகள் அல்லற்பட ஆரம்பித்தன. ஆர்கோசு நாட்டிலே சாதாரணமான பொதுமக்களே பொங்கியெழுந்து உயர்குடிமக்களைத் தடிகளாலேயே தாக்கிக் கொன்று பயங்கரமான புரட்சியை நடத்தினர்கள். ஆர்க்கேடிய நாட்டில் மந்தினியாவிலிருந்து முன்பு சிபார்த்தரால் கலைக்கப்பட்டு அங்குமிங்குமாய்ச் சிதறிக் கிடந்த நகரங்களுக்கு விரட்டப்பட்ட மக்கள் மீண்டும் தம் தலைநகரில் கூடி, அதனைச் சுற்றிப் பெரியமதிலரண் ஒன்றையும் கட்டிக் கொண்டனர். அதன் அத்திவாரத்துக்கிட்ட பெருங்கற்களை இன்றும் நாம் காணலாம். இன்னும் அவர்களுக்குத் தென்பால் வாழ்ந்த தேகா நாட்டினர் சிபார்த்த எதிர்ப்புப் பிரசாரங்களை வெளிப்படையாகவே செய்யத் தொடங்கி ஆர்க்கேடிய இணைப்புராச்சிய மொன்றையுருவாக்கி அதற்குப் பாதுகாப்பாக, கூலிக்குப் போர்புரியும் வீரரிலிருந்து ஐயாயிரம் பேரைச் சேர்த்து,

நிரந்தரமான சேனை யொன்றையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். சிபார்த்தா இவ் விதமான இடர்ப்பாடுகளை அனுபவித்தது தீபிசு நகரின் எழுச்சிக்கு வாய்ப்பா யிருந்தது. அத்துடன் ஆர்கோசு, எலிசு ஆகிய நகரங்களும் தனக்குப் பக்க பலமாய் நிற்குமென்ற நம்பிக்கையும் ஏற்படவே தீபிசு சிபார்த்தாவின் மீது பாயச் சித்தமாயிருந்தது. இலியூத்திரப் போர் முடிந்த பின் ஓராண்டுக் காலமாக எப்பாமினேந்தாசு தென் பகுதியிலுள்ள நகரங்களில் காலம் போக்க வேண்டியிருந்தது. தீபிசு பக்கம் சேர்வதில் அதிக ஆர்வமில்லாதிருந்த சில நக ரங்களைப் பலவந்தப்படுத்தித் தன் பக்கம் சேர்ப்பதில் அவனுக்கு வீண் கால தாமதம் ஏற்பட்டது. அதனால் அவன் சிபார்த்தாவின் மேற் படையெடுக்க முன்பே மாரிகாலம் வந்து குறுக்கிட்டது. அப்படியிருந்தும் அவன் அந்த முயற் சியில் முனைந்து நின்றான். சிபார்த்த அதிகாரத்தி லதிருப்திகொண்ட ஈலட்டுக் கள் பலர் தமது பக்கம் வந்து சேரவே தீபசைனியம் ஊக்கமடைந்து யூரோ தசுப் பள்ளத்தாக்கினுட் சென்றது. கிரேக்க சரித்திரத்தில் இதுவே மிகப்பெரிய படையெடுப்பாகக் கூறப்படுகிறது. பகைவருடைய சேனைகள் தமது நிலபுலங் களையும் கிராமங்களையும் தீ மூட்டி யெரித்ததைச் சிபார்த்தர் முன்னைப் போதுமே கண்டறியவில்லை. சுகதுக்கங்களைப் பொருட்படுத்தாத வாழ்வு நடத் தும் சிபார்த்தப் பெண்களும் இக்கொடிய காட்சியைக் கண்டு மனம் நடுங்கினர்கள். சிபார்த்தப் பெரு நகரம் அங்குமிங்குமாய் ஒழுங்கின்றிப் பரந்திருந்தது. ஒரு மதிலோ அகழியோ இல்லாமல் கிராமம் என்ற நிலையை விடச் சிறிது விருத்தியடைந்த நிலையில்தான் அது விளங்கியது. அதனால் எதிரிகள் தமது நகருட் புகுந்து விடாமல் தடை செய்வதற்காக அவசர அவசரமாய் மரக்கட்டைகளையும் பிறவற்றையும் பிரதான வீதிகளில் குறுக்கே போட்டுவிட்டு, சிறிதாயினும் மனவுறுதியில் தளராத தன் சேனையை ஏசி சிலைசு ஆயத்தப்படுத்தினான். (கடைசிநேரத்தில் விசுவாசமுள்ள ஈலட்டுக்கள் சிலரும் நேச நாடுகளும் சில உதவிக்கு வந்தன.) ஆனால் அவர்கள் எதிர்பாராத படி படையெடுப்பு ஒன்றும் நிகழவில்லை. சிபார்த்தப் படையைப் போருக் கழைத்து நேருக்கு நேர் நின்று போர்புரிய எப்பாமினேந்தாசு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. இன்னும் தூரத்திலிருந்தே சிபார்த்த வீரர் தனது சேனைவீரரைத் துன்புறுத்தக் கூடும் என்ற பயத்தினால் எப்பா மினேந்தாசு பின்வாங்கினான். யூரோதசிலே அப்பொழுது உறைபனி பெருக் கெடுத்திருந்தது. அவ்வெள்ளப் பெருக்கிலே எட்டக்கூடிய இடங்களில் சென்று நகரத்தின் சுற்றுப்புறங்களைத் தாக்கி விட்டு அவன் அப்பள்ளத்தாக்கின் தென்பகுதியைச் சூறையாடச் சென்றான். ஈற்றில் கிராமங்களையும் வயல்புலங் களையும் தீமூட்டி எரியச் செய்துவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றான். தீபசைனியம் திரும்பிச் சென்றாலும் சிபார்த்தாவின் துன்பங்கள் தீரவில்லை. அங்கிருந்த ஈலட் டுக்களும், சிபார்த்தருக் கடங்கியிருந்த பெரியோசிகளும் அதிருப்தியடைந்து பிரிந்துபோக எண்ணினர். மேற்குப் பக்கத்தில் மெசீனியா என்ற சமவெளி யிலே பனிமூடிய தாயகேதுசு என்ற மலைத் தொடரினால் பாதுகாக்கப்பட்ட இடத்திலே அவர்கள் ஒன்றுகூடிட் சிபார்த்தத் தலைவர்களின் அதிகாரங்களைப்

புறக்கணித்தனர். அவர்களுக்கென வசதியான நிலையமொன்றை ஏற்படுத்துவதில் எப்பாமினோந்தாசும் முனைந்தான். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பும் ஒரு சமயம் சிபார்த்த அதிகாரத்தை எதிர்த்தெழுந்த ஈலட்டுக்களுக்குப் புகலிடமாயிருந்த இத்தோமி என்ற சனசஞ்சாரமற்ற மலைக்குன்றே இப்பொழுதும் மிகவசதியான இடமாய்த் தெரிவு செய்யப்பட்டது. கிரேக்க தேசத்திலேயே சிறந்த கட்டிட வல்லுநர்கள் அவ்விடத்திலே கூடி, மலைச் சரிவைச் சுற்றிப் புதிய யுத்த முறைகளைத் தாங்கக் கூடிய அமைப்பிலே பிரமாண்டமான மதிலரண் ஒன்றினைக் கட்டி முடித்தனர். சிபார்த்தரோ தங்கள் ஆட்பலமும் குறைய முற்றுகையிட்டுப் போர் செய்வதிலும் ஊக்கமற்று அக்குன்றினைக் கவர்ந்து கொள்ளப் பிரயத்தனப்படாமல் இருந்துவிட்டனர் இவ்வாறே மெசீனியா பிரிந்து போனமையால் சிபார்த்தா தன் நிலப்பரப்பிலே சரிபாதியை இழக்க வேண்டியேற்பட்டது. ஆளடிமைகளிலும் அரைவாசிப்பேர் போய்விடவே சிபார்த்தா மிகவும் இடருற்றுத் தளர்ந்தது.

இவ்விதமான முயற்சிகள் நல்ல பலனளிப்பதைக் கண்ட எப்பாமினோந்தாசு அடுத்த ஆண்டிலும் பெலோப்பொன்னீசிலே தன்படையுடன் தோன்றிப் போர் முயற்சிகளே மேற்கொண்டான். மேற்கு ஆர்க்கேடியாவிலும் இத்தோமிக் குன்றினுக்கு இணையான ஒரு இடத்திலே முந்திய கோட்டையைவிடப் பெரியதொரு கோட்டையை அவன் கட்டினான். மெகலோபொலிசு, அல்லது 'பெரு நகரம்' என்னும் பெயராலது வழங்கலாயிற்று. அக்கோட்டையின் விசாலமான மதிலரண்களுக்குள்ளே அயலிலுள்ள கிராமமக்கள் வசிப்பதற்கு மாத்திரமன்றி, ஐக்கிய நாடுகளின் பாராளுமன்றம் கூடுவதற்கும், ஆர்க்கேடிய சங்கநாடுகளின் படைகள் நிலையாகத் தங்குவதற்கும் போதிய இடவசதி யிருந்தது. இதனால் சிபார்த்தாவுக்கு மறுபுறத்திலும் மேலும் பலம் பொருந்திய ஒரு பகைப்புலம் உருவாயிற்று. இவ்விதமாகப் புதிதாகத் தோன்றிய ஆர்க்கேடிய தேசாபிமான உணர்ச்சி மிக விரைவாக வளர்ந்து வந்தது. சிபார்த்தருடைய செல்வாக்கினைச் சீர்குலைப்பதற்கெனத் தானே உருவாக்கிய பகைப் புலங்கள் முடிவில் தனக்கே பகையாய்த் திரும்பும் என்பதைத் தீபிசு உணரத் தொடங்கியது.

367 இல் நடைபெற்ற சமாதானப் பேச்சுக்களிலிருந்து இது மேலுந் தெளிவாயிற்று. யுத்தத்தில் பங்குபற்றிய நாடுகள் பலவும் தத்தம் பிரதிநிதிகளைச் சூசா நகரத்துக்கு அனுப்பிப் பாரசீக மன்னனுடைய தீர்ப்பை நாடின. தீபிசு நாட்டின் பிரதிநிதியான பெலோப்பிதாசு தன் நகரத்துக்குச் சாதகமான தீர்ப்பைப் பெற்று வந்தான். ஆயினும் கிரேக்க தேசத்திலேயே கூடிய அடுத்த மகாசபையிலே அத்தீர்ப்பினை ஏற்கவோ, அல்லது தீபிசு நகரின் அதிகாரத்துக்குப் பணியவோ முடியாதென்று ஆர்க்கேடியா தீர்மானமாக மறுத்துவிட்டது. மறுத்ததோடு நில்லாமல் தனது உரிமையை மேலும் உறுதியாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் முகமாக, தீபிசு நகரின் மீதே கண்ணுயிருந்து வந்த அதன் பகைநாடான அதென்சுடன், உடன்படிக்கையும் செய்து கொண்டது. ஆர்க்கேடியர்கள் தமது ஆற்றலை அளவுக்கு மிஞ்சி மதித்துவிட்டனர்; தாமே பெலோப்பொன்னீசின் எதிர்காலத் தலைவர்கள் என்று எண்ணத் தொடங்கிவிட்டனர்.

இவ்விதமான அகம்பாவம் மேற்கொள்ளவே அவர்கள் எலிசு நாட்டினிடமிருந்து ஒலிம்பியா என்ற புனிதத் தலத்தைக் கவர்ந்து அங்கிருந்து பெருநிதியைத் தம்மனம் போனபடி செலவு செய்தனர். அங்கே வழக்கமாக நடந்துவந்த சரித்திரப் பிரசித்தமான விழாவையும் தம்படை வலியால் அடக்கி வைத்தனர். பின்பு ஏதோ ஒரு வழியாகச் சமாதானம் ஏற்பட்டு ஒலிம்பியாவை அதன் பழைய

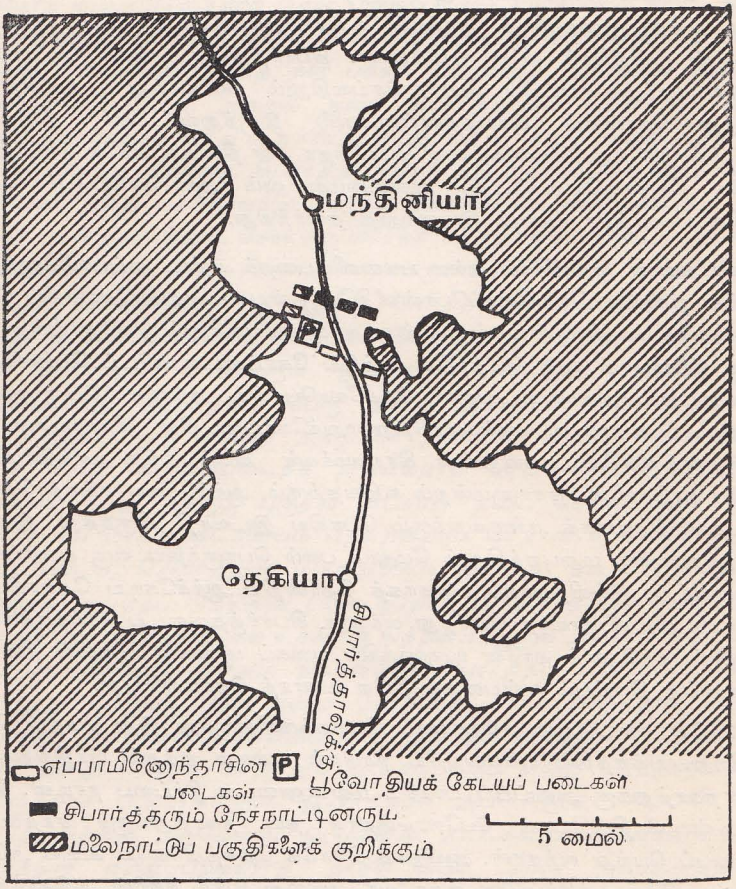

மந்தினியாவில் நிகழ்ந்த போர்.

உரிமையாளரிடமே ஒப்படைத்தனர். ஆனால் சமாதானம் முடிவடையுந்தருணத்தில், ஆர்க்கேடியப் பிரதிநிதிகளுள் தீபருக் கெதிரான கொள்கையுடையவர்களைச் சிறை செய்வதற்குத் தீபிசு நாட்டுப் பிரதிநிதி முயற்சி செய்தான். நம்பிக்கைத் துரோகமான இப் பெருந் தவறு காரணமாகத் தீபிசு தன்னையண்டியிருந்த பழைய நாடுகளிலே தனக்கெஞ்சியிருந்த சிற்சில அதிகாரங்களையும்

இழக்க வேண்டியதாயிற்று. தேகாவும் மெகலோபொலிசும் தீபிசுக்கு விசுவாசமாயிருந்த துண்மையே. ஆனால் மந்தினியா முதலான வட ஆர்க்கேடிய நாடுகள் அப்படியே சிபார்த்தாப் பக்கம் சேர்ந்தன. அதென்சும் எலிசுநாடும் அவர்களுடனேயே சேர்ந்தன. தீபிசு இனிமேலும் பெலோப்பொன்னீசிலே ஏதாவது ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டுமானால் அது அதன் தந்திரோபாயங்களால் நடைபெறுதென்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டது.

இந்தச் சூழ்நிலையிலேதான் எப்பாமினோந்தாசு கடைசிமுறையாகப் படையெடுத்துச் சென்றான். தீப ஐக்கிய நாடுகளிலிருந்தும் தேசாலியக் குதிரைப் படையிலிருந்தும் பிரமாண்டமான தொரு சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டு பூசந்தியைக் கடந்து தெற்கேயுள்ள மத்திய சமவெளிகளை நோக்கிச் சென்றான். தேகா நகரைச் சமீபித்ததும் அந்நகரத்துப் படைகளும் அவனுக்குத் துணையாக வந்து சேர்ந்தன. ஆனால் தான் என்ன நோக்கத்தோடு புறப்பட்டானோ அதனை நிறைவேற்றிக் கொண்டு அப்படியே வடக்கே திரும்பி மந்தினியாவை நிர்மூலமாக்கச் செல்வதை விட்டுத் திடீரெனச் சிபார்த்தாவின் மீது பாய எண்ணினான். இதற்கிடையில் எப்பாமினோந்தாசு தெற்கு நோக்கித் தன்படைகளை நடத்தி வருகிறானென்பதையறிந்த ஏசிசிலெளசும் மந்தினியாவுக்கு உதவி செய்யும் நோக்கத்துடன் எதிர்த்திசையிலே சிறிது சுற்றி வளைந்த ஒரு பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்தான். இதனால் காவலின்றியிருந்த சிபார்த்தாவைத் தாக்குவது சுலபமென்றே முதலில் தோன்றியது. படைக் காவலின்றியிருந்த சிபார்த்தாவைக் காப்பதும் துர்லபம்தான். ஆனால் எப்பாமினோந்தாசின் படையை விட்டு ஓடிப்போன, நெடுந்தூர ஓட்டவீரனான கிறீற்றுத் தீவினனொருவன் அவனுக்குத் தெரியாமலே ஏசிசிலெளசுக்கு அந்த அபாயச் செய்தியை அறிவித்து எச்சரிக்க விரைந்திருந்தான். எனவே படையெடுத்து வந்த பகைவர் சிபார்த்த நகரின் புறஎல்லையைச் சென்றடைந்த போது ஏசிசிலெளசின் வீரரும் தங்கள் தங்களிடத்தில் ஆயத்தமாக அணி வகுத்து நின்றனர். தன்னுடைய எண்ணம் பலிக்காதெனக் கண்ட எப்பாமினோந்தாசு, மந்தினியாவின் நேசநாடுகள் அதன் உதவிக்கு வருமுன்பே அதனைத் தாக்கலாமென்று விரைவாகத் திரும்பினான். அவனுடைய படை வீரர் அச்சமவெளியில் பிரவேசித்தபோது அங்குள்ளமக்கள் தம் வயல்களில் அறுவடைசெய்து கொண்டிருந்தனர். அதீனியக் குதிரைவீரர் அச்சமயம் அங்கே தோன்றியிராவிட்டால் அக்குடியானவர்களெல்லாம் எதிரிகள் கையிற் சிக்கி மாண்டொழிந்திருப்பர். எப்பாமினோந்தாசு தனக்கு இரண்டாம் முறையும் இவ்வாறு எதிர்ப்பு நேரவே நேருக்குநேராகப் படைகளை அணிவகுத்து முறையான யுத்தமொன்றை நடத்துவதற்கேற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் வரையில் தாமதித்தே இருக்கவிரும்பினான். சிபார்த்தரும் அதீனியரும் தமது படைகளைக் கொண்டு வந்து மந்தினிய நகரத்தின் முன்னிலையில் அணிவகுத்தபின் எப்பாமினோந்தாசும் நேச நகரிலிருந்து தன் படைகளை அணிவகுத்துக்கொண்டு வடக்குநோக்கிச் சென்று தன் பகைவரைத் தாக்கி ஒரு முடிவுகாண முனைந்தான். இது அவனுடைய இறுதியான போர்

முயற்சியாகும். இலியூத்திராவில் வெற்றியீட்டிய தீபசைனியத்தைப் போலச் சிறந்த பயிற்சி பெற்றவர்களான வட நாட்டு வீரரைக் கொண்ட ஒருபடையை அவன் ஏற்படுத்தியிருந்தான். அவன் தன்காலத்துத் தளபதிகளை மிஞ்சிய ஆற்றல் படைத்தவனுயிருந்ததோடன்றி முன்னர் தானே கையாண்ட யுத்த தந்திரங்களை யெல்லாம் மிஞ்சிய உபாயங்களையும் அப்போரிலே கையாண்டான். இலியூத்திரப்போரிலே படையை அணி வகுத்த முறையிலே இங்கேயும் தனது இடப்புறத்து அணியில் தீபரையும் பூவோதியரையும் எஞ்சிய வீரரிலிருந்து ஓரளவு தூரத்திலே நெருக்கமாக நிறுத்தினுன். மற்ற வீரர்களை ஏணிவடிவமான அணிவகுப்பில் நிறுத்தித் தனது வலப்பக்கத்துச் சேனைக்கு ஏதாவது இடர்ப் பாடு வந்துற்றலுமென்று அதற்குக் காவலாகச் சிறிது உயரமான இடங்களிலும் காவற் படைகளை நிறுத்தி வைத்தான். அச்சமவெளியின் மேற் பாகத்தை அணைந்து நின்ற மலைச்சரிவை அடையும் பொருட்டு அவன் சற்றும் எதிர்பாராத வகையிலே தன்முன்னணிப்படையை இடப்புறமாகச் செலுத்தினுன். அவ் விடத்தையடைந்ததும் இன்னு மாச்சரியப்படத்தக்க வகையில் ஆயுதங்களைக் கீழே போடும்படி கட்டளையுமிட்டான். அன்றைப் பகலில் பெரும்பொழுதும் கழிந்து விட்டதனல் அவன் போர் செய்வதை நிறுத்திக் கொண்டானென்றே எதிரிகள் தவருகக் கருதித் தமது அணிவகுப்பைக் குலைக்கத் தலைப்பட்டனர். அவர்களுடைய படையணி குலையத் தொடங்கியதுதான் தாமதம் எப்பாமி னேந்தாசு அவர்கள்மீது திடீரெனப் பாய்ந்தான். மந்தினியரும் சிபார்த்தரும் சின்னபின்னப்பட்டுச் சிதறியோடலாயினர். ஆனல் அந்தக் குழப்பத்திலே எப்பாமினேந்தாசும் மார்பிலே கொடிய காயம் பட்டு வீழ்ந்தான். அச்செய்தி கேட்ட அவனுடைய வீரர் செய்வதின்னதென்றறியாது உற்சாகமிழந்தனர். அவனில்லாமல் அவர்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. அவர்களெல்லாம் எதிரிகளைத் தாக்குதலே விட்டு நின்றனர். நிலைமையை அவனும் நன்கறிந்து கொண்டான். தன்மார்பிலே பாய்ந்த ஈட்டியை இழுத்தெடுத்தால் தன் ஆவியும் பிரிந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த அம்மாபெருந்தளபதி, மிக விரைவிலேயே எதிரிகளுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ளும்படி (362) கூறி உயிர்நீத்தான்.

உயிர் பிரியுந் தருணத்திலவன், கூறிய புத்திமதியைத் தீபர் ஏற்றுக்கொண்டு சமாதானம் செய்து கொண்டனர். எப்பாமினேந்தாசின் ஆவியுடன் தீபருடைய உற்சாகமும் போய்விட்டது. அவர்கள் சமாதானஞ் செய்து கொள்ளாமல் வேறென்னதான் செய்யமுடியும். சிறிதுகாலம் பெரும் வல்லரசாய் விளங்கிய தீப நகரம் இவ்வாறே மிகவிரைவில் தன் வலிமையிற் குன்றியது. எப்பாமினேந்தா சின் முழுத்திறமையையும் பயன்படுத்தத் தவறிய தீபர்களுக்கு வேறென்ன விதிதான் கிடைக்கும்? அவன் செய்து வந்த ஆக்க பூர்வமான பணிகளை அவர் கள் பலமுறை புறக்கணித்துவிட்டனர். 366 இல் தீப ஐக்கிய நாடுகள் சம்மேள னத்தை அவன் மிகவிரிவாக்கிக் கொரிந்தியக் குடாவிலிருந்து ஆக்கேயியா வரையிலுள்ள கரையோர நகரங்களை யெல்லாம் அதற்குள் இணைத்திருந்தான். ஆனல் அடுத்த ஆண்டிலே அந்நகரங்களில் வழங்கிவந்த குழுவாட்சிகளையெல் லாம் நீக்கிவிடவேண்டுமென்று மூடத்தனமான ஆஞ்ஞை யொன்றைத் தீய

நகரம் பிறப்பித்தது. அதனால் அப்புதிய நாடுகளின் உறவையே இழக்க நேர்ந்தது. இன்னும் 364 இல் எப்பாமினோந்தாசே முன்னின்று போர்க்கப்பல்களைக் கட்டுவித்து அதீனியக் கடற்படையினும் பெரியதொரு கடற்படையைச் சேர்த்து எல்லசபந்துவரையில் சென்று அங்கிருந்த பைசாந்திய நகரினையும் தன்பக்கம் சேர்த்திருந்தான். ஆனால் கடற்படையோடு சம்பந்தப்பட்ட முயற்சிகள் அத்துடன் நின்றுவிட்டன. அதனை நிர்வகித்து நடத்துவதற்குப் பெரும் பொருட் செலவு ஆனதேயன்றி அப்படையினால் அதற்குமேலெதுவுஞ் செய்ய முடியவில்லை. இப்படித் தவறான வெளிநாட்டுக் கொள்கை மயக்கங்களுக்கு எப்பாமினோந்தாசைக் குறைகூறமுடியாது. அதுவுமின்றிப் பூவோதிய நாட்டினுள்ளேயே புதிய ஊக்கத்தையும் தேசிய மனப்பான்மையையும் உறுதிப்படுத்தி நிரந்தரமான அரசியற் சாதனமொன்றை உருவாக்கித் தானிறந்தாலும் தன் நாட்டின் பெருமை அழிந்துபடாத முறையில் செய்துவைக்கத் தவறிவிட்டானென்று அவன்மீது குற்றஞ் சுமத்துவதுமழகன்று. அரசியல் முரண்பாடுகளை எப்பாமினோந்தாசு அறியாதிருந்தவனல்லன். பல காலங்களுக்கு முன்பே அற்றிக்க சமவெளியில் வாழ்ந்த மக்களை ஒன்றுகூட்டி அதீனிய நகர மக்கள் என்றுக்கியதுபோலப் பூவோதியசமவெளியில் அங்குமிங்குமாய் விளங்கிய சிறுச் சிறு பட்டினப் பாக்கங்களில் வாழ்ந்த மக்களை ஒன்றுகக் கூட்டித் தீப நகரமக்களாக்க அவன் முயன்றிருக்கிறான். அதற்கு மேலும் அவன் முயற்சிகளை மேற்கொண்டால் எதேச்சாதிகாரமான போக்கிலே போக வேண்டியேற்பட்டிருக்கும். ஒரு தயோனீசியசாகவோ அன்றேல் ஒரு யேசனுகவோ அவனும் விளங்கியிருந்தால் பூவோதியா மிகப்பெரிய அரசாய்த் திகழ்ந்திருக்கும். ஆனால் அப்படியான ஒரு தன்மை எப்பாமினோந்தாசின் பண்புக்கே புறம்பானதாகும். அவன் சிறந்த ஒரு போர் வீரன்; அதிகாரத்துக்கும் சட்ட திட்டங்களுக்கும் அடங்கி நடக்கும் பண்பே அவனிடம் பெரிதும் குடிகொண்டிருந்தது. பெலோப்போன்னீசியப் படையெடுப்பிலே அவன் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலைக்கு மேலதிகமாகவும் சில காரியங்களைச் செய்து விட்டானுகையால் அவனை நீதிச் சபைமுன் விசாரணைக்கு நிறுத்தினர்கள். தான் பெருந் தளபதியென்ற கர்வம் கொள்ளாமல் அவ்விசாரணைக்கு அவன் கட்டுப்பட்டு நின்றான் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. சிறிது நாட்களுக்குப்பின் உயர்ந்த சேனுபதிப் பதவிக்குத் தெரிவு நடந்தபோதும் அவனை ஒதுக்கிவிட்டனர். அப்படியிருந்தும் அவன் பெலோப் பிதாசின் படையிலே சாதாரணமான ஒரு போர் வீரனுகப் பணியாற்றினான். அந்த நான்காம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலே கிரேக்க நாடுகளில் இத்தகைய ஒரு தேசிய உணர்ச்சியுள்ளவனைக் காண்பதரிது. தேசாபிமானத்துக்கும் மேலாக அவனிடம் நேர்மையும் குடிகொண்டிருந்தது. தனது இன்னுயிரினும் மேலாக அவன் தன் நாட்டினை நேசித்திருந்தான். தேசாபிமானத்தினும் பார்க்க அவன் நேர்மையையும் ஒழுக்கத்தையுமே பெரிதெனப் பேணி வந்தான். சிபார்த்தருடைய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து தீபநகரை விடுவிப்பதற்காக நடைபெற்ற சதிச் செயல்களிலே துரோகமான செயல்களிலுமீடுபட வேண்டியிருந்தமையினால் அவன் உண்மையிலே அதில் பங்குபற்ற மறுத்துவிட்டானென்று தெரிகிறது. இத்தகைய ஒழுக்க நெறியும் சீலமும் குடிகொண்ட ஒரு தலைவனை எக்காலத்தி

லுமே காண்பதரிது. அல்லலும் துன்பமும் நிறைந்த ஒருகாலத்திலே இத்துணை உயர்ந்த கொள்கைகளுடன் தன் நாட்டை வழிநடத்திவந்த எப்பாமினோந்தாசின் மனப்பண்பை எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவன் இன்னும் உயர்ந்த கொள்கைகளைக்கொண்ட பெரியதொரு நாட்டிலே தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றே நாம் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

2. அதீனிய மறுமலர்ச்சி

கிரேக்க நாடுகளின் சரித்திரத்திலே அதுவரையில் காணப்படாத சாந்தநிலை யொன்று, மந்தினியப் போர் முடிந்து ஏற்பட்ட சமாதான ஒப்பந்தத்தினாலுருவாயிற்றென்றே கூறலாம். ஆக்கிரமிப்புக்களை நடத்துவதில்லையென்று நாடுகள் பலவற்றுக்குமிடையே உறுதிப்பாடு உண்டானதோடு எங்கேனு மவ்வுறுதிப் பாட்டினை மீறி ஒருநாடு ஆக்கிரமிப்பு முயற்சிகளிலிறங்கினால் அதனிலிடர்ப் படும் நாட்டினைக் காக்க ஏனைய நாடுகளெல்லாம் ஒன்று கூடவேண்டுமென்றும் உறுதியாயிற்று. நீண்ட நெடும் போர்களினாலேற்பட்ட மனச் சோர்வுதான் அவ்விதமான சூழ்நிலை யொன்றைத் தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். கிரேக்க தேசமெங்குமே பொதுவான ஒரு மந்தநிலை நிலவியது. எப்பாமினோந்தாசின் மரணத்தினால் மூன்றுமுறிந்த தீப நகரம் அடங்கி யொடுங்கிவிட்டது. மெசீனியாவை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற துடிப்பு சிபார்த்தாவுக்கிருந்தாலும் படை நடத்திச் செல்வதற்கு வேண்டிய பொருள் வசதியற்றிருந்தது. எகிப்து தேசத்திலே புரட்சிகளிலீடுபட்டிருந்த இளவரசன் ஒருவனுக்கு உதவி செய்வதற்காகச் சிபார்த்த வீரர் கூலிக்குப் போர் செய்யச் செல்ல வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்ட தென்றால் அந்நாட்டின் பொருளாதார நிலை எவ்வாறிருந்ததென்பதை எடுத்தியம்பவும் வேண்டுமா? எண்பத்து நான்கு பராயங் கடந்த ஏசிசிலெளசு தானும் அப்படைகளுடன் சென்று அப்பாலை வனப் பிரதேசத்தில் உயிர்துறக்க நேர்ந்தது. சிபார்த்தாவின் செல்வச் செழிப்பு இவ்வாறு சீரழிந்த நிலையிலே பெலோப்பொன்னீசியப் பிரதேசத்தில் சிபார்த்தாவுக்கிருந்த உயர்ந்த பதவியை ஆர்க்கேடியா பெற்றிருக்கக் கூடும். ஆனால் அங்கும் ஒற்றுமையின்மையே நிறைந்திருந்தது; அரசியல் நிலைமை சிதறுண்டு கிடந்தது. அந்நாட்டின் 'பெரு நகர'மாய் விளங்க வேண்டுமென்று கட்டப்பட்ட மெகலோபொலிசு, யாரோ ஒரு அறிஞன் கூறியதுபோல, 'பெரும் பாழாய்'ச் சிதைந்து போயிருந்தது. போர்களில் இறுதிவரையிலு மீடுபட்டிருந்த நகரங்களுள் அதென்சு ஒன்றே ஓளவு தன் பழம் பெரும் வீரத்தையும் பாதுகாத்துத் தனது உயர்ந்த கொள்கைகளினின்று வழுவாமலுமிருந்தது. ஆயினும் ஈசியன் கடற்பிரதேசத்திலே தனது பேராசுக் கொள்கைகளையே தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்க முயன்றதனால் நேசநாடுகளின் வெறுப்புக்கு அது பாத்திரமாகவேண்டியிருந்தது. இவ்வாறு ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தவன் கோனனுடைய மைந்தனை திமோதியசு என்பவனேயாவன். சாமோசுத் தீவினை அவன் 365 இல் கைப்பற்றியதுடன் பொத்திடேயியா, பிதனை, மித்தோனி முதலாம் பல நகரங்களைக் கொண்டு விளங்கிய சாலிசிதியப் பகுதியையும் அதென்சுக்கு மீட்டுத்தந்தான். இவ்வெற்றிகளும்,

சாமோசிலே கிளெருச்சியொன்றை நிறுவிய செயலும், சங்கநாடுகளின் சமாதான நிபந்தனைகளுக்கு மாறுனவையாகையால் பிரதான அங்கம் வகித்த நாடுகள் பல வெளிப்படையாகவே புரட்சி செய்ய ஆரம்பித்தன. அதனல் திமோதியசு பெரிதும் அவமானமடைந்தான். எதிர்த்தெழுந்த நாடுகளுட் சில சங்கத்திலிருந்து பிரிந்து போக அனுமதிக்கப்பட்டன. புதிதாகப் பெற்ற சாளிசிதிய உறவுகளே மட்டும் அதென்சு வைத்துக்கொண்டது. (பின்னர் அது மசிடோனியாவுடன் ஏற்படுத்திக்கொண்ட தொடர்புகளுக்கு அவ்வுறவுகள் பெரும் உதவியாயிருந்தன.) இவ்வாறெல்லாமிருந்தும் அதென்சின் புகழ் மங்கிக்கொண்டே வந்தது. பொருளாதார நிலே குறைவு படவே அந்நாட்டு மக்களினுற்றல்களும் குன்றத் தொடங்கின. இதனல் அதென்சும் ஆறியிருப்பதையே விரும்பியது. பெரிக்கிளிய காலத்துப் பெருமையை அதென்சு மீண்டும் பெற்றுக்கொள்வதைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய மனத்தன்மை அதன் நேசநாடுகளிடம் அப்பொழுது இல்லே என்பது தெளிவு. எனவே அவை ஒவ்வொன்முகப் பிரிந்து போக சங்கத்தின் ஐக்கியமும் குன்றிப்போயிற்று.

இஃதொருபுறமிருக்க மேற்கு நாடுகளுடன் அதென்சு நடத்தி வந்த வர்த்தகம் முழுவதையுமே அப்பொழுது சிராக்கியுசு கைப்பற்றிவிட்டது. ஆயினும் அதென்சு முன்னேக் காலங்களேவிடச் சிறந்த முறையிலே கீழை நாடுகளுடன் வாணிபஞ் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெற்றது. தன்னிடத்திருந்த சிறந்த கடற்படையை அது வர்த்தகப் போக்குவரத்துக்களிற் பயன்படுத்தி வந்தமையால் வாணிபத் தொழிலில் நல்ல முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. ஈசியன் கடலிலே பெரிக்கிளிய காலத்தில் பெற்றிருந்த சிறப்புக்களினும் பார்க்கப் பெரும் புகழ்பெற்ற வாணிபத் துறையாக அதென்சு விளங்கிற்று. கிரைமியப் பிரதேசத்தின் தானியத்தைத் தமது சொந்த நாட்டிற்கு மாத்திரமன்றி ஏற்றிச் சென்ற கப்பல்கள் பெரும்பானும் அதீனிய வியாபாரக் கப்பல்களே[1] யாகும். நகர மக்களும் மெற்றிக்கரும் வர்த்தகத்தையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். அற்றிக்கு நாட்டின் விவசாயிகளினும் பலர் வர்த்தகத் தொழிலிலீடுபடுவதற்காகத் தமது நிலபுலங்களே விற்றுவிட்டு அதென்சிலே குடியேறினர்கள். வியாபார முறைகள் நன்கு ஆராயப்பட்டு மிக விரிவான புதுப்புது முறைகளும் வகுக்கப்பட்டன. பாசியன் என்பவனேப் போலப் பிரசித்தி பெற்ற தனவணிகர் பலர் அதீனிய வியாபாரிகளிடம் ஏற்றுமதிப் பொருட்களேயோ அன்றேல் கப்பல்களேயோ அடகாகப் பெற்றுக் கொண்டு பண உதவி செய்துவந்துள்ளனரென்றும் தெரிகிறது. இன்னும் ஆசிய நாடுகளிலிருந்துவந்த பொன்னலும், இலெளரியத்திலிருந்த வெள்ளிச் சுரங்கங்களில் மீண்டும் வேலேகளாரம்பிக்கப்பட்டமையினலும் அங்கே ஏராளமான செல்வம் குவிந்தது. தனியார் பலர் பெருஞ் செல்வராயினர். சிறந்த குடியரசுக் கொள்கைகள் வழங்கு மொரு நாட்டிலே இப்படியான தனியார்கள் கடும் வரிகளேக் கட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக் குள்ளாதலும் இயல்பேயாகும். புதிதாகத் தோன்றிய ஐக்கிய நாடுகளின் கடற்

1. அக்கப்பல்கள் தாம் ஏற்றும் தானியம் முழுவதையும் முதலில் அதென்சுக்கே கொண்டு வரவேண்டுமென்று சட்டமியற்றப்பட்டிருந்தது; அவற்றில் மூன்றிலொரு பகுதி மாத்திரம் பின்னரங்கிருந்து பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.

படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அங்கே சொத்துரிமை வரியொன்று ஏற்பட்டிருந்த விவரத்தை முன்பு அறிந்துள்ளோம். அந்த அளவுடன் அது நின்றுவிடவில்லை. அரசாங்க வேலைகளுக்கு மாத்திரமன்றி ஏழைகளின் நல்வாழ்வுக்கும் அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்கும் செல்வந்தரே பணங்கொடுக்க வேண்டுமென்பதும் அங்கே சட்டமாயிற்று. சிலகாலமாக—அதற்கு முன்பில்லாவிட்டாலும் 389 திலிருந்தென்று கூறலாம்–எக்குலேசியாவில் பிரசன்னமாயிருப்பதற்கே கட்டணம் செலுத்த வேண்டிய ஒரு வழக்கம் ஏற்பட்டது. முன்பு ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே பெரிக்கிளிசினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு வழக்கத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்துச் செல்வ நிலையில் குறைந்த மக்கள் தியோனீசியா முதலான விழாக்களில் கலந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய பணத்தை ஆண்டுதோறும் வழங்கிவந்தனர். இவ்வாறு பணம் வழங்குவதற்கெனறே 'தெரோயிக நிதி' என ஒன்றைத் தொடங்கியும் வைத்தனர். கடற்படைச் செலவுகளால் இந்த நிதி ஒருசமயம் குறைந்தபொழுது யூபுலுசு என்னுமொருவன் அதனை மீண்டும் நிலைநாட்டிப் பொது மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றான். முந்திய நூற்றாண்டுகளிலெல்லாம் அரசாங்கச் செலவினங்களை அவ்வப்போது மட்டும் கவனித்து வந்தனர். ஆனால் நாம் ஆராய்ந்து வரும் இக்காலத்திலே அரசாங்கத்தின் நிதிநிலைமையைச் சரியான முறையில் ஆராய்ந்து நிர்வகிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. பின்வருவனவற்றை நன்காராய்ந்தே வரவு செலவுத் திட்டங்களும் வகுக்கப் பெற்றன. அதன் பயனாக மேலதிகமாயிருக்கும் பணமனைத்தையும் தெரோயிக நிதியிலே சேர்த்தானும், யூபுலுசு உள்நாட்டின் பொருளாதார நிலையைச் சீராக வைத்துக் கொண்டு, வெளிநாடுகளிலும் சமாதான சகவாழ்வுக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துவந்தானாகையால் அதென்சிலே கடற்படைச் சீர்திருத்தம், தண்ணீர் வசதி, போக்குவரத்துப் பாதைகளின் புனரமைப்பு முதலான பொதுசன சேவைகளையும் நல்ல முறையிற் செய்யக் கூடியதாயிருந்தது. பொதுமக்களுபயோகத்துக் கெனச் சிறப்பான கட்டிடமெதுவும் இக்காலத்திலே நிறுவப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சாயிரோனியப் போர் மூடிந்த பின்னரே நாடக அரங்கு, விளையாட்டரங்கு என்பவற்றை நிரந்தரமான கற்கட்டிடமாகக் கட்டுவித்தான் இலைக்கர்ச்சசு என்ற பொருளாதார நிபுணன். அக்கால நிலைமை எவ்வாறிருந்ததென்பதை மீண்டும் ஒருமுறை நாம் இங்கே சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

சுருங்கக் கூறுமிடத்து, பெரிக்கிளிசின் காலத்திலோ அன்றேல் அல்சிபயதீசின் காலத்திலோ காணப்படாத வசதிகளையும், இன்பங்களையும், அநுபவசாத்தியமான வாழ்க்கை முறைகளையும் உடையதாய் அதென்சு நகரம் நான்காம் நூற்றாண்டில் விளங்கிற்றென்று தெரிகிறது. பழங்காலத்திலிருந்த இலட்சிய வாழ்வுக்குப் பதிலாக அப்பொழுது உலோகாயத வாழ்வே இடம் பெற்றிருந்தது. இவையெல்லாமிருந்தும் பாரம்பரியமாக வழங்கிவந்த நல்லனவுந் தீயனவுமான சில பழக்க வழக்கங்களும்கூட அங்கே காணப்பட்டன. குடியரசுக் கொள்கைகள் அங்கே மிகக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தமையால் மக்கள் நியமித்த தலைவர்கள் தவறிழைத்தால் அவர்களை அவமானப்படுத்தவோ அல்லது அவர்களைக் கொலைசெய்யவோ அதென்சு தயங்கியதில்லை. எத்தனையோ

அரிய சேவைகள் செய்த திமோதியசுவையே ஒரு சமயம் பெருந் தொகை யான அபராதம் செலுத்தச் செய்து அவமானப்படுத்தினர்கள்; நாடுகடத்தப் பட்ட களிதிராதிசு என்பவன் மீண்டும் அதென்சிலே துணிந்து பிரவேசித்த பொழுது அவனைக் கொலைசெய்தனர். அரசியல் தலைவர்கள் ஒருவரை யொரு வர் தூற்றும் பழக்கத்தைக் கைவிடவில்லை. கட்சி மனப்பான்மை உணர்ச்சி களைத் தூண்டி இக்காலத்திலும் பெரிய விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவே யிருந்தது. அரசியல் வியவகாரங்களிலே நாட்டம் குறைந்துபோயிருந்தா லும் எக்குலேசியாவிலே அவை மிகத் தீவிரமாகவே விவாதிக்கப்பட்டன. வாழையடி வாழையாக வளர்ந்துவந்த சுதந்திர உணர்ச்சி எந்த அளவிலிருந்த தென்பதைப் பின்னர் நிகழ்ந்த சம்பவங்களாலேயே நாமறிய வேண்டியிருக் கிறது. அடுத்து வந்த ஆண்டுகளில் பயங்கரமாயெழுந்த மசிடோனிய ஆக்கிர மிப்பு கிரேக்க தேசம் முழுவதையுமே திகிலடையச் செய்தபொழுது அதனை எதிர்க்கக் கூடிய துணிவு அதீனியரிடமே இருந்தது. மாதனினும் சாலமீசினும் பாரசீகரைப் புறங்கண்ட வீரனின் வழித்தோன்றல்களான அவ்வதீனியர், நீறுபூத்த நெருப்புப் போலத் தம் உள்ளத்திலடங்கிக் கிடந்த தேசாபிமான உணர்ச்சி—தெமோதெனிசின் வீர முழக்கம் இல்லாவிட்டாலும்—கிளர்ந்தெழப் பெற்று, எலனிய சுதந்திரத்தைக் காக்கும் வீரராகவே முன்வந்திருப்பர். தெமோதெனிசின் கொள்கைகள் குறுகிய நோக்கமுடையனவாயிருந்திருக்க லாம். அவனுடை வீர முழக்கத்துக்கு ஆதரவுமதிகம் இருந்ததில்லையென்பது உண்மையே. ஆனலும் அவனுடைய வேண்டுகோளுக்கு அதீனியமக்கள் செவி சாய்க்காமலிருந்திருந்தால் அதென்சு தன் பெருமையை நிலைநாட்டியிருக்கவே முடியாது. நிர்க்கதியான அந்த நிலையிலும் நம்பிக்கையுடன் தலைமைதாங்கி நின்ற அதென்சினைப்பற்றி நாம் குறைகூற ஏதுக்களிருந்தாலும் அதனுடைய தீரத்தைக் கண்டு வியக்க வேண்டியுமிருக்கிறது.

3. நான்காம் நூற்றாண்டில் நிலவிய ஏகாதிபத்திய அரசுகள்

சுதந்திரமும் செல்வாக்கும் நிலவிய அதீனிய அரசின் கடைசிக் காலத்துச் சிறப்புக்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளில் நாமீடுபட்டிருந்தாலும் எலனிய வீரம் ஓய்ந்துவிட்டதென்பதையும், அதுவரையில் அவ்வீரத்தினுற் பல துறைகளிலும் புகழ்பெற்று விளங்கிய கூட்டத்தினராகிய அதீனியரிடையே அது குறைவுபடத் தொடங்கி விட்டதென்பதையும் மறுக்க முடியாமலுமிருக்கின்றோம். அதென்சு மாத்திரமன்றித் தீபிசு சிபார்த்தா முதலிய அரசுகளுமே எலனிய வீரத்தையும் புகழையும் நிலைநாட்ட முடியாமற் பலங்குன்றிப் போயிருந்தன. அவற்றின் காலம் முடிந்துவிட்டது. ஒரு காலத்தில் வீரத்தின் விளைநிலமாயிருந்த அந் நாடுகள் ஓய்ந்துபோக, எலனிய சாகியத்தின் சரித்திரத்திலே சாதாரணமாக இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதப்பட்டு எல்லைப்புறங்களில் விளங்கிய அரசுகள் அப்பொழுது அவற்றினிடத்தைப் பெற முயன்றன. நான்காம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலே தனிப்பட்ட வீரரோ அரசியல் அறிஞரோ அவ்வப்போது தோன் றித் தமது விவேகத்தினலும் குன்றாத ஊக்கத்தினலும் அந்த அரசுகளைச் செழிக்கச் செய்தனரென்ற விவரத்தை ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். இவர்கள் சில இடங்களில், தாரேந்தும் நாட்டுத் தத்துவஞானியும் அரசியலறி

ஞானமான அர்ச்சிதாசினைப் போன்றவர்களாயிருந்தாலும், பெரும்பான்மையாகச் சிராக்கியுசில் விளங்கிய தயோனீசியசைப்போன்ற பேராசை பிடித்த தான்தோன்றி வீரராகவேயிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் எலனிய உலகின் புற எல்லையில் வாழ நேரிட்டமையினால் பெரும்பாலும் அதற்கு வெளியே உள்ள அநாகரிகருடைய பழக்கவழக்கங்களால் தமக்குண்டான மாசினை அகற்றுவதற்காவல் கொண்டு எலனிய கலாசாரத்தை விடாப்பிடியாகப் பற்றியதோடு அதனைப் பேணிக்காக்கவும் முனைந்து நின்றனர். கேரிய நாட்டின் மன்னனை மௌசோலுசு என்பவனும் இவர்களுள் ஒருவனுவன். ஈசியக் கடற் பிரதேசத்திலே தான் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்ற பேராசையினால் அதென்சுடனேயே இவன் ஒரு சமயம் மோதிக் கொண்டானென்பதைப் பிறிதோரிடத்திற் காண்போம். தன் தந்தையான எக்கதோமினுசு என்பவனிடமிருந்து பெற்ற கேரிய நாட்டு அரசின் மணிமுடிக்குரிய சுதந்திரமான ஓரிளவரசனுயிருந்தாலும் மௌசோலுசு, பாரசிகப் பேரரசனுக்குத் திறை செலுத்தி ஒரு மண்டலாதிபதி என்ற அளவிலிருந்துகொண்டுதான் தன் நாட்டிலே சுதந்திரமாக அரசாட்சியை நடத்தினன். அவன் கேரிய நாட்டோடு அமைந்திருந்து விடாமல் பக்கத்து நாடாகிய இலிசியாவையும், கிரேக்க நாட்டைச் சேர்ந்த கடல் முனைக்குன்றுன அலிக்காணுசு என்னும் பகுதியையும் தனதாட்சியினுள் இணைத்துக்கொண்டான். மேலும் அலிக்காணுசு என்னும் பகுதியிலேயே தனது தலைநகரையும் அமைத்து அதற்கண்மையில் விளங்கிய தீவு ஒன்றில் பலமிக்க தொரு கோட்டையையும் கட்டியிருந்தான். அதிகாரத்தினுலும் பதவியினுலும் அவன் ஒரு வல்லாளனுயிருந்தாலும் அங்கு நிலவிய அரசாங்க வேலைகளில் அநாவசியமாக அவன் தலையிட்டதில்லை. அதென்சில் பிசித்திராதிசு எவ்வாறு விளங்கினனே அவ்வாறே இவனும் கொள்கையளவில் மாத்திரமன்றி நடைமுறையிலும் அரசாங்கத்தின் தலைவனுயிருந்தான். அத்துடன் கிரேக்க நாட்டின் கலைகளையும் அவன் நன்கு போற்றி வந்ததிலிருந்து அவனுடைய பண்பாடு மேலும் விளங்குகிறது. 353 ஆம் ஆண்டிலே அவன் உயிர் துறந்தபோது அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொண்டு அரியாசனம் ஏறிய அவன் மனைவி அவனுடைய கலைப்பண்புக் கறிகுறியாகக் கலையழகு மிக்கதொரு கற்றளியை எடுப்பித்தாள். பழம் பெருமையிற் சிறந்த அக்கட்டிடம் இன்று நமது ஆங்கில மொழிக்கே 'மௌசோலியம்'[1] என்ற ஒரு புதிய சொல்லை உற்பத்தியாக்கித் தந்திருக்கிறது. அக்காலத்திலே சிறந்து விளங்கிய சிற்பியர் நால்வர் அக்கட்டிடத்தின் சிற்பங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அதன் நுணுக்கமான சிற்ப வேலைப்பாடுகளைக்கொண்ட சில பகுதிகளையும் உருக்குலைந்து சிதைந்துபோன சிதிலங்கள் சிலவற்றையும் இன்றும் பிரித்தானிய நூதனசாலையிற் காணலாம். வீரமும் பண்பும் மிகுந்த அவ்வீரனுடைய பெருமைக்கேற்ற சிறப்புப் பொருந்தியதாகவே அக்கட்டிடம் விளங்கியிருந்ததென்று கூறலாம்.

சைப்பிரசுத் தீவினும் ஏவகோரசு என்ற கிரேக்க வீரனுலாரம்பித்து வைக்கப்பட்ட அரச பரம்பரையொன்றின் விவரங்களும் சுவைமிக்க வீரக்கதைகளா

1. அழகிய வேலைப்பாடமைந்த கல்லறையை அல்லது கற்றளியை ஆங்கிலத்தில் "மௌசோலியம்" என்பர்.

யிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். வியத்தகு பெருமை வாய்ந்த அவ்வீரன் அத் தீவிலே மிகப் பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த கிரேக்க மக்களே ஆண்டுவந்த ஒரு குடும்பத்தின் வழித்தோன்றலாவன். ஆனால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே அம்மக்கள் பினீசியரால் துரத்தப்பட்டனர். 410 ஆம் ஆண்டிலே ஏவகோரசு சைப்பிரிய நகரமான சாலமிசைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்தே படிப்படியாக அத்தீவு முழுவதையுந் தன்னதிகத்தினுட் கொண்டுவந்தான். அதென்சு வீழ்ச்சியடைந்த போது அங்கிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டவர்களான கோனனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ் ஏவகோரசின் சபையிலேயே புகலிடம் தேடினர். (இடையில் ஒருமுறை புரட்சியிலீடுபட்டதைத் தவிர) பாரசீக மன்னனையே பேரரசனாக ஏற்றுக் கொண்டு அவனுக்குத் திறைசெலுத்தி வந்த இந்த ஏவகோரசும் மௌசோலுசு என்பவனைப் போலவே கிரேக்க நாட்டின் பண்பாடு கலாசாரம் என்பவற்றை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுப் போற்றிவந்தான். சந்தர்ப்பவசத்தினால் 374 இல் இவன் இறக்க, தத்துவ நூற் பயிற்சியிக்கவனும், அதீனிய எழுத்தாளனை ஐசோகிராதீசின் நண்பனுமான இவனது மைந்தன் நிக்கோகிலிசு என்பவனே ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டான். அக்காலத்திலே கிரேக்க நாகரிகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துக் கீழைத் தேசத்துப் பழக்கவழக்கங்களையே பிடிவாதமாகப் பின்பற்றி வந்த பினீசிய நகரமான சிதனிலே எலனிய நாகரிகத்தைப் பரப்புவதற்கு இச்சைப்பிரிய அரச வம்சம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். எனினும் கீழைத் தேசச் சார்புடைய மற்றுமொரு பெரிய அரச பரம்பரை எலனிய கலாசாரத்தை மிக விரிவாகப் பரவச் செய்து வந்தமையினால், கிரேக்க கலாசாரத்தினிருப்பிடமாய்ப் புறவெல்லையில் விளங்கிய ஏவகோரசுடைய அரசாங்கத்தின் புகழ் ஓரளவு மங்கிப்போயிற்று. கிரேக்க கலாசாரத்தைப் பரப்பி வந்த அரசர்களுள் மிகச் சிறந்து விளங்கியவர்கள் மசிடோனிய மன்னர்களேயாவர். எலனிய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றி வந்த நாடுகளுள் மிகவும் பிற்போக்கானதென அதன் அயல் நாடுகளால் அக்காலத்தில் கருதப்பட்ட மசிடோன் நாட்டிலே பண்படாத வீரம் இளமையின் செருக்குடன் விளங்கிற்று. பிலிப்பு, அலக்சாந்தர் ஆகிய இளவரசர் இருவரும் போர் முறைகளே நன்கறிந்த வீரர் என்ற சிறப்பு ஒருபுறமிருக்கக் கிரேக்கப் பண்பாடுகளிலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டிருந்தனராகையால் மசிடோன் நாடு மிகவேகமாக முன்னேறிப் பெரும் புகழடையலாயிற்று. மேற்கூறிய விவரங்களிலிருந்து நாம் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய தொன்றுண்டு. எலனிய நாகரிகம் எங்கே உற்பத்தியாகியதோ அந்த மத்திய நாடுகளில் அது தாழ்வுற்றுப் புகழ் மங்கிப்போக, புறத்தே அவற்றைப் பற்றிக் கொண்டு வளர்ந்த நாடுகளில் அது புதுமலர்ச்சி கண்டதென்றே கூறவேண்டும். ஆகையினால் புதிதாகத் தோன்றிய மசிடோனியப் பேரரசுக்கும் தெற்கே விளங்கிய பழம் பெரும் நாடுகளுக்குமிடையே நடந்த யுத்தங்களைப்பற்றி இனி நாம் ஆராயும்போது முரண்பாடான ஓர் உண்மை புலனாகும். எலனிய நாகரிகத்தையே முற்றாய் வெறுத்திருந்த பகை நாடெனப் பலராலும் கருதப்பட்ட ஒரு நாட்டிலேயே அதனைப் புனருத்தாரணம் செய்த வீரன் தோன்றினனென்றால் அதுமிகையாகாது.

அத்தியாயம் XVII

மசிடோனிய நாட்டுப் பிலிப்பு மன்னன்

I.

கிரேக்க நாடுகளின் அரசியல் முறையில் இருந்த சீர்கேடு காரணமாக அது தன் இறுதியை நெருங்கிக் கொண்டேயிருந்த தென்பதைச் சிறந்த சிந்தனையாளருள்ளும் ஒருவரிருவரே ஓளவு உணர்ந்திருந்தனர். நகர-அரசு என்ற அரசியல் முறைதானும், தன்னளவிலே பூரணமாக, தன்னைத்தான் பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக, தனக்குத் தேவையானவற்றைத் தானே பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பெருமையுடன் விளங்கினலும் அதன் பலாபலனைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குங்கால் ஏதோ குறையிருப்பதாகவே தோன்றிற்று. எலனிய சாகியத்தினரின் அரசியல் ஞானம் பருவத்துக்கு முன்பே பழுக்கக் காரணமாயிருந்த ஊக்கமும் பண்புமே அவர்களிடையே ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையையும் அடக்க முடியாத அளவுக்குத் தூண்டி விட்டு அவர்களிடையே நிலவிய பல அரசுகளையும் சமாதானமாக வாழ இடங்கொடாமற் செய்துவிட்டன. உள் நாட்டிலே கட்சிப் பூசல்களும் வெளி நாடுகளோடு போர்களுமாக உள்ளும் புறமும் இப் பகைமை உணர்ச்சி வளர்ந்து அவர்கள் உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்து தற் கொலைப்கொப்பான இப்பூசல்களையும் போர்களையும் ஒழித்து ஒரு நல்ல வழியை வகுக்க வேண்டுமென்று ஆவலுற்றனர். மேலும் இக்கலகங்கள் கொடிய அநுபவங்களையும் ஊட்டியிருந்தனவாகையால் அவர்களுள் அறிஞர்களாயுள்ளவர்கள் அத்தகைய அரசியற் கொள்கைகள் நல்வாழ்வுக்குரிய வழிவகைகளையும் பாழ் செய்கின்றன என்பதையும் உணர்ந்தனர். எனவே வெவ்வேறு அரசியல் முறைகளைக் கலந்து செயற்படுத்திப் பார்க்கும் வழக்கமொன்றும் அக்காலத்திலே நடைமுறையிலிருந்தது. அதன் காரணமாகக் கூட்டு அரசியல் முறைகள் பரவின. ஆர்க்கேடியாவில் இந்த முறை வழக்கத்திலிருந்தது. சிறிது காலத்துக்குத்தான் அது அங்கே பலனளித்தது. ஆனல் ஒலிந்துசு என்னுமிடத்தில் இக்கூட்டு அரசியல் முறையை அனுசரித்துச் சிறிது வெற்றியும் கண்டனர். கொரிந்து ஆர்கோசு என்னும் அரசுகள் சிபார்த்த அதிகாரத்தினலிடர்ப்பட்ட பொழுது அரசியற் கூட்டுறவு ஒன்றை அமைத்து மற்றவர்கள் வியக்கும் வண்ணம் அதனைப் பூரணமாய் நடத்தி வந்தனர். இன்னும் அதென்சு நகரம் தான மைத்த புதிய கூட்டணியிலும் முந்தியதைவிட முற்றிலும் மாறுபட்ட தன்மைகளைக் காணக்கூடியதாயிருந்தது; அணியில் சேர்ந்திருந்த அங்க நாடுகளின் தனிச் சுதந்திரம் பாதிக்கப்படாத முறையிலே அக் கூட்டணி அமைக்கப் பட்டிருந்ததை நாமவதானிக்கலாம். இவையெல்லாம் நல்ல முயற்சிகளேயாயினும் உள் நாட்டளவிலேயே அமைந்திருந்தன. எலனியப் பெரும் சாகியத்தினரனைவரும் ஒரு குடைக்கீழ் ஒன்று சேரக்கூடிய முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப் படவில்லை. அப்படியான சந்தர்ப்பமொன்று ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை கல்லி

யாசு என்பவன் கூட்டிய சம்மேளனத்தின்போது உதயமானலும் அது திடீரெனத் தகர்ந்து சீர்குலைந்து போயிற்று. ஈற்றிலின்னுமொருவழி எஞ்சியிருந்தது. பெரிய அரசுகள் ஒவ்வொன்றும் தத்தம் படைவலியால் அப்படியான ஐக்கியமொன்றை நிலைநாட்ட முயன்றும் அவற்றுளொன்றுவது ஒரு சிறிது காலத்துக்கேனும் அம்முயற்சியில் வெற்றிகாணவில்லை. ஆனால் அம்முயற்சியில் முயன்று வெற்றி காணக்கூடிய பலன் ஒரு சிறிய கூட்டத்தார்க்குக் கிட்டியது. முன்னெப்பொழுதுமே அவர்கள் இத்தகைய முயற்சிகளிலீடுபட்டவரல்லர். அவர்களை ஒரு சாதாரணமான கூட்டமென்றுதான் உலகம் பொதுவாக ஒதுக்கி வைத்திருந்தது. ஏதோ தூரத்து வழியால்[1] தான் அவர்கள் கிரேக்கராயிருந்தனர். அரசியல் முறைகளிலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகவும் அநாகரிகமானவர்; எனினும் உறுதியும் வாய்ந்தவர்கள். சிறந்த தலைமை கிடைத்தபோது இணையற்ற வீரராயும் திகழ்ந்தனர். மசிடோனிய மன்னர்களுக்குரிய காட்டுப் பாங்கான வடபகுதியைச் சேர்ந்த இப்பூர்வீகக் குடிமக்களே இத்தகைய பெருமைக்குரிய வீரராகத் திகழ்ந்தனர்.

II.

மலைத் தொடர்களுக்கும் கடலுக்குமிடைப்பட்ட ஒடுங்கிய ஒரு சமவெளியே மசிடோனியரின் தாய்நாடாயமைந்திருந்தது. ஒலிந்துசு முதலான கிரேக்கப் பட்டினங்கள் ஆங்காங்கே திகழ்ந்தனவாதலால் இம் மசிடோனியர் கரைநாடுகளை அணுக முடியாமலிருந்தனர். எனினும் உள்நாட்டில் மலைப்பகுதிகள் பல வற்றை அவர்கள் வென்று அடிப்படுத்தி அங்கு வாழ்ந்த பூர்வக் குடிகளான மலைச்சாதி மக்களை அடிமைப்படுத்தி அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தனர். மசிடோனியருடைய செல்வத்துக்கும் செழிப்புக்கும் அந்த மலைப் பிரதேசங்களே பெரிதும் காரணமாயிருந்தன. தமது தாய்நாடான அச்சமவெளியைப் பண்படுத்தி நல்ல பலனை அடைந்ததுடன் மலைப் பிரதேசங்களில் ஆட்டு மந்தைகளையும் வளர்த்துப் பயனடைந்தனர். வேட்டையாடுதலிலும் அவர்கள் மாவீரராயிருந்தனராகையால் மலைப் பகுதிகளில் சிங்கம், காட்டுப்பன்றி முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடுதலிலும் பெரும் பொழுதைக் கழித்தனர். இவ்விதமான வாழ்க்கை முறைகளுக்கு அவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்கள் ஒத்துப்போகக்கூடியனவாயிருந்தன. அற்ப குடிசைகளைச் சிறு சிறு கூட்டங்களாயமைத்து அவற்றிலேயே அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். தத்தம் குடிசைகளில் நெசவு செய்த ஆடைகளையும் காட்டுமிருகங்களின் தோலையுமே ஆடையாயணிந்து வந்தனர். குடிவெறியிலும் மித மிஞ்சி ஈடுபடும் பழக்கம் அவர்களிடையே காணப்பட்டது. அதனால் வெறியின் மிகுதிப்பாட்டை விளக்குவதற்குக் கிரேக்க தேசத்தில் இவர்களையே உதாரணமாகக் காட்டும் வழக்கமும் ஏற்பட்டிருந்தது. தம் அயல் நாடுகளிலே வாழ்ந்த நாகரிகமடைந்த மக்களைப் போலன்றி அவர்கள் எப்பொழுதுமே ஆயுதபாணிகளாகத் திரிந்தனர். இரத்தஞ் சிந்தும் கொடிய இனக்கலகங்களும்

---

1. மசிடோனியர் தேசாலியருகனமான கிரேக்கராய் எலனியரல்லாதவர்களிடையே கலப்பு மணம் செயதுகொண்ட ஒரு சாதியினர் என்றும் தேசாலியச் சொற்கள் பலவற்றைத் தமது மொழிவழக்கிலு மேற்றுக்கொண்ட ஓர் ஆரிய வகுப்பினர் என்றும் அபிப்பிராய பேதங்கள் நிலவுகின்றன.

கொலைகளும் அங்கே சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சிகளாயிருந்தன. தன் சாதியாளு யிருந்தாலென்ன பகைவனுயிருந்தாலென்ன, எதிர்த்து வந்தவனைக் கொன் றொழிக்கும் வரையில் மசிடோனியன் தன் இடுப்பிலே ஒரு கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தான். சர்வாதிகாரிகள் போல் விளங்கிய மசிடோனிய மன்னர்கள் மக்களிடையே நற்பண்புகளை வளர்க்கப் பெரிதும் முயன்று வந்தமை போற்றக் கூடியதாகும். ஐந்தாம் நூற்றாண்டினிறு திக் காலத்திலாட்சி செலுத்திய அர்ச்சிலெளசு என்பவன் கட்டிட வேலைகளில் அதிக கவனஞ் செலுத்தினான்; பொது வீதிகள் பலவற்றை அமைத்தான். இன் னும் கிரேக்க நாட்டுச் சைத்திரிகர், நுண்வினைஞர், சோக காவியங்களைப் பாடிய யூரிபிதிசு முதலாம் புலவர்கள் முதலிய பலரையும் பெல்லா என்னுமிடத்தி லிருந்த தன் அரச சபைக்கு அழைத்துச் சிறப்புச் செய்தான். பின்பு சிறிது காலம் குழப்பங்கள் நிலவின. அதன்பின் அரியணையேறிய அமிந்தாசு என்பவன் மிகுந்த சிரமப்பட்டுத்தான் அரசாங்கத்தை நிர்வகிக்க முடிந்தது. இல்லீரிய நாட்டின் பழங்குடி மக்கள் ஒருசமயம் எதிர்த்தெழுந்து அவனைத் தலைநகரை விட்டோடும்படியும் செய்தனர். பிறிதொரு சமயம் சாலிசிதியக் கூட்டரசும் அவனைத் துன்புறுத்தியது. ஆனால் சிபார்த்தர் ஒலிந்துசை அடக்கியபோது அமிந்தாசும் தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதில் வெற்றி கண்டான். மசிடோன் நாட்டைப் பலமிக்க தொரு அரசாக விளங்கச் செய்தபின் 369 இல் அவன் உயிர்துறந்தான். அவனுக்கு அலக்சாந்தர், பேர்திக்காசு, பிலிப்பு என் னும் மூன்று புதல்வரிருந்தனர். மூத்தவன் கொலை செய்யப்பட்டான் — மசி டோனிய அரசர்களுக்கிடையில் கொலைகள் சர்வசாதாரணமான சம்பவங்களா கும். 359 இல் மீண்டுமொருகால் இல்லீரியப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அந்த யுத்தத்திலே பேர்திக்காசும் காயமடைந்து உயிர் துறந்தான். அப்பொழுது அவ னுடைய புதல்வன் சிறுவனுயிருந்தமையினால் மூன்றுவது சகோதரனை பிலிப்பு என்பவனே அரசபாரத்தை ஏற்கத் தகுதியுடையவனுயிருந்தான். இவ்வாறு, மசிடோன் நாட்டின் சரித்திரத்தில் முன்னெப்பொழுதுமே காணப்படாத நெருக் கடிமிகுந்த ஒரு சூழ்நிலையிலேயே, கற்பனைக்கெட்டாத பெருமையின் சிகரத் தில் அந்நாட்டின் பெயரை ஏற்றி வைக்கக் கூடிய ஆற்றல் படைத்த வீரனு டைய கைகளில் அரசபாரம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

தன்னுட்சிக் குட்பட்ட மக்களைப் போலவே மன்னவன் பிலிப்பும் மூரண் பாடான குணதிசயங்கள் பொருந்தியவனுயிருந்தான். பயங்கரமான வீரமும் நிறைந்த ஆற்றலும் எத்தகைய துன்பத்தையுந் தாங்கக் கூடிய உடல்வலிமை யும் அவனிடத்திலே பரிபூரணமாய் நிரம்பியிருந்தன. மதுவருந்துவதிலும் அவன் அளவுகடந்த ஆவலுள்ளவனுயிருந்திருக்கிறான். சாயிரோனியா என்னுமிடத் தில் நடந்த போரிலே மிகச் சிறந்த வெற்றியீட்டினானுயினும் அற்றை நாளி ரவிலே மதுமயக்கத்திலவனுடைய களியாட்டம் அவ்வெற்றியையே களங்கப் படுத்திவிட்டது. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்காக அவன் எத்தகைய சுகங்களையும் தியாகஞ் செய்வான்; எக்கொடிய சோதனையாயினும் தாங்கிக் கொள்வான்; எத்தகைய கடும்போரானாலும் விட்டுக் கொடுத்து நிற்பான். அதற்காகவே அவனை நேசித்தவர் பலர். ஆனால் வெற்றியீட்டவே வேண்டுமென்று துணிந்து

விட்டானுலை 'கண்ணே இழந்தாலென்ன, தோள் முறிந்தாலென்ன, காலோ கையோ ஊனமாகப் போனுலென்ன ஒன்றையுமே அவன் பொருட்படுத்த மாட்டான்' என்று அவனுடைய கொடிய பகைவனை தெமோதெனிசே ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளான். அந்தப் பேராவலைத் தடுக்க எந்தச் சக்தியினுலுமே முடியாது. மற்றவர்களே ஏமாற்றுவதும் அவனுடைய உதிரத்திலூறிப்போன பழக்கமாகும். அவன் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி களில் மீறிய வாக்குறுதிகளும் செய்த நயவஞ்சகங்களும் பலவுள. கொடிய துரோகச் செயல்களிலுமீடுபட்டுள்ளான். கிரேக்கப் பண்பாடுகளே அவன் அடி யோடு வெறுத்துவந்தானென்று அவனுடைய பகைவர் கருதியதில் ஆச்சரிய மொன்றுமில்லே. என்ன இருந்தாலும் தன்னயலவரான எலனியருடைய கலா சாரத்தை மனப்பூர்வமாக மதித்துப் போற்றியே வந்திருக்கிருன் இவ்வசாதா ரண மனிதன் என்பதை அறியும்போது அவர்களவ்வா றெண்ணியதும் தவ றென்றே கூற வேண்டும். அவ் எலனியரோடு தானும் ஒருவனுகிவிடுவதையே அவன் தன் வாழ்வில் பெரும்பாக்கியமாகக் கருதியிருந்தான். மாற்றலரைப் பணிய வைப்பதற்காக அவன் கையாண்ட கொடிய வழக்கங்களேயெல்லாம் எல னியரைப் பொறுத்த மட்டில், அவர்களுடைய நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற் காக, தளர்த்திவிடச் சித்தமாயிருந்தான். கடைசியில் அதென்சே அவன் காலடி யில் வந்தபோது அந்நகரமக்களிடம் காணப்பட்ட அறிவுச் செல்வத்துக்கு உண் மையான மதிப்பளிக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தினுலேயே அவர்களே அவன் தன்புறுத்தாமல் விட்டானென நாம் கருதக் கூடியதாயிருக்கின்றது.[1] எல்லாசி னிடத்தே அவன் இத்துணை மதிப்பு வைத்திருந்ததற்குக் காரணமில்லாமலில்லே. பெலோப்பிதாசினுடைய படையெடுப்புக்கள் நடைபெற்ற காலத்திலே அப்படை வீரர்கள் தேசாலிக்கப்பாலுஞ் சென்று வெற்றி கொண்ட நாட்களில் பதினேந்து வயதுச் சிறுவனுயிருந்த இந்த மசிடோனிய இளவரசனேயே பிணையாகப் பிடித் துக் கொண்டுபோய்ப் பூவோதியத் தலைநகரில் வைத்திருந்தனர். ஆனுல் தீபிசு நகரில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இச்சிறுவன் கிரேக்க கலாசாரங்களில் ஈடு பாடு கொள்ளத் தொடங்கினுன். யுத்த தந்திரங்களில் வல்ல எப்பாமினேந்தா சின் புகழும் ஓங்கி நின்ற காலம் அதுவே. மிகவிவேகமான அவனுடைய போர் முறைகள் இச்சிறுவனின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. எனவே இருபத்தி மூன்று வயது நிரம்பிய வாலிபனுக இவன் மசிடோன்நாட்டுக்கு மீண்டு சென்று அரசபாரத்தை ஏற்றபோது தான் கற்றுவந்த வித்தைகளெயெல்லாம் அனுபவத் தில் காணும் வாய்ப்பைப் பெற்றுன். அதனுல் இவன் நிர்வாகத்திறமையும், தலைமைதாங்குமாற்றலும், யுத்த தந்திரங்களைத் திறம்பட நடத்தும் வல்லமை யும் மிக்கவனுகப் பண்டைக் கிரேக்க சரித்திரத்தில் (தன்னுடைய புதல்வனெரு வனைத்தவிர) மற்றெவருமினே நிற்கமுடியாத வீரனுகத் திகழ்ந்தான்.

பிலிப்பு பதவியேற்றகாலம் இடர்கள் மிகுந்தகால மென்பதை முன்னரே கூறி யுள்ளோம். எனினும் அவன் சந்தர்ப்பத்துக் கேற்றபடி திடசித்தமும் குன்றுத

1. பின்னர் பாரசீகத்துடன் தான் போர் தொடுக்க எண்ணியிருந்தானுகையால் அதென் சின் கடற்படையுதவி தனக்குக் கிடைக்குமென அவனெண்ணியிருக்கலா மெனவும் நாம் கருதலாம்.

ஊக்கமூங் கொண்டு கருமமாற்றினன். அரியணையைக் கைப்பற்ற முயன்ற பல ரைக் கொன்றொழித்தும் நாடுகடத்தியும் விட்டான். வடக்கிலிருந்து அவன்மீது பாய்ந்துவந்த பியோனிய மலைச்சாதியினர்க்குப் பொருள் கொடுத்துத் தன்வச மாக்கிக் கொண்டான். இல்லீரியரைச் சமர்முகத்து எதிர்த்து வெற்றி கொண்டு முற்றுயடிமைப்படுத்தினன். இந்த வெற்றியிலும் பின்னர் நிகழ்ந்த போர்களி லும் அவன் தனது மசிடோனிய வீரருள்ளும், கூலிப்படையினருள்ளும் தெரிந் தெடுத்த மிகச் சிறந்த படையொன்றைத் தனக்குதவியாக ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டே வந்தான். அங்குமிங்குமாகப் பாய்ந்து தாக்கக்கூடிய சிறந்ததொரு குதிரைப்படை அவனிடமேற்கெனவேயிருந்தது. உயர்குடியிற் பிறந்த வீரரைக் கொண்ட இப்படையினரைத் 'தூணவர்' என வழங்கினர். ஆனல் காலாட் படையிலுள்ள வீரர்களோ ஒழுங்கு முறையில்லாதவர்களாகப் போருக்கு உத வாதவராயிருக்கக் கண்டான். போர்முறைகளிலே பிலிப்பு மன்னன் கையாண்ட புதுமுறைகள் போர்களைப்பற்றிய வரலாற்றிலேயே புரட்சிகரமானதொரு மாற் றத்தை ஏற்படுத்தின. ஆகையால் ஒழுங்குமுறையற்றிருந்த தன் காலாட்படை யினையும் அவன் திருத்திப் பயிற்சியளித்து உலகிலேயே சிறந்த காலாட்படை யென்ற பெருமையடையச் செய்தான். கிரேக்க அணிவகுப்பு முறையையே அவன் பின்பற்றினனெனினும், சாதாரணமாக எதிரிகளைத் தள்ளிப் பின்வாங் கச் செய்யும் யந்திரமாகவன்றி எதிர்த்துத் தாக்கும் படையாக்கியதோடு, மிக லாகவமாக முன்னேறவும் பரந்துபட்டு நின்று தாக்கவும் கூடிய வலிமையுடைய படையாகவும் பயிற்றிவைத்தான். நெருங்கிநின்று அணிவகுக்கும் முறையையே அவன் முதலில் மாற்றி ஒவ்வொரு கேடயத்துக்கு மிடையில் இரண்டு முழ இடைவெளி விட்டு நிற்கச் செய்தான். இரண்டாவதாக மசிடோனியருடைய சிறப்பான ஆயுதமாயமைந்த மிகநீண்ட ஈட்டிகளை அப்படை வீரர் உபயோகிக் கும்படி செய்தான். சாரிசா என்ற அவ்வீட்டிகளை முதல் வரிசையில் நிற்பவர் கள் மட்டுமன்றி இரண்டாம் மூன்றும் வரிசைகளில் நிற்பவர்களையும் ஏந்தச் செய்தான். இதனல் முதல் வரிசையில் நிற்பவர்கள் மாத்திரமன்றி இரண்டாம் மூன்றும் வரிசையில் நிற்கும் வீரரும் எதிரிகளை எட்ட நின்றே தாக்கக் கூடிய வாய்ப்பு[1] ஏற்பட்டது. இப்படியான புதிய ஆயுதங்களைக் கையாளவும் புதிய முறையிலமைந்த அணிவகுப்பிலே நின்று போர்புரியவும் சிறந்த விவேகமும் மிகுந்த கட்டுப்பாடும் வேண்டியிருந்தது. பிலிப்பு மன்னனும் அதற்குரிய பயிற்சியைத் தன் வீரர்க்களிப்பதில் சலியாது ஊக்கம் காட்டி வந்தான். இன் னும், வினைந்து செல்லுமாற்றலும் படைவீரர்க்கு இன்றியமையாது வேண்டப் பட்டது. அதற்காக நெடுந்தூரம் நடக்கும் பயிற்சிகளையும் அவனளித்து வந் தான். ஒரு மாதகாலத்துக்குத் தேவையான உணவுக்குரிய மாவையும் மற்றும் பொருள்களையும் கொண்ட சுமையைச் சுமந்தபடியே ஒருநாளிலேயே மூப்பது மூப்பத்தைந்து மைல் தூரம் நடக்கவும் பயிற்சியளித்தான். இத்தகைய கடும் பயிற்சிகளெல்லாம் முடியப் பலகாலஞ் சென்றிருக்குமாயினும் தன் அயல்நாட்

1. மசிடோனியப் படையணிவகுப்பிலே பிற்காலத்தில் 24 அடி நீளமான ஒருவகை ஈட்டியை யும் உபயோகித்தனர் என்று தெரிகிறது. இவ்வாருனல் ஐந்து வரிசைகள் வரையில் அணி வகுத்து நிற்கும் வீரர்களுடைய ஈட்டிமுனைகள் மு ல் வரிசைக்கு வெளியே நீண்டு நிற்கும்.

டினரான கிரேக்கருடன் பொருத சமயத்தில் அவனே யாருமே வெல்லுதல் அசாத்தியமென்று தோன்றிற்று. பிற்காலத்திலவனடைந்த வெற்றிகளுக்கு மேலு மிரண்டு ஏதுக்களிருந்தன. அவன் தன் படைவீரர் போரினே ஒரு தொழி லென்ற அளவில் கருதாமல் தேசப்பணி என்று கருதும்படி செய்தமையே மூத லாவது காரணம். தன்னுலடக்கியாளப்பட்ட மலேச்சாதி மக்களிடையேயிருந்தும் வீரரைத்திரட்டி அச்சேனையிற் சேர்த்துக்கொள்ள அவன் அஞ்சவில்லே; அவ் வீரர்களுக்குத் தேசப்பற்றினே ஊட்டியதோடு அவர்களேச் சிறந்த குடிமக்களாக வும் விளங்கச் செய்தான். இவ்வாறு மக்களிடையே வளர்ந்த தேசாபிமான உணர்ச்சி மசிடோனிய அரசியலினேப்புக்கு ஏற்றதோர் அத்திவாரமாயமைந் தது. சுருங்கச் சொன்னுல் பிலிப்பு மன்னன் படையை வளர்த்ததோடு ஒரு வீர சமுதாயத்தையுமே உருவாக்கி வளர்த்துவந்தானென்றே கூறவேண்டும். இது போலப் போர்வீரர் நிறைந்த ஒரு சாகியம் அக்காலக் கிரேக்க சரித்திரத்துக் குப் புதியதாகும். சிபார்த்தரிடையே இருந்த அடிமைச் சமூகம் அரைகுறை யான விசுவாசத்துடனேயே இருந்ததென்ற உண்மையை எண்ணிப்பார்த்தால் அவர்களாவது இத்தகைய பெருமையை அடைந்திருந்தனர் என்று கூறமுடி யாது.

தன் படையினபிவிருத்திக்கு அடுத்தபடியாக வேண்டியது பணம் என்பதை உணர்ந்தான். அதற்கும் அவன் ஏற்கெனவே திட்டங்களே வகுத்துவைத்திருந் தான். மசிடோனியாவுக்கு வடகிழக்கே பங்கியசு என்னும் மலேக் குன்றிலே வளமிக்க தங்கச் சுரங்கங்கள் அமைந்திருந்தன. அசுற்குச் செல்லும் வழியைக் காத்து நின்றது அம்பிபோலிசு என்ற கடற்கரைப் பட்டினம். சிபார்த்தருக் கெதிராக நடைபெற்ற போரிலே அப்பட்டினத்திஞதிக்கத்தை அதீனியர் இழந்துவிட்டனர். மீண்டுமதனேக் கைப்பற்ற அதீனியர் எடுத்துக் கொண்ட மூயற்சிகளுக்கு அப்பட்டினம் இதுவரையில் தப்பியும் வந்துவிட்டது. ஆனுல் இப்பொழுது அதனேக் கைப்பற்றலா மென்ற நம்பிக்கை அவர்களிடத்திலே ஏற் படும்படி செய்து வந்தான் பிலிப்பு. அவன் தன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற இரண்டாவது ஆண்டிலே அம்பிபோலிசை முற்றுகையிட்டுத் தானே கைப் பற்றிக் கொண்டான். அதீனியர் அச் செய்கையைக்கண்டு ஆத்திரங்கொள்ள அவர்களுக்குரியதாயிருந்த பிதஞ என்ற துறையை அம்பிபோலிசுக்குப் பதிலாகத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவதாக வாக்களித்தான். வாக்களித்தபடியே நடந்து கொள்ளும் எண்ணம் உண்மையில் அவனிடமில்லே. ஈசியன் கடற்பகுதி யிலே தனக்குப் பயன்படக்கூடிய பிதஞத் துறையைத் தன்னதிகாரத்தி லேயே வைத்துக் கொள்ளவே ஆசைப்பட்டான். ஆண்டொன்றுக்கு ஆயிரம் தாலந்து வருவாயுள்ள பொற்சுரங்கங்களும் அம்பிபோலிசுத்துறையும் தன் ஆதிக்கத்தில் வந்த உடனே பிலிப்பு, தான் செய்த வாக்குறுதியை மறந்து அடுத்த ஆண்டிலேயே பிதஞமீது மட்டுமன்றி பொத்திடேயியா மீதும் கை வைக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். இவ்வாறே பணவருவாய்க்கு நிரந்தரமான ஒரு வழியையும், கடலிலாதிக்கஞ் செலுத்த ஒரு துறைமுகத்தையும் உறுதியாகப்

பெற்றுக்கொண்ட பிலிப்பு மன்னன் மற்றவர்களுடைய எதிர்ப்புக்களைத் துச்சமாக மதித்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. எப்பொழுதும் போலவே தன் திட்டங்களைச் சமாதானமென்ற போர்வையில் மிகவும் இராசதந்திரமாக மறைத்து அந்தரங்கமாகவே வைத்துக் கொண்டான். அவனுடைய போக்குகளைக்கண்டு பரபரப்படைந்திருந்த ஒலிந்துசினுக்குப் பொத்திடேயியாவை அளித்துச் சாந்தமடையச் செய்தான். அதென்சு சம்பந்தப்பட்டவரையில் அவன் எப்பொழுதும் பரிவு காட்டியே வந்தான். தன்னிடம் அகப்பட்ட போர்க்கைதிகளுள் அதீனியரைக் கண்டால் அவர்களைத் துன்புறுத்தாமல் விடுதலை செய்துவிடுவதையே வழக்கமாகக் கொண்டான். அதென்சுடன் பகைத்துக் கொள்வதை அவன் விரும்பியதேயில்லை. இத்தகைய செயல்கள் அவனுக்கு நல்ல பலனளித்து வந்தன. தங்கள் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட பகுதிகளைக் கைப்பற்றியதைக் கண்ட அதீனியர் ஆத்திரமடைந்தாலும் பிலிப்பினுடைய இந்த நடவடிக்கைகளால் மனக்கசப்பை வெளியே காட்டாமல் சாந்தமாகவேயிருந்து வந்தனர். எதிர் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய படைபலம் அப்பொழுது அவர்களிடமில்லை யென்பதும் உண்மையே. அதென்சின் நேசநாடுகளை மீண்டும் புரட்சிகளிலீடுபட்டிருந்தன. கேரிய நாட்டு மண்டலாதிபதியான மௌசோலுசு என்பவன்தான் புரட்சிகளைத் தூண்டிவிடக் காரணமாயிருந்தான். அலிக்காணசுசு என்னுமிடத்திலே சுதந்திர ஆட்சி செலுத்திவந்த அவனுக்கு ஈசியன் கடற்பகுதியில் அதென்சு ஆதிக்கம் செலுத்துவதைக் காணப் பொறுமையாயிருந்தது. சியோசு, உரோட்சு, பைசாந்தியம் என்னும் அரசுகள் மௌசோலுசுவின் உதவியுடன் அதீனியக் கூட்டணியிலிருந்து பிரிந்து கொண்டன. அவற்றைப் பின்பற்றி வேறும் பல நாடுகள் பிரிந்து செல்ல, பாரசீக மன்னனும் அப்புரட்சிக்கு உதவி செய்யப் போவதாகப் பயமுறுத்த, அதென்சு வேறென்றுஞ் செய்ய முடியாமல், யூபோயியா, திரேசியச் செர்சோனிசி, வடபாலுள்ள சில தீவுகள் ஆகியனவற்றுடன் அடங்கி அமைந்து சாந்தமாயிருந்தது. புரட்சிகளையடக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகளால் அதென்சின் பொருளாதார நிலையும் குறைந்து போயிற்று. அத்துடன் மனத்தளர்ச்சியும் சேரவே அதீனியர் புதிய முயற்சியொன்றிலும் பிரவேசிக்கவில்லை. எனவே ஆக்கிரமித்தெழுந்த மசிடோனியாவைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடியவர் அப்பொழுது எவருமேயில்லை. எனவே வளர்ந்து வந்த தன் பேராசை ஒன்றுபடுத்தி உறுதியாக்கக்கூடிய முயற்சிகளிலும், கிரேக்க தேசத்தை மேலும் பணியவைப்பதற்கான திட்டங்களிலும் பிலிப்பு மன்னன் சாவதானமாகவே ஈடுபடலானான்.

அதீனிய வீரர் பலர் பலியான தொருபுறமாகவும் கூலிக்குப் போர்வீரரை அமர்த்தியும் தோல்விகண்டது மற்றொருபுறமாகவுமிருக்கவும் அதீனியர் பீரியூசுத் துறையிலே கிடைக்கும் மீன்வலை அதிகமாயிருப்பதைப் பற்றியும் புதிய நாடகங்களை அரங்கேற்றுவது பற்றியுமே சிந்தித்தார்களன்றி அரசியல் வானிலே கருமேகங்கள் குவிந்துவருதலைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. எனினும் மற்றவர்களைப் போலக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிராமல் ஒருவன் மட்டும் வரப்போகுந் துன்பங்களையும் ஆபத்துக்களையும் பற்றிச் சிந்தனை செய்துகொண்டே யிருந்தான்.

சிலருக்கு இயல்பிலேயே பின்வரும் ஆபத்துக்களை முன்னரே அறியும் சக்தி உண்டு. தெமோதெனிசு அப்படியான ஒருவனாய் விளங்கினான். அவன் அதென்சில் சிறப்புடன் வாழ்ந்த தொழிலதிபனொருவனுடைய புதல்வனேயானாலும், தாய்வழிப்பாட்டி ஒருத்தியினாலேற்பட்டிருந்த சைதிய உதிரக் கலப்பு அவனுடைய நரம்புகளினூறியிருந்தமையினால் வடபகுதிப் புல்வெளிகளில் வசித்தவரிடையே இயல்பாகக் காணப்படும் அந்தச் சக்தியும் அவனிடம் இருந்தது. அவனுடைய இளமைக் காலத்துத் துன்ப அனுபவங்களால் அவன் எப்பொழுதுமே மனக்கசப்புள்ளவன் போலவே காணப்பட்டான். இளமையில் உடல் நலமற்ற ஒரு குழந்தையாகக் கணவனையிழந்த தாயின் பராமரிப்பிலிலும் வேறும் மூவருடைய பாதுகாப்பினுமே அவன் வளர்ந்து வந்தான். அந்த மூவரும் அவனுடைய செல்வத்தை அபகரித்தும் விட்டனர். இளமைக் காலத்தில் அவ்வாறு அவர்களால் அவன் ஏமாற்றப்பட்டதும் நன்மையாகவே முடிந்தது. வயது வந்ததும் அந்த மூவர்மீதும் அவன் வழக்குத் தொடர்ந்து அங்கிருந்த வழக்கப்படி நீதிமன்றத்தில் தன் கட்சியை எடுத்துப் பேசுவதற்குரிய விவாதங்களையும் அவனே ஆயத்தம் செய்தான். அதிலிருந்து நீதிமன்ற விசாரணைகளுக்குரிய விவாதங்களையும் விசாரணைகளையும் ஆயத்தம் செய்துகொடுப்பதில் அவன் நல்ல அனுபவமடைந்தான். அதிலிருந்து அவன் மற்றவர்களுக்குச் சட்ட ஆலோசனை விளங்கினான். அவன் ஆயத்தம் செய்யும் பேச்சுக்களிலிருந்து அவனுடைய சொல்வன்மையும் நியாயத்தை எடுத்து விவாதிக்குமாற்றலும் நன்கு விளங்குகின்றன. ஆனால் மேடைப் பேச்சில் மாத்திரம் அத்துணைச் சாதுரிய முள்ளவனை விளங்கவில்லை. நினைத்தமாத்திரத்திலே சபையில் பேசுவதென்பதும் அவனால் முடியாத காரியமாகும். அப்படிப் பேசினாலும் நாணிக் கோணித் தட்டித்தடுமாறியே பேசத் தொடங்குவான். இத்தகைய குறைபாடுகளைத் தன்னிடமிருந்து அகற்றிவிடவேண்டுமென்று அவன் கடும் பயிற்சிகளுக்குத் தன்னை ஆளாக்கிக் கொண்டான். மலைமீது ஏறிக்கொண்டே அறுத்தறுத்துப் பேசிப்பழகுவான்; பருக்கைக் கற்களை வாயிலடக்கிக் கொண்டு பாடல்களைப் பாடிப்பார்ப்பான்; கண்ணாடியின்முன் நின்று மெய்ப்பாடுகளை அப்பியாசிப்பான். இவ்விதமான பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு அவன் பிற்காலத்தில் சிறந்த பேச்சாளனாய் விளங்கினான். டிகிரோலேபோல மக்கள் சபையிலே முதன் முதல் பேசும்போது அவன் நகைப்புக்கு ஆளானானெனினும் பின்பு அவனுடைய பேச்சுக்களை எல்லோரும் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டிய ஒரு காலமும் வந்தது. முக வசிகரமில்லாவிட்டாலும் தன்னுடைய வாக்கின்சக்தியொன்றினாலேயே மக்கள் சபையின் கவனம் முழுவதையும் கவர்ந்து, பின்வரப்போகும் ஆபத்துக்களை எடுத்து விளக்கி, போர் முயற்சிகளில் நாட்டம் கொள்ளாமல் வீரம் செத்துப் போயிருந்த ஒரு காலத்திலே மக்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டி, அவர்களுக்குத் தலைமைதாங்கி நின்று நடத்தும் பெரும் பொறுப்பையும் தெமோதெனிசு ஏற்றுக் கொண்டான். அவனுடைய கருத்துக்களை மறுத்துப் பேசும் மேடைப் பேச்சாளர் பலரிருந்தும் அவனத்தகைய பெருமை யெய்தியது பெறற்கரிய வெற்றியேயாகும். வாய்ச்சாதுரியமாகப் பேசக்கூடிய தலைவர்களையே அக் காலத்துப் பொதுமக்கள் நம்பியிருந்தனர். தகுந்த பதவியிலுள்ளவர்களின்

கட்டுப்பாட்டிலே மக்கள்சபை நடைபெற்றதாகத் தெரியவில்லை. யுத்த தந்திரங்கள் நன்கு விருத்தியாகியிருந்த அக்காலத்திலே படைகளை நடத்தும் பொறுப்பு உண்மையான வீரரிடத்தேயன்றிப் பெரிக்கிளிசையோ அல்லது கிளியனையோ போலப் போர் செய்வதை ஒரு பொழுதுபோக்காகக்கொண்டவர்களிடம் இருந்திருக்க முடியாது. எனவே அரசியல்வாதிகள் தம் கொள்கைப்படி ஏதாவது ஒரு வழியைப் பின்பற்றுமாறு எடுத்துக் கூறுமுரிமையைப் பெற்றிருந்தனரேயன்றி அதன் பெறுபேறுகளுக்கும் அவர்களே பொறுப்பாயிருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. அதனால் சந்தர்ப்பவாதிகளான பேச்சாளர் போர்மேற் செல்லத் தூண்டும் பேச்சுக்களை அதிகம் பேசாமல் தமக்குச் சாதகமாகப் பொதுமக்கள் வாக்களிக்கக் கூடிய பேச்சுக்களையே பேசிவந்தனர். பல இடங்களிலும் அரசியற் கொந்தளிப்புகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலே, 'சமாதானம் சமாதானம்' என்று போதித்த ஞானியர் பலரும் இருந்தனர். மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த தனவணிகன் யூபுலுசைப் போல அல்லது பண்டைக்கால முறைகளையே அனுசரித்துவந்த போர்வீரனை போசியனைப் போன்றவர்கள் கூட, உள்நாட்டுச் சிறப்புக்களில் சிரத்தை கொள்ளும் படியும், பொருட் செலவுடன்கூடிய வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புக்களை மேற் கொள்ள வேண்டாமென்றும் போதிக்கத் தலைப்பட்டனர். பிலிப்புக் கெதிராக நகரமக்களிடையே பிரசாரம் செய்து வந்த தெமோதெனிசுக்கு ஐசோகிராதீசு என்ற பழுத்த அரசியல்வாதி ஒருவனே மட்டும் மனம் திரும்பச் செய்வதில் சிறிது சிரமம் ஏற்பட்டது. ஐசோகிராதீசு விருத்தாப்பிய தசையடைந்திருந்த காலத்திலேதான் பிலிப்பை எதிர்த்து இறுதிவரை போர்செய்ய வேண்டுமென்று தெமோதெனிசு ஒருபுறம் தீவிரமான பிரசாரங்களிலீடுபட, மற்றொருபுறத்தில் அவன் பேச்சுக்குச் செவிசாய்க்காமல் மற்றொரு கூட்டத்தினர் எதிர்வாதம்செய்து திரிய நாட்டிலே ஒரு நிலையான கொள்கையில்லாமல் சொற்போர்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இனக்கலவரங்கள் குடும்பப்பகைகள் முதலிய உள்நாட்டுக் கொந்தளிப்புக்களால் கிரேக்க தேசம் சின்னபின்னப்பட்டிருந்ததையும், தனது சொந்த நாடே தன் சக்திக்கு மிஞ்சிய பேரரசை ஏற்படுத்த முயன்று பல மெல்லாமிழந்து நின்றதையும் ஐசோகிராதீசு தனது நீண்டகால வாழ்விலே கண்ணுரக் கண்டிருக்கிறான். ஆதலால் அதென்சு பேரரசு என்ற வீண் கனவை மறந்துவிட்டுத் தன் அயல்நாடுகளுடன் சேர்ந்து பிலிப்பின் தலைமையில் ஒன்று கூடிக் கீழைத் தேசங்களை அடிப்படுத்துவதாகிய பயனுள்ள முயற்சிகளிலீடுபடுதலையே ஐசோகிராதீசு விரும்பினான். பிற்காலத்தில் பிலிப்பினுடைய மைந்தன் எதனைச் செய்தானோ அதனை முன்னமே அறிந்து சொல்லக் கூடிய தன்மை அந்தக் கிழவனிடமிருந்தது. ஐசோகிராதீசின் கொள்கைப்படி நடப்பதாயிருந்தால், கிரேக்க நாட்டவன் தன்னுயிரினும் மேலாக மதித்திருந்த அரசியற் சுதந்திரத்தில்[1] ஒருபகுதியையாவது தியாகம்செய்ய வேண்டியேயிருந்தது. பலம் பெற்று

1. ஐசோகிராதீசின் கொள்கைகளையே செனோபனும் ஓரளவுக்கு விரும்பியிருந்தானெனக் கூறலாம். கிரேக்க தேசத்தின் பரமவிரோதி பாரசீகப் பேரரசே யென்றும் அதனை வெறறி கொள்வதே தேசீயப்பணி யென்றும் எடுத்துக் காட்டுவதே அவனுடைய பிரதான நோக்கமாயிருந்த தென்று தெரிகிறது.

வளர்ந்துவரும் மசிடோனியாவை அடக்கக்கூடிய சக்தி தன்னுடைய காலத்திலிருந்த அதீனியரிடமிருந்தது எனத் தெமோதெனிசு தவருக எண்ணி விட்டான் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் சிறந்த கட்டுரையாளனும் சிந்தனையாளனுமான ஐசோகிராதீசைப் போலன்றி அவன் செயலிலும் ஈடுபடக் கூடிய ஆற்றலுடையவனுமிருந்தான். தன்கொள்கையிலே நியாயமுண்டு என்பதைத் தான் பரிபூரணமாய் நம்பியிருந்ததோடு நில்லாமல் அதனை மற்றவர்களுக் கெடுத்து நிரூபிக்க அவன் தீமேல் நடக்கவும் சித்தமாயிருந்தான். இப்படியாக, தனது கொள்கைகளை நிலைநாட்ட அவன் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. எதனைத் தலைசிறந்த பொருளென மதித்திருந்தானே அதனையே முடிவில் இழக்க நேர்ந்தாலும் தனி மனிதனுய் நின்று அவன் பெற்ற வெற்றி அவனொருவனுக்கே தகும்.

பிலிப்பு மன்னனுடைய ஆட்சி தொடங்கி ஓராண்டுக் காலத்திலே, வடதிசையில் புதிதாகத் தோன்றிய அச்சிறிய இராச்சியம் தன்னுடைய நாட்டுக்கு ஆபத்தாய் வரும் என்பதைக் கூர்த்தமதிபடைத்த தெமோதெனிசும் உணரவில்லை. பிற நாட்டுக் கொள்கைகளைப் பற்றி ஆரம்பத்தில் அவனுற்றிய சொற்பொழிவுகளில் மசிடோனியாவைப் பற்றி ஒருவார்த்தையுமேயில்லை. கிரேக்க தேசத்துக்கு வெளிப்படையாக எந்தவிதமான ஆபத்தும் இல்லையென்றே ஏனைய அதீனியரைப் போலத் தெமோதெனிசும் கவலையற்றிருந்திருக்கிறான். பிதனை, பொத்திடேயியா என்னுமிடங்களைக் கைப்பற்றிய பிலிப்பும் திரேசிய நாட்டிலே சில படையெடுப்புக்களை நடத்தித் தனது கரையோரத்திலமைந்த கடைசி அதீனியத்துறையான மித்தோனியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு அடங்கியிருந்துவிட்டான். பிலிப்பு அமைதியாயிருந்ததும் அதீனியர் கவலையற்றிருந்தமைக்கு ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். அமைதியாயிருப்பது போலிருந்து தன் காரியத்தைச் சாதிப்பதில் வல்லவன் பிலிப்பு. அதற்கேற்றவாறு கிரேக்க தேச விவகாரங்களில் அவன் தலையிடக் கூடிய சந்தர்ப்பமொன்று விரைவிலே ஏற்பட்டது. 356 இல் பூசந்திக்கு வடக்கிலே அசம்பாவிதமொன்று நடைபெற்றது. அசம்பாவிதமாயிருந்தாலும் வழிபாட்டுக்குரிய சிலைகளை உடைத்து இடர் செய்த அக்காலத்துக்கு அது புறம்பான தன்று. தெல்பியிலிருந்த அப்போலோ தேவாலயத்தைப் போகியர் கைப்பற்றினர்கள். தெய்வ நிந்தனைக்குரிய இக் கொடுஞ்செயல்கள் ஆரம்பித்தவிதத்தையும் நாமறிதல் நன்று. அம்பித்தியோனீசுக் கழகமென ஒன்று சமயசம்பந்தமான காரியங்களைக் கவனிப்பதற்கென்று தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்தது. பழங்குடிமக்களாலான இக்கழகத்தைத் தம் சொந்த அரசியல் காரணமாகத் தீய நாட்டினர் புனருத்தாரணம் செய்து வைத்தனர். அக்கழகத்தினதிகாரிகளைக் கொண்டு பின்னர் தமது அயல்நாட்டினரான போகியரைத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தனர். மதசம்பந்தமான சில தவறுகளை அவர்கள் செய்து விட்டார்களெனக் கூறி அவர்களுடைய நிலத்தை அபகரிக்கப் போவதாகப் பயமுறுத்தினர்கள். நிலைமை இவ்வளவுக்கு வளர்ந்ததைக் கண்ட போகியரும் தம்மைத் தயாராக்கிக் கொண்டனர். அவர்களுள் ஒருவனனை பிலோமெலுசு என்னும் வீரன் அப்போலோ தேவாலயத்தில் பண்டு தொட்டுத் தமக்கிருந்துவந்த உரிமையைத் தாமேயடைய வேண்டுமென்றெழுந்தான். உடனே நிதி சேர்க்கப்பட்டது ; போர் செய்வதற்காகக் கூலிப்

படையுமொன்று திரட்டப்பட்டது ; தெல்பியும் பிடிபட்டது. பிடிபட்ட அவ்வால யப் பகுதியைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு ஒரேயொரு வழி உண்டென்பதையு மவர்கள் உணர்ந்தனர். அவ்வாலயத்திற் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பெரு நிதிக்குவியல் அவர்களிடம் சிக்கியது. அதனைத் தம் தேவைக்குப் பயன்படுத்தப் பின்வாங்குவார்களா ? தீபருடைய கடுஞ் சினத்துக்காளாக வேண்டுமே யெனப் பயந்து முதலிலே பணத்தைக் 'கடனாக' எடுப்பதாகக் கூறினர்கள். ஆனால் போகப்போக அப்படியான பாசாங்கு செய்வதைவிடுத்து ஆலயத்திலிருந்த பொன்னைத் தாம் விரும்பியபடி நாணயமாயடிக்கவும் தொடங்கினர். அப் பொருளுதவியாலேயே ஆற்றல் மிக்கதொரு கூலிப்படையை அவர்கள் அமர்த் திக் கொள்ள முடிந்த தென்று கூறப்படுகிறது. காலப்போக்கிலே அவர்களைத் தீபர் பாஞ்சியுசு என்னும் மலைச்சரிவிலே எதிர்த்துப் படுதோல்வியடையச் செய்தனர். அவர்களுடைய தலைவனை பிலோமெலுசு என்பவனே ஒரு மலைப் பிளவின் விளிம்பு வரையில் துரத்திச் சென்றும் அவன் பகைவனுடைய கையிற் சிக்காமல் அம்மலைப்பிளவினுட் பாய்ந்து உயிர் நீத்தானென்பர். அவனிவ்வாறு வீரமரணமெய்தியதும் அவனுடைய சகாவான ஒனோமார்ச்சியுசு என்பவன் தானே முன்வந்து தலைமைப்பதவியை ஏற்றுச் சேனையை மேலும் பலமுள்ளதாக வும் பெரிதாகவும் ஆக்கிக் கொண்டு அயலிலுள்ள மக்களைத் துன்புறுத்த ஆரம் பித்தான். உலோகிரிசு, தோரிசு, ஓர்க்கோமினுசு முதலாமிடங்களோடு தேமோ பிலாய் என்னுமிடத்தையுமே அவன் தன்னடிப்படுத்தினான். ஈற்றிற் கூறிய தேமோபிலாய் யென்னும் பிரசித்தி பெற்ற மலைக்கணவாய் அவன் கையிலகப் பட்டதுமே தேசாலிக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது. அங்கே பேராய் என்னுமிடத்திலிருந்த இலைக்கோபிரன் என்னுமிளவரசனுடன் ஒப்பந் தஞ் செய்து கொண்டான். தேசாலியிலே வழக்கம்போல அப்பொழுதும் இனக் கலகங்களே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இலாரிசாவிலிருந்த இளவரசர் களுக்கும் இந்த இலைக்கோபிரனுக்கு மிடையில் பகைமை வளர்ந்திருந்தது. இவன் போகியருடன் சேர்ந்து கொண்டதையறிந்த அவ்விளவரசர்கள் எப்படி யாவது தாம் தப்பிக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர். ஆத லால் எந்தவிதமான ஆலோசனையுமின்றி மசிடோனிய மன்னனை பிலிப்பைத் தமக்குதவி செய்யும்படி அழைத்தனர்.

பின்னுக்கு என்ன நிகழுமென்பதை ஊகித்து அதற்கேற்பத் திட்டங்களை வகுத்து அவற்றை உறுதியுடன் நடத்தும் வல்லமையுள்ளவன் பிலிப்பு என்பது நமக்குத் தெரியும். இப்படி ஒருவாய்ப்பும் அவனுக்கு வந்தெய்தினால் அதனைப் பயன்படுத்த எத்தனையார்வத்துடன் தன் படைகளைத் தென்திசை நோக்கி நடத்தியிருப்பானென்பதை நாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம். அதிலும் கிரேக்க இனத்தவரின் தெய்வக் கொள்கைகளை அவமானப்படுத்திய சமய விரோதிகளான ஒருசிலரின் கொடுமைகளிலிருந்து கிரேக்க மக்களுக்கு விமோ சனம் தேடித்தரும் வீரனுகச் செல்வதில் அவன் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி கொண் டான். அதற்காக அவன் தனது வீரரையும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுடையவர்களா கத் திருத்தித் தாம் மேற்கொள்ளவிருந்த புனிதப் போரின் தன்மைகளையும் அவர்களுக்கு விளக்கினான். எனினும் கிரேக்க வீரரான கோபிலிதரை முதன்

முறையாக நேருக்குநேர் எதிர்த்தபோது தனக்கு வெற்றி கிட்டுமென்று அவன் எண்ணக்கூடிய நிலை ஏற்படவில்லை. தொடக்கத்தில் ஏதோ வெற்றிபெறுவது போலத் தோன்றியபோதும் ஒனேமார்ச்சியுசு என்பவனுடைய கூலிப்படை பிலிப்பின் படைகளைப் புறங்கண்டது. அவனுடைய படையிலிருந்த வீரரும் அவனை விட்டுப் பிரிந்துவிடப் போவதாகப் பயமுறுத்தவே அவன் பின்வாங்க வேண்டியே ஏற்பட்டது. 'ஆடு பின்வாங்குவது மறு முறை மிகக் கடுமையாகத் தாக்குவதற்கே. அதுபோலவே நாமும் பின்வாங்குவோம்' என்று அவர்களுக்குக் கூறிப் பின்வாங்கினன். சொன்னதுபோலவே 352 ஆம் ஆண்டிலே மீண்டும் தேசாலி மீது பாய்ந்தான். குரோக்கியுசு என்னும் போர்க்களத்திலே அவன் போகியருடைய சேனையை எதிர்த்துப் புறங்காட்டி ஓடச்செய்தான். அப்படிப் புறங்காட்டியோடிய வீரர் பலர் தம்மூயிரைக் காத்துக்கொண்டு[1] நீந்திக் கரை சேர எண்ணிக் கடலில் அமிழ்ந்தி உயிர் நீர்த்தனர். சிறைப்படுத்தப்பட்ட மூவாயிரம் வீரர் ஈவிரக்கமின்றிக் கொலை செய்யப்பட்டனர். ஒனேமார்ச்சியுசின் உடலைக் கோரமாகக் கழுவிலேற்றி வைத்தனர். (மனக்கசப்புற்ற அவனுடைய ஆட்களே ஒனேமார்ச்சியுசைக் கொன்றிருக்க வேண்டும்.) வெற்றியின் பலனைப் பேராய்த் துறையையும் தேசாலியின் தென்பாலமைந்த துறையான பாகசாய் என்னுமிடத்தையும் பிலிப்பு கைப்பற்றிக்கொண்டான். வசந்த காலமும் ஆரம்பிக்க அவன் தேமோபிலாயென்னுமிடத்தை நோக்கித் திரும்பினன். இவற்றையெல்லாம் பொறுக்க முடியாத அதீனியரும் கடைசியில் கிளர்ந்தெழுந்தனர். மித்தோனியை இழந்தபோதே அவர்களுடைய கண்களும் திறந்தன. அத்துடன் மற்றுமொரு எச்செர்ச்செசு என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் பிலிப்பும் தன் படையுடன் கிரேக்க மண்ணில் அடியெடுத்து வைக்கப்போகிறானென்பதை அறிந்தும் அவர்கள் ஆண்மையோடெழுந்து தேமோபிலாயை நோக்கி வடதிசையிற் சென்றனர். தேசாலிக்கும் போகிசு நாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள ஒடுங்கிய கணவாயான தேமோபிலாயை அதீனிய வீரர் கைப்பற்றிக் கொண்டனரென்பதைப் பிலிப்பு அறிந்ததும் தன் படைகளைச் சாதுரியமாகப் பின்வாங்கச் செய்துவிட்டான். அதன்பின் தேசாலியிலே தான் கைப்பற்றிய இடங்களைப் பலப்படுத்துவதிலே பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டு எதிரிகளைத் தாக்குவதற்கேற்ற காலத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். இந்த இடத்திலே மீண்டும் திரைவிழுகிறது. அதன்பின்னர் மூன்றாண்டுக் காலம் அவனைப் பற்றிய பேச்சே இல்லாமற் கழிந்தது.

இதற்கிடையிலே நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகள் பல அதென்சில் நடைபெற்றன. பிலிப்பு பேசாமல் ஒதுங்கிக் கொண்டதும் தம் நாட்டுக்கு இனி ஆபத்தே இல்லையென்ற எண்ணம் பழையபடி அதீனிய மக்களிடையே வளரத் தொடங்கிவிட்டது. நகரத்து வீரரை ஆவேசங் கொண்டு தேமோபிலாய் வரைக்கும் இழுத்துச் சென்ற உணர்ச்சி அடங்கி ஒடுங்கி அவர்கள் சோம்பேறிகளாய்

1. இப்போரிலே போகிய டைய சேனையின் இடப்பக்கத்து அணியை வளைத்துப் பிடிப்பதற்கென்று உபயோகிக்கப்பட்ட குதிரைப்படையைப் புதுவிதமான தாக்குதலுக்கும் பயன்படுத்தினன். எதிரிகளை வளைத்து மடக்குவதற்குபயோகப்படும் குதிரைப்படை தாக்குவதற்கும் அப்போரிலே பயன்பட்டது.

விட்டனர். பேரிடர் சூழ்ந்துள்ளது என்ற பயம் அடியோடு மாறிவிட்டது. இவ்வாறு மக்களெல்லாம் நிர்சிந்தையாக இருந்தாலும் தெமோதெனிசு மாத்திரம் பிலிப்பின் தந்திரங்களே நன்குணர்ந்தவனுதலால் அதைப் பற்றிய ஞாபகமாகவே இருந்தான். கிரேக்க தேசம் முழுவதுக்குமே பொதுவான எதிரியாயுள்ளவன் பிலிப்பு என்றும், அவனுடைய தாக்குதல்களிலிருந்து அதென்சைக் காப்பாற்ற அப்பொழுது கிடைத்திருந்த அவகாசத்தைப் பயன்படுத்தி, வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் தெமோதெனிசு கூறி வந்தான். பதவிப் பொறுப்புக்கள் ஒன்றுமில்லாமல் சுதந்திரமான ஒரு பேச்சாளனாயிருந்த அந்த ஆரம்ப நாட்களிலும் (351) அவனுற்றிய சொற்பொழிவுகள் மூலம் அவன் மக்களைத் தூண்டி வந்திருக்கிறான். அவன் செய்த 'பிலிப்பிய' சொற்பொழிவுகளில் முதலாவது பேச்சிலேயே இந்தக் கருத்தை மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்திப் பின்வந்த ஆண்டுகள் தோறும் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தியும் வந்தான். 'அதீனியரை எதிர்நோக்கியுள்ள பேராபத்தை எதிர்த்து வெற்றி காண்பதற்கு அதீனியரே முன்வர வேண்டும்; சுகவாழ்வு நடத்தும் பழக்கத்தை உதறித்தள்ள வேண்டும்; விவாதங்களைப் புரிந்து சாதுரியங்களைக் கையாண்டு தந்திரமான முறைகளில் போர் செய்வதைவிட்டுத் தாமே போர்க்களத்திற் குதித்துப் போர் செய்ய முன்வர வேண்டும்; கூலிக்குப் போர் செய்யும் வீரரிடமே எல்லாப் பொறுப்பையும் விட்டு விட்டு நாம் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. தான் பெற்ற வெற்றிகள் போதாவென்று மேலும் மேலும் வெற்றியீட்ட வேண்டுமென்று பேராசைப்படுகிறான் பிலிப்பு. நாமோ சுகவாழ்வில் மயங்கிக் கையைக் கட்டிக் கொண்டிருக்க அவன் நம்மைச் சுற்றி நெருக்கமாக வலை பின்னிக்கொண்டு வருகிறான். ஓ அதீனியரே! என்றுதான் நீங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்வீர்களோ? எந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காக இப்படிக் காத்திருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால்தான் நீங்கள் உணர்ச்சி கொள்வீர்களா? இன்று நமக்கேற்பட்டுள்ள அவமானம் ஒரு சுதந்திரமான மனிதனுக்கு இழுக்கன்று என்று சொல்வதுபோலல்லவோ நீங்கள் வாளா விருக்கிறீர்கள். வேறு எத்தகைய துன்பம் வந்து உங்களை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டுமென்று பொறுத்திருக்கிறீர்கள்? செய்திகளைக் கேட்பது மாத்திரமன்றிச் செயலிறங்கமாட்டீர்களா? அதீனியர் அடிமையாகி நிற்கக் கிரேக்க தேசத்தில் ஒரு மசிடோனியன் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறானென்ற செய்தியை நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா? பிலிப்பு இறந்து விட்டானென்று சொல்கிறார்களா? இல்லை அவன் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறானென்று சொல்கிறார்களா? இறந்தாலென்ன, அவன் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாலென்ன, அதனால் உங்களுக்கு ஒருபலனுமில்லை. அவனுக்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டுமானால் உங்களுக்குள்ளேயே ஒரு பிலிப்பைத் தோன்றச் செய்யுங்கள்' என்றெல்லாம் பேசிப்பேசி அதீனிய மக்களை உணர்ச்சி கொள்ளச் செய்தான் தெமோதெனிசு. அதீனியருடைய போர் முறைகளைப் பற்றியும் அவன் இழிவாகப் பேசினான். 'விவேகமுள்ள ஓரிராச தந்திரியானால் சந்தர்ப்பத்துக்குக் காத்திராமல் தானே சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு செயலாற்றுவான். குத்துச்சண்டை புரியும் அநாகரிகன் ஒருவனைப் பாருங்கள். தன் உடலில் ஓரடி விழுந்தால் அவ்விடத்தை தடவுவான்.

மற்றுமோரடி பிறிதோரிடத்தில் விழுந்தால் அவன் கைகள் உடனே அவ்விடத்தைத் தடவும். எதிரியை அவன் நேருக்கு நேராய் நின்று தாக்கமாட்டான்; அப்படித் தாக்க அவனுல் முடியாது. ஆகையால் அதீனியப்படை எழுந்து சென்ருலே போதும். அந்தப் படையெழுச்சியே பிலிப்பினுடைய படையில் எங்கெல்லாம் குறைபாடுகள் உண்டு என்பதைத் தெளிவுபடுத்திவிடும். அவன் அதீனியரின் பரம விரோதி; பல்லாண்டுக்காலமாக அவன் அவர்களை அவமதித்து வந்துள்ளான். தமக்காகப் பிறர் வந்து பாடுபடுவார்களென அதீனியர் நம்பியிருந்த தெல்லாம் வீணுகிவிட்டது. ஆகையால் இனிமேல் அதீனியர் தாமே செயலிலீடுபட வேண்டும். வெளியிடங்களிற் போய்ப் பிலிப்பை எதிர்த்துப் போரிடச் சித்தமில்லையானுல் அற்றிக்கு நாட்டு மண்ணிலேயே அவன் வந்து புகுந்த பின்பு எதிர்க்க வேண்டிய காலம் ஒரு நாளைக்கு வந்தே தீரும்.'

இவ்வாறெல்லாம் தெமோதெனிசு கூறிய புத்திமதிகளைச் செயலிற் காண்பதற்குரிய காலமும் அதி விரைவிலேயே வந்து சேர்ந்தது. 349 ஆம் ஆண்டிலே திரை அகற்றப்பட்டதும் பிலிப்பு வெளிப்பட்டுச் சாளிசிதிய ஐக்கிய நாடுகளைத் தாக்க ஆரம்பித்தான். செய்வதென்னதென்றறியாத ஒலிந்துசு, அதென்சின் உதவியை நாடி அவசரச் செய்திகளை அனுப்பியது. தேரோயிக நிதியிலிருந்து உதவி பெற்று நகர மக்களையே கொண்ட ஒரு படையை வடக்கே அனுப்பச் செய்வதற்குத் தெமோதெனிசு தன்னுலானமட்டும் பாடுபட்டான். அரசாங்கத்திலே பொறுப்பான பதவியொன்றையுமே வகிக்காத அவனுடைய பேச்சை எவருமே கேட்கவில்லை. அவனுடைய பேச்சுக்களெல்லாம் வெறும் காட்டுக் கூச்சலாகப் பயனற்றுப் போயின. தேரோயிக நிதியில் யாரும் தீண்டவேயில்லை. சாரிசு என்னும் ஒருவனுடைய தலைமையில் அற்பமான ஒரு கூலிப்படை மாத்திரம் வடதிசை நோக்கியனுப்பப்பட்டது. பிலிப்பினுடைய தந்திரோபாயங்களால் தக்க சமயத்தில் யூபோயிய நாட்டிலும் புரட்சிகள் தூண்டிவிடப்பட்டன. அதனுல் சாரிசின் படைக்கு மேலும் உதவிப் படையனுப்புவதில் தாமதமேற்பட்டது. தனக்குதவி வரவில்லையெனக் கண்ட சாரிசும் சாளிசிதியப் பிரதேசத்தை யடைந்து நன்மை செய்வதற்குப் பதிலாக, கூலிப்படைத் தலைவர்கள் நடந்து கொள்ளும் வழக்கப்படி, நேச நாடுகளையே சூறையாடித் தனக்கு வருமதியான பணத்தைச் சேகரிக்க முற்பட்டான். அதனுல் ஐக்கிய நாடுகளைச் சேர்ந்த நகரங்கள் ஒன்றென்றுயவனுடைய தாக்குதலுக்குள்ளாகி அவலமெய்தின. 348 ஆம் ஆண்டு கோடை காலத்தில் ஒலிந்துசரின் முறையும் வந்தது. அவர்கள் அந்த நகரை விட்டுப் போய்விடவேண்டும் அல்லது தான் மசிடோனிவிட்டுப் போகவேண்டும் என்று தன் முடிவைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தான். தெரிவித்த உடனேயே அந்நகரை அவன் முற்றுகையிட்டு வளைத்தும் கொண்டான். அதீனியரோ காலங் கடந்த பின்பே உண்மை நிலையை உணர்ந்து நகர மக்களைக் கொண்ட படையொன்றை அனுப்பினர்கள். காற்றுவசதி அவர்களுக்கு எதிராயிருந்தமையால் அப்படை வடபுலம் சென்றடைய முடியாமலே போய்விட்டது. இவர்களிவ்வாறிருக்க, பிலிப்பு அங்கே முற்றுகையை நெருக்கிக் கொண்டிருந்தான். மற்றும் நகரங்களிற் செய்ததுபோல் அங்கும் அவன் தனது கையாட்களை நியமித்திருந்தான்—கோவேறுகழுதை யொன்றிலே ஏற்றக் கூடிய ஒரு

பொதி வெள்ளி நாணயம் எந்த நகரத்தின் வாயிலைத் தான் திறந்துவிடாது என்று அவன் தருக்குற்றுக் கூறவில்லையா?—துரோகிகள்தம் வேலை துரிதமாகவே முடிந்தது. ஒலிந்துசு பிடிபட்டதும் மற்றவர்களுக்கு ஒருபாடமாயிருக்க வேண்டுமென்று, அங்கே பல கொடுமைகள் செய்யத் தீர்மானித்தான் பிலிப்பு. அவன் கையில் சிக்கிய ஒலிந்தியர்கள் பட்டபாட்டைக் கேள்விப்பட்ட எலனிய உலகமே நடுநடுங்கிப் போயிற்று. பதினாயிரம் பேர் வரையிலிருந்த அந்நகர மக்களனைவரும் அடிமைகளாய் விற்கப்பட்டனர். அந்த நகரமும் அதனோடு சேர்ந்திருந்த முப்பத்திரண்டு பட்டினங்களும் தரைமட்டமாயின. ஏழாண்டுக் காலத்தின் பின் அந்நகரங்களிருந்த இடத்தையே ஒருவராலுங் கண்டுபிடிக்க முடியாமற் போயிற்று[1] என்று தெமோதெனிசு கூறுகின்றான். அக்கொடுமைகள் நிகழ்ந்த பின்புதான் தம்மை எதிர்த்து நிற்கும் பகைவன் எத்தகைய கொடியவன் என்பதைக் கிரேக்க தேசத்தினர் உணர்ந்தனர்.

ஒலிந்துசு நகரம் வீழ்ந்தபின்னர் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் நமக்கு அதிர்ச்சி தருவனவாகும். மாரிகாலமானதும் பிலிப்பு மன்னன் வெற்றிக்களிப்புடன் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான். அப்பொழுது அதீனிய அரசியல்வாதிகளில் பதின்மரைக் கொண்ட குழுவொன்று பெல்லா என்னுமிடத்திலுள்ள அவனுடைய அரண்மனையிற் சென்று அவனைக் கண்டது. அக்குழுவை அமைத்து அதற்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றவன் பிலோகிராதிசு என்பவனேயாவன். மற்றும் நாடக நடிகனாயிருந்தவனும் பிற்காலத்தில் தெமோதெனிசின் பகைவனுகத் தோன்றியவனுமான அச்சினிசு என்னுமொருவனும், தெமோதெனிசுதானும் அக்குழுவிலே அங்கத்தவராகச் சென்றனர். தெமோதெனிசு, தன் கொள்கைக்கு அக்குழுவின் போக்கு மாறுபட்டிருந்தாலும் கடைசியில் தனக்கு அரசாங்கப் பதவியொன்று கிடைத்த திருப்தியினாலும், கூடாததாயினும் ஏதோ அதைக் கொண்டு செய்யக் கூடிய நன்மைகளைச் செய்யவேண்டுமென்ற மனப்பூர்வமான எண்ணமிருந்தபடியாலுமே அத்தூதுக்குழுவில் அங்கம் வகித்தான். பிலிப்புடன் சமாதானப் பேச்சுக்களையாரம்பிப்பதே அத்தூதுக்குழுவின் நோக்கமாயிருந்தது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பொத்திடேயியா பிடிபட்ட காலந்தொட்டு முடிவில்லாத போர்களிலீடுபட்டு வந்ததனால் அதீனிய மக்கள் மனம் சலித்துப்போயிருந்தனர். கிரேக்க தேசம் முழுவதுக்கும் பொதுவாகத் தோன்றிய ஆபத்தை விலக்குதற்காக, பெலோப்பொன்னீசைப் பொறுத்தமட்டில் அச்சினிசு வெற்றி பெறுவிட்டாலும், ஏனைய நாடுகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு செய்த முயற்சிகள் யாவும் வியர்த்தமாயின. ஆகையால் சமாதானம் ஒன்றே விமோசனத்துக்கு வழி என்ற முடிவு ஏற்பட்டது; அதற்கும் பிலிப்பு என்ன நிபந்தனைகளை விதிப்பானோ என்பதை அறிந்துவரும் பொருட்டுத்தான் அத்தூதுக்குழுவினர் பெல்லாவுக்குச் சென்றனர். பிலிப்பு மன்னனுடைய முன்னிலையில் அவன் காதுசெவிடுபடும்படி அவர்கள் எடுத்துக்கூறிய வாதப் பிரதிவாதங்களால் பெரிய நன்மைகளெவையும் ஏற்பட்டன என்று கூற முடியாது. பிலிப்பை வாயெடுக்க

1. இது மிகைபடுத்திக் கூறிய கூற்றுமே யன்றி உண்மையாயிருக்க முடியாது. ஒலிந்துசு மாத்திரந்தான் அவனுடைய கொடுமைக்குள்ளாகி யழிந்த நகரமாகும். ஏனைய நகரங்கள் எல்லாம் தமது அரசியற் சுதந்திரத்தை மாத்திரமே இழந்தன.

விடாமற் பேசக்கூடிய சாமர்த்தியமுள்ளவனென்று புகழப்பட்ட தெமோதெனிசே அவனுக்கு முன்னுல் பேசமுடியாமல் தட்டித் தடுமாறித் தான் பேச வேண்டியதைப் பேச முடியாமல் சங்கடப்பட்டானும். எனினும் பிலிப்பு அவர்களைக் கண்ணியமாகவே நடத்தினன். தூதுக்குழுவினரனைவரையும் சிறந்த முறையிலுபசரித்து, ஏராளமான பரிசுகளையும் அவர்களுக்கு வழங்கி, தன்னிடம் பெருந்தன்மையுமுண்டு என்பதை அவர்கள் உணரும்படி செய்தான். ஆனுல் சமாதானத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது, ஒவ்வொரு பக்கத்தாரும் தாம் தாம் கைப்பற்றிய இடங்களைத் தாங்களே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஒரு நிபந்தனையை விதித்தான். அது ஒருதலைப்பட்சமாய் அவனுக்கே சாதகமான நிபந்தனையேயானுலும் முற்றுக நியாயமற்றதன்று என்னும் எண்ணத்துடனேயே அத்தூதுக்குழுவினர் மீண்டனர். இந்த வேலை முடிந்ததும் அவன் வடபகுதிகளுக்குச் சென்று மேலும் தனது ஆக்கிரமிப்பு முயற்சிகளைத் தொடர்ந்தான். தூதுக்குழுவினர் பதின்மரும் அதென்சுக்குப்போய் அந்நிபந்தனையைப் பரிசீலித்துக்கொண்டு உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்குரிய அதிகாரத்துடன் பெல்லாவுக்கு மீண்டும் சென்றபோது பிலிப்பு, எல்லசபந்து வரையிலுள்ள திரேசிய நாடுகளை ஆக்கிரமித்து, ஏற்கெனவே தான் பெற்றிருந்த அநேக வெற்றிகளுடனே மேலும் கோட்டைகளை[1] ஒன்றன்பின் ஒன்றுகக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தான். உடன்படிக்கை ஏற்படுமானுல் இவையனைத்தும் பிலிப்பினுடைய அதிகாரத்தினுள் அமைந்துவிடவேண்டியே நேரும். இச் செயல்களைக் கண்ட தூதுக்குழுவினரும் விழிப்படைந்தனர். ஆதலால் சமாதானப்பேச்சு ஆரம்பமானபோது தங்களுடைய நண்பர்களான போகியரை உடன்படிக்கையிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஒருமுறைக்குப் பல முறையாகப் பிலிப்பை வேண்டிக்கொண்டனர்; பிலிப்பும் அதற்கும் பிடிகொடாமலே விடை கூறிவந்தான். தீப நாடுதான் தனது பரம விரோதியென்றும், (அதீனியர்க்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி!) போகியரைப் பொறுத்த வரையில் தான் எத்தகைய தீங்கு மவர்களுக்கிழைக்க எண்ணியிருக்கவில்லை யாதலால் அவர்களை உடன்படிக்கையில் சேர்க்க வேண்டிய அவசியமுமில்லையென்றும் கூறினன்.

அவன் எவ்வளவு தூரம் நயவஞ்சகமாகப் பேசுகிருனென்பதை அத்தூதுக்குழுவினர் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. உடன்படிக்கையையும் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து உறுதிப்படுத்தும் வேலையையும் அவன் வேண்டுமென்றே பிற்போட்டு வந்ததைப்பற்றியும் அவர்கள் சந்தேகப்படவில்லை. பெல்லாவிலேயே சத்தியப் பிரமாணம் செய்து உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர்களை வழியனுப்புவதுபோலத் தன் பரிவாரங்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு சேனைகளுடன் செல்லத் தேசாலிக்கூடாகச் சென்று, தனது பகைவரை இலகுவிலே தாக்கக்கூடிய அளவு தூரம் வரையில் சென்ற பின்பே உடன்படிக்கையை முறைப்படி உறுதி செய்யச் சம்மதித்தான். எல்லாம் சுமுகமாகவே முடிந்த

1. செரசோபிலிப்பிதிசு என்ற திரேசிய மன்னனை முறியடித்தே இந்த வெற்றிகளைப் பிலிப்பு அடைந்தான். ஆயினும் அவனுடைய படைகள் எல்லசபந்திலை அதீனிய அதிகாரத்திலுள்ள பகுதிகளுக்கண்மையில் சென்றிருந்தமையால் அதீனியர் பரபரப்படைந்தனர்.

தென்ற திருப்தியுடன் அத்தூதுக்குழுவினரும் அவனிடம் விடைபெற்றனர். அவர்கள் அங்கிருந்து தம் நாட்டுக்குப் போய்ச் சேருமுன்பே பிலிப்பும் தேமோபிலாயைக் கடந்துவிட்டானென்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டனர். போகிய கூலிப்படைக்கு அப்பொழுது தலைமைதாங்கிநின்ற பாலாய்க்கியுசு போகிய அரசாங்கத்துடன் மூரண்பட்டு நின்றுனுகையால் ஒடுங்கிய[1] அக்கணவாயைப் பிலிப்புக்கு விற்றுவிட்டான். எந்த மக்களுக்குத் தானெரு தீங்குஞ் செய்யப் போவதில்லையென அதீனியத் தூதுக்குழுவினர்க் குறுதியளித்தானே அந்தப் போகியரே இப்பொழுது காவலின்றி அனுதரவாய் நிற்கவேண்டிய விதி யேற்பட்டது. பகைவருடைய வாளுக்கும் தீக்கும் இரையாகிப் போகிசு நகரம் நாசமாயிற்று; அதனைச் சேர்ந்த பட்டினப் பிரிவுகளெல்லாம் சிதைந்தழிந்தன. குடிமக்களனைவரும் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக்கிடந்த கிராமப்புறங்களில் ஒதுக்கிடந்தேடினர். அவர்களுடைய எதிர்காலமும் தீபருடைய கையிலொப்படைக்கப்பட்டது. பிலிப்பு செய்த இச்செயலைப் போகியருடன் பகைமை பூண்டவர்கள் வானளாவப் புகழ்ந்தனர். தெல்பிய திருக்கோயிலின் புனிதத்தன்மைக்கு ஊறுவினைவித்தவர்கள் விட்டுச் சென்றதனால் அம்பித்தியோனிய சங்கத்திலேற்பட்ட வெற்றிடத்தை அப்போலோ தெய்வக் கொள்கைக்குப் போராடிய நன்றிக்காகப் பிலிப்புக்களித்தனர். அதன்பின் சில மாதம் செல்ல நடைபெற்ற பெருமைவாய்ந்த பித்தியவிழாவிலே அவன் தலைமைதாங்கும் சிறப்பையும் பெற்ருன். அவ்விழா அப்பொழுதெல்லாம் கோவிற் சதுக்கத்தினுள்ளேயே நடைபெற்றது. ஆனால் அதென்சிலோ போகிசின் வீழ்ச்சி காரணமாக நேர்மாருன உணர்ச்சி ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. தங்களுடைய அரசியல்ஞானம் ஈற்றில் சூனியமாகப் போனதே என்று மிகவும் மனம் நொந்துபோயிருந்தனர் அதீனிய மக்கள், தூதுவர்கள் ஏமாற்றப்பட்டதனால் அங்கே வாதப்பிரதிவாதங்கள் தோன்றின. ஆயினும் நடந்துபோனவற்றை மாற்றியமைக்கத்தான் முடியவில்லே. இப்பொழுது பிலிப்பும் கிரேக்க தேசத்தின் இருதயத்தானமாக விளங்கிய இடத்திலே மிகப் பலமாகக் காலே ஊன்றிக் கொண்டான். ஊன்றிய காலே விரைவில் எடுப்பான் என்றும் சொல்ல முடியாது.

போகிசு நகரிலிருந்து முப்பது மணி நேரத்தில் நடக்கக்கூடிய தூரத்தினுள்ளேதான் அதென்சு இருந்தது. ஆகையால் தான் விரும்பியபோது அதென்சின் கோட்டை வாயிலிலே பிலிப்பு தோன்றியிருக்கலாம். கிரேக்க குடாநாட்டிலே இப்பொழுது சேனபலமிக்கவனுயிருந்தவன் அவனெருவனேதான். தன் கையாட்களாகவும் ஆதரவாளராகவும் பலரை அவன் பணங்கொடுத்து ஒவ்வொரு நகரத்திலும் சேனைகள் பலவற்றிலும் அமர்த்தியிருந்தான். தன்னுடைய தந்திரோபாயங்களால் பெலோப்பொன்னீசியப் பிரதேசத்திலும் அவன் போதிய இடம் பிடித்திருந்தான். ஆர்க்கேடியர் பிலிப்புக்கு வெண்கலச் சிலேயொன்றை நிறுவியிருந்தனர். ஆர்கோசியமக்கள் அவனுக்குப் பொன் மகுடமொன்றைக்

1. பாலாய்க்கியுசின் பண நிலே குறைந்துவிட்டது. அதென்சும் அவனைக் கைவிட்டுவிட்டது. அக்கணவாயினதிகாரத்தை அவன் பிலிப்புக்குக் கொடுக்கவில்லையானால் அவனிடம் கூலி பெற்று வந்த வீரர் அவனே விட்டுப்பிரிவர் அல்லது அவனேயே பிலிப்புக்கு விற்றுவிடுவர். ஆதலாலவன் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது அது ஒன்றேதான்.

கொடுக்க இசைந்திருந்தனர். ஆனால் அதென்சு மாத்திரம்தான் எதிர்த்து நின்றது. பித்திய ஆடல்பாடல்களுக்கும் தனது பிரதிநிதிகளை அனுப்ப மறுத்துக் குரோத மனப்பான்மைகொண்டிருந்தது. பிலிப்பு அதற்காகப் பழிவாங்க நினைத்தானானால் அப்படிச் செய்திருப்பான். ஆனால் அவன், சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடக்கும் பெண்ணொருத்தியைச் சாந்தப்படுத்த முயலுவதுபோலவே நடந்து கொண்டான். அதென்சிலே தன்னைப்பற்றிக் கூறப்படும் தவறான கருத்துக்களை மாற்றவும் அவதூறான செய்திகளை மறுக்கவும் கடிதங்களையும் தூதுவர்களையும் அவன் அனுப்பிவந்தான்; அதென்சுடன் சினேக பூர்வமான உறவுகளையே தான் விரும்புவதை அவர்கள் மூலம் எடுத்து விளக்கினான்; தன் சக்திக்கேற்ற முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து அதீனியருடைய மனப்பயத்தைப் போக்கிச் சாந்தப்படுத்தப் பிரயத்தனப்பட்டான். அவனுடைய நோக்கம் எதுவானாலும் (அதென்சின் கலாஞானப் பெருமைக்கு அவன் மனப்பூர்வமாகச் செய்யும் மரியாதையே என்பதில் எள்ளவுஞ் சந்தேகமில்லை) அதென்சைப் படைபலத்தாலன்றிச் சமாதான முறைகளிலேயே நட்பாக்கிக்கொள்வதையே அவன் விரும்பினான். அதற்காக வேண்டுமானால் அவன் காத்திருக்கவும் சித்தமாயிருந்தான். அவன் கொண்டிருந்த ஆவல் குறுகிய நோக்கமுடையதன்றென்பதே அதற்குக் காரணமாகும். சுறுசுறுப்பான அவனுடைய மூளையிலே வேறும் பல திட்டங்கள் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. கீழைத்தேசங்களின்மேற் படையெடுப்பதைப் பற்றிய எண்ணங்களும் அப்பொழுது அவனுடைய உள்ளத்திலே தோன்றின. இதற் கிடையிலே கிரேக்க தேசமொழிந்த பிற இடங்களை வெற்றிகொள்வதிலும் புலன் செலுத்திவந்தான். 345 ஆம் ஆண்டிலும் அதனை அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளிலும் தேமோபிலாய்க் கணவாய்க்குத் தெற்கே அவன் தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை. மற்றும் எபிரசுப் பிரதேசத்திலே படை நடத்திச் சென்று அதிரியாற்றிக்கை அடைந்திருத்தல் கூடும். அங்கிருந்து மேலும் பெரிய வெற்றிகளைப்பெற விரும்பி வடபால் திரும்பிச் சென்று கொடிய மாரிகாலம் முழுவதும் காடாகக் கிடந்த திரேசிய நாட்டின் மலைப் பிரான்தியங்களில் சஞ்சரித்தான். இந்த இடத்திலே அவன் மீண்டும் அதீனியரோடு மோதிக்கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஒன்று ஏற்பட்டது. வெளிநாடுகளிலே குடாநாடமைந்த திரேசிய செர்சோனிசி என்னும் பகுதியை அதீனியர் தம் உயிர்போல மதித்திருந்தனர். எல்லசபந்துப் பிரதேசங்களுக்குப் போகும் வாணிபப் பாதையின் நுழைவாயிலைக் காத்து நின்றது இச் செர்சோனிசி. இத்தகைய உயிர்நாடியான ஓரிடத்தில் பிலிப்பு கைவைப்பதென்றால் அது ஆபத்தை வலிந்தழைப்பது போலாகுமன்றே.

அப்பொழுதிருந்த மனநிலையில் அதீனியர் அந்த ஆபத்தான சூழ்நிலையைப் பாராமுகமாய் விட்டுவிடுவார்களென்று கூறமுடியாது. பிலோகிராதிசு செய்த சமாதான உடன்படிக்கையினாலும் தெமோதெனிசின் சந்தேகங்கள் நீங்கிவிடவில்லை. அதற்குமாறாக அது அவனுடைய ஊக்கத்தை இருமடங்காக அதிகரிக்கச் செய்ததோடு நாட்டிலே அவன் அதிக செல்வாக்கும் பெறச் செய்தது. நன்மைக்குப் பதில் தீமையே பயந்த அச்சமாதானப் பேச்சுக்களிலே தான் விருப்பமில்லாமலே கலந்துகொள்ள வேண்டியேற்பட்டதென்று தன்னெடு கூடப் பெல்லா நகரத்துக்குச் சென்ற சகாக்களின்மீது குற்றஞ்சுமத்திப் பேசினான். அத்

தூதுக்குழுவின் தலைவனான பிலோகிராதிசை நகரமக்கள் தூற்றித் துரத்துவ தற்குத் தெமோதெனிசும் ஓரளவு காரணமாயிருக்க வேண்டும். மற்றும் பிலிப்பி னுடைய ஏமாற்று வார்த்தைகளை நம்பித் தம்மை மோசஞ் செய்தவன் அச் சினுசு என்று அவனமீது வழக்குரைத்தான். அந்த வழக்கு விசாரணையினால் அவனுக்குப் பெருமையொன்று மேற்படவில்லை. மசிடோனியனிடம் பணம் பெற் றுக்கொண்டு தங்களை அவன் ஏமாற்றிவிட்டானென்ற குற்றச்சாட்டைத் தெமோதெனிசு உறுதிப்படுத்தத் தவறிவிட்டான். ஆதலால் அவ்விரு பெரும் பேச்சாளரும் ஒருவரை யொருவர் முகத்தில் கரிபூசிக் கொண்டனரேயன்றிப் பலனென்றும் ஏற்படவில்லை. அச்சினுசும் விடுதலை பெற்றான். இதற்கிடையிலே, மக்கள் சார்பில் பேசத்தகுந்தவனென்று புதிதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தெமோதெனிசு கிரேக்க தேசம் முழுவதற்கும் பொது எதிரியாகத் தோன்றிய பிலிப்பை எதிர்த்து நிற்பதற்கு வேண்டிய ஆதரவைத் திரட்டுவதற்கான முயற் சிகளில் தீவிரமாய் ஈடுபட்டு வந்தான். தன்னைப்பற்றிய தவறான கருத்துக்களைப் பரப்பிவரும் தெமோதெனிசின் கூற்றுக்களை மறுத்துரைப்பதற்காக மசிடோ னிய மன்னன் தூதுக்குழு வொன்றை அதென்சுக் கனுப்பினான். அத்தூதுக்குழு அதென்சை அடைந்தபோது தெமோதெனிசு தனது இரண்டாவது 'பிலிப்பிய' சொற்பொழிவுகள் மூலம் பதிலிறுத்தான். மிகக் கசப்பாகவும் கொடூரமாகவு மமைந்த அச்சொற்பொழிவுகள் மிகச் சிறந்தனவாயுமிருந்தன. 342 இல் அவன் பொலோப்பொன்னீசியப் பகுதிகளில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து அகில எல னிய எதிர்ப்புச் சங்கமொன்றை உருவாக்கவும் முயன்றான். அந்த முயற்சியினால் பெரும்பலனெதுவும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தெமோதெனிசு தன் செல் வாக்கை உபயோகித்துப் போசியனென்ற ஒரு வீரனை யூபோயியாவுக்கனுப்பி னான். அவன் அங்கே போய்ப் பிலிப்பின் கையாட்களை வெளியேற்றுவதில் வெற்றிகண்டான். பின்னும் அவனுடைய தூண்டுதலினால் ஒரு தூதுக்குழு புறப்பட்டுச் சூசா நகரத்துக்குச் சென்று பாரசீகப் பேரரசனிடம் பிலிப்பினு டைய பயங்கரமான திட்டங்களைப் பற்றிக்கூறி அவனையும் எச்சரிக்கையாயிருக் கும்படி வேண்டிக் கொண்டது. அதென்சு நகரத்திலோ வீண் சங்கடங்களை வலிந்தழைக்கும் முயற்சிகள் நடைபெற்றன; பிலிப்பு பொறுமையாயிருப்பது தம்மீது கொண்ட பேரபிமானத்தினா லென்றெண்ணுமல், அவன் தமக்குப் பயந்தே அவ்வாறிருக்கிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டு, துணிவான காரியங்களை யும் செய்யத்தலைப்பட்டனர். ஆதலால் தங்களுக்கு இன்றியமையாததாய் விளங் கிய செர்சோனிசிக்கு உண்மையிலேயே ஆபத்து ஏற்பட்டபோது பொதுமக்கள் பேராரவாரம் செய்து, தெமோதெனிசைப் பொசுபரசுக்கனுப்பி அங்கே பைசாந் தியத்தைத் தாண்டிப் பிலிப்பை எதிர்த்து நிற்கும்படி செய்தனர். அதீனிய இணைப்பிலிருந்து அண்மையிலே விடுபட்ட பைசாந்தியமும் தன் வேற்றுமை களை மறந்து அதென்சின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டது. தனது அயல் நாடான பெரிந்தியுசைத் தனக்குதவியாகச் சேருமாறு தூண்டிவிட்டு பைசாந் திய நகரும் மசிடோனுக் கெதிராகப் போர்ப் பிரகடனஞ் செய்தது. அதே சமயம் பிலோகிராதிசின் சமாதான உடன்படிக்கையிற் கூறப்பட்ட நிபந்தனை களைப் பொறித்துவைத்த தூணையும் அதீனிய அரசாங்கம் அகற்றிவிட்டது.

அதென்சைப் பொறுத்தவரையில் தான் காட்டிவந்த பொறுமையைப் பிலிப்பு இழக்கும் காலமும் நெருங்கியதென்றே கூறலாம். எனினும் அவனுடைய கொடிய தாக்குதல்களுக்குப் பொசுபரசுப் பிரதேசத்திலிருந்த நகரங்களே இலக்காக, அதென்சு தாக்கப்படாமல் தப்பிக் கொண்டது.

அப்பொழுது நடந்த படையெடுப்பு மசிடோனிய மூற்றுகை முறைக்குச் சிறந்ததோர் உதாரணமாக விளங்கிற்று. பிற்காலத்திலே அலக்சாந்தர் தைரீ என்னுமிடத்தில் நடத்திய மூற்றுகைக்கு அது ஒரு முன்னோடியாயிருந்தது. பைசாந்தியம் பெரிந்தியுசு ஆகிய இரு நகரங்களும் நன்கு அரண் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள்ளும் பெரிந்தியுசு கடலுள் நீண்டிருந்த ஒரு மலைக்குன்றிலே விளங்கியது. அதற்கும் பெருநிலத்துக்குமிடையில் ஒடுங்கிய ஒரு இணைப்புத் தான் இருந்தது. அதிலும் இரண்டு அணியில் காவற் படைகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பெரிந்தியுசுக் கோட்டையைப் பிலிப்பு இலகுவில் தாக்க முடியாதவாறு அவனைத் துன்புறுத்த வேண்டும் என்று பாரசீக மண்டலாதிபதிகளுக்கு உத்தரவு கிடைத்தது. பெரிந்தியுசு கோட்டைக்குள் இருந்தவர்களுக்குத் தேவையான உணவு முதலானவற்றையும் அவர்கள் கடல்மார்க்கமாகக்கொண்டு சென்று கொடுத்து வந்தனராகையால் பெரிந்தியுசை அடிபணியச் செய்வது சிரமசாத்தியமாயிருந்தது. ஆகையால் நேருக்குநேர் சென்று தாக்குவதே வழியென்று பிலிப்பு துணிந்து, நகரத்தைக் காத்துநின்ற படைகளை, அக்கால விஞ்ஞான அறிவுக்கேற்றபடி, புதுப்புது ஆயுதங்களைக் கொண்டு தாக்கினான். நூற்றிருபது அடி உயரத்தில் மரத்தினாற் செய்த கோபுரங்களைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் மதில்களுக் கெதிரில் நிறுத்தினார்கள். மதில்களின் அத்திவாரங்களைத் தகர்ப்பதற்கும் பெரிய மரக்குற்றிகளையும் பிறகருவிகளையும் கொண்டு அத்தொழிலில் வல்லவர்கள் முயன்றார்கள். எறிகவண்கள் இடைவிடாமல் ஏவாயுதங்களைச் செலுத்தியவண்ணமிருந்தன. இத்தகைய கொடுந்தாக்குதல்களால் தற்காப்பாய் நின்ற இரண்டு படையணிகளும் உடைந்தன. மலைக்கோட்டை மாத்திரம் தகர்க்க முடியாத வலுவுடையதாயிருந்தாலும் அதற்குள் இருந்தவர்கள் பெரிதும் இடர்ப்படவேண்டி யேற்பட்டது. இரவு பகலென்றில்லாமல் மூன்று மாதகாலம் தாக்குதல்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன வாகையால் அவர்களுடைய உற்சாகமும் குன்றத்தலைப்பட்டது. அப்பொழுது ஒருநாள் பிலிப்பு மூற்றுகையைத் திடீரென நிறுத்திவிட்டுப் பைசாந்திய நகரின்மீது பாய்ந்தான். ஆனால் அங்கும் அவனை விடாப்பிடியாய் எதிர்த்தே நின்றனர். அதீனியப் படையொன்று முதலில் சாரிசின் தலைமையிலும் பின்னர் போசியன் தலைமையிலும் பிலிப்பினுடைய படையை எதிர்த்துப் பின்வாங்கச் செய்துவிட்டது. பொசுபரசுக் கூடாகச் செல்லும் தெற்கு வழியை அப்படை அடைத்துக் கொண்டு நின்றதால் பிலிப்பின்படை கருங்கடலைவிட்டு வெளியேறுவண்ணம் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. (பிலிப்பு தன்னுடைய வாழ்விலே அத்தகையதொரு தோல்வியை என்றுமே கண்டதில்லை.) தனது தோல்வியை உணர்ந்த பிலிப்பு பின் வாங்கத் தீர்மானித்தான். இத்தீர்மானத்தைத் தன் எதிரியான போசியன் உணராமலிருப்பதற்காகப் போலியான வேறொரு செய்தியை அவன் காதுக் கெட்டச் செய்து

விட்டுத் தன் படையைத் தந்திரமாக விடுவித்துக் கொண்டுபோய், அந்த வேகத்திலே சீதியர்மேற் பாய்ந்தான். அவர்களுடைய அரசனைக் கொன்று ஏராளமான பெண்களை அடிமைகளாக்கிக் கொண்டு, பெருந்தொகையான கால்நடைகளையும் கவர்ந்து சென்றான். ஆனால் தன் நாட்டுக்கு மீளும்போது வழியே போல்கன் பிரதேசத்துப் பழங்குடி மக்களுடன் மோதியதால் சிறிது அவமானமடைந்ததோடு தன் தொடையிலும் கடுமையான காயம் பட்டான். பெல்லா நகருக்குச் சென்று தன் காலிலேற்பட்ட இரணத்துக்குச் சிகிச்சை செய்யும் பொருட்டுச் சிறிதுகாலம் இளைப்பாறினான். 399 ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலமும் ஆரம்பமாயிற்று.

இப்பொழுது அந்த அம்பித்தியோனிக சங்கத்திலே, செல்லாக்காசு மீண்டும் திரும்பிக் கொள்வதுபோல, பூசல்கள் தலைகாட்டின. அற்பகாரியத்திலே சண்டை பிடித்துக்கொண்டு மீண்டும் பிலிப்புக்கே சந்தர்ப்பமளிக்க வழிகோலினார்கள். கிரேக்க தேசத்தின் சோக நாடகத்தில் கடைசிக் காட்சிக்குத் திரை தூக்கப்பட்ட அப்பொழுது நடந்த சம்பவங்கள் கேலிக்கூத்தாகவே தோன்றின. பிளாத்தேயியாவிலே பெரும்படையெடுப்பு நடத்திய அக்காலத்தில் அதீனியர் தாம் கைப்பற்றிய கேடயங்கள் சிலவற்றிலே 'பாரசீகரும் தீபரும் ஒன்றுகூடிக் கிரேக்க மக்களை எதிர்த்துப் போர் செய்தபோது கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டவை இவை' என்ற வாசகத்தைப் பொறித்து, இரண்டோராண்டுகளுக்குமுன் புதுக்கித் தெல்பியிலே காட்சிக்கு வைத்தனர். தீபரை அவமானப்படுத்தும் அப் பழைய சம்பவத்தை நினைவுபடுத்தும் அச்செயல் விரும்பத்தக்கதன்று. பகைமை பூண்ட அவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையே மேலும் பகைமையே வளர்ந்தது. அதனால் பழிக்குப் பழியைத்தான் எதிர்பார்க்கக் கூடியதாயுமிருந்தது. 340 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் நடந்த அம்பித்தியோனிக சங்கக் கூட்டத்தில் அம்பிசாவைச் சேர்ந்த உலோகிரியனொருவன்—தீபருடைய கையாளென்று நாம் நிச்சயமாகக் கூறலாம்—அதீனியர் ஐம்பது தாலந்துகளைக் குற்றப்பணமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுரைத்தான். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்த அச்சினிசு என்ற அதீனியப் பிரதிநிதி தன் சொற்பொழிவை நிகழ்த்த எழுந்த அச்சந்தர்ப்பம் சிறப்பாக நம் கவனத்தைக் கவர்வதாகும். தனது வாக்குவன்மையினால் அவன் அங்கே நடைபெற்ற விவாதத்தின் போக்கினைமாற்றி, தெல்பிய திருக்கோவிலைச் சேர்ந்த நிலத்திலே அம்பிசியரே மூறைதவறி விவசாயம் செய்து வருவதைக் குறிப்பிட்டு அம்பிசாவின்மீதே குற்றத்தைச் சுமத்தினான். அவனுடைய வாக்குச் சாதுரியத்தினால் கவரப்பட்ட அம்பித்தியோனிக சங்கத்தினர் அந்நாளே மண்வெட்டி கடப்பாரை முதலிய ஆயுதங்களோடு சென்று மூறைதவறி நடத்திய விவசாயத்தைப் பாழ்படுத்தத் தொடங்கினர். அதனாலாத்திரமடைந்த அம்பிசியர் பொங்கியெழுந்து சங்கத்தினரை அடித்துத் துரத்திவிட்டனர். புனிதப் பணியிலீடுட்டுச் சென்றவர்களை இம்சித்தமையால் அம்பிசியர்மீது மீண்டும் புதிய குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. 339 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இரண்டாம் முறையாகச் சங்கம் கூட்டப்பட்டது. அக்கூட்டத்தைக் கூட்டுவதற்குத் தேமோபிலாய் என்ற இடத்தையே தெரிவு செய்தனர். குற்றமிழைத்தவர்க்

கெதிராகப் போர்தொடுப்பது என அச்சங்கத்திலே தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் மற்றைய நாடுகள் போர் தொடுப்பதற்குப் பின்வாங்கவே, அப்பணியைப் பிலிப்பினிடமே ஒப்படைப்பதென முடிவாயிற்று.

பிலிப்பும் தடைசொல்லாமல் உடனேயே படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு சென்று, தெல்பி அம்பிசா முதலிய நகரங்களுக்குச் செல்லும் சாலையும், தீபநகர் நோக்கிச் செல்லும் சாலையும் பிரியும் சந்தியை யடைந்தான். அவனுடைய அடுத்த நடவடிக்கையைக் கிரேக்கர் ஆவலோடெதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் அவன் தெல்பிக்குப் போகும் சாலையை விட்டுத் தீபநகரத்துச்சாலை வழியே படைகளைச் செலுத்தியதைக் கண்டபோது அவர்களடைந்த பரபரப்பைக் கூற முடியாது. போர் தொடங்கிவிட்டானென்பதேயன்றி அவனப்படிச் செய்ததற்கு வேறு பொருளிருக்க முடியாது. இலேதியாவை அவன் கைப்பற்றிவிட்டான் என்ற செய்தி அதென்சை எட்டியபோது அந்நகரம் பட்ட அல்லோலகல்லோலத்தை விவரிக்க முடியாது. சந்தைத் திடலிலே சில்லறை வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களைக் கலைந்து ஓடச் செய்தனர் சிலர்; அங்கே வரிசை வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருந்த குடிசைகளுக்குத் தீமூட்டினர் சிலர்; வீதிகள் தோறும் அபாயச்சங்கை ஊதிச்சென்றனர் சிலர்; செய்ய வேண்டியதை அறிந்த இன்னும் சிலர் தளபதிகளின் வீடுகளுக்கோடிச் சென்று நிலைமையை ஆராய்வதற்காக மக்கள் சபையைக் கூட்டும்படி வேண்டி நின்றனர் என்று தெமோதெனிசே வர்ணிக்கின்றான். அடுத்தநாள் அதிகாலையிலேயே மக்கள் சபை கூடிய பொழுது தெமோதெனிசு ஒருவனே நிலைமையை எடுத்து விளக்கக் கூடிய துணிவுள்ளவனைக் காணப்பட்டான். அப்பொழுதிலிருந்து அதென்சின் சகல விவகாரங்களுக்கும் அவனே அதிகாரியானான். தன்னெண்ணப்படியே அனைத்தையும் நடத்தக்கூடியதாயிருந்தது. தேரோயிக நிதியும் ஈற்றிலே போர்க்காரியங்களுக்காக உபயோகப்பட்டது. படைகள் புறப்படத் தயாராக நின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தீபர் தம் பரம்பரைப் பகைமையை மறந்து அதென்சுடன் சேர்ந்து கிரேக்க தேசத்துக்கே பொதுவான பணியில் உழைக்குமாறு அவர்களைத் தூண்டுவதற்காகத் தெமோதெனிசே ஆங்குச் செல்ல வேண்டுமென அவனுக்கு அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. அப்பணியை அவனும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி வைத்தான். தீபரும் அதீனியருமாகச் சேர்ந்து திரண்ட சேனை இலேதியாவுக்கும் தென்பகுதிகளுக்குமிடையிலிருந்த மலைக்கணவாய்களைக் காப்பதற்காக அணிவகுத்துச் சென்றன.

இவர்களிப்படியிருக்கப் பிலிப்பு அவ்வளவு அவசரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கண்மூடித்தனமாய் இறங்காமல் அவன் மேலும் படையுதவியை எதிர்பார்த்திருந்தான். அத்துடன் ஏதாவது தந்திரங்களைச் செய்தோ வேறுவகையாலோ பகைவரின் மனத்தை மாற்றலாமென அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவுங் கூடும். ஆதலால் 338 ஆம் ஆண்டின் கோடைகாலம் முழுவதும் எந்தவிதமான போர் நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஈற்றில் இலையுதிர்காலத்திலேதான் பிலிப்பு தாக்குதலை நடத்தினான். முன்போலவே ஒரு போலி நிருபத்தின் மூலம் மலைக்கணவாய்களுள் ஒன்றைக் காத்து நின்ற படையை ஏமாற்றிவிட்டு அதன்

வழியாக நுழைந்து அம்பிசாவுக்கூடாகச் சுற்றி வளைந்து சென்று மற்றொரு கணவாயைக் காத்துநின்ற பிரதானமான கிரேக்கப் படையைப் புறங்கண்டான். அப்படையும் சாயிரோனியாவரை சென்று தங்கியது. பின்னர் அந்நகரத்துக் கணித்தாகவிருந்த ஓரிடத்தில் முடிவான யுத்தம் நடைபெற்றது. அந்த யுத்தமே புகழ்பெற்ற நகர—அரசின் செல்வாக்கினுக்கும் முடிவு தேடிவைத்தது. கிரேக்க சேனையின் இடப்பக்கத்து அணியில் நின்ற அதீனியர் கண்காணத் தான் தோற்றோடுவதுபோலப் பிலிப்பு ஒரு தந்திரோபாயத்தைக் கையாண்டான். 'மசிடோனியாவுக்கே ஓடுங்கள்' என்று கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு அதீனியப்படையும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் தலைகால் தெரியாமல் அவர்களைத் துரத்திச் சென்றது. ஆனால் ஓளவிலேபோனதும் பிலிப்பினுடைய வீரரின் கைகளில் மீள முடியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டது. பின்பு அவனுடைய தாக்குதலுக்காற்றாமல் தெமோதெனிசும் ஏனைய அதீனிய வீரரும் வந்தவழியே திரும்பி ஓட்டம்பிடித்தனர். இனி, கிரேக்க சேனையில் வலப்புறத்து அணியில் நின்ற தீபசேனை தம்மை யெதிர்த்த (பதினாறு வயது இளைஞனை) அலக்சாந்தருடன் கடும் போர் செய்தது. நீண்ட நேரம் போர் செய்து கடைசியில் புனிதப் பணிக்காகக் கட்டுப்பட்ட அத்தீப சேனையில் ஒரு வீரன்கூட மிஞ்சாமல் எல்லோருமே மாண்டொழிந்தனர். பிலிப்பினுடைய வெற்றியும் பரிபூரணமாயிற்று. அந்த வெற்றியைக் கொண்டாட அவன் வெறுக்கத்தக்க அளவுக்கு மது அருந்தி இரவில் நெடுநேரஞ் சென்றபின்பும் யுத்த களத்திலே பகைவருடைய பிணங்களின் மத்தியிலே குதித்துக் கூத்தாடி, 'தெமோதெனிசு, தெமோதெனிசு, பையானிய நாட்டு மகனே' என்று மது மயக்கத்திலே நாத்தடுமாற ஆடிப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். சிறந்த பேச்சாளனை அத் தெமோதெனிசின் ஈட்டுரைகளிலே ஆரம்ப வாக்கியம் அப்படித்தான் அமைந்திருப்பது வழக்கமாம். அவனுடைய எண்ணங்கள் விரைவில் ஈடேறுமல் நெடுங்காலம் தடைப்பட்டிருந்ததற்கும் காரணம் அவ்வாக்கியமேயாகும். ஆனால் இப்பொழுது தெமோதெனிசு அதிகாரத்திலிருந்தாலென்ன இல்லாவிட்டாலென்ன அதென்சு நகரம் அவனுடைய கருணையிலேயே தங்கியிருந்தது. அவன் அந்நகரத்தை என்ன விதமாக ஆக்க விரும்பினனென்பதும் இனிமேல்தான் தெரிய வேண்டும்.

நிறைவேறுத அவனுடைய முயற்சிகளும், அதீனிய மக்களுடைய எதிர்ப்புக்களுமிருந்தும் அந்நகரத்தின் சிறப்புக்கள் பிலிப்பின் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தே வந்தன. வலிய அரண்களுக்குள்ளிருக்கும் கிரேக்கரின் ஆற்றல் எத்தகையதென்பதைப் பெரிந்தியுசில் பெற்ற அனுபவத்திலிருந்து அப்பொழுதும் அவன் உணரக்கூடியதாயிருந்தது. ஆகையால் அவர்களைப் போரில் வென்று அடிமைகொள்ள அவன் எண்ணவில்லை. அதீனியர் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் அவர்களுக்குப் பல சலுகைகள் செய்தான். அவர்கள் மீது படையெடுக்கப் போவதில்லையென்று உறுதியளித்தான். ஈசியன் கடலில் சில தீவுகளை அவர்களே வைத்துக்கொள்ள உரிமையளித்தான். கடல்வாணிகத்தை முன்போல அவர்கள் சுதந்திரமாகவே நடத்தவும் வசதியளிக்கப்பட்டது. ஆனால் நகர மக்கள் தங்கள் காரியங்களைத் தாங்களே பார்த்துக் கொண்டும், தெமோதெனிசு, இலெக்கர்ச்சசு

முதலான அறிஞர்களின் நிர்வாகத்திலே பாதுகாப்பையும் வாழ்க்கைச் சுகங்களையும் பெற்றுக்கொண்டுமிருந்தாலும், அங்கிருந்த ஒரு பரிமளிப்பு வற்றிவிட்டது. பின்பு எக்காலத்திலுமே தனது பண்டைய சிறப்புக்களைப் பெற்று ஒரு சுதந்திரமான நகரமென்ற பெருமையுடன் விளங்கும் வாய்ப்பினை அதென்சு நகரம் இழந்தே விட்டது. அதிகாரம் அந்நியனை பிலிப்பின் கைக்கு மாறியதே அந்த நிலைக்குக் காரணமாகும். ஆனால் அதென்சைப் பொறுத்தவரையில் அவன் தன் அதிகாரத்தைக் கடுமையாகச் செலுத்தவில்லை. ஆனால் கிரேக்க தேசத்தினேனைய பகுதிகளில் தன் அதிகாரத்தைத் தீவிரமாகவே உறுதிப்படுத்த முனைந்தான்.

போகிசு நாட்டுக்கெதிராகத் தான் யுத்தஞ் செய்தபோது தனக்குதவியாயிருப்பதுபோலக் காட்டித் தீபிசு தூரோகஞ் செய்துவிட்டதென்றே அவன் உணர்ந்தான். அதற்காகச் சாயிரோனியாவில் அது மிகவும் கொடுமையை அனுபவிக்க நேர்ந்தது. அப்போர்க்களத்தில் பிடிபட்ட நகரமக்கள் அடிமைகளாய் விற்கப்பட்டனர். மசிடோனியாவுக்கெதிரான அரசியற் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாடுகடத்தப்பட்டனர். தீபநகர்க்கோட்டையில் பிலிப்பு ஒரு படையையும் நிறுத்திவைத்தான். கிரேக்க தேசத்தின் வடபகுதியிலே ஆங்காங்கிருந்த பிரதான மான இடங்களில் இவ்வாறே பாதுகாப்புப் படைகள் நிறுவப்பட்டன. பெலோப் பொன்னீசிலே சிபார்ட்ட நகரம் ஒன்று மாத்திரம், தான் சிதைந்தழிந்துபோனலும் மசிடோனியனுக்கடிபணிய மறுத்துவிட்டது. 338 ஆம் ஆண்டின் முடிவிலே, பல நகரங்களிலிருந்தும் பிரதிநிதிகளை வரவழைத்துக் கொரிந்திய நகரிலே பிலிப்பு மகாநாடொன்றைக் கூட்டினான். ஐக்கியநாடுகள் என்ற சிறந்த அரசியலமைப்பொன்றை ஏற்படுத்தி அதனைக் கிரேக்க தேசத்திலிருந்த நாடுகளெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தான். இத்தனைக்காலமாகக் கிரேக்க தேசத்திலேற்படமுடியாமலிருந்த ஓர் இணைப்பு அப்பொழுது உதயமாயிற்று. பிலிப்பையே தலைவனாகவும் பிரதம தளபதியாகவுங்கொண்ட இவ்வகில எலனிய சங்கத்தில் இருந்த ஒவ்வொரு நாடும் தன் அரசியலைத் தானே நடத்தும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தது. அதுபோல மற்ற நாட்டினரசியலில் அது தலையிடுவதும் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. திறைப் பணமென ஒன்றுமே அறவிடப்படவில்லை. தேமோபிலாய், சாளிக்கிசு, தீபிசு, கொரிந்து முதலிய முக்கியமான இடங்களில் மாத்திரம் பிலிப்பு தனது அதிகாரத்திலே படைகளை நிறுத்தியிருந்தான். ஏனைய இடங்களில் சேனை படை என்ற பேச்சே இல்லை. சங்கத்தின் காரியங்களை நிர்வகிப்பதற்கு நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக்கொண்ட சபையொன்றமைக்கப்பட்டது. நாடுகள் பலவற்றையும் ஒன்றுக இணைந்து செயலாற்றச் செய்வதற்கு இவையெல்லாவற்றிலும் மேம்பட்ட காரணமும் ஒன்றிருந்தது. 337 இல் நடைபெற்ற முதற் கூட்டத்திலேயே பாரசீகத்துக் கெதிராகத் தான் போர் தொடுக்க எண்ணியிருப்பதைப் பிலிப்பு எடுத்துக் கூறினான். அப்படி அவனறிவித்த அப்பொழுதே, அக்கூட்டத்திலேயே, வீரர்களையும் கப்பல்களையும் கொடுத்து அப்பெருமுயற்சிக்கு வேண்டிய ஆதரவும் அளிப்பதாக நாடுகள் பலவுஞ் சேர்ந்து வாக்களித்தன.

அந்தப் பெரும் படையெடுப்பும் நடந்தது உண்மையே. ஆனால் அதை நடத்தியவன் பிலிப்பு அல்லன். அந்த ஆண்டில் தனது நாடான மசிடோனியாவில் அவன் தங்கியிருந்து பாரசீகப் படையெடுப்புக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய குடும்பத்திலே அருவருக்கத்தக்க கலகமொன்றேற்பட்டது. அலக்சாந்தருடைய தாயான ஒலிம்பியாசு என்னும் அழகுள்ள மடந்தையோடு வேறும் ஆறே ஏழு பெண்களைப் பிலிப்பு மணந்திருந்தான். அவர்களோடு அப்பொழுது தனது படைத்தளபதியான அத்தாலுசு என்பவனுடைய மருமகளையும் மணந்துகொள்ள விரும்பினன். விரும்பியபடியே விவாகமும் முடிந்து கொண்டாட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் தன் புதிய மனைவிதான் 'குலமுறைக்கேற்ற' புதல்வனைத் தருவாள் என்று மதுக்கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தியபடியே அலக்சாந்தரை அவமதிப்பதுபோலக் கூறினன். அநியாயமான அவமானத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் ஆத்திரங் கொண்டெழுந்த அலக்சாந்தர் தன் கையிலகப்பட்ட ஒரு கிண்ணத்தை வீசி எறியவே அது அத்தாலுசுவின் முகத்தில் தாக்கியது. பிலிப்பு சரேலென எழுந்து தன் வாளை உருவினன். ஆனால் மது மயக்கத்திலே நிதானமிழந்து சுழன்று நிலத்தில் வீழ்ந்தான். இதைக்கண்ட அலக்சாந்தர் பரிகாசமாக நகைத்து, 'பாவம், ஐரோப்பாவிலிருந்து ஆசியாவுக்குப் படையெடுத்துச் செல்லவிருக்கும் வீரன் இங்கே ஒரு கட்டிலிலிருந்து மற்றக் கட்டில் வரையிலுள்ள இடைவெளியைக் கடக்க முடியாமல் தள்ளாடுகிறான்' என்று தன் தந்தையை அவமானப்படுத்தினன். அச்சம்பவத்தின் பின்னர் தந்தைக்கும் மைந்தனுக்குமிடையிலேற்பட்ட மனக்கசப்பு வளர்ந்து முடிவில் அலக்சாந்தர் அரண்மனையைவிட்டு வெளியேறினன். அவனுடன் கூடவே ஒலிம்பியாசும் வெளியேறித் தன் கணவனைப் பழிவாங்கக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தாள். அடுத்த ஆண்டு, கோடை காலத்திலே (336) பிலிப்பு கீழைத்தேசங்களின் மீது படையெடுப்பதன் முன் தன் மகள் கிளியோப்பத்திராவை எபிரியத்து இளவரசன் ஒருவனுக்கு மணமுடித்துவைத்து அந்தத் திருமண வைபவத்தை மிக ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடினன். பிலிப்பினுடைய உருவச்சிலை கிரேக்க தேசத்தின்பிரதான மான தெய்வங்கள் பன்னிரண்டின் சிலைகள் சூழ்ந்துவர ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. மக்களிடத்திலே தனக்கு நம்பிக்கையுண்டென்பதைக் காட்டிக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் பிலிப்பு மன்னன் தனது மெய்காப்பாளரிலிருந்து சிறிது விலகி முன்னாலேயே நடந்தான். அப்பொழுது யாரோ ஒருவன் திடீரெனத் தோன்றித் தன் கையிலிருந்த குத்தீட்டியால் பிலிப்பினுடைய விலாவில் குத்தினன். கூட்டத்தில் சென்றவர்கள் அவனைக் கையோடு பிடித்துக் கேள்வி முறையின்றிக் கொன்று தீர்த்துவிட்டனர். அவன் ஒலிம்பியாசின் கையாளாயிருக்க வேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. பிலிப்பின் சோகமான முடிவுக்கு மறைமுகமான காரணமாயிருந்தவன் அலக்சாந்தரே யென்றும் கூறலாம். இவ்வாறு தாய் தன் வஞ்சினத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் தந்தையின் மரணத்துக்கு ஒரு விதத்தில் காலாயிருந்த மைந்தன் அவனுடைய அரியணையைப் பெற்றான். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற வீரர்களுக்குள் பேராவல் கொண்ட வீரனாய் விளங்கிய

அவ்வலக்சாந்தர் தனது வீரக்கனவுகளை நனவாக்குவதற்குரிய அதிகாரங்களையும் சந்தர்ப்பத்தையும் தனது இருபதாம் வயதிலேயே பிதுரார்ச்சிதமாக அடைந்தான்.

அப்படியே அவன் இன்னும் சிறந்த ஒரு சம்பத்தையும் பெற்றுனென்று கூற வேண்டியிருக்கிறது. அவனையும் ஒரு கிரேக்கன் என்று கிரேக்க மக்களே ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தகுதியையும் அவன் தந்தையிடமிருந்தே பெற்றான். எலனியருடைய கலாசாரம் ஆத்மீக உணர்ச்சி என்பவற்றைக் கீழைத் தேசங்களிலும் கொண்டுபோய்ப் பரப்பும் வாய்ப்பும் அதனால்தான் அலக்சாந்தருக்குக் கிடைத்தது. நீண்டகாலமாகப் பிலிப்பு காட்டிவந்த பொறுமையும், குன்றுத ஊக்கமுமே மசிடோனியனை அம்மன்னனுக்கு அத்துணைப் பெருமையைத் தேடித்தந்தது என்ற உண்மையை இதுவரையில் ஆராய்ந்து வந்துள்ளோம். பிலிப்பு மன்னனகும்போது அவனுக்குப் பிதுரார்ச்சிதமாகக் கிடைத்தது எப்படியான அரசு — முரட்டுத்தனமான திருத்தமற்ற பழக்க வழக்கங்கள், கண்ணியமில்லாத பாரம்பரியம் என்பவற்றைக் கொண்டு, கிரேக்க மக்களால் தாழ்வாக மதிக்கப்பட்ட மக்கட் கூட்டத்தை ஆளும் அரசு — என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போமானால் அவனை உண்மையில் ஒரு விவேகி என்றே வியக்க வேண்டியிருக்கிறது. முரட்டுத்தனம், உணர்ச்சிவசப்பட்டு நடத்தல், கீழ்த்தரமான பழக்க வழக்கங்கள், வீரம்மிகுந்து உதிரம் துடிக்கும் போதுண்டாகும் தீரம் ஆகிய குணகுணங்களை அவன் இயல்பாகவே பெற்றிருந்தானும் தேவையான சமயங்களில் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கமைந்து நடக்கும் பொறுமையும் பிலிப்பினிடம் காணப்பட்டது. ஆதலினாலன்றோ ஆறுதலாகவும் பரபரப்பின்றியும் அவன் கையாண்ட இராசதந்திரங்கள், பெரும்படைகள் சாதிக்க முடியாதனவற்றையெல்லாம் சாதித்தன. இன்னும் தன் பகை நாடுகளைப் பாழ்படுத்தல், பொய் பேசுதல், தன் பகைவர்களை அநாகரிகமான முறையில் அடிக்கடி துன்புறுத்தல் முதலான வெறுக்கத்தக்க குணங்களிருந்தும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உயர்ந்த இலட்சியத்தைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டு மென்னும் பண்பும் அவனுடைய உதிரத்திலூறியிருந்ததென்பதை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது; முடிவிலும் அவனுடைய இலட்சியம் தான் வென்றது. பிலிப்பினுடைய குறிக்கோள் தன்னலத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியதே. ஆயினும் அந்த ஆவல் அவனையும் அவன் கடைப்பிடிக்கும் நெறிகளையும் உயர்ந்த கண்ணியமான நிலையெய்தச் செய்வதற்கு இடையறாமல் முயற்சிசெய்யத் தூண்டிவிட்டது. சாயிரோனியப் போர்க்களத்திலே மதுவினால் மயங்கி அருவருக்கத்தக்க முறையிலே கூத்தாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு வெறுப்புற்ற கிரேக்க ஞெருவன், ஆகமீமினனுடைய அவதாரமாயிருக்க வேண்டியவன் இப்படித் தேறித்தீசு என்னும் கோமாளியைப் போலக் கூத்தாடக் கூடாது என்று கூறினான். அக்கூற்றின் உட்பொருளை யுணர்ந்த பிலிப்பு அக்கணமே தன் வெறியாட்டங்களை நிறுத்திவிட்டானும். கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்பது அவனுடைய ஆவலன்று; கடினமான ஒழுங்குமுறைக்கமைந்த வாழ்க்கையையே அவன் வாழ்ந்து வந்தானென்று கதைகள் கூறுகின்றன. அத்தகைய வாழ்க்கை வாழ்வதற்குக்

கிரேக்கரை அடிப்படுத்துவதோடமையாது கலாசாரத்தினுல் உயர்ந்த அம்மக்களுக்குத் தலைவனுயிருக்கத் தன்னைத் தகுதியுள்ளவனுக்கிக் கொள்ளவும் வேண்டியிருந்தது. நல்லவனுக வாழ்ந்தால் மட்டும் கிரேக்கனுகிவிட முடியாது; ஆனுல் பிலிப்பு அறிந்துகொண்டவரையில் உலகில் மனிதனுகப் பிறந்தவனெய்த வேண்டிய உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கியது எலனிய நாகரிக மேயாகும். அந்த நிலையைத் தான் எய்தப் பெறுதலேயே தன் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்ததோடு, அதனை அடைய வாழ்வு முழுவதிலுமே முயன்று வந்துள்ளான் என்ற பெருமையை நாம் பிலிப்புக்கு அளிக்கவே வேண்டும். பிற்காலத்தில் தோன்றிய சந்ததியார் பிலிப்பினுடைய மைந்தனுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறர்களென்றல், உலக சரித்திரத்தில் (உரோம சரித்திரம் தவிர) மிகச் சிறந்ததென்று எடுத்துச் சொல்லத்தகுந்த கலாசார வெற்றியை அவன் பெறக் காரணமாயிருந்த ஓரிலட்சிய வாழ்வையும், பெரிய பதவிப் பொறுப்பினையும், அதனை நிர்வகிப்பதற்கு ஏற்ற அதிகாரம், பயிற்சி என்பவற்றையும் அலக்சாந்தரிடம் பிதுரார்ச்சிதமாக விட்டுச் சென்ற அவன் தந்தைக்குமன்றே அவர்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் XVIII

அலக்சாந்தரும் கிரேக்க தேசமும்

மசிடோனிய நாட்டின் மணி முடியைப் பெறுக்கொண்டதுடன், கீழைத் தேசங்களின்மீது படையெடுத்துச் செல்லவேண்டிய பொறுப்பையும் அலக்சாந்தர் ஏற்றுக் கொண்டபோது அவனுக்கு வயது இருபதேயாகும். நம் நாட்டிலிப் போதுள்ள இளைஞர்களிற் பலர் பள்ளிப்படிப்பையே முடித்துக் கொண்டு வெளியேறுமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு பராயத்திலே அவன் தன்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த இருமடியான பாரத்தையும் தாங்கக்கூடிய துணிவுள்ளவனுயிருந்தான். அடக்க மென்ற அருங்குணத்துக்கு அவன் ஒருபோதும் அடிமையாகவில்லையெனினும் தன்னம்பிக்கை யுள்ளவனுக விளங்கியதற்குப் பல ஏதுக்களிருந்தன. தன் வாழ்விலே அவன் எந்தத் துறையிலும் வெற்றி காண்பதற்குரிய தன்மைகளை இயற்கை அவனுக்குத் தாராளமாக வழங்கியிருந்தது. உருவத்தாற் சிறந்த ஆண்டகையாயவன் விளங்கினன். அவன் மேனியின் வண்ணம், கடைந்தெடுத்தாற்போன்ற அங்க அமைப்புக்கள், அக்கினிக் குழம்புபோலப் பிரகாசிக்கும் கண்கள், உறுதியான மோவாய், கண்டாரைக் கவரும் அழகுமிக்க உதடுகள் ஆகிய அவனுடைய அங்கலட்சணங்களையெல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் விளங்கிய கலைஞரும் சிற்பியரும் தம் கற்பனைப் படைப்புக்களுக் கோருதாரணமாகக் கொண்டிருந்தனர். உடற்பயிற்சிகளிலீடுபட்டுள்ள வீரர்க்குரிய உடலமைப்பு அவனிடம் காணப்பட்டது. ஒலிம்பிய விளையாட்டுப் பந்தயங்களில் அவனையும் கலந்து கொள்ளும்படி அவன் தந்தை செய்திருக்கக்கூடுமாயினும் அலக்சாந்தருக்குப் பந்தய விளையாட்டுக்களில் அதிக சிரத்தையிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வேட்டையாடுதலே அவனுக்குப் பிரதான பொழுதுபோக்காயிருந்தது. அக்காலத்திலே எவராலுமடக்க முடியாமலிருந்த பியூசிபலுசு என்ற தேசாலிய நாட்டுப் போர்க் குதிரையை அடக்கிச் சிறந்த குதிரை வீரனென்ற புகழையும் இளமையிலேயே பெற்றுக்கொண்டான். குணத்தளவில் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் துடிக்குமியல்பும் தன் தந்தையைப்போலவே விருந்துகளில் பங்குபற்றுதல் அளவுக்கு மீறி மதுவருந்துதல் ஆகியவற்றிலீடுபடும் வழக்கமும் அவனிடம் காணப்பட்டனவெனினும் அவனைப்போலவே உணர்ச்சிகளை மிகக் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தும் பழக்கமும் அவனிடமிருந்தது. ஆதலால் பற்றற்ற துறவியரின் வாழ்க்கையைப் போல அவனுடைய வாழ்வும் புனிதமானது என்று பண்டைக் கால மக்கள் கருதிவந்தனர். தன்னுடைய வாழ்வு முழுவதிலும் தான் கொண்ட குறிக்கோளொன்றைத் தவிர மற்றவற்றையெல்லாம் அவன் அதிகம் பொருட்படுத்தியதில்லை. தன் குறிக்கோளில் அவன் கொண்டிருந்த ஆவல் மிகத் தீவிரமானது. காவியங்களைப் படிப்பதிலும் தணியாத ஆவல் கொண்டிருந்தான். அதனல் அலக்சாந்தர் தன் தலையணைக்கடியிலே இலியட் டென்னும் நூலின் பிரதியொன்றை எப்பொழுதுமே வைத்துக் கொண்டிருப்பான் என்று சொல்லப்படு

கிறது. ஓமருடைய புராணங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவனுகையால் தான் மிகவும் விரும்பிய இதிகாச வீரனை அச்சிலுசைப் போலவே தானும் சாதாரண மக்களைவிட உயர்ந்த தன்மைகளைக் கொண்ட அதிமனிதனென்றே கருதி வந்தான். ஆதலால் உலகில் ஏதோ பெரிய சாதனைகளைப் புரிவதற்காகவே தான் தோன்றியிருப்பதாகச் சிறுவயதிலேயே அவன் எண்ணத் தொடங்கி விட்டான். அவனைப் பெற்றெடுத்த அன்னையும் அந்த எண்ணத்தைத் தன்னலும் முடிந்த வரையில் வளர்த்து வந்தாள். அவனிடம் இயல்பாகவே பல திறமைகள் வாய்த்திருந்தன; அரித்தோதில் என்ற ஞானியும் அவனுக்கு மூன்றுண்டுக்காலம் ஆசானுயிருந்து அத்திறமைகளை மேலும் பிரகாசிக்கச் செய்தான். அப்படியான பயிற்சிகள் அலக்சாந்தருக்குச் சிறந்த நிர்வாகத் திறமையை அளித்ததோடு அறிவை அறிவுக்காகவே விருத்தி செய்யவேண்டுமென்ற உண்மையான பற்று தலையும் அளித்தன. தத்துவ ஞானத்தில் அடிப்படையான அறிவை முற்றுகப் பெற்றுக்கொள்ளு முன்பே, அதன் ஆழ்ந்த கருத்துக்களில் திளைக்க வேண்டுமென்ற சிறுபிள்ளைத்தனமான அவசரமும் அவனிடம் இருந்தது. இன்னும் தாவரவியல், விலங்கியல் முதலாம் சாத்திரங்களிலும் அவன் ஆர்வங்காட்டி வந்துள்ளான். அறிவுத் துறையிலாயினுமென்ன கீழைத்தேசங்களின் எல்லையற்ற பாலைவனப் பரப்பிலாயினுமென்ன அரிய சாதனைகளைப் புரிய வேண்டுமென்பதே அவனுடைய தனிப்பண்பாயிருந்தது. இவ்வாறு அவனிடம் தலைமை தாங்கு மாற்றல் இயல்பிலேயே மிகுந்திருந்தமையால் தன்னைப்போலவே தனது வீரர்களையும் ஆர்வங்கொள்ளச் செய்து, தன்னுடைய இராசிப்பலனில் தானே அளவற்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததுபோல அவர்களும் நம்பும்படி நடந்து கொண்டான். சின்ஞசியாவின் எல்லையைத் தாண்டி அப்பாலும் படையெடுத்துச் செல்லச் சைரசு என்பவன் முன்னை நாளில் அழைத்தபோது அதிருப்திகொண்டிருந்த அக்கூலிப் படைவீரரின் சந்ததியார், இப்பொழுது இந்துக்குசியமலைத் தொடரைத் தாண்டிச் செல்வதென்றலென்ன, துருக்கித்தானத்தின் பாழ்வெளியைக் கடந்து செல்வதென்றலென்ன, எதற்கும் சித்தமாயிருந்தார்கள். உறுதியான கோட்பாடும், சிறந்த ஆற்றலும், ஆட்கொள்ளுந்திறனுமமைந்து, உயிருக்குயிரானவனுய் அஞ்சத்தக்க தளபதியாய் விளங்கி, ஒரு சமயம் பழுத்த அரசியல் ஞானியாகவும், மற்றொரு சமயம் தோளோடு தோள் சேர்ந்து படை வீரருடன் கடுநடையாய் நடந்தும், அடர்த்துத்தாக்கும்போது குதிரையின்மீதிவர்ந்து அஞ்சாது முன்சென்று வழி நடத்தியும், எந்நேரமும் தானெப்படி வீரதீரத்துடன் நடந்து கொள்வானே அத்தகைய வீரதீரப் பண்புகளைத் தன் வீரர்களிடமும் காணத்துடித்த அவ்வலக்சாந்தரை அவர்களும் தெய்வமென மதித்துப் போற்றிவந்தனர்.

கிரேக்க மக்களும் அவனுடைய குணதிசயங்களை நன்கறிய வந்தபோது அவனுடைய ஆற்றலில் ஈடுபாடுகொள்ளத் தொடங்கினர். உடற்கட்டு, அறிவுத்தாகம், குன்றுத ஊக்கம் என்று அவர்கள் எந்தக் குணதிசயங்களை உயர்வாக மதித்துப் போற்றி வந்தனரோ அவையெல்லாம் அலக்சாந்தரிடமமைந்திருந்தன. எனினும் அவன் தன் அதிகாரத்துக் குட்பட்ட எலனிய மக்களுடன் ஆரம்பத்தில் அவ்வளவு சுமுகமாயிருக்கவில்லை. பிலிப்பு இறந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட

போது அவர்களெல்லாம் ஏககாலத்திலே கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினர்கள். திரேசிய நாடு, இல்லீரியா, தேசாலி என்பன உடனேயே புரட்சிசெய்யத் தொடங்கின. கிரேக்க தேசமெங்கணும் போராரவாரங்கள் தோன்றின. தீபநகரிலே பிலிப்பு நிறுத்திவைத்த படையினை அகற்றும் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. பிலிப்பைக் கொன்றவனைப் பாராட்டித் தெமோதெனிசு தீர்மானமுமொன்றை நிறைவேற்றினன். ஆனால் ஒருசில வாரங்களுக்குள்ளேயே அலக்சாந்தர் நிலைமையைக் கட்டுப்படுத்தித் தந்தையினும் மிக்க தீரத்துடன் காரியங்களை நிர்வகித்து, அற்பத்தனங்களொன்றும் தன்னிடம் பலிக்காது என்பதைக் காட்டிவைத்தான். ஆயினும் கீழைத் தேசங்களின்மீது தான் படையெடுத்துச் செல்லும்போது, கிரேக்க தேசத்தின் பிரதிநிதியாகவே செல்ல எண்ணியிருந்தானுகையால் கிரேக்க மக்களின் மனக்கசப்பை எப்படியும் மாற்றவேண்டுமென்பதையும் அவனுணர்ந்திருந்தான். தாக்குதல்களெல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் நடைபெற்றன. தேசாலியர் தெம்பே யென்னுமிடத்தைக் கைப்பற்றினர். ஆனால் அலக்சாந்தருடைய பொறியியலார் கடற்கரையோரமாயிருந்த செங்குத்தான ஓசா என்னும் மலைக்குன்றை உடைத்துப் புதியதொரு பாதையை அமைத்துக் கொடுக்க அவன் அவ்வழியிலே படை நடத்திச் சென்று தேசாலியரின் பின்புறமாகச் சமவெளியிலே தோன்றினன். அதனால் தேசாலியநாடு அவன் தயவை நாடிச் சரணடைந்தது. அடுத்த மின்னல் வேகத் தாக்குதலோடு தெமோபிலாயும் அம்பித்தியோனிக சங்கமும் அடிபணிந்தன. அதென்சிலிருந்தும் அதே சமயத்தில் தூதுக்குழுவொன்று சமாதானம் பேசிச் செல்லவே, அகில எலனிய சம்மேளனமும் பாரசீக மென்னும் பகை நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்லத் தகுந்த தலைவன் அலக்சாந்தரே யென்று மனப்பூர்வமா யேற்றுக்கொண்டது.

கிரேக்க நாடுகளையெல்லாம் இவ்வாறு கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு வடக்கேயுள்ள திரேசிய நாட்டை நோக்கிச் சென்றான். ஆசியக் கண்டத்திலே தான் பிரவேசிக்கும்போது தனக்குப் பின்னால் பகை நாடென ஒன்றிருப்பதை அவன் விரும்பவில்லை. அந்தப் பகைப் புலத்திலே அவன் நடத்திய படையெடுப்பு மிகவும் சிறந்ததாக விளங்கிற்று. பிலிப்பு கையாண்ட தந்திரங்களைப் போலவே அலக்சாந்தரும் அந்தப் போரில் பல தந்திரங்களைக் கையாண்டதோடு தன் தந்தை பரீட்சார்த்தமாகக் கையாண்ட முறைகளிலும் பார்க்கச் சிறந்த முறைகள் பலவற்றையும் அவன் கையாண்டான். ஓரிடத்திலே மலைச்சாதியினர் தமது வழக்கம் போலப் போர் சகடங்களை மலைச்சரிவுகளில் உருட்டி விட்டுக் கீழே நடந்து சென்ற அலக்சாந்தரின் படைகளை நிர்மூலமாக்க எத்தனித்தனர். இதனையறிந்த அலக்சாந்தர் தன் வீரர்கள் எல்லோரையும் அவரவர் கேடயங்களை முதுகிலே கவிழ்த்தபடி முழந்தாளில் தவழ்ந்து அச் சகடங்களைத் தமக்கு மேலாக உருண்டோடும்படி செய்யச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டான். அத்தந்திரம் பலித்தது ; அவ்வாபத்தில் ஒருவன் கூட உயிரிழக்காமல் எல்லோரும் தப்பிவிட்டனர். அவன் தானியூப்பு நதியைச் சென்றடைந்தபோது அதனைக் கடந்துசெல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். ஆனால் அங்கே போதிய ஓடங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் அப்பகுதியில் வாழ்ந்த பரதவரிடமிருந்த நாவாய்களையெல்லாம் சேர்த்துக் கயிறுகளினுதவியோடு ஓரிரவிலேயே தனது சேனையை அக்கரை

சேர்த்து விட்டான். அப்பகுதிகளில் தன் தந்தை ஈட்டிய வெற்றிகளுக்கு மேல் தானும் புதிய இடங்களை வெற்றிகொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. ஆகையால் திரேசியரை நன்கு கலக்கிவிட்டு மசிடோனியாவைத் தாக்கத் திட்டமிட்டிருந்த இல்லீரியரைத் தாக்கினான். இவ்வாறுக வட பகுதியிலிருந்த பகைவரை யெல்லாம் மிகவும் கொடுமைப்படுத்தி இரத்த வெள்ளத்தில் மிதக்கச் செய்துவிட்டு வெற்றியுடன் திரும்புகையில் தெற்கிலிருந்து அசம்பாவிதமான செய்தி யொன்று அவனுக்கு எட்டியது. அவன் இறந்துவிட்டானென்று ஒரு செய்தி கிரேக்க தேசத்திலே பொதுவாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. தெமோதெனிசு உண்மையிலேயே ஒருவனைக்காட்டி, அலக்சாந்தர் இறந்து வீழ்ந்ததை நேரில் கண்டவனிவனென்று உறுதிப் படுத்தினான். இவ்வாறுக அதென்சினுல் தூண்டப்பட்டுத் தீபநகரம் போர்க் கெழுந்தது. மசிடோனிய அதிகாரிகளிருவரைக் கொன்று காத்மீயக் குன்றிலிருந்த படையையும் முற்றுகையிட்டார்கள். ஆனால் அந்தப் புரட்சிக் காரர் சற்று மெதிர்பார்க்காமலிருந்த சமயத்திலே அலக்சாந்தரே அவர்கள் முன் தோன்றினான். அப்பொழுது தீபநகர மனுபவித்த கொடுமையோ சொல்லுந்தர மன்று. நாடு சின்னபின்னப்பட்டதோடு ஆறுயிரம் பேரும் கொல்லப்பட்டனர். மிகுதியாயிருந்தவர்களைப் பிடித்து அடிமைகளாய் விற்றனர். அவர்களுடைய நிலபுலமெல்லாம் பழைய பகைவர்களுக்கிடையில் பங்கிடப்பட்டன. அலக்சாந்தர் இயல்பிலேயே ஒரு கலாவினோதனுகையால் பிந்தாரென்ற கவிஞனுடைய வீடு மாத்திரம் தப்பியது. மற்றும்படி நகரம் முழுவதுமே தரைமட்டமாக்கப் பட்டது. தீபநகரத்துக்கு நேர்ந்த கதியைக் கண்டு திகைத்துப் போயிருந்த அதென்சு வெற்றி கொண்ட வீரனுக்கு முன் மண்டியிட்டது. அதனுல் அலக்சாந்தர் மீண்டுமொருமுறை அதீனியர்மீது இரக்கங்காட்டினான். போருக்குத் தூண்டிவிட்டவர்களான இலேக்கர்ச்சசு, தெமோதெனிசு போன்றவர்களைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி முதலில் அலக்சாந்தர் கட்டளையிட்டானெனினும் முடிவிலவர் களையும் அவன் மன்னித்து விட்டான். சமாதானம் மீண்டும் நிலவிற்று.

தமக்கு வாய்த்துள்ள எசமானனுடைய கொடுந்தன்மையைக் கிரேக்க தேச மக்கள் முன்பு அறியாவிட்டாலும் இப்பொழுது அறிந்துகொண்டனர். அவர்களுடைய சுதந்திரம் மறைந்துவிட்டது. அடுத்த ஆண்டிலே அவன் ஐரோப்பாக் கண்டத்தை விட்டு ஆசியாவுக்குப் புறப்பட்டபோது பலவிதமான அபிப்பிராயங்கள் மக்களிடையே நிலவின. கொரிந்திய மகாநாட்டிலே உணர்ச்சிப் பெருக்கினுல் வாக்களிக்கப்பட்டதுபோலப் படையுதவியும் அவ்வளவு தொகையாகக் கிடைக்கவில்லை. அவன் மேற் கொண்ட முயற்சியிலே வெற்றியடையாமலே உயிர்விடவும் கூடும் என்ற எண்ணமும் ஆங்காங்கு இலேமறை காய்போலிருந்தது. எக்காலத்திலும் சமாதானத்துக்குக் கட்டுப்படாதிருந்த சிபார்த்தா 331 ஆம் ஆண்டிலே பெலோப்பொன்னீசிய நாடுகளைத் தூண்டிப் பலராலுங் கைவிடப்பட்ட புரட்சியை நடத்த முயன்றது. ஆனால் மசிடோனியாவிலே அலக்சாந்தருக்குப் பதிலாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த அந்திப்பாதர் என்பவனுல் அப்புரட்சி அடக்கப்பட்டது. கிரேக்க தேசத்தின் ஏனைய நாடுகள் சாந்தமாக இருந்தமையால் அப்புரட்சி மற்றுமிடங்களிற் பரவ முடியாமற் போயிற்று. இலேக்கர்ச்சசு நடத்திவந்த திறமையான நிர்வாகத்திலே செழிப்

படைந்து வந்த அதென்சு, பொறுமையாயிருக்கவே விரும்பியது. தெமோதெனிசு கூட விவேகமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினன். இதற்கிடையில் அலக்சாந்தர் வெற்றிமேல் வெற்றியாயீட்டிக் கொண்டுபோக அச்செய்திகள் கிரேக்க மக்களை மந்திர சக்திபோல் கவரத் தொடங்கிவிட்டன. ஆயிரம் பதினாயிரமாக மக்கள் புறப்பட்டு அவனடைந்த வெற்றிகள் காரணமாகக் கிடைத்த வருவாயில் பங்குகொள்ளச் சென்றனர். அபரிமிதமான செல்வம் கொழிக்கும் புதுப்புது நாடுகளுக்குப்போய் ஏதாவது முயற்சிகளிலுமீடுபடலாமென்றும் சென்றனர். அலக்சாந்தர் தன் வாழ்வின் கடைசியிலே ஓராண்டுக் காலம்தான் தன் அதிகாரத்துக் கடங்கிய ஐரோப்பியக் கிரேக்கருடைய சட்டவிதிகளுக்கு நேர்விரோதமாக நடந்துகொண்டானேயன்றி அதுவரையும் அவர்களைப் புண்படுத்தவில்லை. 324 ஆம் ஆண்டிலே கிழைத்தேச வெற்றிகளை முடித்துக் கொண்டபொழுது கூலிப்படைவீரரும், புது முயற்சிகளில் துணிந்து ஈடுபடத் தொடங்கிய கிரேக்கரும் பெருந்தொகையினராகப் பெருகவே நிலைமை கட்டுக்கடங்காமற் போய்விட்டது. அதனால் அவன், அரசியல் காரணமாக நாடுகடத்தப்பட்டவர்களை மீண்டும் தாய் நாட்டுக்கே திருப்பியழைத்துக் கொள்ளப் போவதாகப் பிரகடனப்படுத்தினன். அதென்சிலிருந்து முன்னர் நாடு கடத்தப்பட்டுச் சாமோசுக்குச் சென்றிருந்தோரெல்லாம் அந்தப் பிரகடனத்தின்படி மீண்டும் அதென்சுக்கே சென்று பழையபடி தத்தம் நிலபுலங்களுக்கு உரிமை பாராட்ட வேண்டி யேற்படும். ஆகையால் அதென்சு அப்பிரகடனத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்தது. அதே சமயத்தில் நிகழ்ந்த கசப்பான சம்பவமொன்றினால் அதென்சு தான் கடைப்பிடித்துவந்த பொறுமையையும் இழந்தது. அலக்சாந்தரினுறவினனான ஆர்ப்பாலுசு என்னுமொருவன் கிழைத் தேசத்திலே அலக்சாந்தர் பெற்ற பெருநிதிக்குப் பாதுகாவலனாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். அவன் அச்சமயத்தில் பெரும் தொகைப் பணத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டு அற்றிற்கு நாட்டின் கரையைச் சென்றடைந்து புரட்சியை நடத்துவதாயின் தானே முன்னின்றுதவி செய்வதாகக் கூறினன். அலக்சாந்தருக்கு விரோதமான கொள்கை யுடையவர்களாயிருந்தும் அதீனியர் அப்பொழுது மிகவும் கவனமாக நடந்து கொண்டனர். ஆர்ப்பாலுசு என்பவனைச் சிறை செய்து அவன் கொண்டு வந்த பெருநிதியான எழுநூறு தாலந்தையும் அக்குரோப்பொலிசில் பத்திரப்படுத்தினர்கள். பின்னர் அந்நிதியும் சிறிது சிறிதாக அரைவாசிக்குமேல் குறைந்து விட்டதென்பதை உணர்ந்தனர். அந்நிதிக்குப் பாதுகாவலாக நியமிக்கப்பட்டவர்களுள் ஒருவனான தெமோதெனிசே இருபது தாலந்துகளைச் செலவு செய்து விட்டானெனக் குற்றஞ் சாட்டினர். அரசியல் காரணங்களுக்காகவே அவன் அப்பணத்தைச் செலவழித்தானென்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் பொது நிதியைச் செலவு செய்த குற்றத்துக்காக அவன் சிறை செல்ல வேண்டியேற்பட்டது. அவனும் பின்னர் சிறையினின்றும் தப்பி நாட்டினின்றும் வெளியேறிவிட்டான். எனினும் கிரேக்க தேசம் முடிவாகச் சீரழிந்து போவதற்கு அவனும் ஒரு காரணமாகவேண்டிய விதியிருந்ததுபோலும். 324 இல் அலக்சாந்தர் உயிர்நீத்த செய்தி எட்டியபோது அதென்சு திடீரெனப் புரட்சி செய்யத் தொடங்கியது. பல நாடுகளும் அதனோடு சேர்ந்தன. தெமோதெனிசும் திருப்பி

யழைக்கப்பட்டான். சிறிதுகாலம் எல்லாம் வெற்றியாகவே தோன்றியது. நாடுகளின் கூட்டணியைச் சேர்ந்த படை தேசாலிக்குள் பிரவேசித்தது. பிரவேசித்த ஆரம்ப நாட்களிலும் சில வெற்றிகள் கிடைத்தன. ஆனால் முடிவிலே கிரேனன் என்னுமிடத்திலே அப்படையை அந்திப்பாதர் எதிர்த்து வெற்றி கண்டான். கிரேக்க அரசியலில் தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த பிரிவு மனப்பான்மை யென்னும் சாபக் கேட்டினால் அவர்கள் கூட்டாக ஆரம்பித்த முயற்சி சிதறுண்டு போயிற்று. நாடுகளும் பலவாகப் பாதிக்கப்பட்டன. அலக்சாந்தரைப்போல அந்திப்பாதர் ஒரு கலாவினோதனல்லன். ஆதலால் அதென்சு மிகவும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டது. அந்நாட்டின் சுதந்திரம் அடங்கி ஒடுங்கி நிலவுரிமை என்னுமளவோடு நின்றது. மியூனிச்சியா என்னுமிடத்தில் படையும் ஒன்று காவலுக்கு நிறுவப்பட்டது. மசிடோனிய கொள்கைக்கு மாறுனவர்களெல்லாம் கடைசியில் ஒதுக்கப்பட்டனர். தெமோதெனிசும் அவர்களுள் ஒருவனுவன். பாவம் தெமோதெனிசு கலௌரியா என்னும் தீவிலே விளங்கிய பொசீதனுலயத்துக்குள் சென்று ஒளித்துக் கொண்டான். அவனைத் தேடிச் சென்ற வீரர்கள் அவ்வாலயத்திலே பிரவேசித்தபொழுது அவன் ஆதிமூலத்துக்குள் சென்று எழுத உட்கார்ந்தான். எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது தனது எழுதுகோலை வாயில் வைத்துக் கடித்துக்கொண்டான். வீரர்களும் அவனைச் சிறைசெய்ய உட்புகுந்தனர். ஆனால் தெமோதெனிசு தள்ளாடிக் கொண்டே அங்கிருந்த பலிபீடத்தில் சாய்ந்தான். அவன் தன் கையில் வைத்திருந்த எழுதுகோலிலே நஞ்சு தடவப்பட்டிருந்தது என்று கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. தாய் நாட்டின் சுதந்திரமும் பறிபோக, அதனை எப்படியாவது பாதுகாக்க வேண்டுமென்று வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்ட அவனுடைய உயிரும் பிரிந்து போயிற்று. அதென்சு நகரத்தின் சரித்திரத்தைப் பற்றியும் ஐரோப்பிய கிரேக்க தேச சரித்திரத்தைப் பற்றியும் இனிமேல் நாம் அதிக கவனம் செலுத்தப் போவதில்லை. 335 ஆம் ஆண்டிலே தீபநகரம் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட காலந் தொட்டு 323 ஆம் ஆண்டிலே அலக்சாந்தர் இறந்த காலம் வரையிலுள்ள பன்னிரண்டு ஆண்டுகளிலும் அவன் கீழைத்தேசங்களை வெற்றிகொண்டு வந்துள்ளானுகையால் விசாலமான எல்லாசு உருவாகப் போகிறது; இன்னும் விரிவான செய்திகள் நம் கவனத்தைக் கவர இருக்கின்றன.

அத்தியாயம் XIX

நகர – அரசும் அதன் பாரம்பரியமும்

அலக்சாந்தர் தன்குறுகிய வாழ்விலே சாதித்த அரிய சாதனைகளால் கிரேக்க நாட்டவர் சிறப்பாக இரண்டு வகையில் பாதிக்கப்பட்டனர். அவன் அவர்களைத் தாராள மனப்பான்மையுடன் நடத்திவந்தாலும் புரட்சியிலீடுபட்ட தீபநகர மக்களை மிகவும் கொடுமைப் படுத்திவிட்டானுகையால், மீண்டும் அவர்கள் தம் சுதந்திரத்தைப் பெறலாமென்ற நம்பிக்கையை[1] அடியோடிழந்துவிட்டனர். அப்படியிருந்தும் அவர்களுடைய கலாசாரத்தினையே அலக்சாந்தர் கீழைத் தேசங்களில் பரப்பி, இலவந்திய நாடுகளனைத்திலும் அதனை வேரூன்றச் செய்துவைத்தான். இந்தவிதமாக எல்லாசினுடைய ஆத்மசக்தி குன்றிப்போனலும் அது பிறவிடங்களில் பரவி, சரித்திரத்தின் போக்கினையும் மாற்றி, மத்தியதரைப் பகுதியின் கிழக்குப் பக்கத்தில் உள்ள நாடுகள் மேற்கு நாடுகளினின்றும் வேறான ஒரு தனிப்பண்புடன் பல நூற்றாண்டுக் காலம் விளங்கத்தக்க வகையிலே புத்துயிர் பெற்றெழுந்தது. ஆனல் அலக்சாந்தருடைய வெற்றிகளையும், நாகரிக வளர்ச்சிக்கு அவ்வெற்றிகள் எவ்வளவு தூரம் உதவி செய்தன என்பதனையும் சரித்திர வாயிலாக ஆராயப் புகுமுன், அந் நாகரிகம் கால்கொள்ளக் காரணமாயிருந்த அப்பெரு நகரத்தினைப் பற்றிக் கடைசி முறையாக ஈண்டு ஆராய்தல் பொருத்தமுடைத்தாகும்.

I. அதீனியர்வாழ்வு

அதென்சு மாநகர்க்கு நாம் பிரியாவிடை கூறுவதற்கு முன், அந்நகரத்தின் கோட்டைமீது ஏறி மலைவாயிலைக் காத்துக் கொண்டு கம்பீரமாக உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் தோரணவாயிலின் கீழாகப் போய், பார்தினியன் எரச்சதீயம் என்னுங் கலைக்கூடங்களும் பீதாசு என்ற அம்மாபெருஞ் சிற்பியின் கைவண்ணச் சிற்பமான அதீனுபதியின் வெண்கலச் சிலையும் கடந்தகாலத்தின் சீர்மைக்கும் சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் மௌனசாட்சிகளாய் நிமிர்ந்து நிற்கும்[2] இடங்களையெல்லாம் மீண்டு மொருகால் நம் மனக்கண்ணுற் பார்ப்பதே பொருத்தமாகும். அக்குரோப்பொலிசு என்ற அம் மலைக்கோட்டையின் உச்சியில் நின்று தென் திசை நோக்கித் திரும்பினுமானல் நம் கண்ணைக் கவரும் காட்சிகள் சில உள. மருத்துவ தெய்வமான அச்சிலீப்பியசு தேவாலயத்தின் பிராகாரங்கள் மலைச் சரிவை ஒட்டினற்போல இடிந்து கிடக்கும் காட்சியும், அதற்கப்பாலே குன்றுக

1. அலக்சாந்தரின் மரணத்துக்குப்பின் கிரேக்க நாட்டவர் ஓரளவு சுதந்திரத்தை யனுபவித்து வந்தனரேனும் மசிடோனிய அதிகாரம் அவர்களை எப்பொழுதும் பயமுறுத்திக்கொண்டேயிருந்தமையால் அவர்கள் தம் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைச் சுதந்திரமாக வகுத்துக்கொள்ள முடியாமலிருந்தனர். இந்த விவரத்தைப் பின்னர் காண்போம்.

2. இங்கே விவரிக்கப்பட்ட காட்சி அலக்சாந்தர் காலத்துக் காட்சியேயாகும். அதீனுபதியின் வெண்கலச்சிலை இப்பொழுது கொன்தாந்தினேப்பிள் நகருக் கெடுத்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டது.

ளால் வளைக்கப்பட்டுப் பாதி வட்டவடிவிலமைந்த நாடக அரங்கமும், அங்கி ருந்து நான்கு மைல் தூரம் கடற்கரை வரையில் பரந்துள்ள சமவெளியும், கட்டற் கரையிலே கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் வலப்புறம் கடலுள் நீண்டிருக்கும் கற்பாறைகள் சூழ்ந்த பீரீயுசு என்னும் துறையும், அதன்பின்னல் விளங்கும் சாலமீசு என்னும் மற்றொரு துறையும், இடப் புறமாக ஈஜினியப் பிரதேசத்தின் நீலவிளிம்பும், அதற்கப்பால் சேணுற விளங்கும் ஆர்க்கோலித மலைகளும் இத் தென்பகுதிக் காட்சிகளாகும். பிரித்திராதுசு கட்டத் தொடங்கி முடிக்காமல் பாதியில் நிறுத்திவிட்ட அத்தேவாலயமும்[1] ஆடரங்கிலிருந்து நூறு பாக தூரத் தினுள்ளே இன்றும் விளங்குகிறது. இவற்றை விட அத்தென்பகுதியிலே எடுத் துக்கூறக்கூடிய சிறந்த காட்சிகள் வேறில்லை. அப்பகுதியில் மக்கள் வசிப்பதற் கேற்ற வீடுகளும் அதிகம் கட்டப்பட்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. நகரத்தின் பிரதானமான பகுதி அக்குரோப்பொலிசின் வட பாரிசத்திலேயே விளங்கியது. குன்றினுச்சியிலிருந்து நமக்கு இடப்புறமாக இப்பகுதியைப் பார்த்தால் சிறிய மலைக் குன்றுகள் ஒன்றன்பின்னொன்றுக எல்லை கட்டி நிற்பதைக் காணலாம். நாம் நின்றுபார்க்குமிடத்துக்கு மிகவும் அண்மையிலே அக்குரோப்பொலிசின் ஒரு பகுதியாயுள்ள திடலில் ஏரியோப்பகசு விளங்குகின்றது. அதென்சு மாந கரின் தலைவிதியை நிர்ணயித்துவந்த அரசாங்க சபைக் கூட்டங்கள் அவ்விடத் திலேதான் கூடிவந்தன; மரணதண்டனைக்குரிய வழக்கு விசாரணைகள் இப் பொழுதும் அங்கேயே நடைபெற்றுவருகின்றன. அதிலிருந்து பள்ளத்தாக்கி னுக்கப்பால் விளங்குகிறது நிச்சு என்னும் குன்றம். அந்த மலைப்பாறையை வெட்டிச் செதுக்கிவிட்ட மேடைமீது ஏறி நின்று எத்தனை எத்தனை பேச்சா ளர் தமக்கு முன் குழுமியிருந்த மக்கள் மாமன்றத்தைத் தமது வாக்குவன்மை யினுற் கொள்ளை கொண்டிருப்பர். அதற்கு மப்பால் வலப்பக்கமாக ஓங்கி நிற் கிறது இலைக்காபெத்தியுசு என்னும் வெறுங்குன்றம். மிகவும் செங்குத்தா யுயர்ந்திருப்பதனல் கட்டிடங்களமைக்கவோ, அல்லது வேறு தேவைகளுக்கோ பயனற்றதாயிருந்ததனற்போலும் அதனைப்பற்றி அற்றிக்கு நாட்டிலக்கியங் களும் அதிகம் பேசவில்லை. இதுபோன்ற குன்றுகள் பல அரைவட்ட வடிவில் எல்லையாயமைந்து விளங்கும் சமதரைப் பகுதியிலேதான் நகரத்தின் பெரும் பகுதி நெருங்கி அமைந்திருக்கிறது. மாடிக்கட்டிடங்களாயில்லாத சிறுச் சிறு வீடுகளும் அங்குமிங்குமாய் வளைந்து செல்லும் ஒடுங்கிய வீதிகளும் அந்நகரத் தில் விளங்குகின்றன. ஏதாவது ஓர் ஒழுங்குமுறையில் இவ்வீதிகளை அமைத் தார்கள் என்று கூற முடியாவிட்டாலும் அவையெல்லாம் சந்தைத் திடலை நோக்கியே செல்லுகின்றன. அக்குரோப்பொலிசையடுத்த இறக்கத்தில் விசால மான ஒரு சதுக்கமாயிருக்கும் வெளியிடத்திலே விளங்குகிறது சந்தைத்திடல். நகரின் பிரதான கட்டிடங்கள் பலவும் அச்சந்தை வெளியைச் சுற்றியே கட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஐஞ்ஞூற்றுவரைக் கொண்ட அரசாங்க சபையின் அங்கத் தவர் எல்லாம் உண்பதும் உறங்குவதுமான தொலோசு என்னும் கட்டிடமும் அச்சபை கூடியிருந்து விவாதங்களை நடத்தும் மண்டபமும் அதனயலிலேயே

1. இத்தேவாலயத்தைப் பின்னர் ஹார்த்தியன் என்னும் பேரரசன் புனருத்தாரணஞ் செய்வித்தான்.

அமைந்திருக்கின்றன. சந்தைச் சதுக்கத்தின் வலப்பக்கமாகச் சித்திரத் தூண்கள் தாங்கும் தோரண வாயில்களைக் காணலாம். மரதன் போர், தூரோய் நகரின் வீழ்ச்சி ஆகிய இதிகாசக் காட்சிகளைக் கொண்ட புகழ்பெற்ற ஓவியங்களை அத்தோரண வாயில்களின் வளைவுகளிலேதான் பொலிக்குணேதியுசு என்ற சைத்திரிகன் அழகுறத் தீட்டி வைத்திருக்கின்றான். இப்பொழுதும் அதீனியப் பிரதம குருவின் பதவியை வகித்துவரும் ஆர்க்கோன் மன்னற்குரிய காரியாலயங்களை இடப்பக்கத்திற் காணலாம். நாட்டின் அரசியற் சாசனங்களைப் பொதுமக்கள் பார்வையிடுவதற்கு வசதியாக அக்காரியாலயங்களின் முன்றலிலே சுடுமண் தட்டுகளிற் பொறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். மற்றும் மண்டபங்கள் தேவாலயங்கள் அவற்றைச் சூழ நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் உருவச் சிலைகள் இவற்றைச் சென்றடைவதற்குரிய இளமரச் சோலை வழிகள் என்பன பற்றியுமெல்லாம் இங்கே எடுத்துக் கூற இடம்போதாது. அதுவுமன்றி இடிந்து சிதைந்து நிற்கும் சிதிலங்களிலிருந்தும் வெளிப்படையான சரித்திரக் குறிப்புக்களிலிருந்தும் அக்கட்டிடங்களும் அவற்றின் கவினுறுகாட்சியும், அதென்சு புகழுடன் விளங்கிய அந்த ஆதிநாட்களில் எவ்வாறிருந்திருக்குமென்பதை நம் கண்முன் கொண்டு வந்து காட்டுவதும் இலகுவான காரியமன்று.

இவ்வாறான ஒரு பண்பட்ட சூழலிலே பழமை உணர்ச்சியுடன் (அலக்சாந்தர் காலத்திலேற்பட்ட) புதுப் புதுத் தொழில்களில் பூரணமான ஈடுபாடும் ஊக்கமுங் கொண்டு வாழ்ந்தான் அதீனிய மகன். அவனுடைய வாழ்விலே பெரும் பகுதி திறந்த வெளியிலேதான் கழிந்ததென்று கூறவேண்டும். கோடை மாரியென்ற காலபேதங்கள் அந்நாட்டில் அதிகம் கொடுமை செய்வதில்லை. எப்பொழுதாவது சில சமயங்களில் மாத்திரமே கடும் புயலும் மழையும் வந்து காலநிலையைச் சீர்குலைக்கும். ஆதலால் பொதுக்காரியங்களான அரசியற் கூட்டங்கள், நாடக நடன நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் நீதி விசாரணைகள்தாமும் திறந்த வெளிகளிலேயே நடைபெற்றுவந்தன. எனவே உணவு வேளைகளிலும் துயில் கொள்ளும் நேரங்களிலுமே அதீனியன் வீட்டிலே தங்குவான். மற்றும் நேரமெல்லாம் அவனுடைய வாழ்வு திறந்த வெளியிலேயே கழிந்தது. எந்தக் காலநிலையானாலும் அவன் கம்பளியாலான இரண்டு உடைகளை அணிந்திருப்பான். உடம்போடு இறுக்கமாயொட்டிக்கொள்ளாமல் முழந்தாள்வரை குழைந்து தொங்கும் சித்தோன் என்னும் மேலங்கியொன்றும் தேவையேற்படும்போது உடல் முழுவதையும் மூடிக்கொள்ளக்கூடிய தடித்த போர்வையொன்றுமே அவனுடைய உடையாகும். சிபார்த்தருக்கியல்பான கடும் எளிமையை விரும்புபவன் இவ்வுடைகளுள் ஒன்றை மட்டுமே அணிந்து கொள்வான். அத்துடன் அக்காலத்தில் பொது வழக்கமாயிருந்த பாதரட்சை[1] யணியும் பழக்கத்தையும் அவன் கைவிட்டு விடுவான். அதீனியனுடைய நாளாந்த வேலைகளும் ஓய்வுகளும் வரன்முறையாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஏழையாயினுமென்ன செல்வந்தனாயினுமென்ன அவன் அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிடுவான். ஆடையணிகள் ஆடம்பரமற்றனவாயும் குறைவாகவுமிருந்தனவாகையால் அழகுபடுத்தும்

1. பிரயாணங்களின்போது மட்டுமே தலைக்குத் தொப்பியணியும் வழக்கமிருந்தது.

வேலையுமே சிறிதளவாகத்தான் இருந்தது. சிகையலங்காரஞ் செய்வது நாவிதருடைய இடத்திலேயே[1] நடைபெற்றுவந்தது. காலையாகாரமும் மிகச் சுருக்கமானது. ஒரு துண்டு அப்பத்தினைத் திராட்சாரசத்தில் தோய்த்து உண்பதோடு காலைச் சாப்பாடு முடிந்துவிடும். அதன்பின் நமது நண்பன் கையிலே தடியையெடுத்துக்கொண்டு அடிமைகளிருவர் பின்தொடர வெளியே புறப்பட்டுவிடுவான். யாரையாவது சந்திக்க வேண்டுமானால் அந்த நேரத்திலேதான் போய்ச் சந்திப்பான். இல்லாவிட்டால் அவன் பெரும்பாலும் சந்தை வெளிக்கே செல்லுவான். நாட்டுப் புறத்தவரும் பிறரும் அங்கே தம் கடைகளைத் திறந்து பண்டங்களைப் பரப்பி வைத்திருப்பர். காலையில் ஒன்பதிலிருந்து பன்னிரண்டுவரை அவ்விடம் சுறு சுறுப்பாயிருக்கும். பக்கத்து வீதிகளிலும் வியாபார நிலையங்களும் கடைகளும் மத்தியகாலத்துக் கடைவீதிகள்போலத் தொழில் முறைக்கேற்ப வகை வகையாகப் பிரிந்திருக்கும். பொருள் பண்டங்களைக் கடைகளிலும் சந்தையிலும் வாங்கி வீட்டுக்கனுப்புவான் நமது அதீனிய நகரவாசி. அதன்பின் தன வணிகரிடம் அவன் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அதனைச் செய்ய அவனுக்குரிமை இருந்தது. அப்படியான முயற்சிகளொன்று மில்லாவிட்டால் அங்கு மிங்கும் திரிந்து அவ்விடத்தினயலியேயுள்ள மரங்களின் நிழலிலேயிருந்து நண்பர்களுடன் பொழுதுபோக்காகப் பேசுவான். ஒருவரோடொருவர் உரையாடுதலும், உலாவித் திரிவதுமே கிரேக்கருடைய பிரதான பொழுது போக்காயிருந்தது. நாவிதனுடைய கடையைச் சுற்றியோ அல்லது வாசனைத் திரவியங்கள் விற்குமிடங்களைச் சுற்றியோ எப்பொழுதும் ஒரு கூட்டம் இருந்து ஊர்க்கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். சிறிது மதிப்புக் குறைந்தவர்களானால் மதுக்கடையைச் சுற்றியுமிருப்பார்கள். உச்சிப் பொழுதானதும் அன்றைய பிரதான உணவைப் பற்றிய சிந்தனையேற்படும். மத்தியான உணவு ஆனபின், அவ்வுச்சிப்பொழுதின் வெப்பமும் சேரவே சிரமபரிகாரமாகச் சிறிது நேரம் உறங்குவான். தூங்கியெழுந்த அதீனியன் பிற்பகலானதும் விளையாட்டரங்கத்திற்குச் செல்வான். அங்கே பெரும்பகுதி பேச்சிலும் சிறு பகுதி உடற்பயிற்சியிலுமாகக் கழியும். மாலைக்காலத்திலேதான் நீராடுவதும் வழக்கம். பொது மக்கள் நீராடுவதற்குரிய நிலையங்கள் அதென்சு நகரிலேயே பல இருந்தன. சில இடங்களில் செல்வந்தர் தம் வீடுகளிலேயே சொந்தமாக நீராடுவதற்கென ஓர் அறையை அமைத்தும் வைத்திருந்தனர். உரோம நகரத்தின் காலம் போல அக்காலத்திலே நீராடுதல் ஆடம்பரமான ஒரு காரியமாகக் கருதப்படவில்லை. குளிர்ந்த நீரில் உடலை அலம்பி, ஒலிவெண்ணெயை உடல் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு, இரும்பினாலான சிறு கருவி ஒன்றினால் உடல் முழுவதும் சுறு சுறுப்பாகத் தேய்த்து அழுக்கினைப் போக்கிக்கொள்வர். இவ்வாறே மாலைப் பொழுது கழிந்தபின் இரவுச் சாப்பாட்டிற்குரிய ஆயத்தங்கள் நடைபெறும். இதிலே பலவகையான ஆகாரங்கள் இடம்பெறும். விருந்தாளிகளெல்லாம் கட்டில்களில் முகங்குப்புறச் சாய்ந்து கொண்டிருக்க அவர்களுக்குரிய உணவை அடிமைகள் எடுத்துவந்து முக்காலிகளின் மீதோ அல்லது சிறிய பீடங்களின்

1. முகச்சவரம் செய்து கொள்ளும் வழக்கத்தை அலக்சாந்தரே ஆரம்பித்துவைத்தான். அதற்குமுன் அந்த வழக்கமில்லை.

மீதோ வைத்துப் பரிமாறுவர். அதீனியரைச் சாப்பாட்டுப்பிரியர் என்று கூற முடியாது. அவர்களுடைய உணவு பெரும்பாலும் மீன், பறவையிறைச்சி, காய் கறி என்பனவற்றைத் தாராளமாக எண்ணெயில் பாகம் பண்ணியதாகவே யிருக்கும். கசாப்புக் கடையில் இறைச்சி வாங்கிச் சமைப்பது மிகவுமரிது. ஏழை மக்கள் ஏதாவது கொண்டாட்டதினங்களைத் தவிரச் சாதாரண நாட் களில் உண்பது பெரும்பாலும் தாவர உணவாகவேயிருக்கும். கஞ்சியும் அதற் கொரு வியஞ்சனமுமே சாதாரணமாக அவர்களுடைய உணவு. கொண்டாட்ட தினமானால்மாத்திரம் இறைச்சிகலந்த உணவு பரிமாறப்படும். இனி இரவுப் போசனம் முடிந்த பின்னர் மது அருந்தத் தொடங்குவர். நாட்டியப் பெண் களின் நடனமோ அல்லது குழலிசைப்பவருடைய கீதமோ மதுவருந்தும்போது நிகழும் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாகும். திராட்சாரசம் என்னும் அந்த மது மிகவுந் தடிப்பாயிருப்பதனால் வேண்டியஅளவு தண்ணீர் சேர்த்தே அருந்துவர். வாலிபக் கூட்டமானால் அடிக்கடி இராப்பொழுது முழுவதையுமே இப்படியான கேளிக் கைகளில் கழிப்பதும் உண்டு. ஆனால் அதீனியன் பொதுவாக எதனையுமே அள வுக்கு மீறி அனுபவிக்கமாட்டான். திரேசியர் அல்லது மசிடோனியருடன் ஒப் பிட்டால் அதீனியனே மிதமான பழக்க வழக்கமுடையவனென்றே கூறவேண் டும். அதீனிய வாழ்விலே சிறப்பாகக் கூறக்கூடியது இந்த ஒரு பண்பேயாகும். ஆடம்பர வாழ்வையும் மிதமிஞ்சிய இன்ப நுகர்ச்சியையும் நன்கு கட்டுப்படுத் தும் வல்லமையும் அதீனியரிடமிருந்தது. வாழ்க்கையிலே இன்ப நுகர்ச்சிக் குரிய சாதனங்களெல்லாம் தம் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமான அநாகரிக மக்களு டையவையென விலக்கிவைத்தனர். வாழ்க்கை வசதிக்கும் சுகத்துக்கும் உரிய சாதனங்களே இக்கால உலகம் பெரிதும் விரும்பி வரவேற்கிறது. ஆனால் அதீனி யர் தமது கூர்த்தமதியினை அத்தகைய சாதனங்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலே செல விட்டதாகத் தெரியவில்லை. 'நவீன வாழ்க்கை வசதிகள்' அதென்சில் இருந் தன என்று கூறமுடியாது. கடிகாரங்களுக்குப் பதிலாக ஏதோ கரடு முரடான வட்டில்களேயிருந்தன. எரிந்த நிலக்கரித் தணலே இட்டுவைக்கும் தட்டங்கள் இருந்தனவேயன்றி நெருப்பை வேறுவகையாக மூட்டிக்கொண்டதாகத் தெரிய வில்லை. சிறப்பாக எடுத்துப் பேசக்கூடிய நூல்களில்லை; தேசப் படங்களில்லை; செய்தித்தாள்களில்லை; வடிகால்களில்லை. இவையெல்லாம் வாழ்வில் விரும்பத் தக்கவை என்ற எண்ணம் இருந்ததாயும் தெரியவில்லை. 'பல வசதிகளோடும் வாழ்வதே சிறந்தவாழ்வு என்ற இக்காலக் கொள்கையைக் கிரேக்க இலக்கியம், தேவ வாக்குகள்போல நின்று பெரிதும் மறுத்தது.'

வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக நாள்முழுதும் பாடுபட்டு உழைப்பதைவிட வேறு பணிகளில் தன் காலத்தைச் செலவிடும் வாய்ப்பு ஒருவனுக்குக் கிட்டு மானால் அதனையே சிறந்த பேருகக் கருதினன் கிரேக்கப் பெருமகன். ஆதலால் அவனை ஒரு சோம்பேறியென எவ்வாற்றானும் கூற முடியாது. அவன் தன் வாழ் நாளைக் கழித்த விதத்தைக் கூறமுற்படும்போது அவர்களிடையே காணப்பட்ட மிகச் சிறந்த முயற்சிகள் பலவற்றை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. சமாதான காலத்திலாயினுமென்ன, போர்க்காலங்களிலாயினுமென்ன அதீனியன் ஆற்றி வந்த பொதுச்சேவைகள், வாணிபமுயற்சிகள், வயல்புலங்களையும் கைத்தொழிற்

சாலைகளையும் மேற்பார்வைசெய்தல், ஆயுதங்களும் தூரிகைகளும் கொண்டு அவன் செய்த கைப்பணிகள், இன்னும் தனிச்சிறப்புடன் விளங்கிய அருங்கலை ஞர் கொண்டாட்டங்களிலும் தேசிய விழாக்களிலும் ஆற்றிய அரும் பணிகள் ஆகியவற்றிலெல்லாம் அதீனிய மகன் பெரும் உற்சாகத்துடன் பங்குபற்றி வந்தானென்று தெரிகிறது. ஆனால் கணக்குப் பார்க்கும் தொழில் ஒன்றை மட் டும் அவன் சிற்றடிமைத் தொழில்போல அவமானமெனக் கருதினான். அதீனி யர் சமூக அமைப்பில் அத்தகைய பணிகளுக்கெனப் பெண்பாலாரும் அடிமை களும் இருந்தனராகையால் அந்த வேலைசெய்வதையும், வீட்டுக் காரியங்கள் பார்ப்பதையும் அவனதிகம் கவனிப்பதில்லை.

அதென்சின் பொதுவாழ்விலே பெண்களுக்கு ஒரு விதமான பங்கும் கொடுக் கப்படவில்லையாதலால் இதுகாறும் கூறியவற்றிலவர்களைப்பற்றிக் கூறியது மிகச் சிலவேயாகும். பெண் எவ்வளவு வயது முதிர்ந்தவளானலும் ஓர் ஆண்மகனின் பாதுகாப்பிலேயே இருக்க வேண்டியிருந்தாளாகையால் அவள் சட்டப்படி சுதந்திரமற்றவளாகவே இருந்திருக்கிறாள். சுருங்கக் கூறினால் வீடுதான் அவ ளுடைய இடம். அவளுடைய வாழ்வின் தலையாய கடமை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுதலேயாகும். அதென்சிலே சிறுவர் தொகையைக்காட்டிலும் சிறுமியர் தொகை குறைவாகவேயிருந்தது. தேவைக்கதிகமான பெண்குழந்தைகளை வளர்க்கப் பெற்றோரும் அதிகம் விரும்பியிருக்கவில்லை; பெண்குழந்தைகள் பல பிறந்த உடனேயே ஒழிக்கப்பட்டதுமுண்டு. அதனால் பெண்ணொருத்தி விவாகமாகாமலிருப்பதை அவமானமாகவே கருதினார்கள். விவாகத்தையும் மிக இளமையில், பதினைந்து வயதிலேயே நடத்திவிடுவார்கள். அதன் பின்னர் இல் லத்தைப் பாதுகாப்பதும், அடிமைகளையாண்டு அவர்களைக் கொண்டு ஏவல் செய்விப்பதும், கணவனுடைய தேவைகளுக்கும், அவனுடைய இன்பத்துக்கும் வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்வதுமே மனைவியின் கடமையாகும். அதென் சில் இவ்வாறு பெண்ணினம் மிகக் கடுமையாக ஒதுங்கியேயிருக்க வேண்டி யிருந்தது. தம் சொந்த வீட்டிலேயே, தெருவிலிருந்து மிகத் தூரத்தில் ஒதுக் குப்புறமாயமைந்த பகுதியிலேயே மனைவியும் பெண்குழந்தைகளும் வாழ்ந்து வந்தனர். செல்வந்த சொவ்வொருவருடைய வீடும் நடுவில் முற்றமமைத்தே கட்டப்பட்டிருந்தது. படுக்கையறையும் சாப்பாட்டறையும் அந்த முற்றத்தி னெதிரிலேயே இருக்கும். இந்த முற்றத்துக்குப் பெண்களும் வருவதுண்டு. ஆனால் தற்செயலாக அங்கே பிற ஆடவர் எதிர்ப்பட்டால், அவர்கள் வெட்கத் துடன் ஓடி ஒளித்துக்கொள்வர். அடிமைப் பெண்களோடு கூடச் செல்வதானால், அந்நாட்டின் வழக்கப்படி, அவர்கள் வீதிகளிலே நடமாட அனுமதிக்கப்பட்டி ருந்தனரேனும், ஆடவரைக் கண்டால் நின்று பேசமாட்டார்கள்; ஆடவர் பிர சன்னமாயிருக்கும் விருந்துவைபவங்களிற் கலந்துகொள்ளவும் மாட்டார்கள். எல்லாவகையாலும் தாம் வெளிப்படாமல் ஒதுங்கியிருப்பதையே தம் கடமை யாகக்கொண்டிருந்தனர். பெரிக்கிளிசு ஒரு சமயம் கூறியதுபோல 'நன்மை யாகவாயினுமென்ன, தீமையாகவாயினுமென்ன ஆடவர் தம்மைப் பற்றிப் பேசுவதை அவர்கள் விரும்பியிருக்கவில்லை.' அவர்களுடைய வாழ்வு இவ் வாறு ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்புக்குள் அமைந்து சோபையிழந்திருந்தாலும்

அதீனியப் பெண்கள் அடங்கியொடுங்கி வாழ்ந்தனரென் றெண்ணுதல் தவறு. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பெண்ணுருவச் சிற்பங்களைப் பார்க்கும்போது, அதீனியப் பெண்கள் உயர்ந்த தன்மதிப்புள்ளவர்களாகவும், உடல்வளமிக்க விளையாட்டு வீரரையும் மறப்போர் வீரரையும் பெற்றெடுக்கத்தகுந்த தாய்மார்களாகவும் விளங்கியிருப்பரென்றே கூறக்கூடியதாயிருக்கிறது. அத்துடன் நமக்குக் கிடைத்துள்ள கல்லறை வாசகங்கள் பல கணவன் மனைவியர்க்கிடையிலிருந்த அன்பின் ஆழத்தை உள்ளத்தை உருக்கும் வகையிலும்[1] தெரிவிக்கின்றன. பெண்ணினத்தின் விடுதலைக்காகப் பணியாற்ற வேண்டுமென்ற தாராளமான கொள்கையுடைய இயக்கமொன்று பெரிக்கிளிய காலத்தின் இறுதிப் பகுதியிலே தோன்றியதாகத் தெரிகிறது. பெண்ணினத்துக் கிழைக்கப்பட்ட அநீதியையும் அவமானத்தையும் யூரிபிதிசு என்பவன் மிக நன்றாக உணர்ந்திருந்தான் என்பதை நாமறிவோம். அரித்தபேனீசு என்ற நாடகாசிரியனும் தான் எழுதிய நகைச்சுவை நாடகங்களில் பரிகாசத்துடன் கூடினாலும் உண்மையான உருக்கத்துடன் அந்தக் கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிறான். பெண்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஒரு சீர்திருத்தம் ஏற்படுத்துவதைப்பற்றித் தத்துவாசிரியர்கள் தாமும் விவாதித்திருக்கின்றனர். அடுத்த நூற்றாண்டிலே பெண்ணினம் ஓரளவு சீர்திருந்திய நிலை யெய்தியதெனினும் குறிப்பிடக் கூடிய முன்னேற்றமெதுவும் ஏற்பட்டதென்று கூற முடியவில்லை. அதென்சு நகரிலே மற்றுமொரு வகையான பெண்ணினம் வாழ்ந்து வந்துள்ளது. அவர்கள் சாதாரணமாக எல்லா இடங்களிலும் காணப்படுவர்; ஆடவரோடு கூடியுந் திரிவர். அவ்வாறு பொதுவிடங்களில் அடக்க ஒடுக்கமில்லாமல் திரிவதைக் கண்ணியமுள்ள அதீனிய இல்லக்கிழத்தி விரும்பவில்லை. அத்தகைய பொதுப் பெண்டிர் பெரும்பாலானவர்கள் அங்கு காணப்பட்டமையினாலேயே பெண்ணினத்தைச் சீர்திருத்த எழுந்த முயற்சி சிறந்த பலனை யளிக்கவில்லை யென்று கூறவேண்டும்.

இத்தகைய பொதுமகளிர் தொகை அதென்சிலே குறிப்பிடக்கூடிய அளவு பெருகுவதற்கேதுவாயிருந்ததும் சரித்திர சம்பந்தமான ஒரு காரணமேயாகும். அதீனிய மகளிரல்லாத பிற மகளிர் பலர் மதிப்புள்ள சமூகங்களில் தாராளமாகப் பழக அப்பொழுதெல்லாம் இடமளிக்கப்பட்டு வந்தது. கிளித்தெனசு, மிலிதியாதிசு, தெமித்தோகிளிசு, சிமன் என்பவரனைவரும் இத்தகைய பெண்களின் வயிற்றுதித்த மக்களேயாவர்; அதற்காக அவர்களை யாருமே இழிவாக எண்ணியதில்லை. எனினும் இருமரபுந் தூய்ய அதீனியர்க்கே அதீனிய நகரத்தானென்னுமுரிமை வழங்கப்படுமென 451 இல் சட்டமொன்றியற்றப்பட்ட பொழுதுதான் நிலைமை மோசமடைய ஆரம்பித்தது. அந்நியரான அப்பெண்களின் மதிப்பும் சமூகத்தில் குறைவடையலாயிற்று. பெரிக்கிளிசின் காமக்

1. பின்வரும் கல்லறை வாசகம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு: 'அத்திசி, நீ எனக்காகவே வாழ்ந்து கடைசி மூச்சையும் எனக்காகவே விட்டாய். என் ஆனந்தத்தின் ஊற்றுக்களனைய் விளங்கினாய்; இப்போது என் கண்ணீருக்கு ஊற்றாய் விளங்குகிறாய். புனிதையானாய், உன்பிரிவை என்னால் சகிக்கமுடியாது. உன் கணவனினைகத்திலன்றி வேறிடத்தில் தலை சாய்க்காத நீ, இப்பொழுது எவ்வாறுதான் மீளாத்துயில் கொள்ளுகின்றனையோ. நீ தவிக்கவிட்டுச் சென்ற இந்தத் தீயுசு இனி ஒரு நடைப்பிணமே. உன்னோடு என் வாழ்வின் நம்பிக்கைகளனைத்துமே இருண்டு போயின.'—மக்கேயில் (ஆங்கிலத்தில்) மொழிபெயர்த்தது.

கிழத்தியாயிருந்த புகழ்மிக்க அசுபாசியா போன்ற பெண்கள் சிலர் உண்மையில் பெருமக்கள் பலரிடையேயும் பெருஞ் செல்வாக்குடனிருந்தனர். ஆனால் அத்தகைய பாக்கியமற்ற பலர் பொதுமகளிரென்ற இழி சொல்லோடு சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். முறையாக மணஞ்செய்துகொண்ட இல்லக்கிழத்தியர், தாமும் சுதந்திரமாகப் பழக முடியவில்லையேயென்று அப்பொழுது மகளிர் மீது மறைமுகமாகப் பொறுமை கொண்டிருந்தனரேனும், அங்ஙனம் பழகச் சிறிதும் துணியாமல் அவர்களுடைய நடத்தையிலும் சந்தேகங் கொண்டிருந்தனர்.

சமூக அமைப்பில் அடிமைகள் என ஒரு பகுதியினரை நாம் ஏற்றுக் கொள்வதாயிருந்தால் அநேக செய்திகளைக் கூறலாம். கிரேக்க அபிப்பிராயத்தின்படி அத்தகைய ஒரு பிரிவு சமூகத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. நமது முப்பாட்டனர்களின் காலத்திலே பாடுபட்டுழைக்குந் தொழிலாளி வர்க்கமொன்றை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவில்லையா? உண்மை ஞானம் பெற்றிருந்த அரிஸ்தோதில் தானும், 'சிலர் இயல்பிலேயே அடிமைகளாயிருக்கிறார்கள்' என்று கூறி அடிமையென்ற இனமொன்று இருந்தேயாகவேண்டும் எனக் கருதினன். கொள்கையளவில் அடிமைகளைப் பிடிப்பதென்பது அநாகரிகமான மக்களிடையிலிருந்ததேயன்றிக் கிரேக்கருக்குக் கிரேக்கர் அடிமையாவதில்லை. ஆகையினாலேயே அவனுமவ்வாறு கருதினன். கிரேக்கரைக் கிரேக்கர் அடிமையாக்கிய சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் நாட்டிலே போதிர்ச்சியே ஏற்பட்டது. அதீனியர் மீலோசில் செய்தது போலவும், பிலிப்பு ஒலிந்துசிலே செய்ததுபோலவும் போரிலே கைப்பற்றிய நாட்டுமக்களனைவரையும் அடிமைகளாய் விலைகூறிவிற்றபோது நாட்டு மக்களிடையே தாங்கொணாத மனப்பிராந்தி யேற்பட்டது. அடிமைச் சந்தைகளுக்குப் பெரும்பாலும் பிற இடங்களிலிருந்தே அடிமைகளைப் பிடித்துவருதல் வழக்கமாயிருந்தது. திரேசியநாடு, கருங்கடல், சின்ஞசியா, இலவந்து முதலாமிடங்களிலே கரையோரப் பகுதிகளிலிருந்து மக்களைத் திருட்டுத்தனமாகப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் அடிமைகளாய் விற்கும் தொழில் தாராளமாக நடைபெற்றுவந்தது. பார்த்தக்காசு, திராச்சு என்று அப்பிறநாட்டு அடிமைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பெயர்களிலிருந்து அவர்கள் எந்தெந்த நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டவரென்பது அறியலாம். ஆனால் அவர்களைப் பெரும்பாலும் எச்சாந்தியாசு அல்லது 'செந்தலை' எனப்படும் பைரியாசு முதலான பரிகாசப் பெயர்களாலேயே வழங்கிவந்தனர். பாரசீகப் போர்களுக்குப் பின் அதென்சு நகரிலே மிகவிரைவாக முன்னேறிவந்த கைத்தொழிலபிவிருத்தி காரணமாக

ஒளிப்படம் XXIII

இது நேப்பிள் என்னுமிடத்தில் உள்ள ஒரு சுவர்ச்சிற்பம். பூரிதைசி என்பவளுக்கு ஓர் பியுசு பிரியாவிடை கூறுவதுபோலும் அவளைக் கீழுலகுக்கழைத்துச் செல்ல எர்மீயுசு ஆயத்தமாய் நிற்பது போலுமமைந்திருக்கிறது. ஆனால் இச்சிற்பம் பெரும்பாலும் ஒரு கணவன் தன் மனைவிக்குப் பிரியாவிடை கூறுவதாகவேயிருக்கவேண்டும். அதிலே காணப்படும் உருக்கமான சோகபாவம் நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்லறைச் சிற்பங்களின் தனிச்சிறப்பாகும். ஐந்தாம் நூற்றாண்டுச் சிற்பங்களின் முகபாவத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படும் தன்னடக்கத்தை இதனோடொப்பு நோக்குக. ஒளிப்படம் XI.

மனிதனும் மனைவியும்—சுவர்ச்சிற்பம்

16—R 18449 (6/64)

அடிமைத் தொழிலாளரின் தொகையும் பெருகிவந்தது. பெரிக்கிளிசின் காலத்தின் கடைசிப் பகுதியிலே அதீனிய நகரமக்களளவுக்கு அடிமைகள் தொகையும் பெருகிவிட்டது. அடுத்த நூற்றாண்டில் மேலும் பெருகி நகரமக்கள் தொகையையும் மிஞ்சிவிட்டனர் ஆங்கிருந்த அடிமை வர்க்கத்தினர். செல்வந்தரொவ்வொருவரும் ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு அடிமைகள் வீதம் வைத்திருந்தனர். தொழிற்சாலை அதிபரான அவன் இன்னுமதிகமான அடிமைகளைத் தன்கீழமர்த்தியிருந்தான். அவர்கள்மீது அவனுக்கிருந்த அதிகாரமும் மிகப் பெரிது. மரணதண்டனை யொன்றைத் தவிர மற்றும் கசையடி, தூலங்கிலிடுதல், குறிசுடுதல் முதலான கொடுந்தண்டனைகளைத் திருட்டுக் குற்றம் புரிந்த அடிமைகளுக்கும் தப்பியோட முயன்ற அடிமைகளுக்கும் விதிக்கக் கிரேக்க எசமானனுக்கு அதிகாரமிருந்தது. எவ்வாறாயினும் அதீனியர் தம்முடைய நல்ல மனப்பான்மை ஒன்றின் காரணமாக, கொடிய தண்டனைகள் மூலம் நன்மையைப் பெறமுடியாதென்ற உண்மையை உணர்ந்தனர். அடிமைகள் அன்புடன் நடத்தப்பட்ட போதும், அவர்களுக்கு ஓரளவு விடுதலையும் உண்டு என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்ட போதும் அவர்கள் நன்றாக உழைத்தனர். அவர்களுடைய ஊதியத்தில் ஒரு பகுதியை மிச்சம்பிடித்துப் பணம் சேர்க்கும் வாய்ப்பும் ஏற்படவே அவர்கள் தம்மை அடிமைத் தளையினின்று விடுவித்தும் கொண்டனர். செனோபன் தன்னிடமிருந்த அடிமைகள் பதின்மூன்றுபேரில் ஐவரை விடுதலை செய்தான். அப்படி விடுதலை பெற்றவர்களில் பாகியனென்ற தனவணிகனும் ஒருவனுவன். அதென்சிலிருந்த அடிமைகள் பிறருடைய தயவை எதிர்பார்க்கும் பேதைகளாயிருக்காத காரணம் இத்தகைய விடுதலையும் சலுகைகளுமேயாகும். வீதியிலே செல்லும்போது எதிர்ப்படும் நகரமக்களைக் கண்டு ஒதுங்கி வழிவிலகவேண்டியிருந்த நிலைமை அற்றுப்போனது என்றும், சாதாரணமான நகர மக்களும் அவர்களும் நடையுடைபாவனைகளில் ஒரே தன்மையராயிருந்தனரென்றும் எழுத்தாளனொருவன் கூறியதிலிருந்து தெரிகிறது. அன்றியும் அடிமைகளுக்கென விதிக்கப்பட்ட பணிகளும் அவர்களுடைய கௌரவத்தை எவ்விதத்திலும் பாதிப்பதாயுமிருக்கவில்லை. வீட்டிலேயுள்ள சிற்றடிமைத் தொழிலிலும் பலர் ஈடுபட்டிருந்தனரேனும், அவ்வீட்டின் தலைவன் தலைவியர் நல்லவர்களானால் அவ்வடிமைகளைத் தம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே மதித்து நடத்தி, அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட நேர்ந்தால் அவர்களுக்கு வேண்டிய பராமரிப்புக்களையும் நல்ல முறையில் செய்துவந்தனர். மற்றும் பல அடிமைகள் எழுத்துக்களைப் பிரதிசெய்தல், கணக்குவைத்தல், முதலிய எழுத்து வேலைகளிலு மீடுபட்டிருந்தனர். இன்னும் பலர் தானிய அறுவடைசெய்தல், ஒலிவம்பழம்பறித்தல், விவசாய வேலைகள் செய்தல் முதலான கூலி வேலைகளையும் செய்துவந்தனர். வியாபாரம் கைத்தொழில் முதலியவற்றிலீடுபட்டிருந்த இன்னும் பல அடிமைகள் சுதந்திரமான தொழிலாளருடன் சமமாகவேயிருந்து வேலைசெய்துவந்தனர். அரசாங்கம்கூடத் திரேசியர் சிலரை நகர்காவற்படையில் வேலைக்கமர்த்தியிருந்தது.

ஆயினும் அங்கே ஒரு பகுதியில் நடைபெற்றுவந்த தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த அடிமைகள் மனிதாபிமானமற்ற கொடுமைகளுக்குள்ளாகி வந்தனர். அந்த ஒரு

செய்கை பொதுவாக எல்லாவற்றையுமே வெறுத்துக் குறைகூறும்படி செய்யப் போதுமானதாயிருந்தது. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினரம்பத்திலே இலௌரியத்து வெள்ளிச் சுரங்கங்களில், வெள்ளிக்கனிகள் பல புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போது, அவற்றை வெட்டியெடுக்கப் பல முதலாளிகள் அவசரப்பட்டு முன் வந்தனர். ஆனால் நகரத்துத் தொழிலாளர்கள் பூமிக்கடியில் சென்று வேலை செய்யப் பின்வாங்கவே, அடிமைகளை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டியேற்பட்டது. அதன் பின்னர்—தந்திரமாகவும், மறைமுகமாகவும், எங்கே கொண்டு செல்லப்படுகின்ற னர் என்பதைத் தெரிவிக்காமலும் சேகரிக்கப்பட்ட அடிமைக் கூட்டங்கள் சந்தைகளிலிருந்து சாரிசாரியாகச் சுரங்கப் பகுதிக்குக் கடத்தப்பட்டன. அங்கே ஆயுள்முழுவதும் அவர்களைத் தீராத் துயரமே சூழ்ந்தது. ஒடுங்கி வளைந்து செல்லும் மலைக்குடைவுகளை வெட்டுவதும், கற்பாறைகளில் ஆழமான துவாரங்களிடுவதும், ஒருவரோடொருவர் பிணைக்கப்பட்டு, ஏறக்குறைய நிர்வாணமாய், தமது எசமானரின் அடையாளக் குறிசுடப்பட்டு, தப்பியோட ஒரு சந்தர்ப்பங்கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையேயற்று அவர்கள் சொல்லொணாத் துயருழந்தனர். அவர்களுடைய இன்னல்களைப்பற்றிச் சிந்திக்க அங்கே ஒரு வருமேயில்லை. அருங்குணங்களினுறைவிடமான உத்தமன் என்று தூசிதீதிசினால் புகழப்பெற்ற நிக்கியாசுதானும் இத்தகைய துர்ப்பாக்கிய மாக்களான ஆயிரம் பேரை வைத்திருந்தானெனத் தெரிகிறது. மற்ற அதீனியர் சில சமயங்களில் இத்தகைய அடிமைகளின் துர்ப்பாக்கியத்தை யெண்ணியிரங்கினர்களென்பதி லும் ஐயமில்லை. ஆனால் தம்மைச் சுற்றி வாழ்ந்தவர்களைவிட அவர்கள் குறை நிறைகூற முடியாதவர்களாயிருந்தனராகையால் நடைமுறையிலிருந்துவந்த வழக்கத்தை மாற்ற அவர்களில் யாருமே எண்ணவில்லை.

கிரேக்க நகர—அரசினைப்பற்றிய முடிவான மதிப்பினை அளவிடும்போது இப் படியான சமூகக் குறைபாடுகளையும் நாம் கருத்திற் கொள்ள மறந்துவிடக் கூடாது. அடிமைத் தொழிலாளருடைய உழைப்பினுலேயே உயர்வடைந்த அதென்சைப்பற்றி நேர்மையாக ஆராய்வதனால் அதனை நகரமக்களிடையே குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியினருடைய உயர்குடியாட்சியென்று சொல்லலாமே யன்றி உண்மையான குடியாட்சியென்று கூறமுடியாது. இந்தவகையாலும் இன் னும் பிறவாற்றாலும் ஆராய்ந்தால் அதனுடைய கலாச்சாரம் தனி ஒரு சூழ்நிலை காரணமாகவே தோன்றியதெனலாம். வெளியுலகத் தொடர்புகளின்றி, நல்ல பாதுகாப்புடன் தனித்திருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு அதென்சுக்குக் கிடைத்தமை யாலேயே அது தன் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் மிக விரைவாகப் பருவத்துக்கு முந்திய அறிவு முதிர்ச்சியுடன் முன்னேற்றமடைந்து வந்த தெனலாம். இக் காலத்து ஆங்கில நாட்டிலுள்ள விடுதிப் பாடசாலைகள்போல நகர—அரசும் ஒருவகையிலே 'சட்ட திட்டங்களுக்கமைந்த கலைக் கூடமாகவே' விளங்கிற்று என்று கூறப்படுவதிலும் உண்மையில்லாமலில்லை. பொதுத் தன்மைகளில் இவ் விரண்டுக்கும் ஒற்றுமைகள் பல இருந்தன. பண்டைய நகர—அரசு, இன்றைய விடுதிப் பாடசாலையாகிய இரண்டிலும் பயின்று வந்தவர்கள் உயர் குடிமக்களே யாவர். தம்மிலும் சமூகநிலையில் தாழ்ந்த மக்களின் உழைப்பிலே தாங்கள் சுதந்திரமாக வாழ்ந்து தமது உடல்வளமும் அறிவுத்திறமும் விருத்தியடைதற்

கேற்ற பயிற்சிகளில் தம் காலத்தைக் கழித்து வந்தனர். இரண்டிடங்களிலுமே பெண்பாலார் கண்டிப்பாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆண்தன்மை ஒன்றே அங்கு நிலவிய சூழ்நிலையில் திகழ்ந்து விளங்கிற்று. இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுடன் குறிப்பிட்ட சில கோட்பாடுகளுக்கமைந்த இலட்சியங்களையும் அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். பொது நன்மை, பொதுசன சேவை என்ற பாரம்பரியங்களை வளர்ப்பதில் அவ்விரு பகுதியாரிடத்தும் மிகுந்த ஆர்வம் காணப்பட்டது. அப்பாரம்பரியங்களை மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்காக அவற்றிலே பந்தயங்களை ஏற்படுத்தி ஊக்குவித்தும் வந்தனர். சிபார்த்தாவிலோ அல்லது தீப நகரிலோ நடைபெற்ற உடற்பயிற்சிப் பந்தயங்கள்போல அப்பாடசாலைகளிலும் பந்தயங்கள், பொது வாழ்வுக்குத் தேவையில்லாத அளவு ஊக்கத்துடன் நடைபெற்றன. ஆனால் ஒரு பெருந்தலைவனை அல்லது சிறந்த ஆசிரியனை ஒருவனுடைய செல்வாக்கினால் அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய பயிற்சிகளும் அதே ஊக்கத்துடன் நடைபெறுவதும் உண்டு. தமது சொந்த உள்துறை விவகாரங்கள் மிக அற்பமானவையாயிருந்ததாலும் அவற்றிலளவுக்கு மீறிய கவனம் செலுத்துவதும், வெளியுலகத் தொடர்புகளில் பரந்த நோக்கில்லாமையும், தம்மினத்தைச் சேராத சமூகத்தவரைப்பற்றி ஆராயாமலே அவர்களை 'அநாகரிகர்' என்று இழிவுபடுத்திக் கழித்துவைக்கும் குணமும் இரு பகுதியினரிடத்திலும் காணப்பட்ட பொதுவான குறைபாடுகளாகும். எனினும் இக் குறைபாடுகளை நிவிர்த்தி செய்யக்கூடிய நன்மையுமொன்றுண்டு. இவ்விரு இடங்களிலும் மிகக் கடுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் அமைந்திருந்தவர்கள் பெற்ற உள்ளப்பண்பாடு வெளியுலகிலே விசாலமான ஒரு சூழ்நிலைக்கும் ஏற்றவாறு அமையக்கூடியதாய் விளங்கிப் பெரிய சமூகமொன்றைத் தனது செல்வாக்கினால் பரிமளிக்கச் செய்ய வல்லதாயுமிருந்தது. அதென்சின் நிலையுமிதுவேயாகும். அப்பெருநகரத்தின் தனிப்பட்ட ஒரு கதையென்ற அளவோடமைந்திருந்தால் அதன் கலைச் செல்வம், அறிவுத்திறமை என்பவற்றின் செழிப்பைக் கண்டு நாமாச்சரியப்படாமலிருக்க முடியாது. ஆனால் அக்கலை—ஞானச் செல்வங்களில் முதிர்ச்சியும் திறமையுமிருந்ததனாலேயே அவை வெளிநாடுகளில் பரவியபோது உலகினைத் தம்பால் கவர்ந்து பிற்காலத்தில் தோன்றிய நாகரிகங்களிலும் தமது பண்பாட்டைப் பரிமளிக்கச் செய்வதில் வெற்றிகண்டன. இந்த எளனிய தத்துவம் விரிவடைந்து ஆங்காங்குப் பரவிய வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தைப்பற்றி யாராயப் புகுமுன், எளனிய தத்துவம் எனப்படுவது என்ன என்பதை அறிதல் நல்லது. அல்லது கிரேக்க பாரம்பரியம் எனப்படுவது என்ன என்றும் கேட்கலாம்.

II. கிரேக்க தத்துவம்

மனித வாழ்வே சிறந்ததெனப் போற்றுதல் கிரேக்க மதத்தின் முக்கியமான கோட்பாடாகும். 'நான் புழுவுக்குச் சமானமானவன்; நான் மனிதனல்லேன்' என ஈபுறுமக்கள் ஓலமிட்டுத் தன்னை அற்பமான பொருளாகக் கருதும் தத்துவத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்குக் கிரேக்கன் என்றுமே முயன்றதில்லை. ஆபத்தான அவலமெய்திக் கணப்பொழுதில் முடிந்துபோகும் தன்மையுடையதையா

னலும் மனித வாழ்வு அவனுக்கு உயர்வாகவே தோன்றியது. இயற்கையின் படைப்பில் மனித இயல்பொன்றே சிறந்தது என்பதே கிரேக்கனுடைய கருத்து. அவனுடைய உயர்ந்த வீரத்துக்கும், தாராளமான தேசபக்திக்கும் கடவுளர் தன்மைகளைக் கூடக் கிரேக்க இலக்கியங்களில் இணையாகக் கூறவில்லை. கடவுள், கடவுள் சித்தம் என்பவற்றையே சகலமும் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன என்பதைக் கிரேக்க மதம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதைப் போலவே, படைப்பிலே தம்மிலும் குறைவுடைய எதனையும் கிரேக்க எழுத்தாளன் பொருட்படுத்தவில்லை. பறவைகள், மிருகங்கள், கிராமத்தின் இயற்கை வனப்புக்கள் எவையுமே அவனுக்கு ஒரு பொருளாகத் தோன்றவில்லை; அவற்றைப்பற்றி ஒரு சில கூறினலும் அவை மனித வாழ்வுக்கும் செயலுக்கும் ஒரு பின்னணியாயமைந்தனவேயன்றி வேறெந்தச் சிறப்பையும் அவை அடைந்ததில்லை. நாட்டுப்புறக் காட்சிகளை எழிலோவியமாகத் தீட்டிய ஓவியன் கிரேக்கரிடையே யாருமேயில்லை. அவர்களுடைய கொள்கைப்படி பார்த்தால் உவேட்சுவது, செல்லி, தென்னிசன் முதலாம் புலவர்களுடைய கவிதைகளில் முக்காற் பாகத்துக்கு மேல் பொருளற்றனவாகவே போய்விடும். மனித வாழ்வைப்பற்றிப் பேசும் போதும், பாசமும் வெறுப்பும், பெருமையும் பேராசையும், தாய்நாடும் தன் குடும்பமும், நோயும் சாக்காடும், என்றின்ன பிரதானமான விஷயங்களையே கிரேக்க எழுத்தாளன் தன் நூலுக்குக் கருப்பொருளாக எடுத்தாண்டான். உளதத்துவங்களின் ஊடே செல்லும் நுண்ணிய ஆராய்ச்சிகளில் அவன் ஈடுபட்டதில்லை; அசாதாரணமான சம்பவங்களை அவன் பொருட்படுத்தவுமில்லை. இன்னும், உள்ளக்கிளர்ச்சி சம்பந்தமானவற்றைக் கிரேக்க இலக்கியங்களில் அறவே காணமுடியாது. நமது காலத்துப் புலவர்களைப்போலக் கற்பனையிலும், உள்ளக்கிளர்ச்சியிலும் கிரேக்க எழுத்தாளன் நாட்டங்கொண்டிருக்கவில்லை. ஏதாவது ஒரு நீரச்செயலோ, இயற்கைப் பொருளோ தன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியைத் தூண்ட, அவ்வுணர்ச்சி வசப்பட்டு அவன் ஒருபோதும் நூல் செய்யவில்லை. இயற்கைப் பொருட்களை உள்ளவாறே கண்டு, அவற்றை அப்படியே காட்டுவதில்தான் அவன் எப்பொழுதும் முயன்று வந்துள்ளான். அன்றியும், உண்மையை உண்மையென்றே ஏற்றுக்கொள்ளக் கிரேக்கன் தயங்கியதில்லை. மனித இயல்பிலே அவனுக்கிருந்த நம்பிக்கை காரணமாக அவன் அதனைப் பூரணமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அது அவனை எங்குய்த்தாலும் அங்கு அதனைப் பின்தொடரச் சித்தமாயிருந்தான். எனவே உலகிலுள்ள மற்றைச் சாகியங்களும் சமூகங்களும் தமக்கு இயல்பிலமைந்த வாழ்வினை மாற்றியமைக்க முயன்றதுபோல, தானும் முயன்று இடர்ப்படாமல், இயற்கையில் வாய்த்ததைக் கிரேக்கன் அப்படியே ஏற்று வாழ்ந்தான். பியூரித்தானியர்—பரிசுத்தவாதிகள்—போல உள்ளத்தில் வீறுகொண்டெழும் உணர்ச்சிகளுக்கு அவன் அஞ்சவில்லை; ஆசைகள் அல்லலைத் தருமென்பதற்காக அவற்றைத் தன் வாழ்வில் அடக்கிவைக்கவும் முயலவில்லை. காரணகாரியங்களை ஆராய்ந்து பார்க்க அவன் பின்னிற்கவில்லை; சிந்தனை செய்வதனால் ஆபத்தான பிரச்சினைகள் தோன்றுமேயென்பதற்காகச் சிந்திக்காமல் விட்டு விடவுமில்லை. மனித இயல்பனைத்தும் ஒன்றே; அதனை முறையாகக் கையாண்டுவந்தால் அது என்றுமே நமக்கு அது

கூலமாயிருக்குமென அவன் மனப்பூர்வமாக நம்பியிருந்தான். ஆகையால், உடலாலும் உள்ளத்தினாலும், உணர்ச்சியினாலும் விவேகத்தினாலும், மனிதனுக்குக் கிடைத்த சக்திகள் திறமைகளனைத்தையும் முடிந்தவரை விருத்தி செய்து, முழுமையடையச் செய்தலையே கிரேக்கன் தன் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தான்.

இதுவே கிரேக்க மதம் என்பது. மனித இயல்பினையே இதயபூர்வமாக நம்பி, மனித வாழ்வொன்றையே உயர்வாகக் கருதிவந்தானாகையால் மற்றைய மக்கட் கூட்டத்தினர் எய்த முடியாத உயர்ந்த பெருமையையும், பயனுள்ள பெரு வாழ்வையும் கிரேக்கன் எய்தினான். எல்லைப்புறங்களில் அடுத்தடுத்துத் தோன்றிய படையெடுப்புக்களின் அடிப்படைத் தன்மைகளை ஆராய்ந்தறியு மாற்றலைத் துசிதீதிசு பெற்றிருந்தானாகையினால், அவன் அவற்றைத் திரட்டி ஒருருவங் கொடுத்துப் பெலோப்பொன்னீசியப் போர் என, மிக விரிந்த சரித்திர நிகழ்ச்சியாக எடுத்தியம்பினான். ஒரு பொருளை நுணுகியாராயும் நுண்மாண் நுழைபுலமே கிரேக்கனிடம் காணப்பட்ட அழகுணர்ச்சியின் இரகசியமாகும். மனித வாழ்க்கையின் சிறப்புக்களைக் கிரேக்கனைப்போல மனப்பூர்வமாக ஆராய்ந்தவர்கள் மிகச் சிலரேயாவர். எதிலும் பூரணத் தன்மையைக் காண வேண்டுமென்றே கிரேக்க மக்கள் விரும்பியிருந்தார்கள். பொருட்களில் இலட்சிய நிறைவைத் தமது முயற்சியினாலடைய முடியுமெனக் கண்டால் அதனைச் செய்துமுடிக்கும் வரையில் அவர்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டார்கள். உதாரணமாக, கட்டிடக் கலையில் அழகுப் பொருளொன்றை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு — அது அயல்நாட்டுப் பொருளாயுமிருக்கும் — படிப்படியாக அதன் அளவுப் பிரமாணங்களைத் திருத்தி, ஆங்காங்கே ஒரு வளைவை, ஒரு குழைவைக் கொடுத்து ஓர் அற்புதப் பொருளாகச் செய்து விடுவார்கள். இது போலவே, பண்பாடற்ற பழங்கதையொன்றை எடுத்துக் கொள்வதுமுண்டு. முழு அநாகரிகமான நரபலிச் சம்பவமென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அவர்களுடைய கலை வண்ணம் அக்கதையிலே கலந்து ஐபிசீனியாளின் தியாகமென்ற நுட்பமான, சோகரசம் ததும்பும் கதையாக அது பரிணமித்துவிடும். இதனை வேண்டுமானால் நீங்கள் கற்பனையென்று கூறலாம். ஆனால் அது அப்படியன்று. பருக்கைக் கல்லொன்றிற் காணப்படும் அழுத்தமான வளைவை, அல்லது திராட்சைக் கொடியின் இளங் கொழுந்தில் தோன்றும் பற்றுக்கம்பியின் குழைவை, அல்லது தன் மகளைப் பறிகொடுத்த ஒரு தந்தையின் சோகத்துடிப்பினை ஆழ்ந்து நோக்கி, உணர்ந்து, தம் மனத்திலே பதியவைத்துக்கொள்ளப் பழகிய பழக்கத்தினாலேயே இந்தத் திறமை அவர்களுக் கேற்பட்டதென்று கூறவேண்டும். எவ்வாறாயினும், தன்னடக்கமே சிறந்த கலையின் சாரம் என்பதனைக் கிரேக்கர் நன்றாக உணர்ந்திருந்தனர். கலைஞனுடைய உணர்ச்சி மிகத் தீவிரமாயிருக்க வேண்டியதவசியமே. ஆனால் அதற்கு அவனடிமையாகி விடக் கூடாது. இல்லையேல் அவன் அவ்வுணர்ச்சியினுதவியோடு இன்னதுதான் செய்கிறானென்பதை மறந்துவிடுவான். ஆகையால் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் தம்மை மறந்து போகுமளவுக்குக் கிரேக்கர் ஒரு போதும் சென்றதில்லை. அதிலும் முக்கியமானது எது எனத் தெரிந்துகொண்டு தேவையற்றதை அவர்கள்

மறைத்துவிடுவார்கள். மழுவினுல் தலையைத் துணிப்பதினும் இரத்தஞ்சிந்துவதினும் இறப்பின் துயரம் வெளிப்படுவதில்லை. அது மற்றவர்களுடைய உயிரை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிறது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. என்பதை உணர்ந்தவராகையால் தமது நாடகங்களிலே பலாத்காரமாக உயிரைப் பறிக்கும் சம்பவங்களை மேடையில் காட்ட மறுத்தனர். இன்னும், கிரேக்க இலக்கியங்களில் உள்ளக்கிளர்ச்சியை ஊட்டுவதற்கென்றமைந்த இன்ப நிகழ்ச்சிகள் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுமென எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. இவ்வாறுக, உரம்பெற்ற கற்பனைவளமும், தாமாகவே விதித்துக் கொண்ட உள்ளக் கட்டுப்பாடும் ஆகிய இவ்விரு தன்மைகளுமே அவர்களுடைய கலைகள் மிக விரைவில் வளர்ந்து முன்னேறுவதற்காதாரமாயிருந்தன. உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் புதுப்புது முறைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்ப்பதை விடுத்து, சிலை செய்வதானுல் அதற்கோரழகு நிலை, தூண் கட்டுவதானுல் அதற்கென ஓர் அமைவு என்று பாரம்பரியமான வழக்கங்களையே பின்பற்றுவதோடமைந்திருந்தனர். ஆயினும் இலட்சிய நிறைவைக் காணவேண்டுமென்ற தணியாத ஆவல் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே சுடர்விட்டுக்கொண்டே யிருந்தமையினுல் முன்பிருந்ததையே மீண்டும் செய்வதில் அவர்கள் திருப்தியடையவில்லை. எகிப்தியர் பல நூற்றாண்டுகள் கழித்தும் தூண்களையும் சிலைகளையும் ஒரேவிதமாகச் செய்துவந்ததைப்போல இவர்கள் செய்யவில்லை. அடுத்தடுத்துத் தோன்றிய ஒவ்வொரு புதிய கலைஞனும் தனது மனோதர்மத்துக் கேற்பப் புதிய புதிய திருத்தங்களைச் செய்து முன்னைப் பொது வழக்கத்தினையே மேன்மேலுமழகுபடுத்த முயன்றான். அதன் பயனுகப் பூரணமானதோரழகு நிலை மிகவிரைவிலுருவாகிவந்தது. கிரேக்க வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலுமே இப்படியான முன்னேற்றங்கள் காணப்பட்டன. அரசியல், தத்துவஞானம், கல்வி என்றின்ன துறைகள் யாவுமே ஒருபோதும் இருந்தபடியிருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு சந்ததியினரும் தமக்கு முந்தியவர்களைவிட ஒருபடி முன்னேறுவதற்கே முயன்றுவந்துள்ளனர். எனவே, கிரேக்கர், தாமே புதிய படைப்புக்களைச் செய்ய வல்லவராயினும், பிற இடங்களிலுள்ளவற்றைப் பார்த்துச் செய்யவும் வெட்கப்படாமல், கலையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் ஓர் உயர்ந்த நிலையை எய்தவேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் முயன்று, கட்டிடம், கவிதை, சிற்பம், என்பவற்றிலே பிற்காலச் சந்ததியினர் முன்மாதிரியாகக் கொள்வதற்கேற்ற சிறந்த முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துவிட்டனர். இன்று மனிதனுக்குத் தெரிந்த சித்திரவேலைகளில் பல கிரேக்க முறைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. வேர்சில், மில்தன் என்பவர்களுடைய கவிதைகளுக்காதாரமாயிருந்தவை ஓமருடைய காவியங்களே. உரோமானிய, பிரெஞ்சு நாடகாசிரியர்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுக்களனுயிருந்தவை அற்றிக்கு நாட்டின் நாடக இலக்கியங்களே. அற்றிக்கு நாட்டில் வாழ்ந்த பேச்சாளர்களே சிசேரோவுக்கும் அவன்மூலமாக ஆயிரத்துக்குமதிகமான ஆண்டுகளாகத் தோன்றிவந்த சிறந்த பேச்சாளருக்கும் முன்மாதிரியாயிருந்தனர். இரங்கற்பா, இசைச் செய்யுள் நாட்டுப்பாடல் என்ற பாவினங்களெல்லாம் கிரேக்கரிடமிருந்தே உற்பத்தியாயின. சரித்திரம், சுயசரிதை என்பன எழுதும் வழக்கம் அவர்களிடமிருந்தே தோன்றியது. உரோமருக்குக் கட்டிடக் கலையைக் காட்டிக் கொடுத்த

தும் அவர்களுடைய கட்டிடங்களே. அவர்களுடைய செல்வாக்கு மறுமலர்ச்சிக் காலம்வரையில் இடையீடுபடாமலிருந்திருக்கிறது. எழுத்தாளன், கட்டிடச்சிற்பி, உருவச்சிற்பி என்ற கலைஞரினத்தைச் சேர்ந்த எவனுமே அவர்களுக்குத் தாம் கடமைப்பட்டிருப்பதை மறுக்க முடியாது. அவர்களுடைய கைவினைத்திறமைனைத் தும் ஒரு முன்மாதிரியைத் தோற்றுவித்து வைத்ததோடு நின்றுவிடாமல் பயி லுந்தோறும் புதுப்புது மலர்ச்சி காட்டிப் பயன்தரத்தக்க உயிர்ப்பையுமல்லவா கொண்டு விளங்கின.

உலகிலே கிரேக்கருடைய செல்வாக்குக் கலையினால் மட்டும் பரவவில்லை. உணர்ச்சிகளைப் பண்படுத்துவதில் அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனரென் றால், காரணகாரிய ஆராய்ச்சியை விருத்தி செய்வதிலும் அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனரென்றே கூறவேண்டும். உண்மைப் பொருளை ஆராய்வதிலும் கிரேக்கர் அடங்காத ஆர்வமுள்ளவராயிருந்தனர். ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் காணப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அவர்கள் விளக்கங்காண விழைந்த னர்; விளக்கங்காண முடியுமென்ற உறுதியான நம்பிக்கையு மவர்களிடமிருந் தது. அவர்களுட் சிலர் சமயச் சிந்தனைகளில் மாத்திர மீடுபட்டிருந்தனர். மனித ஆற்றலுக்கப்பாற்பட்ட தொன்றுளது என்று, தம்மிட மியல்பிலமைந்த உள்ளுணர்வினையோ அல்லது காரணம் கூறமுடியாத பரவச நிலையையோ தமக்குற்ற துணையாகக்கொண்டு அம்மெய்ப் பொருளின் ஆழ்ந்த மர்மத்தை ஆராயவும் முற்பட்டனர். ஆனால் அது கிரேக்கருடைய வழியன்று. இயற்கை யில் காணப்படுவனவெல்லாம் காரணகாரிய சம்பந்தத்தினால் நாம் அணுகி ஆராயக்கூடியன; ஊன்றிச் சிந்தித்தால் அவற்றின் தன்மைகளையெல்லாம் தெளிவுபடுத்த முடியுமென நம்பினர்கள். எனவே அவர்களுடைய ஆராய்ச்சி களே பிற்காலத்தெழுந்த தத்துவங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் முதற்படியாயிருந் தன. அத்துடன், அவர்களுடைய வாதத்திறமை உலகிலுள்ள சிந்தனையாளர் களுக்கெல்லாம் சிந்திக்கும் முறையையும் வகுத்துக் கொடுத்ததெனலாம். உள் ளுணர்வு என்பதனைப்பற்றிய தெளிந்த சிந்தனையொன்று ஏற்படவில்லையானா லும், கிறித்தவர்கள் ஆரம்பகாலத்திலே அதன் காரணத்தை ஆராயத் தலைப் பட்டதற்கும், மனிதன், கிறித்து, கடவுள், இவர்களுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பு களைத் திட்டமாக வகுத்ததற்கும், கிரேக்க சிந்தனைகளே உதவியாய் நின்று அவர்களுடைய மதக்கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொள்வதற்கும் வழியமைத்துக் கொடுத்தன. கத்தோலிக்க திருச்சபையின் மதக்கோட்பாடுகளுக்குரிய ஆத் மீக அடிப்படை பாலத்தீனத்திலிருந்தே பெறப்பட்டதாயினும் அதுவும் பெரும் பாலும் கிரேக்க வழிவந்ததேயாகும்.

தனது நாளாந்த வாழ்விலும் கிரேக்கன் தன் விவாதத்திறமையைப் பயன் படுத்திவந்தான். யாவும் ஒழுங்குமுறைக் கமைத்து, சிந்தித்துத் திட்டமிடப் பட்ட வழக்கங்களுடன் ஒரு சமுதாயம் உருவாக வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். அந்த விருப்பமே பின்னர் அரசியலிலும் சட்ட அமைப்புக்களி லும் பல்வேறு பரிசோதனைகளை நடத்த ஏதுவாயிற்று. அவற்றைப்பற்றிய கதையையன்றோ நாம் இதுகாறுமாராய்ந்து வந்திருக்கிறோம். நீதிபரிபாலனஞ்

செய்பவர்களே மக்களே தெரிவு செய்து, அதிகாரங்களே முறைப்படி வகுத்துக் கொடுத்து, அரசியலே ஒழுங்குற நடத்தக்கூடிய திட்டங்களுடன் நகரவாழ் வொன்றை அமைத்து வாழும் பழக்கத்தை மற்றச் சாகியங்களிடையேயும் ஊக்கிவிட்ட ஒரு சிறப்புத்தான், எலனிய நாகரிகம் கீழைத்தேசங்களில் பரவத் தலைப்பட்டபோது ஏற்பட்ட பெறுபேறுகளுள் முதன்மையானது எனக் கூற லாம். ஆயினும் உரோமானியர்போலச் சட்ட திட்டங்களைக் கடுமையாக அனு சரிப்பதில் கிரேக்கருக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையிருந்ததில்லை. சட்டக்கோட்பாடு களென்றும், பலதரப்பட்ட அதிகாரங்களுடன் விரிவாக இயங்கும் அரசாங்க முறையென்றும், உரோமர் உலகுக்களித்த முறைகள் கிரேக்கருடைய அறிவுத் திறமைக்குப் பொருந்தக் கூடியனவல்ல. இவ்வாறு திருத்தப்பாடுகளுக்கிடங் கொடாமல், என்றும் ஒரே தன்மைத்தாய் விளங்கும் எதனையும், ஆக்க முயற்சி களில் உறுதியான பற்றுக் கொண்டிருந்த கிரேக்கர் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார் கள். பிரச்சினைகளோ அபாயங்களோ நேரும்போது சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற வகை யில் அவற்றை நிர்வகிப்பதற்கேற்ற வழிவகைகளே ஆராய்வதை விடுத்து, எல்லா விதமான நெருக்கடியையும் ஒரே விதமாகத் தீர்த்து விடலாமென்று ஏற்கனவே திட்டமிட்டு என்றும் வழங்கக்கூடிய ஒரு நிறுவனத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளக் கிரேக்கன் விரும்பவில்லை. இப்படியான குணமொன்று அவனிடமிருந்ததனும் போலும் அந்நாட்டின் பெருமை, லௌகிகமாக நோக்கும்போது, அடிக்கடி மாறுதன்மையுடையதாயிருந்தது; கலையொன்றைத்தவிர ஏனைய துறைகளில் அதன் சாதனைகள் மிகக் குறைவாகக் காணப்படுதற்கும் இதுவே காரணமா யிருக்கலாம். ஆனால் எலனிய செல்வாக்கு, பன்னெடுங்காலம் குறைவு படாம லிருப்பதற்கும் இதுவே காரணமென்க. கிரேக்க தத்துவத்தை உணர்ந்தவன் எங்குறினும், அவன் சுதந்திரமாக நின்று மனித வாழ்வின் நோக்கத்தை ஆராயுந்தன்மை உடையவனுவன். அது அவனிடம் சுயமாகவும் தெளிவாகவும் சிந்திக்கக்கூடிய ஆற்றலைத் தூண்டிவிடும்; மூடக் கட்டுப்பாடுகளையும், ஊக்கத் தைக் குறைத்து மந்தபுத்தியை வளர்க்கும் பழமை வழக்கங்களையும் உதறிவிட அது வழிகாட்டும். 'உலகில் நிலவுவதெல்லாம் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து உற் பத்தியானவையே' என்ற கூற்று உண்மையானதே.

III. தத்துவமும் விஞ்ஞானமும்

கிரேக்கருடைய ஆத்மீக வளர்ச்சி ஒரு குறிப்பிட்ட நகரத்தையோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சரித்திரகாலத்தையோ சேர்ந்ததென்று கூறமுடியாது. ஆனால் நாம் அதென்சைப்பற்றியும், இன்னும் சிறப்பாக ஆரும், ஐந்தாம், நான்காம் நூற்றாண்டுக் காலங்களில் விளங்கிய அதென்சு நகரத்தைப்பற்றியுமே இதுவரை யிலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டு வந்துள்ளோம். கலைகள் சம்பந்தமாக அந்நகரம் பெரிக்கிளிய காலத்தில் என்ன சாதனைகளைப் புரிந்தது என்பதையும் அறிந் தோம். ஆனால் சிந்தனை காரணமாக அந்நகரப் பெரியார்கள் தோற்றுவித்த தத்துவ ஞானங்களை அறியவேண்டுமானால் நாம் நான்காம் நூற்றாண்டின் சரித் திரத்தைத் திருப்பிப் பார்க்கவேண்டும். பிளேட்டோ அரிஸ்தோதில் என்பவர் களுடைய முயற்சிகளினால் அந்த நூற்றாண்டிலேதான் அற்றிற்கு நாட்டின் தத்

தவஞானம் அதனுடைய உச்சநிலையை எய்தியது. சோக்கிரதீசே சிறந்த சிந்தனையாளனுயிருந்து தத்துவார்த்த உண்மைகளைப் போதித்துவந்தானுயினும் அவன் ஒன்றையும் எழுத்தில் விட்டுச் செல்லவில்லை. அந்தப் போதனைகளெல்லாம் எழுத்தில் வடித்து அவற்றுக்குரிய விளக்கங்களையும் பிளேட்டோ என்பவன் செய்துவைக்கவில்லையானுல் சோக்கிரதீசு என்பது சாதாரணமாகப் பலராலுங் கொண்டாடப்படும் ஒரு பெயர் என்ற அளவில்தான் நமக்குப் பயன்படும்.

பிளேட்டோ எழுதியவற்றுக்கும் சோக்கிரதீசின் உபதேசத்துக்கும் உள்ள உண்மையான தொடர்பினை முற்றுக ஆராய்ந்து முடிவுகாண்பது பெரும்பாலும் முடியாத காரியமாகும். தனது ஆசிரியனுடைய உரையாடல் முறையையே பிளேட்டோவுந் தான் எழுதியவையனைத்திலும் பெரிதும் கைக்கொண்டு வந்துள்ளானுகையால் அவனெழுதியவையும் சோக்கிரதீசின் உரையாடல் முறையிலேயே காணப்படுகிறது. ஆதலால் அவனுடைய வாய்மொழியாகவே கூறப்படும் தத்துவார்த்தங்கள் உண்மையில் அவனுடையனவோ அல்லது பிளேட்டோவினுடையனவோ என்பதைத் தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை. ஆனுல் சோக்கிரதீசினுடைய போதனைகள் யாவும் உரையாடல் முறையிலமைந்தனவாயும், ஓர் ஒழுங்கு முறையைப் பின்பற்றியனவாயில்லாமலும் இருந்தமையால் அதனைத் தொகுத்து வன்முறையான ஓர் இலக்கியமாக எழுதப் புகுந்த பிளேட்டோ, அதற்கு ஒரு திட்டமான உருவங்கொடுத்ததுடன் தனது சுயசிந்தனைக்கேற்ற முறையிலுமே யமைத்திருப்பான் என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும். ஆரம்பத்திலவனெடுத்துக் காட்டிய உண்மை விளக்கங்களிலும் பார்க்கப் பிற்பகுதியிலே எடுத்துக்காட்டியனவற்றில் ஞானச் செறிவு மிகுந்திருத்தலைக் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. எவ்வாருயினும் மெய்ப்பரம்பொருள் என்ற ஒன்றிலே உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டிருந்த பிளேட்டோ அந்த மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியைச் சோக்கிரதீசினிடமிருந்தே பெற்றுக்கொண்டானென்பதுறுதி. தனி மனிதனுடைய ஒழுக்க நெறிகளும், சமயக் கோட்பாடுகளும், சர்வதேசப் பழக்க வழக்கங்களும் புதிய கருத்துக்களுடன் ஆபத்துக்கள் மிகுந்து தோன்றிய இயக்கத்தின் செல்வாக்கிலே சிக்கிச் சீரழிந்து வந்த ஒரு காலத்திலே பிளேட்டோ, அடிப்படையான அந்த நம்பிக்கையில் உறுதியான ஒரு பற்றினை நிலைபெற்று நிற்கும்படி செய்துவைத்தான். 'உனக்கு உண்மையெனப்படுவது எனக்குப் பொய்யாகத் தோன்றலாம்' என்றும், 'உனக்குச் சரியெனத் தோன்றுவது எனக்குப் பிழையாயிருக்கலாம்' என்றும் மற்றவர்கள் கூறிய கூற்றை முற்றுக மறுத்து, மெய்ப்பொருள், நன்மை அல்லது செம்மை எனப்படுவன ஒருவனுக்கு ஒரு மாதிரியும் மற்றவனுக்கு வேறுவிதமாகவும் தோன்றுவனவல்ல என்று நிலைநாட்டினுன். உதாரணமாக, நீதியென்பது சமய சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்ததன்று; இரண்டு மிரண்டும் நாலு என்பது எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு அதுவும் நிரந்தரமான ஓர் உண்மையாகும் என்று எடுத்துரைத்தான். 'கருத்துக்கள்' என அவன் வழங்கிய அவ்வுண்மைகளே உலகம் நிலைபெறுவதற்கு மிகவும் ஆதாரமாயுள்ளவையென்பது பிளேட்டோவின் கொள்கை. அவையெல்லாம் சாசுவதமானவை; அவனே கூறுவதுபோலத் தேவலோகத்தில் நிரந்தரமாக விதிக்கப்பட்டுள்

ளவை'; ஆதலால் குறிப்பிட்ட ஏதாவது ஒரு செயலில் அந்தக் 'கருத்தியல்' நீதியோ அல்லது குறிப்பிட்ட ஏதாவதொரு பொருளில் அந்தக் 'கருத்தியல்' செம்மையோ ஓரளவேனும் பிரதிபலித்தால்தான் அவற்றை முறையே நீதியானது செம்மையானது என்று கூறலாம். இந்தக் 'கருத்துக்களை' அல்லது உண்மைகளை ஒன்றுகத் திரட்டி, செம்மையென்ற செம்பொருட் கடவுளாக அவன் நமக்குப் புலப்படுத்துகிறான். உருவமுள்ள கடவுளோ, அல்லது யாவற்றையுங் கடந்து நின்று அனைத்தையும் தோற்றுவிக்கும் ஒரு மகாசக்தியோ, அது இன்னதுதானென்பதைப் பிளேட்டோ ஓரிடத்திலும் தெளிவாகக் கூறவில்லை. மனிதன் தானே தெய்வ அம்சங்களையு முடையவனாயிருக்கிறான்; ஆகையால்தான் நம் இயல்புகளில் காணப்படும் கடவுள் தன்மையின் உதவியோடு (அதனை ஆத்மா என்றேனும், ஆத்மசக்தியென்றேனும் எப்படி வேண்டுமானாலும் கூறுங்கள்) நாம் அந்த 'கருத்தியல்' உலகோடு தொடர்பு கொள்ளக்கூடியவர்களாயும் விளங்குகின்றோம். உண்மையோ, நன்மையோ, செம்மையோ அதனை யறியக் கூடிய உள்ளொளியே நமது மனித இயல்புகளில் தலைசிறந்தது. ஒன்றுக்கொன்று மாறான கொள்கைகளினாலும், மூடப்பட்ட நிலைமைகளினாலும் மயங்கி நிற்கும் இம்மனித வாழ்வில் அது நமக்கு உண்மையான வழிகாட்டியாயிருக்கிறது. அந்த உள்ளொளியை மேன்மேலும் விருத்தியாக்குதலே மனிதனுடைய கடமைகளில் முக்கியமானது. அறிவுத்திறமைகளை அபிவிருத்திசெய்யும் பயிற்சிகளில் அதுவே தலைசிறந்த பயிற்சியுமாகும். தெளிவற்ற ஒரு பரவச நிலையினாலன்றி ஆத்ம விசாரத்தினாலும் நெறிப்பட்ட அறிவுப் பயிற்சிகளினாலுமே அந்த உள்ளொளியைப் பெறுதல்கூடும். எனவே வாழ்விலே மகிழ்ச்சி காண்பதற்கு உண்மையான ஒரு வழி தத்துவ விசாரமேயென்பது பிளேட்டோவின் கருத்து. எண்களின் மறை பொருளைக் கூறும் பைதகோரிய உண்மைகளில் கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாகவும், கணிதசாத்திரத்தின் கோட்பாடுகள் உண்மையை வெளிப்படையாயெடுத்து விளக்கக் கூடியனவாகையினாலும் அறிவு வளர்ச்சித் துறையில் சிறந்த பயன்தர வல்லது உயர் கணிதப் பயிற்சியே என அவன் எண்ணியிருந்தான். இக்காரணத்தினாலேயே தான் வகுத்த கல்வித் திட்டத்தில் பிளேட்டோ கணித சாத்திரத்துக்கு முக்கியமான இடமளித்தான். உலக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அறிவைப் பயில்வதையும் அவன் எக்காரணங்கொண்டும் புறக்கணிக்கவில்லை. அவனே சிராக்கியுசு நகரம்சென்று அங்கே இளம் தயோனீசியசுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியனாகவு மிருந்தானென்பதை நாமறிவோம். அவன் செய்த உரையாடல் முறையான இலக்கியங்களில் புகழ்பெற்ற குடியரசு என்னும் நூலில் தனது இலட்சிய சமுதாயத்தையும், அச்சமுதாயத்தின் கல்வி முறைகளையும் எடுத்துக் காட்ட முயன்றிருக்கிறான்.

நிலையற்ற பழக்கவழக்கங்களையும், தனிப்பட்டவர்கள் தம் மனம்போன போக்கின்படி நடப்பதற்கேற்ற வாய்ப்புக்களையும் கொண்டிருந்த அதீனியக் குடியரசு முறைகளில் வெறுப்புற்று, தன் கோட்பாடுகளுக்கமைந்த முன்மாதிரியான சமுதாய மொன்றைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலினால் மிகுந்த கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு நிலைபெற்ற சிபார்த்த அரசியலமைப்பிலும் பிளேட்டோ நாட்டங் கொண்டிருந்தான். மனிவி மக்களையுமே பொதுச் சொத்தாகக் கருதும் மிகப்

பெரும் பொதுவுடைமை ஒன்றே தான் கண்ட கற்பனலோக காவலரின் நியதியாயிருக்க வேண்டுமென அவன் விரும்பினன். உடலாலும் உள்ளத்தினலும் உறுதி படைத்த மக்களைத் தோற்றுவிப்பதும், 'இலட்சிய' உண்மை நீதி என்பவற்றின் கோட்பாடுகளுக்கிணங்க ஆட்சி செலுத்தவல்ல ஆளும் வர்க்கமொன்றை உருவாக்குதலுமே அச்சமூதாயத்தில் மற்றெல்லாவற்றையும்விட மேலாக விளங்க வேண்டும். (அவன் கண்ட ஆட்சி கட்டுப்பாடான உயர்ந்தோர் ஆட்சியாகையால் ஆளும் வர்க்க மொன்றையுமவன் விரும்பினன்.) இசை, இலக்கியம், உடற்பயிற்சி, மற்றும் இப்பொழுது எடுத்துப் பேசிவந்த அம்மெய்ப் பொருளாராய்ச்சிக் குதவியான கணிதம், வானசாத்திரம் என்பவற்றையெல்லாம் அக் 'காவலர்' அல்லது ஆளும் வர்க்கத்தினர் பயில வேண்டுமென்று பிளேட்டோ, தனது குடியரசு நூல்களின் கடைசிப் பகுதிகளிலே திட்டம் வகுத்திருப்பதைக் காணலாம். அத்தகைய பயிற்சிகளை அவர்கள் நன்கு பயின்று அந்த உள்ளொளியின் உணர்வைப் பெற்ற பின்னரே இவ்வுலகின் நாளாந்த வேலைகளையும் கவனித்து அவ்வுணர்ச்சியின் துணைக்கொண்டு ஆட்சி செய்ய வேண்டும். இந்தத் திட்டம் நடைமுறைக்கு ஒத்துவருமா என்பதில் பிளேட்டோவுக்குமே சிறிது சந்தேகந் தோன்றியிருக்கிறது. தத்துவார்த்தங்களைப் பயின்ற ஓர் அரசனே தத்துவ ஞானியைவிடச் சிறந்த ஆட்சியை நடத்தக்கூடுமெனக் கடைசியிலவன் கூறியிருப்பதே அதற்குக் காரணமாகும். பிளேட்டோ வகுத்த அந்நாட்டைக் கற்பனையில்தான் காணமுடியும். ஆகையினல் அவனுக்கேற்பட்ட ஐயப்பாடு நமக்குமே ஏற்படுகிறது. குடிமக்கள் வாழ்க்கைக்கும் அந்நாடு சௌகரியமான இடமாயிருக்க முடியாது.

இவ்வாறு பிளேட்டோவுடன் வானமண்டலங்களில் சஞ்சரித்துவிட்டு அரித்தோதிலைப் பார்க்கும்போது நமது பாதங்கள் உறுதியான பூமியில் நிற்பது போலவே தோன்றும். அரித்தோதில் அதீனியக் குடிமகனல்லன். வட ஈசியப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஓர் அயோனியனேயாவன். அவனுடைய நாட்டு மக்களைப் போல அவனிடமும் விஞ்ஞான அறிவு இருந்தமையால் மர்மம்—மறைபொருள் என்பவற்றை அவனதிகமாயேற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தனது ஆசிரியனை பிளேட்டோவின்மீது மிகுந்த பற்றுதலுள்ளவனே யானலும் அனுபவசாத்திய மானவற்றையே அவன் பெரிதும் ஏற்றுக்கொள்பவனுயிருந்தான். அவனுக்கு நன்கு கைவந்தது உயிரியல் என்னும் சாத்திரமேயாகும். ஆயினும் கல்வித்துறைகள் பலவற்றிலும் அவன் பயின்றுள்ளான். அவன் எழுதாத பொருள் ஒன்றுமேயில்லை; அவற்றையும் இணையற்ற பகுத்தறிவுடனேயே எழுதியுள்ளான். பிளேட்டோ வகுத்த 'கருத்துக்கள்' என்ற இலட்சியக் கொள்கைகள் மனித வாழ்க்கையோடு உண்மையான தொடர்பில்லாமல் அதீதமாய்த் தனித்து நிற்பன என்று அவனெண்ணினனுகையால் அக்கொள்கைகள் அவனுக்கு அதிகம் பயன்படவில்லை. பொதுநெறிகள் அல்லது 'உலக நெறிகள்' என்பன தனித்துநின்று தாமாக இயங்குவன என்று கூறுவதிலும் பார்க்க, நமது சிந்தனைகளின் போக்கிலே கண்ட முடிபுகளெனக் கொள்வதே பொருந்தும். இரண்டு பொருட்களுக்கிடையில் ஏதாவது ஒரு பொதுத்தன்மையைக் கண்டு அவற்றை 'அழகுள்ளவை' அல்லது 'அருவருப்பானவையென்றே,' 'இனிமையானவை' அல்லது

'கசப்பானவை' யென்றே, இன்னும் வேறு வேறான விதங்களிலமைந்தவை யென்றே பகுத்து அறிகிறோம். இந்த ஒற்றுமையினடிப்படைத் தத்துவமின்னது தானென்பதை இக்கோட்பாடு விளக்காமலிருக்கலாம்; ஆனால் அரித்தோதிலும் ஓரிடத்திலாவது இதற்கு விளக்கங்கூறவில்லை. ஆனால் தெளிவான சிந்தனைக்கு இது சிறந்த உதவியாய் விளங்கிற்று. காரணகாரிய சம்பந்தங்களை ஒழுங்காக ஆராயக்கூடிய விவரமான சூத்திரங்கள் பலவற்றை அரித்தோதில் தானே உண்டாக்கியும் வைத்தான். சுருங்கக்கூறுமிடத்து, 'தருக்க சாத்திரத்தைத்' தொடக்கிவைத்த அறிஞன் அவனே எனலாம். அவனுக்குப்பின் ஏறக்குறைய ஆயிரமாண்டுக்[1] காலத்துக்கு அவன் வகுத்த பதப்பிரயோகங்களே தத்துவச் சிந்தனைகளை மேற்கொள்வதற்கு வழிகாட்டியாக விளங்கிவந்தன. 'பொருளும்' அதன் 'அமைவும்' எனப்படுவது அவன் பகுத்துக்காட்டிய விதமும், 'காரண காரிய சம்பந்தம்' என்ன என்பதுபற்றி அவன் செய்த ஆராய்ச்சியும், உளதத்துவத்துறையில் அவன் வகுத்த வரைவிலக்கணங்களும், மத்திய காலத்துக்கப்பாலும் இத்துறைகளில் விளங்கக்கூடிய கோட்பாடுகளை நிலைநாட்டிவைத்தன. மனிதனுடைய ஒழுகலாறுகளை வரையறுக்கும் தர்மசாத்திரங்களை அவன் ஆராய முற்பட்டபோதும் தனக்கியல்பான விவேகத்தோடு அவற்றுக்கும் சூத்திரமொன்றை இயற்றிவைத்தான். மூரண்பட்ட இரண்டு தீவிர நிலைகளுக்கிடையில் ஒரு 'சமநிலை' காணும் ஆற்றலையே நெறியென அவன் வரையறுத்துள்ளான். அத்தீவிரமான நிலைகளுக்குதாரணமாக ஆடம்பரம், உலோபத்தன்மை என்பவற்றை அல்லது கண்மூடித்தனமான முரட்டு வீரம், கோழைத்தனமான, அளவுக்கு மிஞ்சிய கவனம் என்பவற்றை வைத்துக்கொள்ளலாம். பிளேட்டோவைப் போலவே அரித்தோதிலும் சிந்தனை வாழ்வே சிறந்த வாழ்வு என்ற கொள்கையுடையவனாயிருந்தாலும், சமுதாயவாழ்விலேயே மக்கள் மகிழ்ச்சிகாண முடியுமென்றும், அப்படியான ஒரு கூட்டு வாழ்விலேயே உள்ளத் தெளிவும் உடலுறுதியும் பெற முடியுமென்றும் அவன் கருதினான். நகர—அரசு என்ற அரசாங்க முறையில் அவன் உறுதியான பற்றுடையவனாயிருந்தான். அத்துடன் அதனங்கத்தவர் எவரும் மற்றவருக்கு அந்நியராயில்லாமலிருக்கும் வகையில் இலட்சிய சமுதாயமொன்றில் இத்துணை அங்கத்தவர்களே இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு சமுதாய அளவையும் இலேமறைகாயாகக் கூறியுள்ளான். கிரேக்கருடைய உள்ளப்பண்புக்கேற்றவகையில் ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் ஒழுங்கானதும் பகுத்துணருந்தன்மையுள்ளதுமான விவேகத்தினூற்றல் காணப்படவேண்டுமென்பதுவே அரித்தோதில் கூறியவற்றின் தாற்பரியமாகும். தனது போதனைகளையெல்லாம் அவன் உடற்பயிற்சிக் கூடத்திலமைந்திருந்த பூங்காவிலேயே நடத்தினான். உலாவுவதற்கமைந்த தோரண வாயில்களைப் 'பெரிபாதுகள்' என

1. எவ்வாறே இலத்தீன் மொழியே அறிஞர் வழங்கும் மொழியாயமைந்தபோது கிரேக்கப் பதப்பிரயோகங்களுக்குப் பதிலாக இலத்தீன் பதப்பிரயோகங்களை ஏற்றுக் கொண்டனர். "பொருள்", "சாரம்", "நித்தியம்" என்பனபோன்ற பதங்கள் இலத்தீனுருவில் விளங்கினாலும் கிரேக்க மூலத்தின் கருத்துக்களை மட்டுமே எடுத்துக்காட்ட அவை முயன்றிருக்கின்றன என்றே கூறவேண்டியிருக்கின்றது.

வழங்கினர்கள். அப்பெரிபாதுகளிலேயே அவன் தன் உபந்நியாசங்களைச் செய்து வந்தானுகையால் அரித்தோதில் வகுத்த தத்துவார்த்தங்களைப் 'பெரிபாதெற்றிய வாதம்' என வழங்குவர். பிளேட்டோவின் சீடர்கள் உபதேசம் பெற்று வந்ததும் 'அக்கடாமி' என்னுமிடத்திலிருந்தேயாகும்.

அதென்சில் மேலும் இரண்டு விதமான தத்துவவாதங்கள் பிரபலமாயிருந்தன. அவை பெரும்பாலும் சோக்கிரதீசினுடைய உபதேசங்களிலிருந்து நேரே தோன்றியவையாகும். மனிதனுடைய ஒழுக்க நெறிகளில் நம்பிக்கையற்ற 'சினிக்கவாதம்' என்பதனைப் பரவச் செய்தவன் அந்தித்தெனிசு என்பவனேயாவன். சோக்கிரதீசின் இலட்சியங்களிலே கூறப்பட்ட கண்டிப்புக்களையே வற்புறுத்தி உலக இன்பங்களை வெறுத்த கடுந்துறவு நிலையிலேயே ஒருவன் ஒழுக்க நெறியை நிலைநாட்டலாமென்று அந்தித்தெனிசு சாதித்துவந்தான். நண்பர்கள், உறவினர்கள், தாய்நாடு என்பவற்றிலுள்ள பற்றுக்களைத் துறந்துவிடவேண்டுமென்பதுதான் சினிக்கவாதம். அதாவது இன்பத்துக்குக் காரணமான யாவற்றையுந் துறந்து உயிர்வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஒருசிலவற்றை மாத்திரம் ஏற்றுக் கொண்டு மிக எளிமையான வாழ்வு வாழவேண்டியதே சினிக்கவாதியின் கொள்கையாகும். புகழ்பெற்ற தயோசெனிசு என்பவன் இக்கொள்கைகளையே பின்பற்றி ஒரு சிறிய தண்ணீர்த் தொட்டியினுள் தன் காலத்தைக் கழித்துவந்தானென்பதைப் பலருமறிவர். இந்தச் சினிக்கவாதத்தை, சிதோயிகர் என்ற மற்றொரு பிரிவினர் சிறு திருத்தத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். கடுந்துறவு நிலைக்குப் போகாமல், நெறிப்பட்ட வாழ்வொன்றினூலேயே பெறக்கூடிய உள்ளக் களிப்பினை உலக இன்பதுன்பங்கள் தாக்காவண்ணம் தனது ஆத்மாவுக்குத் தானே அதிகாரியாயிருக்க வேண்டுமென்று சிதோயிகர் கூறினர்கள். இனி, சைரீனியென்னுமிடத்தில் தோன்றிய அரித்திப்பியசு என்பவனைப் பின்பற்றி வந்தவர்கள் கொண்டிருந்த சைரீனிய வாதமே சோக்கிரதீசினுடைய உபதேசங்களிலிருந்து தோன்றிய இரண்டாவது பிரிவாகும். உபயோகமான பலனை எது தருமோ அதுவே நன்மையானது என்று சோக்கிரதீசு கூறிய உபதேசத்தின் பொருளைத் திரித்து உபயோகமானது என்பதற்கு உள்ளக்கிளர்ச்சிக்கேதுவானது எனப் பொருள் கொண்டு தம் ஆசைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய இன்பங்களில் திளைக்க முற்பட்டனர். எப்பிக்கியூரியசு என்பவனைப் பின்பற்றிய எப்பிக்கியூரியர்களையும் இவர்களுடன் சேர்த்துக் கூறலாம். எப்பிக்கியூரியருடைய கொள்கையும் இன்பத்தை அனுபவித்தலேயானாலும் இவர்கள் கருதிய இன்பங்கள் கீழ்த்தரமானவையன்று. உயர்ந்த இன்பங்களையே நாடித் துய்க்கவேண்டுமென்பது இவர்களுடைய கொள்கையாகும். ஆதலால் இவ்வெப்பிக்கியூரியர் ஓளவு உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுவர். கிரேக்க தத்துவஞானியர் பலரும் கருதியதுபோலவே இவர்களும், நன்மைதீமைகளைப் பகுத்துணருந் திறன் ஒன்றே வாழ்வில் உண்மையான வழிகாட்டியென்றும், கூடா ஒழுக்கங்களிற் சென்று சிக்கிக்கொள்ளாமலும், சனாதனமான சமயக் கோட்பாடுகளின் ஏமாற்றங்களில் (அவர்கள் ஏமாற்றமென்றே) அகப்பட்டுக்கொள்ளாமலிருப்பதற்கும் அதுவே உண்மையான பாதுகாப்பு என்றும் கருதி வந்தனர். அடுத்த நூற்றாண்டுகளிலெல்லாம் **(கிறித்துவ மதம் தலையெடுக்கத் தொடங்கும்வரை) உலகிலிருந்த**

சிந்தனையாளர்கள் எப்பிக்கியூரியனென்றும் சிதோயிகனென்றும் இரண்டு கட்சியாகப் பிரிந்திருந்தனர்.

கிரேக்க செய்தியிருந்த கணிதநூற் புலமையைப் பற்றியும் விஞ்ஞான அறிவைப் பற்றியும் ஒருசில கூறுதுவிட்டால் அவர்களுடைய சிந்தனைசக்தியைப் பற்றிய வரலாறு பூரணமடையாது. அன்றியும் அத்துறைகளில் அவர்கள் ஆற்றிய அரும்பணியும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவந்த ஆராய்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமாக அவர்கள் வகுத்துவைத்த பல வழிகளும் என்றுமே உணரப்படுவதில்லை. கணித சாத்திரத்திலும் சிறப்பாக வான சாத்திரத்திலும் எகிப்திய பாபிலோனிய முன்னோடிகளான விற்பன்னர்களி ஞராய்ச்சிகளையே கிரேக்கரும் ஓரளவுக்குப் பின்பற்றிவந்தனர். மிலேத்துசு நாட்டைச்சேர்ந்த தாளீசு என்பவன் (624—547) எகிப்து தேசத்திலே பல பிரயாணங்களை மேற்கொண்டதனால் அங்கே கேத்திர கணித அறிவைப் பெறக் கூடியதாயிருந்தது. கட்டிட வேலைகளைப்போன்ற செயற்கை முறைகளுக்குரிய கேத்திர கணித அறிவை மாத்திரமே அங்கே பெறக்கூடியதாயிருந்தபோதும் அவன் பின்பு முறையான ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து கேத்திரகணித உண்மைகளை அறிய முனைந்தான். அவன் எடுத்து விளக்கிய தேற்றங்கள் பலவற்றுள் இரு சமபக்க முக்கோணத்தின் பாதத்திலமைந்த கோணங்களிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று சமன் என்ற உண்மையும் ஒன்றாகும். கணித நூல் விற்பன்னர் வரிசையில் அடுத்தபடி புகழ் பெற்றவன் பைதகோரசு (572—479). எண்களை ஒற்றை. இரட்டை எனப் பகுபடாதவை, பலவாக வகைப்படுத்தியதுடன், அவற்றின் தன்மைகளையுமாராய்ந்து, அவற்றிலே சுத்த கணித முறையாகவும், மர்மப் பொருள் தன்மையினலும் அமைந்திருந்த சிறப்பையும் கண்டுபிடித்தானென்பதை நாமறிவோம். கேத்திரகணிதத்திலே செங்கோண முக்கோணத்தின் பக்கங்களைக் கொண்டமைந்த சற்சதுரங்களைப்பற்றி அவன் கண்டறிந்த உண்மை மிகவும் பிரபலமானது. வானசாத்திர சம்பந்தமாகவும் பூமி உருண்டைவடிவினது என்ற கொள்கையை முதன் முதல் நிறுவியவன் பைதகோரசேயாவன். இவனுடைய மாணவர்கள் பற்றியும், இன்னும் பிற்காலத்தில் இவனைப் பின்பற்றிய விற்பன்னர்கள் பலரைப்பற்றியும் பேசுவதற்கு இங்கே இடம்போதாது. பிளேட்டோவும் இக்கணித நூற் பயிற்சியில் அதிக விருப்புள்ளவனுயிருந்தாலும் அவன் சுயமான கணித நூல்வல்லோனுய் விளங்கவில்லை. அரித்தோதிலின் மேதாவிலாசமும் வேறு துறைகளிலேயே வியாபித்திருந்தது. ஆனல் இவ்விரு பெரும் ஞானியர்க்கும் காலத்தாற் சிறிது பிற்பட்ட யூக்கிளிது என்பவனை பண்டைக் கேத்திரகணிதஞானியருள் தலைசிறந்தவனை அலக்சாந்திரியாவிலே விளங்கினன். கணித சம்பந்தமான அடிப்படைத்தத்துவங்கள்பற்றி இவன் பதின்மூன்று நூல்கள் எழுதியுள்ளானென்றல் அதற்கு மேலே அவன் புகழ்பற்றி விவரிக்கவேண்டியதில்லை. அவற்றுட் பல அவனுக்கு முந்திய காலத்து ஞானியர் கண்டறிந்த உண்மைகளேயாயினும். அவற்றை ஒழுங்கு செய்த முறையும், அவற்றுக்குரிய நிரூபணங்களைச் சிறப்புற அமைத்தும் அவனுடைய சொந்த முயற்சிகளேயென்க. இனி, சிராக்கியுசில் தோன்றி ஏறக்குறைய 287 க்கும் 222 க்குமிடையில் வாழ்ந்த ஆர்க்கிமிடீசு என்பவன் யூக்

கிளிதிலும் சிறந்த சுயசிந்தனையாளனாய் விளங்கினான். நீரிறைக்கும் எந்திர மொன்றை அவன் கண்டுபிடித்த வரலாறு மிகப் பிரசித்தமானது. அவ்வாறே குளிக்கும் நீர்த்தொட்டியினுள் ஒரு சமயம் உட்கார்ந்தபோது வெளியேறிய நீர் பற்றிய விஞ்ஞான உண்மையைக் கண்டறிந்து, மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியாமல், 'அதனைக் கண்டேன்' என்று பரவசத்தினாற் கூவிக்கொண்டே, தெரு வீதிகளில் நிர்வாணமாகக் குதித்துச் சென்றானென்ற கதையும் பிரசித்தமானதே. 'நீர்நிலை யியல்', பரவளைவு, மற்றும் திரிகோணமிதி யென்னும் கணித சாத்திரத்தின் ஆரம்ப தத்துவங்களைக்கொண்ட நூல்களையும் அவன் இயற்றியதனால் ஒரு புதிய சகாப்தமே தோன்றியதெனலாம். ஏறக்குறைய அதேகாலத்தில் சைரீனி யென்னுமிடத்தில் வாழ்ந்த எராத்தோதெனிசு என்பவனும் பூமியின் சுற்ற ளவை அறிவதற்கும், சூரிய சந்திரர்களுடைய பருமனையும் தூரத்தையும் அறி வதற்கும், புதுமுறைகளைக் கண்டுபிடித்ததுடன், கிரகண நிகழ்ச்சிகளுக்கும் விளக்கங்கூறி வானசாத்திரத்தில் புதியதொரு முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தி னான். சிறிது காலத்துக்குப்பின் அப்பொலோனியசு என்பவன் கூம்பியல் சாத் திர சம்பந்தமாக ஆராய்ச்சி யுரையொன்றை எழுதிக் கிரேக்க ஞானியருடைய கேத்திர கணிதவியலை உச்ச நிலையடையச் செய்தான்.[1] எனவே கணிதம் என்ற ஒரு சாத்திரத்தைத் தோற்றுவித்த பெருமை, எதனையும் நுணுகி நுணுகி ஆரா யும் புலமைமிக்க இந்தச் சாகியத்தினரையே சாரும். கணித சாத்திரத்தின் மதப்பிரயோகங்களெல்லாம் தோன்றியபோது இருந்தவாறே இன்றும் கிரேக்க மொழியில் அமைந்துள்ளன. மற்றைய எதிலுமே கிரேக்கர் சிறப்படையவில்லை யென்று வைத்துக்கொள்வதாயிருந்தாலும் கணித நூன்முறைகளைக் கண்ட றிந்தவர்கள் அவர்களே என்ற புகழ் சரித்திரத்தில் இடம்பெற்றேயிருக்கும்.

இவையொருபுறமாக, வைத்தியம் உயிரியல் என்னும் சாத்திரங்களிலும் கிரேக்கர் பிரபலமடைந்துள்ளனர். இத்துறைகளும் அதே நான்காம் நூற்றாண் டிலேயே சிறந்து விளங்கின. வைத்திய சாத்திரத்தில் மிகப் பிரதானமான வேலைகளை இப்போகிராதிசு என்பவன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதி யிலே செய்தான். இவன் கோசு என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்தவனாவன்; பல இடங் களையும் தரிசித்திருக்கிறான். தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை அதென்சு நகரி லும் கழித்திருக்கிறான். நோய்கள் சிலவற்றைப் பற்றித் தான் அவதானித் தறிந்தவற்றைக் குறித்து வைத்துள்ளான். இக்குறிப்புக்களைப்போல வேறும் பலருடைய குறிப்புக்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டிப் பிற்காலத்திலே அலக்சாந் திரிய அறிஞர் சிலர் பெரிய நூலொன்றை ஒழுங்குபடத் தொகுத்தார்கள். தொண்டைப்புண், காக்கைவலிப்பு, குடற்புழு, இன்னும் வாந்திபேதி என்று கருதக்கூடிய ஒரு நோய் ஆகியவை உட்பட நாற்பத்திரண்டு விதமான நோய் களைப்பற்றிய விவரம் அந்நூலிலே காணப்படுகிறது. இன்னும், நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கு பூதங்களாலானதே இம்மனிதயாக்கை; அந்நான்கும் ஒன்றோடொன்று ஒழுங்கான முறையிலே கூடி இயங்கினாலன்றி உடல்நிலை

1. ஏறக்குறையக் கி.பி. 250 இல் அலக்சாந்திரியாவிலே தோன்றிய தயோபாந்திசு என்ற கிரேக்க அறிஞனே பின்பு அட்சரகணித முறையான அபிவிருத்தியைச் செய்தான்.

சீரடையாது என்ற தத்துவக் கொள்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டே இப்போகிராதிசின் வைத்திய முறைகள் வகுக்கப்பட்டன. உடற்கூறு சம்பந்தமான உண்மைகளை நன்கறியாத நிலையிலேயே அந்த வைத்திய சாத்திரம் தோன்றிற்று. உடற்கூறுகளை மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து உள்ளுறுப்புக்களையும் அறுத்துப் பரிசோதிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது மூன்றும் நூற்றாண்டிலேயே யென்க. மற்றும் மிருகங்கள் தாவரங்கள் என்பவற்றைப்பற்றிய சாத்திர சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியை அரித்தோதிலே மிகச் சிறப்பாக நடத்திவந்தான். அவன் காலத்துக்கு முன்பு நடைபெற்ற உயிரியலாராய்ச்சி அன்றுடத் தேவைகளுக் கேற்ற அளவிலேயே இருந்தது. ஆராய்ச்சிகளைச்செய்து அறிவை விருத்தியாக்குதலே மனித வாழ்வின் குறிக்கோளாயிருக்க வேண்டுமென்பது அரித்தோதிலின் கருத்து. ஆகையால் ஆராய்ச்சிகளில் அவன் கொண்டிருந்த ஆர்வத்திற்கோரெல்லையில்லை. மீன்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டால் அவற்றின் பழக்கவழக்கம், தோற்றம், உணவு, இடமாற்றம் என்பனபோன்ற விவரங்களை வகைப்படுத்தி ஆராய்வான். அதுபோலவே, சகலவிதமான பூச்சிகளைப்பற்றியும் தேனீ, தேன்குழவி, வீட்டீக, கருங்குழவி, விட்டில் முதலியவற்றைப் பற்றியும் இன்னுமாயிரக் கணக்கான இயற்கைத் தோற்றங்கள் பற்றியும் விவரமான ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து, தானவதானித்த உண்மைகளை மிகச் சிறந்தமுறையிலே அரித்தோதில் வகைப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றான். இரத்தமுள்ள பிராணிகள், இரத்தமற்ற பிராணிகள் என்றும், காற்றைச் சுவாசிப்பன, நீரில் சுவாசிப்பன என்றும், காட்டில் வாழ்வன வீட்டில் வசிப்பன என்றும் பிராணிகளை அவன் வகைப்படுத்தினன். அவனுடைய மாணவனை தியோபிராத்தியசு என்பவன் செடிகளைப்பற்றி மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து அவை மூலிகொள்ளுந் தன்மையைப்பற்றி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையொன்றை எழுதியுள்ளான். இன்னும் மூன்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் உயிரியல், தாவரசாத்திரம், பூகர்ப்பசாத்திரம், சாத்திர முறையிலமைந்த விவசாய முறைகள் என்பனவும் பிறவுமான கல்வித்துறைகள் பலவற்றையும் அலக்சாந்திரியாவில் இருந்த விற்பன்னர்கள் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். சாத்திர உண்மைகளை மனத்தளவில் மட்டும் ஆராய்வதை விடுத்து வாழ்வில் பயன்படக்கூடியனவற்றை யாராய்வதிலும் அவர்கள் பெரிதும் நாட்டங்கொண்டிருந்தனர். அதி உன்னதமான எந்திர சாதனங்களையே கண்டுபிடிக்கக்கூடிய அளவுக்கு அவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகள் முன்னேறியிருந்தன. ஈரனென்னுமொருவன் நீராவியினுதவியைக்கொண்டு பந்தொன்றை அந்தரத்தில் சுழலவைக்கக் கற்றிருந்தான். நீராவி யந்திரத்தையே உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவுக்கு அவனுடைய ஆற்றல் விருத்தியடைந்திருந்தது. இவ்வாறாக, சூன்றாத ஊக்கத்துடன் இயற்கைப் பொருட்களிலுள்ள தன்மைகளை மிக ஆழ்ந்து சிந்திக்குமாற்றல் இக்கிரேக்கரிடமிருந்ததெனினும் போதிய சாதனங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் அவர்களுடைய அரிய ஆராய்ச்சிகள் அப்பொழுது சிறப்படைய முடியாமலிருந்தன. அணுதரிசினி, தூரதரிசினி ஆகியன இல்லாமையால் உயிரியலையோ வானசாத்திரத்தையோ குறிப்பிட்ட ஓர் எல்லைக்குமேல் அவர்கள் ஆராய முடியாமல் இடர்ப்பட்டனர். கிரேக்க விஞ்ஞானிகளைப் பற்றிப் பொதுவாகக் கூறுவதானால் அவர்கள் செய்முறைகளிலும் பார்க்க உண்மை

களைக் கண்டறிவதிலேயே சிறந்து விளங்கினர் என்பதே பொருந்தும். செய் முறையை விடுத்து தமது அவதானத்திலும் சிந்தனையிலுமே எந்தப் பிரச் சினையையும் ஆராயச் சித்தமாயிருந்தனர். விஞ்ஞான முறையிலான யந்திர சாதனங்களைக் கண்டுபிடிப்பவனைவிட, தத்துவார்த்தங்களை ஆராயுந் திறனுள்ள வனே விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஊக்கத்தை யளிப்பவனவன். ஆதலா லக் குறைபாடே அவர்களுடைய ஆற்றலாகவும் விளங்கிற்று எனக் கூறவேண் டும். எடிசன், மார்க்கோனி என்பவர்களை உலகம் மறந்துவிடலாம்; ஆனால் நியூட்டன், ஈன்சுதீன் என்பவர்களைச் சரித்திரம் என்றுமே போற்றிவரும். செய் முறை யனுபவங்களிற் சிறந்தவர்களென்ற புகழைப்பெற்ற உரோமானியர், கிரேக்கர் கண்டறிந்த உண்மைகளுக்கு மேலாக எதனையும் சாதித்துவிடவில்லை. மத்தியகால சரித்திரத்தில் வெளிப்படையான முன்னேற்றம் எதுவும் காணப் படவில்லை. ஆனால் மறுமலர்ச்சிக்காலம் ஆரம்பிக்க, இப்போகிராதிய கட்டுரை களையும், மற்றும் கிரேக்கருடைய ஆராய்ச்சிகளையும் படிக்கவேண்டுமென்ற புதிய ஊக்கமும் பிறந்தது. அதனால் அறிவொளி மீண்டும் உதயமாகி விஞ்ஞா னம் வளரத் தலைப்பட்டது. இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பின்னை கால எல் லைக்குள் கிரேக்க விற்பன்னர் கண்டறிந்த விஞ்ஞான உண்மைகளை உலக வர லாற்றிலே மனிதவர்க்கம் ஆராய்ந்து வெற்றிகொள்ள இரண்டாயிரத்துக்கு மதிகமான காலம் செல்லவேண்டியதாயிற்று.

அத்தியாயம் XX

அலக்சாந்தரும் கீழைத் தேசங்களும்

ஆசியாக் கண்டத்தினுள்ளே படையெடுத்துச் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களை அலக்சாந்தர் 334 சித்திரையிலே செய்யத் தொடங்கினன். பிரிகியா என்னும் பிரதேசத்தினுள் பிலிப்பு தனது காலத்தில் முன்னணிப் படையொன்றை யேவி ஒரு பாதுகாப்பைத் தேடிவைத்திருந்தான். ஆதலால் தார்தனேலிசுக்கப்பால் அலக்சாந்தருக்கு ஆதரவான இடமொன்று ஏற்கெனவே அமைந்து விட்ட தென்று கூறலாம். கடற்படையும் தரைப்படையும் இணைந்த ஒரு படையெடுப் பாகவே நடத்த வேண்டுமென அலக்சாந்தர் தன் திட்டங்களை யாரம்பித்தான். ஆனால் அயோனியக் கரையினின்றும் நீங்கிச் சின்னசியப் பிரதேசத்தினுட் செல்வதன் முன்னமே தன் மனத்தை மாற்றிக் கொண்டு கடற்படை முழுவதை யும் கலைத்து விட்டானென்பதைப் பின்னர் அறிவோம். எனினும் தானில்லாத வேளையில் அதீனியர் கலகஞ் செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர்க ளுடைய போர்க் கப்பல்களில் இருபதைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டான். அத்துடன் கிரேக்க தேசத்தின் கரையோரங்களிலுள்ள நாடுகளின் மனப்பூர்வ மான ஆதரவு இல்லாவிட்டால் பாரசீகத்துப் பினீசியப்படைகளை எதிர்க்க முடி யாது என்ற உண்மையையும் அப்பொழுது உணரத் தொடங்கினன். அந்த ஆதர வும் வரவர அதிகமாகி வருதல் கண்ட அலக்சாந்தருக்குப் பெரிய கடற்படை யொன்று வேண்டியதில்லை யென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. எனினும் பகைவரு டைய கையிலே கடல்களினதிக்கத்தை விட்டுவைப்பது பெரும் ஆபத்தைத் தரக்கூடியசெயலேயாகும். வெளிப்படைக்கு அவ்வாபத்து பெரியதாகத் தோன் றினுலும் உண்மையில் அது அவ்வாறிருக்கவில்லை. அவன் செலுத்திச் சென்ற படைக்குத் தாய் நாட்டுடனை அல்லது வேறெவ்விடங்களுடனை தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமேற்படவில்லை. தான் வெற்றி கொள்ளும் ஒவ் வொரு நாட்டிலும் அடுத்த தாக்குதலுக்கு வேண்டிய உணவு முதலியவற்றைப் போதிய அளவுக்குச் சேர்த்துக் கொள்வதே அவனுடைய நோக்கமாயிருந்தது. ஆதலால் இத்திட்டத்தின்படி உணவு விநியோகத்தை ஒழுங்காக நிர்வகிக்கும் திறமையுள்ள அதிகாரிகளைக் கொண்ட ஒரு குழுவும், இடையீடுபடாத வெற்றி களுமே அவனுக்கு இன்றியமையாத பாதுகாப்புக்களாயிருந்தன. இவ்விரண்டும் அவனுக்குக் குறைவில்லாமற் கிடைத்து வந்தன என்பதைப் பின்னர் காண் போம். அவன் மிகப் பெரும் படையொன்றைத் தன்னுடன் கொண்டு சென்றான் என்றும் கூறமுடியாது. முப்பதினாயிரம் காலாட்படையினருள் அரைவாசிப்பேர் மசிடோனிய வாசிகள்; மிகுதியானோர் கிரேக்க நாட்டுக் கூலிப்படையினரும் உதவிப் படையினருமாவர். குதிரை வீரர் ஐயாயிரம் பேரிருந்தனர். அவருள் ஈட்டி யேந்தி முன்னணியில் சென்றவர் புகழ்பெற்ற படையணியாக விளங்கிய, உயர்குடி வீரரைக் கொண்ட தூணப் படையினரேயாவர். எதிரிகளை முற்றுகை யிடும்போது கையாளப்படும் தந்திரங்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய சாதனங்களை அவ்வப்போது நிருமாணிக்கவல்ல பொறியியல் நிபுணரைக் கொண்ட குழு

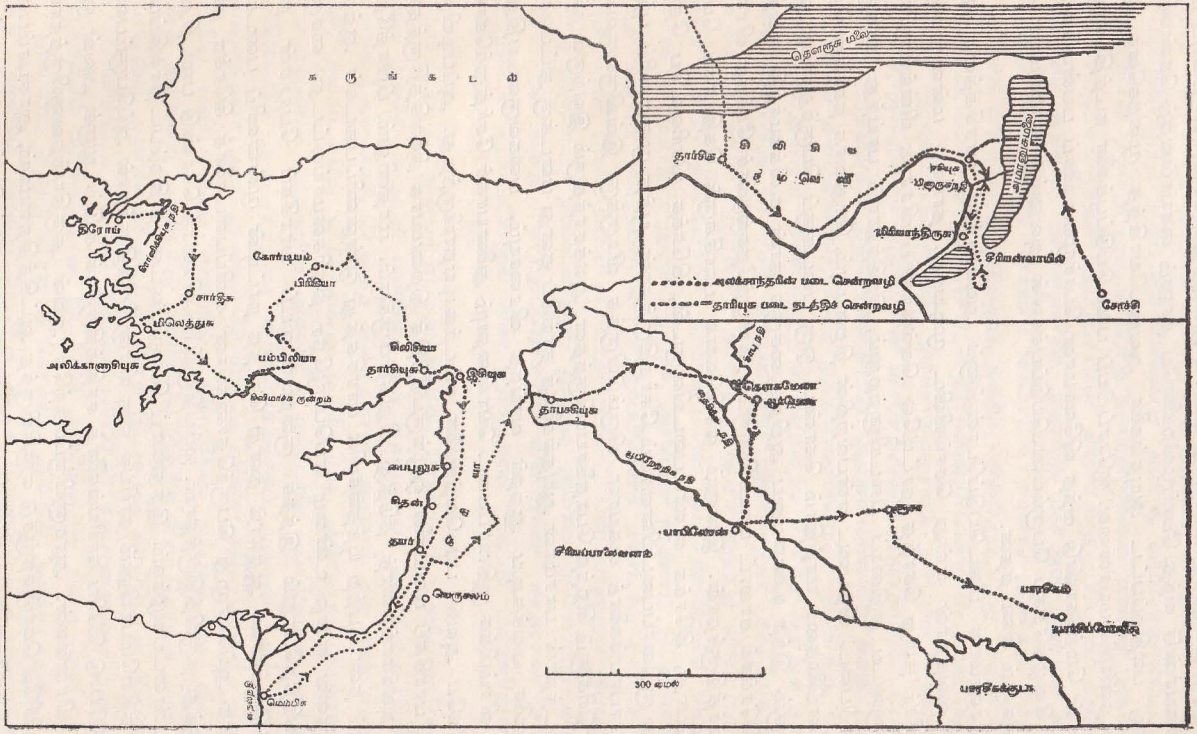
கருங்கடல்
தெளரு மலை
தார்சிஸ்
சிலிசியா
பிரிகையா
பிசிடியா
பிரிகையா
பிசிடியா
பிரிகையா
பிசிட

வொன்றையும், சிறப்பு அம்சமாக கிரேக்க விஞ்ஞானிகளின் கூட்டமொன்றையும் அலக்சாந்தர் தனது படைகளோடு கூடவே அழைத்துச் சென்றான். பிலிப்பு மன்னன் கையாண்டு வந்த போர்முறைகளையே தானும் கையாள்வதற் கெண்ணினானெனினும், பலதிறப்பட்ட ஆயுதங்களை அவனுபயோகித்த முறைகளோ அவனுக்கே தனியுரிமையானவை. ஐரோப்பியப் படையெடுப்புக்களை நடத்தியகாலத்தில் தான் மேற்கொண்டு வந்த விவேகமான போர்முறைகளைப் பயன்படுத்துவதற்குக் கீழைத்தேசப் பெரும்படையெடுப்புக்களில் அவனுக்கு ஏராளமான சந்தர்ப்பங்களும் கிடைத்தன.

சாதாரணமான படையெடுப்பொன்றினால் அலக்சாந்தர் பாரசீகத்தை அடிபணிய வைத்தான் என்று சொல்லிவிட முடியாது. தாரியுசு மன்னனுடைய படைவீரர் தமது சொந்த நாட்டிலே வெல்லற்கரிய வீரராக விளங்கினர்கள். அவர்களுடைய குதிரைப் படையினுற்றலும், நெடுந்தூரம் பாய்ந்து தாக்கும் கவணெறிபடை, விற்படை என்பவற்றின் திறமையும், மெதுவாக நகர்ந்து செல்லும் கோபிலேதரை மாத்திரம் கொண்ட ஒரு படைக்குப் பெருந்துன்பந் தருவனவாகும். இந்த உண்மையை அறிந்த சைரசு தான் கூலிக்கமர்ந்தி வைத்திருந்த கிரேக்கக் காலாட் படையினருடன் கீழைத்தேசங்களைச் சேர்ந்த வீரரையும் சேர்த்திருந்தான். இன்னும் ஏசிசிலெளசு பாரசீகருக் கெதிராகப் போர் செய்தபோது, கிரேக்க காலாட்படையினருடன், கிரேக்க வீரரிடையே தேர்ந்தெடுத்த குதிரைப்படையினரையும் சேர்த்திருந்தான். யுத்த முறைகளில் புதிய தந்திரோபாயங்களைக் கையாள விரும்பியிருந்த வீரருக்கு இவ்விருவருடைய முன்மாதிரிகளும் சிறந்த போதனையாயிருந்தன. அலக்சாந்தரும் இவற்றால் நல்ல பலனடைந்தான். பாரமான ஆயுதங்களைத் தாங்கிய தனது படைக்கு நுட்பமான ஆயுதங்களை ஏவக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்த வீரரையும், பகைவருடையதிலும் பார்க்க வீரம்மிக்க குதிரைப்படை யொன்றையும் துணையாகச் சேர்த்துக்கொண்டதனாலேயே அவன் பல வெற்றிகளை ஈட்டக்கூடியதாயிருந்தது. அப்படியிருந்தாலும், பாரசீகப் படைகளை ஒழுங்குபடுத்தித் திறமையாக நிர்வகித்திருந்தால் அவை அலக்சாந்தரைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கும். மரதனிலும் பிளாத்தேயியாவிலும் நடைபெற்ற யுத்தங்களில் பாரசீகத்து முன்னணிப்படைகள் ஆற்றல் குறைந்தவை என்ற உண்மை எப்பொழுதோ நிதரிசனமாய்விட்டது. சைரசு படையெடுத்தபோதும் இந்தக் குறைபாட்டைப் பாரசீகப் பேரரசன் நன்குணர்ந்திருந்தான். ஆதலால் தனது சொந்த நாட்டின் முன்னணிப் படைக்கு உதவியாக அப்பொழுது பெருந்தொகையான கூலிப்படைகளைக் கிரேக்க நாடுகளிலிருந்து தருவித்திருந்தான். ஐம்பதினாயிரம் வீரரைக் கொண்டு படைநிறுவுதலே பண்டையவழக்கம். இத்தனைப் பெரும்படையைத் திறம்பட நிர்வகிப்பது சிரமசாத்தியமேயாயினும் தாரியுசு ஒரு வீரனாயிருந்திருந்தால் அப்பெரும்படையினுதவியோடு பெரிய காரியங்களைச் சாதித்திருக்கக் கூடும். ஆனால் அவன் ஒரு சிறந்த வீரனல்லன். அரசனாயிருப்பதற்கே அவன் தகுதியற்றவனாயிருந்தான். சூசா நகரிலே கொஞ்சநஞ்சம் எஞ்சியிருந்த ஆட்சித்திறமையும், அரசபரம்பரைகள் அழிந்ததோடு, மறைந்துவிட்டது. அவனுக்கு முன்பிருந்த அரசனுக்குத் தாரியுசு மூன்றும் வழிவந்த ஒன்றுவிட்ட சகோதரனாவன். எங்கோ இனந்தெரி

யாமலிருந்த இவனைத் திடீரென ஒருநாள் அரியாசனத்திலேற்றி வைத்தனர். அதனால் ஆட்சிப் பொறுப்புக்களைச் சரிவர நிர்வகிக்குமாற்றல் இவனிடமில்லா திருந்தது. மண்டலாதிபதிகளைக் கட்டியாளுந் திறமையு மிவனுக்கில்லை. பேரரசி னுள் அடங்கியிருந்த மண்டலங்களெல்லாம் தமக்கு விமோசனமளிப்பதற்கா கவே ஒருவீரன் தம்மீது படையெடுத்து வருகின்றனென எண்ணி அவனை வர வேற்கச் சித்தமாயிருந்தன. அப்பேரரசின் நிலை உளுத்துப்போயிருந்ததென்று சுருக்கமாகக் கூறலாம். அண்மையிலே அதாவது 343 ஆம் ஆண்டில் எகிப்து தேசத்தை மீட்டதற்குக் காரணம் உரோட்சு நகரைச் சேர்ந்த மெந்தோர் என்னுமொரு வீரனுடைய ஆற்றலும், அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற கிரேக்க நாட்டுக் கூலிப்படை வீரருடைய போர்த்திறமையுமேயன்றி வேறல்ல. மெந்தோ ருயிருடன் இருந்திருப்பானாலுல் அலக்சாந்தரையும் நிச்சயம் புறங்கண்டே யிருப்பான். அவனுக்குச் சமானமான வீரரெவராவது எஞ்சவுமில்லை. பேரரசின் ஆட்சியை நடத்திவந்த அதிகாரிகளிடையே ஒற்றுமையின்மை நிலவி வந்தது. அதுபோலவே தளபதிகளிடையிலும் ஒற்றுமையின்மையே நிலவிற்று. தெமோ தெனிசு கூறியதுபோல 'நாகரிகமற்ற சாகியத்தைச் சேர்ந்த குத்துச் சண்டை வீரனைப்' போன்று பாரசீகத் தளபதிகளும் அலக்சாந்தர் தாக்கும்வரையில் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தனர். தம்மை ஆபத்துச் சூழ்ந்து வரும் என்பதை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. தாரிசினிடமோ ஓரரசனுக்கிருக்க வேண்டிய சாதாரண வீரம்தானும் இல்லை. இசியுசு, ஆர்பெலா முதலாம் இடங்களில் ஏற் பட்டது போலத் தன்னுயிருக்காபத்தேற்படுமெனக் கண்டால் உடனே ஓடித் தப்பிவிடுவான். வெல்லற்கரிய வீரரைக் கொண்ட படையாளுலும் இப்படி வீர மற்ற ஒருவருடைய தலைமையினுல், ஒருசில ஆயிரம் ஐரோப்பிய வீரரைக் கொண்ட படைக்குத் தோற்றுப்போனதில் வியப்பில்லை. சாதாரண வீரனை ஒருவனுடைய தலைமையேனுங் கிடைத்திருந்தால் முடிவே வேறுவிதமாயிருக் கும்.

அலக்சாந்தர் நீரிணையைக் கடந்து அக்கரை சென்றதும் முதலில் தூரோய்நகர் சென்று அங்கே புகழுடன் விளங்கித் தன் சிந்தையைக் கவர்ந்த ஏச்சிலியுசின் கல்லறைக்கு வணக்கஞ் செலுத்த விழைந்தான். ஆதலால் தன் நண்பர்கள் சில ருடன், அவ்விடத்தின் விநோதமான வழக்கப்படி, அனைவரும் நிர்வாணமாக, அச் சமாதியைச் சுற்றிவந்து அதன்மீது மலர்மாலை யொன்றைச் சாத்தினுன். இதற்கிடையில் அலக்சாந்தரை எதிர்ப்பதற்காகப் பகைவர் தம் படைகளை அணிவகுத்தனர். அறுபது மைல் தொலைவிலே எல்லசபந்தில், மேற்குத் திசையில் விளங்கிய மண்டலங்கள் மூன்றின் அதிபதிகள் தம்படைகளை ஒன்றுக்கித் திரண்டு நின்றனர். அவர்களின் படையிலே இருந்த வீரர் தொகை மிகக் குறை வேயாயினும் அவர்களணிவகுத்து நின்ற இடம் மிக வாய்ப்பான இடமாயிருந் தது. கிரானிக்கியுசு என்னும் நதியினக்கரையிலே கற்பாறையான நதிப்படுகை யினேற்றத்தில் செங்குத்தான இடத்தில் அணிவகுத்து நின்ற அவர்கள், குதி ரைப் படையின் சிறந்த வீரரைக் கொண்டு, ஒன்றில் அலக்சாந்தரைச் சிறை பிடிக்க வேண்டும் அல்லது கொன்று தீர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு காத்திருந்தனர். ஆனால் அங்கு நடந்த போர் ஒரு கைகலப்பாகவே யிருந்தது.

தனது பெரும் காலாட்படை நீண்ட ஈட்டிகளுடன் எதிரிகளின் குதிரைப் படைக்குப் போக்குக் காட்டிக்கொண்டு நிற்க, அலக்சாந்தர் தன் துணைப்படை வீரரை விலக்கிக்கொண்டு தாறுமாறாக நடந்த அக்குழப்பத்தினுட் பாய்ந்தான். அவனுடைய உயிருக்கே பலமுறை ஆபத்துமேற்பட்டது. அவனது தலைக்கவசத்தி லழகுற விளங்கிய வெண்ணிறகுகள் துணிக்கப்பட்டன. ஆயினும் அந்த வீரவேசமான போரில் பகைவர் படையழிந்து சிதறியோடினர். அவர்களுக்கேற்பட்ட சேதமோ மிகப்பெரிது. அவர்களுடைய குதிரைப்படையே மிகவும் சேதமுற்றது. மண்டலாதிபதிகள் மூவருள் இருவர் போரிலேயே மாண்டனர். மற்றவன் தற்கொலை செய்து கொண்டான். எதிரிகளின் படையிலே சிறைபிடிக்கப்பட்ட கிரேக்க நாட்டுக் கூலிப்படை வீரரைத் துரோகிகள் என்று அலக்சாந்தர் கொலை செய்வித்தான். ஆனால் போகப்போக அவன் அப்படிக் கொலை செய்வதை விடுத்து அவர்களைத் தன் படையிலேயே சேர்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கினான். இப்பொழுது அவனுக்கு வழியிலே தடையெதுவுமே இல்லையெனலாம்; சின்ன சியப் பகுதியில் அவனை எதிர்க்க யாருமில்லை; படைகளை நடத்திச் செல்வதும் இலகுவாயிருந்தது. அயோனியாவிலிருந்த கிரேக்க நகரங்கள் அனைத்துக்கும் அலக்சாந்தர் சுதந்திரப்பிரகடனம் செய்தமையால் அந்நகரங்களவனை ஆதரித்தன. ஆனால், கிரானிக்கியசு என்னுமிடத்திலே முன்பு, கிரேக்க நாடுகளிலிருந்து கூலிக்கு வரவழைத்த படைகளுக்குத் தலைவனாயிருந்த மீமினன் என்பவன் மிலெத்துசு நகரத்திலேயிருந்து சிறிது எதிர்ப்புக்காட்டினான். மிலெத்துசிலிருந்து அவனை விரட்டிவிட அவன் அலிக்காணசுசுவைச் சென்றடைந்தான். அங்கிருந்தும் விரட்டப்படவே, கடலிற்சென்று, காலங்கடந்து வந்த ஒரு பினீசியக் கடற்படையுடன் சேர்ந்து ஈசியன் கடற்பகுதியில் தொந்தரவு செய்துவந்தான். ஆனால் அடுத்த ஆண்டிலே அவன் இறந்துபோக அபாயமும் நீங்கியது. அக்கடற்படையின் முயற்சிகளும் சீர்குலைந்து போயின. மாரிகாலமுமாரம்பிக்க அலக்சாந்தர் தன் சேனையின் பிரதான பாகமாயமைந்த கிரேக்க வீரரைப் பார்மீனியோ என்னும் தளபதியின் தலைமையில் ஈபீசியசு என்னுமிடத்திலே நிறுத்திவிட்டுத் தான் மாத்திரம் மசிடோனியப் படைகளுடன் தென்கரைவழியே சென்றான். காலநிலையின் சங்கடங்களையும், வழியினருமையையும் பொருட்படுத்தாமல் பலவிதமான துன்பங்களை யனுபவித்துக் கொண்டு பம்பிலியா என்னுமிடத்தைச் சென்றடைந்தான். அவ்வழியிலோரிடத்திலே கிலிமாச்சு என்னும் மலைக்குன்றைச் சேர்ந்து, கடலலம்ப நின்ற செங்குத்தான பாறைகளைச் சுற்றி இடுப்பளவு நீரினுள் இறங்கி நடந்து செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு பம்பிலியா சென்றடைந்த பின் 333 இல் இளவேனில் காலமும் ஆரம்பிக்க உள்நாட்டுப் பக்கம் திரும்பி, மத்தியில் விளங்கிய உயர்ந்த பீடபூமியாகிய பிரிகியாவை நோக்கிச் சென்றான். இலவந்தைன் பிரதேசத்திலிருந்த கரையோர நாடுகளை அடக்கிய பின்பே உள்நாடுகளைப் பற்றிக் கவனிக்கவேண்டுமென்பதுவே அலக்சாந்தரின் தந்திரமாயிருந்ததென்பதைப் பிந்திய நிகழ்ச்சிகளாலறியலாம். ஆனால் பிரிகியாவின்மீது திரும்பியதற்கும் முக்கிய காரணம் ஒன்றுண்டு. ஈபீசியுசிலிருந்து சார்தீசுக்குக் கிழக்கு நோக்கி செல்லும் நெடுஞ்சாலை அவ்வழியாகவே சென்றது. தனது பிரதானமான படைப்பிரிவை நடத்திச் செல்

வதற்கு அச்சாலியனுதிக்கத்தை அவசியம் அலக்சாந்தர் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. மசிடோனியாவிலிருந்தும் கிரேக்க நாடுகளிலிருந்தும் வந்த புதிய படையுதவிகளோடு பார்மீனியோ, தன்னதிகாரத்திலிருந்த படையை மேலும் பெருக்கிக்கொண்டு கோர்டியம் என்னுமிடத்திற்குச் சென்று அலக்சாந்தருடன் சேர்ந்தான். புகழ்பெற்ற கயிற்றுமுடிச்சுச் சம்பவம் நிகழ்ந்ததும் இக் கோர்டியத்திலேயே. எவன் அந்த முடிச்சை அவிழ்க்கிறானே, அவனே ஆசிய நாடுகளின் அதிபதியாவான் என்று கர்ணபரம்பரைக் கதையொன்று வழங்கிற்று. அதனைக் கேள்விப்பட்ட அலக்சாந்தர் ஒருகணம் சிந்தித்துவிட்டு, ஒரே வீச்சில் அக்கயிற்று முடிச்சை இரண்டு துண்டாக்கினன். அந்த உற்சாகத்துடன் தாரியுசு மன்னனையும் எதிர்த்துப் போர் செய்வதற்காக விரைந்து முன்னேறினன்.

இளவேனிற்காலமும் ஆரம்பமாயிற்று. பகைவனும் தன்னை நோக்கிப் படை திரட்டி வருகிறானென்ற செய்தி கேட்டுத் தாரியுசு மன்னனும் பரபரப்படைந்தான். தன் ஆட்சிக்கடங்கிய குடிமக்களிடையே படைதிரட்டக்கூடிய உரிமையிருந்தும் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை யென்றே தெரிகிறது. தன் சொந்த அதிகாரத்திலிருந்த காலாட்படைகளுடன் குதிரைப்படை விற்படை யென்பவற்றையும், வலிமைமிக்க கூலிப்படை வீரரான கிரேக்க கோபிலேதரையும் சேர்த்துப் பலப்படுத்திக் கொண்டு, யூபிறேற்றிசு நதியின் கரையைச் சென்றடைந்தான். பின்னர் அங்கிருந்து பகைவன் முன்னேறிவரும் வழியிலே தானும் எதிரேறிச் சென்றான். சின்ஞசியாவின் கடற்கரை சிரியா நாட்டை நோக்கித் தென்திசையாக மடங்கித் திரும்பும் அந்த மூலையிலே, சிலிசியா என்னும் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒடுங்கிய சமவெளி யொன்றுண்டு. பிறைவடிவிலமைந்த அச்சமநிலைப் பகுதியைச் சுற்றி, சங்கிலித் தொடர்போல தெளரூசு அமானுசு என்னும் மலைகளும் உண்டு. அம்மலைத் தொடருக்கப்பால், அதன் தென்கீழ் திசையாயமைந்த சிரியா நாட்டுச் சமவெளியிலிருந்த சோச்சி யென்னுமிடத்திலே தாரியுசு பாசறையமைத்துக்கொண்டு தங்கியிருந்தான். அந்தச் சிலிசிய சமவெளியின் மண்டலாதிபதியான ஆர்சாமிசு இச் செய்கையால் தனித்து உதவியின்றி நிற்க வேண்டியதாயிற்று. எனவே அலக்சாந்தரையும் எதிர்க்க அவனால் முடியவில்லை. அலக்சாந்தரும் தெளரூசு மலைக்கணவாய் வழியாக, யாருமே நம்பமுடியாத வேகத்துடன் தன் படைகளை நடத்தி, அறுபது மைல் தூரத்தை ஒரு பகலுமிரவுமாய் நடந்து, தார்சியுசு என்னுமிடத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் தன் படைகளையும் விரைவாக அணிவகுத்துக் கொண்டான். கோடையின் வெப்பமோ மிகவும் உக்கிரமாயிருந்தது. அச்சமவெளியிலப்படியான காலங்களில் வெப்பு நோய் பரவுதலும் வழக்கம். அலக்சாந்தரின் படையும் அந்நோயினால் பாதிக்கப்பட்டது. அத்துடன் அங்கிருந்த ஓர் ஆற்றில் ஓடிய கடுங்குளிரான நீரில் அப்படைவீரர் தெரியாத்தனமாக மூழ்கியெழுந்ததனால் நோயும் அதிகரித்தது. எனினும் ஒருவாறு தேறிய வீரர்களுடன் அலக்சாந்தர் போர் செய்யச் சித்தமானன். சோச்சியினயலில் எங்கேனுமே தாரியுசு தங்கியிருப்பானென்ற எண்ணத்துடன், இசியுசு, மிரியாந்திரசு, சிரியா நகரவாயில் என்னுமிடங்களின் வழியாகச் செல்லும் கரையோரச் சாலையிலே அவன் படையைச்

செலுத்தினான். ஆனால் அவன் தேடிச் சென்ற பகைவர் சேனையோ, சோச்சியை விட்டகன்று கள்ள வழியொன்றால் அமானுசு மலையைக் கடந்து தன்னுடைய படைகளின் பின்புறத்திலே சிலிசிய சமவெளியில் வந்து தோன்றக்கண்டு அலக்சாந்தர் ஆச்சரியமடைந்தான். ஐரோப்பாவுக்கு மவனுக்குமிடையிலிருந்த தொடர்புகள் பகைப்படை பின்புறத்தில் தோன்றியதனால் துண்டிக்கப்பட்டன. அதுவுமன்றி பின்னணியில் வந்த நோயாளரும், உணவு முதலியவற்றை விநியோகிக்கும் பகுதியினரும் பகைவர் கையிலே சிக்கியிருப்பதையு மவன் கண்டான். ஆதலால் போர் செய்தே இரண்டிலொரு முடிவைக்காண வேண்டியிருந்தது. அதுவும் தாய்நாட்டை நோக்கியே போர் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இசியுசை நோக்கித் தன் படைகளைத் திருப்பிச் செலுத்துவது அலக்சாந்தருக்குச் சாதகமாயிருக்கவில்லை. ஆயினும் பகைவன் தானே தனக்குக் கேடுசூழ்ந்து கொண்டானென்பதையும் விவேகியான அலக்சாந்தர் உணர்ந்திருந்தான். ஒருபுறத்தில் கடலும், மறுபுறத்திலே மலைகளும் நெருக்கி நிற்க, இடையிலே ஒடுங்கியிருந்த அச்சமவெளியில் தாரியுசு மன்னனுடைய பிரமாண்டமான சேனை நெருங்கி நின்று இடர்ப்படவேண்டியிருந்தது. அச்சேனை எவ்வளவு பெரிதாயிருந்ததென்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியவில்லை. பொறியிலகப்பட்டவர்களைப்போல அப்படைவீரர் திக்குமுக்காடிப் பினருசு என்னும் நதியின் அக்கரையில் ஒருவாறு அணிவகுத்து நின்றனர். அலக்சாந்தருமவ்விடத்தை யணுகித் தன் படைகளைப் பிலிப்பு மன்னன் வகுத்த முறையிலணிவகுத்தான். தனது மசிடோனியப் படை வீரரைச்சுற்றிப் பாரமான படைக்கலங்கள் தாங்கி நின்ற வீரரை நிறுத்தினான். இடப்பக்கமாக அதாவது கடலையடுத்த பகுதியிலே பார்மீனியோவின் தலைமையில் தேசாலியக் குதிரை வீரரை நிறுத்தினான். வலப்பக்கத்தில் தன் துணைப் படை வீரரோடு தாய்நாட்டின் குதிரைப்படை வீரரையும் தன் தலைமையிலே நிறுத்திக்கொண்டான். அலக்சாந்தர் தானும் குதிரைப்படையுடன் சேர்ந்து நின்றதற்கு அவனுடைய சொந்தவிருப்பம் மாத்திரம் காரணமாயிருக்கவில்லை. மசிடோனிய யுத்த முறைகளை யனுசரித்தே இசியுசிலும் குதிரைப்படையே போரின் வெற்றி தோல்வியைத் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது. பகைவருடைய சேனையின் முன்னணியைக் காலாட் படைகள் எதிர்த்துத் தாக்கக் குதிரைப் படைகள் இருபுறமும் பாய்ந்து பகைவர் சேனையின் பக்கங்களைத் தாக்குவதே அவர்களுடைய வழக்கம். ஆனால் அந்த வழக்கம் இசியுசில் நடந்தபோரிலே முறையாகச் செயற்படவில்லை. முன்னணிப் படையைத் தாக்கச் சென்ற காலாட் படை, ஆற்றங்கரையிலே இருந்த ஒரு பள்ளத்தின் காரணமாக ஒதுங்கவேண்டியிருந்ததனால் அணிவகுப்பிலே சிறிது பிளவு ஏற்பட்டது. பகைவர் சேனையிலிருந்த கிரேக்க நாட்டுக் கூலிப்படையினர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கடுமையாகத் தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். மிகுந்த இடர்ப்பாடுகளுக்குப் பின்புதான் மசிடோனியப்படை ஒன்றுகூடி எதிர்க்க முடிந்தது. இடப்புறத்தில் அணிவகுத்து நின்ற பார்மீனியோவும் மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்டான். பகைவருடைய குதிரைப் படையைத் தாக்கவேண்டிய தேசாலியவீரர் சேர்ந்து பின்வாங்கினர்கள். ஆனால் வலப்புறத்து அணியிலே மிகக் கொடிய தாக்குதல்களின்பின் அலக்சாந்தர் எல்லாவற்றையும்

தகர்த்தெறிந்துவிட்டுப் பாரசீகச் சேனையினணிவகுப்பை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே பாய்ந்து மத்திய பாகத்தையும் கரைகளையும் கலக்கினன். தாரியுசு மன்னனையே நேரில் கண்டான். ஆனல் எதிரி தன்மீது பாயும் வரையில் அவன் பொறுத்துக்கொண்டு நிற்கவில்லை. தன் தேரைத் திருப்பிக் கொண்டு மலைகளை நோக்கி யோடிப்போய் அங்கிருந்து குதிரை யொன்றிலே தாவியேறி, தனக்குப் பின்னல் ஒரு சேனையும், இசியுசிலே பாசறையும், அப்பாசறையிலே அரச குடும்பத்துப் பெண்களும் எல்லாமிருக்கின்றனவே யென்பதை மறந்து ஓரே யோட்டமாக ஓடி மலைக்கணவாயைக் கடந்து நூறுமைல் தொலைவிலிருந்த தாபசகியுசு என்னுமிடத்தை அடையும் வரையிலே குதிரையின் கடிவாளத்தைச் சுண்டி இழுக்கவேயில்லை. அவனப்படி ஓடிப்போக இங்கே அவன் ஓடிப்போன செய்தி கேட்ட மாத்திரத்தே பாரசீகப்படை சீர்குலைந்து சிதறிச் சின்னபின்னமாயிற்று. ஏராளமான வீரர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இசியுசிலிருந்த பாரசீகத்துப் பாசறையும் அதனுள்ளிருந்த பெருந்தொகையான செல்வமும் கைப்பற்றப் பட்டன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அப்பாசறையிலே தாரியுசு மன்னனைப் பெற்றதாயும், அரசமாதேவியுமிருந்தனர். அவ்விருவரும் விலைமதிப்பற்ற பிணைப் பொருட்களாகக் கைப்பற்றப்பட்டனர்.

இசியுசிலே கிடைத்த இவ்வெற்றியைத் தொடர்ந்து சென்றிருந்தால் எல்லாம் தீர்ந்துபோயிருக்கும். ஆனல் அலக்சாந்தர் எதற்கும் அவசரப்படவில்லை. ஓடிப் போன தன் பகைவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்லவேண்டு மென்று அவன் சிறி தளவும் சிந்திக்கவில்லை. இலவந்தைன் பிரதேசத்துக் கரையோரங்களில் விளங் கிய நாடுகளை அடிப்படுத்துதலே அப்பொழுது அவனுக்கு முக்கியமாயிருந்தது. தான் எதனைச் செய்யவேண்டும், எப்பொழுது செய்யவேண்டும் என்பதை யெல் லாம் அலக்சாந்தர் திட்டமாக உணர்ந்திருந்தாலுகையால் பாரசீகத்துக்குச் செல்லும் நேர்வழியைப் பற்றிச் செல்லாமல், சிரியாவின் கரையோரமாகத் தென் திசை நோக்கித் தன் படைகளைச் செலுத்தினன். அப்பொழுது சமாதானப் பேச் சொன்று நிகழ்ந்தது. பாசறையில் அலக்சாந்தர் கைப்பற்றிய அரசியரிருவர்க் கும் பதிலாக ஏராளமான நிதிக்குவை யளிப்பதோடு, கற்பனைக் கதைகளிற் சொல்லியதுபோலத் தாரியுசு மன்னனுடைய மகளையும் அலக்சாந்தருக்கு விவா கம் செய்து கொடுத்து, இராச்சியத்தில் பாதியையும்—அதாவது மேற்குப்பக்கத் துச் சிறிய பாகத்தையும்—அளிப்பதாக அச்சமாதான நிபந்தனையிற் கூறப்பட்டி ருந்தது. 'நான் அலக்சாந்தராயிருந்தால் அதனை ஏற்றுக்கொள்வேனென்று பார் மீனியோவே கூறினன். அதற்கு அலக்சாந்தரும் 'நானுந்தானேற்பேன், நான் பார்மீனியோவாயிருந்தால்' என்று கடிந்து கூறி அச்சமாதானத்தையும் உதறித் தள்ளி விட்டான். இசியுசு என்னுமிடத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் பின் அலக் சாந்தரின் பண்பே மாறிவிட்டது. பேராசை யென்னும் பேய் அவனுள்ளத்திற் குடிபுகுந்து வரவர அவனை ஆட்கொண்டு வந்தது. பாரசீக மன்னனுடைய பாச றையிலே அவன் கண்ட செல்வச் செழிப்பும் ஆடம்பரமும் கீழைத்தேச அரச போகமும் எத்தன்மையது என்பதை அவனுக்கு உணர்த்திவிட்டன. அந்த அரச போகத்தைக்கண்டு அவன் மயங்கிவிட்டானென்பதிலுமையமில்லை. அந்தச் செல்

வமும் ஆடம்பரங்களும் இப்பொழுது தனது பிடியிலே சிக்கிவிட்டன என்ற ஒரு துணிவும் அவனுக்குண்டாயிற்று. அதனால் அவன் தன் மனம்போன போக்கில் ஒரு சர்வாதிகாரியாக மாற ஆரம்பித்துவிட்டான். பிற்காலத்தில் அந்த மாற்றம் அவன் பண்புகளையும் மாற்றிவிட்டது. செயற்கரிய செயல்களைச் செய்து வீரனென்னும் புகழ்பெற வேண்டுமென்ற எண்ணங்களெல்லாம் மறைந்துவிட்டன. அதனால் அவனிடத்திலே கண்டிப்பான குணமும், தன்னலமான கொள்கைகளும், இரக்கமற்ற பண்பும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அவனுடைய இருதயம் கல்லாகிக் கொண்டு வந்தது.

உள்ளத்திலேற்பட்ட மாற்றம் அலக்சாந்தருடைய செயல்களிலும் பிரதிபலித்தது. தன் போக்குக்கு மாறுக நடக்க யாராவது துணிந்தால் அவர்களை மிகக் கொடுமையாகத் தண்டிக்கவும் அவன் ஆரம்பித்திருந்தான்.[1] சிரியாவின் வடபகுதியும், பினீசிய நகரங்களான சிதன், பைபுலுசு, அராதியுசு என்பன யாவும் ஒரு விதமான எதிர்ப்புமின்றியே பணிந்துவிட்டன. ஆனால் தயர் என்ற நகரம் மாத்திரம் என்ன செய்தும் பணிய மறுத்துவிட்டது. அதன் காரணமாகப் பண்டைக் காலத்தில் நடந்த மூற்றுகைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகவும் கொடுமையான ஒரு மூற்றுகையை அலக்சாந்தர் நடத்த வேண்டியிருந்தது. அந்நகரம் பெருநிலப் பகுதியிலிருந்து அரைமைல் தொலைவில் கடலிலே ஒரு தீவாக விளங்கிற்று. அந்நகரைக் காத்து நின்ற மதில்கள் கடலின் நீர்ப்பரப்பிலிருந்தே ஓங்கிவளர்ந்திருப்பனபோல் தோற்றமளித்தன. அத்துடன், ஈசியன் பகுதியிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்த பினீசியக் கடற்படைகள் தயர் நகரைச் சுற்றி நின்று அலக்சாந்தரின் படைகளைத் தடுத்தன. எனவே தரையிலிருந்து கடலின் குறுக்கே அணைகட்டி அக்கோட்டைக்குப் பாதையமைப்பதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. கடலிலே சிறிது தூரம் வரையில்தான் அணைகட்டும் வேலை ஒழுங்காக நடந்தது. ஆனால் கோட்டையிலிருந்து கவண்வீசும் வீரருடைய வீச்சினுள் அகப்படக் கூடிய தூரத்தை யடைந்ததும், அணைகட்டும் வேலையிலீடுபட்டிருந்தவர்கள் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். இத்தகைய தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்கொள்வதற்காக மரக்கூடாரங்களை யமைத்துக் கொண்டு அணைக்கட்டு வேலையைத் தொடர்ந்தனர். அந்த மரக்கூடாரங்களையும் தயர்கள் தீப்பந்தங்கொளுத்திய ஓடங்களைச் செலுத்தி எரித்துவிட்டு, அணைமேட்டில் குதித்து அதன் பெரும்பாகத்தை இடித்தழித்தனர். தயர்கள் மீண்டும் மீண்டும் இப்படி அழிவு செய்யப் பொறுக்காத அலக்சாந்தர், தன் வெற்றியினால் பெற்ற சைப்பிரசு, சிதன் முதலாமிடங்களிலிருந்து கடற்படை வீரரையும் கப்பல்களையும் பெற்று அவர்களுடைய பாதுகாப்புடன் அணையையும் ஒருவாறு கட்டிமுடித்து, நகரத்தின் மதிலோடு பொருத்தினான். அணையின் அந்தத்திலே பொறியியல் நிபுணர்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான். விசாலமான அடித்தளங்களைக்கொண்ட வாணிபக்கப்பல்களில் மற்றவர்களும் சென்றனர். இவ்விரு பகுதியினரும் இணைந்து செய்த விடாமுயற்சியின் பயனாக மதிலில் ஓரிடம் தகர்க்கப்பட்டது. அவ்வழியாக அலக்சாந்தருடைய

1. மேற்றேச முறையிலான தண்டனைகளால்தான் மேற்றேச வாசகர்களைப் பணிய வைக்கலாமாகையால் அலக்சாந்தரின் தண்டனை முறைகளைப்பற்றி நாம் அதிகம் குறைகூற முடியாது.

வீரர் திமுதிமுவென உட்புகுந்தனர். பகைவர் கையிலே தயர் நகர வீரர் கடைசியில் அகப்பட்டுக்கொண்டனரேனும், செமிதிய மக்களுக்கியல்பாக உள்ள உக்கிரமான வீரத்துடன் இறுதிவரையில் போர்செய்து மடிந்தனர். தெருவீதிகளிலே அலக்சாந்தருடைய வீரர் போர்செய்து எண்ணூயிரம்பேரைப் படுகொலை செய்தனர்; சிறை பிடிக்கப்பட்ட இரண்டாயிரம் பேர் தூக்கிலிடப்பட்டனரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. பெண்களையும் குழந்தைகளையும் பிடித்து அடிமைகளாக விற்றனர். ஏறக்குறைய ஏழு மாதகாலமாக நடைபெற்ற அந்த முற்றுகை அலக்சாந்தருடைய நீரமான சாதனைகளிலும் சிறந்ததென்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் போரின் முடிவிலே அவன் நடத்திய கொடுமைகளிலிருந்து அவனெவ்வளவு கொடியவனாக மாறியிருந்தானென்பதும் தெரிகிறது. இதே கொடுமை மீண்டு மொருமுறை காசா என்னும் நகரத்திலே தன்கோரச் செயலைக் காட்டியது. பலத்தீனம், பிலிசிதியா என்னும் பகுதிகளிலே அலக்சாந்தருக்குப் பணிய மறுத்து நின்ற ஒரு நகரம் காசா. மூன்று மாதகாலமாக அலக்சாந்தர் அந்நகரை முற்றுகையிட்டிருந்து கைப்பற்றினன். அப்பொழுது அந்நகரத்தின் அதிபதியாயிருந்தவனை அலக்சாந்தர் உயிருடன் பிடித்துத் தன் தேரின் பின்புறத்திலே கட்டி, மூன்றுநாள் எருதர் என்பவனை ஏச்சிலியுசு என்ற வீரன் தன் தேரிலே கட்டி இழுத்துக் கொன்றதுபோல, சாகும்வரையில் நிலத்தில் இழுபடவிட்டுத் தன் தேரை வேகமாகப் பாயவிட்டான்.

332 இன் பிற்பகுதியிலே அலக்சாந்தர் எகிப்து தேசத்தின் மீது படையெடுத்தான். பாரசீகத்துக்கே மிக அண்மைக் காலத்திலே மீண்டும் அடிமைப்பட்டிருந்த எகிப்து, தனக்கு விமோசனமளிப்பதற்கே அலக்சாந்தர் படையெடுத்து வருகிறானென்று எண்ணி அவனை வரவேற்றது. மெம்பிசு என்ற நகரத்திலே அவன் பிரவேசிக்கும்போது வாகைசூடிய ஒரு வீரனுக்குரிய ஆடம்பரங்களுடன் பிரவேசித்தான். அங்கே தன் அதிகாரத்தை நிலைபெறச் செய்வதற்காகப் படைப்பிரிவு ஒன்றையும் நிறுத்திவைத்தான். மேலும் நைல் நதி வழியே சென்று அதன் முகத்துவாரத்தை அடைந்து அவ்விடத்திலே சிறந்த துறைமுகமொன்றை அமைக்கலாமென்பதை அலக்சாந்தர் தன் அனுபவத்தினாலுணர்ந்து கொண்டான். அவ்விடத்தில் புத்தம் புதிதாக ஒரு நகரத்தையமைப்பதற்குரிய திட்டத்தையும் வரைந்து கொண்டான். அவனால் நிறுவப்பட்ட மற்றுமிடங்களைப் போல அப்புதிய நகரமும் அவன் பெயரையே தாங்கிக் கொண்டு விளங்கிற்று. பிற்காலத்தில் இலவந்துப் பிரதேசத்தின் தலைசிறந்த நகரமாகத் திகழக்கூடிய எல்லாவகையான சிறப்புக்களுடனும் விளங்கிற்று அவ்வலக்சாந்திரிய நகரம். முதலில் தயர் நகரத்தையே சிறந்த ஒரு வியாபாரத் தலமாக்க வேண்டுமென அவன் எண்ணியிருந்தான். அரேபியாவுடனும் இந்தியாவுடனும் வியாபாரத் தொடர்புகளையேற்படுத்துவதற்கு ஏற்ற ஒரு நகரமாகத் தயர் வளர்ந்துவருமென்பதை அவன் முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தானெனக் கொள்ளவியலாது. அதற்கேற்ற இடம் தற்செயலாகவே தெரிவு செய்யப்பட்டது. எகிப்து தேசத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்வதிலேயே அவன் மாரி காலம் முழுவதையும் கழித்தான். அவ்வேலையையும் அவன் திட்டமிட்டுத் திறம்படவே செய்துவந்தான். அலக்சாந்தருடைய விவேகமும் போகப் போக ஆக்க பூர்வமான

வேலைகளிலேயே விருத்தியடைந்து வந்த தென்பதைப் பின்னரறிவோம். கிரானிக்கியுசியப் போர் முடிந்த உடனே சின்ஞசியாவிலே தகுந்த அரசாங்கமொன்று நிறுவப்பட்டது. தனது படையெடுப்புக்களே நடத்திக் கொண்டு போகும் வழியெல்லாம் பேரரசொன்றினையும் உருவாக்கிக் கொண்டு போகின்றே மென்பதையு முணர்ந்திருந்தானென்றும் தெரிகிறது. எகிப்து தேசத்தை விட்டு நீங்குவதன்முன் அலக்சாந்தர் வேறும் சிறுச் சிறு வேலைகளைக் கவனித்தான். சிறிய உதவிப்படையொன்றை அழைத்துக்கொண்டு பாலிவனந்தாண்டிச் சீயுசு அம்மோன் தேவாலயத்துக்கும் யாத்திரை செய்தான். பண்டைக் கால உலகிலே அசரீரிவாக்குக்குப் பிரசித்தமான இடங்களில் அதுவுமொன்று. அலக்சாந்தர் அங்கே சென்றபொழுது அவனைத் தேவகுமாரனெனக் கருதி அங்கிருந்த மத குருமாருள் ஒருவர் வணங்கினர். அவனைப்பற்றி மக்கள் அப்பொழுது மிக உயர்வாகக் கருதியிருந்தனர். அதனால் அந்த மசிடோனிய இளைஞனும் தன்னிடத்திலே மனித சக்திக்கு மேற்பட்ட ஒன்று இருப்பதாகவே எண்ணி இறுமாந்திருந்தானென்றும் ஓரளவுக்கு ஊகிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. எனினும் அந்த இறுமாப்பினால் அவன் தனது விவேகத்தை இழந்து விடவில்லை. 331 ஆம் ஆண்டில் இளவேனில் காலமும் ஆரம்பிக்க, அவன் தான் முன்பு சென்ற வழியிலேயே மீண்டும் திரும்பி, சிரியாவினூடாகக் கீழைத் தேசத்தின் மத்திய பாகத்தை நோக்கிப் படையெடுத்தான்.

அலக்சாந்தர் மேற்கொண்டிருந்த பாதை, சிரியா மெசப்பொத்தேமியா ஆகிய இடங்களின் பாலிவனங்களை விலக்கி, மலைநாடுகள் சென்று, அங்கே முதலில் யூபிறேற்றிசு பின்பு தைகிரிசு என்னும் நதிகளைக் கடந்து, வடக்கே மிகத் தொலைவில் அவனைக் கொண்டுபோய்விட்டது. தைகிரிசுக்கும் அப்பால் அந்நதியிணலேயே அரண் செய்யப்பட்ட மத்திய பகுதியில் விளங்கியது அவனை மிரட்டிக் கொண்டிருந்த பேரரசு. அங்கே கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்து செல்லும் நீண்ட நெடுஞ்சாலைகள் சந்திக்கும் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற—நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே அழிக்கப்பட்டுச் சிதிலங்களாகக் கிடந்த—அசீரிய நினைவே என்ற இடத்திலே தாரியுசு மன்னன் பாசறை யமைத்துக் கொண்டு எதிரியின் வரவைக் காத்திருந்தான். அவன் அப்பொழுது சிறந்த வீரரைக் கொண்ட கீழைத்தேசப் படையொன்றை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தான். அலக்சாந்தர் மாரிகாலம் முழுவதும் எகிப்து தேசத்திலே தங்கியிருக்க, சூசாவிலே படைதிரட்டும் வேலை மிகத் தீவிரமாக நடைபெற்றது. குடிப்படைகள் யாவுந் திரட்டப்பட்டன. 'துருக்கித்தானது நாடோடிகள், சித்திராலி கோந்து முதலாமிடங்களைச் சேர்ந்த பட்டாணியர், இந்துகூடத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு பிரிவினர், தென் பேர்சிசு, இலார்சு, இலூர்சு, கூர்துசு முதலாமிடங்களைச் சேர்ந்த கொடிய மலைச்சாதியினர், மெசப்பொத்தேமியா, அரேபியா என்னுமிடங்களைச் சேர்ந்த பீதாவின் என்பவர்' ஆகிய அனைவரும் பெருந்தொகையாக வந்து குழுமினர். கீழைத்தேசங்களின் யுத்த சாதனங்களிலே மிகப்பயங்கரமானதென்று நெடுங்காலமாகக் கருதப்பட்டு வந்த பழங்காலத்துச் சித்திர—தேர்ப்படைகளை யெல்லாம் புதுக்குவித்து அவற்றின் சாரதிகளுக்கும் மிகக் கடுமையான பயிற்சிகளளிக்கப்பட்டன. போர்க்களத்திலே இடைஞ்சலாயிருந்

தாலும் குதிரைப் படைகள் அவற்றைக் கண்டு வெருண்டோடும் என்பதற்காக யானைகளையும் போர்முனையில் கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருந்தார்கள்.[1] ஆர்பேலா என்னும் நகருக்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த, ஒட்டகவிடுதியென வழங்கிய கௌகமேலா என்னுமிடத்திலே தகர்த்தற்கரிய இப்பெரும்படை திரண்டு தன்னை எதிர்த்து நிற்பதை அலக்சாந்தர் கண்டான். (அங்கு நடந்த பெரும் போர் பின்னர் அவ்விடத்தின் பெயராலேயே வழங்குவதாயிற்று.) அடுத்த நாள் யுத்த களமாக மாறவிருந்த அச்சமதளப் பகுதியை நோக்கி நின்ற மலைத் தொடர்களின் மேலே தற்காலிகமாக இளைப்பாறியிருந்த அலக்சாந்தர் கீழே இருள் மண்டிக்கிடந்த பாரசீகப் படைகளின் பாசறைகளிலே எரிந்து கொண் டிருந்த எண்ணில்லாத காவல் தீபங்களைப் பார்த்துக் கொண்டும், கண்துஞ் சாமல் ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டிருந்த பாரசீகப் படைவீரரின் இரைச்சல் காற்றோடு மிதந்து வருவதைக் கேட்டுக்கொண்டுமிருந்தான். இசியுசிலே வெற்றி வீரனுக விளங்கிய அவனுடைய உள்ளமே இப்படையின் பெருமை கண்டு பதைத்துப் போயிருக்கும். திறந்த சமவெளியிலே அத்தகைய பெரும்படை யொன்றை எதிர்த்து வெற்றிகொள்வது மசிடோனியப் படைகளுக் கரிதென் பதை உணர்ந்த பார்மீனியோ, இரவில் போர் செய்தலே விவேகமாகுமெனப் புத் திமதி கூறினன். 'திருட்டுத்தனமான யுத்தத்தை நான் விரும்பவில்லை' என்று கூறிய அலக்சாந்தர், தன் படைகளை எதிரிகள் வளைத்துக் கொண்டால் எப்படி எதிர்ப்பது என்பதற்கான திட்டங்களையும் வகுத்துக் கொண்டான். நடுவில் வெற்றிடங்கொண்ட ஒரு சற்சதுர வடிவிலே காலாட்படைகளை அணிவகுத்தான். மூன்புறத்தில் பாரமான ஆயுதந்தாங்கிய படைகளும், வலப்புறத்திலும் இடப் புறத்திலும் இசியுசில் அணிவகுத்ததுபோலவே அலக்சாந்தருடைய மசிடோனிய குதிரைப் படையும் பார்மீனியோவின் கிரேக்க குதிரைப் படையும் அணிவகுத்து நின்றன. முன்பு நடந்த அப்போர் முறைகளை ஞாபகப்படுத்தும் வகை யிலேயே அன்றைய போருக்குரிய ஆயத்தங்களும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. இடப்புறத்திலே அணிவகுத்து நின்ற பார்மீனியோ கடுமையாகத் தாக்கப் பட்டு அவசர அவசரமாக உதவிகோரி அபயக்குரல் கொடுக்க வேண்டி யேற் பட்டது. இந்தியப் படையொன்று மிக உக்கிரமாகத் தாக்கி அலக்சாந்தரின் முன்னணியை உடைத்தது. ஆயினும் அவர்களுடைய கட்டுப்பாடான உறுதி எல்லாவிதமான அதிர்ச்சிகளையும் தாங்கக் கூடியதென்பதற்கோ செடுத்துக் காட்டாக விளங்கிற்று. சித்திய தேர்ப்படைகள் தாக்கியபோதெல்லாம் தங்க ளணிவகுப்பைத் திறந்து ஒருவராவது ஊறடையாமல் அவை தம்மைக் கடந்து செல்லும்படி விட்டனர். தமது படையணி வகுப்புக்குப் பின்னல் பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் அவர்கள் பாசறை ஒன்றை நிறுவியிருந்தனர். 'போர்க்களத்தில் அவர்களுக்காதாரமாயிருந்தது அப்பாசறை யொன்று தான். ஒருசமயம் அப்பாசறையிலிருந்து வெகுதூரத்திலே அவர்கள் எதிரிகளாற் சூழப்பட்டனர். அற்றைநாள் மூன்று வேளையும் பாசறையோடு தொடர்பு கொள்ள முடியாமலிருந்தும் அவர்கள், பயிற்சிக் கூடத்தில் நிற்பதுபோல உறுதி தளராமல் நின்றனர்'. இதற்கிடையிலே வலப்பக்கத்திலே போர்செய்து

1. போரிலே அவை உபயோகப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

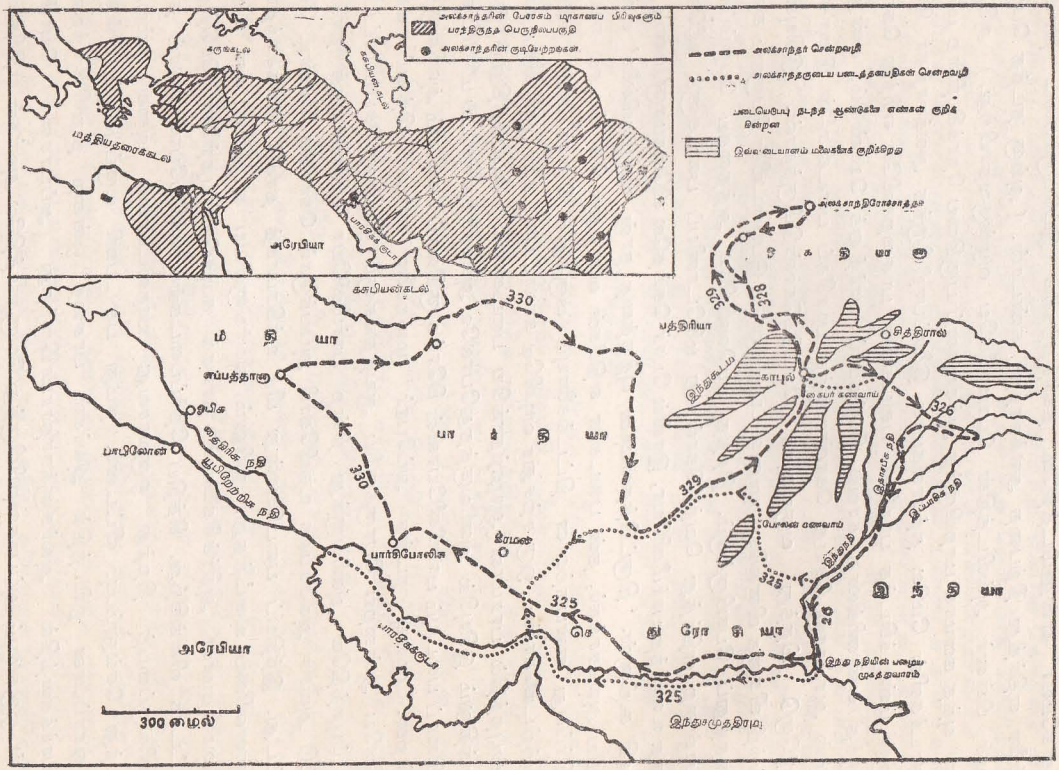

அலக்சாந்தரின் படை சென்றவழி II.

கொண்டிருந்த அலக்சாந்தர், எதிரிப்படையைத் தடுத்து நிறுத்தி, தன் துணைப் படை வீரர் அவர்களைத் தாக்கித் தகர்க்கும்படி ஏவினன். தகர்ந்துபோன பகைப்படையின் நடுவே அலக்சாந்தர் புகுந்ததைக் கண்ட தாரியுசு மன்னன் போர்க்களம் விட்டோடினன். தலைவனே இழந்தால் கீழைத்தேசப் படைகள் போர் செய்தலைக் கைவிட்டுவிடுவர். மன்னன் போர்க்களத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டா னென்ற செய்தி பரவியதுதான் தாமதம் அப்பெரும் சைனியம் உறுதி குலைந்து சோர்வடைந்துவிட்டது. அன்று மாலையிலும், பொழுது சாய்ந்த பின்பும் சாபு நதி வரையில் ஒரே படையழிவும் படுகொலையுமே பரந்தன. அலக்சாந்தரும் ஆவேசங்கொண்டு தன் குதிரைமீதேறிப் பகைவருடைய குதிரைப் படையொன் றின் தளபதியைத் துரத்து சென்று துவந்த யுத்தஞ் செய்து அவனை வீழ்த்தி னன். அறுபது மைல் தூரத்துக்கப்பாலிருந்த ஆர்பேலா செல்லும் வரையில் போரை நிறுத்த அவன் விரும்பவில்லை. பாரசீகப் பெருஞ் சேனை பாழ்பட்டது. தாரியுசு மன்னனும் ஓடி மறைந்துவிட்டான். பாரசீகத்தின் மணிமுடி வெற்றி பெற்ற வீரனுடைய சிரசை அலங்கரித்தது.

தான் பெற்ற மாபெரும் வெற்றியின் பயனுகக் கிடைத்த நிதிக்குவையனைத் தையும் அலக்சாந்தர் நிதானமாகவே சேகரிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. பாரசீக மன்னர்களுக்கு என்றும் பகைவராக, எப்பொழுதும் அடங்காமல் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருந்த பாபிலோன் என்ற அடிமை நாடு அலக்சாந்தரை மலர் சூடிப் புகழ்பாடி வரவேற்றது. பாரசீகத்தின் தலைநகரான சூசாவின் வாயிலும் திறந்தது. அரசமாளிகையிலே சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த எண்ணற்ற நிதிக் குவையனைத்தையும் அலக்சாந்தர் கவர்ந்து கொண்டான். பொன்னைக் கட்டி களாகச் சேர்த்து வைப்பதே பேரரசனுடைய களஞ்சிய நிர்வாகியின் நாட் பட்ட வழக்கமாயிருந்தது. சூசாவில் மாத்திரம் ஐம்பதினுயிரம் தாலந்து பொன் கிடைத்தது. பார்சிப்போலிசு என்னும் கோட்டையிலே மேலும் பெரிய நிதிக் குவையகப்பட்டது. கீழைத்தேச மென்றக் காலத்தில் விளங்கிய பாரசீகத்திலே அலக்சாந்தர் எல்லாமாகக் கைப்பற்றிய நிதி ஏழுகோடி அல்லது எட்டுக்கோடி தங்கப்பவுண் பெறுமதி யுடையதாயிருக்கக் கூடுமென்று இப்பொழுது கணக்கிடப் பட்டிருக்கிறது. பாரசீகருடைய உண்மையான வசிப்பிடமான மலைநாட்டை அழிப்பதே அலக்சாந்தரின் படைகளுக்கு அடுத்தவேலையாயிருந்தது. அங்கிருந்த மண்டலாதிபதியான எரியோபார்சேனிசு என்பவன் ஐந்து நாட்களாக மலைக் கணவாய்களைத் தடுத்துநின்று வீராவேசமாகப் போர் செய்தான். ஆனல் அலக் சாந்தர் சூழ்ச்சியாக மாற்று வழி யொன்றைக் கண்டுபிடித்து மலைநாட்டினுட் புகுந்தான். அதனையறிந்த எரியோபார்சேனிசு கடைசியில் பார்சிப்போலிசு என்ற தன் கோட்டை வாயிலிலே அலக்சாந்தரை எதிர்த்து வீரமரண மெய்தி னன். பின்னர் வாளுந் தீயும் சேர்ந்து அந்நகரைப் பாழ் செய்தன. பாரசீகப் பெரும் பேரரசு வீழ்ந்தது என்பதை உலகினுக்கே எடுத்துக் கூறுவதுபோல எச் செர்ச்செசு மன்னன் சிறப்புடன் வாழ்ந்த சிங்கார மாளிகை வேண்டுமென்றே தீ மூட்டியெரிக்கப்பட்டது. சரித்திரப் பெருமை வாய்ந்த அவ்வரச குடும்பத்திலே, அக் குடும்பத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்றுந் திறனில்லாதவனுகத் தோன்றி யிருந்த அக்கடைசி மன்னனைத் தேடிப் பிடிப்பது ஒன்றுதான் அலக்சாந்தருக்கு

எஞ்சியிருந்த வேலையாகும். ஆர்பேலாவில் நடந்த சம்பவங்களின் பின் தாரியுசு, மீதியப்பகுதியிலிருந்த எப்பத்தானு என்னுமிடத்துக்கு ஓடிப்போனான். அங்கும் பகைவன் தன்னைத் தொடர்ந்து வருகின்ற னென்பதைக் கேள்விப்பட்டு ஒச்சியுசு என்னும் நதியைக் கடந்து அப்பாலுள்ள இடங்களுக் கோடினான். இவ்வாறு நிலையில்லாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த அரசனுடைய ஆட்சி யுரிமையைத் தான் கைப்பற்றிக் கொண்டு, அவனை முடித்துவிடவேண்டுமென்று தாரியுசு மன்னனுடைய தாயாதியான பேசியுசு என்பவன் பலவிதமான மனக் கோட்டைகளைக் கட்டினான். அம்மன்னனைப் பிடித்துச் சங்கிலியாற் பிணைத்துப் பல்லக் கொன்றிலே ஏற்றிக்கொண்டு பத்திரியா என்னுமிடத்துக்குச் செல்லும் சாலை வழியாக விரைந்தனர். அவ்வளவில் மன்னனிடமெஞ்சியிருந்த படைகளும் கலைந்து சென்றன. ஆகையால் இனிமேல், அவனைப் பிடிப்பதற்குப் படையணி வகுப்பொன்று வேண்டியிருக்கவில்லை. ஒளித்தோடுபவனைத் துரத்து சென்று வனைத்துக் கொண்டாலே போதும். ஆகையால் அப்பொழுது களைத்துப்போயி ருந்த மசிடோனிய வீரரை இறக்கிவிட்டு அக்குதிரைகளில் உறுதியான உடல் வளம் பெற்ற வீரர் சிலரை ஏற்றித் தன்னுடனழைத்துக் கொண்டு இரவிரவாக அலக்சாந்தர் துரத்திச் சென்றான். ஏறக்குறைய ஐம்பது மைல்தூரம் சென்று பொழுது விடியும் சமயத்திலே சிறை பிடித்தான். இதற்கிடையில் அவனைத் தம்முடன் கொண்டு சென்றால் தமக்கும் ஆபத்து ஏற்படுமென்ற பயத்தினால் அவனுடன் கூடச் சென்றவர்களே அம்மன்னனைக் குத்திக் கொன்றார்கள். அலக் சாந்தரும் சிறைபிடிக்க அப்பாவியின் ஆவியும் பிரிந்தது. தாரியுசு மன்னனுக்கு இறுதியிலேற்பட்ட கதியைக் கண்ட அலக்சாந்தரின் கல்நெஞ்சமும் கரைந்து விட்டது. அவன் தனது மேலாடையை யெடுத்து மன்னனுடைய உடலை மூடித் தன்னுடனே பத்திரமாக எடுத்துச் சென்று, தனது இளமைக்காலத்துப் பழக்க மான பெருந்தன்மையாலோ என்னவோ, அத்தாரியுசைப் பெற்றெடுத்த தாயா கிய அரசமாதேவியின் கையில் ஒப்படைத்தான். எகுதரின் உடலையும் ஏச்சிலியுசு அப்படித்தான் மரியாதையாக அடக்கஞ் செய்யும்படி கொடுத்தானென்ற அப் பண்டைக் காலச் சம்பவத்தை இங்கே நினைவு கூரலாம். ஆக்கிமீனிய அரசபரம் பரையின் கடைசி மன்னனும் பார்சிப்போலிசுக் கோட்டையிலே தன் மூதா தையருடைய கல்லறைகளுக்கிடையிலே மீளாத் துயிலில் ஆழ்ந்தான்.

தாரியுசு உயிர் நீத்தபின் பாரசீகப் பேரரசு முழுவதும் அலக்சாந்தரைச் சேர்ந்தது. அவன் கைப்பற்றியிருந்த நாடுகளிலே அரசியல் நிர்வாகங்கள் எவ்வாறமைந்தன என்பதைப் பின்னர் ஆராய்வோம். ஆனால் இப்பொழுதும் இதன்பின்னரும் அவன் மேற்கொண்டிருந்த முயற்சிகளின் தன்மை எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட தென்பதைப்பற்றி இப்பொழுது அறிதல் நன்று. ஐரோப்பா விலிருந்து எல்லாசு தேசத்தின் வீரனைத் தோன்றி அதன் பரம்பரையான பகை நாட்டின்மீது படையெடுத்துக்கொண்டு அவன் புறப்பட்டிருந்தான். சூசாவையும் பார்சிப்போலிசையும் கைப்பற்றியதோடு அவனுடைய ஆரம்ப நோக்கம் பூர்த்தியடைந்துவிட்டது; தனது புனிதப் போரை அவன் நடத்தி முடித்துவிட்டான். இவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்த அவன் தன் படை வீரர்களைப் புதிய சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு ஒழுங்குபடுத்தத் தொடங்கினான். கிரேக்க நாடு

களிலிருந்து அப்புனிதப்போரில் பங்குபற்றுவதற்கெனவே தாமாக முன்வந்த வீரரை ஐரோப்பாவுக்குத் திரும்பித் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்குச் செல்ல அனுமதியளித்தான். அப்படிப்போக விரும்பாத வீரர் தன் சொந்தப்படை வீரர்குரிய நிபந்தனைகளுக் கிணங்கப் பணியாற்றலாமெனவுங் கூறினான். எனவே அதன் பின்னர் நடந்த படையெடுப்புக்களில் கிரேக்கரோ, மசிடோனியரோ எவராயினும் தனக்கே முற்றுகக் கட்டுப்பட்டவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று விதித்தான். பெருமை பெற்ற தம் தேசீயப் படையிலே தாங்களெல்லாம் அதிகாரிகள் என்றே எண்ணிப்பழகிவந்த மசிடோனிய அதிகாரிகளுக்கு இந்தக் கட்டுப்பாடு வெறுப்பைத் தந்தது. சாதாரணமான கீழைத்தேச அரசனொருவனுக்கு மெய்க்காப்பாளனைக் கடமை செய்வது போலப் பணியாற்ற வேண்டியிருக்கிறதேயெனக் கருதினர்கள். தங்கள் தளபதியின் மனத்தில் தோன்றிய சுயநலம் தமது சொந்தப் பெருமையையும் மதிப்பையுமே குறைப்பதாக இருக்கின்றதே யெனக் கவலையடைந்தனர். அவனுடைய போக்கு மாறத் தொடங்கிவிட்டது. தானும் அவர்களுள் ஒருவனைப் பழகி வந்த அவனுல் தொடர்ந்தும் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. எல்லோருடனும் சுமுகமாகப் பழகி வந்த நற்பண்புகள் இருந்த இடத்திலே இப்பொழுது ஒரு சர்வாதிகாரிக்குரிய அகம்பாவம் குடிகொண்டது. சாதாரண வேளைகளில் இல்லாவிட்டாலும், அரசாங்க வைபவங்களின் போதாவது பாரசீக அரச உடைகளையும் அரசாங்க விருதுகளையும் அணிந்துகொள்ள அலக்சாந்தர் விரும்பினன். சுதேசிகளான அதிகாரிகளே இப்பொழுது அவனுடன் மிக நெருங்கிப் பழகி வந்தார்கள். ஐரோப்பியப் படைகள் மாத்திரமே தனித்து நின்று அப்பேரரசினைக் கட்டியாள முடியாதாகையால் சுதேச வீரர்களுக்கும் மசிடோனிய முறையிலே படைக்கலப் பயிற்சி யளித்து அவர்களை முன்னணிப்படையிலே சேர்த்துக் கொள்வதற்கும் உத்தேசிக்கப்பட்டது. இச்செய்கை மசிடோனிய வீரருடைய ஆத்திரத்தைத் தூண்டிவிட்டது. அவர்கள் தமது மனக்கசப்பை வெளிப்படையாகவும் காட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர். பார்மீனியோவினுடைய மகனை பிலோத்தாசு என்பவன் சதிக்குற்றம் புரிந்தானென்று விசாரிக்கப்பட்டான். அவனைச் சித்திரவதை செய்தபோது, தன் தந்தையும் அச்சதிக்கு உடந்தையானவனென்று கூறினன். அவன் கூறியது உண்மையோ என்று ஆராயாமலே அலக்சாந்தர் பார்மீனியோவுக்கு மரண தண்டனை விதித்தான். அராபியக் காலாட் படையைச் சேர்ந்த வீரர் மூவரையழைத்து அம்மரண தண்டனைக்குரிய குற்றப்பத்திரிகையையும் கொடுத்து அவனைக் கொலை செய்துவிடும்படி அனுப்பினன். முதுபெருந் தளபதியான பார்மீனியோ அக்குற்றப் பத்திரிகையைப் படிப்பதற்குத் தொடங்க முன்னமே அவ்வீரர் அவனைப் பின்புறத்தில் நின்று வெட்டிக் கொன்றனர். இதனைக் கேட்ட ஏனைய அதிகாரிகள் அச்சங் கொண்டனர். ஓராண்டுக் காலம் கழிந்த பின்பு மீண்டும் ஒருசமயம் மருவருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது அசம்பாவிதம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. அலக்சாந்தருடைய குதிரைப் படைகளைப் பயிற்றும் தலைவனுயிருந்த கிளீதசு என்பவன் அலக்சாந்தருடைய குறைபாடுகளை ஒளிவுமறைவின்றிக் கூறினன். அவன் பேசியதைப் பொறுக்கலாற்றாத அலக்சாந்தர் சினங்கொண்டு அவனை ஈட்டியாற் குத்திக் கொன்றான். எவ்வளவு

ஆத்திரங்கொண்டு அப்படுகொலையைச் செய்தானே அவ்வளவுக்குப் பின்பு மனம் வருந்தினன். ஆயினும் அந்த மனவருத்தம் அதிகாரிகளிடையே யிருந்த மனக்கசப்பை எவ்வகையாலும் மாற்றிவிடவில்லை. ஆயினும் பார்மீனியோவுக்கு நடந்த கதியை எண்ணி அவர்களெல்லாம் அடங்கியிருந்தனர். இஃதிவ்வாறுகச் சாதாரணமான போர்வீரரெல்லாம் அவனே என்றும் போலவே ஒரு வீரனுகக் கருதி வந்தார்கள். அவர்களுக் கெல்லாம் அவன் அளவற்ற செல்வத்தைப் பரிசாக வழங்கினன். உடற்பயிற்சிகளிலும் ஆடல் பாடல்களிலும் கிரேக்கருக் கிருந்த ஆர்வத்தை அவன் நன்கு அறிந்தவனுகையால் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோ தெல்லாம் அத்தகைய பந்தய விளையாட்டுக்களுக்கு ஒழுங்குசெய்து அவர்களைத் திருப்திப் படுத்தினன். இவையனைத்திற்கும் மேலாகத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்க ளின் துயர்துடைக்கும் பண்பு இன்னும் இருந்துவந்தது. பனிக்குளிரால் பீடிக் கப்பட்டு விறைத்துப் போயிருந்த சாதாரணப் படைவீரனெருவனுக்குத் தன் பக்கத்திலேயே ஆசனம் வழங்கித் தன் கனப்பிலேயே அவனையும் அலக்சாந்தர் குளிர்காயச் செய்தான் என்றும் ஒரு கதை வழங்குகிறது. எதிர்காலப் படை யெடுப்புக்களுக்குப் படைவீரருடைய விசுவாசமே அவனுக்கின்றியமையாது தேவைப்பட்டது. ஆகையால் அவன் அவ்வாறெல்லாம் செய்து வந்தான். அந்த விசுவாசத்தை அவன் பரிபூரணமாக அனுபவித்தும் வந்துள்ளான். பாரசீகப் பேராசை அடிப்படுத்தியதோடு அவன் திருப்தியடைந்து விடவில்லை. அதுவே அவனுடைய நோக்கமாயிருந்தால் இசியுசு என்ற இடத்திலே போர் செய்து வெற்றிகொண்ட உடனேயே சூசாவையும் நோக்கிப் படைநடத்திச் சென்றிருப் பான். அல்லது பார்சிப்போலிசைக் கைப்பற்றியபின் ஆர்மீனியாவையும், வட மேல் பகுதிகளையும் நோக்கிப் புறப்பட்டிருக்கலாம். ஆனுல் அப்படியெல்லாமவன் செய்யவில்லை. ஆகவே அவன் கற்பனை செய்திருந்தது மிகப் பெரிய திட்டம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆசியக் கண்டம் முழுவதையும் வென்றடிப்படுத்துவதே தன் வாழ்வில் செய்து முடிக்க வேண்டிய பணியென அலக்சாந்தர் எண்ணி விட்டான். நமக்குள்ள புவியியலறிவு கொண்டு பார்க்கும்போது அது நடக்க முடியாத காரியம் என்பதை அறிவோம். ஆனுல் அவனுக்கு அப்பொழுது அந்த அறிவு இருந்திருக்க நியாயமில்லை. எனவே அவன் மேலும் கீழ்த்திசை நோக்கிப் படையெடுப்புக்களைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ள, அவனுடைய உள்ளத்திலே பேராசையும் வளரத் தொடங்கிவிட்டது. தன் படையெடுப்புக்களை எல்லையில்லா மல் நடத்திக் கொண்டிருக்கவே அவன் விரும்பினன். ஆயினும் கடைசியில் இயற்கையே தடையாக நின்று அவனுடைய படையெடுப்புக்களுக்கு ஒரு மூற்றுப்புள்ளி வைத்தது.[1]

தாரியுசு மன்னனின் மரணத்தின் பின் நான்கு ஆண்டுக்காலம் பாரசீகப் பேரரசின் கீழ்த்திசையிலிருந்த பழம்பகுதிகளைக் கைப்பற்றுவதிலே கழிந்தது.

1. முதலாந் தாரியுசு இந்தியப் பிரதேசத்திற் கைப்பற்றியிருந்த பகுதிகளைத் தானும் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பதற்காகவே அலக்சாந்தரும் இந்தியாவினுட் படையெடுத்துச் சென்று னெனச் சில ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். ஆனுல் இந்நுநதி முகத்துவாரப்பகுதியில் படையெடுத்த தையும், அவன் இறுதிக்காலத்தில் ஆயத்தம் செய்து கொண்ட விரிவான திட்டங்களையும் மேற்படி கொள்கை ஆதரிப்பதாயில்லை. அலக்சாந்தர் எங்கே தன் படையெடுப்புக்களை முடித்துக் கொண்டு திரும்பினனே அவ்விடத்திற்கப்பால் உள்ள தரைப்பகுதி மிகச்சிறியதே என்பதுதான் அரித்தோதிலின் கொள்கையாகும். அலக்சாந்தரும் அவ்வாறே எண்ணியிருக்கவேண்டும்.

அவையெல்லாம் பெரும்பாலும் கட்டாந்தரைகளாய் அங்குமிங்கும் சிதறிக் கிடந்தனவாகையால் அவ்விடங்களிலே பேரரசனுடைய அதிகாரம் அதிகம் செல்லவில்லை. வடபகுதிகளில் மாத்திரம் செல்வாக்குள்ள உள்ளூர்த் தலைவர்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். அலக்சாந்தர் அப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றுவதற்காக அபுகானித்தானத்தினூடாகச் சென்று, வடக்கு நோக்கித் திரும்பி, இந்துகூட மலைகளைக் கடந்து பத்திரியா என்னும் பிரதேசத்தினுட் சென்றான். அங்கே பேசியுசு என்பவன் தன்னைத்தானே அரசனாக நியமித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை 329 இல் அலக்சாந்தர் வளைத்துப் பிடித்து அவனுடைய மூக்கையும் காதுகளையும் அரிந்து சிலுவையிலறைந்து கொன்றான். (பண்டைப் புகழ்பெற்ற ஏச்சிலியுசு என்ற வீரனிடத்திலும் இப்படியொரு கொடுமையை நாம் கண்டதில்லை.) பின்பு 328 இல் அலக்சாந்தர் மீண்டும் வடக்கு நோக்கிச் சென்று சோத்தியானு என்னும் பகுதியையும், புகழ்பெற்ற அதன் தலைநகரான சமார்க் கண்டையும் கைப்பற்றினான். அவ்விடத்திலே அழகில் சிறந்தவளாய் விளங்கிய உரட்சணு என்னும் பெண்ணைத் தன் காதல் மனைவியாக அவன் ஏற்றுக் கொண்டான். நிகரற்ற அவளுடைய அழகுக்காக மட்டுமே அலக்சாந்தரவளைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டான் எனக் கூற முடியாது. அத்திருமணத்துக்கு அரசியல் காரணமுமொன்றுண்டு. அவ்விடத்தில் வாழ்ந்த மக்களை அலக்சாந்தர் இலகுவிலடிப்படுத்த முடியவில்லை. ஆகையால் இத்திருமணக் கட்டுப்பாடு அரசியல் கட்டுப்பாடாயுமிருந்தது. இவ்விடத்திலே, வடகோடியில் அலக் சாந்திரோச்சாத்தா—அதாவது, அலக்சாந்தருடைய எல்லையின்முடிவு—என்னும் இடத்தை அவன் நிறுவினான். 'சித்திய' பாழ்வெளியிலே அது ஒருபுற நகரமாக விளங்கிற்று. அவன் கைப்பற்றிய இடங்களின் அரசியல் நிர்வாகத்திலே பாதி ராணுவ நோக்கமாகவும் பாதி வியாபார நோக்கமாகவும் அமைத்துக்கொண்ட இத்தகைய பாளையங்கள் முக்கியமானவையாகும். அலக்சாந்திரியா என்ற பெய ரிலேயே பதினாறு இடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்று தெரிகிறது. அம் மாதிரியாக அமைந்த இடங்கள் வேறும் பல உள. சில இந்தியாவினுள்ளும் வெவ்வேறு பெயர்களிலமைந்திருந்தன. இவை ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவு இடப் பரப்பிலமைந்திருந்தன, என்ன தன்மையிலமைந்திருந்தன என்பன போன்ற விவரங்களைத் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை. உலகிலே மனித சஞ்சாரம் குறைந்த மூலைமுடுக்குகளுக்கும், பண்பாடில்லாத கொடிய மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகளுக்கும் படையெடுத்துச் செல்லும் வழியிலே அலக்சாந்தர் அத்தகைய பாசறைகளை அமைத்து ஒவ்வொன்றிலும் தனது படைப்பிரிவில் ஒருபகுதியை —அதாவது போர்முயற்சிகளில் இடையறாது ஈடுபட்டதனால் இளைத்துப் போனவர்களை-உலகின் எங்கோ ஒரு மூலைக்கு நாடுகடத்திவிட்டதுபோல உள் ளச் சோர்வுடன் நிராதரவான இடங்களில் நிறுத்திச்சென்றான் என்று தெரிகி றது. அவ்விடங்களில் தங்கியிருப்பது பயங்கரமாயிருந்தாலும் ஆங்காங்கே தங்கி நின்ற வீரர்கள் அவனுக்கு விசுவாசமாகவே நடந்துகொண்டார்கள். அலக்சாந் தர் இறந்த செய்தி கேட்டும் சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்புதான் துர்ப்பாக்கிய சாலிகளான அப்படைவீரர் அநாகரிகரான கொடிய மக்களாற் சூழப்பட்டிருந்த தத்தம் பாசறைகளைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கில் சேர்ந்து தமது தாய்நாட்டை

நோக்கி மீண்டும் நாகரிக வாழ்வு காணச் சென்றனர். அலக்சாந்தர் தனது படை வீரரை நடத்திவந்த முறையோ அவர்களுடைய பொறுமையையும் நேர்மையையும் சோதிப்பதாயிருந்தது. இத்துணைக் காலமாக அவர்கள் செய்து வந்த கடுமையான சாதனைகள் போதாதென்பதுபோல, 327 ஆம் ஆண்டில் கோடை கால முடிவிலே பனி மூடிய இந்துகூட மலைகளை மீண்டும் கடந்து செல்லப் பணித்தான்.

நான்காம் நூற்றாண்டுக் கால மக்களுக்கு இந்தியாவைப்பற்றி அதிகம் தெரியாது. தாரியுசு மன்னன் பாஞ்சாலத்தைக் கைப்பற்றியிருந்தபோது கேள்விப்பட்ட ஒருசில செய்திகளும் அப்பொழுது மறைந்துவிட்டன. ஏரதோத்தசு என்பவன் அச்செய்திகள் பற்றிய சில விவரங்களைக் கூறியிருக்கிறானெனினும் அவனெழுதியவற்றைப் படிப்பவர் அப்பொழுது குறைவாயிருந்தனர். எனவே முன்பின் தெரியாத ஓர் உலகத்தினுட் பிரவேசித்துத் தன் வீரச் செயல்களைச் செய்யத் துணிந்த பெருமை அலக்சாந்தரையே சாரும். சிந்து நதியும் நைல் நதியின் மேல்பகுதியும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன என்றே (உண்மை அவ்வாறில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும்வரையில்) அவன் கருதியிருந்தான். கடல்மட்டத்திலிருந்து பதினாயிரம் அடி உயரத்திலுள்ள கெயோசான் கணவாயின் வழியாக அபுகானித்தானுட் பிரவேசித்து அங்கே காபுல் என்ற சமவெளியில் அலக்சாந்தர் தன் படை அணிகளை ஒழுங்குபடுத்தினான். படைப்பிரிவின் முக்கியமான பகுதி, இபீத்தியன் என்னும் தளபதியின் தலைமையில், கைபர் கணவாய் வழியாகச் சிந்துநதிப் பகுதிக்கு அனுப்பப் பட்டது. அலக்சாந்தர் தானும் புறப்பட்டு வடகீழ் திசையாக மலைநாடுகளைக் கடந்து சித்ரால் என்னும் இடம் நோக்கிச் சென்றான். அங்கிருந்த கொடிய மலைச்சாதி மக்களுடன் போர் செய்து மாரிகாலம் முழுவதையும் கழித்தான். பின்னர் இளவேனிற் காலமும் ஆரம்பிக்க அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சிந்துநதிப் பகுதிக்குச் சென்று தன் பிரதான படைப்பிரிவுடன் சேர்ந்தான். அவ்விடத்திலே இபீத்தியன் இயற்றிய மிதக்கும் பாலத்தினுதவியுடன் நதியைக்கடந்து, பாஞ்சாலத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன் துணிந்து முன்னேறினான். சிந்துவின் கிளைகளுள் ஒன்றான இதாசபீசு என்னும் நதியை வழிபற்றி அவன் செல்லும் போது, வீரம்மிக்க சுதேசி மன்னனான போரசு என்பவன் அலக்சாந்தரைத் தடுத்தான். அவ்விடத்தில் எதிர்த்து நின்ற சுதேசிப்படைகள், அதுவரையில் அலக்சாந்தர் கண்ட படைகளைப்போல யுத்த ஒழுங்குகளையறியாத காட்டு மிராண்டிக் கூட்டமல்ல. இயல்பிலேயே யுத்தவீரரான அப்படைவீரர்கள் திறமையான பயிற்சி பெற்றவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். அவர்களுக்குதவியாகத் தேர்ப்படை யானைப்படை யென்பனவும் அங்கே அணிவகுத்து நின்றன. இதாசபீசிலேதான் அலக்சாந்தர் மிகக் கொடிய எதிர்ப்பைக் கண்டான். எனினும் அவனுடைய தந்தரோபாயங்களே வென்றன. ஆனால் பகைப்படையின் தலைவனிடத்திலே காணப்பட்ட அஞ்சா நெஞ்சமும் கம்பீரமான பெருந்தன்மையும் அலக்சாந்தருடைய உள்ளத்தைத் தொட்டன; ஆகையால் போரசு மன்னனைத் தண்டிக்காமல் அவனையே மீண்டும் அவ்விடத்துக் கதிபதியாக்கி வைத்தான். அலக்சாந்தருடைய படையெடுப்புக்கள் எல்லாவற்றிலும் அவ

னுடன் கூடவேயிருந்து, அவனுடைய சிறப்புக்களெல்லாவற்றிலும் பங்குபற்றி வந்த புகழ்மிக்க தேசாலியப் போர்க் குதிரையான பியூசிபாலுசு இங்கேதான் தன்னுயிரை விட்டது. அத்துர்நிமித்தத்துக் கேற்றாற்போல அவனுடைய செல்வச் சிறப்புக்களும் ஓர் எல்லையைக் கண்டன. மழைகாலமும் ஆரம்பித்திருந்தது. பஞ்சநதிபாயும் பாஞ்சாலப் பிரதேசத்தைக் கடக்கும்போது அலக்சாந்தருடைய போர்வீரர் அங்குபெய்த சோனைமாரியான மழையிலே தோய்ந்து, பின்னர் அப்பகுதிகளில் எறிக்கும் கொடிய வெய்யிலையும் சகிக்கலாற்றாதவராய் மிகுந்த இன்னலுழந்தனர். ஈற்றில் அவர்கள் ஐப்பாசிசு என்ற நதிக் கரையைச் சென்றடைந்தபோது, மேலும் பன்னிரு தினங்கள் கொடிய வனந்தரத்தினூடாக நடந்து சென்றாற்றான் கங்கா நதியை அடையலாம் என்பதை அறிந்து மனம் பதைத்தனர். அப்பொழுதுதான் முதன்முறையாகப் படைவீரருள்ளே கலகம் ஏற்பட்டது. தன்னுடைய படைவீரருடைய மனம் மாறும் என்று அலக்சாந்தர் தன் கூடாரத்திலேயே மூன்று நாட்களாகத் தங்கியிருந்தான். அதன் பின்பு அவர்களைத் திரும்பிச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டான். அந்த உத்தரவைக் கேட்டதும், தங்கள் தாய்நாட்டைக் காணப்போகிறோமென்ற நம்பிக்கை படைவீரருடைய உள்ளத்திலே உதித்தது. அவர்களுக்குண்டான மகிழ்ச்சிப் பெருக்கிலே அவர்கள் அலக்சாந்தரைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர்.

முன்னேறிச் சென்ற வழியிலும் திரும்பிச் சென்ற வழி மிகவும் விசித்திரமானது. சிந்துநதியிலே பெருந்தொகையான ஓடங்களை நிரைத்து மிதக்கும் பாலமாகச் செய்து அதன்மீதும் நதியின் இருமருங்கிலுமாக அலக்சாந்தரின் படை சிந்து நதியின் வழியைப் பின்பற்றித் தென்திசையாகக் கடலைநோக்கிச் சென்றது. கிரேக்க நாட்டுப் புவியியலாளருடைய கருத்தின்படி பூமியைக் கடல் ஒன்று சூழ்ந்துள்ளதென்றும், பூமியின் மேலந்தம் சிபிரால்தருக்கும் எர்குலிசின் தூண்களுக்குமப்பால் நீண்டுள்ளதென்றும், அனைவரும் நம்பியிருந்தனர். ஆனால் கிழக்கெல்லை பெரும்பாலும் கற்பனையாகவேயிருந்தது. இந்த மர்மத்தை ஆராய்வதும், உலகம் முடிவடையும் அவ்வெல்லையைத் தானே சென்று பார்க்கவேண்டுமென்பதுமே அலக்சாந்தருடைய ஆவலாகும். சாத்திர சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியை அவன் நாடவில்லையானாலும், இந்தியாவுக்குக் கடல் மார்க்கமொன்றைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் அதன் மூலம் இந்தியாவைச் சுலபமாகக் கைப்பற்றி விடலாமென அவன் எண்ணினான். மீண்டுமொருகால் இந்தியாவுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுள்ளத்திலே வேரூன்றிவிட்டது. எனவே சிந்து நதியோடு சென்று அதன் முகத்துவாரத்தை யடைந்து ஒரு புது வழி காண வேண்டுமென அவன் விரும்பினான். முகத்துவாரத்தைச் சென்றடைய முந்நூறு மைல் தூரத்துக்கிப்பால் தனது படையின் பிரதானமான பகுதியைப் பிரித்துப் போலன் கணவாய் வழியாகத் தாய்நாட்டுக்கு வழிக்கொண்டு செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தெரிந்தெடுத்த சில வீரர்களை யழைத்துக்கொண்டு தானே அவ்வாற்றின் வழியைத் தொடர்ந்து சென்று முகத்துவாரத்தை யடைந்தான். ஆங்குச் சென்றதும், தனது பால்ய நண்பனும் சிறந்த தளபதியுமான நீயார்ச்சியுசு என்பவனையழைத்து ஒரு சிறு படையுடன் பாரசீகக் குடாக்கடலின் கரை

யைப் பற்றிக் கப்பல்களில் செல்லும்படி அனுப்பினன். தானும் சில வீரருடன், தன் படைகளுக்கு உணவு தண்ணீர் முதலான வசதிகளையளிக்கக்கூடிய பாலையங்களை அக்குடாக்கடலையடுத்த தரைப்பகுதிகளிலே முன்னேற்பாடாக அமைக்கும் நோக்கத்துடன், அப்பாழ்வெளியான செதுரோசியன் பாலைவனப் பிரதேசத்தின் வழியாகச் சென்றான். அவன் சென்ற வழியினருமையோ சொல்லுந்தரமன்று. சேற்றிலே புதைவதுபோல அங்கிருந்த மணல் வெளிகளில் கால்கள் புதைந்தன. (மீனை இடித்து மாவாக்கி உண்ணும்) இக்தியோபாகியர் எனப்படும் மிக அநாகரிகமான ஒரு சிலரைத்தவிர வேறு உயிர்ப்பிராணி எதுவுமே அப்பகுதிகளில் காணப்படவில்லை. குடிப்பதற்குத் தண்ணீர்தானும் அங்கே கிடைப்பது அரிதாயிருந்தது. அப்படி அருமையாகக் கிடைக்கும் நீரும் பருகுவதற்கேற்றதாயிருக்கவில்லை. அலக்சாந்தருடன் கூடச் சென்றவர்களிலே நூற்றுக்கணக்கானோர் நோயினாலும் வேதனையினாலும் வாடி வதங்கி உயிர்துறந்தனர். கடைசியாகக் கீரமனென்னுமிடத்திலே அமைந்திருந்த பாடிவீட்டில் அலக்சாந்தருடன் அரையுயிருடன் வந்து சேர்ந்த ஒருசில வீரரைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. அவனுடைய பிரதானமான படைப் பிரிவும் ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தது. ஆனால் நீயார்ச்சியுசும் அவனுடன் கப்பல்களில் சென்றவர்களும் என்னவானார்கள் என்பது சிலநாட்களாகத் தெரியாமலே இருந்தது. பல நாட்கள் சென்றபின் சிலர் அங்கே வந்தார்கள். கடற்காற்றினாலும் வெயில் மழையாதியாம் காலநிலை மாற்றங்களினாலும் காய்ந்து கோலம் மாறி வந்த அவர்களை முதலில் அடையாளங் காண்பதே சிரமமாயிருந்தது. கொடிய சூறாவழிக் காற்றினால் கடலிலே கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு அவர்களை அலைக்கழித்தது; கரையோரங்களில் வாழ்ந்து வந்த காட்டுமிராண்டிகள் மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்தனர்; கடலிலே நீரைச் சீறியடிக்கும் பயங்கரமான பெரிய பிராணிகள் தோன்றித் துன்பஞ் செய்தன. தளபதியொருவன் அவற்றை ஒருமுறை துணிந்து விரட்டியபோது அவை தண்ணீருள் அமிழ்ந்தி நெடுந் தூரம் போய் மீண்டும் கப்பல்களின் முன்பு தோன்றி வழியைத் தடை செய்து இடர் விளைத்தன. இவ்வாறெல்லாம் அவர்கள் தமது கடற்பிரயாணத்திலேற்பட்ட அனுபவங்களைக் கூறினர். நீயார்ச்சியுசை மீண்டும் கடல்வழியாகவே சென்று பாரசீகக் குடாவைக் கடந்து மிகுதிப் பிரயாணத்தையும் முடிக்கும்படி அலக்சாந்தர் கட்டளையிட்டான். என்றாலும் கடல்மார்க்கமாக இந்தியாவுக்கு ஒரு வழி கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்ற அவனுடைய ஆவலை நீயார்ச்சியுசு நிறைவேற்றிவிட்டான் என்றே கூறவேண்டும். பிற்காலத்தில் இந்திய உபகண்டத்துடனை வர்த்தகத் தொடர்புகளுக்கும் வழி திறந்தது. ஆனால் நீயார்ச்சியுசு புது வழி கண்டதன் கைமேற் பலனாக அலக்சாந்தர் கீழைத் தேசங்களின் மீது மீண்டும் படையெடுப்பதற்குப் புதிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டான்.

எனவே அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளிலும் மற்றுமொரு படையெடுப்பினை மேற்கொள்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் மிகத்துரிதமாக நடைபெற்றன. அந்த முறை அரேபியா வழியாகவும் கடல்வழியாகவுமே படையெடுத்துச் செல்வதென்று திட்டமிடப்பட்டது. அதற்காகப் பினீசியாவிலிருந்து தாபசுகியுசு வரை

யில் கப்பல்களைத் தரை மார்க்கமாக அனுப்பி அங்கிருந்து யூபரதீசு நதியின் வழியே கடலுக்கு அனுப்பினர்கள். சேனையமைக்கும் முயற்சியிலே ஏற்பட்ட செலவுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் மிகப் பிரமாண்டமான ஒரு சேனையே அமைக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில் அலக்சாந்தர் தனது படையைப் புனருத்தாரணஞ் செய்தது போலவே தனது பேரரசையும் புனருத்தாணஞ் செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டான். அவன் இந்தியப் பகுதியை விட்டு நீங்கியதும் அங்கிருந்த அதிகாரிகளும் அரசப் பிரதிநிதிகளும் சற்று ஏறுமாறாக நடக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். அலக்சாந்தரின் தனதிகாரியாயிருந்த ஆர்ப்பாலுசு என்பவன் தன் பொறுப்பில் அலக்சாந்தர் விட்டுச் சென்ற செல்வத்தைத் தன் சொந்த விருப்பத்தின்படி செலவழிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். அலக்சாந்தர் மீண்டுமங்கே சென்றபோது அவனெடி மறைந்தானென்ற செய்தியை முன்னரே அறிந்துள்ளோம். ஆர்ப்பாலுசு மாத்திரமன்றி அரசப் பிரதிநிதிகளாயிருந்தவர்களிலும் பலர் அத்தகைய குற்றத்துக் காளாயினர். அலக்சாந்தர் அவர்களுக்குக் கொடுந் தண்டனைகளை விதித்தான்; சிலர் மரண தண்டனையும் பெற்றனர். அவன் மேற் கொண்டிருந்த ஆக்கபூர்வமான வேலைகளோடு ஒப்பிடும்போது இவையெல்லாம் அற்ப காரியங்களாகும். அவன் வகுத்த திட்டங்களிலே ஒரேயொரு பிரச்சினை தான் முக்கியமாயிருந்தது. அலக்சாந்தர் ஏற்படுத்திக்கொண்ட பேரரசினுள் அடங்கிய பல இனப்பிரிவினரான மக்களை ஒன்றுகக் கட்டியாள்வதா யிருந்தால் அவர்களையெல்லாம் ஒரே சாதி மக்களாகக் கலப்பதற்குரிய முயற்சிகளை மேற் கொள்வதவசியமென அலக்சாந்தர் கருதினான். அதற்குத் தானும் தன்னதிகாரிகளுமே முன்மாதிரி காட்டவேண்டுமென்பதற்காகக் கீழைத் தேசத்துச் சுதேசிப் பெண்களை மணக்க முன்வந்தனர். படை வீரர்களிலும் அப்படி மணக்க முன் வருபவர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்க அவன் தீர்மானித்தான். பத்தாயிரம் போர்வீரர் அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றனரெனத் தெரிகிறது. இந்த இனக்கலப்பு என்ற வேலையை மேலும் துரிதப்படுத்துவதற்காக ஆசிய சாதியினரிற் பெருந் தொகையானோரை ஐரோப்பாக் கண்டத்தினுள் அழைத்துக்கொள்ளவும், கிரேக்கருள்ளும் மசிடோனியருள்ளும் பெருந்தொகையானோரைக் கீழை நாடுகளுக்கு அனுப்பவுந் திட்டமிட்டான். ஆனால் அப்போதைக்குத் தன் படைப்பிரிவுகளில் கீழ்த்திசை நாடுகளைச் சேர்ந்த வீரர்களுக்கும் மசிடோனிய முறைகளில் முயற்சியைத் துரிதப்படுத்தி வந்தான். ஆர்பேலா நிகழ்ச்சிகளின் பின்பு அவன் கீழ்த்திசை நாடுகளைச் சேர்ந்த வீரர்களுக்கும் மசிடோனிய முறைகளில் பயிற்சியளித்தானென்பதை ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். அவர்களிடையே பெருந் தொகையான வீரர் இப்பொழுது படையிலே சேரச் சித்தமாயிருந்தனர். அவர்களனைவரையும் தனது முறையான சேனையிற் சேர்த்துக்கொள்ள அவனும் விரும்பினான். எனவே தனது முன்னணிச் சேனையின் பிரதானமான இடங்களையும் படைத்தலைமைகளையும் மாத்திரமே மசிடோனியர் ஏற்க, மற்றும் பெருந் தொகையான போர்வீரரையும், சிறுபடைக்கலந்தாங்கும் விற்படையினரையும்,

சுட்டி எறிவோறையும்[1] கீழைத்தேச வீரர்களிடையே தெரிந்தெடுத்தான். இப் படிப் புதிய வீரர்களுக்குத் தன் படையிலிடமளிப்பதை அந்த இனக்கலப்பு முயற்சியில் அடுத்தபடியாக மேற்கொண்ட அலக்சாந்தர், தன் படையின் மூது பெரும் வீரரிடையே உடல் தளர்ந்துபோனவர்களை நீக்கித் தத்தம் வீடுகளுக் கனுப்பினான். அப்படி அவர்களுக்கு விடுதலையளிப்பதை அவர்கள் மனமார வர வேற்பார்களென்றே அவன் எண்ணினான். ஆனால் அவர்களதனை விரும்பவில்லை யென்பதை அறிந்தபோது ஆச்சரியப்பட்டான். அப்படி அவன் விடுதலையளிக்கப் போகிறனென்பதைக் கேட்ட மாத்திரத்தே படைகளுக்குள் கலகமே யேற்படும் போலிருந்தது. தாம் அப்படியான விடுதலையை விரும்பவில்லையென்று அவர்கள் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டனர். தன் சொல்லைக் கேளாமல் அவர்கள் அப்படி மூரண்பட்டதைக்கண்ட அலக்சாந்தர், பாரசீகத்து வீரரை மாத்திரமே வைத் துக்கொண்டு ஒரு படையை நிறுவப்போவதாக அவன் பிரகடனப்படுத்தியதும் அவர்கள் அடங்கிவிட்டனர். அலக்சாந்தரும் தன்னெண்ணத்தைச் சாதித்துக் கொண்டான். பழம் பெரும் வீரரிலே பத்தாயிரம் பேர் விடுதலை பெற்றனர். அவர் களுக்கு ஏராளமான பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. ஏனைய வீரர் படையிலேயே தங்கினர்கள். அதன்பின், புதிய படையெடுப்புக்கு வேண்டிய கடைசி நேரத் திருத்தங்களைச் செய்து கொண்டு அப்பெரும்படையெடுப்பைத் தொடங்கும் வேலையே எஞ்சியிருந்தது.

அலக்சாந்தர் அப்பொழுது புகழின் உச்சியை அடைந்திருந்தான். படைப் பலத்தைப் பொறுத்தவரையில் உலகம் முழுவதிலும் தானொருவனே வலியவன் எனக் கர்வங்கொண்டிருந்தானென்பதிலும் சந்தேகமில்லை. பிற்சந்ததியார் வீண் பழி சுமத்தக்கூடிய வகையிலே தன்னை மற்றவர்கள் தெய்வமாக மதிக்கவேண்டு மென உரிமை பாராட்டவுந் தொடங்கியிருந்தான். இது அளவுக்கு மீறிய பயங் காச் செயலாகவோ அல்லது பரிகாசச் செயலாகவோதான் நமக்குத் தோன்றக் கூடும். ஆனால் இரண்டு விடயங்களை நாம் மனத்திற் கொள்ள வேண்டியிருக் கிறது. பண்டைக்காலத்திலே மனிதரிடத்தில் தெய்வம் ஆவிர்ப்பவிப்பது மூண்டு என்ற கொள்கை இல்லாத ஒரு வழக்கம் அன்று. அக்கடாமியிலிருந்த மாணவர் களே தமது ஆசிரியரான பிளேட்டோவின் ஞாபகமாகப் பலிபீடமொன்றை அமைத்து வழிபட்டனர்; அலக்சாந்தரையே, அவன் இறந்த பின்பு, எகிப்தி லும் மசிடோனிலும் தெய்வமாக மதித்து[2] வழிபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இரண் டாவதாக, தன்னிடம் குடிகொண்டுள்ளனவாக அவன் கருதியிருந்த சக்திகள்

1. சிறுபடைக்கலங்கள் தாங்கிய அவ்வீரர் யுத்தம் நடக்கும்போது போர்க்களத்திலே பரந்து சென்று பகைவரைத் தாக்கியும், யுத்தம் நெருங்கிவந்து இரு பக்கத்தினரும் கைகலக்கும்போது பாரமான கேடயந்தாங்கும் முன்னணிப்படைகளுக்கிடையே ஒதுங்கிக் கொள்ளவேண்டு மென்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. நெருக்கமான கோபிலேத அணியுடன் அங்குமிங்கும் பரந்து தாக்கும் எறிபடையினரும் சேர்ந்த ஒரு படையையே அலக்சாந்தர் அமைத்துக் கொண்டான். உரோமானியப் படைவீரர் இந்தமுறையிலே போர் செய்துதான் கேடயப்படையை உடைத்து வெற்றி கண்டனர்.

2. (எகிப்தியர் தவிர்ந்த) கீழைத்தேச மக்கள் அவனைத் தெய்வமாகப் போற்றுவதற்கு அவர்களுடைய மதக்கோட்பாடுகள் தடையாயிருந்தன.

ஏவை என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு வழியுமில்லாமலிருக்கின்றது. தான் தெய்வமேதான் என்று அவன் ஒருபோதும் நம்பிவிடவில்லை. அந்தக் கொள்கையை அவன் தனிப்பட்ட முறையில் பரிகாசமும் செய்திருக்கிறான். ஒரு வீரனுயிருக்கலாமென்றே அல்லது பாரசீகருடைய கொள்கைப்படி தான் தெய்வத்தின் பிரதிநிதியாக உலகில் தோன்றியவனென்றே அலக்சாந்தர் தன்னைத் தானே கருதியிருக்கலாம். எவ்வாறுயினும் தனது நாட்டு மக்கள் தன்னைத் தெய்வமாகப் போற்றி வருகிறார்களென்ற ஓர் எண்ணத்தைக் கீழைத் தேசத்தவருடைய உள்ளத்திலே பதியச் செய்துவிடவேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தான் என்பது முற்றிலும் உண்மையான செய்தியே. அதுவுமன்றி, உரோம சக்கரவர்த்திகள் பிற்காலத்திலே நடத்திவந்ததுபோலத் தனது பேரரசு முழுவதையும் பொதுவான ஒரு மதக் கோட்பாட்டினுல் கட்டுப்பாட்டினுல் கட்டுப்படுத்தி வைக்கவும் அலக்சாந்தர் எண்ணியிருந்திருக்கலாம். என்னவாயிருந்தாலும், அவன் தன்னைத் தெய்வமாகவே கொண்டாடி வரும்படி கிரேக்க நகரங்களை 324 இல் கேட்டிருந்தான். அரசியற் காரணங்களுக்காகவே அலக்சாந்தர் அந்த வேண்டுகோளை விடுத்திருக்க வேண்டும். அந்த வேண்டுகோளுக்கு மறுப்பு இருந்ததாயும் தெரியவில்லை. அவன் கொண்டிருந்த பேரரசுக் கொள்கைகள் பலவகையாலும் விருத்தியடைந்தே வந்தன. 323 ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்திலே பாபிலோனை நோக்கி அவன் செல்லும்போது, அவனுடைய பெருமையை மேலும் உயர்த்தக் கூடிய சம்பவமொன்று நிகழ்ந்தது. எத்தியோப்பியா, காதேச்சு, சிபானியா, கோல், முதலான நாடுகளின் தலைவர்களும், (உரோம நகரம் தவிர்ந்த) இத்தாலியின் தென்பகுதி, மத்தியபகுதிகளில் வாழ்ந்த பழங்குடிகளின் பிரதிநிதிகளும் ஆகிய பலரும் சேர்ந்து அவனுடைய உறவை நாடி ஒரு தூதுக்குழுவாகச் சென்று பாபிலோனுக்குப் போகும் வழியில் அவனைச் சந்தித்தனர். அவனுடைய பெயருக்கிருந்த மதிப்பும் அச்சமும் எங்கெல்லாம் பரந்திருந்தன என்று இதனுல் தெளிவாகிறது. எங்கும் வியாபித்துள்ள இப்பெரும் செல்வாக்கிருக்கும்போது உலக சாம்ராச்சியம் என்ற ஒன்றைப்பற்றி எத்தகைய கற்பனைகள் தாம் அவனுடைய உள்ளத்தில் உருவாகாமலிருக்க முடியும்! இந்தப் பெருமிதத்துடன் அலக்சாந்தர் பாபிலோன் சென்றடைந்தான். சிறந்ததொரு மத்திய கேந்திரமாகச் சூசா அமையவில்லையென்பதற்காகப் பாபிலோனையே தன் பேரரசின் தலைநகரமாக அலக்சாந்தர் அமைத்திருந்தான்.

தன் இலட்சியத்தை நோக்கி இன்னுமொருபடி முன்னேறுவதற்கு வழி வகுக்கக் கூடியதாயிருந்த அப்படையெடுப்புக்கு வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளை அவன் பாபிலோனிலிருந்துகொண்டே செய்யத் தொடங்கினன். முதல் வேலையாக அரேபியா தேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, பின்னர் அங்கிருந்து இந்தியாவுக்குக் கடல்மார்க்கமாக வழி திறந்துவிடலாமென்று அவன் திட்டமிட்டான். அப்பொழுது கோடைகாலமாயிருந்தது. இளைஞனை அவ்வெற்றி வீரனை உற்சாகப்படுத்திவிடுவதற்காகப் பல இனப்பிரிவுகளையும் சேர்ந்த தலைவர்கள் பாபிலோன் நகரில் திரண்டிருந்தனர். அவனுக்குப் பிரியாவிடை அளிப்பதற்காக விருந்துகளும் கொண்டாட்டங்களும் இரவிரவாக நடைபெற்றன. ஒருநாட்

காலையில் அவன் கொடிய சுர நோயுடன் கண்விழித்து எழுந்தான். மேலும் மூன்று நாட்களில் படையெடுப்பினை யாரம்பிப்பதென எண்ணியிருந்தவன் அந் நோய் காரணமாக இன்னும் ஒருநாள் தள்ளிப் போட்டான். ஆயினும் அவனுக்கு உடலில் தைரியம் ஏற்படவில்லை; அவனைப் பீடித்த நோயும் குளிர் சுரமாகிச் சித்தப்பிரமையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. பாசறை யெங்கும் வீண் வதந்திகள் பரவத் தொடங்கின. என்னதான் உண்மையில் சம்பவித்துவிட்டது என்று தீர்மானிக்க முடியாமல் கவலை கொண்டனர் அவனுடைய பழம் பெரும் வீரர். அவனைத் தாம் நேரிலே பார்க்கவே வேண்டுமென்று உறுதியாய் நின்றனர். ஆதலால் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக அலக்சாந்தருடைய அறைக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவர் களுடைய கைகளைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தன் கண்களால் மட்டும் அலக்சாந்தர் அவர்களைப் பார்த்தானேயன்றி ஒன்றுமே சொல்ல அவனால் முடியவில்லை. அடுத்த நாள் பொழுதும் சாய அவனுடைய உயிரும் சாய்ந்தது. எல்லாமே தலைகீழாக மாறி உலகமே தன் தலைவனை இழந்துவிட்டதென அவனுடைய வீரர் எண்ணினர். திடசித்தங்கொண்ட அவ்வீரருடைய உள்ளங்களில் அச்சம் குடிகொண்டது. செய்வகை யறியாத அவனுடைய வீரர் விலகிப்போக அந்த மாமன்னனின் சட லம் தனியே கிடந்தது. ஏக்கங்குடிகொண்ட அந்நகரத்தைக் கவிந்திருந்த மோனத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு அங்கொன்று இங்கொன்றுக அழுகுரல் கேட் டது. அக்கொடிய காரிருளில், கையில் வெளிச்சமுமின்றி மாறுவேடங்களுடன் திரிந்து, அடுத்தநாள் விடிய என்ன நடக்கும், என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு வரையொருவர் உசாவிக்கொண்டலைந்தனர் வீரர்கள். துக்கமும் பயமுங் கலந்த அவலக்குரல்கள் எழுந்தன. அரசனுடைய சடலங் கிடந்த கட்டிலைச் சுற்றி யாரும் அழவில்லை. தங்கள் தங்கள் சொந்த வீடுகளில் என்ன அநர்த்தம் ஏற் படுமோ என்ற ஏக்கத்திலேயே அவர்கள் அழுதனர். கிரேக்க தேசத்தில் அச் செய்தியை யாருமே நம்பத்தயாராயில்லை. 'உண்மையாயிருக்க முடியாது; அப் படி அவனிறந்தது உண்மையானால் அகில உலகிலும் அவன் சடலத்தின் நாற்றம் வீசுமே' என்று ஒருவன் கூறினனும்.

2. பண்பும் பணியும்

அலக்சாந்தருடைய வாழ்வின் கடைசிக்காலத்திலே பொறுமையின்மை, சினம், நிதானபுத்தியின்மை முதலான குணங்கள் அவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் பொதுவாகக் கூறுவர். பொறுமையற்றவனாக இருந்தானென்பது உண்மையேயாகும். தனது பாலிய வயதிலே எப்படித் துணி வும் துடிதுடிப்புங் கொண்டு அஞ்சா நெஞ்சனாய்த் திரிந்தானோ அப்படியே அவன் தன் வாழ்வின் கடைசிக்காலம் வரையிலும் வாழ்ந்து வந்தான். இந்தியா விலே கடைசியாக நடைபெற்ற படையெடுப்புக்களில் ஒருசமயம் கோட்டை யொன்றைத் தாக்கும்போது தனது வீரர் துரிதமாகப் போர் புரியவில்லையே என்ற துடிப்பினால் ஏணியைச் சாத்தி மற்றவர்களுக்குமுன் தானே மதிலின் மீது தாவி ஏறி, எதிரிகளின் மத்தியில் தலைகீழாகக் குதித்துத் தனியொருவனாக நின்று எதிர்த்தானும். அப்பொழுது அவனுடைய மார்பிலே கடுமையான காயம்

பட்டதென்றும், அவனுடைய மெய்க்காப்பாளர் பின்னரவனைக் காப்பாற்றினர் என்றும் ஒருவாலாறு கூறுகிறது. பெரும்படையின் தலைமைத் தளபதியாயிருக்கு மொருவனுக்கு இப்படிக் கண்மூடித்தனமான செய்கை கூடாதாயினும், அவனுடைய ஆவேசமும் துடிப்பும் அப்படியிருந்தன. பின்னணியில் நின்று நிர்வாக வேலைகளைக் கவனிப்பதைவிட்டுச் சில சந்தர்ப்பங்களில் முன்னணிக்கு விரைந்து சென்று தன் படைவீரர்களுடன் சேர்ந்து பகைவரை எதிர்த்துப் போர் செய்யவும் போய்விடுவான். பொறுமையின்மை என்ற குணமே இதற்கெல்லாம் காரணமாகும் சிலசமயங்களில் அவன் நிதான மிழந்தும் நடந்து கொண்டானென்று கூறினால் அதிலே நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்றுமில்லை. அவனுடைய கடைசிக்காலத்தில் அவனுடைய மூளைக்கு எவ்வளவு வேலையிருந்தது, அவன் கவனித்து வந்த நிர்வாகப் பொறுப்புக்கள் எத்தனை, இவற்றுலெல்லாம் அவன் எத்தனை நெருக்கடியான நிலைமையில் வாழ்ந்தான் என்பதை நாம் மனத்திலே கொள்ளவேண்டும். உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்து சிலசமயங்களில் தொடர்பாக மூப்பத்தாறு மணிநேரம் ஆழ்ந்த துயிலில் உறங்கிக் கிடப்பானென்றும் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் அவனுடைய ஆற்றல்களில் எதாவது குறைவு ஏற்பட்டதென்று கூறுவதற்கு ஆதாரமில்லை. யுத்தங்களிலே தந்திரோபாயங்களைக் கையாள்வதில் என்றும் போலவே அவன் விவேகமாகவும் உறுதியாகவும் நடந்து வந்திருக்கிறான். ஏனைய சேனுபதிகளெவரையும் இவனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியவில்லை. பகைவரிலே இவனுக்கிணையான வீரன் எவனுமே எதிர்ப்படவில்லை. ஆனால் பத்து ஆண்டுக் காலத்துக்கு மேலாக அவன் நடத்தி வந்த யுத்தங்களில், தனது படையிலும் பன்மடங்கு பெரிய படைகளுடனும், முன்பின் பழக்கமில்லாத சூழ்நிலைகளிலும், சற்றும் எதிர்பார்க்காத சமயங்களிலும் அடிக்கடி அவன் யுத்தஞ் செய்திருக்கிறானென்றாலும் ஒருமுறையேனும் அலக்சாந்தர் தோல்வியடையவில்லை. இவ்வாறு எத்தனை பேரைப்பற்றிக் கூறலாம்? படைத்தலைமை தாங்குவதிலும் அவன் ஈடிணையற்று விளங்கினான். நெப்போலியனுடைய வீரர் பிரான்சுக்காகவும் நெப்போலியனுக்காகவும் யுத்தம் புரிந்தனர். இன்னும் உலகிலே புகழ்பெற்ற சேனைகள் பல தாம் கொண்ட கொள்கைக்காகவும் அதே சமயம் தம் தலைவர்களுக்காகவும் போர் செய்து வந்திருக்கின்றன. ஆனால் அலக்சாந்தருடன் சென்ற வீரரோ அவனுக்காக, அவன் குறித்த யுத்தங்களையே செய்தனர். தொடக்கத்திலிருந்தே அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லையானாலும் ஆர்பேலா நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின் அவர்கள் அவ்வளவு விசுவாசமாகவே நடந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். அவ்வீரர்கள் பொருளிலோ அல்லது வீரச் செயல்களிலோ தாம் கொண்டிருந்த ஆர்வம் ஒன்றையே பெரிதாக மதித்திருந்தனர் என்று கொள்வதாயிருந்தால் அது இப்படியான ஒரு தேவதா விசுவாசத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க முடியாது. அவனிடத்திலே விளங்கிய கவர்ச்சிகரமான ஒரு மாயசக்தியே அவ்வீரர்களுடைய உள்ளத்தில் உணர்ச்சியையூட்டி, மகத்தான பணியொன்றில் தாமும் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறோமென்ற எண்ணத்தை வளரச் செய்தது. தளராத ஊக்கமும், பின் விளைவுகளை முன்னரே அறிய்க்கூடிய உள்ளொளியுமே அலக்சாந்தருடைய பெருமைக்கு உண்மையான காரணங்களாகும். காலம் போகப்போக அந்த ஒளி மழுங்காமல் மென்மேலும் தெளி

வாகவும் திருத்தமாகவும் விளங்கிற்று. பரம்பரை பரம்பரையாகப் பகைமை பூண்டிருந்த ஒரு நாட்டுக்கெதிராக, தான் ஒரு கிரேக்க வீரன் என்ற முறையிலேயே அவன் முதலில் படையெடுப்பினை யாரம்பித்தான். ஆனல் முடிவிலே அப்படையெடுப்பு, சாதிப் பாகுபாடுகளனைத்தையுங் கடந்து உலக மக்களின் பல இனப் பிரிவுகளையும் ஒன்றுகக் கொண்ட ஓர் அகில உலகப் பேரரசை உருவாக்கும் முயற்சியாக உருவெடுத்தது. அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்குரிய முயற்சிகளை அவன் செய்யாமல் அதனை வெறுங்கனவாகவே வைத்திருந்தாரென்றும் கூறமுடியாது. அலக்சாந்தருடைய விவேகம் அவனுடைய நிர்வாகத் துறைகளில் நன்கு பரிமளித்தது. அவனுடைய குறுகியகால வாழ்விலும் படையெடுப்புக்களிலேயே பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவ்வாறிருந்தும் தொலைதூரங்களில் அவன் கைப்பற்றிய இடங்களெல்லாம், அவனில்லாதபோதும் கட்டுப்பாடாக அமைந்து ஒன்றுயியங்கக்கூடிய திறமான நிர்வாக ஒழுங்குகளை அவன் செய்திருந்தான். இன்னும் அவன் செய்த சீர்திருத்தங்கள் சுருக்கமானவையே யாயிலும் அவற்றினுலுண்டான பயன்கள் பலவாயிருந்தன. கீழ்த்திசை நாடுகள் பலவற்றிலும் அறிவாற்றலாலும் நெறிமுறையான பழக்க வழக்கங்களினுலும் புதுமலர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. அலக்சாந்தர் உண்மையிலே ஒரு பெரியவன் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். பழங்காலத்திலே வீரத்தில் அவனுக்கு ஒப்பானவன் எவனுமிருக்கவில்லை. அவனுடைய யுத்த தந்திரங்கள் ஆசியக் கண்டத்து மக்களுடைய உள்ளத்திலே பெரிதும் இடம்பெற்றுவிட்டன. ஏறக்குறைய இருபது மொழிகளில் காணப்படும் நாட்டுப் பாடல்களுக்கு அவனுடைய வீரப் பிரதாபம் அற்புதக் கதையாக அமைந்துவிட்டது. இரண்டாயிரமாண்டுகளின் பின் சிரியா தேசத்தில் நெப்போலியன் பிரவேசித்தபோது பிதானியர் என்ற நாடோடி மக்கள் 'இசுக்காந்தர் மீண்டும் தோன்றியிருக்கிறன்' எனக் கூறிக் கொண்டார்கள். அவனுடைய நிர்வாகங்களில் விளங்கிய அரசியல் ஞானம் மக்களுடைய மனதிலே ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. நாகரிக வளர்ச்சியின் பிற்கால வரலாறுகளில் தீர்க்கதரிசியான அவனுலும் கண்டுணர முடியாத அளவு பெறுபேறுகளை அது ஏற்படுத்தியது.

பேரரசை உருவாக்கி நிர்வகிப்பதில் அலக்சாந்தர் கொண்டிருந்த கொள்கைகள் எவை என்பதை விரிவாக ஆராயக்கூடிய குறிப்புக்கள் மிக அரிதாகவே கிடைத்திருக்கின்றன. சின்ஞசியாவிலும் எகிப்திலும் நடைபெற்ற சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி நியாயமான அளவுக்கு ஆராயக்கூடிய வசதி கிடைத்திருக்கிறது. அவன் முதன் முதல் பிரவேசித்து நாகரிக உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வைத்த இடங்கள் அவையேயாகும். மற்றும் பயன்குறைந்த இடங்களைப் பற்றிய செய்திகளும் குறைவாகவே கிடைத்திருக்கின்றன. இனி, அலக்சாந்தருக்குப் பின் வந்தவர்கள் அவனுடைய கொள்கைகளில் என்ன பகுதியை ஆதரித்தனர், என்ன பகுதியைப் புறக்கணித்தனர் என்று கண்டு பிடிப்பதும் இலகுவான காரியமன்று. அவனுடைய கொள்கைகள் பழங்காலத்துச் சனுதன முறைகளேயாயினும், தான் கைப்பற்றிய இடங்களில் எவ்விதமான அரசியல் முறைகள் வழங்கி வந்தனவோ அவற்றையே அவ்விடங்களில் திருத்தமாக நிலவச் செய்தான். ஆகையால் சின்ஞசியாவிலே தன்னை வரவேற்றுபசரித்த கிரேக்க நகரங்களி

லெல்லாம் அவர்கள் பெரிதும் விரும்பியிருந்த குடியாட்சி முறைகளையே ஒழுங்குற அமைத்துவைத்தான். எஞ்சியிருந்த பாரசீகப் பழம்பேரரசின் பகுதிகளிலே மண்டலாதிபத்திய ஆட்சி முறைகளையே விளங்கச் செய்தான். பல இடங்களில் முன்பிருந்த ஆசிய நாட்டு மண்டலாதிபதிகளையே மீண்டும் நியமித்தான். ஆனால் பொருளாதார நிர்வாகத்துக்கு மாத்திரம் தான் விரும்பிய அதிகாரிகளையே நியமித்தான். பேரரசின் மத்திய பகுதிகளிலிருந்த மாகாணங்களின் நிதி நிர்வாகத்தை அவன் ஆர்ப்பாலுசு என்பவனிடம் ஒப்படைத்திருந்த செய்தி நாமறிந்ததே. எகிப்து தேசத்திலும் கிளியோமினசு என்ற பெயரையுடைய கிரேக்கனொருவனிடம் இந்த நிதி நிர்வாகம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. இன்னும் பல நாடுகளையும் அவன் கைப்பற்றி வருகையில் தான் சேர்த்துக்கொண்ட பெருஞ் செல்வத்துடன், பண்டைய உயர்குடி மக்களுடைய சொத்துக்களில் அரசிறை ஒன்றை விதித்துப் பொருள் சேர்த்து வந்தான். ஆங்கிலோ சக்சன் முறை வழங்கிய காலத்திலே இங்கிலாந்தில் நடைபெற்று வந்ததுபோல, அரசிறை வருமானத்தை அவனுக்குக் கீழடங்கி ஏவலாளராயிருந்த வர்க்கத்தினர் சேகரித்து, நிலபுலன்களின் விளைவிலே பத்திலொன்றைத் தமது எசமானர்க்குக் கொடுப்பது போல, ஆண்டுதோறும் கொடுத்து வந்தனர். இப்படிச் சேர்ந்த செல்வமனைத்தையும் அலக்சாந்தர் தன் கையிலேயே வைத்துக் கொண்டான். ஆனால் ஐரோப்பிய அதிகாரிகளுடைய பேராசையானது சேவை மனப்பான்மை என்ற உணர்ச்சியில்லாமல் பண்டிருந்ததுபோலவே இருந்தது. ஆகையால் பலாத்காரமாகப் பணத்தையும் பொருளையும் பிடுங்கிக் கொள்ளும் வழக்கமும் பரவலாகவே யிருந்தது. அலக்சாந்தர் நாடுகளைக் கைப்பற்றியது கீழைநாட்டவர்களுடைய வாழ்வைப் பறித்து மேலைநாட்டவர் கையில் ஒப்படைத்தது போலாயிற்று. அவர்களும் சேகரிக்கக்கூடிய அளவுக்குச் செல்வத்தைச் சேகரித்துக் கொண்டனர்.

என்றாலும் அலக்சாந்தரின் உண்மையான நோக்கம் அப்படியிருக்கவில்லையென்பது வெளிப்படை. அவன் பெற்ற வெற்றி அடக்குமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை; ஏற்கெனவே நாம் கூறியதுபோல அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த பல இனப்பிரிவுகளான பகுதிகளனைத்தையும் ஒன்றுகச் சேர்த்து ஒரே பேரரசினுள் அடங்கச் செய்வதே அவனுடைய நோக்கமாயிருந்தது. ஏதாவது ஒரு கடுமையான சட்ட அமைப்பை நிலைநாட்டிவிட வேண்டுமென அவன் முனையவில்லை. அதுபோலவே கிரேக்கர் தன்னை ஒரு தெய்வமாக மதித்துப் போற்ற வேண்டுமென விரும்பிய அவன், பாரசீகருடைய மதக்கோட்பாடுகளுக்கு அந்தக் கோரிக்கை முரண்பாடாயிருக்குமாதலால், அவர்கள் தன்னை அப்படி மதித்து நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. இனி, அயோனியாவிலே குடியாட்சியை அலக்சாந்தர் நிலைபெறச் செய்தானுயினும், தான் தோற்றுவித்த புதிய நகரங்களில் அதனை அனுமதித்தானை என்பது சந்தேகமே. ஆகவே அவன் தனது கொள்கையைத் தன் ஆட்சிக்கு அடங்கிய மக்கட் கூட்டத்தின் போக்குக்கேற்ப மாற்றிக் கொண்டான். பிறப்பு, சாதி, பழக்க வழக்கம் என்றின்னவற்றினால் வெவ்வேறான தன்மையராய் விளங்கிய பல்வேறு சாகியங்களுடனும் பழகுவதற்கு அப்படி நொதுமலான ஒரு முறையே பயன் தரக் கூடியதாகும். ஏதாவது ஒரு வகையில் இவர்களிடையே ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்து

வதற்காக அவன் முக்கியமாக இரண்டு கொள்கைகளைப் பின்பற்றினனென்று தெரிகிறது. முதலாவது சாதிக் கலப்பு—இதனைப்பற்றி முன்னரும் குறிப்பிட்டுள்ளோம். அக்கொள்கையைப் பல வழியாலும் கையாண்டு பார்த்தும் அது பலனளிக்கவில்லை. தான் கைப்பற்றியிருந்த பகுதிகளில் அரசியல் நிர்வாகத்திலே ஆசிய இனங்களைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளுடன் ஐரோப்பியரையும் கலந்து நியமித்து வந்தான். ஆனால் அவனால் மீண்டும் நியமிக்கப்பட்ட மண்டலாதிபதிகள் பதினெட்டுப் பேரிலே விசுவாசமாக நடந்து கொண்டவர்கள் மிகச் சிலரேயாவர்; பதின்மர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டனர். சிலர் உயிர் நீத்தனர்; கடைசியாக அவன் இறக்கும்போது பதவியிலிருந்த மண்டலாதிபதிகள் மூவரே. இன்னும் அலக்சாந்தர் தனது முன்னணிப் படையிலே கீழை நாடுகளைச் சேர்ந்த வீரரையும் சேர்ப்பதற்கு முயற்சிகள் செய்து வந்தானென்பதையும் நாமறிவோம். அக்கொள்கையினால் மனக்கசப்பு வளர்ந்ததேயன்றிப் பயனேதும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவனும் உயிர்துறக்க அந்த வழக்கமும் கைவிடப்பட்டது. பெருந்தொகையான மக்களைக் கிழக்கிலிருந்து மேற்குக்கும் மேற்கிலிருந்து கிழக்கிற்கும் பரிவர்த்தனை செய்வதென்ற அவனுடைய திட்டம் செயற்படுத்தப்பட்டதாய்த் தெரியவில்லை. ஆனாலும் பண்டைக்கால உலகிலே பரிவர்த்தனை என்ற இச்செய்தி புதியதன்று. அசிரியா, பாபிலோன் முதலாமிடங்களிலிருந்த அரசர்கள் பெருந்தொகையான மக்களை இதுபோலப் பரிவர்த்தனை செய்துள்ளார்கள். ஈபுறு என்ற இனத்து மக்களைப் பெருந்தொகையாக நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றிய செய்தியே இதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக் காட்டாகும். இனி, ஆசிய நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களை அலச்சாந்தர் ஐரோப்பாவினுள் ஏற்றுக்கொள்வதற்குரிய முயற்சியொன்றையும் மேற்கொள்ளவில்லை. கிரேக்கரில் பெருந்தொகையானவர்கள் ஆசிய நாடுகளில் சென்று வசிப்பதற்குச் சித்தமாக முன்வந்தனர். இச் செய்தியைப் பற்றிப் பின்னர் ஆராய்வோம். ஆனால் அலக்சாந்தர் எண்ணியபடி உண்மையான ஓர் இனக்கலப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் அத்தகைய கலப்பு ஒன்று கிரேக்க நாட்டுப் பெண்கள் மூலந்தான் ஏற்படவேண்டும். சில ஆயிரம் மசிடோனியர் கீழ் நாடுகளைச் சேர்ந்த பெண்களை விவாகம் செய்து கொண்டால் மட்டும் போதாது. அப்படியான கலப்பு மணத்தினால் பிறக்கும் பிள்ளைகள் நாகரிகம் குறைந்த அவ்வந்நாட்டு மக்களுடன் தானே சேர்ந்து கொள்வர்? மக்களைப் பெறுந் தாயன்றே இல்லம் சிறக்கக் காரணமானவள்? இக்கால ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பின் தங்கிய நாடுகளிற் சென்று குடியேறியபோது அவர்களுக்கேற்பட்ட பிரச்சினைகளைப் போன்ற பிரச்சினைகளே அலக்சாந்தருக்கும் அக்காலத்தில் ஏற்பட்டன. உதாரணமாக எங்கள் நாட்டுக் குடியேற்றக்காரருக்கும் இந்திய மக்களுக்குமிடையிலே சாதிக் கலப்பையோ இனக் கலப்பையோ ஏற்படுத்த நாங்கள் முயற்சிக்கவில்லை. அலக்சாந்தருக்கும் அக்காலத்திலே இப்படிச் செய்வதிலிருந்த தடை அத்துணைப் பெரியதன்று. கிரேக்கருக்கும் பாரசீகருக்குமிடையில் பிறப்பினாலுள்ள வேறுபாடு, பிரித்தானியர்க்கும் இந்தியர்க்குமிடையிலுள்ள வித்தியாசத்திலும் பார்க்க மிகக் குறைவானதேயாகும். என்றாலும் அத்தகைய இனக் கலப்பு

ஒன்றை அலக்சாந்தர் உயிருடன் இருந்திருந்தாலும் சாதித்திருக்க முடியாது. கிழக்குக் கிழக்கேதான், மேற்கும் மேற்கேதான். இவையிரண்டையும் ஒன்றுகக் கலப்பது இன்றும் மனித ஆற்றலுக்கும் அரசியல் ஞானத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட செயலாகவே விளங்குகிறது.

கீழ்த்திசை நாடுகளில் மேலை நாடுகளின் வாழ்க்கை முறைகளைச் செறியச் செய்வது ஒன்றே சிறந்த கொள்கையாயிருந்திருக்கும். அதாவது இந்தியா ஓளவுக்காவது ஆங்கில மயமானது போலவும், கோல் நாடும் பிரித்தானியாவும் பண்டு உரோமானிய நடைமுறைகளைக் கற்றுக் கொண்டது போலவும், இலவந்தனிய நாடுகளில் எலனிய வாழ்க்கை முறைகளைப் புகுத்தியிருக்கலாம். இதுபோலவே ஒரு கலப்பினைக் காண்பதுவே அலக்சாந்தருடைய பெருந் திட்டத்தின் இரண்டாவது கொள்கையாயிருந்த தென்பது வெளிப்படை. கிரேக்கப் பண்பாட்டின் சாரமாக விளங்கியது அவர்கள் நகரமைத்து வாழும் வாழ்க்கையேயென்று அடிக்கடி கூறப்பட்டுள்ளது. திருத்தமற்ற மக்களை நாகரிகமடையச் செய்வதற்கு நகர வாழ்வே சிறந்த சாதனமாயிருந்த தென்பதைச் சரித்திர வரலாறுகள் மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. பிரித்தானியா, கோல் என்னும் நாடுகளில் நிறுவப்பட்டிருந்த உரோம நகரத்தவருடைய பேட்டைகளே அந்நாடுகளின் கலாசாரவிருத்திக்கு உண்மையான அடிப்படையாயிருந்தன. அவ்வாறே அலக்சாந்தரும் தான் கைப்பற்றிச் சென்ற ஒவ்வோரிடத்திலும் கிரேக்க முறைகளிலமைந்த ஒரு பேட்டையை நிறுவி, அதிலே பெரும்பாலும் கிரேக்கரையே குடியேற்றிச் சென்றான். அலச்சாந்தர் எத்துணைச் சிறந்த தீர்க்கதரிசியாயிருந்தானென்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறதன்றே. இத்தகைய பேட்டைகள் எழுபதுக்குமதிகமாக இருந்தனவென்று தெரிகிறது. அவற்றுள் இருபத்தைந்தை இப்பொழுதும் அடையாளங்காண முடியும். இவற்றுட்சில அலக்சாந்திரியாவைப் போலப் பிரபலமடைந்த நகரங்களாயும் விளங்குகின்றன. பலூர்ச்சித்தானம் போலச் சேய்மையில் விளங்கும் நாடுகளில் நிறுவப்பெற்ற வேறு சில பேட்டைகள் செல்வாக்கிழந்து மிகவிரைவிலே மறைந்தும் போயின. ஆனால் மேவி, கந்தகாரம் போன்றவற்றை அவனுக்குப் பின் வந்தவர்கள் புனருத்தாரணஞ் செய்தார்களாகையால் அவை பெருமை குன்றாமல் விளங்கிவந்தன. இரண்டு விதமான நோக்கங் கொண்டே அலக்சாந்தர் இப் பேட்டைகளை அல்லது குடியேற்றங்களை நிறுவினனென்று கூறலாம். முதலாவதாக, ஒவ்வோரிடத்திலும் படையிலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்ட முதிய வீரர்கள் குடியேறினர்கள். தேவையேற்படும்போது அவ்விடம் ஒரு படைத்தளமாயும் பேரரசின் புறநகராயும் பயன்படும். இரண்டாவது கிரேக்க தேசத்தினர் வெளியிடங்களுக்குச் சென்று குடியேற இத்திட்டங்கள் தூண்டுகோலாயிருந்தன. நூன்வினைஞர், மருத்துவர், ஆசுடம் சொல்பவர், காசு மாற்றுபவர், வணிகர், இசைக்கலைஞர், விளையாட்டு வீரர், விகடகவிகள், எழுதுவினைஞர், மற்றும் பெண்களும் ஆகிய பலதரப்பட்ட மக்கள் அலக்சாந்தரின் கூடாரத்தைத் தொடர்ந்து சென்றனரென்பதை நாமறிந்துள்ளோம். இவர்களிற் பலர் ஆங்காங்கே குடியேறித் தங்கிவிடவும் சித்தமாயிருந்தனர். வாணிப நோக்கமும், புதிய சூழ்நிலைகளுக்கேற்பத் தங்கள் போக்கு

களைத் திருத்திக் கொள்ளக்கூடிய தன்மையுங் கொண்ட ஒரு சாகியத்தின ருடைய ஆர்வத்தை இந்தச் சந்தர்ப்பங்கள் மேலும் தூண்டிவிட்டன. ஆகவே புதிது புதிதாக மக்கட் கூட்டம் கீழைத் தேசங்களை நோக்கிப் புறப்பட்டு, அலக் சாந்தர் தமக்காதரவாக நிறுவிச் சென்ற இடங்களில் குடியேற முன்வந்தனர். இச்சிறிய நகரங்களின் வீதிகளும் கட்டிடங்களும் எலனிய முறையிலேயே அமைந்தன. சந்தைச் சதுக்கமொன்றை மையமாகக்கொண்டு, உயர்ந்த தாழ் வாரங்களுடன் கூடிய பொதுக்காரியாலயங்களும் தேவாலயங்களும் வரிசை வரிசையாக விளங்கின. இந்நகரங்களினரசியல் சட்டமும் பரம்பரையான கிரேக்க முறைபற்றியே அமைந்திருந்தது. வீதிகள் சந்தைகள் என்பவற்றை நிர்வகிக்கவும் சிறிய முறைப்பாடுகளை விசாரிக்கவும் நியாயாதிபதிகளும் நியமிக் கப்பட்டிருந்தனர். சில இடங்களில் மந்திரி சபையும், மக்கள் சபையுமே அமைந் திருந்தனவோ என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது. ஆனல் எல்லாவற்றுக்கும் மேலதிகாரியாக ஒவ்வோரிடத்திலும் ஒவ்வொரு அதிபதியை அலக்சாந்தரே நியமித்து வைத்தான். எனினும் அக்குடியேற்ற வாசிகளுக்கு வாழ்விலே உயர்ந்த சலுகைகள் இருந்தன. அவர்களே நகரத்தின் மக்கள் சபை யில் அங்கத்தவராயிருந்தனர். அலக்சாந்திரியாவில் மாத்திரம் பல இன மக்க ளும் குடியேற வேண்டியிருந்தது. அங்கே கிரேக்கர் மற்றும் சுதேசிகளோடு ஒட்டாமல் மிகவும் விலகியே வாழ்ந்து வந்தனர். முன்னர் நாம் குறிப்பிட்டது போல, கீழைத் தேச மக்களிடம் வாணிபஞ் செய்து தாங்கள் பயனடைவ தையே இவர்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனரென்பது இதனுற் றெளி வாகிறது. உண்மையான தேசாபிமான உணர்ச்சி அங்கே காணப்படவில்லை. 'அநாகரிகம்' நிறைந்த கீழ்த்திசை நாடுகளில் அமைந்த அந்நகரங்களின் மதில் களுக்கப்பால் எலனிய வாழ்க்கை முறைகளும் கலாசாரமும் விரைவாக விருத்தி யடையவில்லை. அநாகரிகமென்னும் கடல் நடுவே அமைந்த நாகரிகத் தீவுகளா கவே அவை விளங்கிநின்றன.

எனினும் கீழ்த்திசை நாடுகளில் அறிவாற்றலும், ஒழுக்க நெறிகளும் அந்த நகர எல்லைகளுக்கிடையே மிக ஆழமாகச் செறிந்தன. இலவந்தியப் பிரதேசத் தின் கரையோர நாடுகளில் கிரேக்க மொழி நன்கு வேரூன்றி நிலைத்து விட்டது. அலக்சாந்திரிய யூதர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின்படியமைந்த புகழ்மிக்க செப்து வாசிந்து முறையான தமது மதக் கோட்பாடுகளை அமைப்பதற்குக் கிரேக்க மொழியையே கைக்கொண்டனர். பாலத்தினமே இரு மொழி பேசும் பிரதேச மாக மாறியது. கிரேக்க மொழியில் பிரபலமான சிலேடைக் கவிஞனுயிருந்த மிலே சர் என்பவன் காதாரா என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்தவனேயாவன். கிறித்துநாதரு டைய சீடர்கள் வழக்கமாக எழுதிவந்த மொழி அக்காலத்திலே சமூக நிலையில் ஓரளவு தாழ்ந்தவர்கள் பேசி வந்த கிராமிய வழக்கிலிருந்த கிரேக்க மொழியா கையால் அவரே அடிக்கடி கிரேக்க மொழியை உபயோகித்திருக்கிறரென்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். மொழிவழக்கு எங்கெல்லாம் புகுந்ததோ அங்கே அத னேடு சேர்ந்த பழக்க வழக்கங்களும் பரவியிருக்குமென்று கருதுவதில் தவ றில்லை. பிறநாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களை மிகத் தீவிரமாயெதிர்த்து வந்த யூத

மதத்தினையே கிரேக்கப் பண்பு பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. கிரேக்க இலக்கியப் பரிச்சயத்தினூலேற்பட்ட ஒரு பரந்த மனப்பான்மை காரணமாக நாட்டினின்றும் கலந்துபோன யூதரிடையன்றி, யெருசலத்திலிருந்த யூதரிடையேயும் எலனியச் சார்புள்ள யூதர் பிரிவு ஒன்று தோன்றலாயிற்று. மோசேசின் கட்டளையைப் பொது அறிவுக்குப் பொருத்தமாக மாற்றியமைத்தலும், கடுமையான சமயச் சடங்குகளைக் குறைத்தலும், யெகோவா வணக்கத்திலேயிருந்த மிகக் குறுகிய கட்டுப்பாடுகளை உடைத்து மனித வர்க்கத்தின் சௌகரியங்களுக்கேற்ற வகையில் தெய்வ வணக்கத்தை விரிவடையச் செய்தலுமே எலனியச் சார்புள்ள அந்த யூதப் பிரிவினரின் பிரதான நோக்கமாயிருந்தது. இவ்வியக்கத்தைப் பின்பற்றியவர்களிடையே பலர் கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவலாயினர். சிட்டீபன் என்னும் தியாகியே கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவியவர்களில் முதல்வனவன். சிந்தனைக்கும் சிந்தித்ததைத் தெளிவாகச் சொல்வதற்கும் கிரேக்க மொழி பல வகையாலும் வசதியாயிருந்தமையினூலேயே புனிதர்-போல் முதலான மத தூதவர்கள் சின்ஞசியாவிலும் மற்றுமிடங்களிலும் தங்களுடைய போதனைகளைச் சுலபமாகப் பரப்பக் கூடியதாயிருந்தது. சுருக்கமாகக் கூறுமிடத்து அலக்சாந்தருடைய குடியேற்ற முயற்சிகள் காரணமாக வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் பரந்த செல்வாக்குகளே மத்தியதரையின் கீழ்பாலமைந்த நாடுகளில் புதியதொரு பண்பாட்டைத் தோற்றுவித்தன எனலாம். அந்நாடுகளை உரோமப் பேரரசு தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டபோதும் அந்தப் பண்பாடு அழிந்துபடாமல் விளங்கிற்று. உரோமப் பேரரசின் மேற்கு நாடுகள் ஆங்குத் தோன்றிய கலகங்களாலும் சீர்கேடுகளாலும் அல்லற்பட்டபோதும் கிழக்குப் பகுதியில் இருந்த இந்நாடுகள் தமது சொந்தக் கலாசாரத்துடன் நூற்றாண்டுக் கணக்காகத் திகழ்ந்து நின்றன. பைசாந்தியம் என்னும் பகுதியிலிருந்த பேரரசர்களுடைய நாகரிகம் திருத்தங்களுக்கு இடங்கொடாமல் இருந்தபடியே இருந்து அழிந்துபோயிற்றென்றாலும், அதன் தோற்றத்துக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவை அலக்சாந்தருடைய முயற்சிகளேயன்றி உரோமருடையனவல்ல. அவ்வரசர்களின் தலைநகரமான கொன்சாந்திநோப்பிள் கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டிலே துருக்கியரால் கைப்பற்றப்படும் வரையில் கிரேக்கப் பேரறிஞருடைய கலாகேந்திரமாகவே[1] விளங்கி நின்றது.

எலனிய நாகரிகத்தைப் பரப்பப் புறப்பட்ட அலக்சாந்தருடைய கொள்கைகளால் கீழ்த்திசை நாடுகள் மாற்றமடைந்தனவென்றால் அந்நாகரிகமும் அந்நாடுகளில் பரவியதால் சில மாற்றங்களுக் குள்ளாவதும் நியதியேயாகும். அந்நாகரிகத்திலே குறைபாடுகளும் தோன்றின; நிறைவுகளுந் தோன்றின. இயல்பாயிருந்த ஆக்க முயற்சியும் ஆரம்பத்திலிருந்த பரிசுத்தத் தன்மையும் குன்றிப் போக அவற்றிற்குப் பதிலாக அது விசாலமான அடிப்படையும் பரந்த நோக்கமும் கொண்டு விளங்கிற்று. அலக்சாந்தருடைய காலத்திலே கிரேக்க

1. அலகசாந்தருடைய பேரரசைப் போலவே எககாலத்தில் விளங்கிய அரேபிய நாகரிகம் எலனிய பண்பாடுகள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த தென்பதையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடவேண்டும். அவ்வாறே விஞ்ஞானம் மருத்துவம் கணிதம் முதலிய சாத்திரங்கள் சமார்க்கண்டிலும் பேசப்பட்டன; கைரோ, கோர்தோவா என்னுமிடங்களிலும் பரந்திருந்தன.

தேசம் குறுகிய நோக்கங் கொண்ட ஒரு கொள்கையாற் கட்டுண்டு கிடந்தது. தத்தம் காரியங்களே மாத்திரமே கவனித்துக் கொண்டிருந்த கோவிற் பற்றுக் களாகப் பிரிந்து 'போலிசு' என்ற நகர அமைப்பு முறையொன்றைத் தவிர வேறெந்தச் சமூக அமைப்பையும் அறியாமலிருந்தது. போலிசு என்ற சமூக அமைப்பிலும் ஒரு சில நகரப் பிரமுகர்களே, ஒருவிதமான சுகத்தையுமறியாத அடிமை வர்க்கத்தினர் உழைப்பினல் அளவற்ற சுகங்களே யனுபவித்து வந்த னர். ஒரு சிறிய நாட்டுக்கும் மற்றொரு சிறிய நாட்டுக்கு மிடையில் காலாகால மாக இருந்துவரும் அபிப்பிராய பேதங்களேத் தமக்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொள்ள முடியாமலிருந்தனர். முடிவில்லாத தமது பூசல்களால் ஒரு பயனு மில்லையென்பதைப் பல காலமாயறிந்திருந்தாலும் அவற்றைத் தீர்க்க வகையறி யாதிருந்தனர். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எலனியனொருவனும் எலனிய னல்லாத இன்னொருவனும் சமமாக வாழக்கூடிய ஒரு உலகத்தை நினைத்துப் பார்க்கவோ, அல்லது வெவ்வேறு வகையான சாதியினரும், வெவ்வேறுவகை யான பழக்க வழக்கங்களேயுடையவர்களும் பொதுவான கொள்கையொன்றி னுற் கட்டுப்பட முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவோ அவர்களால் முடியா மலிருந்தது. அரசியல் முறையிலாவது அத்தகைய ஒற்றுமையொன்றை உரு வாக்க அலக்சாந்தரால் முடியாமற்போயிற்று. தாமெல்லாம் ஒரே சாகியத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் அவனுடைய பேசினுள் அடங்கியிருந்த மக்க ளிடையே ஏற்படவில்லே. ஆனல், பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, அவன் தன் கற்பனையில் என்றுமே கண்டிராத பெரிய வெற்றி யொன்றைச் சாதித்துக் கொண்டான். தவருன அபிப்பிராயங்களினலும் குறுகிய மனப்பான்மையினு லும் கட்டுப்பட்டு ஒடுங்கிக் கிடந்த கிரேக்க மேதா விலாசத்தினே வெளிப்படுத்தி உலகம் முழுதும் தடையின்றிச் சிறகடித்துப் பறக்கவும், எங்கெல்லாம் மக்கள் அதனே வரவேற்கிறர்களோ அங்கெல்லாம் அது தங்கியிருக்கவும் செய்த பெருமை அலக்சாந்தருக்கேயுண்டு. புதிய தேசீய உணர்ச்சியொன்றை அவ னேற்படுத்த வில்லேயேயானலும், அக்காலத்தில் அத்தியாவசியம் தேவையா யிருந்த சர்வதேச ரீதியிலான பரந்த மனப்பான்மையொன்றை உருவாக்கி வைத்தான். அறிவாற்றலாலும் கலாசாரத்தினலும் சிறந்த கொள்கைகளே யுடைய ஒரு சமூகம், நாடு, தேசம், கண்டம் என்ற எல்லேகளேக் கடந்து எங்கு வேண்டுமானலும் செல்லக்கூடிய ஒரு உலக சகோதரத்துவவுணர்ச்சியை அவன் ஏற்படுத்தி வைத்தான். சிதோயிக தத்துவக் கருத்துக்களேக் கொண்டிருந்த செனே என்பவன் (சைப்பிரசில் உள்ள சிற்றியம் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த இவன் ஒரு செமித்தியனுவன்), தான் 'ஓர் உலகப் பிரசை' என்றும், மனிதரெல் லாம் சகோதரர் என்ற கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டவனென்றும் கூறுவதற் காதாரமாயிருந்தது அந்தப் பரந்த மனப்பான்மையேயாகும். கிரேக்கன், யூதன், அநாகரிகன், சித்தியன், கட்டுப்பாடு, விடுதலே என்ற வேற்றுமையெதுவும் இல்லாத ஒரு சமூகத்தைப் பற்றி மூன்று நூற்ருண்டுகள் கழிந்தபின், புனித போல் என்பவர் போதிப்பதற்கும் இந்தப் பரந்த மனப்பான்மையே காரணமா யிருந்தது.

அத்தியாயம் XXI

எலனிய காலமும் அதன் பின்பும்

1. அலக்சாந்தருக்குப் பின் வந்தோர்

அலக்சாந்தருடைய பேரரசுக்கு உரிமை பாராட்ட அவன் வழியில் யாருமே தோன்றவில்லை. உரட்சணுவின் வயிற்றிலுதித்த மைந்தனும் அலக்சாந்தர் இறந்த பின்புதான் பிறந்தான். அச்சிறுவனும் தனக்குரிமையான அரசைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பே ஆபத்தொன்றில் சிக்கி உயிர்துறந்தான். வீரம் மிக்க ஒரு பெருந் தலைவனில்லாமையால் அந்தப் பேரரசும், அலக்சாந்தருடைய தளபதிகளின் பேராசைக் கிரையாகித் துண்டு துண்டாய்ச் சிதறிப்போயிற்று. அந்தத் துண்டுகளிலிருந்து தத்தமக்கேற்ற இராச்சியப் பிரிவுகளை அத்தளபதிகள் அமைத்துக் கொண்டனர். அவர்களுள் ஆற்றல் மிக்கவனுய்த் திகழ்ந்த அந்திகோனுசு என்பவன் பேரரசு முழுவதையும் ஒன்றுய் வைத்திருக்க முயன்றனனினும் 301 இல் மற்றவர்களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டான். அதனுல் ஏனைத் தளபதிகள் கிடைத்த செல்வத்தைத் தமக்குள் பங்கு போட்டுக்கொண்டனர். அலக்சாந்தருடைய பிரதிநிதியாக ஐரோப்பாவிலே தங்கியிருந்த அந்திப்பாதரின் மைந்தனை கசாந்தர் என்பவன் மசிடோனியாவையும் கிரேக்க நாடுகளையும் தானே வைத்துக்கொண்டான். எகிப்து தேசத்தின் அதிபதியாக நெடுங்காலமாயாண்டுவந்த தொலமியே எகிப்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். கிழக்குப் பகுதியிலிருந்த நாடுகள் அனைத்தும் செலிக்கியுசைச் சேர்ந்தன. முதலில் இலிசிமாக்கியுசு என்பவனுடைய பகுதியாயிருந்த சின்ஞசியாவும் கடைசியில் செலிக்கியுசையே சேர்ந்தது. இம்மூன்று அரசுகளையும் ஆற்றல்வாய்ந்த அதிகாரிகள் தொடர்ந்து ஆண்டு வந்தனர். உரோமர் தோன்றும் வரையில் இம்மூன்று அரசாங்கங்களும் ஒழுங்காகவே நடந்துவந்தன. செலியூசித இராச்சியத்தின் கிழக்குத் திசையில் மிகத் தூரத்திலுள்ள பகுதிகள் பிரிந்து[1] போனதால் அது சிறிது சிறிதாகக் குறைந்துவந்தது. அதுவுமன்றிக் கலேதியா என்னுமிடத்தில் குடியேறியிருந்த செல்தர் என்பவர்கள் சின்ஞசியாப் பகுதிகளில் படையெடுத்துச் சென்றதனுல் அப்பகுதிகள் பேர்காமம், பொன்தூசு என இரண்டு முடியாட்சிகளாகப் பிரிந்தன. அந்திகோனுசு கொனுதாசு என்பவனுடைய ஆதிக்கத்தில் மாறியிருந்த மசிடோனிய இராச்சியம் வலிமையும் கட்டுப்பாடும் கொண்டு விளங்கியது. கிரேக்க நாடுகள் தமது பண்டைய சுதந்திரத்தை ஓரளவு பெறக்கூடியதாயிருந்தும் வடபகுதியிலிருந்து மேற்கொள்

1 பத்திரியாவிலே கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டு வரையில் கிரேக்க அரசபரம்பரை ஒன்றே இருந்துவந்தது. நாகரிகத்தில் சிறந்த இடமாயிருந்ததால் அது, இந்தியாவையுஞ் சீனுவையும் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. மூன்றும் நூற்றுண்டின் முடிவிலே III ஆம் அந்தியோகியுசு செலியூசிதரான தனது முன்னேருடைய ஆட்சியிலிருந்த கிழக்குப் பகுதிகள் பலவற்றை மீட்டுக் கைப்பற்றினன். நகரமமைத்தல் என்ற அலக்சாந்தருடைய கொள்கையைச் செலியூசிதரும் சிறப்பாகத் தொடர்ந்து வந்தனர். கி. மு. முதலாம் நூற்றுண்டில், உரோமப் படைகள் எழுந்து அவர்களை வெற்றி கொள்ளும் வரையில் அவர்களுடைய அதிகாரம் குன்றுமலேயிருந்தது.

ளப்பட்ட படையெடுப்புக்களால் அடிக்கடி அல்லற்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. இந்த மூன்று இராச்சியங்களுள் மிகச் செழிப்பாகவும் பிரபலமாகவுமிருந்துவந்தது தொலமியும் அவனுக்குப் பின் வந்தவர்களும் ஆண்டுவந்த எகிப்து தேசமேயாகும். மத்தியதரைக் கடலின் கிழக்குப் பக்கத்தில் எகிப்து தேசமே அதிகாரஞ் செலுத்திவந்தது. தயர்நகரம் அழிந்து போனதும் இதற்கொரு காரணமாகும். அரேபியாவிலிருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் வாணிபக் கப்பல்கள் எகிப்தைச் சென்றடைந்தன. எகிப்திய வணிகர் மேற்கிலே காதேச்சுக்கெதிராகவும் வாணிபஞ் செய்தனர். எகிப்து தேசத்தில் வழங்கிவந்த ஆட்சிமுறை மசிடோனிய முறையையோ அல்லது கிரேக்க முறையையோ பின்பற்றி நடக்கவில்லை. தனது பண்டைய வழக்கத்திலேயே அது தன் அரசியலை நடத்தி வந்தது. பண்டிருந்த பரோக்கள்[1] ஆண்டுவந்த முறையிலேயே தொலமியும் தனது ஆட்சிமுறைகளை மாற்றியமைத்திருந்தான். அன்றியும் அவன் அறிவாற்றலும் பண்பாடும் மிக்க வனுயிருந்தானுகையால் அலக்சாந்திரியாவைத் தலைசிறந்த கலா கேந்திரமாக்கி விட்டான். அவன் நிறுவிவைத்த 'மியூசியம்' என வழங்கும் அறிஞர் பலர் கூடும் சர்வகலாசாலை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கும், இலக்கிய சர்ச்சைகளுக்கும் பண்டைக்காலத்தில் ஈடு இணையற்ற ஒரு தலமாக விளங்கிற்று. யூக்கிளிதும், எராத்தோசுதெனிசும் இன்னும் நாம் முன்னர் கூறிய சிந்தனையாளர் பலரும் இவ்விடத்திலே கூடி ஆராய்ச்சிகளை நடத்திவந்தார்கள். இந்த 'மியூசியத்தின்' பக்கத்திலே தொலமி, பிரபலமான தனது நூல் நிலையத்தையும் நிறுவியிருந்தான். உலக இலக்கியங்களும் நூல்களும் யாவும் அங்கே சேர்த்துவைக்கப்பட்டன. எழுத்துவேலை செய்பவர்கள் பலர் மேலும் நூல்களைப் பிரதி செய்து எடுத்து அந்நூல் நிலையச் செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் பயிற்சி பெற்ற விமர்சகர்களங்கே குழுமியிருந்து பழம் பெரும் புகழ்வாய்ந்த இலக்கியங்களின் எழுத்துப் பிரதிகளைச் செப்பனிட்டு, அதிகாரங்கள், பாகங்கள், பிரிவுகளாக அவற்றை வகைப்படுத்தி, படிப்பவர்க்கும் அவற்றை எழுதுவதற்கென அக்காலத்தில் அங்கே கிடைத்த பப்பிரூசு என்ற ஒருவகைப் புல்லின் நுண்மையான சுருள்களுக்கும் வசதியாக ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.[2] இலக்கணகாரரும்

---

1. தொலமி முதலாக ஆட்சி செய்து வந்தவர்கள் அமைத்து வைத்திருந்த அரசியல் நிர்வாகப் பிரிவுகள் சாத்திரீய முறையிலமைந்திருந்தனவாகையால் அரசாட்சியைத் திறம்பட நடத்த உதவியாயிருந்தன. உரோம சக்கரவர்த்திகளும் எகிப்து தேசத்தைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டபின் அதே நிர்வாக முறைகளைத் தாமும் ஏற்றுக்கொண்டனர். சுதேசிகளின் உழைப்பையே தன்னலத்துக்காகப் பெரிதும் பயன்படுத்துவதாக அந்த நிர்வாக முறைகளமைந்திருந்தன. அப்பழக்கமே பின்னர் பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்ந்து எகிப்திய சரித்திரத்திலே நிரந்தரமாயமைந்துவிட்டது.

2. புத்தகம் தயாரிப்பதில் அலக்சாந்திரியா சிறந்த வியாபாரம் செய்துவந்தது. பப்பிரூசு என்னும் புல்லைப் பிறநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யாமல் தடைவிதித்துத் தமது நாட்டுக்கே அத்தொழில் ஏகபோக உரிமையாயிருக்கவேண்டுமெனத் தொலமியர் செய்து வைத்தனர். இப்புல் வேறுநாடுகளில் கிடையாது. பேர்காமம் என்பதும் கலைகளில் சிறந்த மற்றுமொரு நகரமாகும். அங்கே புத்தகப்பிரதி செய்பவர்கள் பதப்படுத்திய ஆட்டுத்தோலிலே எழுதவேண்டிய நிர்ப்பந்த மேற்பட்டது. ஆட்டுத்தோலைப் "பார்ச்மெண்டு" என வழங்கினர். "பார்ச்மெண்டு" என்ற சொல் அந்நகரத்தின் பெயரையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய ஒரு சொல் என்பர்.

உரைகாரரும், சொற்றொடரிலக்கணம் பற்றிய விரிவான இலக்கண விரிவுரை எழுதினர்கள்; அகராதிகள் தொகுத்தனர்; முற்காலத்திலிருந்த அறிஞர்கள் எழுதி வைத்த நூல்களுக்கு விருத்தியுரையோ விமர்சனமோ செய்தனர். அலக்சாந்தருடைய காலத்திலே உண்மையான ஆக்க முயற்சி குன்றிப்போக, அதற்குப் பதிலாக, தாம் கல்விகற்றவர் என்பதை வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளும், ஒரு போலி வாழ்க்கையே பெரும்பாலும் குடிகொண்டுவிட்டது. மேலும் அவர்கள் சிறந்த தத்துவ ஞானியராயுமிருக்கவில்லை. விஞ்ஞானப் பகுதியில் குறிப்பிடக்கூடிய அளவு முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. மிகச்சிறப்பான ஆக்க முயற்சிகளும் அத்துறையில் நடைபெற்றன. ஆனால் இலக்கியங்கள் கலைகள் என்பவற்றிலே ஊக்கங் குறைந்துபோயிற்று. முன்னைக்காலத்திலே எல்லாசில் காணப்பட்ட உணர்ச்சி அப்பொழுது அற்றுப்போனது. உண்மையான எலனியத்திலிருந்து இந்த அழிவுக்காலத்தைப் பிரித்தறிவதற்காக அதனை 'எலனித்திக் காலம்' எனக் குறிப்பிட்டனர்.

எலனித்தி எழுத்தாளரிடையே காணப்பட்ட குறைபாடுகளுக்குக் காரணம் அவர்கள் முன்னைக்காலத் தறிஞர்களிடம் விசுவாசமாக நடந்துகொள்ளவில்லையென்பதன்று; அளவுகடந்த விசுவாசமே அதற்குக் காரணமாகும். பாரசிகம், எகிப்து, ஈபுறு முதலாகத் தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த பிறநாடுகளின் செல்வாக்குகள் தம்மிடையே பரவ இடங்கொடுத்திருப்பார்களாஞல் புதிய கொள்கைகளும் புதிய சாதனைகளுமே யன்றி அவர்களிடையே வேறு தோன்றியிருக்க முடியாது. கிரேக்க மேதாவிலாசம் மிகவும் பழமையெய்தி நின்றது. அதற்குப் புதிய ஊக்கமும் புத்துணர்ச்சியும் அவசியம் அளிக்கப்பட வேண்டியிருந்தன. ஆனால் அலக்சாந்திரியரோ தமது பாரம்பரியத்தைப் பண்டிருந்தபடியே பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், எலனியரல்லாத 'அநாகரிக'ருடைய செல்வாக்குகளால் அதன் பரிசுத்தத் தன்மையைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது என்றும் கங்கணங்கட்டி நின்றனர். தம் முன்னோரான பேரறிஞர் கற்பித்துவைத்த பண்டை இலட்சியங்களையே தாமும் தொடர்ந்து தமக்காதாரமாய்க் கொண்டிருந்தனர். எனவே சுயசிந்தனையின் ஊற்றுக்கண் அடைபட்டுப் போயிற்று. கற்பனை வளம் செறிந்திருக்க வேண்டிய இடத்தில் வெறும் ஏட்டுக் கல்வியே விருத்தியடைந்தது. அலக்சாந்திரியரும் போலிகளாய் மாறினர்கள். இப்பொழுது ஒரு ஆசிரியர், பின்பு இன்னோராசிரியர் என்று பழங்காலத்து ஆசிரியர்களின் நடையைப் பின்பற்றி எலனிய இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கு காணப்பட்ட சிறப்புக்களை ஒன்றுகக் கலந்து, தமக்குப் பிடித்த கருத்துக்களை மாத்திரமே எடுத்து மிக உயர்ந்த நடையில் அரிதின் முயன்று எழுதிவைத்தார்கள். கருத்துச் செறிவைவிட அலங்காரமும் அழகுந்தான் அவர்கள் செய்த நூல்களில் காணப்பட்டன. தொலமிய நூல்நிலையக் காப்பாளனும், இலக்கியங்கள் பலவற்றின் பெயர், குறிப்பு முதலியவற்றை ஒழுங்குபடத் தொகுத்தவனும், எண்ணூறு சுருள்களில் அடங்கிய இலக்கியங்களின் ஆசிரியனுமான கள்ளிமாக்கியுசு என்பவன், கருத்துச் செறிவுள்ள ஈரடிப் பாடல்களை அழகாகப் பாடவல்லவன் என்று புகழ்பெற்று விளங்கினன்.

அவனுடைய பாடல்களில், கோரி என்பவரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின்மூலம் நமக்குக் கிடைத்துள்ள சுவைமிக்க கல்வெட்டுப் பாடலொன்றைக் கீழே காண்க :

சொன்னாளென் செவிக்கு ஏராக்கிளிதூசா
நீமாண்ட செய்தியது என்செவிக்கோ சென்றுரைத்தார்
கேட்காத செய்தியையென் காதுகளுங் கேட்டனவே
கண்கள் குளமாகிக் கசிந்துருக நின்றேனே.

ஆன பொழுதெல்லாம் பேசிமகிழ்ந்தோமேல்
ஆதவனுந் தான் களைத்து அடிவானம் சேரானே
போனகதை யெல்லாம் எண்ணி எனதுள்ளம்
புண்ணுகிக் கண்ணீர் சொரிகுவதுமானேனே.

இப்பொழுது வீழ்ந்தாய்நீ இவ்வுலகை விட்டகன்றாய்
என்னருமை நண்பா கேரியனே ஏந்தலே
கைப்பிடியிற் சாம்பலாய்க் கருகி மறைந்தாயே
நீள்துயிலில் நீபுகுந்து நிம்மதியாய் நின்றாயே.

மோனப்பெருமயக்கில் நிறைந்த நின்இன்மொழிகள்
கீதக்குயிலினத்தைத் துயிலெழுப்பி நின்றனவே
ஆனபொருளெல்லாம் அழித்து மறைத்தொளிக்கும்
அந்தகனுக்காகுமோ நின்மொழியைத் தானழிக்க.

மற்றுமோ ரெழுத்தாளனை அப்பொலோனியசு தன் கடைசிக் காலத்திலே உரோட்சு நகர் சென்று தங்கினன். ஆர்க்கநௌதிக்கா என்னும் பெயருடைய காவியமொன்றை அவனியற்றியுள்ளான். அவனுடைய காலத்திலிருந்தவர்கள் அதனை அதிகம் பாராட்ட வில்லையாயினும், வெர்சில் என்ற கவிஞன் ஈனீது என்னும் கவிதையை எழுத அதுவே தூண்டுகோலாயிருந்தது. அலக்சாந்திரிய நகரத்துப் புலவர்களிலே தியோகிரிதியசு என்பவன் புதுமைக் கருத்துக்களை அற்புதமாகக் கையாண்ட பெரும் புலவனவன். பல இனத்தவரும் வாழும் நகரத்திலே நாகரிகச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தபோதும் கிராமப்புறத்து அழகும் அவ்விடத்து மக்களின் காதல்வாழ்வுமே அவனுடைய பாடல்களின் கருப்பொருளாயமைந்தன. ஆர்க்கேடியாவையும் அதன் நாட்டுப் புறங்களில் வாழ்ந்த மக்களையும் தன் கற்பனைத் திறத்தினால் உயர்ந்த இலட்சியப் பொருட்களாக்கி அவற்றிலே எழிலையும் காதலையும்கண்டு கவி செய்தான் அவன். ஓமர் காலத்து அறுசீரடி வழக்கத்தையே தன் கவிகளுக்கும் ஏற்ற அளவாகக் கொண்டிருந்தான் அபரிமிதமான சொல்லாட்சியினாலும், கிளர்ச்சியூட்டும் இன்பச் சுவையையும், உள்ளத்தைத் தொட்டு நிற்கும் அவலச் சுவையையும் கலந்து கவி செய்யும் ஆற்றலினாலும் அவன் அழிவற்ற புதுமையும் நுட்பமான அழகும் கொண்டு விளங்கும் ஓர் உலகத்தைப் படைத்து அதில் வெற்றியுங்கண்டான். தானும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும் மிதமிஞ்சிய நாகரிகச் சூழ்நிலையி

னின்றுந் தப்பியோடி விடவேண்டுமென்ற தாபமே அவனுடைய பாடல்களில் அபரிமிதமான உணர்ச்சியூட்டி வெற்றிகாணச் செய்தது என்பதில் ஐயமில்லை. பிற்காலத்திலும் இவனைப்போலவே நாட்டுப்புறத்துப் பொருட்களைக் கருவாக வைத்துக்கொண்டு பாடலியற்றிய புலவர்களுக்கு இவனுடைய கவிகள் ஒரு முன் மாதிரியாக விளங்கின. அத்தகைய புலவர்களில் வெர்சிலும் ஒருவன். ஆயினும் இவனுடைய காலத்திலேயே பியன் என்பவனும் மொசிக்கியுசு என்பவனும் இவ னைப் பின்பற்றியே கவிசெய்துவந்தனர். தங்கள் கவிதைகளின் நடையில் இரு வருமே மிகக் கவனமாயிருந்தனர். ஆனால் உள்ளத்து உணர்ச்சியிலே பிறக்கும் வேகமும் தாபமும் அவர்களுடைய கவிகளிற் காண்பதரிது.

கவிதைச் செல்வம் இவ்வாறு அலக்சாந்திரியாவில் வளர்ந்துவர, அதேசமயம் அத்துணைச் சிறப்புகளுடனும் அத்துணைக் குறைபாடுகளுடனும் பேர்காம[1] நக ரிலே சிற்பக்கலையும் வளர, அதென்சு நகரம் மாத்திரம் பண்டிருந்தபடியே உண் மையான தத்துவ ஆராய்ச்சிகளுக் கிருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தது. செனே என்ப வனு லாரம்பிக்கப்பட்ட சிதோயிக தத்துவத்தைப்பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட் டுள்ளோம். இன்னும் இதனைப்பற்றியோ அல்லது இதற்கெதிரான எப்பிக்கியூரிய தத்துவத்தைப்பற்றியோ இவ்விடத்திலதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆனால் அதீனியருடைய அறிவாற்றல்களின் பெருமை, அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார வீழ்ச்சிகளையும் கடந்து எத்துணைக் காலமாகச் சிறந்து விளங் கிற்றென்பதை மாத்திரம் நாம் மனத்திற் கொள்வது அவசியமாகும். மத்திய தரைக் கடலின் வாணிபம் கையைவிட்டுப் போனபோதும், ஏசியன் கடல் வர்த்த கத்தை உரோட்சு நகரம் அதிகமாகக் கைப்பற்றி வந்தபோதும், அதீனியர் தம் சிந்தனைகளிலும் சர்ச்சைகளிலும் மிகவும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டுக்கொண்டே யிருந்தனர். மதக்கோட்பாடுகளை நம்பாத விசார மனப்பான்மையொன்று அவர் களிடையே என்றுமிருந்து வந்ததென்பதை மத தூதுவரான போலின் அனுப வங்களிலே அது பிரதிபலிப்பதனாலறியலாம். அவருடைய பிரசங்கங்களைக் கேட் பதற்கு ஏராளமான மக்கள் எரியோப்பகசில் சென்று கூடுவதுண்டு. ஆனால் அவற்றை நம்பியவர்கள் மிகக் குறைவு. அதென்சு வீழ்ச்சியடைந்து வந்த காலத்தில் அலக்சாந்திரியாவைப்போல அதனுடைய போக்கும் பயனற்ற தாகவே மாறியிருந்தது. சொற்பொழிவுகள் நிகழ்ந்தன. அவற்றைக் கேட்க உல கின் பல பாகங்களிலுமிருந்து இளம் மாணவர்களும் வந்து கூடினர். ஆயினும் அரசியல் வாழ்விலே சிறப்பெல்லாம் போனபின் உண்மையான எலனிய உணர் வும் நிலைப்பது அரிதுதானே. ஒரு காலத்தில் செயல்முறைகளிலீடுபட்டு எதனை யும் அனுபவசாத்தியமாக அறிவதில் ஆர்வம் மிக்கவராயிருந்தவர்களுக்கு இப் பொழுது வெறும் உண்மைகளைக் கேட்பதோடு மட்டும் அமைந்திருக்க வேண் டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது. தனது சொந்த விவகாரங்களைத் தானே பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய சுதந்திரம் அதென்சில் இருந்தாலும் அதன் வடகோடியிலே பயங்கரப் பேருருவங்கொண்டு நின்றது மசிடோனிய ஆதிக்கம். ஆதலால் வீண்

1. இப்பொழுது உரோமநகரில் கப்பித்தோலினி என்னும் நூதனசாலையில் உள்ள "அழி யும் கோல்" என்னும் சிற்பமும் "இலைளக்கூன்" என்னும் சிற்பத்தொகுதியும் பேர் காமினிய முறையிலான சிற்பங்களாகும்.

ஆர்ப்பாட்டங்களிலீடுபடாமல் வாளாவிருத்தலொன்றே தமது பாதுகாப்புக்கு உகந்தது என்பதனை அதீனியர் உணர்ந்திருந்தனர். இடையிலே தமது பரிபூரண சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்காக, 301 இல் ஒரு முறையும், 266 இல் சிபார்த்தாவின் துணைகொண்டு பின்னொருமுறையும் சில முயற்சிகள் செய்தனரேனும், அதீனியர் வீரமும் துணிவுங் கொண்டு சிறப்புடன் விளங்கிய காலம் அத்தமித்து விட்டது; இன்னொருவனுக்குப் பின் செல்லாமல், ஒழுக்கச் சிறப்புக்களினலும், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளினலும், அறிவாற்றலின் மேம்பாட்டினலும் தலைநிமிர்ந்து மனிதவர்க்கத்திலே சிறந்தவராய், கிரேக்கருள்ளே முதன்மையான ஒரு சாகியமாகத் தாம் திகழ்ந்து விளங்கிய அப்பழம் பெருங்காலத்தை எண்ணி யெண்ணி நெட்டுயிர்ப்பதல்லாமல் வேறொன்றுஞ் செய்ய முடியாமலிருந்தனர்.

கிரேக்கக் குடாநாட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஏனைய நாடுகளிலும் சுதந்திரத்துக்கு எப்பொழுதும் ஆபத்து ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. இடையிடையே சில கொடுமையான மசிடோனிய மன்னர் தோன்றி இடையிடையே அமைதிக்குப் பங்கம் விளைத்து வந்தனரேனும், அந்நாடுகள் பெரும்பாலும் பிறருடைய தலையீடுகளின்றிச் சுதந்திரமாகவே தம் ஆட்சியை நடத்திவந்தன. பிலிப்பு மன்னனல் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட அகில கிரேக்க ஐக்கிய நாடுகள் சங்கம் விரைவிலே சீர்குலைந்துபோயிற்று. ஆயினும் அந்த ஐக்கிய மனப்பான்மை பலரிடத்திலும் பற்றிக்கொண்டது. ஆனல் கிரேக்க பெருநிலப் பகுதியிலிருந்த நகரங்கள் (சிபார்த்தா, அதென்சு என்பவை நீங்கலாக) இரண்டு பெரிய கூட்டங்களாயிணைந்து நிரந்தரமாயிருப்பதற்கேற்ற திட்டங்களை வகுத்துக்கொண்டன. இதுவரை காலமும் அதிகம் வெளிப்படாமலிருந்த இரண்டு பிரிவினரிடமிருந்தே இவ்வைக்கியத்துக்குரிய ஊக்கம் தோன்றியது. அந்த ஊக்கம் படிப்படியாகவே விருத்தியடைந்து வந்தமையினல் அது இப்பொழுது உறுதியாகவுமிருந்தது. முதலாவதாக, நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே, ஈற்றோலியப் பகுதியிலமைந்திருந்த கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் ஒரு சங்கமாயிணைந்தனர். வடபகுதி நாடுகளில் பலவும், பூசந்திக்குத் தெற்கே ஆர்க்கேடியாவிலொரு பகுதியும், எலிசு நாடும் இச்சங்கத்திலே சேர்ந்தன. அமைதியின்மையும் கொள்ளையிடுதலுமே இச்சங்கத்தின் கொள்கைகளாயிருந்தன. சங்கத்தினைச் சேர்ந்த மக்களும் அதிகம் நாகரிகமடையாதவர்கள். அவர்களுக்கு நெறிமுறையான அரசியலிலும் பார்க்கக் கொள்ளையடிப்பதிலேயே ஈடுபாடு அதிகமாயிருந்தது. மக்கள்சபை யொன்றுதான் அதனுடைய அரசியலுக்கு முழுப்பொறுப்பாக இருந்தது. ஆயினும் அச்சபையினல் தெரிவு செய்யப்பெற்ற மந்திரிசபையே நிர்வாகப் பொறுப்புக்களை ஏற்றிருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பேரதிகாரியொருவனும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். சண்டைசெய்வதிலேயே நாட்டங்கொண்டிருந்த அச்சங்கத்தின் கொள்கைகளுக்கேற்ப படைத்தளபதிதான் பேரதிகாரியாகவும் கடமை ஏற்றான். இதற்குச் சிறிதுகாலம் பிந்தியே மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இரண்டாவது சங்கம் உருவாயிற்று. ஆக்கேயிய நகரங்களுக்கிடையில் பண்டு நிலவியிருந்த ஒரு சங்கமே புத்துயிர்பெற்று இவ்வாறு இரண்டாவது சங்கமாயுருப் பெற்றதென்றும் கூறலாம். கொரிந்து, மெகலோபொலிசு, சிசியன், ஆர்கோசு

இன்னும் அயலிடங்களில் வாழ்ந்த மக்கட் கூட்டங்கள் என்பன யாவும் இச்சங்கத்திலிணைந்திருந்தன. இதனுடைய சட்ட அமைப்பும் அவ்வெயிற்றேலிய சங்கத்தின் சட்ட அமைப்பினைப் போன்றதேயாயினும் கொள்கையளவில் இது சாந்தமானது. இதனை யாரம்பித்த பிரதம கர்த்தாவான அராதுசு என்பவன் ஒரு போர்வீரனல்லன். சிறிது காலமாக இச்சங்கம் மசிடோனிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நின்றதெனினும் இச்சங்க நாடுகளின் படை பலமிக்க ஒரு படையுமன்று. 224 இல் சிபார்த்தா ஆக்கிரமிக்கும் என்ற பயத்தினால் இது தன் சுதந்திரத்தை இழந்து, அந்திகோனுசுதோசன் என்பவனுடைய அதிகாரத்திலே அடங்கியிருந்திருக்கிறது. அகில எலனிய ஐக்கிய நாடுகள் சங்கத்தை மீண்டும் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென எண்ணியிருந்தவன் இவ்வந்திகோனுசுதோசன். அவன் உயிர்நீத்த பின்பே இந்த இரண்டாவது சங்கம் விடுதலையடைந்தது. தேசாபிமானியான பிலோப்பிமென் என்ற வீரனுடைய தலைமையில், தனது குடியாட்சி முறைக்கமைந்த அடிப்படையிலே, எல்லாசின் நாடுகளிடையே ஓர் ஐக்கியத்தை உருவாக்கவும், ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து யாவரும் சமமாய் நடக்கக் கூடிய ஒரு கொள்கையைப் பரப்பவும், உயர்ந்து உறுதி பெற்ற தனது செல்வாக்கினை அச்சங்கம் பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தது. ஆனால் கிரேக்க சாகியத்தின் சரித்திரத்திலே அடிக்கடி நிகழ்ந்து வந்ததுபோல இப் பொழுதும் சுயநலமான போக்கும் கலகஞ் செய்யும் மனப்பான்மையுங்கொண்ட அண்டை நகரங்கள் தலையிட்டு அந்த முயற்சிகளைக் கெடுத்தழித்தன. எத்தனைச் சிறந்த தலைமையானாலும் கிரேக்க தேசம் ஐக்கியமடையாது; ஐக்கிய மனப்பான்மையற்ற இந்தப் போக்கினால் புதிதாயெழுந்த ஒரு பகைவனுக்கு இடங்கொடுத்து நிரந்தரமாகவே அடிமைப்பட வேண்டியதாயிற்று. உரோமருடைய காலம் அப்பொழுது உதயமாயிற்று.

அலக்சாந்தர் நிறுவிய பேரரசைத் தமக்குள் பங்கு போட்டுக்கொள்வதிலே அவனுடைய தளபதிகள் காலம் போக்கிக்கொண்டிருந்தபொழுது உரோம நகரும் இத்தாலியக் குடாநாட்டைக் கைப்பற்றுவதில் முனைந்திருந்தது. தென்பகுதியிலிருந்த நகரங்களில் தாரேந்தும் என்னும் ஒரு நகரமே 282 வரையில் உரோம ஆதிக்கத்தினுள் அகப்படாமல் தனித்திருந்தது. அந்நகர மக்கள் சும்மா விருக்க மாட்டாமல் வீண் கலகமொன்றை விலைக்குவாங்கிக் கொண்டனர். அக்கலகத்தில் தமக்கு உதவியாக அதிரியாற்றிக்கைக் கடந்து அப்பால் விளங்கிய பலமிக்க எபிரசு நாட்டின் மன்னனை பைரசு என்பவனை அழைத்தனர். நன்கு பயிற்சியளிக்கப்பட்டிருந்த அவனுடைய கேடயப்படை, வீரனை அவனுடைய தலைமையிலே சென்று உரோமானியப் படையிலே பெரும் அனர்த்தங்களை விளைவித்தது. இத்தாலியக் கிரேக்கருக்காகவே பைரசு போர் செய்தும் அவர்களுடைய நிலையற்ற கொள்கையினால் அவ்வெற்றிகள் பயனளிக்கவில்லை. எனவே அவன் தன் படைகளை மீட்டுக்கொண்டான். தனித்து நின்ற தாரேந்தும் நகரும் விரைவில் அழிந்தொழிந்தது. உரோமானியர் பின்பு சிசிலியின்மீது படையெடுத்தனர். பண்டு காதேச்சுக் கெதிராக நடத்திய பெரிய படையெடுப்பினைப்போல, இடையறாத கடும்போர், சிசிலியிலும் நடைபெற்றது. திமோலியன் இறந்தபின் சிராக்கி

யுசை அகதோகிளிசு என்ற வல்லாளன் கைப்பற்றியிருந்தான். அவன் மற்று முள்ள சிசிலிய நகரங்களை ஒன்று சேர்த்துக்கொண்டு, மசிடோனியாவிலும் பிற எலனிய நாடுகளிலுமுள்ள முடியாட்சிகளின் நட்பினையும் பெற்றுச் சிசிலியின் பரம்பரைப் பகைவரை எதிர்த்துச் சில காலமாகப் போர் செய்தான். ஆனால் 289 இல் அவனுடைய மரணத்தின் பின் அந்த எதிர்ப்பு முயற்சிகள் கைவிடப் பட்டன. (264—241) முதற் பியூனிகப் போர் நடந்தபோது, பன்னெடுங்காலம் வல்லாட்சிக்குட்பட்டிருந்த சிசிலித்தீவை உரோமானியர் விடுதலைசெய்து, தமது பேரரசினுள் நிரந்தரமாக[1] இணைத்துக்கொண்டனர். இரண்டாவது பியூனிகப் போரிலே கனிபாலின் படைகளை எதிர்த்து வெற்றி பெற்றதனாலும், காதேச்சீனிய மண்ணிலே நின்று சாமா என்னுமிடத்தில் மாபெரும் வெற்றியீட்டியதனாலும் உரோமானியர் தமக்கு மேற்கிலே இருந்த ஆபத்தான பகையை ஒழித்துக்கொண்டனர். அடுத்து, ஆற்றல்மிக்க மசிடோனிய இராச்சி யத்துடன் நடத்த வேண்டிய பலப் பரீட்சையையும் நெடுகப் பின்போட முடியா மலிருந்தது. அப்பொழுது மசிடோனியநாட்டு அரியணையில் வீற்றிருந்த பிலிப்பு என்பவன், பியூனிகப் போர் நடந்த காலத்தில் கனிபாலுக்கு உதவிசெய்தான். அது பெரிய பாரதூரமான உதவியன்று, எனினும் அது உரோமருடைய பகை யைச் சம்பாதிக்கப் போதுமானதாயிருந்தது. முதலாம் மசிடோனிய யுத்தத் திலே (200—196) பிளமினியுசு என்ற உரோமானிய தளபதி பிலிப்பினுடைய படையைச் சைனேசிபாலாய் என்னுமிடத்தில் மிகக் கடுமையாகத் தாக்கி வெற்றிகொண்டான். அதன்பின் கிரேக்க நகரங்களை மசிடோனிய ஆதிக்கத்தி னின்றும் விடுவித்து அவற்றைப் பெயரளவில் உரோமப் பாதுகாப்பிலே சுதந்திர மாக இருக்க விட்டு மீண்டான். அடுத்த முப்பதாண்டுகளும், செலியூசிதப் பேர ரசு தொடுத்த ஆக்கிரமிப்புக்களையடக்கிச் சின்னாசியாவி லெஞ்சியிருந்த சிற்ற ரசுகளைக் கைப்பற்றுவதிலும், மசிடோனியாவை நிர்மூலமாக்குவதென்று பிளமி னியுசு ஆரம்பித்த பணியை முற்றுப்பெறச் செய்வதிலும் கழிந்தது. அதன் பின் கிரேக்கருடைய முறையும் வந்தது. கிரேக்க நகரங்கள் பலவற்றிலும் இப் பொழுது உரோமானியச் சார்புள்ள கட்சிகளும் தோன்றலாயின. அத்துடன், அவ்வற்ப நாடுகளிலே அடிக்கடி தோன்றிய சிறுச் சிறு பூசல்களும் கிரேக்க தேசத்தின் முடிவைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. 146 ஆம் ஆண்டிலே மசிடோனியப் படை திரண்டபோது, தமது பாதுகாப்புக்குட்பட்ட நாடா யிருந்த அதன் கர்வத்தை அடக்கித் தம் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட ஒரு மாகாண மாக்கிவிட வேண்டுமென்று உரோமானியர் தீர்மானித்தனர். கலகம் பல விளைத் துக் கண்டபடி சிதறுண்டு கிடந்த அக்கிரேக்க தேசத்திலும் இதே கொள்கையை நிலைநாட்டித் தமது அதிகாரத்தினுள் அதனையும் அடக்கிவிட எண்ணினர்கள். அதற்கேற்றாற்போலச் சிபார்த்தாவும், ஆக்கேயிய சங்கநாடுகளும் மீண்டும் யுத்த சந்நத்தம் கொண்டு நின்றன. உரோமானிய விசாரணைக் குழுவினர் சிபார்த்தா வுக்குச் சார்பாகத் தீர்ப்புக் கூறினர்கள். அது கேட்ட கொரிந்தியப் பொதுமக்

1. சிராக்கியுசிலே மன்னனாயிருந்த இரண்டாவது ஈரன் என்பவன் உரோமானியரைச் சார்ந்தி ருந்தானாகையால், அவனை முதலில், சிசிலியின் கிழக்குப்பகுதியை உரோமப் பாதுகாப்புடன் ஆளும்படி விட்டனர்.

கள் அவர்களே அவமதித்தனர். போரும் மூண்டது. கொரிந்திய நகர மொன் றைத்தவிர மற்றுமிடங்களில் எதிர்ப்பு மிகவு மரிதாயிருந்தது. மூமியுசு என்ற தளபதி கொரிந்து நகரை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றினன். கிரேக்க மக்களுக் குத் துன்பஞ் செய்யாமலிருப்பதே அதுவரையில் உரோமானியருடைய கொள் கையாயிருந்தது. ஆனல் கொரிந்தியப் பொதுமக்கள் காட்டிய அவமதிப்புக்குப் பழிவாங்கப் புறப்பட்ட அச்செயல் அத்துணை அநாகரிகமானதாயிருக்கத் தேவையில்லே. நகரம் முழுவதும் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது. வெற்றிபெற்ற தள பதியோ குடிப்பிறப்பு, பண்பு, கலாசாரம் என்ற பெருமைகள் ஏதுமற்றவன். ஆதலால் தனது வெற்றிக்களிப்பில் மயங்கி, அந்நகரிலே தேங்கிக்கிடந்த விலே மதிப்பற்ற கலேச் செல்வங்கள் பலவற்றைக் கப்பல் கப்பலாக ஏற்றியனுப்பினன். இவையெல்லாம் ஓய்ந்த பின்பு உரோமானியர் தாம் கைப்பற்றிய இடங்களில் நிர் வாகச் சீர்திருத்தங்கள் செய்தபோது, அதென்சையும் சிபார்த்தாவையும் சுய நிர்யண உரிமையுடைய நேச நகரங்களாக்கிப் பேரரசுக்குத் திறை செலுத்தும் மனக்கசப்பான கட்டுப்பாட்டினின்றும் விதிவிலக்களித்துவிட்டனர். இது அவர் கள் தம் பெருந்தன்மையைக் காட்டுவதற்காக மேற்கொண்ட ஒரு வேண்டா வெறுப்பான செயலேயாகும்.

2. உரோமநகரில் கிரேக்கப் பண்பாடு

கைப்பற்றப்பட்ட ஒரு நாடு 'தன்னேக் கைப்பற்றியவனேத் தான் கைப்பற் றிக் கொள்ளும்' நிகழ்ச்சி சரித்திரத்திலே அடிக்கடி காணப்படும் ஓர் உண்மை யாகும். கிரேக்கருடைய பண்பாடுகள் உரோமானியரிடத்திலே ஒரு மாறுதலே உண்டாக்கிவிட்டன. அறிவாற்றல்களினலும் நெறிமுறைகளினலும் பல சீர்திருத் தங்கள் அவர்களிடையே நிகழ்ந்தன. மூமியுசின் வெற்றிகளுக்குப் பின்புதான் இச்சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டனவென்றே அல்லது கிரேக்கக் குடாநாட்டிலிருந்த நகரங்கள் மாத்திரமே இவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்தனவென்றே நாம் கருதக் கூடாது. தாரேந்தும் நகரம் கைப்பற்றப்பட்டபோதே உரோம நகரம் முதன் முதலாக எலனிய கலாசாரத்தோடு நெருங்கித் தொடர்புகொண்டது. ஆனல் அந்நகரத்து இலக்கியங்களில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் திடீரெனவே ஏற்பட்டன; கிரேக்க இலக்கியங்களிலிருந்தே உரோம இலக்கியங்கள் உருப்பெற்றன என்று கூறவேண்டும். இலிவியுசு அந்திரோ நிக்கியுசு என்னும் நாடகாசிரியனேத் தாரேத்தும் நகரிலே சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களுடன் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்த மையே இதற்குக் காரணமாகும். இன்னும் ஆரம்ப காலத்தைச் சேர்ந்த நேவி யுசு, என்னியுசு என்னிமிரண்டு புலவர்களும் தென் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களா வர். அவர்களுடைய பிறப்பிடம் கிரேக்க நாட்டைத் தாயகமாகக் கொண்டு விளங்கிய நகரங்களுக் கண்மையிலேயே இருந்தது. சாமாநாட்டுப் போரிலிருந்து கொரிந்து முற்றுகையிடப்பட்ட காலம் வரையிலுள்ள ஐம்பது ஆண்டுக்காலத் திலே உரோமானிய சமூகங்கள் சிலவற்றில் எலனிய கலாசாரமே வழங்கிவந் தது. இளேஞனை சிக்கிப்பியோ என்பவன் கிரேக்கருடைய பழக்க வழக்கங்களே யும், இலக்கியங்களேயும் பெரிதும் விளம்பினன். மசிடோனேக் கைப்பற்றிய எமிலி யுசு பௌலுசு என்ற வீரனும் அவனேப்போலவே அவற்றிலளவற்ற பற்றுதல் கொண்டிருந்தான். இரண்டு குடாநாடுகளுக்குமிடையிலிருந்த தொடர்புகளின்

காரணமாக, நிர்வாக முறைகள் ஒரே விதமாக இருந்தாலும், நாகரிகத்தில் ஒன்றைவிட மற்றொன்று உயர்ந்திருந்ததால் அதனிடத்திலே குடியரசு மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்டது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களுடைய பேரரசின் எல்லைகள் விசாலித்துக் கொண்டே போனபோது அவற்றை ஒழுங்காக வைத்திருப்பதற்குரிய நிர்வாக ஆற்றலும் அதிகமாகத் தேவைப்பட்டது. ஆகவே அறிவுத் துறையில் அதிகம் வளர்ச்சியடையாத உரோமானியர், ஒழுங்கான பழக்க வழக்கங்களும் சிந்தனைத் தெளிவும் கொண்ட ஒரு சாகியத்தினரின் கல்வி முறைகளை அறிந்து கொள்வதிலே பேரார்வம் காட்டினர்கள். சனாதனமான பழங் கொள்கைகளில் ஊறிப்போயிருந்த கேற்ரோ என்பவனே தனது முதிர்ந்த பிராயத்திலே கிரேக்க மொழியைப் பயின்றனும். உரோமானியப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளின் கல்விக்காகக் கிரேக்க ஆசிரியர்களைச் சம்பளத்துக்கமர்த்தினர்கள். கிராக்கியுசு சகோதரர்களைப்போல அரசியலிலும் நியாயத்துறையிலும் பிரபலமடைய விரும்பிய இளைஞர்கள், கிரேக்கருடைய அலங்காரமான பேச்சு முறைகளையே ஆதாரப் பயிற்சியாகப் பயிலத் தொடங்கினர்கள். உரோமக் குடியரசின் கடைசி நூற்றாண்டிலே செல்வந்தரான பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளை அதென்சுச் சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்பி அலங்காரமாகப் பேசவும் விவாதங்கள் புரியவும் பயிற்சி பெறச் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்ட சித்தோயிக எப்பிக்கியூரிய கொள்கைகளையுடைய கட்சிகளில் கல்வி கற்றவர்களிடையே தத்துவவாதமே மேலோங்கியிருந்தது. உரோம சமூகங்களிடையே கிரேக்க சித்தாந்தங்கள் நன்கு பரவிப் பற்றிக்கொண்டன. நாம் தற்காலத்திலே பிரெஞ்சு மொழி பேசுவதை ஒரு சிறப்பாகக் கருதுகிறோம்; அக்காலத்திலே கிரேக்க மொழி பேசுவதையே நாகரிகமாகக் கருதினர்கள். 'டைம்சு' என்னும் தினசரிப் பத்திரிகையிலே பத்திகள் தோறும் இன்று பிரெஞ்சு மொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பதை நாம் காணலாம். அதுபோலவே சிசரோவின் எழுத்துக்களில் அன்று கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் அதிகமாகப் பயின்றுவந்துள்ளன. இலத்தீன் மொழியிலக்கியங்கள் கிரேக்க வழிபற்றியே விருத்தியடைந்து வந்துள்ளன என்பதைப் பலருமறிவர். (வாழ்விலும் சமூகத்திலும் தனி மனிதரிடத்தும் காணப்படும் குற்றங் குறைகளை எடுத்து நகைச்சுவை தோன்றக்காட்டும்) வஞ்சப் புகழ்ச்சி என்னும் இலக்கிய வழக்கம் ஒன்றுதான் இத்தாலிய நாட்டுக்குச் சொந்தமானது; ஏனைய இலக்கிய வழக்கு ஒவ்வொன்றும் எலனிய அடிப்படைகளையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டது. பிலௌதுசு தெரென்சு என்னும் புலவர்களியற்றிய நாடகங்கள் பெரும்பாலும் புதிய அற்றிக்க இன்பியல் நாடகங்களின் பிரதிகளேயாகும். சிசரோவின் மொழிநடை உருப்பெறக் காரணமாயிருந்தது அற்றிக்க உரோதிய முறைகளிலான பிரசங்க வழிகளிரண்டிலும் பெற்ற ஆழமான அறிவேயாகும். அவற்றுள் ஒன்று அடக்கமும் திட்பமுமானது; மற்றது, ஆசிய கலாசாரத்துக்கேற்ப, அலங்காரமும் ஆடம்பரமுமானது. சப்போ, அல்கீயுசு முதலான புலவர்கள் தாமாக முதலிற் கண்டுபிடித்தவளவு பயன்களிலிருந்தே ஓரேசு என்பவன் தனது இசைப்பாடல் முறையிலான உரைநடைச் செய்யுள் வழக்கத்தை வகுத்துக் கொண்டான். அவனுடைய சிந்தனைகளுக்கு எப்பிக்கியூரிய சித்தாந்தங்களே ஆதாரமாயிருந்தன. தனது வசன அமைப்பி

லும் ஒரேசு, கிரேக்க மரபுச் சொற்றொடர்களையே அடிக்கடி கலந்து பயன்படுத்தி யிருக்கிறான். உரோமப் பேரரசின் அபிமானம் பெற்ற கவிஞனை வெர்சில் என்ப வன் தனது ஆரம்பகாலத்தில் தியோகிரிதசு என்ற அலக்சாந்திரிய நகரத்துப் புலவனுடைய அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றியே (ஆயர்குலப் பாடல் போன்ற) எக்குலோகுகளை இயற்றினான்; அவனுடைய இறுதிக் காலத்துப் பாடலான ஈனீதுதானும், உரோட்சு நகரத்துப் புலவனை அப்பொலோனியசின் கவிதை நடைகளையே மூன்மாதிரியாகக் கொண்டுள்ளது.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து உரோமானிய எழுத்தாளரைக் கவர்ந்தவை எலனித்திச் சார்புள்ள பண்புகளே யன்றி எலனிய பண்புகளன்று என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம். மத்தியதரையின் கீழ்பாலமைந்த கலாகேந்திரங்களுக் கும் இத்தாலிய நாட்டுக்குமிடையில் நிலவிவந்த தொடர்புகள், எத்துணை உறு தியானவையாயும், எத்துணை இடையீடற்றனவாயும் இருந்தன என்பதை ஆராய்ந்தால் இந்த உண்மை புலப்படும். உரோமானியப் பேரரசும் வளர்ந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. அகசதசு என்பவனுடைய காலத்திலே சின்ஞசியா, சிரியா, எகிப்து முதலியன எல்லாம் ஒன்றொன்றாய் அதனுடைய ஆஞ்ஞா சக்க ரத்தினுள் அடங்கி வந்தன. எனவே அப்பேரரசின் ஆதிக்கத்தினுக்குட்பட்ட மக் களில் குறைந்தது அரைப்பகுதியினராவது,—அதாவது கல்வியறிவாற் சிறந்த முக்கியமான அவ்வரைப் பகுதியினர்—கிரேக்க கொள்கைகளும் மொழி வழக் கும் உடையவர்களாயிருந்தனர். உரோமானிய உலகின் சரித்திரத்திலே எலனித் திச் சார்புள்ள இந்நாகரிகம் எத்துணைப் பெரிய இடத்தை வகித்து வந்துள்ள தென்பதையும், உரோமானியருடைய பண்பாட்டில் அது எத்துணை ஆழமாக ஊறியிருந்த தென்பதையும் நாம் சரிவர உணர்ந்து கொள்ளாமல் விட்டு விடுகி றோம். கிரேக்க சிந்தனைகளுடனும் பழக்க வழக்கங்களுடனும் தொடர்பு கொள் ளத் தொடங்கிய ஆரம்பகாலமுதலே அப்பழங் குடியரசின் சனாதனமான கொள் கைகளில் ஒரு நிலையற்ற தன்மை புகுந்துவிட்டது. மதக்கோட்பாடுகளில் அவ நம்பிக்கையும், தனிப்பட்ட போக்குகளும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கிரேக் கரை எப்படிப் பாதித்தன என்பதை ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். அது போலவே சிபார்த்தக் கட்டுப்பாடு என்று சொல்லக்கூடிய எளிமையுந் தன்னடக் கமுங் கொண்ட பழைய முறைகளில் பயின்ற உரோமானியரும் அக்கிரேக்க சிந் தனைகளாலும் பழக்க வழக்கங்களினாலும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படாமல் இருந் திருக்க முடியாது. அவற்றாலேற்பட்ட பலாபலன்களும் அவ்வாறே யிருந்தன. காலாகாலமாகக் கௌரவிக்கப்பட்டுவந்த வழக்கங்களை ஏன் எதற்கு என்று ஆரா யவும், உதறித்தள்ளிவிடவுமே முற்பட்டனர். பப்பிரியுசினுடைய காலத்து உரோம நகரம் கண்டிராத ஆடம்பரங்களையும் துர்ப்பழக்கங்களையும் அப்பேரரசி னைச் சேர்ந்த மாநிலப் பிரிவுகளின் அதிபதிகளும், செல்வந்தரான வணிகர்களும் தலைநகரில் கொண்டுவந்து சேர்த்தனர். நெறிமுறைகளைப் பொருட்படுத்தாத சுய நலமும் கட்டுப்பாடில்லாத இன்பநுகர்ச்சியும் பயங்கரமான அளவுக்கு வளர்ந்து அழிவுக்கான அறிகுறிகளாயும், ஒன்றையொன்று அழிக்கும் முரண்பட்ட கொள் கைகளாயும் உருவெடுத்துக் குடியரசின் வீழ்ச்சிக்கு அடிகோலின. உரோமக் குடி-

யரசு பேரரசாக உருவெடுத்தபோதும் நன்மைக்கும் பதிலாகத் தீமைகளே வளர்ந்தன. உரோமானியரில் நியாயபுத்தி படைத்தவர்கள் தமது பாரம்பரியமான குடிப்பிறப்புக்கேற்ப, வாழ்க்கையின் பெருமைகளைப் பாதுகாக்க முயன்றனர். நெறி முறைகளை அலட்சியம் செய்யும் கிரக்கனை அவர்கள் மனப்பூர்வமாக வெறுத்தனர். ஆனால் நிர்வாக வேலைகளுக்குத் தேவையான விவேகம் அறிவுப் பயிற்சி என்பனவற்றுக்குக் கிரேக்கனையே நாடவேண்டியிருந்தது. கணக்கு வழக்குகளை ஒழுங்காக வைத்துக்கொள்வதற்குக் கிரேக்க அடிமைகளே அமர்த்தப்பட்டனர். அவர்கள் எழுத்துவேலை செய்பவர்களாயும், காரியதரிசிகளாயும் பாடம் போதிப்பவர்களாயும் அமர்த்தப்பட்டனர். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கிரேக்கரின் பண்பாடும் சுதந்திரமான போக்கும் அப்பேரரசின் உயர்ந்த அதிகாரிகளையுமே பற்றிக் கொண்டிருந்த செய்தியை நாம் காணலாம். நீரோ வைப்போல மிகவும் கெட்டுப்போன சக்கரவர்த்திகள், மேற்சொன்ன தொழில்களிலீடுபட்டிருந்த கிரேக்கரை உயர்ந்த பதவிகளிலமர்த்தி, தம்மோடு நெருங்கிப் பழகக்கூடிய வசதிகளையும் செய்து நம்பிக்கையுடனும் நடத்திவந்தனர். இவ்வாறுக இத்தாலிய நகரமும், அதனைத் தொடர்ந்து சிபானியா, கோல், பெரிய பிரித்தானியா, போல்கன் பிரதேசம், வட ஆபிரிக்கா முதலிய இடங்களில் அதனுட்சிக்குட்பட்டிருந்த பிறபகுதிகளும் அப்பேரரசின் காலத்திலே கிரேக்க மயமாகவே மாறியிருந்தன. சகாராப் பாலைவனத்தினெல்லைப்புறத்திலமைந்திருந்த திமிகாட்டு என்ற நகரைப்போலப் பல நகரங்கள் கிரேக்க நாட்டுக் கட்டிடக்கலைகளையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அம்மாநிலப் பிரிவுகள்தோறும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இன்னும் சட்டநூல் துறையிலும் அவையெல்லாம் உரோமானியப் பண்புடையனவாயிருந்தபோதும், அவற்றை வகைப்படுத்தித் தொகுத்து அமைப்பதற்குரிய ஒழுங்குமுறைகள் சிறப்பாக எலனித்தித் தொடர்புள்ள இடங்களிலிருந்தே திரட்டப்பெற்றன. இவ்வாறுக உரோம நகரம் பலவழியாலும் கிரேக்க நாடுகளுக்குக் கடமைப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதற்கு ஈடாக அது கொடுத்த செல்வமோ விலைமதிப்பற்றது. அப்பெரும் சாம்ராச்சிய நகரம் தன் சொந்தப் பண்பையே இழந்தது. சுவினீல் என்பவனைப்போன்ற அறிஞர் பலர் அதனால் மனவேதனையடைந்தனர். அவர்கள் மனவேதனையடைந்துமென்ன? சூள்ளப் புத்தியும். அற்ப அறிவும், பொருள் சேர்க்கும் ஆசையும் கொண்ட பலர் எலனிய சார்பு கொண்டிருந்த மாநிலப் பிரிவுகளிலிருந்து அங்கே சென்று பிழைக்க அது வழிசெய்துவிட்டது. இப்பொழுது ஐக்கிய அமெரிக்காவில் உள்ள நீக்கிரோவர் போல அப்பொழுது உரோம நகரிலே கிரேக்கர் வாழ்ந்தனர். கழைக்கூத்திலிருந்து சத்திரசிகிச்சை வரையிலோ—அல்லது வேறெதுவோ—தனது சாமர்த்தியத்தினால் செய்யவல்ல 'பசிகொண்ட கிரேக்கன்' உரோம நகரத்தில் ஒரு சாபக்கேடாயிருந்தான். எந்தத் துறையானாலும், அவனே தன் எசமானர்களைக் காட்டிலும் புத்திக் கூர்மையுள்ளவனையும் விளங்கினன்.

இவ்வாறெல்லாமிருந்தாலும், எலனிய செல்வாக்கு முற்றுகக் கெடுதலையே விளைவித்ததென்றோ கிரேக்க தத்துவார்த்தங்களின் நன்மைப் பகுதி முற்றுக அழிந்துவிட்டதென்றோ கருதிவிடக்கூடாது. தத்துவார்த்தங்களைப் படிப்பதனாலும் பயிற்சி செய்வதனாலும் தமது பண்டைய மதத்கோட்பாடுகளையும் நெறி

முறைகளையும் இழக்க நேர்ந்ததேயென்ற துக்கத்தை ஒருவாறு ஆற்றியிருந்த உரோமானியருடைய பண்பட்ட உள்ளத்தில் அது நல்ல பலனை விளைவித்தது. கிரேக்க இலக்கியங்களிலேயே சிறந்த சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவும் அது உதவியாயிருந்தது. கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலே புளூட்டார்க்கு என்பவன் **வாழ்க்கை வரலாறுகள்** என்ற தனது பிரபலமான நூலைத் தொகுத்தான். மார்க்கியுசு ஔரேலியசு என்ற அறிஞனுடைய தலைமையில் நடைபெற்ற கலாசாரப் புனரமைப்பின் பயனாக, வஞ்சப் புகழ்ச்சியென்னு மிலக்கியவழக்கில் வல்லவனும் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவனுமான இலூசியனென்பவனும், பண்டைக் காலத்து வைத்திய நூல் வல்லுநர்களில் தலைசிறந்து விளங்கிய காலின் என்ற அலக்சாந்திரியனும் தோன்றினார்கள். சிறிது காலத்தின் பின்னர், தொல் பொருளாராய்ச்சியாளனும் தேசசஞ்சாரியுமான பொசேனியசு என்பவனும் பெருமையுடன் விளங்கினான். புதிய பிளேட்டோனிய தத்துவஞானியும், பிற்காலத் தத்துவஞானியருள் உதாரகுணம் படைத்தவனுமான புளோதினுசு என்பவன் கி. பி. 204 இல் தோன்றினான். ஆனால் இக்காலமெல்லாம் அரசாங்கமே கடுமையாக எதிர்த்து வந்திருக்கவும் எலனியக் கருத்துக்களையே கொண்ட இயக்கமொன்று பண்டைய கோட்பாடுகளுக்கு மாறுக இயங்கி வந்திருக்கிறது. அதுவே கிறித்துவ திருச்சபையாகும். கி. பி. 323 இல் (அலக்சாந்தர் உயிர்துறந்த ஆண்டைக் குறிக்கும் எண்களை அவதானிக்க) மாவீரனை கொன்சந்தைன் என்பவனுடைய கையிலே அப்பேரரசின் ஆதிக்கம் வந்த போது, அவன் கிறித்துவ மதத்தினையே அரசாங்க மதமாகப் பிரகடனஞ்செய்து, பழைய சம்பிரதாயங்களுக்கொரு முடிவுகட்டினான். நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்பும் ஒரு முறை பழைய சம்பிரதாயமான அப் பேகனியம் மத எதிர்ப்புப் பிரசாரகனான சூலியன் என்பவனுடை முயற்சியினால் சிறிதுகாலம் புத்துயிர் பெற்றிருந்தது. ஆயினும் அவ்வெதிர்ப் பிரசாரங்கள் பயனற்றுப்போன கவலையினால் அவனே தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு எழுதியவற்றிலிருந்து அந்த 'வெளுத்த கலீலிய'னுடைய வெற்றி நிரந்தரமாகத் தாபிக்கப்பட்டதென்பதும், கிரேக்க நாட்டுத் தெய்வங்களும் கொள்கைகளும் முற்றாக நீக்கப்பட்டனவென்பதும் உறுதியாயின.

3. எலனியமும் கிறித்துவமும்

எலனியச் சார்புள்ள ஒரு சூழ்நிலையிலேயே கிறித்துவ மதம் தோன்றியது. ஆகையால் கிரேக்கருடைய சிந்தனைகளுக்கும் கிறித்துவத்துக்கும் உள்ள தொடர்புகள் அதனுடைய ஆரம்பகால வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாயிருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. கிறித்துநாதருடைய உபதேசத்தின் தன்மையை ஒரு சோக்கிரதீசோ அல்லது ஒரு அரித்தோதிலோ விளங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது என்பதும் உண்மை. ஆரம்பத்திலே கிறித்துநாதருடைய சொந்த உபதேசங்களை உணர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவர்களாயிருந்தவர் ஈபுறுக்களேயாவர். தெய்வ வாக்கான அவ்வுபதேசங்களை யூதர் ஏற்றுக்கொண்டபின் அவற்றைப் பல விடங்களிலும் பரப்ப வேண்டியதின்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே பல சாகியத்தவரும், பல சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பழகும் பொதுமொழி

யொன்றும் தேவைப்பட்டது. தரங்குறைந்த கிராமிய வழக்கான கிரேக்க மொழியே அக்காலத்தில் மத்தியதரையின் கிழக்குப் பகுதியிலிருந்த நாடுகளனைத்திலும் வழங்கி வந்தது. ஆதலால் அக்கிரேக்க மொழியே அவர்களுடைய பணிக்கு ஏற்றதாயிருந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் கிறித்து மதக் கோட்பாடுகளைப் பரப்புவதோடு மாத்திரம் அம்மொழியின் பயன் அற்றுவிடவில்லை. அக்கோட்பாடுகளில் அவர்கள் கொண்டிருந்த உண்மையான நம்பிக்கைக்கு உருவங் கொடுத்து அதனை ஒழுங்காக வளர்ப்பதற்கேற்ற சிந்தனைகளுக்கும் அதுவே மிகவும் இன்றியமையாததாக இருந்தது. பாலத்தீனத்துக்கும் கிறித்துவக் கோட்பாடுகளுக்கும் 'சம்பந்த மெதுவுமேயில்லை' எனத் தின் இங்கி என்ற அறிஞன் கூறியுள்ளான். வெளிப்படைக்கு இது முரண்பட்ட கூற்றுகத் தோன்றினாலும் இவ்வாக்கியத்திலே பெரிய உண்மையுமொன்று மறைந்திருக்கிறது. கிறித்துநாதரைப்பற்றிய ஞாபகங்கள் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே என்றும் பசுமையாகவும் மிக விவரமாகவும் பதிந்து, அவர் மீண்டும் பூமியிலவதரிப்பார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையும் இருந்தவரையில் அந்த மக்கள் சிந்திப்பதற்கும் ஆராய்வதற்கும் அவசியமேற்படவில்லை. ஆனால் அந்த நம்பிக்கையும் ஞாபகங்களும் மனத்தைவிட்டு அகலத் தொடங்கவே அக்கொள்கைகளில் பற்றுக் கொண்டிருந்தவர்களுள் சிந்திக்குமாற்றல் வாய்ந்தவர்கள், தாம் நம்பிவந்தது உண்மையாக எதுவென்று ஆராயவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. கிறித்து நாதர் தெய்வமா? மனிதரா? அவர் இப்பொழுது தேவலோகத்தில் ஆட்சிசெய்வதாயிருந்தால் அவருக்கும் தேவனுக்குமுள்ள தொடர்பு என்ன? பூவுலகத்திலே அவருடைய சீடர்களோடு அவர் என்ன விதமான தொடர்பு கொண்டுள்ளார்; இத்தகைய வினாக்களுக்கு விடைகாண வேண்டுமானால் அவர்கள் நுணுகியாராய்ந்து உண்மை கண்டு தெளிவதற்குப் பண்டைக்கால உலகமறிந்திருந்த அந்த ஒரு வழக்கத்தினையே நாடவேண்டியிருந்தது—அதுவே கிரேக்கருடைய தத்துவசாத்திர ஆராய்ச்சியென்னும் வழக்கமாகும். எனவே, நான்காவது மார்க்கோபதேசத்தை எழுதிய அவ்வாரம்ப காலத்து வேத சாத்திராசிரியனே தன்னுடைய எழுத்துக்களில் பிளேட்டோனியம், சித்தோயிகம் என்னும் தத்துவங்களிலுள்ள கருத்துக்களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள உண்மைகளையே வெளிப்படுத்தக் காண்கிறோம். 'சொல்லே தசையாக நம்மிடையே உருப்பெற்றுள்ளது' என்று அவன் கூறும்போது அக்காலத்துப் பழைய சம்பிரதாயக் கோட்பாடுகளுக்குரிய (பேகனியம்) அதே மொழிவழக்கை உபயோகிக்கிறான். ஆரம்பகால மத பிதாக்களின் எழுத்துக்களிலும் கிரேக்க தருக்க நூலறிஞர்கள், உளதத்துவாசிரியர்கள் என்பவர்களுடைய கருத்துக்களே மிகவுஞ் செறிந்துள்ளன. இன்னும், கிறித்துவ மார்க்கத்துக்கு முரண்பட்டதாயும் முறையிலிருந்த தத்துவார்த்தங்களையொட்டி எழுந்த பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக மதக்கோட்பாடுகளையே திருச்சபை எடுத்துக் காட்டியது. அவற்றுள்ளும் மயக்கமான கருத்துக்களில் பொதிந்துள்ள உண்மைகளின் தாற்பரியப் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதற்கு அவை பயின்றுவந்துள்ள மொழிவழக்கினை நன்கறியும் ஆற்றல் வேண்டியிருந்தது. சிறியதொரு யூத சமூகத்தின் குறுகிய எல்லைக்குள் ஆரம்பித்த கிறித்துவ மார்க்கத்தை அவ்வெல்லைகளுக்கப்

பாலே பல விடங்களிலும் பரந்து விளங்கச் செய்ய ஆதாரமாயிருந்தது எலனியமேயாகும்; உணர்ச்சி மாத்திரையாய் அறியக்கூடிய மர்மங்களைக் கொண்டது அக்கிறித்துவம் என்ற நிலையிலிருந்து அதனை உயர்த்தி, உண்மைப் பொருளை அறியும் ஆற்றல் மனித அறிவுக்குண்டு; மதக்கோட்பாடுகளிலுள்ள ஆழ்ந்த மர்மங்களையும் அது அறியவல்லது என்ற கிரேக்க தத்துவத்தினடிப் படையிலே நிலைபெறச் செய்ததும் அதுவேயாகும்.

கிறித்துவமதம் எலனியத்துக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருந்தாலும் நெறி முறைகளைப் பொறுத்தவரையில் இவ்விரு கோட்பாடுகளும் துருவாந்தரங்களைப்போல விலகிநிற்பன. மனிதன் அடையக்கூடிய இன்பங்களை அவனுடைய அறிவாற்றல்களால் பரிபூரணமாக விருத்திசெய்து கொள்ளலாம் என்பதுவே மனித வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கிரேக்கர் கொண்டிருந்த கருத்து. தன்னைத்தானுணர்தல் என்பது அரித்தோதில் கண்ட உண்மை. ஆத்மதிருப்தி யென்பது சித்தோயிக தத்துவம். ஆனால் இவையெல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்தபின், ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்ற தத்துவத்தைக் கேட்டபோது தன்னை மறந்த பரவசநிலையில் கடவுளுக்கோ ஆன்மாக்களுக்கோ பிரதிபலன் கருதாது சேவை செய்யத் தூண்டும் பேரன்பினின்றும் ஊற்றெடுத்துப் பெருகுவதாயன்றி, மனிதன் தன் முயற்சியாலடையக்கூடிய சிறப்புக்களெல்லாவற்றிலும் அது உயர்ந்தது என்றும், தன்னினைவுடன் கூடிய மதிப்பிற்குரிய பெருமைப்பாடு உடையதென்றுமே அது அவர்களுக்குத் தோன்றியது. கிரேக்க நெறிமுறைகளிற் காணப்பட்ட குறைபாடுகளின் அடிப்படை இங்கேதான் உள்ளது. அன்பே மனித வாழ்வின் உயிர்நாடி, அதுவே மக்களை நற்பணிகளில் ஈடுபடுத்தும் தூண்டுகோல் என்ற கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி அக்குறைபாட்டினைத் திருத்துவதற்குக் கிறித்துவ மார்க்கம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி உண்மையில் புரட்சிகரமானதேயாகும். தன்னைக் காண்பது அதனைத் துறக்க, தன்னைத் துறப்பது அதனைக்காண எனக் கிறித்துநாதர் கூறியபோது அவர் தன்னைத்தானுணர்தல் என்ற தத்துவத்துக்குப் பதிலாகத் தன்னை மறத்தல் என்ற தத்துவத்தைப் போதித்தார் என்றே கொள்ளவேண்டும். சர்ச்சைக்குரிய மார்க்கோப தேசங்களைப்பற்றி ஆரம்பத்தி லெழுதியவர்களிடத்தில் மாத்திரமன்றி, மத்திய காலத்திலே சந்நியாசிகளும் மதாசாரியர்களும் பயின்றுவந்த ஆத்ம பரித்தியாகத்திலும், புனிதப் போர்புரியச் சென்ற வீரர்களின் உற்சாகத்திலும், இன்னும் சாதாரண மனிதன் திருச்சபைக்காகச் செய்யும் தியாகங்களிலும் இப்புதிய கொள்கையின் ஆதிக்கத்தினைக் காணலாம். மத்திய காலத்துக் கிறித்துவ சாம்ராச்சியத்தில் நிலவிய ஆத்மீக சூழ்நிலை எலனியத்துக்குப் பெரிதும் மாறுபட்ட ஒன்றாகும்.

நெறிமுறைகளாலும் மதக்கோட்பாடுகளினாலும் ஏற்பட்ட புரட்சிகரமான மாற்றங்களைவிட மற்றுமொரு காரணத்தினால் வாழ்க்கை முறைகள் மாற்றமடைந்தன. மனிதனுக்கும் கடவுளுக்குமுள்ள தொடர்புகளும், அவனுக்கும் அவனைப்போன்ற மற்றவர்களுக்கு மிடையிலுள்ள தொடர்புகளும், முன்னைக் கொள்கைகளிலும் வேறுபட்டனவாய், அவற்றினும் பன்மடங்கு, சிறந்தனவாய்

மத்திய காலத்தில் விளங்கின. ஆனால் மனித ஆற்றலைப் பொறுத்தவரையில் மிகத் தாழ்வான ஒரு கொள்கையே நிலவிற்று. சிறந்த பாரம்பரியமான கிரேக்க சித்தனைசக்தியை அப்பொழுது முற்றுகக் கைவிட்டிருந்தனர். இது மிகப்பெரிய நட்டமென்பதில் ஐயமில்லை. இதனால், அக்காலத்து மக்கள், முன்னைக் கிரேக்க அறிஞர்களெழுதிய நூல்களைக் கற்காமல் விட்டு விட்டனர். என்றெண்ணிவிடக் கூடாது. பிளேட்டோ, அரிஸ்தோதில் என்பவர்களுடைய நூல்களை—இலத்தீன் மொழி பெயர்ப்புக்களில்—பெரும்பாலோர் கற்றவண்ணமேயிருந்தனர். எனினும் அப்படிக் கற்கும்போது தாமாகவும் சிந்திக்கும் வேலையைத்தான் அவர்கள் கைவிட்டு விட்டனர். இதற்கு இரண்டு விதமான காரணங்களைக் கூறலாம். முதலில், இருள் சூழ்ந்த காலங்கள் என்று சரித்திரத்தில் குறிப்பிடப்படும் அக்காலத்திலே மாறுபாடுகளும் அறியாமையும் கலந்து மயங்கி நின்ற ஒரு சூழ்நிலையில், கல்விகற்கும் பழக்கம் முற்றுக அற்றுப்போயிருந்த ஒரு சமயத்தில், அதனை மீண்டும் தொடங்க முயற்சித்தபொழுது, நாகரிகம் மிக்கிருந்த முன்னைக்காலத்துச் சிதைவுகளி லெஞ்சியிருந்த ஏடுகளை மீண்டும் கற்கத் தொடங்கினர்கள். ஆனால் அவற்றை வேதவாக்காகக்கொண்டு, அவற்றிலுள்ள நன்மை தீமைகளை யாராய்வது அபசாரமென அஞ்சியிருந்துவிட்டனர். அரிஸ்தோதில் காட்டிய கோட்பாடுகளில் நின்றே தருக்க நூன் முடிபுகளைக் காண்பதல்லாமல், அவை சரியானவையோ என ஆராய்வதற்குத் துணியவில்லை. இப்படியான ஒரு மனோநிலை அறிவு விருத்திக்குத் தடையாயிருந்தது.

இனி, மதபீடமே வித்தியாபீடமாயுமிருந்தது இரண்டாவது காரணமாகும். கூலிகளுக்கெல்லாம் நிலைக்களனுய் விளங்குவதும் மெய்த்தீர்ப்புக் கூறுமதிகார பீடமாய் விளங்குவதும் அதுவே என்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. எனவே சிந்தனையில் சுதந்திரம் என எங்கேயாவது தோன்றினால் அது மூளையிலேயே கிள்ளப்பட்டுவிடும் என்ற ஓர் எண்ணமும் பரவியிருந்தது. மத்திய காலத்துக் கல்வியாளரிடையேயிருந்த, பண்டைக் கிரேக்கரின் சிறப்பியல்பான ஆராயும் சக்தி வற்றி வரண்டு பயனற்றுப்போயிற்று.

கிரேக்க மொழிப் பயிற்சியிலேற்பட்ட புத்துணர்ச்சி காரணமாக மத்திய காலத்தின் கடைசிப் பகுதியில் சிறிது சிறிதாக இந்த விசார மனப்பான்மை மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. பழம் பெரும் நூல் நிலையங்களில் நூற்றாண்டுக் கணக்காய் அடைந்து கிடந்த பண்டைக்காலத்து நூல்களை எடுத்துப் படிக்க மக்கள் ஆரம்பித்தனர்.[1] இன்னும் பலவற்றைத் துருக்கியப் படையெடுப்புக்களுக்குப் பயந்து கொன்சாந்திநோப்பிளிலிருந்து பைசந்தைன் வழியாக ஓடிப்போன அறிஞர்கள் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்றனர். எலனிய இலக்கியங்களுக் கேற்பட்ட இப்புது வாழ்வினாலும், அப்பேரறிஞர்களின் தத்துவார்த்தங்களைப் படிக்கத் தொடங்கிய புது ஊக்கத்தினாலும் கிறித்துவ சாம்ராச்சியமெங்கும் அறிவுப் புரட்சியொன்று கிளர்ந்தெழுந்து மறுமலர்ச்சி என வழங்

1. சிரேக்க விஞ்ஞான அறிவிற் பெரும்பகுதி, முக்கியமாக அரிஸ்தோதிலின் நூல்கள் மூலம் பெற்ற பகுதி, இசுப்பெயினில் நிலவிய சரசெனிக் கலாசார மூலம் மீண்டும் ஐரோப்பாவை வந்தடைந்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இசுப்பானியாவில் இவ்வறிவு மேலே குறிப்பிட்டவாறு அராபிய வழியாகப் பரவியது.

கியது. கிரேக்க சிந்தனைப்பயிற்சியினுலுண்டாகக்கூடிய ஆற்றல் அம்மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் ஆயிரமாயிரம் வழிகளில் பிரகாசித்தது; நன்மைகளும் பல தோன்றின; தீமைகளுந் தோன்றின. சிந்தனைசக்தி தடையின்றிப் பெருகிற்று. திருச்சபையின் அதிகாரத்தையும் எதிர்க்கச் சிலர் துணிந்து நின்றனர். அதன் பயனுக எழுந்தது மத சீர்திருத்தம். அதென்சிலே சோக்கிரதீசின் காலத்தில் பாரம்பரியமான வழக்கங்களே ஒதுக்கி வைத்ததுபோல இப்பொழுதும் மக்கள் சம்பிரதாயங்களே ஒதுக்கிவிட்டுப் புதுப்புது உண்மைகள் காணவும், புதிய நியதிகளே நிர்ணயிக்கவும் தலைப்பட்டு, ஏராளமான நவீன மதப்பிரிவுகளேயும் மயக்கமான பல அரசியற் கோட்பாடுகளேயும் காண முனைந்துநின்றனர். நெறிமுறைக் கட்டுப்பாடுகள் சீர்குலைந்தன. கட்டுப்பாடற்ற சுயநலமான முயற்சிகளிலே பற்றுதலுண்டாயிற்று. மக்கியவல்லியம் என்ற ஏமாற்று முறைகளும் தந்தரங்களும் வளர்ந்தன. அத்துடன், மக்கள், தமது இலட்சியம் நியாயமானது; ஆகையால் அதனே அடைவதற்குத் தாம் கையாளும் வழிகளும் எல்லாம் நியாயமானவையேயென எடுத்துக்காட்ட முனைந்தனர். (இது ஒருவகையில் ஆபத்துக்கே அறிகுறியாகும்). இதற்கிடையில் கல்வி கற்பதிலும் தீவிர ஊக்கம் காணப்பட்டது. பண்டைக் காலத்துப் பேரிலக்கியங்களினடிப்படையில் புதிய இலக்கியங்கள் பல்கிப் பெருகின. கலேகளிலும் புரட்சியும் புதுமையும் தோன்றின. கிரேக்கோரோமானிய முறைகளிலிருந்து புதுமையான கட்டிடக் கலேயுமொன்று விருத்தியடைந்தது. விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியும் மறுமலர்ச்சியடைந்து புதிய புதிய சாதனங்களேக் கண்டுபிடிக்க வழிவகுத்தது. புதிய காலமும் உதயமாகிக் கைத்தொழில் மறுமலர்ச்சியும் படிப்படியாகத் தோன்றியது. அம் மறுமலர்ச்சியின் காரணமாக மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு துறையிலும் பழுத்த பயனே நாமின்று மனுபவித்து வருகின்ரோம். எல்லாசின் ஆத்மசக்தி உலகில் இன்னும் தொழிற்பட்டுவருகிறது.

4. நவீன ஆராய்ச்சி

கடந்த நான்கு நூற்ருண்டிலும் வாழ்ந்த சிந்தனேயாளர்களும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் கிரேக்கருடைய ஆத்ம சிந்தனேகளால் பெரிதும் பயனடைந்துள்ளார்களேயாயினும் எனிய தத்துவங்களனேத்தையும் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் அவர்களுள் தலேசிறந்தவர்கள்தாமும் முற்ருக ஆராய்ந்து அறிந்திருப்பார்களோ என்பது சந்தேகமே. மறுமலர்ச்சிகள் ஆரம்பித்த காலமுதலாக அப்பழம் பெரும் கலேகள் யாவற்றையும் அப்படியே ஏற்றுப் போற்றிக்கொள்ளும் வழக்கமொன் றேற்பட்டிருந்ததேயல்லாமல், அவற்றினுள்ள குறைநிறைகளே ஆராயவோ விமர்சனம் செய்யவோ அவர்கள் முயலவில்லே. அந்தப் பழக்கம் மிகத் தீவிரமாகப் பரவியிருந்தமையினுல் புலமைமிக்க அறிஞர்கள் தாமும் அந்நாட்டின் கலேச் செல்வங்களே உள்ளபடி அறிய முடியாமற் போய்விட்டது. அதனுல், கிரேக்க முறைகளேப் பின்பற்றி எனியச் சார்புள்ளவர்களோ அல்லது சாதாரணமான உரோமானியக் கலேஞர்களோ இயற்றிவைத்த போலிகளேயே கிரேக்க முறைகளில் பரிபூரணமான கலேயம்சம் நிறைந்தவையென்று நம்பியிருந்தனர். கிரேக்க இலக்கியங்களே இலத்தீனுக்குக் காலத்தால் சிறிது முற்பட்டன என்ற

அபிப்பிராயம் கற்றவர்களிடையேயும் நிலவி வந்ததென்றால் அதில் ஆச்சரியப் படுவதற்கொன்றுமில்லை. எலனியத்துக்கும் உரோம கலாசாரத்துக்குமிடையில் மிகப் பெரிய வேறுபாடிருந்த தென்பதை யாருமே உணர்ந்திருக்கவில்லை. உலகிலே மனிதனுடைய சிந்தனைசக்திப் பெருக்கத்துக்கும் கலைஞான வளர்ச்சிக்கும் கிரேக்க அறிஞர்கள் மிகப் பெரிய உதவிகளைச் செய்துவைத்துள்ளனர் என்ற உண்மையை இக்காலத்துச் சரித்திர மாணவன் தான் கண்டு தெளியக்கூடியதாயிருக்கிறது. சரித்திர ஆராய்ச்சி என்ற பணிக்கு அனுகூலமான முறையிலே புதுப்புது விஞ்ஞான சாதனங்கள் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுக் காலத்தினுள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. மிக அண்மைக்காலத்திலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஏராளமான சிலாசாசனங்களோடு ஆரம்பகாலச் சரித்திர ஆதாரங்கள் பலவற்றையும் மிகநுட்பமாகத் தொடர்புபடுத்திப் பொறுமையோடு ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். பண்டு நாகரிகம் தலைசிறந்து விளங்கியிருந்த இடங்களாகக் கருதப்பட்ட பகுதிகளில் நடத்திவந்த புதைபொருளாராய்ச்சி எலனிய கலைகளின் பல பிரிவுகளையும் மிக மிக நுணுகி ஆராய்வதற்குப் புதிய ஊக்கத்தினை யளித்துள்ளது. ஆறாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய அதென்சு நகரத்திலும் இவ்வாராய்ச்சிகள் மிகப் பெருமளவில் நடைபெற்றன. கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, மற்றும் சரித்திர காலங்கள் பலவற்றிலும் காணப்பட்ட கிண்ணங்கள், சாடிவகைகள் முதலிய யாவற்றையும் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அவற்றிற் கண்ட கலையழகை மதிப்பிட்டார்கள். கிரேக்க இலக்கியங்களை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கற்றனர். இலக்கியவகைகளுக்கு முன்மாதிரியாயிருக்கு மென்பதற்காக அவற்றைக் கற்றனரென்று கருதலாகாது. பண்டைக்கால மக்கள் தம் வாழ்வில் எத்தகைய குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அகக்கண்ணுற் கண்டு தெளியவே அவற்றைக் கற்றனர். இவையனைத்தினும் மேலாக ஆதிகாலத்து நாகரிகத்தின் தோற்றங்கள்—கிரேக்கருடைய நாகரிகம் தோன்றி வளர்வதற்குக் காரணமாயிருந்த சூழ்நிலைகள்—மதக் கோட்பாடுகளுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் ஏதுவாயிருந்த ஆத்மீக லௌகிக அடிப்படைகள்—அவர்களுடைய சமூக அரசியலமைப்புக்கள் உருவாவதற்குக் காரணமாயிருந்த இயற்கைச் சக்திகள், பொருளாதார வசதிகள்—என்றித்திறத்தன பலவற்றையும் ஆழ்ந்து நுணுகி ஆராய்வதற்குச் சரித்திர வரலாறுகளின் பரிணமவிதி என்ற கொள்கை நமக்கு வழிவகுத்துத்தந்திருக்கிறது. விஞ்ஞான ரீதியிலே புதிதாயமைந்த இவ்வழிகளில் சரித்திரத்தை ஆராயக்கூடிய வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைத்திருப்பதனால், அறிவொளியும் சுதந்திரமும் பெறுவதற்கு மனிதவர்க்கம் நூற்றாண்டுக் கணக்காக ஆற்றிவந்த முயற்சியிலே எல்லாசின் உண்மையான பங்கு எத்துணைப் பெருமை வாய்ந்தது என்பதை நாம் மதிப்பிடக் கூடியதாயிருக்கிறது.

ஒளிப்படம் XXIV

பார்தீனியன் தேவாலயத்தின் உப்பக்கத்திலே இலக்காபெத்தூசை நோக்கி வடகீழ்திசையாகப் பார்க்கும்தோற்றம். பீதியாசு ஆணைத்தந்ததாலும் பொன்னினாலும் இயற்றிய புகழ்மிக்க சிலை நின்ற இடத்திற்கண்மையில் நின்று இப்படம் பிடிக்கப்பட்டது.

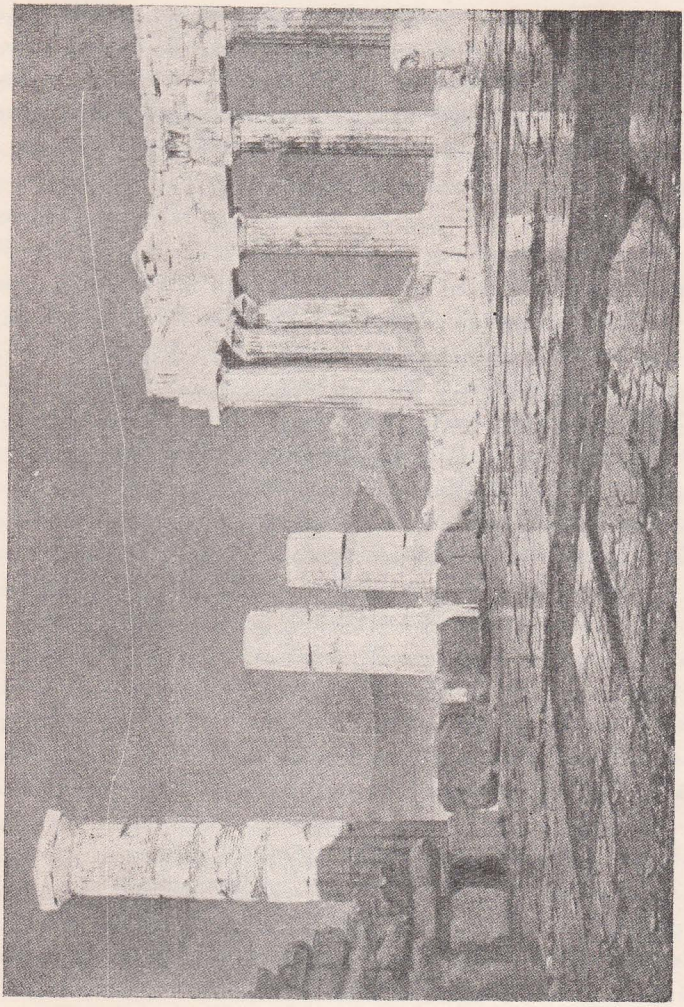

பார்த்தனன் உட்புறம்

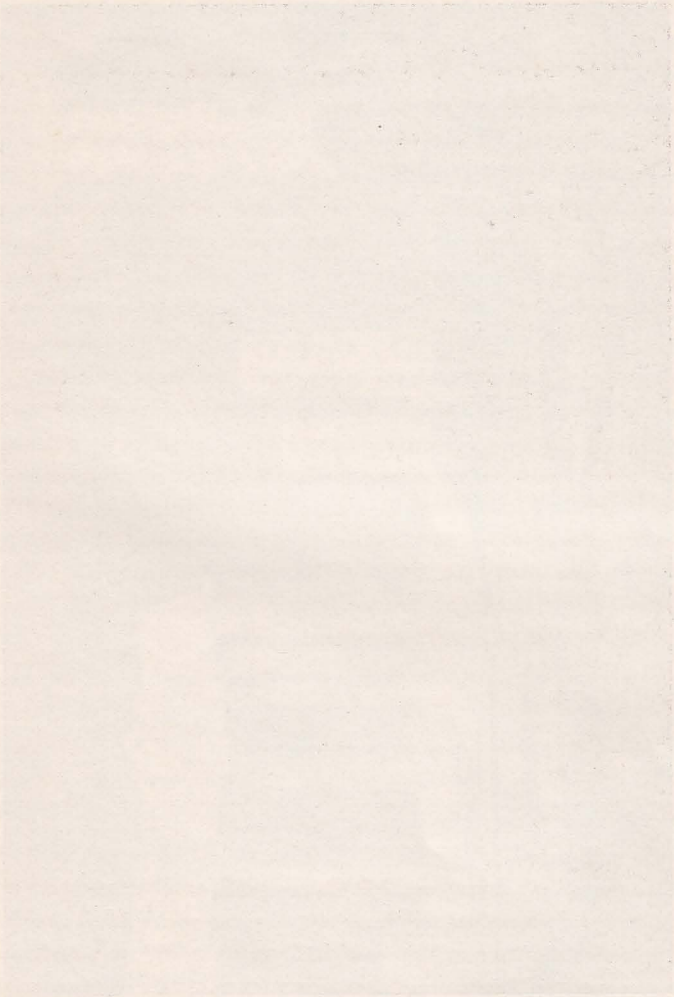

மனித இனம் இழிந்த நிலையிலிருந்து உயர்ந்த நிலைக்கும் இருளிலிருந்து ஒளியை நோக்கியும் படிப்படியாகவே முன்னேறிவந்தது என்ற பரிணம விதியை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும்போது கிரேக்க நாட்டு மக்களின் வளர்ச்சியை அந்த விதியிலே அடக்க முடியாமலிருக்கிறது. அற்புதமான இச்சாகியம் திடீரெனத் தோன்றி, மிக வேகமாக நாகரிக முதிர்ச்சியடைந்தமைக்கு எந்தக் காரணத்தையும் கூறவோ அநுமானிக்கவோ முடியவில்லை. ஏனைச்சாகியங்கள்—பிறப் பிலிச் சாகியத்தினருடன் தொடர்புடைய சிலருமே — காட்டுமிராண்டிகளாகவும், இயற்கைச் சக்திகளை வென்று உலகில் மனிதனுக்குரிய உண்மையான இடம் எது என்பதைச் சிறிதளவாவது உணர்ந்து கொள்வதற்குப் பெருந்துன்பங்களை அனுபவித்து அரிதின் முயலத் தொடங்கி வந்த ஒரு காலத்திலே, இந்தச் சிறிய சாகியத்தினர், தமது குறுகலான ஒரு குடாநாட்டிலே, அவர்களுடைய கற்பனையான அதீனபதியைப் போல, தோன்றும்போதே பூரணப்பொலிவுடன் தோன்றி, ஒருசில நூற்றாண்டுக் காலத்திலேயே, மனித இனத்தின் சரித்திரத்திற் காண முடியாத இணையற்ற கலைச் செல்வங்களை உருவாக்கி, அரசியல் வாழ்விலும் புத்துணர்ச்சியளிக்கும் புத்தம் புதிய அரசியல் முறைகளை அதே வேகத்தில் அபிவிருத்தியடையச் செய்து, அந்த நாள் முதல் இன்றுவரையிலுமே உலகம் ஆராய்ந்து தெளிதற்கரிய தத்துவங்களையும் நிலைநாட்டி வைத்தனர். கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இற்றை வரையில் மனிதவர்க்கம் தன் வாழ்க்கையெனும் கலையில் ஏதாவது உண்மையான முன்னேற்றங் கண்டதென்றால் அது சந்தேகமான கூற்றேயாகும். நாம் வாழும் உலகினைப் பற்றிய அறிவை மிகுதியாகப் பெற்றிருக்கிறோம். இப்பூமியிலே காணும் இயற்கைச் செல்வங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாற்றலை நன்கு விருத்தியாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். தனி மனிதன் சமூகத்தோடு ஒத்துப்போகாத இடங்களில் நேர்செய்து கொள்வதற்கும் அனுபவ சாத்தியமான வழிவகைகள் பலவற்றை வகுத்து வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் பண்டு உச்சநிலையில் வாழ்ந்த அதீனிய மக்களைப்போல அறிவிற் சிறந்தவர்களாயும், மகிழ்ச்சி நிரம்பியவர்களாயும் (சமயவாழ்வு வாழ்வோரைத் தவிர) வாழ்கின்றோமா என்பது சந்தேகமே. அவர்களுடைய கவிதை, அவர்களுடைய கட்டிடக்கலை, அவர்களுடைய சிற்பம், ஒவ்வொன்றும் அதனதன் துறையில் உயர்ந்ததொரு நிறைவைப் பெற்று எக்காலத்திலுமே ஒப்புயர்வற்று விளங்கின. மனித அறிவாற்றல்கள், பிளேட்டோ அலக்சாந்தர் போன்றவர்களிடம் காணப்பட்டதிலும் பார்க்க என்றுவது சிறந்து அபிவிருத்தியடைந்திருந்தது என்று எவ்வாற்றானும் கூறமுடியாது. ஆக்கபூர்வமான கற்பனையிலும், உறுதியான பக்தி கொண்டு உண்மைப் பொருளையாராய்வதிலும், அழகின் செம்மை கண்டு இன்புறுதலிலும் அதீனியக் குடியரசைப்போல ஒரு சாகியமோ, அன்றேல், சாகியத்தினுள் ஒரு கூட்டமோ காண்டலரிது. வாழும் வகை கண்டுணர்த்திய இப் பெரியார்களுக்குப் பிற்கால சந்ததியினர் எத்துணைப் பெருங் கடப்பாடுடையவர்களென்பதை மறந்தோ புறக்கணித்தோ விடுவதானால் அது வாழ்க்கையின் தாற்பரியத்தை முற்றிலுமே தவறுக விளங்கிக் கொண்டதாகும். காலாந்தரத்தின்

முன்னிலையிலே கிரேக்க மக்களின் ஆக்க முயற்சிகள் தடைபெற்ற இடம் மிகக் குறுகியதாயும், அவை நிகழ்ந்த காலம் மிகச் சுருங்கியதாயுமிருந்தாலும் அவர்கள் வாழ்வின் சிகரத்திலே தாம் தவழ்ந்தனரென்ற உண்மையை மாத்திரமன்றி ஏனைக் காலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் வாழ்க்கை யென்னும் பெருவெளியில் மலையடிவாரத்திலே கிடந்து, துன்பமுந் துயருமுழந்து சீர்திருத்தப் பாதையில் மிக மிகக் குறைந்த வேகத்திலேயே முன்னேற்றங் கண்டார்களென்பதையும் விளக்கி, மனித அனுபவமனைத்தையும் பிரகாசத்தினாலும் பெருமையினாலும் செழிப்படையச் செய்திருக்கிறார்கள்.

வரன்முறை அட்டவணைகளும்

சுருக்கங்களும்

I. மினேவனியரும் ஆக்கேயியரும்

கி.மு.	கிறீற்று	கிரேக்க தேசம்	சின்னசியா
	ஆதிகால மினேவனியர்		
4000 முதல் 2300 வரை	(1) கல்லாயுதங்களும் வெண்கல ஆயுதங்களும். (2) தண்டசக்கர உதவியில்லாமல் மட்பாண்டம் வனைதல்.	கிரேக்கருக்கு முந்திய சாகியத்தினர் திரின்சு, கொரிந்து, இலாரிசா என்னுமிடங்களில் குடியேறியமை.	துரோயில் முதலாவது நகரம்.
	மினேவனிய மத்தியகாலம்		
2300 முதல் 1600 வரை	(1) குனேசொசு, பிசுத்தோசு என்னுமிடங்களில் பலம் வாய்ந்த அரசகுடும்பங்கள். (அரண்மனைகள், சுவர்ச்சித்திரங்கள், அழுத்தமான மட்பாண்டங்கள்). (2) குனேசொசு பூமியதிர்ச்சியாலழிந்தமை (?).	கிரேக்கர் கிரேக்க தேசத்தில் (ஏறத்தாழ 2000) பிரவேசித்து (1) எபிரசு என்னுமிடத்தில் தோரியராயும் (2) தேசாலியிலும் அதன் தென்பாலும் ஆக்கேயியராயும் பரிணமித்தமை.	துரோயில் இரண்டாவது நகரம் அழிக்கப்பட்டமை (ஏறத்தாழ 2000).
	மினேவனியர் பிற்காலம்		
1600 முதல்	(1) குனேசொசு நகரம் பெரிய அளவில் புனர் நிர்மாணம் பெற்றமை (அத்தாணி மண்டபம், மாடிப்படிகள், சலதாரைகள், முதலியன).	மைசீனுய் (1) பெருநிதிக்குவையுடன் அரசர்கள் கூர்நுதிக்கல்லறைகளில் அடக்கம் செய்யப்பட்டமை.	
		(2) பின்னர் (1500 தொடக்கம்) அவர்கள் தேன்கூட்டுக் கல்லறைகளில் அடக்கம் செய்யப்பட்டமை. மைசீனுய் புனருத்தாரணஞ் செய்யப்பட்டமை. சிங்கமுகவாயில் முதலியன.	3 ஆம், 4 ஆம், 5 ஆம், நகரங்கள் துரோயில் தோன்றியமை. ஆக்கேயிய வியாபார நிலையங்கள் மேற்குக்கரைகளில் நிறுவப்பட்டமை.
	(2) குனேசொசு நகரை மைசீனுயின் கிரேக்கர் கைப்பற்றியமை.	**மைசீனுயின் கலாசாரம்** கிரேக்க தேசத்தில் பிரபலமாயிருந்தமை.	
1300	(3) குனேசொசு தோரியராலழிக்கப்பட்டமை (?).	மைசீனுயிப் பிரதேசங்களின் கரையோரங்களில் தோரியப் படையெடுப்புக்கள் (ஏறத்தாழ 1300—1200).	

1250			ஆக்கேயியர் துரோய் நகரை நீர் மூலமாக்கியமை (6 ஆம் நகர்).
1200		தோரியர் பைலாசு நகரை நீர்மூலமாக்கியமை.	
1150		தோரியர் மைசீனுயை நிர்மூலமாக்கியமை.	
		தோரியர் இரேக்க தேசத்தைக் கைப்பற்றுதல் (1150 — 50 ?) .	
1000	(இரும்பு யுக ஆரம்பம்) .		
750			ஓமரென்னுமறிஞர் இலியட், ஒடிசி என்ற காவியங்களை யாத்தமை.

II. தோரியப் படையெடுப்புக்களும் குடியேற்றங்களும்

I. தோரியப் படையெடுப்புக்கள் :

எறத்தாழ 1300. குனேகொசு நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.
எறத்தாழ 1200. பைலாசு நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.
எறத்தாழ 1150. மைசீனிய நிர்மூலமாக்கப்பட்டதோடு மைசீனியய ஆதிக்கமும் வீழ்ச்சியடைந்தது.

தேசாலி, பூவோதியா, உலோகிரிசு, போசிசு (அற்றிக்காவிலில்லை) இன்னும் பெலோப்பொன்னீசில் ஆர்க்கேடியா தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகள் பலவற்றிலும் தோரியக்கலப்பு சிறிது சிறிதாக ஏற்பட்டது. இடத்துக்கிடம் வித்தியாசமாயமைந்த கேத்திரகணிதமுறையான சித்திர அமைப்பு, படையெடுப்பினாலும் மைசீனியய கலாசாரம் சீர்குலைந்துபோனமையாலும் ஏற்பட்டிருந்த கலக்கநிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

II. தோரியர் நெருக்கியதனாலேயே கின்னசியாவில் குடியேற்றங்கள் தோன்றலாயின :

(i) தேசாலி பூவோதியா என்னுமிடங்களிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த கிரேக்கர் உட் பகுதியில் (ஈயோலிசு) குடியேறினர்.

(ii) பெலோப்பொன்னீசு அற்றிக்கா என்னுமிடங்களிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த கிரேக்கர் மத்திய பகுதியில் (அயோனியா) குடியேறினர்.

(iii) பெலோப்பொன்னீசிலிருந்து வெளியேறிய தோரியர் தென்பகுதியில் (தோரிசு) குடியேறினர்.

III. சரித்திரப் புகழ்வாய்ந்த நாடுகள் உருவானமை : இருண்டகாலத்திலிருந்து படிப்படியாக வெளிப்பட்டமை :

(i) எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஈற்றேலியா தவிர்ந்த ஏனைய சமவெளிகள் பலவற்றில் அரண்மனைகளைச் சுற்றி அரசியல், படையியல் சம்பந்தமான முயற்சிகளில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. (உ-ம். ஆர்கோசில் இலாரிசா, அக்குரோ-கொரிந்து, அதீனிய அக்குரோப்பொலிசு).

(ii) 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே முடியாட்சிகளுக்குப் பதிலாக உயர்குடிமக்களின் ஆட்சிகள் படிப்படியாக நிறுவப்பெற்றன. அதென்சில் அரசபதவிக்குரியவரையும் பொதுத் தேர்வின்மூலமே தெரிந்தெடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. 683 இல் அதுவும் ஆண்டுக் கொருமுறை தெரிவு செய்யப்படவேண்டுமென வரையறை செயயப்பட்டது. சிபார்த்தாவிலே மன்னர்களே நிரந்தரமாக வைத்திருந்தனர்.

(iii) 8 ஆம், 7 ஆம், 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஈசியன் கரையோரப் பகுதிகளிலும், மகுனகிரேசியாவிலும் குடியேற்றங்கள் தோன்றின (அடுத்து வரும் அட்டவணையையும் பார்க்க).

III. குடியேற்றங்கள், வாணிபம், வல்லாட்சி

குறிப்பு : தாய்நாட்டுப் பகுதிகளில் இடவசதியின்மையே முதற்காரணமாயிருந்தாலும் வாணிப முயற்சிகள் ஊக்கமடைந்தமைக்கு எதுவாயிற்று.

அ. குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்தகாலம் (சிறப்பாக எட்டாம், ஏழாம், ஆறும் நூற்றாண்டுகள்)

தாய்நாடுகள்	ஈசியன், கருங்கடல் முதலிய பகுதிகள்	அதிரியாற்றிக்கு முதலியன

I. சின்ஞசியா (மிலெத்துசு) (உள்நாட்டிலே இலேதியா தடையாயிருந்தமையால்) சைசியசு 757 ; அபிதோசு 675 ; சினேப்பி 800 இல் திராப்பீசியுசை ஏறத்தாழ 756 இல் அமைத்தது. நௌகிராதீசு (எகிப்து), 640.

போகாயியா — மாசேலியா (கோல்) ஏறத்தாழ 600 ?

II. தீவுகள்
உரோதீசு — கேலா, 688, அதிலிருந்து அக்கிரகாசு, 580.

தேரா — சைரீனி (வ. ஆபிரிக்கா) 630.

III. யூபோயியா (சாலிக்கிசு எரித்திரியா சம்பந்தமாகவும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே லீலாந்தையின் சமவெளிக்காகவும் நடந்த பூசல்கள் ஓரளவு காரண மாயிருக்கலாம்)

சாலிக்கிசு எரித்திரியா — மீதோனி, பிதனை, தோரோனி மெந்தே (690) முதலான குடியேற்றங்களைச் சாலிசிதிசியப் பகுதியிலும் — குமாய் (?760) ; கற்ருனை, 728 ; இலயந்தினி, 728; சாங்கிள், 715 ; இமேரா, 648 ; இரேஜியம், 730.

IV. பெலோப்பொன்னீசு முதலியன

மேகாரா — சால்சிதோன், 660 ; பைசாந்தியம் — சிசிலிய மேகாரா, 728, அதிலிருந்து சிலெனியுசு, 648.

கொரிந்து — பொதிதிடேமியா, 609 — கோர்சீரா, 735, அதிலிருந்து எப்பிதாமுனுசு. சிராக்கியுசு, 735, அதிலிருந்து கமாரினை, 599. அனகதோரியம், இலியூக்காசு ஏறத்தாழ 600.

ஆக்கேயியா — குரோத்தன், 710 ; சிபாரீசு, 721.

சிபார்த்தா — பொசிதோனியா (பீசிதும்). (மெசினியாவைக் கைப்பற்றுவதிலேயே காலந் தாழாசு (தாரேந்தும்), 705 தள்ளிவந்தது)

குறிப்பு.—ஆண்டுக்குறிப்புக்கள் பெரும்பாலும் முன்பின்னை இருக்கலாம்.

ஆ. செல்வச்சிறப்பு

குறிப்பு.—பிறப்பினலுயர்ந்த உயர்குடி மக்களினுட்சிகள் படிப்படியாக மறைந்து செல்வச் சிறப்பினலுயர்ந்த மக்களினுட்சிகள் தோன்றின.

(i) இலேதியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாணய பரிவர்த்தனை முறையை அயோனியரும் பின்பற்றினர் (ஏறத்தாழ 700).

யூபோயிய, ஈசினீதன் நாணயங்களை வழங்குவதே நாகரிகத்தின் சின்னமென்ற கருத்து ஈசியன் பிரதேசங்களில் பரவத்தொடங்கிற்று (ஏறத்தாழ 680).

(ii) நிலம்படைத்த செல்வந்தரிடம் குவிந்த செல்வம் சாதாரண மக்களைக் கடனாளிகளாக்கி அடிமைப்படுத்தியது (ஈசியது, எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பூவோதிய நாட்டுக்கவிஞன்).

(iii) வயல்புலங்களில் சுயமாக வேலைசெய்யும் மக்களுக்கு இடைஞ்சலாக அடிமைச் சேவகர்கள் தோன்றினர்.

இ. வல்லாளர் எழுச்சி

குறிப்பு.—சட்ட அமைப்புக்களுக்குப் புறம்பான ஆட்சிமுறையைக் கிரேக்கர் விரும்பாவிடினும் நுண்வினைஞர், வணிகர் என்பவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்ற கொடுங்கோலர் நிலம் படைத்த பிரபுக்களின் அதிகாரங்களை ஒழித்தனர். நடுத்தரவகுப்பினருக்குச் சுதந்திரம் பெற்றுக்கொடுத்து அதனால் எதிர்காலத்தில் தோன்றவிருந்த குடியாட்சிக்கும் வழி விடுத்தனர்.

I. சின்னசியாவிலே இலேதியாவும் (பின்னர்) பாரசிகமும் நடத்திய ஆக்கிரமிப்புக்களுக்குக் வலலாளராட்சி தடையாயிருந்தது.

(அ) **மிலெத்துசு திராசிபுலுசு** (எறத்தாழ 620) : அதன் காலத்தில் வாழ்ந்த வனைய வல்லாளருள் மிகுந்த புகழ்பெற்றனவன்.

(ஆ) **சாமோசு பொலிகிராத்திசு** (எறத்தாழ 530) : எகிப்திய அமாசிசு என்பவனுடைய நண்பனாக விளங்கிய இவன், பலமிக்க தொரு கடற்படையின் உதவியுடன் ஈசியன் பிரதேசத்தைத் தன்னதிகத்தினுள்ளே சேர்த்துக் கொள்வதற்கே முனைந்தவன்.

II. கிரேக்க தேசத்தின் மத்திய பாகத்திலே தோரிய அதிகாரிகளின் ஆக்கிரமிப்புக்களை எதிர்த்துத் தோரியர்க்கு முந்தியிருந்த இனத்தவர்களிடையே அவர்களின் விமோசனத்திற்காகப் பல வல்லாளர் தோன்றினர்.

(அ) **சிசியன்.** 660 இல் ஓர்தகோரசு என்பவனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வல்லாளராட்சியைக் கவிழ்த்தெனசு (எ. தா. 600–570), நடத்திவந்தான். பித்தியன் விளையாட்டுக்களைத் தெல்பியில் ஆரம்பித்தவனும் இவனே.

(ஆ) **மேகாரா. தியாசெனிசு** (எ. தா. 640) சைலன் என்பவனுக்கு உதவியாயிருந்து அதென்சு நகரிலும் வல்லாட்சியை நிறுவ முயற்சித்தான்.

(இ) **கொரிந்து.** (657–630) சைபிசிலியுசு என்பவன் ஆரம்பித்த கொடுங்கோலாட்சியை (625–585) பெரியாந்தரும் தொடர்ந்து நடத்தினான். இவன் "உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும்" கவிசெய்பவர்களை ஊக்குவித்தான்; பூசந்தியின் குறுக்கே கால்வாயமைக்க முயன்றான்; தேவாலயம் கட்டினான்.

(ஈ) **அதென்சு. பிசித்திராதுசு** (547–572) வல்லாட்சியை நடத்தினான். அதனை இப்பியாசு தொடர்ந்தாலும் (510 இல் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டான்). (கீழேகாண்க).

III. சிசிலியிலே காதேச்சினிய ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நின்றதும் வல்லாளனுடைய ஆட்சியே.

கேலா நாட்டைச் சேர்ந்த **கேலன்** (491–478) சிராக்கியுசைக் கைப்பற்றி அக்கிரகாசைச் சேர்ந்த **தேரன்** என்பவனுடைய உதவியுடன் காதேச்சினியரை இமேரா என்னுமிடத்தில் வெற்றிகொண்டான் (478–467). அவனுக்குப் பின்வந்த ஈரன், பிந்தார் முதலிய கவிஞர்களையுமாதரித்துத் தன் சபாமண்டபத்தினைப் பொலிவுடன் விளங்கச் செய்தான்.

சிபார்த்தா

அ. குடிமக்கள்

(i) சிபார்த்த நகரமக்கள் = ஆக்கிரமித்துவந்த தோரியர். ஏனைய வகுப்புக்களில் இவர்கள் கலப்புமணஞ் செய்யத் தடுக்கப்பட்டிருந்தனர். (அ) "பிரபுக்கள்" (ஏறக்குறைய 4,000 பேர், ஆனால் வரவரத் தொகையிற் குறைந்துவரலாயினர்; XV ஆம் அத்தியாயம் பார்க்க). இவர்கள் விருந்துபசாரங்களில் பங்குபற்றும் உரிமை யுள்ளவர்கள். (ஆ) "தாழ்ந்தவர்கள்." நகரமக்களாதற்குரிய தகுதியிற் குறைவுபட்டவர்கள் (ஏறக்குறைய 20,000 பேர்).

(ii) பெரியோசிகள் = நகரத்துக்கு வெளியே, பெரும்பாலும் கரையோரங்களில் குடியேறியவர்கள். தோரியரும் அவர்களுக்கு முன்பு அங்கு வாழ்ந்தவர்களுமாகக் கலந்த ஒரு கலப்பு இனம். நகரத்திலிருந்து விலகியிருந்தமையால் தம் அரசிய லுரிமையை அவர்கள் இழந்திருந்தனர். இவர்களில் பெரும்பாலோர் வணிகராவர். இவர்களுக்கு வரிச்சுமை அதிகமாயிருந்தது (ஏறக்குறைய 75,000 பேர்).

(iii) ஈலட்டுக்கள் பெரும்பாலும் = தோரியர் வரவுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் போர்களிற் சிறைபிடிக்கப்பட்டோராவர். சிபார்த்த மக்களுடைய விளைநிலங்களில் பண்ணையாட்களாக வேலை செய்துவந்தனர். (2,00,000 க்கும் 3,00,000 க்கும் இடைப்பட்ட தொகையினராயிருந்தனர்.)

ஆ. மெசினியாவைக் கைப்பற்றியமை

எ.தா. 736–16 (i) மெசினியப்போர் முற்பகுதி :—தியோபொம்புசு காலத்தில் சிபார்த்தாவுடன் இணைக்கப்பட்ட இந்நாட்டின் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தைக் குறைவுபடுத்தி ஈலட்டுக்களின் நிலையில் வைத்தனர்.

எ.தா. 650–30 (ii) மெசினியப்போர் இரண்டாம்பகுதி :—அரிசதோமினசு என்பவனுடைய தலைமையில் இளர்ந்தெழந்து ஈரா என்னும் குன்றிலிருந்து கடுமையாக எதிர்த்தனர். தைர்தீயுசு என்பவனுடைய கவிகளால் உணர்ச்சி யூட்டப் பெற்ற சிபார்த்தர் தம்பெருமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டனர்.

இ. இலெக்கர்ச சீர்திருத்தங்கள் (எ. தா. 610) 'யூனோமியா' என வழங்கப்பட்டது.

(i) மெசினியப் போரின் இரண்டாம் பகுதியின் பின்னர் ஈலட்டுக்களின் இளர்ச்சியினலேற்பட்ட அனுபவத்தின் காரணமாக, சிபார்த்தர் தம்மிடையே சாதாரணமாயிருந்த ஆடம்பரமான பழக்க வழக்கங்களை ஒழித்துவிட்டு இராணுவக் கட்டுப்பாடுகளை மிகக் கடுமையாகப் பின்பற்றி வரலாயினர்.

(ii) கிறீற்றிய முறையைப் பின்பற்றி நிர்வாக அமைப்புக்கள் நிறுவப்பட்டன. புராணங்களில் கூறப்பட்ட இலெக்கர்ச்சசு என்பவனுடைய பெயரால் இவை நிறுவப்பட்டிருக்கக்கூடும் (உ. பார்க்க).

(iii) போர்ப்படைகள் பெரிய அளவில் தேவைப்பட்டமையால் நகர மக்கள் பலருக்கு உரிமை வழங்கப்பட்டதோடு மூன்று இனப்பிரிவுகள் ஐந்தாகவும் அதிகரிக்கப்பட்டன.

ஈ. அரசியல் ஒழுங்குகள்

(i) பழங்குடிமக்களில் இரண்டு கூட்டத்தினரும், எசியேதாய், யூரிபொந்திதாய் என்னும் இரண்டு குடும்பங்களின் பரம்பரையும் ஒன்றுகூடி இரட்டையரச முறையைத் தோற்றுவித்தனர். சமாதான காலத்திலே அரசனுடைய அதிகாரம் மதசம்பந்தமான சடங்குகளுக்கும், செரேசியா வினங்கத்துக்குமே பயன்பட்டு வந்தது; போர்க் காலங்களிலோ அவனே எல்லாவற்றுக்கும் தனியதிகாரியா யிருந்தான்.

(ii) செரௌசியா அல்லது இருபத்தெட்டுப் பெரியவர்களைக் கொண்ட மந்திரசபை. உயர்குடித் தோன்றியவர்களிடையே இவர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டு ஆயுட்காலம் முழுவதும் அங்கத்தவராயிருப்பர். அரசியலதிகாரம், நீதிநிர்வாகம் என்பன இவர்களுடைய வழக்கமான அதிகாரங்களாகும். அப்பெல்லாவில் வாக்கெடுப்பினால் கிடைக்கும் தீர்ப்பையும் இவர்கள் மீறக்கூடிய அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர்.

(iii) அப்பெல்லா : பூரண வாக்குரிமைபெற்ற நகர மக்களைக் கொண்ட சபை. செரௌசியா தீர்மானிப்பவற்றை விவாதிக்க இதற்கதிகாரமில்லை. ஆனால் அதனை ஏற்று வாக்களிக்க மட்டும் இதற்குரிமை உண்டு (சாதாரணமாக ஏகோபித்த குரலில் ஏற்றுக்கொண்டதைத் தெரிவிக்கும்).

iv ஐந்து எபர்கள்

(அ) ஆரம்பத்திலே சிறிய அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த ஒரு பழம் பதவி இது. ஆனால் இலக்கர்ச்ச சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டதும் இதற்கு விரிவான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. பொதுசன நீதிபரிபாலனம், அப்பெல்லாவின் தலைமைப் பதவி என்பனவும் இதற்குக் கிடைத்தன.

(ஆ) அப்பெல்லாவின் வாக்களிப்பினால் நகர மக்களனைவரிடையே யிருந்தும் ஆண்டு தோறும் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

(இ) 560 வரையில் எபர்களே அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, செரௌசியாவின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அரசனுடைய படையெடுப்பு முயற்சிகளையுமே கண்காணித்து இலக்கர்ச்ச முறையின் ஒழுக்க நியதிகளை நிலவச் செய்தனர்.

ஊ. இலக்கர்ச்ச ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகள்

(i) கிரிப்தியா : ஆபத்தான ஈலட்டுக்களை ஒழிக்கவென்று தோன்றிய இரகசிய வாலிப இயக்கம்.

(ii) சிபார்த்த நகரமக்களை, அவர்கள் ஏழு வயதாயிருக்கும்போதே வீட்டிலிருந்து பிரித்து சிறுசிறு, கூட்டங்களாகப் பிரித்து 'ஈரன்' என வழங்கிய சட்டாம்பிள்ளைகளின் கண்காணிப்பில் விட்டனர். உடற்பயிற்சிகளே அவர்களுடைய முக்கிய கல்விப் பயிற்சியாயிருந்தது. சகிப்புத்தன்மையை வளர்ப்பதற்குச் சவுக்கடிகளைத் தாங்கும் பந்தயங்கள் முதலாயின நடத்தப்பட்டன.

(iii) ஆண்மக்கள் வீடுகளில் வாழ்வது தடுக்கப்பட்டிருந்தது. (அதனால் சிபார்த்த மகளிர்க்கு அளவுக்கும் மீறிய சுதந்திரம் இருந்தது.) கூட்டங்கூட்டமாக விடுதிகளில் வாழ்ந்து அவ்விடுதிகளுக்குரிய பொருட்களில் ஒவ்வொருவரும் இன்னபங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்ற நியதியிருந்தது. வாணிபஞ் செய்வது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இரும்பு நாணயங்களே வழங்கினார்கள்.

ஊ. அயல்நாட்டுக் கொள்கை

(i) தோரியர் நாடுகளைக் கைப்பற்றியகாலத்தில் தோரியத்தலைநகரான ஆர்கோசு சிபார்த்தாவின் பகைநாடுகளுள் முதன்மையானது. அது மைசீனுய்க்குப பதிலாய்ச் சிறப்புற்று விளங்கி தெமினுசு என்ற முதலரசனின் தலைமையில் அதனைச் சுற்றி விளங்கிய தோரிய நாடுகளான சிசியன், எப்பிதௌரோசு, துரோசென் முதலிய இடங்களின் ஆதிக்கத்தைப் பெற்றிருந்தது.

(ii) ஆர்கோசில் (எ. தா. 690–650) விளங்கிய பீதன் (அ) இவ்வாதிக்கத்தினை (இருண்டகாலத்தில் இழந்துவிட்ட ஆதிக்கத்தினை) மீண்டும் நிலைநாட்டி, மேகாரா, ஈசினு என்னுமிடங்களையும் தன்னதிக்கத்தினுள் இணைத்து, அங்கே அக்கசாலையையும் நிறுவி ஈசனீத நாணயத்தையும் வழக்கத்தில் கொண்டுவந்தான் ; (ஆ) எலிசில்

நடத்துவந்த ஒலிம்பிய வினையாட்டுக்களைப் பிசா என்னுமிடத்துக்கு (எ. தா. 670) மாற்றினன்; (இ) தைரீத்திசு என்னுமிடத்தைப் பிடிக்க ஆவல் கொண்டிருந்த சிபார்த்தரை இசியாய் என்னுமிடத்திற் புறங்கண்டு சைதீராவரையிலுமுள்ள மேற் கரையோரப் பகுதியைக் கைப்பற்றினன் (668); (ஈ) பீதன் இறந்தபின் ஆர்கீவியப் "பேரரசு" சிறுச்சிறு துண்டுகளாகப் பிரிய, சிசியன் மேகாரா முதலாமிடங்களைச் சேர்ந்த தோரியரல்லாத வினையமக்கள் வல்லாளரைத் தலைமையாகக்கொண்டுதமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர். (மேலே III இ. 2 பார்க்க).

(iii) தேகாவிலிருந்த ஆர்கேடியரை இலக்கர்ச்ச முறையிலான கட்டுப்பாடுகளில் பயிற்றப் பட்ட படைகளைக்கொண்டு சிபார்த்தா தாக்கியது. ஆனால் நீண்ட நாள் (590–60) போர் செய்தபின் அவர்கள் தமக்கடங்கிய நேசநாட்டினர் எனச் சிபார்த்தர் ஏற்றுக் கொண்டனர். (மெசீனியாவைத் தம் நாட்டின் ஒருபகுதியாக இணைத்துக் கொண்டதற்கும் இதற்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் கவனிக்க.)

(iv) சிபார்த்தா ஆர்கோசைத்தாக்கி 300 வீரர் மாத்திரமே போர்செய்வதென்று புறப் பட்டு அதிலொரு முடிவுகாணுமையால் படைகளை நேருக்குநேர் அணிவகுத்துப் போர் செய்து வெற்றிகொண்டு தைரீத்திசு என்னுமிடத்தை (546) தன்னேடிணைத்துக் கொண்டது.

(v) தேகா விலாரம்பித்துச் சுற்றுடலில் இருந்த நாடுகளிலும் தன் கொள்கையைப் பரப்பி, ஆரும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆர்கோசு, ஆக்கேயியா ஆகிய இரண்டும் நீங்கலாகப் பெலோப்பொன்னீசின ஏனைய நாடுகளைச் சங்கத்திலே தமக்கடங்கிய நேசநாடுகளாகச் சிபார்த்தர் சேர்த்துக்கொண்டனர். அச்சங்கத்தின்மூலம் அயல் நாட்டுக் கொள்கை சம்பந்தமான விவாதங்களில் தனக்குச் சாதகமாகச் சிபார்த்தா வாக்குரிமையைப் பெற்றது. மூன்றிலிரண்டுபங்கு சேனையைச் சங்கத்தின் கூட்டு முயற்சிக் கனுப்பியது. போர் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளைத் தவிரப் பிறவற்றிற்கு வரி விதிக்கப்படவில்லை.

(vi) பெலோப்பொன்னீசில் சிபார்த்தாவின் அதிகாரம் கிளியோமினசு (520–489) என்னு மரசனால் மேலும் வலுவடைந்தது.

அதென்சு

அ. ஆரம்பகால அரசியலமைப்பு : உயர்குடிப் பிறந்தோராட்சி அல்லது யூபாத்திருதர்.

(i) யூபாத்திருதர்களில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஆர்கோன்கள் மூவர், அரச ஆர்கோன் (மதத்தலைவர்), எபோனிமுசு (நீதி), பொலிமார்க்கு (போர்).

(ii) எரியோப்பகசு என்னும் உயர்குடிப் பிறந்தவர்களைக் கொண்ட மந்திரிசபை, அரசியலதிகாரத்தை நிர்வகித்துவந்தது.

(iii) எக்குலேசியா அல்லது (நிலவுரிமையற்ற கூலியாட்களைத் தவிர்ந்த) நகரமக்களைக் கொண்டசபை. கொள்கையை நிர்ணயித்தல் அல்லது தெரிவுகளில் பொதுவாகப் பங்கெடுத்துக் கொள்ளுதல்.

ஆ. ஏழாம் நூற்றாண்டிலே அதென்சு

கி.தா.632 (i) குடிமக்களிடையே நிலவிய வறுமை காரணமாகவும், கைவினை தொழில் செய்பவர் இன்மையாலும் சிலன் ஆரம்பித்த வல்லாட்சி ஆதரவின்றித் தோல்வி கண்டது.

621 (ii) எழுதாவிதிகள் திராக்கோவினால் வகுத்து வைக்கப்பட்டன; திருட்டுக் குற்றம் முதலியவற்றிற்கு மரணதண்டனை; திட்டமிடப்பட்ட, இடப்படாத கொலைக்குற்றங்களுக்கிடையேயுள்ள வித்தியாசம்; இனக்கலகங்களைத் தடுப்பதற்காக நீதிமன்ற விசாரணைகள்.

(iii) பணம்படைத்த நிலச் சொந்தக்காரர் ஏழைக் குடியானவர்களைத் துன்புறுத்திக் கடன்படச்செய்து அடிமையாக்கினர்.

இ. சோலனுடைய சீர்திருத்தங்கள்

குறிப்பு.—கைத்தொழில் (நுண்வினைகள்) செய்யும் ஒரு வகுப்பாரைத் தோற்றுவித்து அதென்சை வாணிபத்திற் சிறப்படையச் செய்ததுவே முக்கியமான பெறுபேறுகும்.

I. பொருளாதாரம் :

(அ) அடிமையாக்கப்பட்ட குடியானவர்களுடைய கடன்களை ஒழித்தனர்.

(ஆ) கடனுக்காக அடிமையாக்கும் பழக்கம் சட்டவிரோதமாக்கப்பட்டது.

(இ) மரணச்சடங்கு முதலாயவற்றில் உச்சவரம்புச்சட்டம் இயற்றப்பட்டது.

(ஈ) (ஒலிவம் பொருள் தவிர) வேண்டிய உள்நாட்டு விளைபொருள்களை வெளிநாடுகளுக் கேற்று மதிசெய்தல் தடைசெய்யப்பட்டது.

(உ) தந்தையர்தம் மைந்தர்க்கு எதாவது ஒரு தொழில் கற்பிக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டது.

(ஊ) பிறநாட்டிலிருந்து வந்த கைவினைத்தொழில் செய்பவர்களை அங்கே குடியேற்றுவதற்கு உற்சாகமளிக்கப்பட்டது.

II. அரசியல் : உயர்குடி மக்களுக்கும் வளர்ந்துவரும் நடுத்தர வகுப்பார்க்கும் இடையில் ஒரு சமநிலை ஏற்படுத்த முயன்றது.

(அ) ஏரியோப்பகசுக்குரிய அதிகாரம் அப்படியேயிருந்தது. "சட்டதிட்டங்களைப் பேணும்" உரிமை அதற்கு வழங்கப்பட்டது.

(ஆ) சமூகநிலையில் மிகவும் தாழ்ந்தவர்களும் எக்குலேசியாவில் அங்கத்துவம் வகிக்க இடமளிக்கப்பட்டது.

(இ) நானூற்றுவர்கொண்ட மந்திரசபை எக்குலேசியாவைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பைப் பெற்றது; அச்சபையின் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குசெய்யும் பொறுப்பும் அம்மந்திரசபையிடமேயிருந்தது.

(ஈ) சட்டப்பிரமாணங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்து (ஈலியாயியா) மக்கள் நியாய சபையினால் வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டன.

ஈ. வல்லாளரின் ஆட்சிக்காலம்

I. பிசித்திராதுசுவின் எழுச்சி.

(அ) சோலன் நாட்டினின்றும் பிரிந்திருந்த காலத்தில் கட்சி வலுவடைந்தது.

எ.தா. 570 (ஆ) நாட்டுக்குத் திரும்பிய சோலன் மேகாராவிடமிருந்து சாலமிசைக் கைப்பற்றத் தூண்டினான். பிசித்திராதுசு தன் வலிமையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டான்.

(இ) கரைநாடுகளிலிருந்த வணிகமக்கள் (சோலனுடைய முயற்சியால் உருவானவர்கள்) சமவெளிகளிலிருந்த உயர்குடிப்பிறந்த நிலப்பிரபுக்களுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டிருக்க, பிசித்திராதுசு ஏழை மக்களான மலைநாட்டு மக்களிடையே ஒரு கட்சியை உருவாக்கினான்.

560 (ஈ) பிசித்திராதுசுக்கு மெய்காவலர்ப்படை யொன்று வழங்கப்பட்டதும் அவனதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான்; கரைநாட்டு மக்களாலும், சமதரையைச் சேர்ந்தவர்களாலும் அவன் நீக்கப்பட்டான்.

559–57 (உ) அதீனுபதிபோல மாறுவேடமணிந்து வந்தபோது மீண்டும் நீக்கப்பட்டான்.

546-27 (ஊ) பங்கியசுக் குன்றத்துச் சுரங்கங்களின் செல்வத்தினால் பலம் பெற்று, நாக் சொசுவின் இலிகதாமிசுவின் நட்பையும் தீபிசு, எரித்திரியா முதலாமிடங் களின் ஆதரவையும் பெற்று அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி (527 இல்) இறக்கும் வரையில் ஆட்சிசெலுத்தினான்.

II. பிசித்திராதுசு ஆட்சி

(அ) எல்லசபந்தில் அதென்சின் செல்வாக்கினை அதிகரிக்கச் செய்து கருங்கடல் வர்த்தகத் தொடர்புகளை நிச்சயப்படுத்தினான்: உ–ம். **மிலிதியாதிசு** என்பவனைக் கொண்டு **செர்சோனிசியில்** (559) குடியேற்றத்தை நிறுவினான். **சிசியம்** என்னும் பகுதியைத் தன்வசமாக்கினான் (535).

(ஆ) திரேசியப் பொற்சுரங்கங்களையும் இலௌரிய மென்னுமிடத்திலுள்ள அற்றிக்க நாட்டின் வெள்ளிச்சுரங்கங்களையும் தனதாக்கினான்.

(இ) விவசாயத்தை, அதிலும் சிறப்பாக ஒலிவமர உற்பத்தியை உற்சாகப்படுத்துவதற்காகச் சிறுவிவசாயிகளுக்கும் கடனுதவி வழங்கினான்.

(ஈ) **தெலோசைப்** புனிதப்படுத்தி அயோனியரிடையேயும் அதீனியத்தலைமையை நிலைநாட்டினான்.

(உ) பனதீனிய விழாவின் முக்கியத்துவத்தை உயர்த்தி, ஓமர் காவியங்களைப் படிப்பதை வளர்த்து, தயோனீசிய விழாவையும் நடத்துவித்தான்.

(ஊ) அக்குரோப்பொலிசில் விளங்கிய அதீனபதியின் திருக்கோவிலைப் புனருத்தாரணஞ் செய்து அழகுபடுத்தினான்; என்னியாக்கிரௌனசு அணையைப் புதுப்பித்தான்; ஒலிம்பிய சீயுசு தேவாலய வேலையும் ஆரம்பித்தது.

III. பிசித்திராதுசுவின் மைந்தரின் ஆட்சி

527 (அ) **இப்பியாசு** என்பவன் இப்பார்ச்சசு என்பவனுடன் ஆதிக்கம் செலுத்தினான். **அனக்கிரியன், சிம்மோனிதிசு** என்ற புலவர்களையும் தன் சபையிலே வைத்து ஆதரித்துச் சிறந்த அரசசபையை நடத்தி வந்தான்.

514 (ஆ) **ஆர்மோதியசும் அரிசதோசிதன்** என்பவனும் இப்பார்ச்சசு என்பவனைக் கொலைசெய்தனர்.

(இ) இப்பியாசு கொடுங்கோலனாய் மாறித் தன்னைச் சதிசெய்ய முயற்சித்த பிரபுக்களை நாடுகடத்தினான்.

(உ) அல்சமியோனிதாயர்களுடைய தூண்டுதலும் தெல்பிய தெய்வவாக்கும் அவனைத் தூண்டிச் சிபார்த்தாவில் தலையிடச் செய்தன.

510 (ஊ) **கிளியோமினசு** என்ற சிபார்த்தன் இப்பியாசைத் துரத்தினான்; அதென்சையும் ஓரளவுக்குச் சிபார்த்தாவுக் கடங்கிய நாடாக்கினான்.

508 (எ) அல்சமியோனிதாயனை **கிளித்தெனசின்** தலைமையில் குடியரசு இயக்கம் ஆரம்பிக்கவே பிரபுக்கள் கிளியோமினசை உதவிக்கழைத்தனர். ஆயினும் கிளியோமினசினால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியவில்லை.

508 (ஏ) கிளித்தெனிய அரசியல்முறை ஆரம்பமாயிற்று.

உ. கிளித்தெனசின் சீர்திருத்தங்கள் (508–7)

(அ) இனக்கட்டுப்பாடுகளை உடைப்பதற்காக நான்காயிருந்த பழைய குடிப் பிரிவுகளுக்குப் பதிலாகக் கோவிற்பற்றுக்கள் கொண்ட பத்துக்குடிப் பிரிவுகளை உண்டாக்கி தெரிவுகளுக்கும் வரி விதிப்பதற்கும் இன்னபிறவற்றுக்கும் வசதி செய்யப்பட்டது.

(ஆ) (ஒவ்வொரு குடிப்பிரிவிலும் ஐம்பது பேராக) 500 பேர் கொண்ட பூலீ (சட்டசபை) உண்டாக்கப்பட்டது. அது எக்குலேசியாவில் விவாதிக்க வேண்டியவற்றை ஆயத்தப்படுத்தியும் அரசியல் நடைமுறைக்குரிய காரியங்களையும் கவனித்துவந்தது. (பிரித்தனீசிகள்) ஐம்பதுபேர் கொண்ட அதன் செயற்குழு எப்பொழுதும் கூடிவந்தது. ஒவ்வொருநாளைக்கு ஒவ்வோரங்கத்தவர் அக்குழுவுக்குத் தலைமைதாங்கி வந்தனர்.

(இ) எரியோப்பகசு பெயரளவில் இவற்றைக் கண்காணித்துவருவது போலவும், சட்ட சூழுங்குகளைக் கண்காணித்து வருவதுபோலவும் இயங்கி வந்தது.

(ஈ) மக்கள்சபை விரும்பினால் ஆண்டுக் கொருமுறை நாடுகடத்தும் வாக்கெடுப்பு நடைபெற்றுவந்தது. 6,000 பேர் எதிர்த்து வாக்களித்தால் அப்படி வாக்களிக்கப்பட்டவர்கள் பத்தாண்டுக் காலத்துக்கு நாடுகடத்தப்பட்டு வந்தனர். இந்த வழக்கம் ஆரம்பத்தில் வல்லாடசியினைனும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக வருக்கப்பட்டதாயினும் பின்னர் அரசியலில் எதிர்க்கட்சிகளை அடக்கி வைப்பதற்காகப் பயனபடுத்தப்பட்டது.

(உ) கிளித்தெனசின் பின்பு (சித்திராதோச்சி) எனப் பத்துத் தளபதிகள் அப்பத்துக் குடிப்பிரிவுகளுக்கும் தலைமைதாங்குவதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 487 இல் ஆர்க்கோன் தெரிவு சீட்டிழுப்புமுறையாக மாறியபொழுது இத்தளபதிகள் பொருளாதாரம், உளவு விநியோகம், பிறநாட்டுக்கொள்கை முதலான விவகாரங்களில் விரிந்த அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இப்பதின் மரைக் கொண்ட குழுவின் தலைவன் அதென்சின் பிரதம மந்திரியாகவே மதிக்கப்பட்டான்.

ஊ. பொர்த்தத் தொடர்புகள்

508 (i) (520–489) சிபார்த்த அரசனாயிருந்த கிளியோமினசு கிளித்தெனியக் குடியரசை எதிர்த்துத் தோல்விகண்டான்.

507 (ii) கிளித்தெனசு பாரசீக உதவியை நாடியதால் அவமானமடைந்தான்.

507 (iii) முன்பே தோற்கடிக்கப்பட்ட (சாலிக்கிஸில் கிளெருச்சி) பூவோதியா சாலிக்கிஸ என்னும் நாடுகளினுதவியோடு கிளியோமினசு அற்றிக்க நாட்டின்மீது படையெடுக்க முயற்சிகள் செய்தான். ஆனால் கொரிந்தியர் தமது வாணிபப் பகைவரான ஈசீனு நாட்டவருக் கெதிராக அதீனியரை ஆதரித்துவந்த காரணத்தினால் அவன் அந்த முயற்சிகளைக் கைவிடவேண்டியதாயிற்று.

504 (iv) இப்பியாசின் வல்லாட்சியையே மீண்டும் நிலைநாட்டுவதற்காகக் கொரிந்து கிளியோமினசின் திடங்களை எதிர்த்தது.

499 (v) அயோனியர் பாரசீகத்துக் கெதிராக நடத்திய கிளர்ச்சிக்குச் சிபார்த்தா ஆதரவளிக்க மறுத்துவிட்டது (அடுத்த அத்தியாயம் பார்க்க).

494 (vi) கிளியோமினசு செப்பீயா என்னுமிடத்திலே ஆர்கோசை நிர்மூலமாக்கினாலும் அதன் நகரத்தைச் சேதப்படுத்தாமல் விட்டுவிட்டான்.

(vii) பெலோப்பொன்னீசிய சங்கத்தில் நிலவிய மனக்கசப்பு இவ்வாறு அடக்கப்பட்டது. 491 இல் 'நீதியக' கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த ஈசீனுவின் போக்கைத் தடுப்பதற்குதவும்படி அதென்சே சிபார்த்தாவை வேண்டிக் கொண்டது.

(viii) எனவே பாரசீகப் போர்களில் சிபார்த்தாவின் தலைமையே பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

பாரசிகப் போர்கள்

அ. அயோனியாவும் இலேதியாவும்

(i) வாணிபச் செழிப்பும் வல்லாளரின் ஆதரவும் கலைகள் தத்துவசாத்திரங்கள் என்பவற்றில் நல்ல ஊக்கத்தைத் தூண்டிவளர்த்தன. பொலிகிராத்திசின் தலைமையில் சாமோசிலும், மற்றும் மிலெத்துசு நாட்டிலும் இவை சிறப் புற்றிருங்கின (எ. தா. 530). (அ) மிலெத்துசு நாட்டுத் தாலிசு (6-4-547) வானசாத்திரம், கணிதம், தத்துவம் முதலியவற்றில் நல்ல பயிற்சியுள்ள வனாய் விளங்கினன். (ஆ) இலசபொசு நாட்டில் (எ.தா. 600) அலகியுசு, சப்போ என்பவர்கள் காதல் கவிகளைப் பாடத்தொடங்கினர். (இ) சாமோசுத் தீவின் பைதகோரசு (572–497) இத்தாலியிலே குடியேறிச் சமயவாழ்வு, கணித–தத்துவ ஆராய்ச்சி என்பவற்றைப் போதிக்கத் தொடங்கினன். (ஈ) மிலெத்துசு நாட்டின் எக்காட்டீயுசு என்பவன் (எ.தா.520) சரித்திர சம்பவங்களை எழுதவைக்கும் வழக்கத்தை ஆரம்பித்தான்.

(ii) மேழைத்தேச சமூகங்கள், அசிரியா, பினீசியா, எகிப்து, இன்னும் இலேதியா முதலியவற்றின் போக்கில் ஈடுபாடுகொண்டிருந்த அயோனியா (எ.தா. 730) நாணய பரிவர்த்தனையை ஏற்றுக் கொண்டது.

(iii) ஒற்றுமை குலைந்த அயோனிய நாடுகள் (மிலெத்துசு தவிர) இலேதியாவின் குரோசியுசு என்பவனுடைய (560–46) ஆதிக்கத்தினுள் அடங்கின. அவன் ஒரு "பில்எலனி" என்றமுறையில் தெல்பியை ஆதரித்து ஈபீசியுசில் ஆர்த்தீமிசு தேவாலயத்தைக் கட்டினன்.

ஆ. மேழைத்தேசப் பேரரசுகள்

(i) எகிப்து, கி.மு. 16ஆம் நூற்றாண்டிலே யூபிறேற்றிசு வரையில் நாடுகளைக் கைப் பற்றியிருந்த தெனினும் 1200 வரையில் படிப்படியாக வலிமை குன்றி வந்தது.

(ii) அசிரியா, எ.தா. 1000 ஆண்டிளவில் அதிகாரத்தின் உச்சியையடைந்தது; தலைநகர் நினவே; இராணுவக் கொடுமைகளில் மிக்குவிளங்கியது. எகிப்தை அடிப்படுத்தி வட இசுரேலியரை நாடுகடத்தியபின் எருசலேம் நகரையும் அச்சுறுத்திவந்தது, (சென்ஞசெரிப்பு) 701.

612 (iii) அசிரியப் பேரரசு மீதியாவுக்கும் பாபிலோனுக்கு மிடையில் பிரிக்கப்பட்டது. பாபிலோனிய மன்னன் நெபுசாத்துனெசார் என்பவன் யூதேனியரை நாடு கடத்தினன்.

எ.தா.550–29 (iv) பாரசிக மலைச்சாதியினர்க்குத் தலைமைதாங்கிய சைரசு மீதிய அரசவம்சத்தை வென்று அண்மையிலும் மத்திய கிழக்கிலும் இருந்த பிரதேசங்களைத் தன தாக்கிக் கொண்டான். (அ) குரோசியுசை ஆலிசு ஆற்றங்கரையில் முறியடித்து சார்தீசை (546) கைப்பற்றினன்; (ஆ) பாபிலோனை (539) கைப்பற்றினன்; (இ) அவனது அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்த ஆர்பாகியுசு என்பவன் அயோனியக் கிரேக்கரை (எ.தா.543) வென்றான்.

529–22 (v) காம்பிசிசு எகிப்துதேசத்தை (525) வெற்றிகொண்டான்.

521–486 (vi) தாரியுசு. (அ) பேரரசை மண்டலங்களாகப் பிரித்து நெடுஞ்சாலைகளமைத்து, தூதுகொண்டு செல்பவர்களை நியமித்து, திறையும் படைச்செலவும் சேகரிக்க ஒழுங்குகளும் செய்துவைத்தான்; (ஆ) ஐரோப்பாவினுள்ளும் படையெடுப்பை

நடத்தினன்; (இ) சிதியாவில் படையெடுத்து தானியூப்பு நதியைக் கடந்து சென்றனும் கடைசியில் திரேசியக் கரையோரங்களே மட்டுமே வைத்துக் கொள்ளமுடிந்தது. பாரசீகப் பெருமைக்குப் பேரிழுக்காய் முடிந்தது.

இ. அயோனியக் கிளர்ச்சி : சிதியாவின்மேல் படையெடுத்தமையும், பாரசீகச் சார்புள்ள வல்லாளரின் அதிகாரங்கள் குன்றிப்போனமையுமே இதற்குக் காரணமாகும்.

(i) இசுதியுசு என்ற மிலெத்துசு நாட்டு வல்லாளன் தாரியுசினால் சூசாவுக்குத் திருப்பியழைக்கப்பட்டான்.

499 (ii) மிலெத்துசில் அவனது மருகனை அரித்தகோரசு அதிகாரத்தைப் பெற்றான். நாச்சொசுக்கு எதிராக அவன் நடத்திய படையெடுப்பு வெற்றியளிக்காமையால் அது பாரசீக மண்டலாதிபத்தியத்தை இழக்கச் செய்து விடுமென்ற அச்சத்தினால் அயோனியரை இசுதியுசுடன் சேர்ந்து கிளர்ச்சி செய்யத் தூண்டினன்.

(iii) அரித்தகோரசு கிரேக்க நாட்டுக்குத் தூது சென்று எரித்திரியக் கப்பல்கள் ஐந்தையும், அதீனியக் கப்பல்கள் இருபதையும் படையுதவியாகப் பெற்றான்.

498 (iv) அயோனியர் சார்தீசுக்கு எரியூட்டி அழித்துவிட்டுத் திரும்பினர். அதீனியக் கப்பற்படையுதவி திருப்பியழைக்கப்பட்டது.

494 (v) எல்லசபந்து, கேரியா, சைப்பிரசு முதலாமிடங்களிலும் கிளர்ச்சிகளாரம்பித்தனவெனினும் இலாதே என்னுமிடத்தில் அயோனியக் கடற்படை தோல்வியடைந்ததனாலும், மிலெத்துசு நீர்மூலமாக்கப்பட்டதனாலும் கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டது.

(vi) மிலெத்துசு நாட்டுக்கு நேர்ந்த கதியைக் குறித்து அதென்சு வருந்தியது. கப்பல்கள் இருபது அனுப்பிப் படையுதவி செய்தமைக்காகத் தாரியுசு பழிவாங்கத் திட்டமிட்டான்.

ஈ. பாரசீகரின் பயனற்ற படையெடுப்புக்கள்

I. 492. தாரியுசின் மருமகனான மார்தோனியசின் தலைமையில் திரேசு நாட்டின் வழியாகக் கடற்படையனுப்பப்பட்டது; ஆதோசுக்குன்றில் அது அழிந்துபட்டது.

II. 490. (அல்லது 491) தாதிசு, அரித்தபேனீசு என்பவர்கள் (140 கப்பல்களுடனும் குதிரைப்படை காலாட்படை என்பவற்றுடனும், துணைக்கு இப்பியாசென்ற முன்னை வல்லாளனையும்) நாக்சொசு வழியாகவும் தீவுகள் வழியாகவும் அனுப்பப்பட்டனர்.

(அ) எரித்திரியாவையும் மரதனுக்கயலில் இருந்த அற்றிக்க நாட்டின் பகுதியையும் கொடுமையாகத் தாக்கியழித்தனர்.

(ஆ) அல்சமியோனிதாயர் சிலர் இப்பியாசின் வருகைக்காதரவு அளிக்கும் மக்களுக்குத் தலைவர்களாகிப் பாரசீகருடன் இணைந்தனர். சொசோனிசியின் மிலிதியாதிசு என்பவனுடைய தலைமையில் உயர்குடி மக்கள் திரண்டு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்.

(இ) சிபார்த்த உதவி கிட்டுமோ கிட்டாதோ என்ற சந்தேக நிலையிருந்தது. ஆனால் பிளாத்தேயிய அணியுடன் அதீனியர் முன்னேறிச் சென்று மரதனிலிருந்து அதென்சுக்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலைக்கு மேலிருந்த மலைகளை யடைந்தனர்.

(ஈ) மரதன் போர். அல்சமியோனிதாயரின் சமிக்ஞையைக் கண்ட பாரசீகர் அதீனியர் மீதும் குதிரைப்படைகளை ஏவினர்கள். அதீனியச் சேனை பாரசீகக் காலாட்படைகளை எதிர்த்துப்புறங்கண்டது. பின்பு பகைவர் தம் நகருக்குச் சென்று தாக்குவதன் முன்னமே தாம் சென்று நகரைக் காத்துக்கொண்டனர்.

உ. 490 க்கும் 480 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அதென்சின் நிலை

489 (i) பாரோசுக்கெதிராகப் போர் செய்து தோற்ற மிலிதியாதிசு விசாரணைக்குட்பட வேண்டிநேரிட்டது. அவனது கட்சியும் மதிப்பிழந்தது.

(ii) அல்சமியோனிதாயிடம் மீண்டும் அதிகாரம் வந்ததெனினும், வாணிபமக்களின் தலைமைப்பதவியைத் தெமித்தோகிளிசு பெற்றுக்கொண்டதனால் அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஆதரவு குன்றிப் போகலாயிற்று. அரிசதிடிசு முதலியவர்கள் (482) நாடுகடத்தப்பட்டனர்.

488 (அல்லது 493) (iii) பாலீரன் குடாவிலமைந்திருந்த துறைக்குப்பதிலாக மலையொதுக்கிலமைந்திருந்த **பீரியசு** என்னும் துறையைத் தெமித்தோகிளிசு ஏற்படுத்தினன்.

487 (iv) ஈசீனவுடனான போர்; 482 வரையில் **இலௌரியத்து** வெள்ளிச்சுரங்கங்களிற் கிடைத்த மேல்மிச்சமான பணத்தைச் செலவுசெய்து தெமித்தோகிளிசு 200 போர்க்கப்பல்களைக் கட்டுவித்தான்.

ஊ. பெரும் படையெடுப்பு, 480

(i) **எச்செர்ச்செசு** (485–464) பெரிய சேனையை (2,50,000 வீரர்) ஆயத்தம் செய்து **எல்லசுபந்துக்கு** அணைகட்டி, ஆதோசுக் குன்றினுக் கிடையாகக் கால்வாயும் வெட்டுவித்தான்.

(ii) கிரேக்கதேசத்தின் வடபகுதியிலிருந்தவர்கள் தெல்பியத் திருவாக்கினைக்கேட்டும் மனத்திடமில்லாதிருந்தனர். ஆனால் 494 இல் ஆர்கோசை வெற்றிகொண்ட சிபார்த்தா அதென்சின் அநுசரணையுடன் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

(iii) கிரேக்கர் (வட தேசாலியில்) **தெம்பே** கணவாயைத் தடுத்து நிற்க முனைந்தும் உள்நாட்டின் வழியாகச் சென்று தாக்கிய பாரசீகருக்காற்றாது அம்முயற்சியைக் கைவிட்டனர்.

ஆவணி (iv) **ஆர்த்திமீசியத்திலே** புயலாலும் கிரேக்கரின் தாக்குதலாலும் பாரசீகக் கடற்படை அல்லற்பட்டு அழிந்து கொண்டிருந்தபோது **இலெயோனிதாசு** 10,000 கிரேக்க வீரரோடு **தேமோபிலாயைக்** காத்துநின்றான். ஆனால் தேசத்துரோகியான **எபியால்தீசு** என்பவன் "அழிவற்றவர்" என வழங்கப்பட்ட கொடியவீரருடன் சென்று பின்புறமாகத் தாக்கி இலெயோனிதாசின் வீரரை நிலைகுலையச் செய்தான்.

(v) பாரசீகப் படைப்பிரிவு தெல்பிக்கும் படையெடுத்துச் சென்றது; ஆனால் மலை நாட்டு வீரர் எதிர்க்கவே அது பின்வாங்கியது.

(vi) சிபார்த்தர் பூசந்தியைக் காக்கும் முயற்சியிலீடுபட்டிருந்தபொழுது அற்றிக்க நாட்டைப் பகைவர் கலக்கினர். பெண்களையும் இன்னும் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பிற வற்றையும் பாதுகாப்பான இடங்களுக்கனுப்பிவிட்டு நகரத்தைப் பகைவர் கைப்பற்ற விட்டகன்றனர்.

(vii) **பூரிபியாதிசு** என்ற சிபார்த்தன் சாலமிசிலிருந்து கிரேக்கப்படையைப் பூசந்திக்குத் திருப்பியழைக்க விரும்பினன். ஆனால் கிரேக்கப் படை பின்வாங்கப்போகிறதென்று தெமித்தோகிளிசு ஏற்கெனவே எச்செர்ச்செசை எச்சரித்தான்.

புரட். (viii) **சாலமிசுப்போர்:** (அ) இரவோடிரவாக எச்செர்ச்செசு படைகளையனுப்பிக் குடாக் கடலின் மேற்குவாயிலை யடைக்கச் செய்தான். **சிற்ருலியக்** குன்றினும் படை வீரரை நிறுத்திக் கிழக்குவாயிலையும் தடுத்து நிற்கக் கடற்படையை அனுப்பினன். (ஆ) அடுத்தநாட்காலையில் பாரசீகக் கடற்படை தாக்கத் தொடங்கியது. ஆனால் கிரேக்கர் பயந்தோடுவதுபோலப் பாசாங்குசெய்து பாரசீகரைக் கடலில் இழுத்துச் சென்றனர். (இ) அங்கே பாரசீகக் கடற்படை சின்னபின்னப்படுத்தப்படவே அவர்கள் சிதறியோட முயன்றனர். ஈசினீதர் அப்படி ஓடவும் விடாமல் தடுத்துத் தாக்கினர்கள். (ஈ) சிற்ருலியாவிலிருந்த பாரசீகரும் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

(ix) எச்சொர்ச்செசு அயோனியக் கிரேக்கரின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக எல்லசபந்துக்குச் சென்றான்.

எ. பிளாத்தேயியப் படையெடுப்பு, 479

(i) மார்தோனியசு என்பவனே 1,50,000 (?) படைவீரருடன் தேசாலியில் மாரிகாலம் முழுவதும் தங்கியிருக்கவிட்டனர்.

479 இளவேனில் (ii) வடகிரேக்க தேசத்தின் மண்டலாதிபத்தியத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன் மார்தோனியசு பூவோதிய நாட்டின் வழியாகச் சென்று அதீனியருடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொள்வதாகச் சொல்லி நகரத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டான்.

ஆவணி (iii) போசேனியசு என்ற சிபார்த்தன் 1,00,000 கிரேக்க வீரரோடு அங்கே செல்லவே மார்தோனியசு சைதீரன் மலையைத்தாண்டிச் சென்று பிளாத்தேயியாவிலே புகலிடம் தேடிக்கொண்டான்.

(iv) பிளாத்தேயியப் போர் :

(அ) சைதீரன் மலைச்சரிவில் நின்ற கிரேக்கவீரர் (நிலை I) பாரசீகக் குதிரைப் படையைப் பின்வாங்கச் செய்தனர்.

(ஆ) கிரேக்கர் தமக்குச் சாதகமான இடத்தில் எதிரியைப் போருக்கழைக்கலாமென்ற நோக்கத்துடன் சமவெளிப் பகுதிக்குச் (நிலை II) சென்றனர். ஆனால் அசேப்பியுசு நதியின் தென்கரையில் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டனர்.

(இ) அவர்களுக்குத் தண்ணீரும் உணவு முதலியனவும் விநியோகித்துவந்த கூட்டத்தினரைப் பாரசீகக் குதிரைவீரர் கணவாயகளிலேநின்று துன்புறுத்திவந்தமையால், கிரேக்கவீரர் பலநாட்களுக்குப்பின் மலையை நோக்கிப் பின்வாங்கினர்.

(ஈ) இரவுவேளையில் கிரேக்கவீரர் ஒய்வெடுத்துக்கொள்ள அங்குமிங்குமாகச் சென்ற பொழுதில் (நிலை III) பாரசீகரால் காலையில் தாக்கப்பட்டனர்.

(உ) சிபார்த்தர் பாரசீக எதிர்ப்பை அறிதின்முயன்று வெற்றிகொண்டனரெனினும் பாசறையைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. ஆனால் மீதிய வேலைகளிலீடுபட்டிருந்த பூவோதியரை முறியடித்துவிட்டு அதீனியரும் ஏனைய கிரேக்கவீரரும் அவர்களுடைய உதவிக்கு வந்ததும் சிபார்த்தர் பாரசீகப் பாசறையைக் கைப்பற்றி அவ்வீரரைப் படுகொலைசெய்து ஏராளமான செல்வத்தையும் கவர்ந்தனர்.

(v) இலெயோத்திதாசு என்ற சிபார்த்தனுடைய தலைமையிலிருந்த கிரேக்கக் கடற்படை சாலமிசியப் போருக்குப்பின் ஒன்றிலுமீடுபடாமலிருந்ததெனினும், அப்பொழுது சாமோசுக்கு உதவி செய்யச் சென்றது. (479) அங்கே சென்று மைக்கேலி என்னுமிடத்தில் தங்கியிருந்த பாரசீக கடற்படையைச் சேதப்படுத்தினர்கள். பாரசீகரைக் கைவிட்ட அயோனியக் கிரேக்கரும் உதவினர்கள்.

தேலிய சங்கம்

அ. சிபார்த்தா இழந்த சந்தர்ப்பம்

(i) கிளியோமினசின் போர்க்கொள்கைகளால் (எ.தா.489)—உதாரணமாக அதென்சிலும், ஆர்கோசை சீப்பியா (?494) வில்வென்ற செயல் முதலியவற்றிலும் பாரசீகப் போர் நிகழ்ந்தகாலத்தில் சிபார்த்தா உன்னத நிலையெயதியிருந்தது. அதன் தலைமையை யாருமே மறுக்கவில்லை.

487 (ii) அதீனிய நெடுமதில்களை மீண்டும் கட்டுவதில் சிபார்த்தா எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாலும் தெமித்தோஷிஸின அரசியல் சூழ்ச்சியினால் அது புறக்கணிக்கப்பட்டது. அவன் பீரியுசுத் துறையையும் பலப்படுத்தினன். (அத்துறைக்குரிய நெடுமதில்களும் 457 இல் கட்டப்பட்டன.)

478 (iii) பிளாத்தேயிய வீரனை போசேனியசு சைப்பிரசையும் பைசாந்தியத்தையும் மீட்டான். ஆனால் வல்லாட்சியை மேற்கொள்ள அவனுரம்பித்ததும் 478 இல் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டான். பாரசீகத்துடன் தொடர்பு வைத்துள்ளான என்பதையும் கண்டுபிடித்து அவனைப் புனிதப்பகுதியொன்றிலே அடைத்து, 471 இல் பட்டினியால் சாகும்படிவிட்டனர்.

(iv) அயோனியாவை விடுதலை செய்யக்கூடிய ஆற்றலும் ஊக்கமும் சிபார்த்தாவுக்கிலலாமற்போய்விட்டன.

ஆ. அதென்சு தேலிய சங்கத்தை உருவாக்கிற்று

479 (i) திரேசிலும் எல்லசபந்திலுமிருந்து பாரசீகப்படைகளை அதென்சு அகற்றிவிட்டது.

478 (ii) பாரசீக ஆக்கிரமிப்புக்கள் மீண்டும் நிகழாமற் காப்பதற்காக அயோனியரையும் ஏனைய ஈசியநாடுகளையும் கூட்டி ஒரு சங்கத்தை அதீனியர் உருவாக்கினர்.

(அ) அதென்சும், சாமோசு, சியோசு, இலசபொசு முதலாம் பெருந்தீவுகளும் கப்பல்களை உதவின.

(ஆ) ஏனையநாடுகள் திறைப்பொருள் கொடுத்துதவிசெய்தன. ஏறக்குறைய 460 தாலந்துகளென மதிப்பிடப்பட்ட அப்பொது நிதியை அரித்திடிசு என்பவன் கணக்காணித்து வந்தான்.

(இ) அதீனிய எலனை–தமியாய் திறைப்பொருளைச் சேகரித்துவந்தனர்.

(ஈ) நாடுகளின் சங்கமும் சங்கத்தின் பொதுநிதியும் தெலோசிலிருந்து அதென்சுக்கு 454 இல் மாற்றப்பட்டது.

(உ) 443 இல் ஐந்து மாகாணப் பிரிவுகளை உண்டாக்கி வரிவிதிக்க வழிவகுக்கப்பட்டது.

480 க்கும் 434 க்கும் இடைப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள்

	அதென்சும் சிபார்த்தாவும்	ஈசியன்	பாரசிகம்
478	அதென்சு நெடுமதில்கள் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டன.		சூசுத்தோசு மீண்டுகொள்ளப்பட்டது (479).
478	பைசாந்தியத்திலிருந்துபோசேனியசு திருப்பியழைக்கப்பட்டான்.	தேலிய சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது.	
475			ஈயன் என்னுமிடத்தைச் சிமன் கவர்ந்தான்.
473	ஆர்கோசையும் தேகாவையும் சிபார்த்தா தாக்கியது.	சைரோசை சிமன் தாக்கினான்.	
471	தீபாயியாவிலே ஆர்க்கேடியரைச் சிபார்த்தா தாக்கியது.		
471	தெமித்தோகிளிசு நாடுகடத்தப்பட்டான் : போசேனியசு இறந்தான்.		
		நாக்சோசு நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.	
467			சிமன் பாரசிக கடற்படையை முறியடித்துத் தரைப்படையை யூரிமீதன் ஆற்றங்கரையில் முறியடித்தான்.
466			
464	இத்தோமிக் குன்றத்தைக் கைப்பற்றிய ஈலட்டுக்களின் புரட்சி.		
463		தாசோசு நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.	
462	இத்தோமியில் பின்வாங்கிய இமன் அவமானப்படுத்தப்பட்டான். அதென்சு சிபார்த்தத் தொடர்பை அறுத்து ஆர்கோசுடன் சேர்ந்தது.	சங்கத்திலிருந்த பல அங்கநாடுகள் தாம் கீழ்ப்படிந்த நாடுகளென்ற நிலையை ஏற்றுக் கொண்டன ; (இலசபொசு, சியோசு, சாமோசு என்பன தவிர்ந்த) வேறுசில நாடுகள் அதிகாரத்தினால் தனித்தனி உடன்படிக்கைகளின் மூலம் அதென்சுக்கு அடங்கியிருந்தன.	ஈஞருசு என்பவன் எகிப்திலே புரட்சி செய்தான்.
461	சிமன் நாடுகடத்தப்பட்டான். பெரிக்கிளிசின் எழுச்சியும் எரியோப்பகசின் மதிப்புக் குலைதலும்.		எகிப்திலே அதீனியக் கடற்படை.
459	மேகாராவுடன் அதென்சு உறவுகொண்டது. கொரிந்துக்கும் ஈசினுவுக்கும் எதிராக நடந்த போர்கள் திருப்திகரமாக நடந்தன.		
457	ஈசினு சரணடைதல். நெடுமதில்கள் பூரணமாயின. சிபார்த்தரால் பயமூறுத்தப்பட்ட அதென்சு தனகரா என்னுமிடத்தில் வெற்றிதோல்வியின்றிப் போரிட்டது. ஆனால் ஈஞெபித்தாவில் கிடைத்த வெற்றியினால் பூவோதியா, போகிசு, உலோகிரிசு முதலாமிடங்களைப் பெற்றது.		

455 நௌபாத்துசு என்னுமிடத்தில் அதென்சு ஈலட்டுக்களைத் தங்கச் செய்தது; தெல்மீதிசு ஆக்கேயியாவின் நட்புறவைப் பெற்றான்.

454 சங்கப் பொதுநிதியம் தெலோசிலிருந்து அதென்சுக்குக்கொண்டு போகப்பட்டது. எகிப்திலே அதீனியக் கடற்படை நாசமடைந்தது.

451 சிமன் மீண்டுவருதல். சிபார்த்தாவுடன் ஐந்தாண்டு ஒப்பந்தம்.

450 நாக்சோசில் இளைருச்சி ? சிமன் சைப்பிரசை மீட்கப் பிரயாணமாதல். சிமன் இறந்தபின் பாரதகத்துடன் சமாதான உடன்பாடு.

448 அகிலஎனிய சம்மேளனத்தைப் பெரிக்ளிசு கூட்டுதல்.

447 அதீனியப் பேரரசின் தரைப் பகுதி கொரோனியாவில் இருந்தமை. அந்திரோசில் இளைருச்சி ? சைரோனிசியில் இளைருச்சி.

446 மேகாரா யூபோயியா என்னும் நாடுகள் புரட்சி செய்தன.

445 சிபார்த்தாவுக்கும் அதென்சுக்குமிடையில் மூப்பதாண்டுச் சமாதான உடன்பாடு. இசுதியாயியாவிலே (யூபோயியா) இளைருச்சி.

443 பெரிக்ளிசின் கொள்கைக்கு மாறுபட்ட சனதனக் கொள்கையையுடையவனுயிருந்த துசிதீதிசு நாடுகடத்தப்பட்டான். தூரி என்னுமிடத்திலே அகில எலனிய குடியேற்றம்.

441 சாமோசின் இளர்ச்சி (439 இல் நிர் மூலமாக்கப்பட்டது).

437 பெரிக்ளிசு கருங்கடலுக்குப் பிரயாணமாகி கிரைமிய நாட்டுத் தானியத்தை முட்டில்லாமல் பெற வழிவகுத்தான். அம்பிபோலிசில் குடியேற்றம்.

434 கினேப்பியில் இளைருச்சி ?

அத்தாக்கியுசில் இளைருச்சி ?

பூலி : 500 அங்கத்தவரைக் கொண்டது. (ஒவ்வோரினப் பிரிவிலும் ஐம்பது பேராகச் சீட்டிழுப்பு முறையில் தெரிவு செய்யப் பெறுவர். ஒவ்வோராண்டிலும் பத்திலொரு பகுதிக் காலத்துக்கு 50 பேர் வீதம் செயற்குழுவாகக் கடமையாற்றினர்). மக்கள் சபைக்குரிய வேலைகளை ஒழுங்கு செய்வது, பிறநாட்டுத் தூதுக்குழுக்களுடன் வேண்டியனவற்றைப் பார்ப்பது, மக்கள் சபையின் தீர்மானங்களைச் செயற்படுத்துவது ஆகிய வேலைகளைச் செய்துவந்தது.

மக்கள் சபை : மேலான அதிகாரம் உடையது. (அ) தனிப்பட்டவர்களுடைய கோரிக்கைகளுக் கேற்பச் சட்டங்களை வகுத்தல். (அரசியலமைப்புக்கு விரோதமான கோரிக்கைகளைக் கொண்டவரும் தனிப்பட்டவர்களைத் தண்டிக்கவும் இடமுண்டு.) ஆனால் கோரிக்கைகளைப் பரிசீலனைக்காக ஈலியாயியாவிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட குழுவுக்கு மக்கள் சபை சமர்ப்பிக்கும். (ஆ) கொள்கை சம்பந்தமான யாவற்றையும் இது தீர்மானிக்கும். (இ) காரியாதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகளை இது கண்காணித்துக் கட்டுப்படுத்தும்.

தளபதிகள் : (நேரான வாக்கெடுப்பின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட 10 பேர். இவர்களுள் ஒருவன் தலைவனுமிருப்பான்). பொருளாதாரம், தானிய விநியோகம் முதலியவற்றை நிர்வகிப்பவர்கள் இவர்கள். போர்களில் தளபதிகளும் இவர்களே.

நீதி—மன்றங்கள் : (அ) **ஈலியாயியா** (= நகரமக்களைக் கொண்டசபை) மக்கள் சபை கொண்டுவரும் சட்ட அமைப்புமுறைகளை ஒழுங்குற நடைபெறச் செய்வது இம்மன்றங்களின் வேலை. (ஆ) **பஞ்சாயத்தினர் மன்றங்கள்** (தாமாக முன்வரும் நியாயவாதிகளிடையே சீட்டிழுப்பின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களைக் கொண்டது). இவர்கள் சமூக சம்பந்தமான வழக்குகளையும் குற்ற வழக்குகளையும் விசாரிப்பார்கள். (இ) **ஏரியோப் பகசு** கொலைக் குற்றங்களை விசாரிக்கும்.

ஆர்க்கோன்கள் : (பட்டினப் பிரிவுகளிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டவர்களுள் சீட்டிழுப்பின்மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் 9 பேர்) பஞ்சாயத்தினரி விசாரணை மன்றங்களில் தலைமை தாங்கியும் மற்றும் சிறிய விவகாரங்களையும் கவனிப்பர்.

பெரிக்கிளிய காலம்

அ : கட்டிடக்கலை

(i) அக்குரோப்பொலிசின் பூர்வசரித்திரம் :

(அ) வடகுன்றினுக் கணித்தாயிருந்த அதீனுபதியின் பழைய தேவாலயத்தைப் பிசிதி திராதசு அழகு செய்வித்தான்.

(ஆ) பாரசீகருடைய அட்டேழியங்களா லழிந்துபட்டது.

(இ) நல்ல சிறப்பான மத்தியபகுதியில் புதிய தேவாலயம் கட்டப்படத் தொடங்கியது. ஆனல் தெமித்தோகிளிசின் வீழ்ச்சி காரணமாக ? அது முற்றுப்பெறவில்லை.

(ச) யூரிமீதனில் பகைப்படையிலே கவர்ந்த பொருள் கொண்டு சிமன் மலையின் தென் பகுதியை மட்டப்படுத்தும் வேலையைச் செய்தான்.

448 (ii) தேவாலயங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்காக அகில எலனிய சங்கத்தில் திட்டம் நிறைவேற்ற முடியாமற்போனபின் பெரிக்கிளிசு பார்தினன் தேவாலயத்தைக் கட்டுவித்தான் (கட்டிடக்கலைஞன் இத்தினியசு : சிற்பி பீதியாசு. இவனே அதீனுபதியின் வெண்கலச்சிலை செய்து புகழ் பெற்றவனுவன்.) 438 இல் தேவாலயம் கடவுளர்க்கர்ப்பணிக்கப்பட்டது. (தோரிய முறை.)

(iii) 437 இல் மேலேவாயிலிலே புரோப்பிலாயியா (தோரியமுறை) கட்டிடவேலை தொடங்கப்பட்டது.

(iv) நிக்கே தேவாலயம் (அயோனியமுறை) எ.தா.43 ல் அல்லது 420 இல் கட்டி முடிந்தது.

(v) அதீனுபதியின் பண்டையசிலையைப் பார்தினனுக்கு மாற்றவில்லை. ஆனல் பழம் பதிக்கண்மையில் ஓரிடத்திலே வைத்திருந்தார்கள். அங்கே எ.தா. 420 இல் நிக்கியாசு எரச்தியம் என்னும் தேவாலயத்தை (அயோனியமுறையில்) கட்டுவித்தான்.

ஆ. சமயம்

(i) மினேவனிய மதக்கோட்பாடுகளினடிப்படையில் கிரேக்கத் தெய்வங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. அவற்றிலே மிருகங்களினடையாளங்களும் பண்டைய சடங்குகளும் அப்பொழுதும் நிலவின.

(ii) கிரேக்கதேசத்தின் வடக்கேயிருந்து வந்த தயோனீசியசு (வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் தேவதை) மதம் பரவியது. இம்மதம் ஏழாம் நூற்றாண்டிலே திமெத்தர், பேர்சிபோனி என்பவற்றோடு தொடர்புபடுத்தி ஈலியுசிசின் மர்மங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(iii) ஆறும் நூற்றாண்டில் ஓர்பியமத போதகர்கள் (உதாரணமாக பைதகோரசு 530) மிகுந்த செல்வாக்குப்பெற்று ஆத்ம பரிசுத்தம் மதசம்பந்தமான பழக்க வழக்கங்களினல் தன்னடக்கம் என்பவற்றை வற்புறுத்தி மர்மங்களை விருத்தி செய்தனர்.

இ. கவிஞர்கள்

(i) இமேராவைச் சேர்ந்த சிதெசிகோரசு (எ.தா.580) கூட்டுப்பாடல் முறைகளை ஏற்படுத்தி அத்திரியசு தேவாலயத்தைச் சேர்ந்த புராணக்கதைகளில் ஒழுக்கக்குறைவுகள் இல்லையென எடுத்துக்காட்டினன்.

(ii) தீபநாட்டைச் சேர்ந்த பிந்தார் (522–448) சனுதனக் கொள்கையுடைய உயர்குடித் தோன்றலாயிருந்தான். கிரேக்கர் பாரசீகரை வென்ற செய்தியையும், ஒலிம்பிய விளையாட்டுக்களில் வெற்றி பெற்றவர்களைப் பற்றியும் வசனகவிதைகள் எழுதி வைத்துள்ளான்.

(iii) அதென்சைச் சேர்ந்த ஏச்சிலியசு (525–456) பழைய சனுதனக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்துவந்த கவிஞர்வரிசையில் இவன் கடைசியானவன். ஆனல் ஆழ்ந்து சுயமாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் மிக்கவன். பேர்சாய், புரோமிதியசு விந்துசு, தீர்த்திய நாடகமான ஆகமீமினன், கோயிபோரி, யூமெனிதிசு.

(iv) செபோக்கிளிசு (496–406) அதென்சைச் சேர்ந்த அருங்கலைஞன் ; காட்சிகள் நாடக உத்திகளைக் கையாண்டவன்., இடிப்பசிரெக்கிசு, இடிப்பசு கொலோனியசு, அந்திகோனி, எலெக்திரா முதலியன.

(v) **யூரிபிதிசு** (எ.தா. 480–406) : அதென்சைச் சேர்ந்த இக்கலைஞன் கலையில் யதார்த்தம் புகுத்தியவன். சிறந்த சிந்தனையாளனும் பிரபலமான நிரீச்சுரவாதியுமாயிருந்தான். கடைசியில் மசிடோனியிலே ஆர்ச்சிலாவுசு என்பவனுடைய அரண்மனையில் சென்று தங்கியிருந்தான். **மீதியா, பக்காய், இப்போலிதுசு** முதலிய கவிதைகள் இவனுடையவை.

ஈ. **சோபிசத இயக்கம்** :

I. ஆரம்பகாலத் தத்துவஞானியர்

(அ) **தாலிசு** (624–546) ; மிலெத்துசு நாட்டைச் சேர்ந்த இவன் இயற்கை விநோதங்களுக்கும் உற்பாதங்களுக்கும் விளக்கங்கூற முதலில் முற்பட்டான்.

(ஆ) ஈபீசியுசைச் சேர்ந்த (எ.தா.500) எரக்கிளீட்டசு ; இயற்கையில் காணப்படுவன வெல்லாம் நிரந்தரமாக மாறிக் கொண்டேயிருப்பன என்ற தத்துவத்தை உருவாக்கியவன்.

(இ) எல்லா நாட்டின் **பார்மெனீதிசு** (தென் இத்தாலி எ.தா.500). மாற்றமடைவது மாயை என்னும் உண்மை நிரந்தரமான தென்னும் ஒரு தத்துவத்தை விளக்கினான்.

(ஈ) அயோனியாவின் இளாசோமினுய் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த (500–428) **அனக்சகோரசு** அதென்சிலேயே தங்கியிருந்தான். உலகில் உள பொருட்களெல்லாம் அணுக்களின் சேர்க்கையாலானவை : இச்சேர்க்கையும் " மனம் " என்னும் தத்துவத்தினுலானது (மனமே ஒரு நுட்பமான பொருள்) என்ற கொள்கையை நிலைநாட்டினான்.

(உ) சாமோசைச் சேர்ந்த **பைதகோரசு** (எ.தா.572—497) தென் இத்தாலியின் குரோதன் என்னுமிடத்தில் தங்கியிருந்தான். இசையும் கணிதமும் பயின்றான். எண்களிடையே அமைந்துள்ள மர்மத்தினுல் அற்புதங்கள் யாவும் நிகழுகின்றன என்ற தத்துவத்தைப் போதித்தான்.

II. **ஐந்தாம் நூற்றாண்டுச் சோபிசதர்கள்** :

(i) இலக்கியம் இசை என்னும் சாதாரண கல்வி 14 வயதுடன் முடிவடைவதனுல், அரசியலறிவு பெறவேண்டுமென்ற தணியாத ஆவலும், வாணிபம், நியாயவாதம் முதலியவற்றில் திறமைபெற வேண்டுமென்ற ஊக்கமும் அதீனியக் குடியரசில் பெரிதும் இருந்தமையால் மேலும் அறிவுப்பயிற்சி அவசியமாயிருந்தது.

(ii) பிறநாடுகளிலிருந்து இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக ஆசிரியர்கள் வந்து போதனைகளுக்கு ஊதியம்பெற்று மேற்போக்கான தனித்துவக் கொள்கைகளைப் போதித்து ஒரு நிலையற்ற தன்மையை ஏற்படுத்தினர்கள்.

(அ) அப்தீராவைச் சேர்ந்த **புரதகோரசு** (485–410) நாட்டின்பிரசையாய் வாழ்வதற்குரிய கலையைப் பயிற்றினலும் தனித்துவக் கொள்கையையும் பரப்பினன் (தனிமனிதனைக் கொண்டே எல்லாவற்றையும் நிர்ணயிக்கலாம் என்ற கொள்கை).

(ஆ) **புரோதிக்கியுசு** : இவன் சீயோசைச் சேர்ந்தவன் (430). வாக்குச் சாதுரியமான பேச்சினும் ஒருபொருளுக்குப் பலபெயர் சொல்லிச் சிறப்புரை நிகழ்த்துதல் முதலியவற்றிலே சிறந்த பயிற்சியளித்தான்.

(இ) **கோர்கியாசு** : இவன் இலயந்தினியைச் சேர்ந்தவன் (483–376). ஆடம்பரமான நடையில் சாதுரியமாகப் பேசுதலில் வல்லவன். அவனுடைய வாக்குவன்மை துசிதீதிசை மிகவும் கவர்ந்தது.

(ஈ) **இப்பியாசு** . எலிசு என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த இவன் (430) சரித்திரம், கேத்திர கணிதம், வானசாத்திரம், இலக்கணம், ஞாபகசக்தியை வளர்க்கும் பயிற்சிகள் முதலியவற்றைப் போதித்தான்.

ஊ. **அதென்சு நகரத்துச் சோக்கிரதிசு (470—399)** :

(i) தெல்பியின் தெய்வவாக்கினுல் ஞானம் பெற்றுத் தன் அயலவரிடம் கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்டு உண்மைப்பொருளை அறியமுயன்றான். இதனுல் அறிவுப்பயிற்சியில் நாட்டங்கொண்ட இளைஞர் எப்பொழுதும் இவனைச் சூழ்ந்து கொள் வழக்கமாயிற்று.

(ii) " அறிவினுல் " சீலம் வளர்கிறது என்றும், " மெய்ப்பொருள் " நிரந்தரமானதே யன்றிப் பிறிதொன்றைச் சார்ந்ததன்று என்றும் கொள்கைகளை உடையவனுயிருந்தான்.

(iii) இப்புதிய போதனை சில இளைஞர்களிடத்தில் கூடாதபயனை விளைவித்துவிட்டது (உதாரணமாக அல்சிபயதீசு). சனுதனமான கொள்கையுடையவர்களிட மிருந்து எதிர்ப்பும் ஏற்பட்டது (உதாரணமாக அரித்தபேனீசு " மேகங்கள் " என்ற நூலில் எதிர்ப்புக்கள் தெரிவித்தான்).

(iv) சனுதனிகள் பெரிக்ளிசையும் அவனுடைய நண்பர் குழாத்தையும் தாக்கினர்கள்.

(அ) அனக்சகோரசு கடவுட் கொள்கையை மறுத்ததற்காக நாடுகடத்தப்பட்டான் (எ.தா. 435 அல்லது 450).

(ஆ) பீதியாசு பொதுப்பணத்தைத் தன் சொந்த விருப்பத்தின்படி செலவு செய்தானென்ற குற்றத்திற்காகச் சிறையிலிடப் பெற்றான் (எ.தா. 435).

(இ) பெரிக்ளிசு குற்றம் கொடுக்கவேண்டுமென விதிக்கப்பட்டான் (430).

(v) சோக்ரடீசு " இளம் உள்ளங்களைக் கெடுத்தான்" என்பதற்காக மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டான் (399).

பெலோப்பொன்னீசியப் போர்

அ. போருக்குக் காரணமாயிருந்த நிகழ்ச்சிகள்

குறிப்பு : அதென்சின் செல்வாக்கு வளர்ந்துவந்தமை கொரிந்திய வாணிபத்துக்கு இடையூறுயிருந்தது.

(i) **கோர்சீரா :**

435 (அ) **எப்பிதாமினிசு** (கோர்சீரியர் குடியேற்றம்) என்னுமிடத்தில் கட்சிப் பூசல்கள் ஏற்படவே குடியரசுக் கட்சிக்காரர் கொரிந்தியரிடம் உதவி கோரினர். ஆனல் அவர்களுடைய படையைக் கோர்சீரியர் முறியடித்தனர்.

(ஆ) புதிய தாக்குதல்கள் ஏற்படக்கூடுமென்ற அச்சத்தினுல் கோர்சீரா அதென்சுடன் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.

(இ) **சிபோதாவிலே** கொரிந்தியப்படை கோர்சீரியரைப் புறங்காணும் வாய்ப்பிருந்தும் அதீனியப் போர்க்கப்பல்கள் சமயத்தில் தலையிட்டமையால் அது
433 முடியாமற்போய்விட்டது.

432 (ii) **பொத்திடேயியா :**

(அ) அதீனிய சங்கத்தைச்சேர்ந்த கொரிந்தியக் குடியேற்றமொன்று மசிடோனியனை பேர்த்திக்காசுடன் சேர்ந்து உறவாடியது.

இலேதவிர் (ஆ) கொரிந்திய ரீதிபதிகளை நீக்கும்படி அதீனியர் கட்டளையிட்டனர். நகரத்து மதில்களையும் இடித்தழிக்க உத்தரவிட்டனர்.

இலேயுதிர் (இ) கட்டளையை மறுத்த பொத்திடேயியா முற்றுகையிடப்பட்டது (430 இல் அழிக்கப்பட்டது).

இலேயுதிர் (iii) **மேகாரா** அப்பொழுது கொரிந்தின் நேசநாடாயிருந்தது ; பெரிக்ளிசின் கட்டளையினுல் அது புறக்கணிக்கப்பட்டது.

432–1 (iv) சிபார்த்தாவையும் பெலோப்பொன்னீசிய சங்கநாடுகளையும் கொரிந்து போர்ப் பிரகடனம் செய்யும்படி தூண்டியது.

431 (v) அரசியல் தூதுமூலம் கடைசிவேண்டுகோள் ; 'வெறுக்கப்பட்ட' அல்சமியோனிதாயரை நீக்கி விடும்படி சிபார்த்தா கட்டாயப்படுத்தியது. போசேனியசின் மரணத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தி அக்கட்டாய வேண்டுகோளுக்குப் பதில் கொடுத்தது.

இலேதவிர் (vi) போர் ஆரம்பித்தது.

சிபார்த்தக்கூட்டணி : (ஆர்கோசு, ஆக்கேயியா தவிர்ந்த) பெலோப்பொன்னீசு முழுவதும், பூவோதியா, போசிசு, உலோகிரிசு, அம்பரேசியா என்பன எல்லாம் சேர்ந்தன.

அதீனியக் கூட்டணி : ஈசிய சங்கநாடுகள், பிளாத்தேயியா, அக்காணுனியா, கோர்சீரா இவற்றோடு தேசாலியிலிருந்தும் சிறிய உதவிகள்.

	அதென்சும் அயல்நாடுகளும்	பெலோப்பொன்னீசும் பூவோதியாவும்	வடமேல் கிரீசும் சிசிலியும்	ஈசியப் பேரரசு
431	ஆர்சிதாமுசு என்ற சிபார்த்தன் அற்றிக்காவில் (வைகாசி) படையெடுத்தான். அதீனியர் மேகாரித்தைத் தாக்கினர்.	பிளாத்தேயியா மீது திடீர்த் தாக்குதல் நடத்தியது தீபிசு. ஆயினும் அது பின்னடையைச் செய்யப்பட்டது (பங்குனி) .		பொத்திடேயியா முற்றுகை யிடப்பட்டது.
430	சிபார்த்தர் அற்றிக்காவினுட் படையெடுத்தனர். அதென்சிலே கொள்ளை நோய். பெரிக்கிளிசுக்கு அபராதம் விதித்தலும் மீண்டும் தெரிவு செய்யப்பட்டான்.	பெரிக்கிளிசின் தலைமையில் பெலோப்பொன்னீசில் படையெடுத்தது அதீனியக் கடற்படை.	நௌபாத்துசிலே போரிமோ. அம்பரேசியாவில் பெலோப்பொன்னீசு தோல்வி.	பொத்திடேயியா சரணடைந்தது.
429	அதென்சிலே கொள்ளை நோய். பெரிகிளிசின் மரணம்.	தீபரோடு சிபார்த்தர் கூடிப் பிளாத்தேயியாவை முற்றுகையிட்டனர்.	போரிமோ அடைந்த இரட்டைவெற்றி. கொரிந்தியக் குடா அடைப்பு முற்றுப் பெற்றது.	
428	சிபார்த்தர் அற்றிக்காவினுட் படையெடுத்தனர். அதென்சிலே சொத்துரிமை வரி.			இலசபொசு புரட்சி செய்தது. மித்திலினி முற்றுகையிடப்பட்டது.
427	சிபார்த்தர் அற்றிக்காவினுட் படையெடுத்தனர். கிளியனின் எழுச்சி.	பிளாத்தேயியா பிடிபட்டது.	இலாக்கிசு சிசிலிக்குத் தூது செல்லல்.	மித்திலினி சரணடைந்தது
426			தெமோதெனிசின் தோல்வி ஈற்றேலியாவில், வெற்றி ஓப்பாயில்.	

425	சிபார்த்தர் அற்றிக்காவிற் படையெடுத்தனர். இலியன் நிக்கியாசில் உயர்ந்து பெருமையடைதல்.	பைலாசைத் தெமோதெனிசு கைப்பற்றுதல். இலியன் 400 சிபார்த்தரைக் கைப்பற்றினான். மேதான், சைதீரா என்னுமிடங்கள் பிடிபட்டன.	சிசிலிக்குச் சென்ற படைகள் பைலாசில் தடுக்கப்பட்டன. கேலா சம்மேளனம்.	நேச நாடுகள் திறை இருமடங்காயிற்று.
424	இலியன், தெமோதெனிசு என்பவர்களின் போர்க் கொள்கைகள். துசிதீதிசு நாடுகடத்தப்பட்டான்.	பூவோதியாவுக் கெதிராக நடத்திய மும்மடித் தாக்குதல் பயனற்றுப் போயிற்று. அதீனியர் நிலியத்தில் தோற்றகடிக்கப்பட்டனர்.	அதீனியர் ஈனியாதாயை வெல்லுதல். மேகாராத் துறையையும் சைதீராவையும் அதீனியர் கைப்பற்றுதல்.	சாளிசிதிசில் பிராசிதாசு. அதீனியர் அம்பிபோலிசை இழத்தல்.
423	சமாதானப் பேச்சும் ஓராண்டுச் சமாதானமும்.			
422				அம்பிபோலிசில் போர். இலியனும் பிராசிதாசும் கொல்லப்பட்டனர்.

421. **நிக்கியாசின் சமாதானம்.** (அ) அதென்சுக்கும் சிபார்த்தாவுக்குமிடையில் ஐம்பதாண்டு உடன்படிக்கை. (ஆ) கைப்பற்றிய இடங்களைத் திருப்பியளித்துவிடுதல். ஆனால் அதென்சு மாத்திரம் மேகாராத் துறையை வைத்துக்கொண்டு, அம்பிபோலிசு திருப்பியளிக்கப்படாமையால் பைலாசையும் கொடுக்க மறுத்தது.

இடைக்காலம். 421—16

அ. உடன்படிக்கைகளைத் திருத்தியமைத்தல்

421 (i) நிக்கியாசின் சமாதானத்தின்பின் அதென்சு சிபார்த்தாவுடன் நட்புறவுகொண்டது.

(ii) மேகாரா, பூவோதியா, கொரிந்து முதலியன சிபார்த்தப் பராமரிப்பின்மையால் கைவிடப்பட்டன.

(iii) நடுநிலைமைக் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்டு ஆர்கோசு, கொரிந்து, எலிசு, மந்தினியா என்னும் நாடுகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தது.

420 (iv) பூவோதியா சிபார்த்தாவுடன் சேர்ந்ததும், சிபார்த்தத் தூதுவரை அல்சிபயதீசு எமாற்றிவிட்டு ஆர்கோசுடன் கூட்டுச் சேரும்படி அதென்சைத் தூண்டினன்.

ஆ. சிபார்த்தா பூவோதியா, தேகா ஒருபுறமாகவும் ஆர்கோசு, எலிசு, மந்தினியா ஒருபுறமாகவும் கூட்டுச் சேர்ந்து நிகழ்த்திய போர்

418 (i) சிபார்த்தப்படை ஆர்கோசைப் பயனின்றிக் கைப்பற்றியது. ஆனால் எசிசு சமாதானம் பேசினன்.

(ii) அதீனியப் படையுதவியுடன் மீண்டும் போரிடும்படி ஆர்கோசை அல்சிபயதீசு தூண்டினன்.

(iii) ஆர்கோ—அதீனியப்படை மந்தினியாவுக்கருகில் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

(iv) பெலோப்பொன்னீசின் தலைமையைச் சிபார்த்தா மீண்டும் பெற்றது.

417 (v) அதென்சிலே அல்சிபயதீசும் நிக்கியாசும் சேர்ந்து ஐப்பர்போனுசை நாடுகடத்தும் முயற்சியிலீடுபட்டனர்.

இ. சிசிலியின் ஆரம்ப சரிதம்

I காதேச்சீனியக் கொடுமைகள்

(அ) கேலா நாட்டினனான கேலன் என்ற வல்லாளன் (491–78) சிராக்கியுசு, சிசிலியின் தென்கீழ்பகுதி என்பவற்றை ஆக்கிரமித்தும் அக்கிரகாசு நாட்டின் தலைவனான தீரனோடு உடன்படிக்கை செய்தும் சிசிலியநாடுகள் பலவற்றை ஒன்றுபடச் செய்தான்.

48. (ஆ) இமேராவிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட வல்லாளனுக்காதரவாக, அமிலகர் என்பவனுடைய தலைமையில் காதேச்சீனியர் சிசிலிமேற் படையெடுத்தனர்.

(இ) இமேரா என்னுமிடத்தில் அமிலகர் தோற்கடிக்கப்பட்டான்; பேராபத்துத் தடுக்கப்பட்டது.

474 (ஈ) கேலனுக்குப் பின்வந்த ஈரன் எத்துரூக்கன்சு என்பவனைக் குமாய் என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்து இத்தாலியக் கிரேக்கரைக் காத்தனன்.

II. சிசிலியில் குழப்ப நிலை

(அ) (கொரிந்தினால் உருவான) சிராக்கியுசு தோரியக் கூட்டங்களின் தலைநகராய் விளங்கிற்று. அதற்கெதிராக இலயந்தினி அயோனியக் கூட்டங்களின் தலைநகராய் விளங்கிற்று.

(ஆ) கோர்கியாசு என்பவனை இலயந்தினி தூதனுப்பி அதீனிய ஆதரவைப் பெற்றுவரச் செய்தது (427).

(இ) அதீனியக் கடற்படை, பைலாசில் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டபின், எதனையும் சாதித்து விடவில்லை (425).

(ஈ) அகில சிசிலிய சம்மேளனம் கேலாவில் நடைபெற்றபோது சிராக்கியுசைச் சேர்ந்த ஏர்மோகிராதீசு எல்லோரையும் ஒன்றுகூட்டி அந்நியர் தலையிடுதலை எதிர்க்கும்படி, தூண்டினன் (425).

(உ) அதீனியர் மீண்டபின் சிராக்கியுசு இலயந்தினியை நிர்மூலமாக்கிவிட்டது (423).

(ஊ) சிராக்கியுசின் அட்டூழியத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக செகெசுதா அதீனிய உதவியை நாடியது. அதீனியத் தூதுவரை ஏமாற்றி, படையெடுக்கும்படி தூண்டியது (416).

(எ) வாணிகத்துறையிலீடுபட்டவர்களின் கட்சிப் பலத்தோடு அல்சிபயதீசு அதற்குரிய அனுமதியையும் பெற்றான்.

(ஏ) ஏர்மீசு தெய்வக்குறைபாட்டுக்கு மக்கள் பயந்திருந்தபோதும் (130 போர்க்கப்பல்களையும், 5,000 கோபிலேதரையும் கொண்ட) படையொன்று, நிக்கியாசு, அல்சிபயதீசு, இலமாச்சியுசு ஆகிய மூவர் தலைமையிலும் சென்றது.

ஈ. சிராக்கியுசப் படையெடுப்பு

I. 415 இல் நிகழ்ந்த படையெடுப்பு :

(அ) சிராக்கியுசின் நிலையை அறிவதற்காக அரைமனத்துடன் படைகள் சென்ற காரணத்தினால் திடீர்த்தாக்குதல் நடத்தக்கூடிய வாய்ப்பை இழக்கவேண்டியதாயிற்று.

(ஆ) அல்சிபயதீசை விசாரணை செய்வதற்காகத் திருப்பியழைக்க, அவன் சிபார்த்தாவுக்கோடிவிட்டான்.

(இ) சிராக்கியுசியரைத் தாக்கி வெற்றி கொண்டபின் நிக்கியாசு மாரிகாலத்தைக் கறருஸ் என்னுமிடத்தில் தங்கியிருந்து கழித்தான்.

(ஈ) மாரிகாலத்திலே சிராக்கியுசியப்படைகளை ஏமோகிராத்தீசு ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான்.

II. சிராக்கியுசு முற்றுகை :

1 ஆம் அங்கம்

(அ) அதீனியர் எப்பிப்போலாயை நெருக்கி அதனைச் சுற்றிச் சுவர்கட்டித் தாக்கத் தொடங்கினர்கள் (414 இளவேனில்).

(ஆ) வடபகுதி அரணை முடிவுபெறுமல் விட்டுவிட்டு (A, B), அவர்கள் சிராக்கியுசியர் கட்டத்தொடங்கிய குறுக்குச்சுவரை x லும் y லும் தாக்கி அதனைக் கைப்பற்றி (இலமாச்சியுசு கொல்லப்பட்டான்) அப்படியே தங்கள் சுவரின் தென்முனையை (A, C) தொடர்ந்து கட்டிக் கொண்டு துறைமுகம் வரையில் போகமுயன்றனர்.

(இ) கிளிப்பியுசு என்ற சிபார்த்தன் வடபாகத்திலிருந்த இடைவெளியொன்றுக் கூடாகச் சென்று (414 இலையுதிர்) சிசிலிக்குப்போய் அங்கிருந்த படைத்துணை பெற்றுவந்தான்.

2 ஆம் அங்கம்

கிளிப்பியுசு குறுக்குச்சுவரைத் தொடர்ந்து ZZ வரை கட்டி முடித்து அதீனியரை அச்சுவர்களுக்கிடையில் சிக்கவைத்தான் (414 இலையுதிர் காலத்துப்பின்பகுதி).

3 ஆம் அங்கம்

(அ) சிராக்கியுசிய கப்பல்கள் எண்பது (414–13) மாரிகாலத்தில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன.

(ஆ) கடலிலும் தரையிலும் தாக்கி, சிராக்கியுசு, பிளிமீரியம் என்னுமிடத்திலிருந்த அதீனியத் தளத்தைக் கைப்பற்றியது (413 இளவேனில்).

(இ) அதீனியகப்பல்கள் D யிலிருந்த தளத்தை நோக்கிச் செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

(ஈ) தெமோதெனிசு 70 கப்பல்களுடனும் 5,000 கோபிலேதருடனும் வந்து சேர்ந்தான் (413 ஆவணி).

4 ஆம் அங்கம்

(அ) தெமோதெனிசு எப்பிப்போலாயில் நடத்திய இரவுத்தாக்குதல் பயனற்றதாயிற்று (413 ஆவணி).

(ஆ) நிக்கியாசு புறப்பட்டுச் செல்ல மனமிசைந்தானையினும் சிரகணம் காரணமாகத் தாமதிக்கவேண்டியேற்பட்டது (413 ஆவணி 27).

(இ) வெற்றிதோல்வியறிய முடியாத கடற்படைத் தாக்குத லொன்று பெருந்துறையில் நிகழ்ந்தது (புரட்டாதி 3).

(ஈ) கடலில் மிதக்கவிட்ட மிதப்பு அரணை உடைத்துக்கொண்டு அதீனியக் கடற்படையைத் தாக்க முயற்சி நடைபெற்றது (புரட்டாதி 9).

(உ) அசினுசு நதியை நோக்கிப் பின்வாங்கிச் சென்று கடைசியில் முற்றுகைச் சிறைப்பட வேண்டியேற்பட்டது (புரட்டாதி 18).

பெலோப் பொன்னீசியப் போர்—இறுதிக்களம்

அ. அதென்சின் ஆபத்தான நிலை

413 (i) சிசிலியப் பேரழிவு என்பது 40,000 வீரரும் மாண்டு 240 போர்க்கப்பலும் அழிந்தன என்று அர்த்தமாகும்.

413 (ii) தெசிலியாவைச் சிபார்த்தர் கைப்பற்றி விவசாயம், கனிவளம் என்பனவற்றை அபகரித்து, யூபோயியாவுடனும் தரைமார்க்கமான தொடர்பினை எற்படுத்திக் கொண்டது.

413 (iii) பத்து அதிகாரிகளை நியமித்து அவர்களுக்கு மிகுந்த அதிகாரங்களும் வழங்கப் பட்டன.

(iv) ஐந்து வீதச் சுங்கவரி திறைக்குப் பதிலாக விதிக்கப்பட்டது.

ஆ. நேசநாடுகளின் புரட்சி

412 (i) மிலெத்துசு, இலசபொசு முதலாக அதென்சின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட மற்றும் பல நேசநாடுகளைப் புரட்சி செய்யும்படி பாரசீக மண்டலாதிபதிகளான இலெதிய நாட்டுத் திசாபேணிசும் பிரியநாட்டுப் பாணபாசுகம் தூண்டிவிட்டார்கள்.

412 (ii) மண்டலாதிபதிகள் தனது கடற்படைச் செலவுகளை ஏற்றுக்கொள்வதானால் அயோனியாவைப் பாரசீகர் பெறலாமெனச் சிபார்த்தா தெரிவித்தது.

411 (iii) அதென்சு இலசபொசு நாட்டை மீண்டும் பெற்றுச் சியோசை அடைத்து நின்று சாமோசுத்தீவின் குடியரசுக்கட்சியின் ஆதரவைப் பெற்றாலும், தென் அயோனியா, உரோட்சு ஆகிய இடங்களுக்கூடாகப் புரட்சிபரவியது.

(iv) சாமோசில் அதீனியக் கடற்படை நிறுத்தப்பட்டது.

இ. நானூற்றுவர் செய்த புரட்சி

1 ஆம் அங்கம் : சீர்திருத்தங்கள் செய்வதற்கு ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன

(அ) தீவிரமான குடியரசுவாதிகள் செய்த தவறுதான் சிசிலியப்பேரழிவின் காரணம் என்று கூறப்பட்டது. அதென்சில் இருந்த மிதவாதிகள் அரசியல் அமைப்பில் சீர்திருத்தஞ் செய்வதில் நாட்டம் கொண்டனர். 412.

(ஆ) விவசாயிகளான சனதனக் கட்சிக்காரர், போரினால், அலுத்து, அதிலும் சிறப்பாக தெசிலிய ஆக்கிரமிப்பின்பின், திட்டங்கள் வகுத்து இரகசியக் குழுக்களை அமைத்தனர். (மாரி 412–11).

(இ) குழுவாட்சியை எற்படுத்துவதானால், திசாபேணிசை அதீனியர்பக்கம் திருப்புவதாக அல்சிபயதீசு வாக்களித்தான்.

(ச) சாமோசில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த கடற்படை அதிகாரிகள், அல்சிபயதீசின் தூண்டுதலின்பேரில் பிசாந்தர் என்பவனை அதென்சுக் கனுப்பினார்கள். அங்கே அவர்களுடைய திட்டம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனால் திசாபேணிசு மறுத்துவிட்டான் (411 மாசி).

2 ஆம் அங்கம் : புரட்சிச்சதி

(அ) குழுவாட்சிக் கொள்கையிலே தீவிரபற்றுக்கொண்ட அந்தீபனும், மிதவாதிகள் தலைவனான தேராமினிசு என்பவனும் சீர்திருத்தத்திட்டங்கள் வகுத்துச் செயற்பட ஆரம்பித்தனர்.

(ஆ) கொலோனுசு என்னுமிடத்திலே (411 வைகாசியில்) ஆயுதந் தாங்கிய உயர்குடி மக்களே பிரசன்னமாயிருக்கக்கூடிய சபைகூடி நானூறுபேர் கொண்ட புதிய அரசாங்கசபையை அமைத்தனர். வாக்குரிமையுடைய 5,000 மக்களை நியமிக்கவும் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. (ஆயினும் அது முற்றுப் பெறவில்லை.)

(இ) 400 பேர் கொண்ட புதிய அரசாங்கசபை பூலியை ஒழித்து விட்டது (411,வைகாசி).

3 ஆம் அங்கம் : குழுவாட்சிக் கட்சியினரின் வேடம் வெளிப்பட்டது

(அ) நானூற்றுவரின் அதிகாரத்தைச் சாமோசிலிருந்த கடற்படையினர் ஏற்க மறுத்து விட்டனர். திராசிபுலுசு என்பவனையும் திராசிலியுசு என்பவனையும் குழுவாட்சி அதிகாரிகளுக்குப் பதிலாக நியமித்துக் கொண்டனர்.

(ஆ) அதென்சுக்குப் படைகள் போவதை அல்சிபயதீசு தாமதிக்கச் செய்தான்.

(இ) குழுவாட்சி அங்கத்தவர்களான நானூற்றுவர் சிபார்த்தாவுடன் பேசி பீரியுசிலே கோட்டை கட்ட ஆரம்பித்தனர் (411 ஆனி–புரட்டாதி).

4 ஆம் அங்கம் : புரட்சிக்கு எதிர்ப்புரட்சி

(அ) முக்கியமான குழுவாட்சியங்கத்தவன் பிரினிச்சியுசு என்பவன் அகோராவில் கொலை செய்யப்பட்டான் (411, புரட்டாதி).

(ஆ) தேராமினிசுடைய அனுமதியின்பேரில் குடியரசுக்கட்சிக்காரர் பீரியுசுக் கோட்டையை அழித்தனர்.

(இ) சிபார்த்தக் கடற்படை அங்கே வந்து தோன்றினாலும் யூபோயியாவுக்குச் சென்று விட்டது. யூபோயியாவும் புரட்சி செய்ய ஆரம்பித்தது (411 புரட்டாதி).

(ஈ) நானூற்றுவரைப் பதவியினின்றும் விலக்கினர். குழுவாட்சிக் கட்சியிலே முக்கியமானவர்கள் தெசீலியாவுக்குத் தப்பியோடினர்.

(உ) மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையுடன் அமைந்த அரசியல்திட்டம் தேராமினிசால் ஆக்கப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

ஈ. அல்சிபயதீசு திருப்பியழைக்கப்பட்டமையும் அவனது வீழ்ச்சியும்

(i) அல்சிபயதீசை மீண்டும் பதவியிலமர்த்தினார்களாயினும் அவன் படைகளுடன் அயோனியாவிலேயே தங்கியிருந்தான்.

411 (ii) திசாபேணிசு தட்டிக் கழித்துக்கொண்டு வந்தமையால் கீளத்துப் போன மிந்தாருசு என்ற சிபார்த்தன், பாணபாசுசினுடைய ஆதரவில் எல்லசபந்தைச் சென்றடைந்தான்.

411 (iii) திராசிபுலுசின் தலைமையிலே சாமோசில் தங்கியிருந்த அதீனியக் கடற்படை பைசாந்தியத்தை அடைத்துநின்ற படையுடன் சேர்ந்து மிந்தாருசு என்பவனைச் சைனேசிமா என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்தது.

410 (iv) சிசிக்கியுசு என்னுமிடத்திலே மிந்தாருசின் கடற்படை நிர்மூலமாக்கப்பட்டது. அல்சிபயதீசின்படையும் இவ்வேலையில் ஓரளவு பங்கு கொண்டது.

(v) கடற்படை இத்தகைய வெற்றி பெற்றதனாலும் கிளியபன் என்ற அரசியல்வாதியின் பேச்சினால் மக்கள் மனந்திரும்பியிருந்ததனாலும் பூரணமான குடியாட்சியை நிறுவமுடிந்தது.

408 (vi) பைசாந்தியத்தைக் கைப்பற்றியபின் அல்சிபயதீசும் அதென்சுக்கு மீண்டான்.

(vii) திசாபேணீசுக்குப் பதிலாகப் பதவியேற்ற **சைரூசு** என்னும் இளவரசனிடம் பொருளுதவி பெற்று **இலிசாந்தர்** சிபார்த்தக் கடற்படையைத் திருத்தியமைத்தான்.

406(viii) அயோனியாவிலே அல்சியபதீசு, பிரதம தளபதியாயிருந்தான். ஆனால் அவனுடைய சேனுபதி அவனில்லாத சமயத்தில் **நோட்டியம்** என்ற இடத்திலே தோற்கடிக்கப் பட்டானாகையால் அவன் பதவி நீக்கஞ்செய்யப்பட்டான் (406).

உ. இறுதி அங்கம்

406 (i) இலிசாந்தரின் பதவிக்கு வந்தவனான **கல்லிகிராதிதாசு** (அல்சிபயதீசுக்குப் பின் வந்தவனான) **கோனான** இல்சபொசுக்கு அண்மையில் வெற்றி கொண்டு அவனை மித்திலினி என்னுமிடத்தில் தடுத்து நிறுத்தினான்.

406 (ii) அதென்சிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட புதிய கடற்படை கல்லிகிராதிதாசை **ஆர்சினூசாம்** என்னுமிடத்தில் வென்றது (தளபதிகள் கொல்லப்பட்டனர்).

(iii) நிதிநிலைமை வரண்டிருந்த போதும், தாமாக வலியவந்து சிபார்த்தர் பேசிய சமாதானத்தைக் கிளியபன் மறுத்துவிட்டான்.

405 (iv) சைரூசின் வேண்டுகோளுக்காக மீண்டும் பதவியிலமர்த்தப்பட்ட இலிசாந்தர், எல்லசபந்துக்குப் பிரயாணமாகி அங்கே **இலம்பசகியுசு** என்னுமிடத்தை அடைத்துக் கொண்டான்.

405 (v) கோனன் தலைமையிலிருந்த அதீனியக் கடற்படை **ஈகசபதாமி** என்ற இடத்தில் (கோடை பின்பகுதி) நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.

(vi) (சாமோசு தவிர்ந்த) ஏனைய நேசநாடுகள் பொதுவான புரட்சியிலீடுபட்டன.

(vii) சிபார்த்தருடைய நிபந்தனைகள் மறுக்கப்பட்டன. ஆனால் சிபார்த்தாவிலே தேராமினிசு பேச்சுவார்த்தைகளிலீடுபட்டிருந்தபொழுது முற்றுகையும் பட்டினியும் அதென்சைச் சரணடையச் செய்தன (404 சித்திரை).

நிபந்தனைகள் : (அ) நீண்ட மதிலரண்களை அழித்தல். (ஆ) பன்னிரண்டு கப்பல்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு ஏனையவற்றைக் கொடுத்துவிடவேண்டும். (இ) தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட நேசநாடுகளைக் கைவிட்டுவிடவேண்டும். (ஈ) சிபார்த்தாவுக் கடங்கிய ஒரு நேசநாடாயிருக்கவேண்டும்.

புதிய சகாப்தம்

அ. நான்காம் நூற்றாண்டு எழுத்தாளர் : (சிறப்பாக அது வசன இலக்கிய காலமாகும்.)

(i) அதீனியத் தத்துவஞானியர் பிளேட்டோ **அரித்தோதில்** (பின்னர் காண்க).

(ii) நீதி விசாரணைகளுக்குரிய சட்ட சம்பந்தமான உபந்நியாசங்களை எழுதியவர்கள் : **இலேசியாசு** மஞ்சிரேசியாவிலிருந்து வந்து குடியேறியவன் (403–380). **தெமோதெனிசு** பின்னர் காண்க (383–22) : ஐசோகிரதீசு. கட்டுரை எழுத்தாளன் (436–338).

(iii) சரித்திராசிரியர்கள் :

அதென்சைச் சேர்ந்த **செனோபன்.** (413–354), எலனிய சரித்திரத்தை எழுதியவன் (துசிதீதிசு எழுதியதைத் தொடர்ந்து) ; சோக்கிரதீசு, எசிசிலைசு என்போருடைய யோசனைகள் ; சிரோப்பாயிதியா முதலியன.

தியோபொம்பியுசு . இவன் சியோசு நாட்டைச் சேர்ந்தவன் (340). கிரேக்கதேச வரலாறு.

திமீயுசு. சிசிலியநாட்டவன் (300). சிசிலிய சரித்திரம்.

பொலிபியுசு: மெகலோபொலிசைச் சேர்ந்தவன் (205–123). உரோமசரித்திரம், கி. மு. 264 க்குப் பிந்திய கிரேக்க சரித்திரம்.

(iv) அதினியநாடகங்கள்.—**மத்திய இன்பியல்** (390–335): புராணங்களில் காணப்பட்ட மர்மங்களைப்பற்றி இரட்டுற மொழிந்தும் நகைவரக் கூறியும் ஆக்கப்பட்டவை. **புதிய இன்பியல்: மீனந்தர்** (343–29). காதல் சம்பந்தமான குண சித்திரங்களே இயற்கையில் காணப்படுவதுபோலச் சித்திரிக்கப்பட்டது. இலத்தீன் நாடகாசிரியர்களுக்கு முன்மாதிரியானவை.

(ஆ). நான்காம் நூற்றாண்டுச் சிற்பிகள்:

ஏதெனசின் பீதியாசு, (440) ஆர்கோசின் பொலிகிளீதுசு (450) என்பவர்களைவிட குணவியல்புகளை வெளிப்படுத்திய திறமையில் புகழ் பெற்றவை. ஆனால் உள்ளத்தில் பதியக்கூடிய விதமான உருவத் தோற்றமுடைய சிற்பங்கள் செய்யப்பட்டன.

பிராச்சித்தெலிசு (360), ஒலிம்பியாவில் உள்ள **எர்மீசு** (இப்பொழுதும் உண்டு.). நீதோசின் அப்புரோதைதற்று (இதைபபோலப் பல பிரதிமைகள்).

சிக்கோபாசு (380), தேகாவில் செலுத்தப்பட்டது. (இதன் சிதிலங்கள் இன்றும் உள்ளன). அலிக்காணுசுசில் உள்ள மொளசோலியம் என்ற கல்லறையிலும் இது செதுக்கப்பட்டது.

இலிசிப்பியுசு (340), உடற்பயிற்சி வீரருடைய சிலைகள். அலக்சாந்தருடைய முகத் தோற்றத்தைக் காட்டும் சிலைகள்.

(இ). சைரூசின் படையெடுப்பு

(i) தன்தகப்பனுன தாரியுசு இறந்தபின் சைரூசு தன் சகோதரனுன அர்தச்சர்ச்சசு என்பவனைத் தொலைத்துவிடத் தீர்மானித்தான்.

(ii) 11,000 கிரேக்கக் கூலிப்படை வீரரைச் சேர்க்க **கிளியார்ச்சியுசு** என்ற சிபார்த்தன் பயன்படுத்தப்பட்டான்.

401 இளவேனில் (iii) இவர்களுடனும் 1,00,000 ஆசிய வீரர்களுடனும் சைரூசு சினனு சியாவுக் கூடாகவும் தாபசியுசுக் கூடாகவும் பாபிலோனை நோக்கிப் படை நடத்தினுன்.

கோடை(iv) 4,00,000 வீரருடன் அர்த்தச்சர்ச்சசு அவனைப் பாபிலோனுக்கு வெளியே **குனச்சா** என்ற இடத்தில் சந்தித்தான். கிரேக்கப் படைகள் வெற்றிபெற்றனும் சைரூசு கொல்லப்பட்டு அவனுடைய வீரரும் கலைந்தோடினர்.

400 மாரி (v) 10,000 கிரேக்கர் தம் நாட்டை நோக்கி மீண்டு சென்றமை.

(அ) கிளியார்ச்சியுசும் ஏனைய தளபதிகளும் திசாபேணிசினுல் அகப்படுத்தப்பட்டனர்.

(ஆ) செனோபனும் மற்றவர்களும் தலைமைதாங்கி கார்துச்சியா ஆர்மேனியா முதலாமிடங் களினூடாக தாப்சீசியுசு என்னுமிடத்தை நோக்கி வழிமேற் கொண்டனர்.

இளவேனில் (vi) பைசாந்தியத்தை அவர்கள் சென்றடைந்தபோது திரேசியனை சியுதீசுக்கும் பின்னர் எசிசிலெளசுக்கும் பணிபுரிந்தனர். பெறுபேறு: இந்தப் படையெடுப்பு பாரசீகருடைய குறைபாட்டை வெளிப்படுத்தியதோடு அலக்சாந்தருடைய படை யெடுப்புக்களுக்கும் வழிவகுத்தது.

(ஈ). சிராக்கியுசின் தயோனீசியசு (405–367)

I. தயோனீசியசின் எழுச்சி

(அ) சிராக்கியுசும் அதென்சும் போரில் கலைத்துச் சோர்ந்துவிட்டதனுல் காதேச்சு ஊக்கங் கொண்டு சிசிலியின்மேல் தாக்குதலைப் புதுப்பித்தது.

(ஆ) **செகெசதாவிலிருந்து** உதவிக்கு வேண்டுகோள் வந்ததைத் தொடர்ந்து (409) அனி பால் எனபவன் **சிலெனியுசையும் இமேரா**வையும் தாக்கித்தகர்த்தான.

(இ) சிறிது இடைக்கால ஓய்வுக்குப்பின் **அக்கிரகாசு** முற்றுகையிடப்பட்டது (406); சிசிலிய நேசநாடுகள் விலகிக்கொண்டன. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இரவிரவாகத் தப்பிச் சென்றனர்.

(ஈ) அக்கிரகாசைக் கைவிட்டுச் சென்ற தளபதிகளின் போக்கைக் கண்டித்துவிட்டுத் தயோனீசியசைச் சர்வாதிகாரியாக நியமித்தனர்.

II. தயோனீசியசும் காதேச்சும்

(அ) **கேலா, கமாரினு** என்னுமிடங்களின் வீழ்ச்சிக்குப்பின், தீவின் தென்மேல் பகுதியைக் கொடுத்து (405) **அமில்கா** ரென்பவனுடன் ஒப்பந்தம் செயது கொண்டான் தயோனீசியசு.

(ஆ) ஒட்டிகியா என்னுமிடத்தைத் தயோனீசியசு பலப்படுத்திக்கொண்டான். போருக்காகக் கடற்படையையும் முற்றுகையில் பயன்படுத்தக் கூடிய பொறிகளையும், சித்தப்படுத்தியதோடு நிலையான தரைப்படை யொன்றையும் உருவாக்கினான்.

(இ) மோட்டியாவை (398) கைப்பற்றிக்கொண்டு காதேச்சினியரைக் கலைக்கத் தயோனீசியசு முயன்றான்.

(ஈ) காதேச்சினியர் சிராக்கியுசைத்தாக்க அவர்களை எதிர்த்து வெற்றி கொண்டானுயினும் தயோனீசியசு (397) அவர்களைத் தப்பிப்போக விடுத்தான்.

(உ) சமாதான உடன்படிக்கையின்படி தீவின் மேல்முனை மட்டுமே காதேச்சினியர்க்கு விடப்பட்டது.

(ஊ) போர் மீண்டும் 383 லும் 369 லும் எற்பட்டது. தயோனீசியசு இலிலிபீயம் என்னுமிடத்தைத் தாக்கினான். பலன் தீர்மானமாகக் கூறமுடியாமலிருந்தது.

III. தயோனீசியசின் பேரரசு

(அ) தயோனீசியசு **இத்தாலியின்** தென் அந்தத்திலுள்ள கிரேக்க நகரங்களைக் கைப்பற்றினான்.

(ஆ) எல்பா, கோர்சிக்கா, அன்கோனு, அத்திரியா முதலாமிடங்களில் வாணிப நிலையங்கள் எற்படுத்தப்பட்டன.

(இ) சிபார்த்தா, பொலோசி என்பவற்றுடன் ஒப்பந்தம்.

(ஈ) கற்றுனுவிலிருந்த இத்தாலியக் கூலிப்படைகள் கூலி கொடுத்தனுப்பப்பட்டன. நாக்சொசு அந்நாட்டினரான சிசிலியர் வசமே ஒப்புவிக்கப்பட்டது.

IV. தயோனீசியசின் உள்நாட்டுக்கொள்கை

(அ) குடியரசுமுறைகளையே பின்பற்றிவந்தான்.

(ஆ) போர்த் தேவைகளுக்காக வரிச்சுமை அதிகரிக்கப்பட்டது.

(இ) தானே நாடகாசிரியனுயிருந்தான்; கட்டிடக்கலைஞர், கவிஞர், தத்துவஞானியர் (உ—ம்: பிளேட்டோ, அரித்திப்பியசு என்பவர்கள்) முதலியோரை ஆதரித்தான்.

(ஈ) தனக் கெதிரான சதிகளை உளவறிந்தும் கொடுந்தண்டனைகள் விதித்தும் அடக்கினான்.

(உ) கிரேக்க உணர்ச்சிகளை அலட்சியம் பண்ணினான். (உ-ம் பிளேட்டோவை அடிமையாக்கியது.)

V. தயோனீசியசின் பின் சிசிலியின் நிலை

(அ) **நியன்** எவ்வளவு அரும்பாடுபட்டும் தயோனீசியசின் மகனை 2 ஆம் தயோனீசியசின் குறைபாடுகள் காரணமாக அப்பேரரசு சிதறிப் போகவேண்டியநிலை யேற்பட்டது.

(ஆ) சிறிய வல்லாளர் சிசிலிய நகரங்களில் தோன்றினர்.

(இ) சிறிய கூலிப்படை யொன்றினுதவியுடன் கொரிந்தியனை **திமோலியன்** வல்லாளரை (344) நாட்டை விட்டோடச் செய்தான்; காதேச்சின் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுத்தான்; குடியரசுகளை நிறுவி அவை யெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பலமிக்க இணைப்பு அரசாக வழிவகுத்தான்.

சிபார்த்தாவின் உன்னதநிலை

அ. இலசாந்தரும் ஈசியன் பிரதேசமும்

1 ஈசிய நாடுகள்

(அ) ஈகசபதாமியின் நிகழ்ச்சிக்குப்பின் (405) ஈசியநகரங்கள் சிபார்த்தருடைய அதிகாரத்துக்குட்பட்டன.

(ஆ) குழுவாட்சியமைப்புப் போன்ற **பதின்மராட்சி**களைச் சிபார்த்தருடைய **கையாட்களின்** உதவியுடனும் படையுதவியுடனும் இலசாந்தர் அமைத்தான்.

(இ) திறைப்பணமாக 1,000 தாலந்துகளைப் பெற்று அதனைக் கொண்டு கூலிப்படைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

II. அதென்சு : சிபார்த்தச் சார்புடைய குழுவாட்சிக் கொள்கையுடையவர்கள் 30 பேர் பதவியிலமர்த்தப்பட்டனர் (404 கோடை). அவர்களுள் **கிரித்தியாசு, தேராமினிசு** என்பவர்களும் பதவி பெற்றனர்.

(i) பயங்கர ஆட்சி

(அ) அரசியலில் விரோதமான கொள்கையுடையவர்கள், செல்வந்தரான மெற்றிக்கரும் பிறரும் கொலை செய்யப்பட்டனர்.

(ஆ) நீதிவிசாரணை முதலியன செய்வதற்கருகதையுடைய 3,000 நகரமக்களைத் தேராமினிசு நியமிக்கக்கூடியதாயிருந்தது.

(இ) தேராமினிசின் போக்கைக் கிரித்தியாசு கண்டித்துப்பேசினான் (403 தை).

(ii) அதென்சின் விடுதலை

(அ) நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த குடியரசுக் கட்சிக்காரருடன் திராசிபுலுசு சேர்ந்து **பைலி**யைக் (404 மார்கழி) கைப்பற்றினான்.

(ஆ) அவனை அகற்றுவதற்காக "முப்பதின்மர்" இரண்டு முறையாக முயன்றும் தோல்வியடைந்தனர் (403 தையும், வைகாசியும்).

(இ) திராசிபுலுசு **பீரீயசு**த்துறையைக் கைப்பற்றிக் கிரித்தியாசைக் கொன்று (403 கோடை) எதிர்த்துவந்தவர்களைப் புறங்கண்டான்.

(ஈ) சிபார்த்தனை போசேனியசு தலையிட்டு, பொதுவான சமாதானமொன்றை ஏற்படுத்தி, படைகளையும் அவ்விடத்தினின்றும் அகற்றினான் (403, புரட்டாதி).

(உ) பூரணமான குடியாட்சி மீண்டும் நிலைபெறச் செய்யப்பட்டது.

ஆ. இலசாந்தரின் வீழ்ச்சி

(i) பல நாடுகளில் பதின்மராட்சி ஒழிக்கப்பட்டது. இச்செயலைச் சிபார்த்தரும் எதிர்த்திலர். அதனைத்தொடர்ந்து அதென்சில் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்த முப்பதின்மரும் பதவியிழந்தனர்.

(ii) இலசாந்தரும் (402) பதவியை இழந்து எகிப்துதேசம் சென்றான்.

(iii) அயோனியநாடுகள் பாரசீகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. ஆனால் ஈசிய நாடுகள் பலவற்றைச் சிபார்த்தாவே வைத்துக்கொண்டது.

இ. ஏசிசிலௌசும் பாரசீகமும்

400 (i) அயோனிய நகரங்களின் ஆதிக்கத்தைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளத் திசாபேணீசு முயன்றபோது, சைரசின் படையெடுப்பினால் ஊக்கமடைந்த சிபார்த்தாவும் அவற்றிற்குதவி செய்யும்படி தீபரனை யனுப்பிற்று.

(ii) தீபரன் உள்நாட்டிற் சென்று கலக்க, **தேர்சிலிதாசு** தூரோடைத் தாக்கியழித்தான். அப்படியிருந்தும் பாணபாசசு திசாபேணீசுக் குதவிசெய்து சிபார்த்தருடைய வெற்றியைத் தடைசெய்ய முயன்று **கோனன்** என்பவனுடைய தலைமையில் கடற்படையொன்றை ஏற்பாடு செய்தான்.

(iii) இலைசாந்தரின் உதவியுடன் சிபார்த்த அரியணையைப் பெற்ற **ஏசிசிலெளசு** அயோனியாவுக் கனுப்பப்பட்டான். அங்கே அவன் இலைசாந்தரின் செல்வாக்கைக் குலைத்தான். பிரிகியாவின் மீது படையெடுத்தான் (396); சார்தீசு வரையில் படைநடத்திச் சென்றான் (395 இளவேனில்); திராபேணீசுக்குப்பின் பதவியேற்றவனை **தித்திரௌதீசு** பொருள்கொடுத்து ஆசைகாட்டவே பாணபாசுசைத் தாக்கிக் கோடியம் வரை சென்றான் (395 இலையுதிர்).

394 (iv) கொரிந்தியப் போர் நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக ஏசிசிலெளசு திருப்பியழைக்கப் பட்டான்.

ஈ. சிபார்த்த முதன்மைக்கு எதிர்ப்பு

I. கொரிந்தியப் போர்

395 (அ) சிபார்த்தாவின் தன்னலக் கொள்கையினால் பிரிந்துநின்ற தீபிசு, கொரிந்து, ஆர்கோசு, அதென்சு ஆகியநாடுகள் பாரசிகப் பிரதிநிதியான திமோகிராதீசு கொடுத்த பொன்னைப்பெற்று எதிர்த்தும்நின்றன.

(ஆ) சிபார்த்தருடைய தாக்குதலை யெதிர்த்து இலைசாந்தரைக் கொன்று தீபிசு நகரே கிளர்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கியது.

(இ) கூட்டணியைச் சேர்ந்தநாடுகளை **நிமீயா** என்ற இடத்தில் (394 ஆடி) சிபார்த்தா தோற்கடித்தது. ஏசிசிலெளசின் தலைமையில் ஊருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த படைகளும் அவற்றைக் **கொரோனியா** என்ற இடத்தில் (394 ஆவணி) தோற் கடித்தன.

(ஈ) சிபார்த்தூர் கொரிந்தை அடைத்துநின்றனர் (391). **இபிகிராதீசு** என்பவனுடைய தலைமையில் சிபார்த்தருடைய படையை (**மோரா**) நிர்மூலமாக்கின (390).

II. அதினியக் கடற்படை புத்துயிர் பெற்றமை

(அ) அதினியனை **கோனன்** என்பவனுடைய தலைமையில் பாரசிகக் கடற்படை, பிசாந்தருடைய தலைமையிலிருந்த சிபார்த்தக் கடற்படையை **நீடுசு** என்னுமிடத்தில் (394) புறங்கண்டது

(ஆ) ஈசிய நகரங்கள் ஆங்காங்கு நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த ஏசிசிலெளசின் படைகளை நீக்கிவிட்டன.

(இ) கோனன் அதென்சுக்கு மீள வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்கே சென்று அவன் நீண்ட மதில்களைப் புதுப்பிக்க உதவிசெய்தான் (393).

(ஈ) **இலம்னெசு, இம்பரோசு, சைரோசு,** முதலிய நாடுகளை அதென்சு மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் **உரோட்சு, எரித்திரியா, பைசாந்தியம்** முதலாமிடங்களுடன் ஒப்பநதமும் செய்துகொண்டது (389).

உ. பாரசிக உதவியுடன் சிபார்த்தா தானிழந்த பெருமையை மீட்டுக் கொண்டது

387 (i) அதினியர் புத்துயிர் பெற்றதைக் கண்டு அச்சங்கொண்ட பாரசீகர், **அந்தலசிதாசுக்குக்** கடற்படை உதவ, அவன் சிராக்கியுசு தயோனீசியசின் உதவியையும் பெற்று எல்லசபந்தை மீட்டுக்கொண்டான.

386 (ii) **சார்தீசில்** நிகழ்ந்த கிரேக்கநாடுகள் சம்மேளனத்தில் மண்டலாதிபதி **அரசனுடைய சமாதானத்துக்குரிய** நிபந்தனைகளைக் கட்டாயமாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி எடுத்துக் கூறினன்: பாரசிகம் அயோனியாவின் உரிமையை வைத்திருக்க வேண்டும். கிரேக்க நாடுகளெல்லாம் சுதந்திரமாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் அதென்சு புதிதாகப் பெற்ற நாடுகள் அப்படி இருக்கவேண்டியதில்லை. (இந்த நிபந்தனைகளைச் செயற்படுத்துவதும் அவற்றிற் கூறப்பட்டவற்றுக்கு விளக்கம் தருவதும் சிபார்த்தாவின் பணி.)

ஊ : சிபார்த்தா தன் முதன்மையை முறையற்ற வழிகளில் பயன்படுத்தியது

(i) பெலோபொன்னீசிய நகரங்களில் குழுவாட்சிகளை நியமிக்க எசிசிலெளசும் உடன் பாடாயிருந்தான். உ–ம். **மந்தினியா** (385), **பிளியுசு** (381).

382 (ii) ஒலிந்திய நாடுகளின் கூட்டணியை உடைப்பதற்குச் சிபார்த்தா படையெடுத்தது. ஒலிந்தியுசு பிடிப்பட்டது (379).

382 (iii) பூவோதிய சுதந்திரத்திலுல் ஏற்கெனவே பலமிழந்த தீபிசு, **இலயந்தியாதிக** என்பவனுடைய துரோகச் செயலாலும் சிபார்த்தனை **போபிதாசுக்கு** அடி பணிந்தது.

379 மார்கழி (iv) **மெலோன், பெலோப்பிதாசு** முதலாக நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த வீரர்களின் முயற்சியால் தீபிசு மீட்கப்பட்டது. சிபார்த்தச் சார்புள்ள நீதிபதிகள் கொல்லப் பட்டனர்; அங்கே நிறுத்திவைக்கப் பட்டிருந்த சிபார்த்தப் படை கலைக்கப்பட்டது; தீபிசு நகரைப் பின்னும் அடிபணியச் செய்ய நடைபெற்ற முயற்சிகள் முறியடிக்கப்படடன.

378 (v) **சிபோத்திரியாசு** என்ற சிபார்த்தனுடைய திடீர்த் தாக்குதலிலுல் வெறுப்புற்ற அதெனசு பிரிந்துபோய்த் தீபிசுடன் சேர்ந்து கொணடது.

(vi) சிபார்த்தாவுக் கெதிரா யெழுந்து எல்லோரும் ஒன்றுகத் திரளுமாறு கிரேக்கநாடு களை அதெனசு வேண்டிக் கொண்டது. **களிதிராதிசு** என்பவனுடைய விவேகமான வழிகளில் அதெனசு தனது சகநாடுகளை மீண்டும் ஒன்றுகூட்டக்கூடிய தன்மை யைப் பெற்றது. "அங்கத்துவப்பணம்" என நிதி திரட்டி, நேசநாடுகளின் பிரதி நிதிகள் சபைகூட்டி, இளைருச்சியதிகாரங்களையும் தளர்த்தியது.

376 (vii) **சாபிரியாசு** என்ற அதீனியன் சிபார்த்தக் கடற்படையை **நாக்சொசுக்** கயலில் தோற்கடித்தான்; சமாதானப் பேச்சுக்களின்பின் சிபார்த்தாவும், தயோனீசியகம் சேர்ந்து **கோர்சிராவைத்** தாக்க முற்பட்டதைக் கண்டுபிடித்து அந்த முயற்சியைத் தடுத்து விட்டது.

371 (viii) சிபார்த்தாவில் நாடுகளெல்லாம் கூடி, **கல்லியாசின் சமாதான உடன்படிக்கையை** உருவாக்கி எல்லாநாடுகளும் சுதந்திரமாயிருக்க வேண்டுமென்றும் ஒன்றையொன்று தாக்குவதில்லை யென்றும் நிபந்தனைகளை விதித்தன.

(ix) தீபிசு நகரத்தின் பிரதிநிதியாகச் சென்ற **எப்பாமினொந்தாசு** பூவோதியா முழுவதுக்குமாகத் தானே கைச்சாத்திடும் உரிமை பாராட்டினான். அதனை எசி சிலெளசு மறுத்தான்.

தீபிசின் எழுச்சி

அ. தீபிசுநாட்டுக்கும் பூவோதியாவுக்குமுள்ள தொடர்புகள்

(i) முனனெப்போதுமே ஒன்றுக இணைந்து கொள்ளாமலிருந்த பூவோதிய நகரங்கள் அப்பொழுது ஒன்றுயிணைந்தன. தீபிசு அதிலே முக்கியமானதாயிருந்தது; தானே அதிகாரம் செலுத்தவேண்டும் என்று எப்பொழுதும் அது விரும்பியும் வந்தது.

(ii) தீபிசு நகரத்தோடு வேற்றுமை கொண்ட காலங்களில் சிபார்த்தா, பூவோதிய நகரங்கள் சுதந்திரமாயிருக்க வேண்டுமென்று பேசிவந்தது.

371 (iii) பூவோதியா முழுவதுக்கும் தானே பிரதிநிதியென எப்பாமினொந்தாசு உரிமை பாராட்டியபோது எசிசிலெளசு மறுத்துரைக்கக் காரணமாயிருந்தது இதுவேயாகும் (ஆனி). அதனுல கிளியம்பரோதுசுவின் படையெடுப்பும் நிகழ்ந்தது **பெலோப்பிதாசு எப்பாமினொந்தாசு** என்னுமிருவருடைய தலைமையில் தீபர் ஒன்று சேர்ந்து அப்படை யெடுப்பை **இலியூத்திரா** என்னுமிடத்தில் (ஆடி) புறங்கண்டனர்.

ஆ. தீபிசின் எழுச்சி

I. வடகிரேக்கதேசத்திலே

(அ) இலியூத்திராவில் நிகழ்ந்த வெற்றியின் பின்னர், போகிசு, உலோகிரிசு, ஈற்ரூலியா, யூபோயியா என்னும் நாடுகளையும் பிறவற்றையும் இணைத்து வட பகுதி ஐக்கிய நாடுகள் சங்க மொன்றைத் தீபிசு உருவாக்கிற்று.

370 (ஆ) தீபிசின் பிரதானமான பகைவனுயிருந்த **பீராய்** நாட்டின் **யேசன்** (தேசாலி) இலியூத்திராவில் காலங்கடந்தபின் உதவி செய்யச் சென்று மீண்டுவரும்போது, கிழக்குப்பகுதிகளில் நாடுகள் கைப்பற்றுவதற்குத் திட்டமிட்டபொழுது கொல்லப்பட்டான்.

(இ) யேசனுக்குப்பின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியவன் பீராய் நாட்டு அலக்சாந்தர். அவனையும் பெலோப்பிதாசு தாக்கினுன் (369 க்குப்பின்); 364 இல் கொலை செய்யப்பட்டான்; ஆனல் தீபர் தேசாலியை அடிப்படுத்தி மசிடோனியா மீதும் படையெடுத்தனர்.

II. பெலோப்பொன்னீசு முதலிய இடங்களிலே

371 (அ) ஆர்கோசு முதலிய இடங்களில் நிலவிய குழுவாட்சிகளெல்லாம் இலியூத்திர நிகழ்ச்சிகளின்பின் பொதுமக்களால் கவிழ்க்கப்பட்டன.

(ஆ) சிபார்த்த அதிகாரத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு மந்தினியா தனது மதிலரண்களைப் புதுப்பித்துக் கொண்டது. தேகாவும் ஆர்க்கேடிய ஐக்கியராச்சியத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டது.

(இ) ஆர்கேடியா, ஆர்கோசு, எலிசு முதலியன தீபிசு நகரத்துடன் சேர்ந்து கொண்டன.

III. எப்பாமினேந்தாசின் படையெடுப்புக்கள்

(அ) ஆர்க்கேடியாமீது எப்பாமினேந்தாசு படையெடுத்துச் சென்ருன். சிபார்த்தா மீதும் படையெடுத்து (370 பிற்பகுதி) **இத்தோமி** என்னும் குன்றிலே மெசீனியர்க்காக (369 இளவேனில்) கோட்டையும் கட்டினுன்.

(ஆ) இரண்டாம் முறை படையெடுத்துச் சென்ற எப்பாமினேந்தாசு (369), ஆர்க்கேடிய ஐக்கியராச்சியத்துக்குத் தலைநகராக **மெகலோபொலிசு** என்ற இடத்தைத் தெரிந்தெடுத்தான்.

(இ) மூன்ரும்படையெடுப்பிலே ஆக்கேயியாவை (366) வென்றும், பின்னர் தீபராச்சியத்தின் அளவுக்குமீறிய அதிகாரத்தினுல் அது கைவிட்டுப்போக நேர்ந்தது.

(ஈ) புரோப்பொந்தீசுக்குக் கடலில் படையெடுத்துச் சென்ற எப்பாமினேந்தாசு **பைசாந்தியத்தில்** (364) தன் செல்வாக்கை நிலைநாட்டினுன்.

IV. ஆர்க்கேடியாவின் பிரிவு

(அ) சூசாவிலிருந்து வந்த கிரேக்கப்பிரதிநிதிகள் தீபச்சார்புள்ள நிபந்தனைகளைக் கூறியதனுல் ஆர்க்கேடியர் (367) பிரிந்தனர்.

(ஆ) ஆர்க்கேடியர் **எலிசிடமிருந்து ஒலிம்பியா**வைக் கைப்பற்றினர்.

(இ) எலிசு சம்பந்தமான பேச்சுக்களில் தீபக்கொள்கைக் கெதிரான ஆர்க்கேடியரை (362) தீப அதிகாரி சிறை செய்யமுயன்ருன்.

(ஈ) **மந்தினியா** அதென்சையும் சிபார்த்தாவையும் சேர்ந்துகொள்ள தேகா மாத்திரம் தீபிசுடன் விசுவாசமாயிருந்தது.

V. மந்தினியப் படையெடுப்பு

362 (அ) வடபகுதிச் சேனையுடன் எப்பாமினேந்தாசு தேகாவுக்குதவிசெய்தற் பொருட்டுப் படைநடத்திச் சென்ருன்.

(ஆ) ஏசிலெளசின் சேனை இல்லாதிருந்தும் சிபார்த்தாவை எதிர்பாராதவகையில் தாக்க முடியாமற்போய்விட்டது.

(இ) மந்தினியாவிலும் அவ்வாறே தாக்க முடியவில்லை.

(ஈ) மந்தினியாவில் நடந்த போரில் எப்பாமினோந்தாசு சிபார்த்தரை, அதீனியரை, மந்தினியரை எல்லாம் தோல்வியுறச் செய்தும், ஈற்றில் கொல்லப்பட்டான்.

(உ) தீபநாட்டின் முதன்மை சீரழிந்தது.

(ஊ) மெசீனியாவை மீட்பதற்குச் சிபார்த்தாவின் நிதிநிலை இடந்தரவில்லை (ஏசிலெளசு எகிப்துக்குப் படை நடத்திச் சென்றதும் அங்கே உயிர்நீத்ததும் 360).

(எ) ஆர்க்கேடியர் பலம் குன்றிப்போனது. மெகலோபொலிசு சீர்குலைந்தது.

இ. அதினியநாடு புத்துயிர் பெற்றமை

I. ஈசிய ஆக்கிய நாடுகள்

(அ) ஈசியன் பகுதியில் அதென்சு தன் அதிகாரத்தை விரிவடையச் செய்தது. **திமோதியுசு செசதோசை** (365)—**பொத்திடேயியா, மிதோனி**, மற்றும் சாலிசிதிய நகரங்களை (365) யூபோயியாவை (357) மீட்டான்.

(ஆ) **சாமோசில்** அதீனியக் குடியேற்றமான கிளெரூச்சி அமைந்ததனால் நேசநாடுகள் பிரிய வேண்டியேற்பட்டது (364).

(இ) நிதிநிலை வரண்டுபோன காரணத்தினால் தன் அதிகாரத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டிக் கொள்ள அதென்சினால் முடியவில்லை.

II. உள்நாட்டுக் கொள்கை

(அ) வாணிபத்தினையும் வெள்ளிச் சுரங்கவேலைகளை மீண்டும் தொடர்ந்து செய்ததனாலும் வர்த்தகச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது.

(ஆ) கடற்படைத் தேவைகளுக்காக வரிச்சுமை அதிகமாக்கப்பட்டது.

(இ) தேசீயம் என்றகொள்கை வளர்ந்துவந்தது ; உ–ம். எக்குலேசியாவிலே அங்கத்துவம் வகிக்கப் பணங்கொடுக்கவேண்டிய ஏற்பாடும் (389 ?) ஏழைமக்கள் விழாக்களில் பங்குபற்றுவதற்குரிய செலவுகளுக்காகத் **தெரோயிகநிதி** பயன்படுத்தப்பட்டமையும் காண்க.

(ஈ) **யூபியூலுசு** (354–50) நிதிநிலையைப் புனருத்தாரணம் செய்து மேலதிக பணத்தைத் தேரோயிக நிதியில் சேர்த்தான். ஆனால் பொருளாதாரத்தை ஒழுங்காக நிர்வகித்து கடற்படை, சாலைகள், நீர்வசதி முதலியவற்றையும் திருத்தியமைத்தான்.

(உ) மசிடோனுடன் போர் செய்யவேண்டியேற்பட்டதனால் (348–338) நிர்மாணம் முதலானவேலைகள் தடைப்பட்டன.

(ஊ) **இலெக்கர்ச்சசு** தன் நிதிநிர்வாகத்திறமையினால் (338–4) செல்வச் செழிப்பை ஏற்படுத்தி நாடக அரங்கினும் விளையாட்டரங்கினும் கல்லாசனங்கள் கட்டுவித்தான்.

மசிடோனிய மன்னன் பிலிப்பு

அ. மசிடோன் : ஆதிவரலாறு

(i) முரட்டுச் சுபாவமுள்ள அநாகரிகரான ஒருமக்கட் கூட்டத்தின் அரசனுயிருந்தவன் ஆர்க்கிலெளசு என்ற அறிஞன் ; அவன் சாலைகளும் வீதிகளும் அமைத்தான் ; யூரிபிதிசு முதலியவர்களை ஆதரித்தான் (399).

(ii) அரசியலில் கட்சிப்பிரிவுகள்தோன்றிய காலத்துக்குப் பின்னர் **அமிந்தாசு** (393–69) அரியணையேறினான் ; ஒலிந்தியசங்க நாடுகளினாலும், இல்லீரியப் பழங்குடிமக்களாலும் பலவிதமான தொந்தரவுகளுக்குள்ளானான் ; சிபார்த்தா ஒலிந்தியுசை அடக்கியதும் இவன் தன் ஆதிக்கத்தை உறுதிசெய்து கொண்டான்.

(iii) இவனுடைய மூன்று புதல்வர்களில் அலக்சாந்தர் கொலைசெய்யப்பட்டான் (368). **பேர்திக்காசு** என்பவனும் இல்லீரியரால் மாண்டான் (359). **பிலிப்பு** பேர்திக்காசின் மைந்தனுக்கு அரசப்பிரதிநிதியாக அமைந்தான் (359).

ஆ. மசிடோனிய ஆதிக்கத்தைப் பிலிப்பு நிலைநாட்டினன்

(i) அரசபதவிக் குரிமையுடைய மற்றவர்களை ஒழித்துவிட்டு, **பீயோனியரைப்** பொருள் கொடுத்துத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டு (385), இல்லீரியரையும் தகுந்ததொரு படைத்துணையுடன் தோல்வியுறச் செய்தான் (358 லும், 356 லும்).

(ii) **சேனைகளைத் திருத்தியமைத்தல் :**

(அ) உயர்குடிப்பிறந்த வீரர்களைக் கொண்ட "துணைப்படை" எற்கெனவே பலம் வாய்ந்ததாயிருந்தது.

(ஆ) கூலி கொடுத்து அமைத்த காலாட்படையில் மசிடோனியரும் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட மலைநாட்டு வீரரும் சேர்ந்து போர்க்களப் பயிற்சிகளையும் நீண்ட "சாரிசா" என்ற ஒருவகை ஈட்டிகளைக் கையாளவும் பயின்றனர்.

357 (iii) **அம்பிபோலிசைக்** கைப்பற்றியமையாலும், பங்கியசு மலைக்குன்றின் பொற்சுரங்கங்களைக் கைப்பற்றியமையாலும் பொருளாதார நிலையில் அபிவிருத்தியேற்பட்டது.

(iv) **பிதுனை, பொத்திடேயியா** (356) என்னுமிடங்கள் கைப்பற்றப்பட்டமையினால் **கடல்**
357–4 துறைகள் பாதுகாக்கப்பட்டன. மிதோனியும் (353) கைப்பற்றப்பட்டது. சியோசு, உரோட்சு, பைசாந்தியம் முதலிய இடங்களில் **அலிக்காணசுவைச்** சேர்ந்த **மௌசோலுசு** என்பவனுடைய தூண்டுதலால் நடந்த கிளர்ச்சிகளில் அதென்சு ஈடுபட்டிருந்ததனால் மசிடோனுக்கு அந்த வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன.

இ. பிலிப்பும் போகியு நாடும்

356 (i) தீபிசு நகரின் தூண்டுதலினால் அம்பித்தியோனிக சங்கம் தம்மீது நடவடிக்கை யெடுக்கக்கூடும் என்று அச்சங்கொண்ட போகியர் **பிலோமெலியுசு** என்பவனுடைய தலைமையில் தெல்பியைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்த நிதியைக் கவர்ந்து கூலிப்படையமைத்தனர்.

354 (ii) பிலோமெலியுசு தீபரால் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கொலையுண்டான். **ஒனோமார்ச்சியுசு** எனபவன் அயலில் உள்ள இடங்களைக் கலக்கி தேமோபிலாயையுங் கைப்பற்றினன்.

353 (iii) பீராயைச் சேர்ந்த இலைக்கோபிரன் என்பவனோடு ஒனோமார்ச்சியுசு சேர்ந்து கொண்டதும், **இலாரிச** நாட்டினர் பிலிப்பின் உதவியை நாடினர்

352 (iv) தோல்வியுற்று இளைப்பாறியிருந்த பிலிப்பு, போகியரை வென்று **பீராய், பாகாசாய்** என்னுமிடங்களைக் கைப்பற்றினன்.

(v) **தேமோபிலாயில்** அதீனியசேனை பிலிப்பின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து நின்றது.

ஈ. ஒலிந்தியுசும் பிலோகிராதீசின் சமாதானமும்

351 (i) அரசாங்கப் பதவி எதனையும் நிர்வகிக்காதபோதும் தெமோதெனிசு முதலாவது பிலிப்பு எதிர்ப்புப் பிரசாரங்களைச் செய்தான்.

349 (ii) சாலிசிதிய ஐக்கிய நாடுகளை பிலிப்பு தாக்கினன்; யூபோயியாவின் புரட்சியில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த அதென்சு, (சாரீசு என்பவனுடைய தலைமையில் கூலிப்படையொன்றை யனுப்பியதைத் தவிர) 348 வரையில் படைகளை அனுப்பாமல் இருந்துவிட்டது. அப்பொழுதும் அங்குச் சென்ற அதீனியப்படைகளால் ஒலிந்தியுசைக் காக்கப் பிந்திப் போய்விட்டது.

347 (iii) பிலிப்புக் கெதிராகக் கிரேக்கரைத் தூண்டிவிட முயன்றபின், **பிலோகிராதிசு, அச்சினிசு, தெமோதெனிசு** என்பவர்களடங்கிய சமாதானத் தூதுக் குழுவொன்றை அதென்சு பெல்லாவுக் கனுப்பியது.

346 (iv) பின்வந்த தூதுக்குழுக்களுடன் பேச்சுக்களை நடத்திக் கொண்டே பிலிப்பு திரேசியக் கரையோரத்தில் பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு போசிசைத் தாக்கக் கூடிய அணிமையில் சேரும்வரை சமாதான உடன்படிக்கைக்குரிய நிபந்தனைகளை வரையறுக்காமல் கடத்திவந்தான்.

(v) போசியனை **பாலாய்க்கியுசு** கைக்கூலி பெற்றுக் கொண்டு தேமோபிலாயை பிலிப் பினிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். பிலிப்பும் போசிசை நசுக்கி அதனைத் தீபிசிடம் ஒபபடைத்தான்.

346 (vi) பிலிப்பு அம்பித்தியோனிக சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றுப் பித்திய விளையாட்ட ரங்கிலும் தலைமைதாங்கினான்.

உ. புரோப்பொந்திசிலே படையெடுப்புக்கள்

345-40 (i) பிலிப்பு கிரீசின் விவகாரங்களில் தலையிடாமல் ஒதுங்கி நின்றான்; **எபிரசு, திரேசு** முதலாமிடங்களில் போர் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினான்.

(ii) பிலிப்பின் சாந்தமான கொள்கைகள் அதீனியரைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. தெமோதெனிசு அச்சினிசின் மீது குற்றஞ் சுமத்தினான். பெலோப்பொன்னீசை ஊக்க முயற்சித்தான்; யூபோயியாவில் இருந்த பிலிப்பின் கையாட்களை நாடு கடத்துவதற்காகப் **போசியன்** என்பவன் அனுப்பப்பட்டான்.

(iii) தெமோதெனிசின் தூண்டுதலினால் **பைசாந்தியமும் பெரிந்தியுசும்** பிலிப்புக் கெதிரா யெழுந்தன.

340 (iv) **பெரிந்தியுசையும் பைசாந்திய**த்தையும் கைப்பற்றத் தவறிவிட்டான் பிலிப்பு; அதீனியப் படைகளாலும் தோற்கக்கடிப்பட்டான்.

339 (v) பிலிப்பு திரும்பிச் சென்று **சிதியருக்** கெதிராகப் படைநடத்தி வெற்றிபெற்றான். ஆனால் **திரிபல்லியினால்** காயப்படுத்தப்பட்டான்.

ஊ. சாயிரோனிய நிகழ்ச்சியும் பிலிப்பின் முடிவும்

(i) அதென்சு தெல்பியிலே தீபிசு நகரை அவமானப்படுத்தியது. ஆனால் மதத்து ரோகம் செய்த **அம்பிசியரைத்** தண்டிக்கும்படி அம்பித்தியோனிய சங்கத்தை அச்சினிசு தூண்டினான்.

339 (ii) அம்பிசாவுக் கெதிராகத் தமக்குதவி செய்யும்படி அம்பித்தியர் பிலிப்பை அழைத்தனர்.

338 (iii) பிலிப்பு கிரேக்க தேசத்தினுட் பிரவேசித்து இலாரிசாவை நோக்கிப் படைநடத்தாமல் **இலேதியாவுக்குத்** தீபிசை நோக்கிச் சென்றான்.

இளவேனில் (iv) அப்பொழுது உயர் பதவியிலிருந்த தெமோதெனிசு தீபிசுடன் சேர்ந்து பிலிப்பை எதிர்க்கும்படி அதீனியரைத் தூண்டினான்.

338 ஆவணி (v) கோடைகால முழுவதும் போரில் ஈடுபடாமலிருந்துவிட்டுப் பின்பு **சாயிரோ னியாவிலே** கிரேக்கரைப் பிலிப்பு புறங்கண்டான்.

(vi) அதென்சின் மீது படையெடுக்காமலும், அதன் தீவுகளைப் பறிக்காமலும் விட்டு விட்டுப் பிலிப்பு தீபகரைக் கைப்பற்றி, போரில் சிறை செய்த வீரரை அடிமைக ளாக்கி, மசிடோனியாவுக் கெதிரான கொள்கையுடையவர்களையும் நாடுகடத்தினான்.

338 (vii) கொரிந்திய மகா நாட்டிலே அகில எலனிய சங்கத்தைப் பிலிப்பு தோற்றுவித்து, எங்கும் சமாதானம் நிலவச் செய்து, **தேமோபிலாய், சாளிக்கிசு, தீபிசு, கொரிந்து** என்னுமிடங்களில் காவல் படைகளையும் நிறுத்தி வைத்தான்.

337 (viii) சங்கக் கூட்டத்தின் முதலாவது சபையில் பாரசீகத்தை எதிர்த்துப் படையெடுக்கப் போவதைப்பற்றிப் பிலிப்பு தெரிவித்தான். அவனுக்குப் படையும் கப்பல்களும் உதவுவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

(ix) சிறு சச்சரவு காரணமாக **அலக்சாந்தரும் ஒலிம்பியாசும்** பெல்லாவை விட்டு நீங்கினர். 336 இல் பிலிப்பும் கொலை செய்யப்பட்டான்.

அலக்சாந்தரும் கிரேக்க தேசமும்

அ. கீழைநாடுகளை நோக்கிப் புறப்படுமுன்

336 (i) பிலிப்பின் மரணச் செய்தியும் அதனைத் தொடர்ந்து அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற் கெழுந்த பூசல்களும். அலக்சாந்தர் விரைந்து சென்று கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் அடக்கவே அகில எலனிய சங்கம் அவனை வரவேற்றது.

335 (ii) அலக்சாந்தர் திரேசைக் கைப்பற்றி இடான்யூபு நதியைக் கடந்து சீதியர்க் கெதிராகப் போர்களை நடத்தினன்.

335 (iii) இல்லீரியரை அலக்சாந்தர் வலியழியச் செய்தபோது அவன் இறந்து விட்டானென்ற ஒரு தவறான செய்தியைக் கேட்ட தீபிசு, தெமோதெனிசாலும் தூண்டப் பெற்று, மசிடோனியப் படைகளைத் தாக்க முற்பட்டது.

335 ஐப்பசி (iv) அலச்சாந்தர் தீபிசை நிர்மூலமாக்கி, அங்கிருந்த மக்களை அடிமைப்படுத்தினாயினும், தூண்டிவிட்டவர்களான தெமோதெனிசு, யூபுலுசு முதலான அதீனியர் சரணடைய வேண்டுமென்ற கட்டளையைத் தளர்த்தி விட்டான்.

ஆ. கீழைநாடுகளுக்குப் புறப்பட்டபின்

(i) படையெடுப்புக்களுக்குக் கிரேக்கர் மிகவும் அரை மனத்துடனேயே உதவியளித்தனர்.

331 (ii) சிபார்த்தா கிளர்ச்சி யொன்றை முன்னின்று நடத்தியது. ஆனால் அலக்சாந்தருடைய அரசரப் பிரதிநிதியான அந்திப்பாதர் அதனை அடக்கினன்.

(iii) கீழை நாடுகளில் அலக்சாந்தர் வெற்றிகளை ஈட்டியதனால் அவ்விடங்களிற் குடியேற மக்கள் பெருந் தொகையினராகப் புறப்பட்டனர்.

324 (iv) நாடுகடத்தப்பட்டிருந்தவர்களை மீண்டும் தாயகத்துக்கழைக்க அலக்சாந்தர் விரும்பினன். ஆனால் அது கிரேக்க நாடுகளில், சிறப்பாக அதென்சிலே, வெறுப்பை யூட்டியது.

324 (v) பாரசீகத்தில் அலக்சாந்தருடைய நிதிக்குப் பாதுகாவலாயிருந்த ஆர்ப்பாலுசு ஈசியன் பிரதேசத்துக்கு ஓடினன். அங்கே அவனுடைய அதிகாரத்தை எதிர்க்கத் தூண்டுதல்கள் நடத்தினன். ஆனால் அதீனியர் அவனைச் சிறை செய்தனர். ஆர்ப்பாலுசின் நிதியைத் தன்னெண்ணத்துக்குச் செலவு செய்தமையினால் தெமோதெனிசும் நாடுகடத்தப்பட்டான்.

323 (vi) அலக்சாந்தர் இறந்தானென்ற செய்தி கேட்டதும், தெமோதெனிசு திருப்பியழைக்கப்பட்டான். அதென்சு முன்னின்று புரட்சியை யாரம்பித்தது.

322 (vii) கிரேக்கரின் புரட்சியைக் **கிரேன்னன்** என்ற இடத்தில் அந்திப்பாதர் அடக்கினன். பீரீயுசிலே மசிடோனியப் படை நிறுத்திவைக்கப்பட்டது. தெமோதெனிசு தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

கிரேக்க தத்துவங்களும் விஞ்ஞானமும்

அ. தத்துவம்

I. **பிளேட்டோ** (427–347) அதென்சுக்கண்மையில் **அக்கடமியில்** போதித்துவந்தான்.

(அ) சோக்கிரதீசன் போதனைகளை உரையாடல் முறையில் திருத்தியமைத்தான். உ—ம். குடியரசு, மேனோ, கிறித்தோ, பீதோ முதலியன.

(ஆ) நிரந்தரமான உண்மையை எடுத்துக் கூறும் "எண்ணங்கள்" என்ற சித்தாந்தத்தை உருவாக்கி அவை உலகில் காணக்கூடிய அற்புதங்களோடு சிறிதளவே தொடர்புடையன என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தினன்.

(இ) "குடியரசு" என்ற நூலில் சிபார்த்த இயல்புடைய பொதுவுடைமையையும் அதனை ஆள்பவர் உயர்கணிதம், "எண்ணங்" களைப் பற்றிய சித்தாந்தம் முதலியவற்றில் பயின்ற "பாதுகாவலர்" களாயிருக்க வேண்டு மென்றும் எற்படுத்தினன்.

II. **அரித்தோதில்** (384–322) **சிதாகிருசு** (சாலிசி சு) என்னுமிடத்தில் பிறந்தவன்; அலக் சாந்தருக்குக் கல்வி புகட்டியவன்; அதென்சிலிருந்த "இலேசியம்" என்னும் கல்விச் சாலேயில் (அங்கு மிங்கும் திரிந்து போதிக்கப்படும் கல்விச்சாலே) போதித்தவன்.

(அ) பலவிதமான சாத்திரங்களேப் போதித்தான்: யாப்பு, அரசியல், அறநெறி, இன்னும் சிறப்பாக உயிரியல்.

(ஆ) கடுமையான பாகுபாடுகளினுலும், தருக்க சாத்திர அமைப்பினுலும் பிற்காலத்துத் தத்துவஞானியர் கையாளக் கூடிய மரபுகளே நிலேநாட்டினுன்.

(இ) "பொதுத் தன்மை" அறநெறி யொழுகலாற்றுக்கு ஓர் உதவியாக இருக்கக் கூடியவகையில் அறநூற் கோட்பாடு ஒன்றை விருத்தி செய்தான். அரசியலில், நகர-அரசு ஒன்று தான் சிறந்த அமைப்பு என எடுத்துக் காட்டினுன்.

III. **ஏனேய தத்துவங்கள்:** சோக்கிரதிசிய போதனேகளினபிவிருத்தி

(அ) குறை கூறுபவர்கள் (**சினிக**வாதிகள்–மாயாவாதிகள்) உலகத் தொடர்புகளே முற்றுக வெறுத்தனர். அதிலிருந்து **சிதோயிகவாதம்** என ஒன்று தோன்றியது. அதனேத் தோற்றுவித்தவன் சைப்பிரசில் வாழ்ந்த பினீசியனுன **சோனே** என்பவனுவன்; தன்னேக் கட்டுப்படுத்தலும் தன் நிறைவுமை உலகில் மகிழ்ச்சியினடிப்படை என்ற கொள்கையை உடையவனுயிருந்தான்.

(ஆ) **அரித்திப்பியுசு** என்பவனுடைய **சைரீனுயிக வாதம்** "நல்லது" எதுவோ அது உபயோகமானது; ஆதலால் அதுவே இன்பமானது என்று கூறியது. அதிலிருந்து இன்பப் பொருட்களே வாழ்வின் மகிழ்ச்சிக்கு ஆதாரமானவை; அவற்றிலும் உயர்ந்த இன்பங்களே சிறந்தவை என்ற தத்துவத்தை எப்பிக்கியூரசு (300) என்பவன் வகுத்தான்.

ஆ. கணிதம்

(i) மிலெத்துசு நாட்டின் **தாளீசு** என்பவன் (624–547) செயல்முறையான கேத் திரகணிதத்தை எகிப்திலிருந்து பயின்றுவந்து அதனேப் போதனே முறையில் விருத்திசெய்தான்.

(ii) **பைதகோரசு** (572–497): எண்கள் மர்மமான பொருளேயுடையன என்று அவற்றை வகைப்படுத்தினுன்; கேத்திரகணிதத்தையும், வான சாத்திரத்தையும் அபிவிருத்தி செய்தான்; பூமி உருண்டை வடிவான தென்ற கொள்கையை உறுதிப்படுத்தினுன்.

(iii) **யூக்கிளிது** (290): இவன் அலக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்தவன். மூலப்பொருட்களேப் பற்றிய நூல்களேத் தொகுத்தான். முற்காலத்துக் கேத்திரகணித நூலோருடைய நிரூபணங்களேத் திருத்தியமைத்தான்.

(iv) **ஆர்க்கிமிதிசு** (287)–212): கிரேக்க கணிதநூலறிஞருள் தலேசிறந்த சுயசிந்தனே யாளன். நீர்நிலேயியல், பரவளேவு திரிகோணமிதி முதலியவற்றில் நூல்க ளெழுதியவன்.

(v) சைரீனியைச் சேர்ந்த **எராத்தோதெனிசு** (எ.தா.240) வானசாத்திர நூல்கள் எழுதினுன்.

அப்பொலோனியசு (எ.தா.240) கூம்பியல் நூல்கள் எழுதினுன்.

(vi) **தயோபாந்திசு** (எ.தா.250 கி.பி.) அலக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்தவன். அட்சரகணி தக் குறியீடுகளே விருத்திசெய்தவன்.

இ. மருத்துவமும் உயிரியலும்

(i) கோசு நாட்டைச்சேர்ந்த இப்போகிராதீசு (420) அதென்சுக்கும் பிறவிடங்களுக்கும் பிரயாணஞ் செய்தான்; நோய்களேப்பற்றி அவன் எழுதிவைத்த விவரங்களே ஏனேய விவரங்களோடு அலக்சாந்திரிய ஆராய்ச்சியாளர் தொகுத்துவைத்தனர்.

(ii) சிறுபிராணிகள் மீன்கள் முதலியவற்றைப்பற்றி **வரன்முறையாக** அவதானித்து வகைப்படுத்தி வைத்தான் **அரித்தோதில்.**

(iii) அரித்தோதிலின் மாணவன் **தியோபிராத்தியுசு** தாவரவியல் கற்றுவந்தான்.

(iv) **அலக்சாந்திரியாவிலே** மூன்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலே அறிவு விருத்திக்குரிய பல துறைகளில் விசாரணையும், சத்திரசிகிச்சை பற்றிய சிறப்பான ஆராய்ச்சியும், பிரயோகவிஞ்ஞானம் பற்றிய பொதுவான ஆராய்ச்சியும் நடைபெற்றன. **ஈரன்** என்பவன் (எ.தா.கி.மு.120) நீராவியில் பரிசோதனைகள் நடத்தினன.

அலக்சாந்தருடைய வெற்றிகள்

சின்ஞசியாவைக் கைப்பற்றுதல்

334 (i) தார்தனேலிசைக் கடந்தான் (சித்திரை); திரோய் நகரைத் தரிசித்தான்; சின்னாசிய மண்டலாதிபதிகளைக் **கிரானிக்கியுசு** என்னுமாற்றங்கரையில் போர்செய்து வென்றான்.

(ii) குடியாட்சியமைப்புக்களை மீண்டும் நிலைநாட்டவேண்டுமென அவன் மேற்கொண்ட முயற்சிகளைக் கிரேக்க நகரங்கள் வரவேற்றன. எதிரிகளினுடைய கிரேக்கக் கூலிப் படைகளின் தலைவனை **மெம்னன்** என்பவன் **மிலெத்துசிலும் அலிக்காணசசி**லும் எதிர்த்து நின்றான். ஈசியன் பகுதியிலே ஆபத்துக்களை எற்படுத்துமளவுக்குப் போரிட்டானெனினும் 333 இல் இறந்துவிட்டான்.

(iii) தனது கடற்படையின் பெரும்பகுதியைக் கலைத்துவிட்டு பிரதானமான படைப்பிரிவு ஒன்றைமட்டும் ஈபீசியுசு என்னுமிடத்திலே **பார்மீனியோ** என்பவனுடைய தலைமையில் நிறுத்திவிட்டு அலக்சாந்தர் மசிடோனிய வீரருடன் தெனகரையோரமாக இலிமாச்சுக் குன்றத்தினைத் தாண்டிச் சென்றான்.

333 (iv) "**கோடியம்**" என்னுமிடத்தில் கீழ்த்திசைநோக்கிச் செல்லும் பிரதான வீதியைச் சேர்ந்தான். அங்கே பார்மீனியோவும் அவனுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

(v) **தெளரூசு** குன்றின் கணவாயைக் கைப்பற்றி **ஆர்சாமீசு** என்ற மண்டலாதிபதியையும் அவனைத்திர்பாராத சமயத்தில் தாக்கினன்; தார்சியுசு என்னும் பகுதியில் பிரவேசித்தான்.

(vi) இசியுசு என்ற இடத்தைத் தாண்டித் தெற்கு நோக்கிச் செல்கையில் **தாரியுசு** பினபுறமாகத் தோன்றி எதிர்பாராதவகையில் தாக்கினன். ஆனால் அலக்சாந்தர் திரும்பி பினருசு நதிக்கரையில் அவனை எதிர்த்து வெற்றிகொண்டான் (333 கார்த்திகை).

சிரியா, எகிப்து முதலிய தேசங்களைக் கைப்பற்றுதல்

(i) தாரியுசின் சமாதான வேண்டுகோளை மறுத்துவிட்டு அலக்சாந்தர் கரையோரமாகப் படையை நடத்தினன். **வடசிரியாவும் பினீசியாவும்** அடிபணிந்தன.

(ii) முற்றுகையின் பின் (தை—ஆடி) தயர் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது. அந்த முற்றுகைக்குசைப்பிரசு, சீதன் முதலிய இடங்களிலிருந்து போர்க் கப்பல்கள் வந்துதவிசெய்தன.

(iii) பாலத்தீனமும் பிலித்தியாவும் அடிபணிந்தன. காசா என்னுமிடமும் முற்றுகையினற் கைப்பற்றப்பட்டது (ஐப்பசி).

(iv) அலக்சாந்தர் எகிப்தைக் கைப்பற்றினன். அலக்சாந்திரியா நகரமைப்புக்கு ஏற்ற இடத்தைத் தெரிந்தான் (331); சியுசு அம்மோன் தேவாலயத்தைத் தரிசித்தான்.

இ. கிழைநாடுகளைக் கைப்பற்றுதல்

I. பாரசிகப் பேரரசின் மத்தியமாகாணங்கள் (பாரசிக ஆட்சியிலே நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு விளங்கின.)

331 (i) யூபிறேற்றிசு, தைகிரிசு நதிகளின் மேல்பகுதிகள் வழியாக இளவேனிற் காலத்திலே படைநடத்தி **ஆர்பேலாவுக்கணித்தாக** உள்ள இடம் வரையில் சென்று, அங்கே கிழைநாடுகளின் வீரரைக்கொண்ட தாரியுசின் பிரமாண்டமான படையை கௌகமேலா என்னுமிடத்தில் தோல்வியுறச் செயதான் (ஐப்பசி). பாபிலோன் நாட்டினுட் பிரவேசித்தான் (ஐப்பசி).

(ii) சூசாவினுள்ளே (மார்கழி) பிரவேசித்து ஏராளமான நிதிக்குவையைக் கைப்பற்றினான்.

330 (iii) எரியோபாசேனிசு கடுமையாக எதிர்த்தும் அவனை வென்று **பார்சிபோலிசைக்** கைப்பற்றினான்.

ஆடி (iv) தாரியுசு **பத்திரியாவிலே** பிடிபட்டான். ஆனால் அவனுடன் சென்றவர்களால் கொலையுண்டான். அப்பொழுது அதிகாரத்திலிருந்தவன பேசியுசு எனற தான்தோன்றியான ஒருவன்.

(v) கிரேக்கப்படைகளைக் கலைத்துவிட்டு தனது மசிடோனிய வீரரில் சிலரை மீண்டும் சேவையிலமர்த்திக் கொணடு, முன்னணிப்படையில் சேர்ந்து போர் செய்யக்கூடிய வகையில் கிழைத்தேச வீரர்களுக்குப் பயிற்சியளித்தான். அதனால் அவனுடைய படையதிகாரிகள் மனம்வெறுத்தனர். **பிலோத்தாசு** என்பவனநடத்திய சதிகாரணமாகப் பார்மீனியோ கொல்லப்பட்டான்.

II. கிழைத்தேசத்தில் புறம்போக்கான மாகாணங்கள் (பெயரளவில் பாரசீக மன்னர்களுடைய ஆதிக்கத்திலிருந்தன வென்றலும் அவ்வப்பகுதித் தலைவர்களாலேயே ஆளப்பட்டு வந்தன).

329 (i) அபுகானித்தானிலுள்ள **காபுல்** வழியாகச் சென்று இந்துகூட மலையின் மீது நடந்து பத்திரியாவைக் (328) கைப்பற்றி அங்கே பேசியுசையும் கொன்றான்.

328 (ii) **சமார்க்கண்டின்** தலைநகரான **சோக்தியானாவைக்** கைப்பற்றினான் ; **உரட்சனை** என்ற பெண்ணை அங்கே மணந்தான். **அலக்சாந்திரோ—எச்சாத்தா** என்ற நகரை அமைத்தான் (327).

ஈ. இந்தியாவிலே நடத்திய படையெடுப்பு

327 (i) அலக்சாந்தர் இந்துகூட மலையை மீண்டும் கடந்து அபுகானித்தானுட் பிரவேசித்தான் (கோடை).

(ii) **இபீசதியன் கைபர்கணவாய்** வழியாகக் கீழேஇறங்கி சிந்து நதியை நோக்கிச் செல்ல, அலக்சாந்தர் மலைகளுக்கிடையில் சித்திரால் என்னும் பகுதியை நோக்கிப் படை நடத்திச் சென்றான் (மாரி).

326 (iii) இபீசதியனை (இளவேனில்)ச் சேர்ந்து அவனுடன்கூடிச் சென்று **பாஞ்சாலத்தை** அடக்கி **இதாசபீசு** நதிக்கரையில் **போரசு** மன்னனைச் சந்தித்தான்.

(iv) **இப்பாசிசு** நதியையடைந்ததும் படைகள் முன்னேற மறுத்துவிட்டன. அலக்சாந்தரும் அவர்கள் இனிப்பாறுவதற்குச் சம்மதித்தான்.

(v) இந்து நதிக்கரையோரமாக (இலியுதிர்காலத்துப் பிற்பகுதி) சேனையின் பிரதானமான பகுதியைப் **போலன்** கணவாயைத் தாண்டிச் செலுத்தாறு விடுத்தான்.

(vi) தெரிந்தெடுத்த வீரருடனும் கடற்படையுடனும் அலக்சாந்தர் சிந்துநதி வழியாக அதன் முகத்துவாரத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

325 (vii) **செதுரோசியா**வினூடாக (ஆவனி—ஐப்பசி) நடந்துசென்று **கிரமன்** என்னுமிடத்துக் கணமையில் படையின் பிரதான பகுதியைச் சந்தித்தான்.

(viii) **நியார்ச்சியசு** கடற்படைவீரருடன் பாரசீகக் குடா மூலமாகத் தாய்நாடு நோக்கிப் பிரயாணமானான்.

உ. பேரரசையும் சேனையையும் புனரமைப்புச் செய்தல்

324 (i) ஆர்ப்பேசசு நாட்டை விட்டோடியதும், உள்ளூர்த் தலைவர்களின் ஒழுங்கற்ற ஆட்சியும் காரணமாகச் சில ஒழுங்குநடவடிக்கைகளைக் கையாளவேண்டியிருந்தது.

(ii) சாதிக்கலப்புக்களை ஏற்படுத்துவதற்காகப் படைவீரர்கள் கீழைத்தேசப் பெண்களை மணப்பதற்கு ஊக்கமளிக்கப்பட்டது.

324 (iii) ஐரோப்பிய வீரர்களில் பழுத்த அனுபவசாலிகளை நீக்கிவிட்டுப் புதியவர்களான கீழைத்தேச வீரர்களைச் சேர்த்து முன்னணிப்படையை அமைத்ததனால் ஒபிசு என்னுமிடத்தில் படைவீரர்க்கிடையே கலகம் மூண்டது.

324 (iv) தாய்நாட்டிலிருந்த கிரேக்க அரசாங்கங்கள் தனக்குத் தெய்வமரியாதைகள் செய்யவேண்டுமென கட்டாயப்படுத்தினன்.

(v) காதேச்சு, சிபானியா, கோல், இத்தாலி என்னுமிடங்களிலிருந்து அவனுடைய நட்பை நாடிவந்தன.

323. (vi) அரேபியா மீது படையெடுப்பதற்காகப் பாபிலோன் நகரில் பெரிய ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன.

(vii) அலக்சாந்தர் சுரநோயால் பாபிலோனில் மாண்டான் (ஆனி 13,323).

ஊ. அலக்சாந்தரின் சாதனைகளும் செல்வாக்கும்

(i) நிதி நிலைமையை ஒரே இடத்தில் வைத்துப் பரிபாலிக்கத் தனுதிகாரிகள் நியமிக்கப் பட்டனர். மத்தியமாகாணங்களில் ஆர்ப்பாலுசு ; எகிப்திலே கிளியோமினசு.

(ii) மத்தியமாகாணங்களில் மண்டலாதிபதியாட்சியைத் தொடர்ந்தும் நடத்தச் செய் தான். சின்ஞசியாவிலே சுயநிர்ணய உரிமை உடைய கிரேக்க குடியரசுகள் நடைபெற அனுமதிக்கப்பட்டன ; பழைய முடியாட்சியுரிமைகள் அலக்சாந்தரின் கையிலேயே இருந்தன.

(iii) சாதிக்கலப்பு என்பது பயனற்றுப்போயிற்று.

(அ) உள்ளூர் ஆட்சித்தலைவர்கள் விசுவாசமற்றவர்கள்.

(ஆ) குடிமக்களை அங்குமிங்குமாக மாற்றுவது கைவிடப்பட்டது.

(இ) முன்னணிப்படையில் சேர்க்கப்பட்ட கீழைத்தேச வீரர்கள் அலக்சாந்தர் இறந் ததும் விலக்கப்பட்டனர்.

(iv) கைப்பற்றப்பட்ட நாடுகளில் நிறுவப்பட்ட குடியேற்றங்கள்.

(அ) எழுபதுவரையில் இருந்ததாகத் தெரியவந்தது.

(ஆ) விடுதலை செய்யப்பட்ட முதுபெரும் வீரரும் ஐரோப்பாப் பகுதியிலிருந்து சென்றவர்களும் அக்குடியேற்றங்களில் வசித்தனர்.

(இ) நகர அமைப்பும் நகரச் சட்டங்களும் கிரேக்க முன்மாதிரியைப் பின்பற்றியே அமைந்திருந்தன.

(ஈ) தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நீதிபதிகளும் (அரசாங்க சபைகளும்) அலக்சாந்தரால் நியமிக்கப்பட்ட அரசப்பிரதிநிதிக்கடங்கியிருந்து ஆட்சியை நடத்தினர்கள்.

(v) குடியேற்றங்களிலிருந்த மக்கள் கீழைத் தேசத்தவரோடு தொடர்பு கொள்ளாமல் விலகியேயிருந்தாலும் எலனியச் செல்வாக்கு இலவந்து முதலிய நாடுகளிலும் பரவியது. உ-ம். யூத மதத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்.

(vi) எலனியத்திலிருந்த குறுகிய மனப்போக்கு மற்றும் சாகியங்களுடன் தொடர்பு கொண்டதனால் விரிவடைந்தது.

(vii) மத்தியதரை நாடுகளில் கிழக்குப் பகுதியில் கிரேக்க கலாசாரத்தினால்உண்டான பெறுபேறுகள் உரோமப் பேரரசு வீழ்ந்தபின்னரும் நிலவின.

எலனிய காலமும் அதன்பின்பு நிகழ்ந்தவையும்

அ. அலக்சாந்தரின் பின் வந்தோர்

(i) அலக்சாந்தர் தனது உரிமைக்கு யாரையும் நியமித்திருக்கவில்லை. உரட்சணு வயிற்றில் தோன்றிய அலக்சாந்தரின் மைந்தன் அவனிறந்தபின்பே பிறந்தான். அவனும் கொலலப்பட்டான்.

(ii) அலக்சாந்தருடைய தளபதிகள் பேரரசின் உரிமைக்காகத் தம்முள் கலகஞ் செய்தனர். அந்திகோனுசு தோல்வியடைந்து தற்கொலை செய்து கொண்டபின் நிலையான மூன்று இராச்சியங்கள் நிலைத்தன.

(அ) அந்திப்பாதருடைய மைந்தனான கசாந்தர் ஐரோப்பாவின் மசிடோனியப் பகுதியைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டான்.

(ஆ) தொலமியும் அவனுக்குப்பின் வந்தவர்களும் எகிப்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர்.

(இ) செலியூக்கசும் அவன்பின் வந்தோரும் சீரியா மெசப்பொத்தேமியா என்பவற்றையும் 281 இன பின், சின்னுயாவிலே செல்திகப் படையெடுப்புக்களாற் பாதிக்கப்படாத பகுதிகளையும் (கலேதியா) பேர்காமம், பொன்தூசு முதலிய சுயாட்சிகளாற் கவரப்படாத பகுதிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

ஆ. அலக்சாந்திரியாவும் எலனிய கலாசாரமும்

(i) அரேபியா இந்தியா முதலிய நாடுகளுடன் வாணிபஞ் செய்து அலக்சாந்திரியா பெருஞ் செல்வாக்குற்றது.

(ii) தொலமி உருவாக்கியவை :

(அ) " நூதனசாலை " அல்லது சர்வகலாசாலை : விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளும் இலக்கிய வேலைகளும் அங்கே நடைபெற்றன.

(ஆ) " வாசிகசாலை " இலக்கணகாரரையும், விமரிசகர்களையும் பெரிதும் ஊக்குவித்தது.

(iii) அலக்சாந்திரிய இலக்கியம் உயர்ந்த நடையுடையது. ஆனல் சுயமானதன்று ; கலிமாக்கியசு என்பவன் வீரப்புகழ் பாடிய கவிஞன், இன்னும் பலர் (250). அப்பொலோனியசு (200) உரோட்சுக்குச் சென்று குடியேறினன் ; ஆர்கொனௌதிக்கா என்ற காவியம் எழுதினன் ; தியோகிரிதூசு சிசிலியைச் சேர்ந்தவன் (280) ; தியோகிரிதூசினைப் பின்பற்றியவர்கள் : பியன், மொச்சியசு என்பவர்கள்.

(iv) பேர்காமம், உரோட்சு என்பன சிற்பக்கலையில் விருத்தியடைந்தன ; அதென்சு தத்துவ விசாரணையின் இருப்பிடமாகவேயிருந்தது.

இ. கி.மு. மூன்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க தேசம்

(i) பிலிப்பினுடைய அகில எலனிய சங்கம் சிதைந்துபோனலும் நாடுகள் பலவும் அதென்சும் சிபார்த்தாவும் தமக்குப் பிடித்த நாடுகளைச் சேர்த்து இரண்டு குடியரசுக் கூட்டங்களாக விளங்க வேண்டுமென விரும்பின.

(அ) ஈதோலிய சங்கம், 323 இல் ஆரம்பமானது ; பெரும்பாலும் கிரேக்க தேசத்தின் வட பகுதியையும் எலிசையும் ஆர்க்கேடியாவின் பகுதியையும் இது அடக்கியது. போரில் நாட்டம் கொண்ட பழங்கொள்கை இதனுடைய கொள்கை.

(இ) ஆக்கேயிய சங்கம், 281 இல் உருவானது ; கொரிந்து, சிசியன், ஆர்கோசு முதலியன இதிலடங்கிய நாடுகள் ; இதனைத் தோற்றுவித்தவருள் பிரதானமானவனான அராதுசு சிபார்த்தாவுக் கஞ்சியமையால் மசிடோனின் அந்திகோனுசுவுக் கடங்கியிருக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. ஆனல் அந்திகோனுசுவின் (218) மரணத்துக்குப்பின் போர்வீரனான பிலோப்பீமன் என்பவன் ஓரளவு சுதந்திரமானதும் சாந்தமானதுமான கொள்கையை அனுட்டித்து வந்தான்.

(ii) உரோமின் முன்னேற்றம் :

(அ) இத்தாலியின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றியபின் (281) உரோம நகரம் **தாரேந்தும்** என்னுமிடத்தைத் தாக்கியது ; எபிரசு நாட்டின் **பைரியுசு** எனபவனுதவிசெயதும் அது 272 இல் அடிபணிந்தது.

(ஆ) சிராக்கியுசின் வீரனான அகதோகிளிசின் ஆதிககத்திலிருந்த சிசிலி, காதேச்சினை அணுகவிடாமலிருந்தும் முதற் பியூனிகப் போரின் பின்னர் (264–41) உரோம் நகரோடிணைய வேண்டியதாயிற்று.

(இ) இரண்டாம் பியூனிகப் போரில் (218–01) அனிபால் என்பவனுக்கு அரைமனத்தோடாயினும் **மசிடோனிய** நாட்டுப் பிலிப்பு உதவி செய்தான்.

(ஈ) முதல் மசிடோனியப் போரிலே (200–196) **பிளேமினுசு** என்பவனுடைய தலைமையில் சென்ற உரோமவீரர் **சைனேசிபாலாய்** என்னுமிடத்தில் பிலிப்பினுடைய சேனையைப் புறங்கண்டனர் (197). ஆனால் இரேக்க தேசத்துக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்துவிட்டு மீண்டனர்.

(உ) **அந்தியோகியுசுக்** கெதிராக நடந்த போரில் (192–89) சின்னாசியாவிலிருந்த செலியூசித மாகாணங்களெல்லாவற்றையும் உரோமநகரம் கைப்பற்றிக் கொண்டது.

(ஊ) மசிடோனை அழித்து அதனை ஒரு மாகாணமாக்கிச் சேர்த்துக் கொண்டது (146).

146 (iii) சிபார்த்தாவும் ஆக்கேயியசங்கமும் கலகத்தை அடக்கிவைக்கும்படி உரோமநகரத்தை வேண்டி நின்றது. உரோம நகரத் தூதுவர்களைக் கொரிந்தியப் பொதுமக்கள் அவமானப்படுத்தினர்கள். மூமியுசு என்பவன் கொரிந்தைக் கைப்பற்றினான். மசிடோனியாவிலிருந்த உரோம இராச்பிரதிநிதியின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட ஒரு தேசமாகக் இரேக்க தேசம் மாறவேண்டியதாயிற்று. அதென்சும் சிபார்த்தாவும் தமது சுயநிர்ணய உரிமையை வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டன.

ஈ. இரேக்க கலாசாரத்தின் செல்வாக்கு உரோம நகரில் பரவியது

(i) இத்தாலியின் தென்பகுதியிலிருந்த நகரங்களின் வழியாகவே எலனியத் தொடர்பு முதன் முதலில் ஏற்பட்டது. உ–ம். தாரேந்தும் நகரிலிருந்து (240) இலிவியுசு அந்திரோனிக்கியுசு என்ற நாடகாசிரியன் கைதியாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டான்.

(ii) இளைஞனை சிக்கிப்பியோவின் சகாக்களிடையே எல்லியம் பரவியது (150). அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயிற்சிக்கும் இரேக்கக் கல்வி இன்றியமையாததாய் வேண்டப்பட்டது. (உ–ம் : கிராக்கி சகோதரர்கள், 135–123) உரோமரிலே இளைஞர் அதென்சுக்கனுப் பப்பட்டனர். பேச்சிலும் எழுத்திலும் இரேக்க மொழி பெரிதும் கலந்திருந்தது.

(iii) இலத்தீன் கலைஞர்க்கு முன்மாதிரியான உருவங்களும் முறைகளும் இரேக்க மாதிரிகளிலிருந்தே இரவலாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுள்ளும் சிறப்பாக எலனிய மாதிரிகளையே பின்பற்றினர்கள்.

(iv) இரேக்க சிந்தனையின் எல்லையற்ற தன்மை பிற்காலத்துக் குடியரசின் தனித்துவக் கொள்கையிலிருந்தே வெளிப்பட்டது.

(v) பேரரசின் அமைப்பிலே நிர்வாகப் பொறுப்புக்க ளாதியனவற்றிற்குக் இரேக்க காரியாதிகாரிகள் முதலியவர்களையே நியமிக்கவேண்டியிருந்தது. பேரரசின் பொது மக்கள் சேவைக்கும் அவர்களே நியமிக்கப்பட்டனர்.

(vi) இரேக்க தத்துவார்த்தங்கள், சிறப்பாக எப்பிக்கியூரிய, சிதோயிக வாதங்கள் நன்கு பயிலப்பட்டன.

உ. பிற்காலக் கிரேக்க எழுத்தாளர்

(i) பூவோ்திய நாட்டுப் **புளூட்டாக்கு** (கி.பி. 75. "வாழ்க்கைகள்" முதலியவற்றை எழுதினனை).

(ii) **மார்க்கசு அவுரேலியசு** என்பவனை முதலாகக் கொண்ட கலாசார மறுமலர்ச்சிக் காலம் (கி.பி. 161-180) ; **உலூசியன்** கட்டுரையாளன் (கி.பி. 160) ; அலக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்த **கேலன்** (கி.பி 150) ; பண்டைக் காலத்திலிருந்த சிறந்த மருத்துவ ஞானி.

(iii) சினைஞசியாவைச் சேர்ந்த **போசேனியசு** (கி.பி. 150). பழமை காண்பதும் தேச சஞ்சாரமும் இவனது சிறப்பியல்புகள்.

(iv) **புளோத்தினிசு :** எகிப்து நாட்டைச் சேர்ந்தவன் (கி.பி. 204-70). இவன் புதிய பிளேட்டோனிய தத்துவ ஞானியாய் விளங்கினன்.

(v) கொன்சந்தைன் என்னும் பேரரசன் சிறித்துவமதமே நாட்டின் அரசாங்க மதம் எனப் பிரகடனப்படுத்தியபின் (கி.பி. 323) கிரேக்கரின் தனித்துவம் தன் சிறப்புத் தன்மையை இழக்க ஆரம்பித்தது. ஆயினும் இடையில் ஒரு சிறிது காலம் யூலியன் என்பவனுடைய காலத்தில் அது தலைகாட்டியது.

(vi) துருக்கியர் (1453) கொன்சாந்திநோப்பிளைத் தாக்கி அலைக்கும் வரையில், கிரேக்க கலைச் செல்வத்துக்கு இருப்பிடமாயிருந்தது **பைசந்தைன்** பேரரசு. துருக்கியர் தாக்குதலுக்குப் பின் கலைந்து சென்ற அறிஞர்கள் மேற்கு ஐரோப்பாவிலே கலாசார மறுமலர்ச்சி ஏற்படக் காரணமாயிருந்தனர்.

சொல்லட்டவணை

அ

அக்கடாமி, 405
அக்காணு, 314
அக்காணுனியா, 30, 206, 207
அக்கிரகாசு, 48, 298
அக்குரோகொரிந்து, 36
அக்குரோப்பொலிசு, 36,165
அகதோக்கிளிசு, 305, 450
அகப்பொருள் நாடகம், 275
அகில எலனிய சங்கம், 375, 447
அகில எலனிய சம்மேளனம், 381
அங்கோனு, 301

அச்சிலீப்பியசு, 269 கு, 295
அச்சினிசு, 366, 370
அசகாயன், 18
அசிநாருசு, 240
அசீரியா, 103
அசுபாசியா, 392
அட்டாக்கியுசு, 161
அடிமை, 46, 73, 90, 392
அடிமைகளைச் சித்திரவதை செய்தல், 290
அத்தாலுசு, 376
அத்திரியாற்றிக், 302

அத்திரியுசு, 12
அதீனு, 19, 21, 169
அதீனுபதியின் சிலை, 167
அதீனு வெண்கலச்சிலை, 385
அதென்சு நாட்டுச் சுவர்கள், 133–4, 153, 155, 260, 322
அதெனியச் சங்கம் II, 347
அதெனியத் திறை, 217, 227, 242, 331
அந்தலசிதாசு, 323

அந்திகோனுசு, 443
அந்திகோனுசு கொணுதாசு, 416
அந்திகோனுசு தோசன், 449
அந்தித்தெனிசு, 382
அந்திப்பாதர், 382, 384
அந்திரோசு, 159
அந்தீபன், 247, 251
அந்தோசிதிசு, 234
அநச்சு, 16
அநியாயவட்டி, 73
அப்பதூரியா, 86, 257
அப்பெல்லா, 57
அப்பொலோனியசு, 407
அப்பொலோனியசு, உரோட்சு நகர், 419, 453
அப்போலோ, 19, 21
அபிதோசு, 41
அபுகானித்தான், 427

அம்பரேசியர், 207
அம்பிசியர், 372
அம்பித்தியோனிய சங்கம், 368, 372, 381
அம்பித்தியோனீசுக் கழகம், 361
அம்பிபோலிசு, 160, 218, 219, 227, 357
அமம்பரீதுசு, 128
அமிந்தாசு, 354
அமிலகர், 230
அயோனிய மொழி, 34

அயோனியர், 32
அயோனியர் புரட்சி, 107
அர்ச்சிலெளசு, 354
அர்த்தச்சர்ச்சசு, 316
அர்த்தச்சர்ச்சசு II, 285, 324
அரசன் செய்த சமாதானம், 325
அரசியலமைப்பு, சிபார்த்தா, 56
அராதுசு, 449

அரிசதோமினிசு, 54
அரித்தகோரசு, 107
அரித்தபேனீசு, 112, 176, 189 195, 217, 220, 271
அரித்திதீசு, 116, 134, 135
அரித்திப்பியுசு, 302, 405
அரித்தியன், 79
அரித்தோதில், 273, 403, 406, 408, 426 கு, 457, 458

அரேபியா, 430
அல்கீயுசு, 100, 452
அல்சமியோனிதாயர், 72, 79, 83, 112, 116, 146, 196
அல்சிநவுசு, 17
அல்சிபயதீசு, 188, 235, 239, 241, 246, 259, 270, 292

அலக்சாந்தர், பேராநாட்டு, 338
அலக்சாந்தர், மகா, 34, 76, 374, 376–7, 379தொ, 386தொ
அலக்சாந்தர், மசிடோனிய, 354
அலக்சாந்திரியா, 427, 438, 444
அலக்சாந்திரோச்சாத்தா, 427
அலசெசிதிசு, 178
அலிக்காணூட்டு, 28, 30, 110, 350, 414
அலிசு கோபர், 24
அவுலீசு, 13, 16
" அழிவற்றவர் ", 122
அற்றிக்கா, 30, 31, 36, 69, 112
அனச்சகோரசு, 180, 189
அனகதோரியம், 208
அனுகிரியன், 93
அனிபால், 298
அனீதுசு, 292

ஆ

ஆக்கேயிய சங்கம், 448–9, 450
ஆக்கேயியர், 5, 9, 18, 21, 27, 270
ஆக்கேயியா, 156, 196, 344
ஆகமீமினன், 8, 13, 16, 319
ஆமாசிசு, 48
ஆர்க்கநௌதிக்கா, 446
ஆர்க்கிமிடீசு, 406
ஆர்க்கேடிய–சைபிரதி, 30கு
ஆர்க்கேடியர், 30
ஆர்க்கேடியா, 30, 65, 145, 270, 281, 327, 339தொ
ஆர்க்கோமினேசு, 14
ஆர்கோசு, 36, 64, 97, 131, 145, 222, 225
ஆர்ச்சிதாமுசு, 199
ஆர்ச்சிலோச்சியுசு, 100
ஆர்ச்சினூசா, 87
ஆர்த்திமீசியம், 122
ஆர்த்திமீசியா, 125
ஆர்த்தியன், 386கு
ஆர்தீமிசு, 102
ஆர்தோசுக்குன்று, 111, 118
ஆர்ப்பாலுசு, 383, 437
ஆர்பேசகம், 105
ஆர்பேலா, 421, 431
ஆர்மீனிய, 287
ஆரியாதினி, 22
ஆலிசு, 104

இ

இக்காத்தீயுசு, 100
இசாவிக், 7
இசியாய், 64
இசியுசு, 415
இசுதியாயியா, 160
இசை, 181, 269
இடிப்பசு, 177
இத்தியேயுசு, 106, 107, 109
இத்ைதயிற்று, 21
இத்தோமி, 145, 157, 341
இதாசபீசு, 428
இந்தியா, 427
இந்து–ஐரோப்பிய, 9, 16
இந்துகூசு, 427
இப்பார்ச்சசு, அரசியல், 112
இப்பார்ச்சசு, வல்லாளை, 82
இப்பியாசு, 82, 112
இப்போகிராதிசு, 407
இப்போகிராதீய விரிவுரைகள், 269
இபிகிராதீசு, 321, 325
இபியால்தீசு, 147
இபீத்தியன், 428
இம்பிரோசு, 323
இமத்துசு, 69
இமில்கோ, 300
இமேரா, 120, 173, 230, 298
" இயூமெனிதீசு ", 151கு
இல்லீரியர், 382
இல்லீரியா, 356
இலசபொசு, 134, 140, 204, 243, 244
இலசிதாமன், 301
இலம்னேசு, 18, 28, 323
இலம்பசதியுசு, 189, 259
இலமாச்சியுசு, 232, 234, 236
இலயந்திதாசு, 328–30
இலயந்தினி, 208, 231
இலாச்செசு, 208
இலாதே, 109
இலாரிசா, 4, 36, 362
இலிசிகிராதிசு, 264
இலிசிப்பியுசு, 277
இலியட்டு, 14, 18, 32, 34
இலியூக்காசு, 208
இலியூத்திரா, 335
இலிலீபியம், 301
இலிவியுசு அந்திரோனிக்கியுசு, 451

இலீலாந்தைன், 42
இலுக்கானியா, 301
இலெயோனிதாசு, 121
இலேயோதிசிதாசு, 130
இலெக்கர்ச்சசு, 55, 374, 382
இலெக்கோபிரஸ், 362
இலெகிமாக்கியுசு, 416
இலெசாந்தர், 255–6, 258–60, 309–11, 318, 321

இலெசியா, 141கு
இலெதியா, 38, 46, 102
இலெளரியம், 81, 118, 241, 347, 394
இலேதியா, 373
இவான்சு, சர் ஆர்தர், 9, 11, 14
இஸ்ரோசு, 138

ஈ

ஈகசபதாமி, 259
ஈகாலியசு, 69
ஈசிஞ, 45, 98, 117, 154, 158

ஈசோனியா, 250
ஈபீசியுசு, 326, 414
ஈயன், 301
ஈயோலியர், 31

ஈரன் I, 50, 174, 230
ஈரன் II, 450 கு
ஈராக், 54

ஈராக்கிலியா, 218
ஈராக்கிலீதியுசு, 180
ஈலட்டுக்கள், 54, 63, 121, 145, 156, 210, 306, 340

ஈலியாயியா, 76
ஈலியுசிசு, 14, 172, 199, 233, 254
ஈற்றேலிய கழகம், 448
ஈற்றேலிய மக்கள், 35

ஈற்றேலியா, 28, 30, 207, 337
ஈனியாதாய், 208
ஈனீது, 446
ஈஞெபித்தர், 155
ஈஞெய், 200

உ

உயிரியல், 407
உரட்சணு, 427, 443
உரோட்சு, 28, 30, 43, 244, 323, 326, 331, 358, 447
உரோம நகரம், 433
உலோகிரிசு, 30, 156, 337, 372
உவேசு, பேராசிரியர், 17

எ

எக்கதோமினுசு, 350
எக்குலேசியா, 71, 75, 88, 101, 348
எக்சாந்திபசு, 115
எகிப்தியப்படை, 124
எகிப்து, 10, 18, 21, 43, 103, 105, 136, 156, 325, 413, 419

எருதர், 13
எச்செர்ச்செசு, 118
எண் கணிதம், 181
எத்துரூரியா, 42, 91
எபபதாயர், 16
எப்பத்தானு, 424

எப்பாமினோந்தாசு, 332, 335 தொ., 355
எப்பிக்கியூரியர், 405
எப்பிதாமுனுசு, 192
எப்பிப்போலய், 236, 237
எபர்கள், 58
எபிரசு, 4, 27, 30, 149, 369

“எபெபீசு”, 182 கு
எபோருசு, 274
எமிலியுசு, பௌலுசு, 45
எராத்தோதெனிசு, 407, 444
எரித்திரியா, 41, 108, 111, 323
எரித்திரேப், 141

எரெச்தியம், 169, 227
எல்லசபந்து, 22, 255, 367
எல்லா, 301
எலன், 13
எலனே-தமியாய், 134
எலிசு, 64, 222, 342, 448
என்னியுசு, 451

ஏ

ஏச்சிலியுசு, 115, 125, 133, 147, 175
ஏசிசிலைசு, 275, 288, 319–21, 326, 328, 330. 333, 343, 412
ஏசிசு, 225, 241, 318
ஏசியது, 56

எபிதெளரூசு, 64
எபீசுத்தோசு, 19
எர்மகிராதீசு, 231, 238
எர்மிசு, 233
எர்மியசு, 149 கு
எரதோத்தசு, 48, 95, 111, 162, 428
எரா, 19
எரிசு, 21
எரியோப்பகசு, 176
எரியோப்பகசு சட்டசபை, 71, 76, 145
எரியோபாசேனிசு, 326, 423
எவகோரசு, 325, 351
எறு தழுவல், 11

ஐ

ஐசோகிராதீசு, 274, 351, 360
ஐப்பர்போலுசு, 224, 226
ஐப்பாசிசு, 429
ஐவிசீனியா, 13, 170
ஐவிசீனியா, பூரிபிதிசு, 178

ஒ

ஒச்சியுசு, 424
ஒட்டிசியா, 236, 300
ஒடிசி, 14, 17, 32, 34
ஒடிசியசு, 13
ஒரேசதீசன், 13
ஒல்பாய், 208
ஒலிந்தியுசு, 327, 332, 354, 358, 365
ஒலிம்பிய சியுசு, 82
ஒலிம்பிய விளையாட்டுக்கள், 64, 227
ஒலிம்பியா, 280, 342
ஒலிம்பியாசு, 376
ஒனெமார்ச்சியுசு, 362-3

ஓ

ஓசா, 381
ஓமர், 4, 7, 13, 16, 17, 32 தொ, 170
ஓர்பீயுசு மதம், 172
ஓரியுசு, 160

கசாந்தர், 443
கசாத்திர, 13
கட்டிடக்கலை, 276
கமேரினு, 299
கருங்கடல், 22, 161
" கருத்துக்கள் ", 401
கரைநாட்டினர், 78
கல்லிகிராதிதாசு, 256
கல்லிபியுசு, 310
கல்லிமாக்கசு, 113
கல்வி, 182
கலேதியா, 443
கலை, கிரேக்க, 397
கலெளரியா, 384
கவிதை, 82
அதென்சு, 93
சிபார்த்தா, 55
கள்ளிமாக்கியுசு, புலவன், 445
களிதிராதீசு, 331, 332, 349
கற்றூனு, 42

கா

காசர, 419
காட்டுவிக்கு, யோன், 15, 76
காத்மீயா, 328
காதேச்சு, 43, 120, 230, 298
காம்பீசசு, 105
கார்தூச்சியா, 287
கார்ப்போதொசு, 30

கி

கிரானிக்கியுசு, 413
கிரித்தியாசு, 292, 311 தொ.
கிரிப்தியா, 59
கிரிமீசியசு, 305
கிரேக்க அணிவகுப்பு முறை, 356, 431
கிரேக்க அரிச்சுவடி, 34
கிரேக்க சமயம், 19-20, 169
கிரேனன், 354
கிலிப்பியுசு, 236
கிளித்தெமெனசித்திரா, 13, 173, 176
கிளித்தெனசு, 84 தொ., 90, 96, 108, 112, 144, 391
கிளித்தெனசு, சிசியன், 48, 50
கிளிமாச்சு, 414
கிளியம்பரோதுசு, 335
கிளியமன், 253, 258, 260

இளியன், 197, 204, 211, 212, 215, 220, 228, 269
இளியார்ச்சியுசு, 283–6
இளியோப்பத்திரா, 376
இளியோமினசு, 83, 95–8, 108, 131
இளெருச்சிகள், 159–60
இறித்துவ மதம், 455
இறீற்று, 9 தொ., 15, 27, 28, 55
இறேசிலாசு, 282 கு.

ஈ

ஈரமன், 430

கு

குடிமக்கள் சபை, 76, 86, 147
" குடியரசு ", 273, 379
குடியாட்சிமுறை, 75, 84 தொ.
குடியேற்றங்கள், 38, 41, 42, 80, 439
குடியேற்றம்
அயோனியர், 32
ஈயோலியர், 31
தோரியர், 30
குருதித்தானம், 287
குரோக்கியுசு, 363
குரோசசு, 102
குரோட்டன், 301
குனச்சா, 285
குஞ்சொசு, 9 தொ., 15 தொ.

கூ

கூட்டணி :
அதென்சு, 331, 347
சிபார்த்தா, 66
தெலோசு, 135
பூவோதியா, 334
கூட்டு அரசியல்முறை, 352
கூலிப்படை, 281 கு, 325

கெ

கெயோசான் கணவாய், 428

கே

கேத்திரகணிதம், 101
கேரியா, 136, 141, 350, 357
கேலன், 50, 229
கேலா, 229, 299
கேலா மகாசபை, 231
கேலோ, 120

கை

கைபர் கணவாய், 428
கைவனேத் தொழில், 75, 90

கொ

கொரிந்தியப் போர், 321 தொ.
கொரிந்திய மகாநாடு, 382
கொரிந்து, 5, 42, 50, 91, 96, 117, 149, 153, 192, 222, 451
கொரோனியா, 151, 321
கொலோனசு, 248
கொள்ளைநோய், 201
கொன்சாந்திநோப்பிள், 458

கோ

கோடியம், 145, 320
கோர்சிக்கா, 301
கோர்சீரா, 42, 120, 149, 192, 208, 332
கோர்தோவா, 441 கு.
கோரிஞ்சியுசு, 264
கோனன், 256, 259, 322

கௌ

கௌகமேலா, 421

ச

சப்போ, 100, 452
சபை, அதென்சின், 71, 89
சமக்கிருதம், 9
" சமவெளியினர் ", 78
சமாதானம் :
அந்தலசிதாசு, 323
கல்லியாசு, 139
மூப்பதாண்டு, 158
சமார்க்கண்டு, 427, 441

சா

சாபிரியாசு, 331
சாபு, 423

சாமா, 450
சாமோசு, 102, 130, 134, 140, 177, 244, 246, 249, 259, 383
சாயிரோனியா, 374, 378
சார்தீசு, 104, 108, 256, 324
சாரிசு, 365, 371
சாலமிசு, 77, 123
சாள்சிடோன், 288
சாளிக்கிசு, 41, 91, 96, 159
சாளிசிதிசு, 42, 218, 220, 346, 365

சி

சிக்கானி, 228
சிக்கிப்பியோ, 451
சிகியம், 80
சிகோபாசு, 277
சிசரோ, 452
சிசிக்கியுசு, 41, 252
சிசிலி, 228 தொ.
சிட்டிபன், 441
சித்தாலியா, 124
சித்திராதுசு, 206
சித்திராயிமன், 218
சித்திரால், 428
சிதெசிகோரசு, 173
சிதோயிகர், 405, 447, 457
சிந்து, 428, 429
சிப்பீயா, 97
சிபத்தீரியா, 209
சிபாய், 213
சிபார்த்தா, 36, 37, 52, 98
  அரசியலமைப்பியல், 56 தொ.
  குடிசனம், 53, 59
  கூட்டணி, 66
  சீலம், 61, 66
  நாணயம், 61
சிபோதா, 194
சிபோதிரியாசு, 330
சிம்மேரன், 267 கு.
சிமன், 136, 139, 144 தொ, 165, 391
சிமோனி, 93
சியுதேசு, 288
சியோசு, 134, 140, 243, 244, 326, 331, 358
சிராக்கியுசு, 42, 120, 208, 231, 298, 300, 347
சிரியா, 21
சிலீமான், 6 தொ., 27, 66
சிற்பம், 94, 276
சிற்றியொன், 138
சினிக்கர், 405
சினேப்பி, 41

சீ

சீதியர், 106, 372
சீயுசு அம்மோன், 420
சீர்திருத்தம், 459
சீரபன், 186

சூ

சூசா, 341, 423
சூசாவுக்கு வீதி, 106
சூலியன், 455
சூனியமூனை, 69, 114, 243

செ

செக்கீரிபாலியா, 154
செகெசுதா, 231, 298
செசுதோசு, 134
செதுரேசியா, 430
செப்துவாசிந்து, 440
செபோக்கிளிசு, 177
செர்சோனிசி, 112
செரெளசியா, 57
செலிக்கியுசு, 443
செலியூசித, 443, 450
செலினியுசு, 298
செனோ, 442, 447
செனோபன், 275, 283, 287-8, 360கு.

சை

சைதீரன், 126
சைதீரா, 18, 28, 30, 65, 211, 220
சைப்செல்யுசு, 50
சைப்பிரசு, 18, 21, 30கு, 43, 131, 325 350, 418
சைரீன், 43, 138, 405
சைரோசு, 136, 323
சைலன், 72, 195
சைனோசிபாலாய், 450
சைனோசிமா, 252
சைனோசௌரா, 125

சொ

சொத்துவரி, 218
சொபிரோசுனே, 94

சோ

சோக்ரதீசு, 185 தொ, 223, 257, 270, 274, 291தொ, 311, 401
சோச்சி, 415
சோத்தியானு, 427
சோபிசதர், 270
சோலன், 74 தொ.

த

தங்காரா, 155, 216
தயர், 418
தயோசெனிசு, 405
தயோனிசியுசு, 81, 171, 172
தயோனிசியசு I, 297தொ, 323, 332
தயோனிசியசு II, 304, 402
தயோனிசியசு விழாக்கள், 174, 348
தருக்கசாத்திரம், 404
தளபதிகளின் விசாரணை, 257

தா

தாசோசு, 139
தாதிசு, 112
தாபசியுசு, 284, 417, 430
தார்த்தேசு, 43
தாரியசு, 105-6, 118, 412தொ.
தாரியசு II, 255, 282
தாரேந்தும், 43, 270, 449, 452
தானியூப்பு, 106, 381

தி

திசாபோணீசு, 243, 246, 252, 255, 286, 317, 320
தித்திரௌதீசு, 320
திப்பீயா, 145
திமிகாட்டு, 454
திமீயுசு, 275
திமெத்தார், 172
திமோதியசு, 349
திமோலியன், 305, 449
தியன், 304
தியாகெனிசு, 71
தியோகிரிதியுசு, 446, 453
தியோபொம்பியுசு, 275
திரக்கோ, 72
திராசிதியசு, 230
திராசிபுலுசு, 249, 251, 313, 323
திராசிலியுசு, 249
திராபீசியுசு, 288
திரினசு, 5, 13, 16
திரேசியன் செர்சோனிசி, 80, 112, 159
திரேசியா, 369, 382
" திரைத்தீசு ", 85கு.
" திரையாகி ", 263
திகைறள், 159, 218, 227, 242, 331.

தீ

தீசியசு, 21
தீதாலுசு, 21
தீபரன், 317
தீபிசு, 14, 155, 327, 334
தீரா, 30, 43
தீலியம், 213

து

துசிதீதிசு, 162, 196தொ., 218
துசிதீதிசு, மெலிசியாசின் மைந்தன், 159
தூணைவர், 356, 416, 423
தூரோடு, 317
தூரோய், 413
தூரோய்சென், 64
தூரோயியப் போர், 8, 12, 16, 22, 34

தூ

தூரி, 110

தெ

தெசீலியா, 241, 251
தெம்பே, 120, 381
தெமனசு, 64
தெமிசுதோகிளிசு, 116-8, 120, 124, 133, 135, 149, 391
தெமோகிராதீசு, 320
தெமோகினிசு, 302

தெமோதெனிசு, " நியாயவாதி ", 274, 359 தொ., 381, 382, 383
தெமோதெனிசு, படைத்தலைவன், 207, 209, 211, 238-9.

தெரென்சு, 452
தெல்பி, 121 கு, 291
தெலசதாயர், 16
தெலோசு, 81, 134, 140

தே

தேகா, 66, 145, 343
தேசாலி, 4, 30, 31
தேமோபிலாய், 121, 363, 368, 372
தேர்சிலிதாசு, 317
தேரன், 229
தேராமினிசு, 247, 249, 260, 311
தேரோயிக நிதி, 348, 365, 373
தேல்சு, 100, 179, 406
தேன்கூட்டுத் கல்லறை, 13

தை

தைகேதுசு, 54
தைர்த்தீயுசு, 54, 55
தைரீத்திசு, 64, 65

தொ

தொல்மீதிசு, 156
தொலமி, 443

தோ

தோரிக்குக் கட்டடக்கலை, 166
தோரிசு, 154
தோரியர், 4, 22, 27தொ.
தோரியர் படையெடுப்பு, 38

தௌ

தௌருசு, 284, 415

ந

நகர-அரசு, 262, 404
நரபலி, 169
" நவநீருற்று ", 82
நவுசிக்கா, 17

நா

நாக்சொசு, 107, 112, 139, 159, 331
நாடகம், 174
நாணயமுறை, 45
நானூறு, 248

நி

நிக்கியாசு, 211, 217, 225, 232-3, 235, 240
நிக்கோகிலிசு, 351
நிச்சியுசு, 304
நிச்சு, 147, 386
நிசாயியா, 213
நிதிக்குவை (திறைசேரி):
அத்திரீயுசின், 12 கு.
தெலோசிய சங்கத்தின், 140
நிமீயா, 321

நீ

நீடுசு, 18, 28, 322
நீதிமன்றம், 147
நீதிமன்றம், அதேனியாவின், 288
நீயார்ச்சியுசு, 430

நெ

நெசதர், 14, 16, 19
நெபுசாத்துநெசார், 103, 282

நே

நேப்பிள், 42
நேவியுசு, 451

நை

நைல், 138

நோ

நோட்டியம், 255

நௌ

நௌகிராதிசு, 44
நௌபாத்துசு. 156, 158, 206, 238

ப

பங்கியசு குன்று, 80, 219, 357
பஞ்சாயத்தினர், 289

பஞ்சாயத்தினர் முறை, 76
பணம், 45
பத்திரியா, 424, 427
பத்து அதிகாரிகள், 242
பதிஞ்ருவர், 292, 312
பபிலோன், 103, 104, 285, 423, 433
பம்பிலியா, 414
பரீசன், 13
" பழம் ஒலிகார்க்கு ", 149
பனுகதம், 221, 223
பனுதினுயிய விழா, 82, 141, 166
பனேர்மசு, 230

பா

பாகசாய், 363
பாசியன், 347, 393
பாசிலியுசு, 33
பாணபாசசு, 243, 252, 317, 319, 321
பாணசியுசு, 362
பாதினன், 142, 166
பாமர், பேராசிரியர், 17கு
பார்சிப்போலிசு, 423
பார்மீனியோ 415 417, 421, 425
பார்மெனிதிசு, 180
பாரசிகர், 102
பாரோசு, 115
பாலாய்க்கியுசு, 368
பாலாரிசு, 48
பாலீரன், 117, 124, 133

பி

பிசா, 64
பிசாந்தர், 246, 247, 248, 251, 322
பிசித்திராதுசு, 50, 78 தொ., 165
பிசிதியா, 283
பித்திய விளையாட்டுக்கள், 50, 369
பித்தியா, 13
பிதுனு, 346, 348, 361
பிந்தார், 173, 382
பியன், 447
பியூசிபாலுசு, 429
பியூனிகப் போர், 450
பிரயம், 13
பிராசிதாசு, 218-20
பிராய்ச்சிதெலிசு, 277
பிரிகியா, 414
பிரினிச்சியுசு, 250
பிரினீச்சசு, புலவன், 109
பிலிப்பிடிசு, 113
" பிலிப்பிய " 364, 370
பிலிப்பு, 354 தொ., 381
பிலோகிராசு, 366, 369
பிலோத்தாசு, 425
பிலோப்பிமென், 449
பிலோமெலுசு, 361
பிலௌதுசு, 452
பிளமினியுசு, 450
பிளாத்தேயியா, 113, 126, 199, 202
பிளியுசு, 327
பிலெம்மிரியம், 237
பிளேட்டோ, 67, 187, 273, 293-5, 296, 302, 303, 304, 401, 406, 432, 458
பினருசு, 416
பினீசியர், 18, 34, 40, 228, 410, 418

பீ

பீசுத்தோசு, 10
பீதன், 64
பீதியாசு, 164, 166, 170, 190, 277
பீதோ, 293
பீயோனிய, 356
பீரியுசு, 75, 117, 133, 150, 160

பு

புதிய-பிளேட்டோனியம், 455
புரதகோரசு, 183
புரோதிக்கியுசு, 184
புரோபிலாயியா, 167
புளுட்டாக்கு, 455
புளூரன், 28
புளோதினுசு, 455
புனித ஒலிவமரம், 133
" புனித வீரர் ", 336

பூ

பூசசாடிகள், 92 கு.
பூலீ, 76, 86
பூவோதியா, 30, 31, 96, 155, 157, 222, 223, 327, 333

பெ

பெண்களின் நிலைமை, 61
அதென்சில், 390
சிபார்த்தா, 308
பெந்தெலிக்கியுசு, 69

பெடிதரா, 178
பெர்ச்சபோன், 172
பெரிகிளிசு, 80, 136, 146-8, 152, 153, 165 தொ., 195, 200, 201, 265, 280

பெரிந்தியுசு, 370
பெரிபாதெற்றியவாதம், 405
பெரியாந்தர், 50
பெரியோயிசி, 53, 62, 306, 308, 340

பெல்லா, 354, 367
பெலோப்பிதாசு, 329, 335, 338, 341
பெனிலோபி, 14

பே

பேகாய், 153, 156
பேசியுசு, 424, 427
பேர்காமம். 444 கு 2, 447 கு 1

பேர்திக்காச மசிடோனிய மன்னன், 194
பேர்திக்காசு, 354
பேராய், 337-8, 362, 363

பை

பைசாந்தியம், 41, 131, 252, 254, 288, 323, 311, 345, 358, 370
பைதகோரசு, 101, 172, 181, 406
பைதகோரியர், 187

பைபுலுசு, 418
பைரசு, 449
பைலாசு, 14 தொ., 26, 27, 28, 209, 223, 224

பைலே, 313

பொ

பொசீதன், 19, 21
பொத்திடீயா, 42, 186, 194, 346, 358, 361
பொதுபபெண்டிர், 391
பொருளாதார மாற்றங்கள், 45
பொருளாதார விருத்தி, 148
பொலிக்கிளிதசு, 277
பொலிக்குனேதியுசு, 387
பொலிகிராத்திசு, 48, 49, 102
பொலிசு, 262
பொலிமார்க்கன், 36, 87

போ

போகிசு, 30, 154, 156, 158, 337, 361, 368
போசியன், 360, 370, 371
போசேனியசு, பிரயாணி, 7, 8, 455
போசேனியர், 126, 128, 131-2, 195

போபிதாசு, 328
போர்மியோ, 205
போரசு, 428
போல், 447

ம

மகினுகிரேசியா, 40கு, 43, 153
மசிடோனியரின் தோற்றம், 353
மசிடோனியா, 177, 194, 351

மட்பாண்டம் :
அதென்சின், 75, 90, 149
நேர்கோட்டுச் சித்திர, 29, 32
மந்தினியா, 145, 222, 225, 327, 340, 343, 344

மரச்சுவர், 123
மரதன், 112, 114
" மலைநாட்டினர் ", 78
மறுமலர்ச்சி, 188, 409, 459
மன்னிப்பு, 292

மா

மாகபாசசு, 107
மார்க்கியுசு ஒளரேலியசு, 455
மார்சிலெசு, 40, 43
மார்தோனியசு, 111, 126

மி

மித்திலீனி, 204, 256, 331
மித்தோனி, 346, 361, 363
மிந்தாருசு, 252
" மியூசியம் ", 444

மியூனிச்சியா, 133
மிரியாந்திருசு, 415
மிரோனிதீசு, 154

மிலிதியாடிசு, 80, 112, 116, 391
மிலெத்துசு, 18, 28, 41, 44, 100, 107, 109, 243, 414
மிலோசு, 30, 227
மினந்தர், 275
மினேசு, 10, 21
மினேத்வுர, 21
மினேவா, 212

மீ

மீதானு, 211, 220
மீதியா, 103, 178
மீமனன், 414
மீலன், 329
மீனிலெளசு, 13

மு

முப்பதாண்டுச் சமாதானம், 158, 192
" முப்பதின்மர் ", 311

மூ

மூமியுசு, 451
மூரே, பேராசிரியர், 198

மெ

மெகலோபொலிசு, 341, 343, 346
மெசானு, 42
மெசீனியர் போர், 54, 63
மெசீனியா, 30, 331
மெந்தோர், 413
மெம்பிசு, 138, 419

மே

மேகசிலிசு, 72, 116
மேகாரா, 41, 50, 64, 71, 151, 158, 195, 212, 222

மை

மைக்கேலி, 130
மைசீனு, 4-8, 12-22, 23-36
மைலோசு, 302

மொ

மொசிக்கியுசு, 447
மொசினெய்சி, 286

மோ

மோட்டியா, 230, 301

மௌ

மௌசோலியம், 350
மௌசோலுசு, 350, 358

யூ

யூக்கினிது, 406, 444
யூதர்கள், 440
யூபுலுசு, 348, 360
யூபோபியா, 30, 31, 158, 200, 241, 251, 337, 369
யூரிபிதிசு, 177, 354
யூரிபியாதிசு, 123
யூரிபொன்தீடு, 56
யூரிமீதன், 136, 139

யே

யேசன், பேராய் நாட்டு, 337

யோ

யோவேற்று, 294

ரு

ருசியா, 91, 161

லா

" லாலகெதன் ", 16

லி

லிகதாமிசு, 79

வ

வல்லாட்சி, 46 தொ, 71

வா

வாணீயம், 40 தொ.

வி

விளையாட்டரங்கு, தயோனீசிய, 348
" விளையாட்டு வீரன் ", 280

வீ

வீரகாவிய நாடகாசிரியர், 184

வெ

வெந்திரிசு, மைக்கேல், 14, 15, 20 தொ.
வெப்சுதர் பேராசிரியர், 20, 33

வே

வேர்சில், 447, 453
வேரலு, பேராசிரியர், 178
" வேலைகளும் நாட்களும் ", 46
வேலையில்லாப் பிரச்சினை, 160 கு

வை

வைத்தியம், 407